அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் தொகுதி.

ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி
சுவாமிநாதத் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள்
திருப்பனந்தாள் எண்டௌமெண்டு வெளியீடு.

வாகீச முனிவர்

அருளிச் செய்த

ஞானாமிர்த மூலமும் பழைய வுரையும்

*

பதிப்பாசிரியர்:
சித்தாந்த கலாநிதி, பேராசிரியர், வித்துவான்,
திரு. ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள்,
தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.

*

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தாரால்
வெளியிடப்பெற்றது.

1954

Printed at the
SRI VIDYA POWER PRESS,
Kumbakonam.

His Holiness Kasivasi Swaminatha Thambiran Swamigal Avergal
The 19th in the Holy Line of the Succession. Sri Kasi Mutt, Tirupanandal.
திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடம் 19-ம் பட்டத்தில் எழுந்தருளிய
ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாதத் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள்.

(35) The Meikandar Memorial Saiva Siddhanta Sastra Prize.

1, This Endowment was founded by His Holiness Srilasri Kasivasi Swaminatha Thambiran Swamigal Avl., of Tirupanandal in memory of Meikanda Thevar to encourage the Study of *Saiva Siddhantam.*

2. The Endowment for the prize consists of 3½% (Three-and-a-half per cent) Non-terminable Government Promissory Notes of the face value of Rs. 3,000/- (Rupees Three Thousand only). (No. MS. 001323, 24 and 25 Rs. 1,000/-each), The interest on this investment shall be utilised for the award of a prize annually of the value of Rs. 100/- The balance of the interest after the award of the prize will be added to the corpus of the Fund.

3. The following are the terms of award of the prize :—

(i) The Prize shall be awarded irrespective of Sex, caste, religion and nationality.

(ii) To be eligible for the award, the following shall be the conditions :—

(*a*) A pass in the Preliminary-Examination of the Vidvan Course (Tamil alone) of the Annamalai or the Madras University or any other examination (of any University which has already been or may be established here-after) which may be considered equivalent of the Preliminary Vidvan Examination of the two Universities above-named or the Bala Pandita Examination of the Madura Tamil Sangam will be a condition precedent to appearance for the test.

(*b*) First rank at the first appearance with not less than 60% of the marks in a competitive test to be conducted annually for the purpose by the Annamalai University. For this test 51 books in the list appended hereto will be the texts. At the competitive examination conducted annually, (i) the first part will consist of an oral memory test in the *sutras and venbas* of Sivagnana Bodham and also in all the stanzas of Sivagnana Siddhiyar both *parapakkam and Supakkam*. In this memory test, special credit will be given for reciting the verses in correct music; for this recital 10 marks will be allotted. (ii) the second part will consist of a test in giving the meaning and the purport of the *sutras, venbas* and the stanzas above referred to. The candidate is expected to be thorough specially in the Sitrurai to Sivagnana Bodham, and the Pozhippurai to Sivagnana Siddhiar, written by Sivagnana Munivar and to be familiar with the other commentaries on Sivagnana

Bodha and Sivagnana Siddhiyar; (iii) the third part of the competition will be a test in giving explanations to portions chosen by the examiners from the other 49 books in the list. The candidate is expected to have a special knowledge of the other 12 Saiva Siddhanta Sastras and their commentaries.

(iii) if in any year, two or more competitors should be considered equally eligible for the award, lots shall be cast to decide who will have the prize or prizes of the year.

4. The prize shall be awarded to the winner at a meeting of the Syndicate of the Annamalai University. If in any year, the prize-winner is unable to be present to receive the prize, the Syndicate shall make arrangements to send him the prize amount. If the prize-winner dies before the prize is presented to him, the prize amount shall be payable to his or her legal heir or heirs.

5. The Prize amount shall be paid either in cash or by cheque and shall not under any circumstances be either divided or reduced.

6. If in any year, or a series of years, the prize be not awarded Rs. 50/- in each year of no award shall be set apart from out of the annual interest of the endowment payable as prize. The entire amount so set apart shall be awarded in the subsequent year to the candidate eligible for the award along with the prize amount of that year. After setting apart Rs. 50/-as above, the balance of the annual interest shall be added to the corpus of the fund at the end of each year. It shall be competent for the syndicate of the Annamalai University to invest in any Government or other securities amounts available for investment, from the interest in excess over the prize amount and the capital amount of the endowment, in case the Government Securities in which the amount is now invested are tendered for payment by Government.

7. If in the process of investments the face value of the paper increases and an enhancement of income results, either by addition of unspent amounts under clause (6) above; or by reinvestments, additional income shall be allowed to form distinct funds so that the interest thereon may, at the discretion of the Syndicate of the Annamalai University, be utilised to institute second and third prizes and thereafter, to increase the value of each one of the three prizes.

8. The Syndicate shall at the end of each year communicate to the Donor or to his successors-in-interest, the name and address of the prize-winner and the amount of the prize, and if in any year the prize be not awarded, the amount at credit at the end of the year, and shall also publish the same in an important Tamil Daily Newspaper. The deeds relating to:—

1.	The Rs. 1,000/- (Rupees One Thousand) Tamil Prize Endowment perpetuating the memory of King George V.	In the Madras University.
2.	The Promotion of Tamil Learning Endowment Fund for Rs. 1.00,000/-(Rupees One Lakh).	Scheme approved by the Madras Government Notification No. 215 published in the Fort St. George Gazette Part I.B-Educational dated 21st October, 1941.
3.	The Raja Raja Abhaya Kulasekhara Chola Maharaja Memorial Endowment for Tevara Thirumurai Prize and publication of works of Tamil Literature and Grammar.	In the Annamalai University.
4.	Thiruvalluvar Neethi Nul Prize Endowment.	In the Annamalai University
5.	The Sekkilar Nayanar Memorial Tamil Prize Endowment.	
6.	The Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal Memorial Tamil Prize Endowment.	
7.	The Kavichakravarthi Kambar Memorial Tamil Prize Endowment.	
8.	The Sri Nambi Andar Nambi Memorial Pannirutirumurai Prize Endowment.	
9.	The Kottaiyur Sri Sivakkolundu Desikar Memorial Isai Tamil Prize Endowment.	
10.	The Sri Manickavasaka Swamigal Memorial Ahapporul Tamil Prize Endowment.	
11.	The Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal Memorial Tamil Prosody Prize Endowment.	
12.	The Srilasri Kasivasi Chokkalinga Swamigal Memorial Rhetoric Tamil Prize Endowment.	

‡

13. The Kottaiyur Sivakkolundu Desikar Memorial Tiruvachakam Prize Endowment. made by the same Donor, and } In the Annamalai University

14. This the Meikandar Memorial Saiva Siddhanta Sastra Prize Endowment, }

i. e. these 14 deeds shall be published in every one of the editions of the publications made under the 3rd endowment mentioned above.

9. The income from the endowment and the accumulations thereto shall not be diverted to any other purpose.

ஷெடியூல்

தொடர்ந்த நம்பர்	நூல்களின் பெயர்கள்.	நூல்களின் எண்	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்
1	கைவல்யம்	1	தாண்டவமூர்த்தி
2	வேதாந்த சூடாமணி	1	சிவப்பிரகாசமுனிவர்
3	ஞானவாசிட்டம்	1	வீரை ஆளவந்தார்
4	ஈசுவரகீதை	1	தத்துவராயசுவாமிகள்
5	பகவத்கீதை	1	ஸ்ரீ பட்டரவர்கள்
6	பிரமகீதை	1	தத்துவராயசுவாமிகள்
7	பிரபோத சந்திரோதயம்	1	திருவேங்கடசுவாமிகள்
8	வைராக்கிய சதகம்	1	சாந்தலிங்க சுவாமிகள்
9	வைராக்கிய தீபம்	1	சாந்தலிங்க சுவாமிகள்
10	அவிரோதவுந்தியார்	1	சாந்தலிங்க சுவாமிகள்
11	சிவஞான தீபம்	1	இரேவணசித்திரியதேசிகர்
12	சித்தாந்த சிகாமணி	1	சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
13	அத்துவித வெண்பா	1	சித்த சிவப்ரகாசர்
14	குமார தேவர் சரித்திரம்	16	
15	ஒழிவிலொடுக்கம்	1	கண்ணுடையவள்ளல்
16	ஞானுமிர்தம்	1	வாகீச முனிவர்
17	சிவதருமோத்தரம்	1	மறைஞானசம்பந்தர்
18	சைவ சமயநெறி	1	மறைஞானசம்பந்தர்
19	நித்தியகன்மநெறி	1	சிதம்பரநாத முனிவர்
20	திருவுந்தியார்	1	திருவியலூர் உய்யவந்த தேவ நாயனுர்
21	திருக்களிற்றுப்படியார்	1	திருகடவூர் உய்யவந்த தேவ நாயனுர்

தொடர்ந்த நம்பர்	நூல்களின் பெயர்கள்.	நூல்களின் எண்	நூலாசிரிகர்களின் பெயர்கள்.
22	**சிவஞானபோதம்**	**1**	**மெய்கண்டதேவர்**
23	சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம்- சுபக்கம்	1	அருணந்திசிவாசாரியார்
24	இருபாவிருபஃது	1	அருணந்திசிவாசாரியார்
25	உண்மை விளக்கம்	1	மனவாசகங்கடந்தார்
26	சிவப்ரகாசம்	1	உமாபதிசிவாசாரியார்
27	திருவருட்பயன்	1	உமாபதிசிவாசாரியார்
28	வினுவெண்பா	1	உமாபதிசிவாசாரியார்
29	போற்றிப்பஃறொடை	1	உமாபதிசிவாசாரியார்
30	உண்மைநெறி விளக்கம்	1	உமாபதிசிவாசாரியார்
31	கொடிக்கவி	1	உமாபதிசிவாசாரியார்
32	நெஞ்சுவிடுதூது	1	உமாபதிசிவாசாரியார்
33	சங்கற்பநிராகரணம்	1	உமாபதிசிவாசாரியார் சுவாமிகள்
34	தசகாரியம்	1	இலக்கணவிளக்கப் பரம்பரைச் சிதம்பரநாத தேசிகர்
35	சிவபோகசாரம்	1	தருமைஞானசம்பந்த தேசிக சுவாமிகள்
36	முத்திநிச்சயம்	1	தருமைஞானசம்பந்த தேசிக சுவாமிகள்
	ஆக	51	

(36) The Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal Memorial Saiva Siddhanta Sastra Prize.

BY

HIS HOLINESS SRILASRI KASIVASI SWAMINATHA TAMBIRAN SWAMIGAL AVERGAL OF TIRUPPANANDAL.

1. This Endowment was founded by His Holiness Srilasri Kasivasi Swaminatha Thambiran Swamigal Avl., of Tiruppanandal in memory of Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal to encourage the study of Saiva Siddhantam.

2. The Endowment for the prize consists of 3½% (Three and a half per cent) Non-terminable Government Promissory Notes of the face value of Rs. 30,000/- (Rupees Thirty Thousand only). The interst on this investment shall be utilised for the award of a prize annually of the value of Rs. 1,000/- (Rupees One Thousand only). The excess of income over the amount of award will be added every year to the corpus of the fund.

3. The following are the terms of award :—

(i) The prize shall be awarded irrespective of sex, caste religion and nationality.

(ii) To be eligible for the award the following shall be the conditions :—

(*a*) A pass in the Final Examination of the Oriental Title Vidvan course (Tamil alone) of the Annamalai or the Madras University or the Bachelor of Arts Honours Examination in Tamil of the Annamalai University or the Master of Arts Examination in Tamil of the Madras University or any other examination of any University which has already been or may be established hereafter which may be considered equivalent to the above mentioned examinations of the two said Universities will be a condition precedent to appearance for the test.

(*b*) First rank at the first appearance with not less than 60% of the marks in a competitive test to be conducted annually for the purpose by the Annamalai University. For this test 51 books in the list appended hereto and the other sastra books selected from time to time by the Annamalai University from the Pandara Sastrams of Dharmapuram Adhinam and Tiruvavaduthurai Adhinam shall be prescribed for study. The candidates should also memorise all the sutras and venbas of Sivagnanabodham, and all the stanzas of Sivagnana Siddhiyar both Parapakkam and Supakkam. At the competitive examination conducted annually, (i) the first part will be an oral test in memorising the selections made by the examiners out of the sutras venbas and stanzas mentioned above. In this memory test special credit will be given for reciting the verses in correct music ; for this 10 marks will be allotted ; (ii) the second part will consist of a test in giving the meaning and the purport of the sutras venbas, and stanzas above referred to. The candidate is expected to be thorough specially in the Sittrurai and Perurai (Bashyam) to Sivagnana Bodham and the Pozhippurai to Sivagnana Siddhiyar, written by Sri Sivagnana Munivar and to be familiar with the other commentaries of Sivagnana Bodham and Sivagnana Siddhiyar. The candidate is also expected to have a special knowledge of the other 12 Saiva Siddhanta Sastras and their commentaries ; (iii) the third part of the competition will be a test in giving explanations to

portions chosen by the examiners from other books in the list and the Pandara•Sastrams of Dharmapuram Adhinam and Tiruvaduturai Adhinam.

(iii) If in any year two or more competitors should be considered equally eligible for the award lots shall be cast to decide who will have the prize of the year.

4 The prize shall be awarded to the winner at a meeting of the Syndicate of the Annamalai University. If in any year the prize winner is unable to be present to receive the prize, the Syndicate shal! make arrangements to send him the prize amount. If the prize-winner dies before the prize is presented to him, the prize amount shall be paid to his legal heir or heirs.

5, The prize amount shall be paid either in cash or by cheque and shall not under any circumstances be either divided or reduced.

6. If in any year or a series of years the prize be not awarded Rs. 500/- (Rupees five hnndred) in each year of no award shall be set apart from out of the annual interest of the endowment payable as prize. The entire amount so set apart shall be awarded in the subsequent year to the candidate eligible for the award along with the prize amount of that year. After setting apart Rs. 500/- as above, the balance of the annual interest shall be added to the corpus of the fund at the end of each year. It shall be competent for the Syndicate of the Annamalai University to invest in any Government or other Securities (i) amounts available from year to year for investment from the interest in excess over prize amount as also (ii) the capital of the endowment, in case the Government Securities in which the amount is now invested are tendered for payment by Government.

7. If in the process of investments the face value of the paper increases and an enhancement of income results, either by addition of unspent amounts under clause (6) above, or by reinvestments, such additional income shall be allowed to form distinct funds so that the interest thereon may, at the discretion of the Syndicate of the Annamalai University, be utilised to (1) institute 2nd and 3rd prizes and thereafter (2) to increase the value of each one of the three prizes. In years of no award after the institution of the 2nd and 3rd prizes and the increase of the value of each one of the three prizes, the entire income from the endowment shall be set apart should the Syndicate decide that there is no need for further increase of the value of each prize, and be awarded in the subsequent year to the candidate eligible for the award along with the prize amount of that year.

8. The Syndicate shall at the end of each year communicate to the Donor or to his successors-in-interest the name and address of the prize winner and the amount of the prize and if in any year the prize

be not awarded, the amount at credit at the end of the year and shall also publish the same in important Tamil and English Daily newspapers. The deeds relating to :—

1. The Rs. 1,000/- (Rupees one Thousand) Tamil Prize Endowment perpetuating the memory of king George V.	In the Madras University.
2. The Promotion of Tamil Learning Endowment Fund for Rs. 1,00,000/- (Rupees One Lakh).	Scheme approved by the Madras Government Notification No 215 published in the Fort St. George Gazette Part I-B-Educational dated 21st October, 1941.
3. The Raja Raja Abhaya Kulasekhara Chola Maharaja Memorial Endowment for Thevara Tirumurai Prize and Publication of works of Tamil Literature and Grammar. 4. The Tiruvalluvar Neethi-Nul Prize Endowment. 5. The Sekkilar Nayanar Memorial Tamil prize Endowment. 6. The Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal Memorial Tamil Prize Endowment. 7. The Kavichakravarti Kambar Memorial Tamil Prize Endowment. 8. The Sri Nambi Andar Nambi Memorial Pannirutirumurai Prize Endowment. 9. The Kottaiyur Sri Sivakkolundu Desikar Memorial Isai Tamil Prize Endowment. 10. The Sri Manikkavasaka Swamigal Memorial Ahapporul Tamil Prize Endowment. 11. The Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal Memorial Tamil Prosody Prize Endowment.	In the Annamalai University.

12.	The Srilasri Kasivasi Chokkalinga Swamigal Memorial Rhetoric Tamil Prize Endowment.	In the Annamalai University.
13.	The Kottaiyur Sivakkolundu Desikar Memorial Tiruvachakam Prize Endowment.	
14.	The Meikandar Memorial Saiva Siddanta Sastra Prize Endowment.	
	Made by the same Donor, and	
15.	This the Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal Memorial Saiva Siddanta Sastra Prize Endowment along with the figure of Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal.	

i.e., these 15 deeds shall be published in every one of the editions of the publications made under the 3rd (third) endowment mentioned above. The cost of publishing the books under deeds 4 to 15 or selections thereof once in every four years if the publications be necessary should be met out of the funds provided for the publication of books under the endowment 3 above, according to the conditions detailed therein.

9. The income from the Endowment and the accumulations thereto shall not be diverted to any other purpose.

அட்டவணை.

தொடர்ந்த நம்பர்.	நூல்களின் பெயர்கள்.	நூல்களின் எண்.	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்.
1	கைவல்யம்	1	தாண்டவமூர்த்தி
2	வேதாந்தசூடாமணி	1	சிவப்பிரகாச முனிவர்
3	ஞானவாசிட்டம்	1	ஆளவந்தார்
4	ஈசுவரகீதை	1	தத்துவராய சுவாமிகள்
5	பகவத்கீதை	1	ஸ்ரீ பட்டரவர்கள்
6	பிரமகீதை	1	தத்துவராய சுவாமிகள்
7	பிரபோத சந்திரோதயம்	1	திருவேங்கட சுவாமிகள்
8	வைராக்கிய சதகம்	1	சாந்தலிங்க சுவாமிகள்

தொடர்ந்த நம்பர்.	நூல்களின் பெயர்கள்.	நூல்களின் எண்.	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்.
9	வைராக்கிய தீபம்	1	சாந்தலிங்க சுவாமிகள்
10	அவிரோ தவுந்தியார்	1	சாந்தலிங்க சுவாமிகள்
11	சிவஞான தீபம்	1	இரேவணுத்திரிய தேசிகர்
12	சித்தாந்த சிகாமணி	1	சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
13	அத்துவித வெண்பா	1	சித்த சிவப்ரகாசர்
14	குமாரதேவர் சரித்திரம்	16	
15	ஒழிவிலொடுக்கம்	1	கண்ணுடையவள்ளல்
16	ஞானமிர்தம்	1	வாகீசமுனிவர்
17	சிவதருமோத்தரம்	1	மறைஞானசம்பந்தர்
18	சைவசமயநெறி	1	மறைஞானசம்பந்தர்
19	நித்தியகன்மநெறி	1	சிதம்பரநாத முனிவர்
20	திருவுந்தியார்	1	திருவியலூர் உய்யவந்த தேவ நாயனுர்
21	திருக்களிற்றுப்படியார்	1	திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவ நாயனுர்
22	சிவஞானபோதம்	1	மெய்கண்டதேவர்
23	சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம்-சுபக்கம்	1	அருணந்தி சிவாசாரியார்
24	இருபாவிருபஃது	1	அருணந்தி சிவாசாரியார்
25	உண்மை விளக்கம்	1	மனவாசகங்கடந்தார்
26	சிவப்ரகாசம்	1	உமாபதிசிவாசாரியார்
27	திருவருட்பயன்	1	உமாபதிசிவாசாரியார்
28	விஞவெண்பா	7	உமாபதிசிவாசாரியார்
29	போற்றிப்பஃறொடை	1	உமாபதிசிவாசாரியார்
30	உண்மைநெறி விளக்கம்	1	உமாபதிசிவாசாரியார்
31	கொடிக்கவி	1	உமாபதிசிவாசாரியார்
32	நெஞ்சுவிடு தூது	1	உமாபதிசிவாசாரியார்
33	சங்கற்பநிராகரணம்	1	உமாபதிசிவாசாரியார்
34	தசகாரியம்	1	இலக்கண விளக்கப் பரம்பரை சிதம்பரநாத தேசிகர்
35	சிவபோகசாரம்	1	தருமை ஞானசம்பந்த தேசிக சுவாமிகள்
36	முத்தி நிச்சயம்	1	தருமை ஞான சம்பந்த தேசிக சுவாமிகள்.
	ஆக	51	

உள்ளுறை.

His Holiness Kasivasi Arulnandi Tambiran Swamigal Avergal
The 20th in the Holy Line of Succession, Sri Kasi Mutt, Tirupanandal.
திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடம் இருபதாம் பட்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்
ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி அருள்நந்தித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதிப்புரை.

வாகீச முனிவர் எழுதிய ஞானமிர்தம் எனப்படும் இந்த நூல் பழைய உரையுடன் சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகட்கு முன் **மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின்** வாயிலாக வெளிவந்தது. அக்காலத்தில் இந்த நூலை ஆராய்ந்து வெளியிடும் பணியை மேற்கொண்டிருந்த சான்றோர் **சைவத்திரு, சேற்றூர் சுப்பிரமணியக் கவிராயர் அவர்கள்** ஆவர். கிடைத்த சில ஏடுகளைக்கொண்டு, அவர்கள் அரும்பாடு பட்டு அந்நாளில் அதனை வெளியிட்டது மிகவும் பெருமைக்குரிய தொண்டாகும். சங்க நூல் வெளியீடுகளும் கல்வெட்டிலாகா வெளியீடுகளும் போதிய அளவு வெளிவராதிருந்த காரணத்தால் அவர்கள் இந்நூற் பதிப்புக்கெனச் செய்திருக்கும் உழைப்பின் சிறப்பு இன்று நினைக்கும்போது மிக்க இறும்பூது தருகிறது.

அந்நாளில் சித்தாந்த சைவத்துக்குரிய பழந் தமிழ் நூல்களுள் மெய்கண்ட தேவர் அருளிய **சிவஞான போதத்துக்குக் காலத்தால்** முற்பட்டதாகிய இதனைச் சைவர்களில் பலர் பயிலுவதும் அருகியிருந்தது. சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கினும் இது பழமையானதேயன்றி நடையிலும் சிறிது கடினமுடைய தாதலால் பயில்வோர் பெருக இல்லாமையில் வியப்பில்லை. சிவஞானபோதத்துக்கு உரைகண்ட பாண்டிப் பெருமாளும் சிவஞான யோகிகளும் இந்நூலைப் பெரிதும் மேற்கொண்டுள்ளனர். **சிவஞான சித்தியார்க்குள்ள** அறுவகையுரையினும், **சிவப்பிரகாசத்துக்கு மதுரைச் சிவப்பிரகாசர்** வகுத்த நல்லுரையினும் ஞானமிர்தப் பகுதிகள் மேற்கோளாக வருவதை நாம் பார்க்கிறோம். அப் பெரியோர்கள் காலத்தில் இந்நூல் நன்கு பயிலப் பெற்றுவந்தது என்றற்குப் பிறிதொரு சான்று, **சிவப்பிரகாசப் பெருந்திரட்டு** என்னும் தொகை நூலின்கண், இந்த ஞானமிர்தத் திருவகவல்கள் பல கோத்துத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளமையாகும். பெருந்திரட்டைத் தொகுத்த ஆசிரியர் சுமார் 600 ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்தவரென அதன் முகவுரை ஒருவாறு கூறுமாயினும், அதன் காலம் முந்நூறு ஆண்டுகட்குக் குறையாதென்று கொள்வது பொருந்தும். அத்தொகுப்பில் ஞானமிர்தப் பாட்டுக்கள் உரையுடன் சேர்த்துத் தொகுக்கப்பட்டிருப்பதே இம்

முடிபுக்குத் துணை செய்கிறது. இனி **முத்தி முடிவு** என்னும் பழைய நூலொன்றினும் ஞானமிர்தத்தின் பகுதிகள்சில காட்டப்படு கின்றன. இவ்வாற்றால் ஞானமிர்தம் என்னும் இந்த நூல் முந்நூறு ஆண்டுகட்குமுன், சமய தத்துவ ஆராய்ச்சியுலகில் மிக்க நன்மதிப் பும் பயிற்சியும் பெற்று நிலவிவந்தது என்பது தெளிவாம்.

சித்தாந்த நூற்பயிற்சி எனக்கு வாய்த்தபோது ஞானமிர்தக் குறிப்புக்கள் சில **சிவஞானபாடியத்தில்** வரக்கண்டு, நூலை முழுவடி வில் படிக்க வேண்டும் என்ற வேட்கை உண்டாவதாயிற்று. ஆகவே அதனை வாங்கிப் படித்தபோது, அதன் நலம் முற்றும் துய்ப்பதற்கு உரிய தமிழறிவு என்பால் இல்லாமை மிக்க இடரை விளைத்தது. அதனால் சங்க நூற்பயிற்சியில் என் கருத்துப் படர்ந் தது. ஒரு சில நூல்களைப் பயின்றபின் ஞானமிர்தத்தின் தமிழ் நலம் எனக்கு இன்பம் செய்வதாயிற்று.

1932-ஆம் ஆண்டுக் கோடைவிடுமுறைக்கு யான் என் ஊரா கிய **ஔவையார்குப்பம்** சென்றிருந்த போது, வீட்டில் ஒரு மூலை யில் கிடந்த ஏடுகளைப் புரட்டிப் பார்க்கலானேன். அவற்றுள் ஒரு ஏட்டின்மேல் "பெருமண்டூர்ச் சிபாலன் எழுதியது" என்ற குறிப்பு இருக்கக் கண்டு அதனைப் பிரித்துப் பார்த்தேன். ஏடு ஒன்றை எடுத்துப் படிக்கவும், அதன்கண், "இன்னிசை எழுவர்ப் பயந் தோள்--சுநந்தன் முதலிய எழுவரைப் பெற்றாள்" என்ற உரை இருக்கக்கண்டு, இது ஞானமிர்தம் என்று அறிந்து அதனைப் படி எடுத்து அச்சுப்பிரதியோடு ஒப்பு நோக்கினேனாக, வேறுபாடுகள் பல இருப்பது புலனாயிற்று. அதுகொண்டு ஞானமிர்தத்துக்கு **விளக்கவுரையொன்று** எழுதுவது எனத் துணிந்து, முதற்கண் சில பாட்டுக்கட்கு உரை எழுதிச் **சென்னைச் சைவசித்தாந்த சமா சத்தின்** வெளியீடான **சித்தாந்தம்** என்னும் திங்கள் இதழில் வெளி யிட்டேன். அதனைப் பாராட்டி இன்புறுத்திய அப்போதைய **சமாச அமைச்சரும்** அதன் வளர்ச்சிக்கெனத் தமது வாழ்வு முற்றும் உரிமை செய்தொழுகிய பெருஞ் சைவப் புரவலருமாகிய திரு. **மா. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார்** B.A., B.L., அவர்கள், முதன்முத லாகக் குன்றக்குடியில் திரு. C. K. **சுப்பிரமணிய முதலியார்** தலைமை யில் நடந்த ஆண்டுவிழாவில் ஞானமிர்தம் என்பது பொருளாக என்னைச் சொற்பொழிவு செய்யுமாறு வற்புறுத்தினார்கள். அச் சொற்பொழிவைக் கேட்டிருந்த **சித்தாந்த சரபம், பழனி, ஈசான சிவா சாரியார் அவர்கள்** என்னை அன்போடு நோக்கி, "இரும்புக் கடலை யைப் பக்குவமாக வேகவைத்து விட்டீர்கள்" என்று சொன்னார்கள்.

திரு. பண்டிதமணியவர்களும் திரு. சிவக்கவிமணியவர்களும் இந்த ஞானமிர்தத்தை நன்கு ஆராய்ந்து வெளியிடுமாறு பணித்தார்கள். அக்காலை அங்கே வந்திருந்த தூத்துக்குடி சித்தாந்தப் பேராசிரியர் ந. சிவகுருநாதப் பிள்ளையவர்கள் திருநெல்வேலிக்கு அண்மையி லுள்ள இராசவல்லிபுரத்துச் செப்பறை மடத்தில் ஒரு ஞானமிர்த ஏடு இருப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள்.

திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்துக்கு அப்போது அமைச்சராக இருந்த திரு. திருவரங்கம் பிள்ளையவர்கள் துணை செய்யச் செப்பறைக்குச் சென்று அங்கே செப்பறை மடத்து அதிபராக விளங்கும் ஸ்ரீலஸ்ரீ அழகிய கூத்த தேசிகரைக் கண்ட போது அவர்கள் உரையுடன் கூடிய ஞானமிர்த ஏடு ஒன்றினைத் தந்தார்கள். அதுபெற்றதும், புத்துரை எழுதக் கருதிய எண்ணத்தை விடுத்துப் பழைய வுரையினையே நன்கு ஆராய்ந்து வெளியிடுவது எனக் கருதி மேலும் ஏடுகள் தேடத் தொடங்கினேன். ஏடு தேடிச் சேர்க்கும் முயற்சி வீண் போகவில்லை. மேலும் இரண்டு ஏடுகள் கிடைத்தன. அவை வருமாறு,

1. **பெருமண்டூர்ச் சீபாலன் எழுதிய ஏடு.** இது நூல் முழுதும் உரையுடன் கூடியது; ஆயினும் 67-ஆம் அகவல் முதல் 75-ஆம் அகவல் முடியச் சில அடிகட்குக் குறிப்புரையும், சிலவற்றிற்குப் பொழிப்புரையும் கொண்டிருந்தது. பல இடங்களில் உரை செந்தமிழ் நடையில் இயன்று ஏனை உரைகளிலும் சில பல இடங்களில் வேறுபட்டிருந்தது.

2. **திருவெண்ணெய் நல்லூர் ஏடு.** திருவெண்ணெய்நல்லூர்க்கு அண்மையில் சிறுமதுரை என்ற ஊரில் கிராமக் கணக்கராயிருந்த என் மாமன் திரு. சொக்கலிங்கம் பிள்ளையவர்கள் வீட்டிற்கு யான் ஒருகால் சென்றிருந்தபோது, "திருவெண்ணெய்நல்லூர் மடத்துக் குருசாமியார் ஏட்டிலிருந்து எழுதியது" என்ற குறிப்புடன் இவ்வேடு எனக்குக் கிடைத்தது. இதன்கண் இருந்த உரை பெரும்பாலும் கண்ணழித்துரையேயாகும். "கால் கொடுத்து" என்று தொடங்கும் அகவல் முதல் "கழிபெருந் துன்பம்" என்னும் அகவல் முடிய இதன்கண் இருந்தன. சில அகவல்களின் உரை முடிவில் ஏனை ஏடுகளில் காணப்படாத இலக்கணக் குறிப்புக்களும், உரையிடையே கிரந்தச் சொற்களும் சொற்றொடர்களும் இதிற் காணப்பட்டன.

3. ஏறுதிவாடி ஏடு. ஒருகால் விழுப்புரத்தில் யான் என் தமையன் மனைக்குச் சென்றிருந்தபோது ஏறுதிவாடி யென்னும் ஊரைச் சேர்ந்த திரு. இராமச்சந்திரராவ் என்ற தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியர் ஒருவரோடு நட்புற்று அளவளாவி அவர் மனையில் இருந்து இந்த ஏட்டினைப் பெற்றேன். இதன்கண் முதல் மூன்று அகவல்களும் இறுதியில் இரண்டு அகவல்களும் எழுதிய ஏடுகள் சிதைந்து மறைந்து போயின. "அறப்பயன் தீரின்" எனத் தொடங்கும் அகவலும் அதனை அடுத்து முன்னும்பின்னும் உள்ள அகவல்களும் இராமபாணப்பூச்சிக்கு இரையாகிச் சிதைவுற்றிருந்தன. உரையிடையே கிரந்தத் தொடர்கள் ஆங்காங்கு அருகிக் காணப்பட்டன.

4. செப்பறை ஏடு. இது நூல் முழுதும் உரையுடன் கூடியது. "அறப்பயன் தீரின்" என்று தொடங்கும் அகவலும் அதன் உரையும் எழுதிய ஏடுகள் இதன்கண் காணப்படவே இல்லை. கிரந்தச் சொற்களால் காணப்பட்டவை இந்த ஏட்டில் தூய தமிழிலே எழுதப்பட்டிருந்தன.

செப்பறை ஏடு கிடைப்பதற்கு முன்பே கிடைத்த ஏடுகளைப் பெருந்திரட்டும் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடும் ஆகிய இரண்டனோடும் ஒப்பிட்டு ஒழுங்கு செய்து முடிந்த காலையில், யான் திருப்பதி திருவேங்கடமுடையான் கீழ்க்கலைக் கல்லூரியிலிருந்து விடுதலை பெற்று அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்து ஆராய்ச்சித் துறை விரிவுரையாளனாகப் பணிமேற்கொண்டு வந்துசேர்ந்தேன். அந்நிலையில் ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவராக விளங்கிய சைவத் திரு. கா. சுப்பிரமணியப் பிள்ளையவர்கள் செப்பறையேட்டோடு ஒப்பு நோக்கி வேண்டிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன் வெளியிடவேண்டுமெனப் பணித்து இதற்குத் துணையாக என் நண்பர் வித்துவான் திரு. க. வெள்ளைவாரணம் அவர்களை உதவினர். அவருடைய கூர்த்த அறிவும் சீர்த்த புலமையும் உண்மைப் பாடங்களைக் கண்டறிதற்குப் பெருந்துணை செய்தன. ஞானமிர்த ஆசிரியரைப் பற்றி ஆராய்ச்சி மேற்கொண்டபோது கல்வெட்டுக்களைப் படித்தறிதற்கும் இடையிடையே எழும் ஐயங்களை அகற்றுதற்கும் உடன் பிறந்தார் போல உறுதுணைசெய்த சைவத் திரு T. V. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் அவர்களை நினைக்குந்தோறும் என்மனம் இன்பத்தால் ஏற்றம் பெறுகிறது.

தமிழகத்தின் மனத்தாமரையாக விளங்கும் தில்லைப் பகுதியில் இருந்து பல்லாயிரக் கணக்கில் வரும் இள மாணவர்கட்குப் பல

துறைப்பட்ட கலை நலங்களை வழங்கிப் பண்புமேம்பட்டுத் திகழும் **அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் ஆராய்ச்சித் துறை** என்னும் பெருங்கிளையிற் பழுத்த நறுங்கனியாக இந்த **ஞானாமிர்தம்** உரையும் ஆராய்ச்சிக் குறிப்பும் பிறவும்கொண்டு வெளிவருகின்றது. இந்த அருஞ்செயற்குச் செல்வச் செவிலியாய்வேண்டும் பொருள் தந்து புகழ் பரவி விளங்கும் **திருப்பனந்தாள் காசிமடத்துத் தலைவர் காசிவாசி ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிநாதத் தம்பிரான்** சுவாமிகளின் வழிவந்து சிறக்கும் **காசிவாசி ஸ்ரீலஸ்ரீ அருணந்தித்தம்பிரான் சுவாமிகள்** அருள்புரிந்தவண்ணம் உள்ளார்கள். அவர்களது அருட்செயற்கு அறிவு வளம்படைத்த நம் தமிழகம் தன் நன்றியினை என்றும் மறவாது. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து செய்த இத்தமிழ்ச்சைவப் பணியினை, இன்று யான் மதுரைத் தியாகராசர் கல்லூரியில் இருந்துகொண்டே ஆற்றுமாறு வேண்டும் உதவிகளைச் செய்து ஊக்கிவரும் கல்லூரி நிறுவிய முதல்வரும், கலை வளர்க்கும் பெருஞ்செல்வரும் தமிழ் வள்ளலுமாகிய சைவப் பெருந் **திரு. கருமுத்து, தியாகராசன் செட்டியார்** அவர்களது பெருநன்றியினை என் உள்ளம் உவந்து பரவுகின்றது.

இன்றைய தமிழ் நன்மக்கட்குத் தவச்செல்வமாய்த் தோன்றிச் சமயவாழ்வு தழைத்தற்குரிய செம்பொருள் ஞானத்தைச் செந்தமிழ் நெறியில் சிறக்க வழங்கி உய்திதந்து உலாவும் **சிவஞானபோதம்** தமிழரிடையே நூல்வடிவில் தோன்றுதற்கு முன்பே தோன்றிச் சிவாகமங்களின் துணிபொருளைத் திரட்டித் தீவிய இனிய செந்தமிழ் அகவற்பா வடிவில் மக்கட்கு வழங்குமுகத்தால் **தமிழாகமம்** என்ற சிறப்புப் பெயருடன் விளங்கிய **ஞானாமிர்தம்** இன்று **அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக வெளியீடாக** வருகின்றது. வருக ஞானாமிர்தம். வாழ்க தமிழ். வளர்க சைவம். வாழியர் தமிழர்.

"ஞாலம் நின்புக ழேமிகவேண்டும் தென்
ஆலவாயில் உறையும் எம் ஆதியே"

மதுரை,
12—2—1954.

ஔவை சு. துரைசாமி.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

முன்னுரை

நமது நாட்டில் நிலவும் சமயங்களுள் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தது சைவம். சமய நூலாராய்ச்சியும் புதைபொருளாராய்ச்சியும் சைவம் ஐயாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னையது என்று குறிக்கின்றன. எனினும், நிலவுலகில் ஏனைப்பகுதிகளில் வாழும் பழங்குடி மக்களிடையே கடவுட்கொள்கை தோன்றி நிலவத் தொடங்கிய காலத்துக்கு முன்பிருந்தே நம் தமிழகத்தில் சைவம் நிலைபெற்றிருந்தது என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். தொல்காப்பியம் முதலிய பழந்தமிழ் நூல்களில் கடவுள் என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படும் பொருள் சிவபரம்பொருளே யாதலின், சிவத்தை முழு முதற் கடவுளாகக் கொண்டொழுகும் சைவம் தமிழ் மக்களின் உரிமைச் சமயம் என்பது தெளிந்த முடிபு.

முழு முதற்கடவுளைக் குறிக்கும் **சிவம்** என்னும் சொல் சங்க கால இலக்கியங்களில் காணப்படாமையால் சிவநெறி பிற்காலத்தே தோன்றியதாம் எனச் சிலர் கருதுவர்; வேறு சிலர், சிவம் என்பது வடசொல்லெனவும், எனவே, சிவநெறியாகிய சைவம் வடவர் வழி வந்ததெனவும் கருதுகின்றனர். சங்ககாலத்துச் சமய நூல்களோ, சமய நூற்கருத்துக்களைக் காட்டும் பேரிலக்கியங்களோ இதுகாறும் நமக்குக் கிடைத்தில. ஒரு சில புலவர்கள் ஓரொருகாலத்தில் பாடிய பாட்டுக்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்துத் தொக்கப்பட்ட பாட்டுக்களின் தொகுதிகளே இன்று **சங்க இலக்கியம்** என்ற பெயரால் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. பொருளிலக்கணத் துறைகட்குரிய இலக்கியமாகும் தகுதியுடைய பாட்டுக்களே இத்தொகை நூல்களில் தொகுக்கப்பட்டிருத்தலால், இவற்றையே முழுத்த இலக்கியங்களாகக்கொண்டு தமிழ் மக்களின் பழைய சமய வாழ்வு தேர்ந்து முடிபு காணமுயல்வது நிரம்பாது. ஆதலால், சங்கத் தொகை நூல்களில் சிவம் என்னும் சொல் காணப்படாமைபற்றி அது தமிழ்ச் சமயமன்று எனத் தள்ளக் கருதுவது அறமாகாது.

மக்கள் பிறந்து மொழிபயிலத் தொடங்கும்போதே தம் தாய் தந்தையரைக் குறித்து மொழியும் **அம்மா, அப்பா** என்ற சொற்கள்

தூய தமிழ்ச்சொற்கள் என்பதை யாவரும் நன்கு அறிவர்; இச் சொற்களை அறிந்த பன்னாட்குப் பின்பே **சிவம்** என்னும் சொல் மக்கள் பேச்சு வழக்கில் வந்துசேரும். இந்த அம்மா அப்பா என்ற சொற்கள் இன்று நாம் பெற்று மகிழும் சங்கவிலக்கியங்களில் காணப்படவில்லையே, அதனால் பெற்றோர்களை அம்மா அப்பா என வழங்கும் வழக்காறு தமிழரிடையே கிடையாது என்று கூறுவது பொருந்தாதன்றே! மேனாட்டு ஆங்கிலமக்கள் தாயை **மம்மா** என்றும், தந்தையைப் **பப்பா** என்றும் வழங்கும் வழக்காறு உளது. அதைக்கண்டு, அம்மா அப்பா என்பது **மம்மா பப்பா** என்பவை களின் திரிபுபோலக் கருதி, தமிழ் வழக்கன்று எனத் தள்ளிவிடக் கூடுமா? **ஸ்பீச்சு** என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லோடு **பேச்சு** என்னும் தமிழ்ச் சொல் ஒத்திருப்பதுபற்றி அது தமிழன்று என்று கருதமுடியுமா? ஆகவே பழந்தமிழ்த் தொகை நூல்களில் சிவம் என்னும் சொல் காணப்படாமைபற்றிச் சிவநெறியைத் தமிழ் நெறியன்று எனப் புறக்கணிக்கக் கருதுவது நேர்மையன்று என்பது தெளிவாம்.

சிவம் என்னும் சொல்பற்றி நிகழ்ந்த ஆராய்ச்சியில், வட மொழியில் மிகத் தொன்மை வாய்ந்த சமய நூல்களான **வேதங் களில் சிவம் என்னும் சொல் இல்லையென்பது** விளங்கிவிட்டது. வேதங்கள், இந்திரன், அக்கினி, உருத்திரன் முதலிய பல தெய்வங் களைக் குறித்து வழிபடும் தன்மையுடையவை; சிவநெறி முழுமுதற் பொருளாகிய கடவுள் ஒன்றே எனத் துணிந்து வழிபடும் சிறப் புடையது. எனவே, அது வேதங்களில் காணப்படுதற்கு இட மில்லை. பரம்பொருள் ஒன்றே எனத் தெளிந்துரைக்கும் வேதாந்த நூல்களான உபநிடதங்களுள் பழமையான நூல்களுள்ளும் சிவம் என்னும் சொல் வழக்கு இல்லை. எனவே, **சிவம் என்பது வட சொல் லன்று என்பது தேற்றம்.** மொழிநூல் துறையில் பெருமுயற்சி செய்து சொற்களின் உண்மை வடிவு காண்பான் பேராராய்ச்சி செய்த **கிரையர்சன்** என்ற மேனாட்டறிஞர், சிவம் என்பது வட சொல்லன்று என முடித்து அது தூய தமிழ்ச் சொல்லாம் எனத் தெளிய வுரைத்துள்ளார். ஆதலால், சிவம் என்பது தமிழ்ச் சொல் லென்றும், அதனை மேற்கொண்டொழுகும் சிவநெறியாகிய சைவம் தமிழ் நெறியென்றும் இனிது விளங்குகின்றன. இடைக் காலத்தே முத்து, முகம், பவழம், மணி, தோகை முதலிய தூய தமிழ்ச் சொற்கள் பல வடமொழியில் ஏறி அம்மொழிக்கேற்ப இலக்கண முடிபுபெற்றதுபோல, இச் **சிவமென்னும் சொல்லும் வடநூல்களில்**

ஏறிச் சைவம், சிவானுபவம், சிவோகம் என்றாற்போலும் வட்நூல் முடிபு பெற்றுள்ளமை நினைவுகொள்ளத்தக்கது.

ஏனை எந்நாட்டுமக்களாலும் இறைவன் என்றும் முழு முதற் கடவுள் என்றும் கருதப்படுவது எதுவோ, அதுவே, தென்னாடுடைய மக்களால் சிவம் என்று கருதி மேற்கொளளப்பட்டுளது என்று மாணிக்கவாசகர் முதலிய சான்றோர்கள் கூறுகின்றனர். இதனாலும், சிவநெறி தென்னாட்டவர்க்கே சிறப்பாக உரிய கடவுள் நெறியென்பது தெளிவாகத் தோன்றுகிறது.

சிவமென்னும் சொல்பற்றிய ஆராய்ச்சி இவ்வாறு இடம்பற்றியும் காலம்பற்றியும் வேறுபடத் தோன்றினும், சிவபரம்பொருள் எந்நாட்டவர்க்கும் எக்காலத்தவர்க்கும் ஒப்ப உரியராதலின், பொருளாகாத இவ்வாராய்ச்சியை இவ்வளவில் நிறுத்திக் கொள்வாம். இவ்வாறும் சில தடைகளை எழுப்பி மக்கள் உள்ளத்தைச் சிவநெறிக்கண் செல்லாதவாறு செய்யும் வட மொழியாளரும் தமிழரும் சிலர் இருப்பதனால் இத்துணையும் முதற்கண் எடுத்தோத வேண்டிய இன்றியமையாமை பிறந்தது.

தோற்றக் கேடுகள் இன்மையின் நித்தமாய், தன்னையொன்றும் கலத்தல் இன்மையின் தூய்தாய், தான் ஏனை உயிர்ப்பொருளோடு உடனாயும், உயிரில் பொருளிடை ஒன்றாயும் கலந்து எஞ்ஞான்றும் ஒருதன்மைத்தாய் இலங்கும் செம்பொருள் ஒன்றே; அதுவே சிவம்; உயிர்களும் நித்தமே எனினும் அவை எண்ணிறந்த பலவாகும். அவை, சிவத்தை நோக்கச் சிற்றறிவும் சிறு தொழிலும் உடையன; அனாதியே மலக்கலப்புற்று இருத்தலின், அவை அறியாமை இருள் சூழ்ந்து கிடப்பன; மலநீக்கம் குறித்து உடம்பொடு கூடி இவ்வுலகில் தோன்றி வினைகளைச்செய்து பிறப்பிறப்புக்களை எய்துவன. இவ்வுலகும், இங்கே உயிர்கள் நிற்றற்குரிய உடம்புகளும் மாயையென்ற முதற் பொருளிலிருந்து சிவத்தால் படைக்கப் படுகின்றன. மாயையென்ற முதற் பொருளும் அனாதிநித்தமாயினும், சிவமும் உயிரும்போல அறிவுடைய பொருளன்று. மாயையினின்றும் தோன்றி அதன்கண்ணே ஒடுங்குவதுபற்றி, மாயாகாரியமான உலகும் உடம்பும் மனமும் பிறவுமாகிய பொருள்கள் தோற்றக் கேடு உடைமையால் அநித்தமாகும். இங்கே கூறிய மலம், வினை மாயை என்ற மூன்றுமாகிய அறிவில் பொருள்கள் உயிர்களோடு தொடர்புற்றிருப்பதால் அவை கட்டு என்று வழங்கும். எனவே, சிவம், உயிர், கட்டு என்ற மூன்றும் சிவநெறியின் அடிப்படையான

பொருள்களாம். இவற்றை வட நூல்கள் முறையே பதி, பசு, பாசம் என்று குறிக்கின்றன. இக்காலத்தில் தமிழ் மக்கள் வாழ்வுக்குரிய அரசியல் நெறிமுறைகள் ஆங்கிலமொழியில் எழுதப்பட்டிருப்பது போல, மக்களுடைய அரசியல் சமயவாழ்வுகளில் வடமொழி செல்வாக்கு மிக்கிருந்த காலத்தில் இவை வடமொழியில் எழுதப்பட்டனவே தவிர வேறில்லை. வடமொழியில் இருப்பதுகொண்டு விலக்கக் கருதுவதும், வடவர்க்கே உரியவென்பதும் அறிவுடைமையாகா என்பது இவ்வாற்ருல் இனிது விளங்கும்.

இறை, உயிர், கட்டு என்ற மூன்றையும் சமய அடிப்படைப் பொருளாக வரையறுத்துக்கொண்டு நிலவும் சிவநெறி வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே நம் தமிழகத்தில் இருந்துவருகிறது. இறையாகிய சிவபரம்பொருள் இன்னவுரு இன்னநிறம் என்று கண்டுரைக்க முடியாத ஒன்ருதலின், அதனைக் **கந்து** வடிவில் வைத்து வழிபடுவது சங்ககால வழக்கு. கந்தும் நிலையமும் கொண்டு நிற்கும் **கந்துடை நிலை** சிவத்தை அறிவிக்கும் அடையாளம் குறி என்ற பொருள்படும் வட மொழியால் சிவலிங்கம் எனக் கூறப்படுகிறது. இன்று சிவன்கோயில்களில் திருவுண்ணுழியில் காணப்படும் சிவலிங்கம் யாவும் பண்டைச் சங்க காலக் **கந்துடைநிலைகளே**யாகும். ஏனைக் குறிஞ்சி முல்லை முதலிய நிலங்கட்குரிய தெய்வமெனத் தமிழ்நூல் கூறும் சேயோன், மாயோன் முதலிய தெய்வங்கள் பிற்காலத்தே சிவன்கோயில்களில் பரிவார தேவதைகளாக வகுக்கப்பெற்றன. ஆதலால், சங்க காலத்துக் காணப்படும் கடவுள்நெறியே படிப்படியாக வளர்ந்து இன்று பெரிய பெரிய சிவதலங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றனவே தவிர வேறில்லை. இவற்றைக் கூறுபடுத்தி விளக்கிக்கூறும் சமய நூல்கள் **ஆகமங்கள்** எனப்படும்.

ஒருகாலத்தே வேதம், வேதாந்தம், ஆகமம் என்ற இவை சமயத்துறையில் சிறந்த வடநூல்களாக விளங்கின. இன்றும் அவற்றை விலக்குவோர் இல்லை. அவற்றுள் இருக்கு முதலிய வேதங்கள் மந்திரம் பிராமணம் என இருவகையாக இயலுகின்றன. மந்திரங்கட்குப் பொருளுரைக்கும் உரைபோலப் பிராமணங்கள் உள்ளன. மந்திரங்கள் செய்யுள்போல உள்ளன. அவை பலவும், வருணன், இந்திரன், அக்கினி, சவிதா முதலிய பல தெய்வங்களைக் குறித்தும் அவற்றை வழிபடுவது குறித்துமே கூறுவனவாம். அவற்ருல் முடிந்த பொருளாகக் காணப்படுவது **பல தெய்வ வழிபாடு** ஒன்றே. வேதங்களையும் அவற்றிற்குரிய ஐதரேயம்

முதலிய பிராமணங்களையும் சேரக்கொண்டு அவற்றை வேதநூலின் **கர்ம காண்டம்** என வழங்குவதுமுண்டு.

வேதங்கட்குப் பின்னர் நிற்பன உபநிடதங்கள். இவ்வுபநிடதங்களை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள், "ஈண்டு உணர்த்தப்படும் பொருள்கள் கர்ம காண்டத்தில் உணர்த்தப்பட்டவற்றிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டன; அவை முத்தியின் தன்மையும் முத்தியடையும் ஸாதனமுமாம்; முதன் முதலில் நிஷ்காம கர்மாக்களைச்செய்து சித்த சுத்தியையடையவேண்டும்; பின்னர் ஆசிரியனை அடைந்து ஆத்ம விஷயமாய்ச் சிரவணம் செய்யவேண்டும்; சிரவணம் செய்தவற்றை யுக்தியோடு கலந்து மனனம் செய்து அவற்றைத் தனதாக்கிக்கொள்ளவேண்டும். பின்னர்க் கடவுளைத் தியானம் செய்ய வேண்டும். அவற்றால் அபரப்ரம்ம ப்ராப்தி அடையலாம். அதன் பின்னர்க் கடவுளருளால் ஞானம் அடைந்து கடவுளோடு கடவுளாய் ஒன்றாக வேண்டும்; ஒன்றான பிறகு பிறப்பிறப்பு இல்லை; இவ்வுடலோடு இருக்கும்போதே ஒன்றாய்விட்டால் ஒருவனுக்கு இறப்பு இல்லை; அந்நிலையை **ஜீவன்முத்தி** என்பர். ஒன்றாக ஆவதற்கு முன்னரே அவன் இறப்பின், அஜ்ஜீவன், பித்ருயாணம் தேவயாணம் என்ற இரண்டு மார்க்கத்துள் ஒன்றின் வழியாகப் பித்ருலோகத்திற்கோ பிரும்மலோகத்திற்கோ கொண்டுபோகப்படுகிறான்; கடவுளைத் தியானித்தல் பல்வகைப்பட்டதாகலின், உபாஸனங்கள் பல வகைப்படும்[1]" என்று கூறுகின்றனர். இவ்வண்ணம் உபநிடதங்கள் பிரமம் ஒன்றே எனத்துணிந்து பிரமஞானம் பெறுதற்குரிய நெறிகளை உரைப்பதுபற்றி வேதத்தின் **ஞானகாண்டம்** என்றும், வேதத்தின் முடிவில் நிற்பதுபற்றி **வேதாந்தம்** என்றும் வழங்கும்.

வேத வேதாந்த நூல்களின் செயல் முறைகளிலும், கருத்து வகைகளிலும் நாளடைவில் மாறுபாடுகளும் வேறுபாடுகளும் தோன்றின. அதனால், பௌத்தம் முதலிய சமயங்கள் பிறந்து வளர்ந்தன. வேத வேதாந்த நூல்கட்குப் புத்துரைகாணும் அறிஞர் பலர் உளராயினர். அவருட் பலரும் தத்தம் கலைப்புலமை கருவியாகப் பெரிய பெரிய விரிவுரைகள் கண்டனர். பின்னர் எழுந்த **பிரமசூத்திரத்துக்கு** இவ்வாறே பேருரைகள் பல உண்டாயின. சங்கரர், இராமானுசர், மாத்துவர், சீகண்டர் முதலியோர் வகுத்துரைத்த பேருரைகள் பலரைத் தம்தம் வழியில் ஈர்த்தன. இவ்வாற்றால் சமயத்துறையில் கருத்து வேற்றுமைகளும் தெளிவின்மையும் சிறந்து நின்றன.

---

[1] History of Sanskrit Literature P. S. S Sastri. P. 165-6

வேத வேதாந்த நூற்றுறையில் கலக்கம் பெருகிவருங்கால் ஆகமங்களின் பொருளாராய்ச்சியும் செயற்றிறங்களும் ஆராயப்பட்டன. பண்டைநாள் முதல் இருந்துவரும் ஆகமங்கள் பலவற்றையும் ஆராய்ந்து சிவாகமம் தேர்ந்து கொள்ளப்பட்டன. அவை காமிகம் முதல் வாதுளம் ஈறுக இருபத்தெட்டாகும். இவற்றின் விளக்கம் குறித்து உபாகமங்கள் பல உண்டாயின. இவற்றின் பொருளியல்பு கண்ட அறிஞர், சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என நான்கு பாதங்களாக இவற்றைப் பாகுபாடு செய்தனர். இவற்றைத் தனித் தனி எடுத்துரைப்பனவும், ஒரு சிலவற்றை வரைந்துகொண்டு உரைப்பனவும் என ஆகமங்கள் பலதிறப்படுகின்றன. இச் சிவாகமங்கள், பதி, பசு, பாசம் என முன்னர்க்கூறிய பொருள் மூன்றையும் அறுதியிட்டு முடிவுகட்டிக் கூறுவதுபற்றி, சித்தாந்தமென்று வழங்கின. "வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவசித்தாந்தம்" என்றும், "வேதசாரம் இதம் தந்த்ரம் சித்தாந்தம்" என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

வேதாந்த நூல்கள் உயரிய நடையில் பிரமஞானத்தையும் அதற்குரிய சாதனவகையினையும் உணர்த்தி வந்தன: அதனுல் அவை வடமொழிவல்ல பெரும் புலவர்களிடையே இருந்து ஞானப் பணி புரிந்து வந்தன. ஆயினும் அவை கருத்து வேற்றுமை மிகுந்தனவே யன்றி யாவரும் உணரத்தக்க எளிய நிலையை அடைய வில்லை. அவற்றால் பெரிதும் உயர்த்துக் கூறப்பட்ட வேள்வி முதலிய செயல்வகைகள் மாறுபட்டெழுந்த பௌத்த சயின சமயங்களின் வளர்ச்சியால் நாட்டில் செல்வாக்கிழந்து மறைந்தன. சிவாகமங்கள் வடமொழி பயின்றோர் இனிது உணரத்தக்க நிலையில் எளிய நடையில் அமைந்து விளங்கின. அதனுல் அவற்றின் செல்வாக்கு ஓரளவு குறையாமலே இருந்துவந்தது. ஆங்காங்கே மக்களிடையே தொன்றுதொட்டு வந்துகொண்டிருந்த கோயில் வழிபாட்டுச் சைவ நெறி குன்றுமலே இருந்து வந்தது.

இந்நிலையில் களப்பிரர் என்னும் ஒருவகைக் கூட்டத்தார் தமிழகத்தில் புகுந்து தமிழ் வாழ்வைச் சீரழித்தனர். தமிழிசையும் தமிழ் நாடகமும் ஒளி குன்றின. தமிழ் இலக்கியங்கள் பல இறந்தொழிந்தன. தமிழ்ச் சைவநெறி தலைதடுமாறிற்று. பின்னர்த் தமிழகத்தின் வடபகுதியான தொண்டைநாட்டில் பல்லவருடைய ஆட்சி நிலைபெற்று நடக்கத் தொடங்கிற்று. அவர்கள் தமிழ் நாட்டவரல்லர்; அதனுல் அவர்கள் காலத்தில் வடமொழியே மிக்க செல்வாக்குப் பெற்றது. வடமொழி பயிற்றும் கல்லூரிகள் பல

காஞ்சிமா நகரத்திலும்[1] பிறவிடங்களிலும் உண்டாயின. பல்லவ வேந்தர் பலர் வடமொழி வாணர்களுக்கு மிக்க சிறப்புச்செய்து ஆதரித்தனர். முதல் மகேந்திரவன்மன் முதலியோர் வடமொழியில் நாடகங்கள் எழுதினர். இவ்வகையில் தமிழகத்தில் தமிழ்மொழியின் இடத்தே வடமொழி தங்கிச் சமயத்துறையிலும் ஆட்சிவகையிலும் சிறந்து விளங்கிற்று. நாட்டு மக்களுடைய தாய்மொழியில் சமயவுணர்வு நல்கும் நூல்கள் அருகினபடியால், அவர்களுடைய பொதுவாழ்வில் சமயவுணர்வும் ஒழுக்கமும் குன்றின.

இதற்கிடையே பௌத்த துறவிகளும் சயினசமயத் துறவிகளும் ஆங்காங்கே மடங்களும் பள்ளிகளும் அமைத்து மக்களிடையே தங்கள் சமயக் கருத்துக்களைப் பரப்பினர். சயினப்பள்ளிகளினும் பௌத்தப்பள்ளிகள் பல்லவர் காலத்தில் தொடக்கநிலையில் பெருகியிருந்தன. நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பௌத்தப்பள்ளிகளையும், பத்தாயிரவர்க்குக் குறையாத பௌத்தத் துறவிகளையும் இப்பகுதியில் காணலாம் என ஹியூன்சாங் குறிக்கின்றார்.[2] பின்னர், பௌத்த மடங்களில் பெரும்பொருள் சேர்ந்தது ; அதன் இயற்கை விளைவாக அம்மடங்களின் செயல் முறைகளில் பொய்யும் வழுவும் புகுந்தன. வேற்றுச் சமயங்களும் படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்றன ; மக்களுடைய ஆதரவு குன்றிற்று. இதன் பயனாகப் பௌத்த சமயம் தமிழகத்திலிருந்து மறைவதாயிற்று. ஆயினும், அதனிடத்தே சயினசமயம் வளர்ந்து அரசர் பலரைத் தன்பால் ஈர்த்துக் கொண்டது. பல்லவ வேந்தனான **மகேந்திரவன்மனும்**, பாண்டி மன்னனான **நெடுமாறனும்** சயின சமயத்தை மேற்கொண்டனர். "அரசன் எவ்வழி அவ்வழிக் குடிகள்" என்ற மொழிப்படி நாட்டில் மக்கள் பலர் சயினர்களாயினர். சயின சமயத்தை மக்கட்கு எடுத்துரைக்கும் சயினச் சான்றோர் சமணர்களாதலின், சயின சமயமும் **சமண் சமயம்** என்றே தமிழகத்தில் வழங்கப்பட்டது.

பௌத்த சமணசமயங்களின் வளர்ச்சியால் செயற் சிறப்புக் குன்றியிருந்த வைதிகசமயம், பொதுமக்கள் வழங்கும் தமிழ்மொழியில் தனது சமயப் பணியைச் செய்யாது சிவவழிபாட்டையும் சிவாலய வழிபாட்டையும் வற்புறுத்தி ஒழுகிய சிவாகமமாகிய சித்தாந்த நெறியோடும் இகலிப் பூசலிடத் தலைப்பட்டது. சிவாகமங்களை ஞானநெறிக்குப் பிரமாணமாகக்கொள்ள மறுத்துத் தன் வாழ்

---

[1] Annual Report Madras Epigraphy 1930–31. P. 43

[2] Pallava Architecture P. III. பக். 9

வுக்குக் கேடு செய்து கொண்டது. ஆகம வழிநின்ற அறிஞர்கள் அக்கால நிலையை நன்கு உணர்ந்தனர். அவர்கள் ஆங்காங்கு ஞானநிலையங்களாகத் திருமடங்கள் நிறுவி அவற்றின் வாயிலாக நாட்டு மக்கட்கு நற்பணி புரியலுற்றனர். இம்மடங்கள், அறிவு வேண்டுவோர்க்குக் கல்வியும், நோயுற்றோர்க்கு மருத்துவமும், பசித்துவந்தோர்க்கு உணவும் நல்கிப் பணிபுரிந்து வந்தனர்.

கடவுட்கொள்கையும் வினையுணர்வும் மறுபிறப்பும் சமயவாழ்வின் உயிர்நாடியாக இருந்தன. பௌத்த சமண சமய நூல்கள் கடவுட்கொள்கையை மிகுதியும் வற்புறுத்தாது வினையுணர்வையும் மறுபிறப்பையும் பெரிதெடுத்துப் பேசின. கடவுள் வழிபாட்டை நன்கு வற்புறுத்தாமல், பொய் கொலை களவு கள் காமம் என்ற இவற்றைக் கடிவதாகிய நல்லறமொன்றையே சமயப் பேருணர்வும் பேரொழுக்கமுமாகப் பேணியுரைத்தன. அவரவர் செய்யும் வினைப் பயன்களை அவரவரும் நுகர்ந்து கழிக்கவேண்டுமேயன்றி, வினைத் தொடக்கினின்று உயிர்களை விடுவிக்கும் ஆற்றல் இறைப்பொருட்கும் இல்லையென ஏதுக்களாலும் எடுத்த மொழிகளாலும் வற்புறுத்துவதிலேயே சமயச் சொற்போர்கள் வழங்கி வந்தன.

இந்நிலையில் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் திருஞானசம்பந்தர் திருநாவுக்கரசர் முதலியோர் தோன்றினர். அவர்கள் காலத்தே ஆகம வழிவந்த சிவநெறி நாடெங்கும் பரவியிருந்தது ; ஆங்காங்கே சிவன்கோயில்களும் இருந்து வந்தன ; கோயில்களில் நாள்வழிபாடும் ஆண்டுவிழாக்களும் நடைபெற்று வந்தன. என்றாலும் மேலே காட்டிய காரணங்களால் மக்களிடையே கடவுட்கொள்கையில் அழுந்திய உள்ளமும், கடவுள் வழிபாட்டால் வினையினின்றும் வீடுபெறலாம் என்ற நம்பிக்கையும் குன்றியிருந்தன. இவற்றை வற்புறுத்தியுரைக்கும் நல்லாசிரியன்மார்களின் வருகையை அக்காலம் எதிர்நோக்கியிருந்தது. திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் முதலியோர் தோன்றி, நாடுமுழுதும் சுற்றி, சிவன் கோயில் இருக்கும் ஊர்தோறும் சென்று நாட்டுக்கு உரிய சிவநெறிக்கருத்துக்களை மக்கட்கு அறிவுறுத்துவாராயினர்.

திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், நம்பியாரூரர் ஆகிய மூவர் வரலாறுகளையும் நோக்கின், ஞானசம்பந்தர் தமிழகத்தின் தெற்கிலும், நாவரசர் வடக்கிலும், நம்பியாரூரர் மேற்கிலும் சுற்றிச் சமயத் தொண்டு சிறப்புறச் செய்திருப்பது புலனாகிறது. அவர்கள் காலத்தில், தமிழகத்தில், காளாமுகம், பாசுபதம், மாவிரதம் முதலிய அகச்சமயங்கள் இருந்திருக்கின்றன. ஆயினும், அச் சமயத்தவர்கள்

ஆங்காங்கு இருந்துகொண்டு தங்கள் சமயக் கொள்கைகளைச் சிற் சிலருக்கு அறிவுறுத்தி வந்தனரேயன்றி இப்பெருமக்களைப்போல நாடுமுழுதும் பரந்துசென்று பணிபுரியவில்லை. அவர்களில் காளாமுக சைவத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தமிழகத்தில் இருந்திருக்கின்றனர் என்பதைக் கீழைச்சளுக்கவேந்தர் கல்வெட்டுக்களேயன்றி, கும்பகோணத்துக்கு அண்மையிலுள்ள தாராசுரத்துக் கல்வெட்டும்[1] கொடும்பாளூர்க் கல்வெட்டும்[2] கோயில்தேவராயன் பேட்டையிலுள்ள கல்வெட்டும்[3] குறிக்கின்றன. இவ்வாறே காபால சமயத்தவரும்[4] பாசுபதரும்[5] மாவிரதரும்[6] இருந்தனர் என்பதை அரசியற் கல்வெட்டறிக்கைகள் எடுத்துரைப்பதனால் அறியலாம்.

இங்ஙனம் பலவேறு சமயத்தவர் இருப்பினும், இவர்களது சமயக் கருத்துகளை விரித்தோதும் நூல்களுள் ஒன்றேனும் தமிழில் கிடைக்காமையால் இவர்கள் தமது சமயவுணர்வு பெருகுதற்கு மேற்கொண்டிருந்த மொழி தமிழன்று என்பதும் தெரிகிறது. இச் சமயங்களின் இடையே திருஞானசம்பந்தர் முதலியோர் ஆகம வழிவந்த சைவநெறியை இனிய வாழிபாட்டுத் திருப்பாட்டுக்களாக இசைத்தமிழில் பாடி மக்கட்குச் சமயவுணர்வு கொளுத்துவராயினர். அவர் பாடிய திருப்பாட்டுக்கள் பலவும் இன்று சைவத்திருமுறைகளாக நின்று பயன்செய்து வருகின்றன.

இப்பெருமக்கள் காலத்துக்குப்பின், சைவநெறியில் புது மலர்ச்சியுண்டாயிற்று. நாட்டுமக்கள் அறிந்த மொழியாகிய தமிழில் பல்லாயிரக் கணக்கான திருப்பாட்டுக்கள் தோன்றி சமய வுணர்வும் ஒழுக்கமும் பெறுவித்தன. அனைவரும் பேரார்வத்தோடு பேணிப்பயின்று பயன் பெறுவாராயினர். அவர்கள் காலத்தேயே பல்லவரும் பாண்டியரும் வேற்றுச் சமயத்தைக் கைவிட்டுத் தமிழகத்துக்கேயுரிய சைவத்தை மேற்கொண்டனர். தமிழகத்தில் சிவன்கோயில்கள் கல்லாலும் பிறவற்றாலும் எடுக்கப் பெற்றன. வானளாவ வுயர்ந்த கோபுரங்களும் விமானங்களும் பெருக உண்டாயின.

---

[1] A. R. for 1907-8 para 66 and A. R. for 1915 para. 11
[2] A. R. No. 140 of 1907
[3] A. R. 247 of 1923
[4] A. R. for 1912 para. 29
[5] A. R. for 1914 para. 47
[6] A. R. for 1915 para. 31

சைவநெறிக்கண் தோன்றிய புதுமலர்ச்சியால் வேந்தர்களும் பொதுமக்களும் சிவவழிபாட்டிலும் சிவன்கோயில் திருப்பணியிலும் பேரீடுபாடு கொண்டனர். திருக்கோயில் அமைப்பும், வழிபாட்டு முறையும் தெளித்துரைக்கும் ஆகமப் பயிற்சியில் மக்கட்கு நாட்ட முண்டாயிற்று. சிவாகமங்களை விரும்பிப்பேணிய சிறப்பால் பல்லவ வேந்தன் ஒருவன் **ஆகமானுசாரி** என்று சிறப்புப் பெயரும் பெற்றுள்ளான். இச் சிவாகமங்களைப் போற்றியுரைக்கும் சான்றோர் சிவாசாரியரென்றும் சைவாசிரியர் என்றும் கூறப்படுவர். இச் சைவாசிரியன்மார் ஆங்காங்கே தனித்தனி இடம் அமைத்துக் கொண்டு சைவாகமக் கருத்துக்களையும் ஒழுக்கங்களையும் மக்கட்கு அறுவுறுத்தி வந்தனர். அவ்விடங்கட்கு மடம் என்றும் குகை யென்றும் பெயர்கள் வழங்கின. இவைகள் சிறப்பு வகையில் சமய அறிவும் சமயவொழுக்கங்களும் கற்பித்தனவாயினும் பொதுவகை யில் மக்களது பசிப்பிணிக்கு உணவும், உடற்பிணிக்கு மருந்தும் உதவின. இவ்வாற்ருல், இம்மடங்கட்கு மக்களது நல்லாதரவு பெருகியிருந்தது. வேந்தர்களும் மிக்க பொருளும் நிலங்களும் தந்து இம்மடங்களை நன்கு பேணினர். இச்சைவாசிரியர்களைத் தங்கட்கு அருட் குருவாகவும் அரசகுருவாகவும்கொண்டு பரவினர். இவர்கள் பால் சிவதீக்கைபெற்றுச் சைவவொழுக்கம் தலைநின்ற வேந்தர் பலர்.

சைவாசிரியன்மார் வகுத்துக்கொண்டிருந்த மடங்களும் குகை களும் நமது நாடு முழுதும் பரவியிருந்தன. திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் முதலியோர் காலத்திலும இவைகள் திருப்புகலூர், திருவீழிமிழலை, திருமறைக்காடு, மதுரை முதலிய இடங்களில் இருந்தன என்பதைத் திருத்தொண்டர் புராணம் தெரிவிக்கின்றது. பின்னர்த் தோன்றிய கல்வெட்டுகளும், செப்பேடுகளும் இவற்றின் இருப்பை அவ்வவ்விடங்களில் குறிக்கின்றன. திருஞானசமபந்தன் குகை, திருநாவுக்கரசர் மடம், திருத்தொண்டத் தொகையான் திரு மடம் எனப் பலமடங்களும், குகைகளும் சோழ பாண்டியர் கல்வெட் டுக்களில் இடம் பெறுகின்றன.

சமயத் தொண்டு புரிந்த இம்மடங்கட்குத் தலைவர்களாகச் சைவாசிரியர் விளங்கினர். அவர்பால் அருளுரை கேட்டு அவர் விதித்த ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டு மாணவர் பலர் இருந்தனர். தலைமை தாங்கும் சைவாசிரியர் இறந்தால் அவர் மாணவருள் ஒருவர் தலைவராகி மடத்தின் திருப்பணியைச் செய்வர்; அவர்க்குப் பின் அவருடைய மாணவர் தலைவராவர். இவ்வாறு ஆசிரியர்

மாணவர் என்ற முறையில் வழிவழியாக இம்மடங்கள் நின்று நிலவின. இது சந்தானம் என்றும் வழங்கும்.

திருஞானசம்பந்தர் முதலிய சிவஞான ஞாயிறுகள் தமிழகத்துச் சைவவானத்தில் தோன்றிச் சிவஞானப் பேரொளியைச் செந்தமிழால் பரப்பிய காலத்தில், வடநாட்டில், **மத்த மயூர சந்தானம்** என்றொரு சைவாசிரியர் மரபு விளங்கிற்று. அதன்கண் கடம்ப குகாதிவாசி, சங்கமாதிகாதிபதி, தேரம்பிபாலர், ஆமர்த்தக தீர்த்த நாதர், புரந்தரர், கவச சிவர், சதாசிவர், இருதய சிவர், வியோம சிவர் எனச் சைவாசிரியர் பலர் வழிவழியாக விளங்கி வந்தனர். இவருள், கடம்ப குகாதிவாசி கடம்பகுகை யென்னுமிடத்திலும், சங்கமாதிகாதிபதி சங்கமாதிகையிலும், தேரம்பிபாலர் தேரம்பியிலும், ஆமர்த்தக தீர்த்தநாதர் ஆமர்த்தகத்திலும் இருந்து சமயப்பணி புரிந்தனர். புரந்தரர் உபேந்திரபுரம் என்னும் இடத்தே இருந்தார். அவந்தி வன்மன் என்னும் வேந்தன் புரந்தரர்பால் சிவ தீக்கை பெற்றுத் தன்னாட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று அங்கே சமயப் பணி புரியுமாறு செய்தான். அவர் அங்கே ஓர் ஊரில் மடம் ஒன்றை நிறுவி அவ்வூர்க்கு **மத்த மயூரபுரி** எனப் பெயரிட்டுத் தமது மரபின் பெயரை நிலைபெறுவித்தார்; இராணி பத்திரம் (Ranod) என்னுமிடத்தே ஒரு மடத்தையும் அவர் ஏற்படுத்தினார். அவர் வழி வந்த வியோம சிவர் அம்மடங்களை வளம்படுத்திச் சமயப்பணியை விரிவு செய்தார். மத்த மயூர தடாகத்தைக் கட்டியவரும் அவரே என்பர். ஆமர்த்தக தீர்த்தநாதர் இருந்த ஆமர்த்தகத்திலிருந்து ஒரு கிளை தோன்றிச் **சிவபுரி சந்தானம்** என்ற பெயருடன் வடநாட்டில் சமயத் தொண்டு புரிந்தது.[1]

மேலே கூறிய ஆசிரியருள் **இருதய சிவர்** என்பார்பால் சேதி நாட்டு வேந்தன் இலக்குமணராசன் சிவதீக்கை பெற்று அவரைத் தன் நாட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று சிறப்பித்தான். அவன், தன் நாட்டிலுள்ள வைத்தியநாதமடம், நகுலேசுரமடம் என்ற இரண்டுக்கும் அவரையே தலைவராக இருந்து நடத்துமாறு ஏற்பாடு செய்தான். அதற்கு இசைந்த இருதய சிவர் தம்முடைய மாணவரான அகோரசிவர் என்பவரை நகுலேசுர மடத்துக்குத் தலைவராக நியமித்தார்.

மத்தமயூர சந்தானத்தின் ஒரு கிளையினர் களச்சூரிவேந்தர் காலத்தில் அவர்கட்கு அரசகுருவாக இருந்துள்ளனர். அவர்

---

[1] Epigraphica Indica. Vol. iii. p. 266.

வரிசையுள் விமல சிவர் தலைவராக நிற்கின்றார். அவர் மாணவருள் சாந்த சிவரென்பார் விசயசிம்மனுக்கும், பின்பு சேதிநாட்டைவென்று கொண்ட திரைலோக்கியமல்லனுக்கும் அரசகுருவாய் விளங்கினர். புருடசிவர் என்பார் யசகரணனுக்கும், சத்திசிவரென்பார் கயகரணனுக்கும், கீர்த்திசிவர் நரசிம்மனுக்கும், விமலசிவர் சயசிம்மனுக்கும் அரசகுரவர்களாய் இருந்தனர்.

இந்த மத்தமயூர சந்தானத்தின் மற்றொரு கிளையினர் களச்சூரி வேந்தரது தலைநகரான திரிபுரிக்கு அண்மையில் வீரகட்டம் (Bheraghat) என்னுமிடத்தே ஒரு மடத்தை நிறுவினர். அங்கே நருமதையாற்றங்கரையிலுள்ள **கோகழி**[1] என்ற சிறுகுன்று ஒன்றின் மேல் அறுபத்துநான்கு யோகினிகளை நிறுவினர். அக் கோகழிக் குன்று கோளகிரி யென்னும் புண்ணியதலமென்றும் அது பண்டு தொட்டே வழங்கி வருவதென்றும் கூறுப. அக்குன்றிடத்தே நிறுவப்பட்ட மடம் பிற்காலத்தே **கோளகிரி மடம்** எனப் பெயர் மாறியது. அதுவே பின்பு நாளடைவில் மருவிக் **கோளகி மடம்** என வழங்குவதாயிற்று. மால்காபுரம் கல்வெட்டு, "இக் கோளகி மடம் நருமதைக்கும் பாகிரதிக்கும் இடையிலுள்ள தவள மண்டலத்தில் உளது என்று கூறுகிறது.[2] சபல்பூருக்கு அருகில் இருக்கும் தேவார் என்பது பண்டைநாளில் களச்சூரி வேந்தர்க்குத் தலைநகரமாக இருந்த **திரிபுரி** என்பதாகும்; அதனை நடுவே கொண்ட பகுதி தவளமண்டலம்; வீரகட்டமும் அவ்விடத்தேயுளது; ஆதலால் ஆங்குள்ள கோளகிரியே **கோளகியாதல்** வேண்டும்"[3] என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

இனி, இக் கோளகி மடத்தை நிறுவிய மத்தமயூர சந்தானத்தவருள் முதல்வர் துருவாசர் என்போராவர். அவர் வழிவந்தவர் **சற்பவ சம்பு** என்ற சைவாசிரியர். அவருக்குப் பிட்சா விருத்தியாகக் களச்சூரி வேந்தனை முதல் **யுவராஜ தேவன் மூன்று லக்ஷம்** என்ற பகுதியைக் கொடுத்தான். அவர்பால் சைவாசிரியர் பலர் இருந்து சைவப்பணி புரிந்தனர். அவர் வழியில் **சோம சம்பு சிவாசாரியார்** தோன்றினர். **சோமசம்பு பத்ததி** என்ற நூலை எழுதியவர் அவரேயாவர். அவர்க்குப் பின் **வாம சம்பு** என்பார் கோளகி மடத்துத் தலைவராக விளங்கினர். அவர்க்கு ஆயிரக்கணக்கில் மாணவருண்டென்றும், அவர் தமது பார்வையினாலே உலகாளும் வேந்தரை

---

[1] A. R. No. 278, 316 of 1925

[2] Indian Historical Quarterly Vol. XXVI, p. 1-16.

[3] A. R. No. 94 of 1917.

ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லவரென்றும் வரலாறு கூறுகிறது. அவர் வழியில் வந்து சிறந்தோருள் **விமலசிவர்** என்பார் கேரள நாட்டினர். விமலசிவரைக் களச்சூரி வேந்தர்கள் சிவனெனவே தேறி வழிபட்டனர். இவர் வழியில் வந்தோருள் **விசுவேசுர சம்பு** கௌட தேசத்து ராதை நாட்டுப் பூருவ கிராமம் என்னும் பகுதியில் இருந்தவர். கணபதி வேந்தனுக்குத் தீக்கை செய்தவர் இவரே. இவர்பால் களச்சூரி வேந்தர்களேயன்றி, மாளவ வேந்தரும் சோழ வேந்தரும் சிவதீக்கை பெற்றூர்கள்.[1] இவ்வேந்தருள் களச்சூரி கணபதி வேந்தன் தன்னை **விசுவேசுர சம்பு**வின் புதல்வனென்றே கூறிக்கொள்ளுகின்றான். அவரது ஆணை வழிநின்று, பற்பல சைவாசிரியர்களையும் புலவர்களையும் வருவித்து அவ்வேந்தன் சிறந்த பரிசில் நல்கினான். "காதிற் குண்டலம் இலங்க, முடியில் சடை கிடந்து தாழ, ஒளிதிகழும் முகமும், மணிமாலை கிடந்தசையும் மார்பும் கொண்ட **விசுவேசுர சம்பு**, கணபதி வேந்தன் அரண்மனையில் வித்தியா மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும் காட்சி காண்பார் கண்களுக்கு நல் விருந்தாகும்" என்ற பொருளமைந்த வடமொழிச் செய்யுளொன்று காணப்படுகிறது.[2]

கணபதி தேவ மகாராயர் விசுவேசுரர் செய்யும் சமயப் பணியின் பொருட்டு மந்தரம் என்னும் ஊரைக் கொடுக்க வேண்டுமென விரும்பியிருந்தார். அவர் இறந்தபின் அவர் புதல்வியான இராணி **உருத்திராதேவி** அரசு கட்டிலேறினாள். அவட்கும் அவ்விசுவேசுரர் ஞானாசிரியராக இருந்தார். கி. பி. 1261ல் அவருக்கு உருத்திராதேவி தன் தந்தையார் விரும்பியவாறே **மந்தரம்** என்ற ஊரையும் அதன் அருகில் உள்ள தீவுகளையும் (இலங்கைகள்) வழங்கினாள்; தனியாகத் தனது பெயரால் விசுவேசுரர்க்கு விளங்காப்பூண்டி (வெலகபூடி) என்ற ஊரையும் கொடுத்தாள்.

மந்தரம் என்னும் ஊர் இப்போது **மண்டடம்** என வழங்குகிறது. இவ்வூரில் விசுவேசுரர், கோயில் ஒன்றும் மடம் ஒன்றும் அறவுணவுச் சாலையொன்றும் கட்டினார். பின்பு, தமிழ் நாட்டிலிருந்து அறுபது பிராமணக் குடும்பங்களை வருவித்து, மந்தரம் விளங்காப்பூண்டி என்ற இரண்டு ஊர்களிலும் குடியேற்றி அவ்வூர்க்குக் கோளகியென்று பெயரும் இட்டார். ஒவ்வொரு குடும்பத்தார்க்கும் வேண்டுமளவு நிலம் விட்டு விற்கவும் ஒற்றி வைக்கவும் வேண்டிய முழுவுரிமையும் நல்கினார். எஞ்சிய நிலங்களை மூன்று கூறு செய்து ஒன்றைக் கோயிலுக்கும் ஒன்றைக் கல்வி பயிலும் மாணவர்களுக்கும் மடத்

---

[1] A. R. for 1917 part II para 33; 223 and 272 of 1905

[2] A. R. for 1917, para 35-8,

திலிருக்கும் சைவர்களுக்கும் மூன்றும் கூற்றை மருத்துவச் சாலைக்கும் அறவுணவுச் சாலைக்குமாகப் பங்கிடு செய்தார். கோளகி சந்தானத்தார் வடமொழி வாயிலாகவே சமயப்பணி செய்தவராதலால், இருக்கு முதலிய வேதங்களைக் கற்பிக்க மூவர் ஆசிரியர்களும், தருக்கம், சாகித்தியம், ஆகமம் என்ற இவற்றைக் கற்பிக்க ஆசிரியர் ஐவரும் மருத்துவர் ஒருவரும் கணக்கர் ஒருவருமாகப் பதின்மூன்று பேர் நிறுவப் பெற்றனர். ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கைக்கும் நிலங்கள் ஒதுக்கப்பட்டன. கோயில்களில் இசைவாணர் முதல் ஊர்ப்பணி செய்யும் நாவிதர், ஊர்காக்கும் வயிராகியர் ஈறாக எழுபத்து மூவர் இருந்தனர். இவர்களும் தலைக்கொரு புட்டி நிலம் தரப் பெற்றனர். புட்டி என்பது அக்காலத்தே அப்பகுதியில் வழங்கிய நிலவளவை. உணவுச் சாலையில் சாதி வேறுபாடு கருதாமல் பிராமணர் முதல் சண்டாளர் ஈறாக யாவர்க்கும் உணவு நல்குமாறு விசுவேசுரர் ஏற்பாடு செய்தார். அவர் குடியேற்றிய தமிழ்ப் பிராமணர்களைத் திராவிடப் பிராமணர் என இப்போதும் அங்குள்ள மக்கள் வழங்குகின்றனர்.

அவர் செய்த செயல்வகைகளில், காளீஸ்வரத்தில் உபலமடம் என்றொரு மடத்தை நிறுவி அதற்குத் தான் ஏற்படுத்திய பொன்னகாமம் என்னும் அக்கிரகாரத்தை அளித்ததும், மந்தர கூடத்தில் விசுவேசுரலிங்கம் என்ற கோயிலை நிறுவி அதன் நிருவாகத்துக்கும், தான் அங்கே ஏற்படுத்திய உணவுச் சாலையின் பொருட்டு மானப்பள்ளி, ஊட்டுப்பள்ளி என்ற ஊர்கள் இரண்டினைக் கொடுத்ததும், சந்திரவல்லி நகரத்தில் சிவன் கோயிலொன்றைக் கட்டிக் கம்பம் பள்ளியேரியின் கரையை விரிவுபடுத்தி அதன் வருவாயில் செம்பாதியை அக்கோயிலுக்கு உரிமை செய்ததும், அனந்தபாத நகரத்தில் சிவன்கோயிலொன்றை எடுத்து, அந்நகரத்துக்கு விசுவேசுர நகரம் என்று பெயரிட்டு, அக்கோயிலுக்கு அனந்தபுரம் முனிகூடம் என்ற ஊர்களைத் தேவதானமாக' வழங்கியதும், கொம்மு கிராமம் ஏலீசுரபுரம், நிவிருத்தி முதலியவூர்களில் சிவன் கோயிலும் அறவுணவுச் சாலையும் ஏற்படுத்தியதும் உணவுச் சாலையில் சாதி சமுதாய வேற்றுமை சிறிதும் இன்றிப் பிராமணர் முதல் சண்டாளர் ஈறாக எல்லார்க்கும் ஒப்ப உணவும் கல்வியும் ஒழுக்கமும் நல்கியதும் பிறவும் சிறந்தனவாகும்.[1]

உணவால் உயிர்களின் பசிப்பிணியும், மருத்துவத்தால் உடற்பிணியும், சிவஞானத்தால் பிறவிப்பிணியும் நீக்கும் இனிய தொண்டு

---

[1] A. R. for 1917, para 33 to 38.

களைச் செய்தமையால் இக்கோளகி சந்தானம் நாட்டில் நல்ல செல்வாக்கினைப் பெற்றது. இச் சந்தானத்தில் விளங்கியோர் சிறந்த சிவஞானிகளாதலால் சாதி சமயவேற்றுமை கருதாது தங்கள் தொண்டினை ஆற்றி வந்தனர். அவருள் **உருத்திர சிவர்** என்பார் சைவசித்தாந்தமேயன்றிப் பௌத்த சமயத்துத் **திக்கநாகர்** முதலியோர் எழுதிய நூல்களில் [1]வல்லுநராய் இருந்தனர். **பிரசண்டசிவர்** என்பார் **பஞ்சார்த்தக சித்தாந்தம்** (பாசுபதம்) வல்லுநர்[2]; வியோம சிவர் பிரசத்தபாதருடைய வைசேடியபாடியத்துக்கு [3]**வியோமவதி** என்னும் விளக்கவுரை கண்டார். அதனால், விசுவேசுரருடைய கல்விச்சாலையில் பாசுபதர் முதலிய பிற சமயத்தவரும் கல்வி பயின்றனர். புறச்சமயங்கள் சைவத்துக்குப் படிமுறையில் அமைந்தனவாதலின், அவற்றை இகழ்ந்து புறக்கணித்தல் சைவத்துக்கு மாறானது என்ற சைவவொழுக்கம்பற்றி, இச்சான்றோர்கள் சாதிவேற்றுமையும் சமயவேற்றுமையும் கருதாராயினர் என அறிக. பிற்காலச் சைவர்கள் சாதிசமய வேற்றுமைக்குழியில் வீழ்ந்து. **நீறுபூசும் தம் திருமேனியில் சேறுபூசிக்கொண்டமையின், இன்று கண்டார் இகழ்ந்து பழிக்கும் சிறுமையுற்றது மேலேகூறிய சைவநெறியைக் கைவிட்டமையாலாகும்.**

அஃது அவர்கள் பொதுவாக மேற்கொண்டிருந்த அறமாயினும், சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களை மக்கட்கு அறிவுறுத்துவது சிறந்த அறமாகக்கொண்டிருந்தனர். தங்கள் காலத்திலும் தங்களது முன்னோர்காலத்திலும் வாழ்ந்த வேத நூல் வழிநின்ற வைதிகர்களும் பிறராகிய பௌத்த சமணச் சான்றோர்களும் வடமொழிகளையே சமயப்பணியில் மேற்கொண்டிருந்தமையின் கோளகி சந்தானத்துச் சான்றோர்களும் வடமொழியினையே மேற்கொண்டு சைவநூல்கள் பல செய்துள்ளனர். **சோமசம்பு பத்ததி** யென்று இக்காலத்துச் சைவநன்மக்களிடையே சிறப்பாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் நூலை எழுதிய **சோமசம்பு சிவாசாரியார்** இக்கோளகி மடத்தைச் சேர்ந்தவர். இவருள் ஈசான சிவயோகீந்திரர் என்பார் [4]**சித்தாந்த பத்ததி** யென்ற இனிய நூலையெழுதினர். **ஸ்நபன சாராவளி** எழுதிய பஞ்சாட்சர குருவும், **சித்தாந்த சாரம்** எழுதிய ஈசான சிவரும், **சித்தாந்த ரத்னகரம்** எழுதிய சோமேசுரரும்,

---

[1] Ep. Indi. Vol i. p. 36

[2] *Ibid*. Vol. xxii. p 131

[3] Ind. Hist. Quarterly. Vol. xxvi. p. 16

[4] A. R. for 1913 para. 55

ஆத்மார்த்த பூஜாவிதி எழுதிய வேதஞான சிவரும் இச்சந்தானத்தில் வந்த சான்றோராவர். **சித்தாந்தசார** ஆசிரியரான ஈசான சிவரே **ரத்னாகரம்** எழுதியவரென்றும், சோமேசுரரென்பது அவரது சிறப்புப் பெயரென்றும் கூறுவர். அவர் **சைவதரிசனம்** வல்லுநரென்றும், பதினெண் வித்தைகளும் பயின்றவரென்றும், வேதாந்த நூல்களாகிய உபநிடதங்களைக்கொண்டே சிவபரத்துவத்தை நிலையிட்டுக் காட்டினரென்றும் **கிரண கிரமத் ஜ்யோதிகா** எழுதிய ஈசான சிவர் ஆமர்த்தக சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவராதலின் அவர் வேறு என்றும் [1]**சென்னைக் கல்வெட்டுத்துறை ஆண்டறிக்கை** கூறுகிறது. கி. பி. பதினாறும் நூற்றாண்டில் தோன்றிப் **பதினெண் பத்ததிகளையும்** மிருகேந்திர விருத்திக்குத் தீபிகையையும் **தத்துவ** தீபிகை தத்துவசங்கிரகம் முதலிய நூல்கட்கு உரையையும் எழுதிய **அகோர சிவாசாரியாரும்** இந்தக் [2]**கோளகி சந்தானத்தவரே**யெனக் கல்வெட்டுக் கூறுகிறது.

மத்தமயூர சந்தானத்தின் கிளையாய்த் தோன்றி இங்ஙனம் சிவஞானத்தாலும் சிவப்பணியாலும் மேன்மேலுயர்ந்த இம்மடங்கள் நாளடைவில் தனித்தனியாக நின்று நிலவத்தொடங்கின. அதனால் இவற்றின் தொன்மை காட்டும் கல்வெட்டுக்கள், "ஆமர்த்தக ரணபத்திர கோளகிரி புஷ்பகிரி சந்தானம்"[3] என்று குறிக்கின்றன. கோளகி மடத்தின் கிளைகள் பல தெலுங்குநாட்டிலும் தமிழ்நாட்டிலும் பரவிய காலத்தில் கோளகிமடம் **கோளகி சந்தானம்** என்றும், **கோளகி தன்மம்** என்றும் பெயர்கொண்டது. இவற்றினின்றும் பிரிந்த கிளைகள் **பிக்ஷாமட சந்தானமென்றும், லக்ஷாத்யாயி மடம்** என்றும் பிற்காலத்தே தமிழகத்தில் இருந்துள்ளன. கோளகி சந்தானம் தொடக்கத்தில் தெலுங்குநாட்டில் வேரூன்றிச் சிறந்த பணிபுரிந்தது. அப்பகுதியில் இருந்து அரசுபுரிந்த நுளம்ப வேந்தரும் கடம்ப வேந்தரும் கோளகி **தன்மத்தின் மாண்புகண்டு** அப்பகுதியைக் கோகழியெனப் பெயரிட்டுச் சிறப்பித்தனர். [4]பெல்லாரி மாவட்டத்துக் கல்வெட்டுக்கள் **கோகழி ஐஞ்ஞூறு,** நுளம்பபாடி நாட்டுக் **கோகழி ஐஞ்ஞூறு** என்று கூறுவது இன்றும் காணலாம். அங்கே கோட்டூரிலிருந்து அரசுபுரிந்த **கடம்பகுல** வேந்தனை கட்டியராசன், **அமிர்தராசி பண்டித** ரென்னும் தன்

---

[1] A. R. for 1908 para. 64

[2] A. R. No. 303 of 1905

[3] 303 of 1905

[4] A. R. No. 278, 280, 307, 316 of 1925

ஞானசிரியர்க்கு நிலம் விட்டதைக் கல்வெட்டொன்று[1] குறிக்கிறது. அமிர்தராசி பண்டிதர் முதலியோர் வீற்றிருந்து சமயப் பணிபுரிந்த கோகழி சந்தானமே திருவாசகத்தில் மணிவாசகப்பெருமானால் குறிக்கப்படுகிறதுபோலும் எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். இது நிற்க,

கோளகி சந்தானத்தில் சிறந்து நின்ற விசுவேசுரர் காலத்தில் இதன் சிறப்புத் தெலுங்குநாடு கடந்து தமிழ் நாட்டிலும் பரவிற்று. தமிழகத்திலிருந்து சில பிராமணக் குடும்பங்களைத் தெலுங்கு நாட்டில் அவர் குடியேற்றியதொன்றே இதற்குத் தக்க சான்றாகும். இன்றும் நெல்லூர், கிருஷ்ணு முதலிய பகுதிகளில் திராவிட பிராமணர் என்ற பெயரால் சில பிராமணக் குடும்பங்கள் இருந்துவருகின்றன. இத்தகைய செயல்வகையால் கோளகி சந்தானத்தார்க்கு மடங்கள் பல தமிழகமெங்கும் தோன்றின. திருக்காளத்தி, திருப்பாலைவனம், திருவொற்றியூர் முதல் திருநெல்வேலி திருவாலீஸ்வரம் வரை ஆங்காங்குக் கோளகிமடங்கள் இருந்திருக்கின்றன. இடையிலுள்ள காஞ்சிபுரம், தேவிகாபுரம், திருவண்ணமலை, சிதம்பரம், திருவாரூர், திருவானைக்கா, திருக்கொடுங்குன்றம் (பிரான் மலை), திருப்புத்தூர், திருப்பரங்குன்றம் முதலிய இடங்களிலிருந்த கோளகி மடங்கள் வேந்தர்களின் நல்லாதரவுபெற்றுக் கல்வெட்டுக்களில் சிறந்த காட்சி வழங்குகின்றன. இம்மடங்களின் சிறப்புக்கள் கி. பி. 11-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து[2] 16-ம் நூற்றாண்டுவரை நன்னிலையில் [3]இருந்துள்ளன. தென்னாட்டிற் புகுந்து சிற்சில இடங்களில் பெருங்கலக்கத்தைச் செய்த கன்னட வேந்தர்களும் இம்மடங்கட்கு ஆதரவு நல்கியிருப்பதொன்றே இவற்றின் செயற்செம்மைக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும். அந்நாளில் திருவானைக்காவில் இருந்த கோளகி மடத்துத் தற்புருஷ சிவம் என்பாருக்குக் கன்னடவேந்தன் மடம் கட்டித் தந்த செய்தியைக் [4]கல்வெட்டுக் கூறுகிறது.

முதல் மாறவன்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்தில் திருக்கொடுங்குன்றத்தில் (பிரான்மலை) இருந்த ஈசானசிவ ராவலர் மடம் கோளகி சந்தானத்துக்கு உரியது; அம்மடத்துக்குத் தலைவராய் இருந்த ஈசான சிவாசாரியார் செய்த தொண்டுகளை வியந்த வேந்தன்

---

[1] A. R. for 319 of 1925
[2] para 50 of A. R. for 1923-24
[3] para 56 of A. R. for 1935-6
[4] A. R. 1929-30. para 24

அவர்க்குப் பாண்டி மண்டலாதிபதியென்றும், [1]பாண்டிநாட்டு முதலியார் என்றும் சிறப்புக்களை நல்கினன்.

அந்நாளில் தெலுங்கு நாட்டில் விசுவேசுரர் சிறப்புறுதற்கு முன்பே தமிழகத்தில் இருந்த கோளகி சந்தானத்தார் உயர்ந்த பணிகளால் வேந்தர்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றிருந்தனர். கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் திருவொற்றியூரில் கோளகி மடம் சிறந்து விளங்கிற்று. அதன்கண் வாகீசுர பண்டிதர் என்பார் இருந்து சோமசம்பு முதலியோர் அறிவுறுத்திய சித்தாந்தங்களை மக்களுக்கு அறிவுறுத்தி வந்தனர். அதனால் அவர் சோமசித்தாந்தம் வக்காணிக்கும் வாகீசுர பண்டிதர் என வழங்கப்பட்டனர். திருவொற்றியூர் இறைவனை, மகிழமரத்தின்கீழ் இருத்திக் கண்டு வழிபடும் விழா நடைபெறுவது வழக்கம்; இன்றும் அது மகிழடி சேவையென்ற பெயரால் நடந்துவருகிறது. அந்நாளில் இவ்விழாக் காலத்தே சோழவேந்தனான இரண்டாம் இராசாதிராசன் வந்திருந்து திருவொற்றியூர் இறைவனை வழிபட்டான்; அப்போது கோளகி மடத்து வாகீசுர பண்டிதர் ஆளுடைய நம்பிகளின் புராணத்தை விரிவுரை செய்தார் என்பர். அதனை வேந்தனும் பிற செல்வர்களும் இருந்துகேட்டு இன்புற்றனர் என்று [2]அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று கூறுகிறது.

கோயில்களின் அமைப்பும் நடைமுறையும் சைவாகம முறை வழுவாது நடத்தற்கு இம்மடங்கள் பெருந்துணையாய் இருந்தன. சில கோயில்களின் நடைமுறைகளைக் கண்காணிக்கும் பணியையும் இம்மடத்தவர் மேற்கொண்டிருந்தனர். திருமடங்களிலுள்ள சைவாசிரியன்மார்கள் பெரிதும் வடமொழியே பயின்று சைவாகமக் கருத்துக்களை எடுத்துரைப்பதில் கருத்துக்கொண்டிருந்தனரே யன்றி அவற்றை மக்கள் வழங்கும் மொழியில் எழுதினார்களில்லை. சிவாகமங்களுட்பலவும் சைவசமயத்துக்குரிய பொருள்களை அளவைகளால் நிறுவுவதும் அவற்றிற்கு இலக்கணம் கூறுவதும், சிவஞான சாதனமாகிய தீக்கைகளையும் பிறவற்றையும் விளக்கி நித்திய நைமித்திக நெறிகளை வகுப்பதும் செய்தனவேயன்றி, சிவன்பால் அன்புமிகுந்து சிவ வழிபாடு செய்தற்குரிய மனப்பண்புகளையும் பயன்களையும் விளக்கிக் கூறும் வாய்ப்புப் பெறவில்லை. இதனால் சிவாகம ஞானம் ஒரு சிலரிடத்தே இருந்துவருவதாயிற்று.

---

[1] Para 50 of A. R. for 1923-24

[2] S. I. Ins. Vol. v. No. 1358

பல்லவ வேந்தர் காலமுதல் தமிழகத்தையாண்ட வேந்தர் பலரும் திருக்கோயில்களில் பேரன்புகொண்டு அவற்றிற்குப் பொன்னும் பொருளும் ஊரும் நிலமும் வழங்கிவந்ததனால் கோயில்களே மக்கள் வாழ்வில் முதலிடம் பெற்றன. வழக்கறிந்து நீதி வழங்கலும், [1]அல்லற்காலத்து மக்கட்கு உணவும் மருத்துவமும் உறையுளும் நல்குதலும், [2]போர்க்காலத்துப் பாதுகாப்பளித்தலும் இக்கோயில்களே செய்துவந்தமையின், கோயில் நடைமுறைகளில் நாட்டுமக்கட்கு நெருங்கிய தொடர்புண்டாகியிருந்தது. சில கோயில்கள் மருத்துவ நிலையமாகவும், சில கோயில்கள் [3]கல்விநிலையமாகவும் அக்காலத்தே விளங்கின. திருக்கோயில்களில் திருப்பதிகங்களைத் தமிழில் ஓதி வழிபடும் முறை வளம் மிக்கிருந்தது. இதனால் நாட்டு மக்களுக்கு இக்கோயில்களின் அமைப்புக்குரிய ஆகம நூல்களை அறிதற்கு ஒருவகையான வேட்கையுண்டாகியிருந்தது. சைவாசிரியன்மார் வடமொழியே பயின்றிருந்தமையாலும், வடமொழியும் யாவரும் நெருங்கிப் பயிலுதற்கேற்ற எளிய நிலையில் இல்லாதிருந்தமையாலும் அவ்வேட்கை நிரம்புதற்கு இடமில்லாது போயிற்று.

இந்நிலையில், திருஞானசம்பந்தர் முதலியோர் வழங்கியருளிய சிவஞானத் திருப்பதிகங்கள் திருக்கோயில்களில் எங்கும் ஓதப்படலாயின. பாலியாற்றின் வடகரையிலுள்ள திக்காலிவல்லம் முதல் தென்குமரி அருகவுள்ள திருக்கோயில்களில் திருப்பதிகங்கள் ஓதுதற்கு வேந்தர்களாலும் செல்வர்களாலும் நிவந்தங்கள் பல ஏற்படுத்தப்பட்டன. நாடெங்கும் திருப்பதிகங்கள் பரவின. மக்கள் வழக்கில் திருப்பதிகங்களின் தொடர்கள் பல பெரிதும் கையாளப்பட்டன. சிந்துபூந்துறையெனத் திருவீதிகளும், [4]திருஞானவாய்க்கால் என வயல் வாய்க்கால்களும், திருந்துமாமறைப்பிலாறு என்றாற்போலப் பிறவும் திருப்பதிகச் சொற்றொடர்களாலே பெயர் வழங்கப்பட்டன. வேயன தோளிநாச்சி[5], ஒளிவளர் விளக்கு[6] சிறுடைக்கழல், மறையணிநாவிலன்[7] ஆணைநமதென்ற

---

[1] A. R. for 1899 para 53
[2] A. R. for 1936 para 46
[3] No. 182 of **1915**
[4] 333 of 1917
[5] 314 of S. I. I. Vol. viii
[6] 987 of S. I. I. Vol. v
[7] **425** of S. I. I. Vol. vii

பெருமான்[1] என்பன முதலிய திருப்பதிகச் சொற்பெயர் தாங்கிய ஆடவரும் மகளிரும் உளராயினர். இவ்வாற்றால் சிவாகம ஞானத்தினும் திருப்பதிகப் பயிற்சிக்கண் மக்களுக்குப் பேரார்வம் உண்டாயிற்று. திருக்கோயிற் சுவர்களில் திருப்பதிகங்களைப் பொறிப்பதும் [2] அவற்றைச் செப்பேட்டில் எழுதி இன்புறுவதும் மக்களிடையில் சிறப்புடைச் செயல்களாயின. செப்பேட்டில் எழுதியோர் புகழைத் திருமுறை செப்பேடு கண்ட பெருமாள் என்றும்,

> "முத்திறத்தா ரீசன் முதற்றிறத்தைப் பாடியவா
> ருத்தமைத்த செப்பேட்டி னுள்ளெழுதி—இத்தலத்தில்
> எல்லைக் கிரிவாய் இசையெழுதினன் கூத்தன்
> தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே சென்று"

என்றும், திருப்பதிகம் ஓதுவதை இருந்து கேட்டற்கென மண்டபம் அமைத்த சிறப்பை

> "நட்டப் பெருமானுர் ஞானங் குழைத்தளித்த
> சிட்டப் பெருமான் திருப்பதியம்—முட்டாமைக்
> கேட்போர்க்கு மண்டபத்தைச் செய்தான் தெவ்வேந்தர்கெட
> வாட்டிக்கும் தொண்டையர்கோன் மன்"[3]

என்றும், திருமுறை செப்பேடு கண்ட பெருமாள் திருவீதி[4] என்றும் மக்கள் பாராட்டியிருக்கின்றனர்.

திருமுறைகண்ட வரலாறும் நாட்டில் உண்டான இச் சூழ்நிலை காரணமாக எழுந்ததென்றால் அது தவறாகாது. சேக்கிழார் பெருமான் திருமுறை வழங்கிய பெருமக்கள் வரலாற்றையும் திருத்தொண்டர் வரலாற்றையும் ஆராய்ந்தெழுதுதற்கு இந் நிலைமையும் ஒருகாரணமாக இருந்ததென்று இனிது கூறலாம். திருவொற்றியூர் விழாவில் ஆளுடைய நம்பிகளின் புராணத்தை விரிவுரை செய்ததும் இதுபற்றியே என்று கூறுவது பொருந்தும். இவ்வுண்மை உணராத மடவோர் இன்று திருப்பதிகங்களை ஓதிச் சிவன்கோயில்களில் வழிபாடு செய்வது முறையன்று என்று கூறுவதும், அதற்கு இடையூறு செய்வதும், வழக்குத் தொடுப்பதும் பிறவும் நிகழ்த்திச் சைவ வாழ்வுக்குப் பெருங்கேடு விளைவிக்கின்றனர்; கோயில் வழிபாட்டில் இளைஞர் உள்ளம் ஈடுபடாமல்

---

[1] 65 of S. I. I. Vol. ii p. iii
[2] 634 of S. I. I. Vol. v
[3] 442 of S. I. I. Vol. viii
[4] 8 of 1918; 192 of 1928-9

வெறுப்புணர்வுகொண்டு மாறுபடுதற்கும் மேலே கூறியவை சீரிய காரணங்களாக இருக்கின்றன. நாட்டுத்தலைவர்கள் இதனை மனங் கொண்டு வேண்டுவன செய்தல் கடன்.

தமிழ்த் திருமுறைகளில் மக்கட்கு இருந்த நன்மதிப்பையும் ஆர்வத்தையும் கோளகிமடத்துச் சான்றோர் உணராமல் இல்லை. அவர்கள் சிவாகமத்தையும் சைவத் திருமுறைகளையும் ஒன்றுபடுத் தினாலன்றிச் சிவநெறியின் முழுத்த பயனை எய்தமுடியாதெனக் கண்டனர். அவரிடையே விளங்கிய **வாகீச பண்டிதர்** வடமொழி யும் செந்தமிழும் சிறப்புறக் கற்ற பெரும்புலவராய் விளங்கினமை யின், தாம்பெற்ற புலமையை நாட்டுமக்கட்குப் பயன்படுத்தக் கருதிச் சிவாகமங்களை ஆராய்ந்து அவற்றின் கருத்துக்களை இனிய அகவற்பாக்களால் பாடியருளினார். அது இந்த ஞானமிர்தமாகும்.

வேதாந்தமாகிய உபநிடதப் புலமைக்கும் சித்தாந்தமாகிய சிவாகமப் புலமைக்கும் இடையே நடந்த **பூசல் காரணமாகச் சிவா கமங்கள் பல இறந்தன.** மெய்ப்பொருள் நாயனார் வரலாறும் இப் பூசலின் தொன்மைக்கு ஓரளவு சான்று வழங்குகிறது. அச் சிவா கமங்களைப் பின்பற்றிவந்த இந்த ஞானமிர்தமாகிய தமிழாகமத்திற் கும் அந்த இடையூறு வாராமலில்லை. இந்த ஞானமிர்தம், ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியை என்ற நான்கு பாதமாக இருந்தது. இப் போது **ஞானபாதம்** ஒன்றே கிடைத்துள்ளது; ஏனைப்பாதங்கள் இறந்துபோயின. **கிரியாபாதத்தின் ஒரு செய்யுள்மட்டில் சிவஞான பாடியத்தில் சிவஞான முனிவரால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.** ஒரு செய்யுளின் தலைப்பு மட்டில் இந்த ஞானமிர்த உரையில் காட்டப் படுகிறது. எஞ்சிய அனைத்தும் இறந்தேபோயின.

---

[1] 225 of S. I. I. Vol. iv

[2] A. R. 431 of 1929-30

ஞானமிர்த ஆசிரியரும் உரைகாரரும்

ஞானமிர்தத்தை எழுதிய ஆசிரியர் **வாகீச முனிவர்** என ஏடுகள் கூறுகின்றன. இவருடைய பெற்றோர் பெயர் தெரிந்திலது; ஆயினும், இவர்க்கு ஞானமருளிய குரவர் பெயர்மட்டில் இந்நூலின் ஆசிரியர் துதியில் **பரமானந்த முனிவர்** என்று காணப்படுகிறது. "சைவசிகாமணி, பரமானந்தத் திருமா முனிவன்" என்பது அப்பகுதி. இதற்கு உரைகண்ட சான்றோர், "பரமானந்த முனிவன் என்னும் தீக்ஷாநாமத்தையுடைய மகாமுனிவன்" என்று கூறுவதனால், இவரது இயற்பெயர் வேறு உண்டு என்பது விளங்கும். இந்நூலின்கண் ஞானம் அருளிய குரவனை,

"பாடல் சான்ற பல்புகழ் நிறீஇ
வாடாத் துப்பின் கோட லாதி
அருளா பரணன் அறத்தின் வேலி
பொருண்மொழி யோகம் கிரியையிற் புணர்த்த
அருண்மொழி திருமொழி போலவும்[1]"

என்று இந்நூலாசிரியர் பாராட்டுதலால், ஞானசிரியராகிய பரமானந்த முனிவர்க்கு **அருண்மொழித்தேவர்** என்பது இயற்பெயராதல் இனிது விளங்குகிறது.

இனி, **கோட்லாதி** என்பதற்குப் பழையவுரைகாரர், "கோடலம்பர் கிழான்" என்று உரைகூறினாராக, வேறோர் உரைவேறுபாடு, "**கோடல்** என்றது கோடலம்பாகையென்னும் ஊர்; அருண்மொழியென்பது ஸ்ரீபரமானந்த முனிகளின் பிள்ளைத் திருநாமம்; குடிப்பெயர் அம்பர் கிழான்" என்று கூறுகிறது. பாகையென்பது பாக்கம் என்பதன் மரூஉவாதலின், கோடலம்பாகை கோடலம்பாக்கம் என்பதாம். அதுவே இப்போது **கோடம்பாக்கம்** என்ற பெயருடன் சென்னைக்கு அருகில் உளது. காவிரிபாயும் சோழநாட்டு அம்பர் என்னும் ஊரிடத்தேயிருந்து **கல்லாடனாரென்னும்** சான்றோரால் புகழப்பட்ட அம்பர்கிழான் அருவந்தையைப்போல இவரும் அம்பரென்னும் ஊர்க்குக் கிழமைபூண்ட குடியில் தோன்றினவராதலால் **அம்பர்கிழான்** என்று குறிக்கப்படுகின்றார். இவர் பின்னர்க் கோடலம்பாகையில் தங்கிச் சிவஞானப்பணி புரிந்தமை

---

[1] ஞான. 28; 26–30

யின் கோடல் அம்பர்கிழான் என்றும் கோடலாதி யென்றும் குறிக்கப் பெறுகின்றார். இக்கருத்தனைத்தும்,

"இருணெறி மாற்றித்தன் தாணிழ
    லின்பம் எனக் களித்தான்
அருண்மொழித் தேவன்நற் கோடலம்
    பாகை யதிபன் எங்கோன்
திருநெறி காவலன் சைவ சிகாமணி
    சில் சமய
மருணெறி மாற்ற வரும் பரமானந்த
    மாமுனியே"

என இவர் பாடியதாக வழங்கும் தனிப்பாட்டாலும் இனிது விளங்கும்.

வாகீசர் இங்ஙனம் பரமானந்த முனிவர்பால் சைவசித்தாந்த நூல்களாகிய சைவாகமங்களைப் பயின்று புலமை நிறைந்து விளங்கிய காலத்தில், சென்னைக்கு வடக்கில் அதற்கண்மையில் உள்ள திருவொற்றியூரில் கோளகி சந்தானத்தின் சைவமடமொன்று இருந்து சிவாகம ஞானப்பணிபுரிந்து வந்தது. அங்கே கி. பி. பத்துப் பதினோராம் நூற்றாண்டில் நிரஞ்சன தேவர் என்பார் இருந்து சிவாகம ஞானமாகிய சிவதன்மத்தை ஓதிக்கொண்டுவந்தார். பல்லவ வேந்தருள் மூன்றாம் நந்திவன்மன் மகனான கோவிசய கம்பவன்மன் காலத்தில் அவனது 19-ஆம் ஆட்சியாண்டில் நிரஞ்சன தேவர் திருவொற்றியூரில் சிவன்கோயில் ஒன்றையெடுத்து அதற்கு நிரஞ்சனதேவேச்சுரம் எனப்பெயரிட்டு வேண்டும் நிலங்களையும் நிவந்தமாக விட்டார்.[1] அவர்பால் சதுரானன பண்டிதர் என்ற சான்றோர் ஒருவர் மாணவராய்ச் சிறந்துவிளங்கினார்.

இச்சதுரானனர் கேரளநாட்டினர்; இளமையில் இவர் இராட்டிர கூட வேந்தனான வல்லபனுக்கு நண்பராய் இருந்து, பின்பு சோழ நாட்டிற்குவந்து சோழன் இராசாதித்தனுக்குத் துணைவராய் இருந்துவந்தார் என்றும், இராட்டிரகூட வேந்தனால் சோழன் இறந்தானாக, அவனுடன் தன் உயிரும் போகாமைக்காக வருந்தி வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்று நிரஞ்சன குரவரை அடைந்து துறவு பூண்டார் என்றும் இராட்டிரகூட கன்னரதேவனான மூன்றாம் கிருஷ்ணதேவருடைய இருபதாம் ஆட்சியாண்டில் தோன்றிய [2] கல்

---

[1] A. R. No. 372 of 1911

[2] A. R. No. 181 of 1912

வெட்டொன்று கூறுகிறது. கேரளநாட்டு வழக்காறுகள் சில திருவொற்றியூர்க் கோயிலில் காணப்படுதற்குக் காரணம் இச் சதுரானன பண்டிதரே என்றும் கருதுகின்றனர்.

நிரஞ்சனதேவர்க்குப்பின் சதுரானன பண்டிதரே அத் திரு மடத்துக்குத் தலைவரானார். அவர் வழிவந்தோரும் தம்மைச் சதுரானன பண்டிதரென்றே கூறிக்கொண்டனர். அதனால்தான் பத்தாம் நூற்றாண்டுமுதல் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுவரையில் பல சதுரானன பண்டிதர்கள் காணப்படுவாராயினர். அவர்கள் இருந்த மடமும் சதுரானன பண்டிதர் மடம் என்றே மக்களால் வழங்கப்பட்டு வந்தது; "தடக்கையான் சதுரானன பண்டிதன் மடத்துளாள் என் மனத்துறைவல்லியே"[1] என்று கம்பர் பாடியதாக நிலவும் பாட்டும் இதனை வற்புறுத்துகின்றது. சதுரானன பண்டிதர் தமது ஞான குரவரான நிரஞ்சன தேவர் பெயரால் திருவொற்றியூர்க் கோயிலில் நிவந்தங்கள் ஏற்படுத்தியிருப்பதை அவ்வூர்க் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.[2]

முதல் இராசேந்திரன், முதற் குலோத்துங்கன் முதலிய சோழ வேந்தர்கள்காலத்தில் சதுரானனபண்டிதர்கள் சிறந்துவிளங்கினர். முதல் இராசேந்திரன் திருநாளாகிய மார்கழித் திருநாளன்று திருவொற்றியூர் இறைவன் நெய்யாடியருளுதற்கு நிவந்தமாக சதுரானனனார் நானூற்றைம்பது காசு வைத்ததாக ஒரு கல்வெட்டு[3] கூறுகிறது. அதன்கண், அவர், "திருவொற்றியூர் திருமயானமும், மடமுமுடைய சதுரானன பண்டிதன்" என்று குறிக்கப்படுகின்றார். வேறு கல்வெட்டுக்களும் அவரை, மடமுடைய சதுரானன பண்டிதன்[4] என்றே குறிக்கின்றன.

சதுரானனபண்டிதர் காலத்தில் வாகீசர், கோடலம்பாகையிலிருந்து திருவொற்றியூர் போந்து அங்கே தாம் இருந்து சித்தாந்த ஞானத்தை மக்களுக்கு அறிவுறுத்திவந்தார். கோளகிசந்தானத்துச் சோமசம்பு முதலியோர் வகுத்துரைத்த பத்ததிகளையும் அவற்றிற்குரிய சிவாகமங்களையும் அறிவுறுத்தியதனால் வாகீசரைச் "சோமசித்தாந்தம் வக்காணிக்கும் வாகீசுரபண்டிதர்" என்று அந்நாளையோர் வழங்கினர். இரண்டாம் இராசாதிராசன்காலத்தில் அவனது ஒன்பதாம் ஆட்சியாண்டில் திருவொற்றியூரில் பங்குனி

---

[1] த. நா. சரிதை 94
[2] A. R. No. 126 of 1912
[3] S. I. I. Vol. v No. 1354
[4] *Ibid* No. 1355 & 1358

யுத்தரப் பெருவிழா நடைபெற்றது. அதற்குச் சோழவேந்தனும் வந்திருந்தான். ஆறும் திருநாளன்று திருவொற்றியூர் இறைவனை படம்பக்க நாயகதேவர் திருமகிழின்கீழ் திருவோலக்கம் செய்தருளினர். அக்காலே "ஆளுடைநம்பி ஸ்ரீபுராணம்" விரிவுரை செய்யப்பட்டது. அதனை அங்கிருந்து வேந்தனுடன் ஒருங்குகேட்டு இன்புற்றோருள் சதுரானன பண்டிதரும் வாகீச பண்டிதரும் சிறந்துவிளங்கினர். வாகீசபண்டிதரே அப்புராணத்தை விரிவுரை செய்தார் என்க் கருதுபவரும் உண்டு. அப்பொழுது பிறந்த கல்வெட்டொன்றில் கையெழுத்திட்டோரில் முதல்வராக "இப்படிக்கு இவை மடமுடைய சதுரானன பண்டிதன் எழுத்து" என்றும், இடையில் "இப்படிக்கு இவை சோமசித்தாந்தம் வக்காணிக்கும் வாகீஸ்வர (வாகீஸ்வர) பண்டிதன் எழுத்து" என்றும் இவர்கள் கையெழுத்திட்டுள்ளனர். இதனால் அக்காலத்தே மடத்துக்குத் தலைமை சதுரானனபண்டிதர்பால் இருந்தமை புலனும்.

இவ்வண்ணம் அரசர் மதிக்கும் சிறப்புற்றிருந்த வாகீச பண்டிதர் பின்பு கோளகி சந்தானத்தின் கிளையாகத் திருநெல்வேலி மாவட்டத்துத் திருவாலீச்சுரத்தில் இருந்த மடத்துக்குத் தலைவராய்ச் சென்று சேர்ந்தார்.

திருவொற்றியூரில் இருந்தபோது திருப்பதிகங்களின் சிறப்பையும், சிவாகம ஞானமாகிய சிவதன்மத்தை அறிவதில் மக்கட்கிருந்த விருப்பையும் வாகீசபண்டிதர் நன்கு கண்டு சிவாகமக் கருத்துக்களைத் தமிழில் இனிய அகவற்பா வடிவில் செய்தார். அதற்கு நாட்டில் மிக்க வரவேற்புக் கிடைத்தது. வாகீசர் என்ற பெயரினும் **ஞானமிர்தாசிரியர்** என்ற சிறப்புப் பெயரே நாட்டில் பெரிதும் பயில வழங்குவதாயிற்று. அவரும் பின்பு **வாகீச முனிவ** ரானர்.

வாகீச முனிவர் திருவாலீச்சுரம் அடைந்து அங்கிருந்த கோளகி மடத்துக்குத் தலைமைதாங்கியிருந்தாராயினும், அவர்க்கு ஞானமிர்த ஆசிரியர் என்ற பெயரே அங்கும் பெருஞ்செல்வாக்குப் பெற்றது. அவர்க்குப்பின் அவரது மடத்திலார் தம்மை ஞானமிர்த ஆசிரியர் சந்தானம் என்றே கூறிக்கொண்டனர். திருவாலீச்சுரத்தில் "**கோளகிமடத்து ஞானமிர்தாசிரியர் சந்தானத்தில் வந்த புகலிப்பெருமாள்** என்பவரே திருக்கோயிலில் சிவதன்மத்தை ஓத வேண்டும் என அங்குக்கோயில் காரியம் பார்த்துவந்த சிவப்பிராமணர் எண்மரிடை உடன்படிக்கையுண்டாயிற்று என்று அங்கே உள்ள ஒரு கல்வெட்டுக்[1] கூறுகிறது.

---

[1] A. R. No 359 of 1916.

பிறிதொருகால் **பாண்டியதரையன்** என்ற தலைவனொருவன் நந்தவனம் ஒன்றை அவ்விடத்தே நிறுவி அதற்குத் தன்பெயரால் **பாண்டியதரையன் திருநந்தவனம்** எனப் பெயரிட்டு நிவந்தங்கள் ஏற்படுத்தியிருந்தான். அங்கே கிடைக்கும் பூக்களையெடுத்துத் திருவாலீச்சுரத்து இறைவனுக்கு மாலைதொடுத்துத் தரும் திருப் பணிபற்றி நிகழ்ந்த ஆராய்ச்சியில் அப்பணி செய்தற்குரியார் அக் காலத்தே கோளகிமடத்தவரான அகோரதேவர் என்று முடிபு கண்டனர்; அது செய்தற்கென அவர்க்கு நிலமும் விட்டனர். அதுபற்றிப் பிறந்த கல்வெட்டு, "**கோளகிமடத்து ஞானமிர்தாசிரியர் சந்தானத்து அகோரதேவரே** பாண்டியதரையன் திருநந்தவனத் தைப் பாதுகாப்பதும், பூக்கொய்து மாலைதொடுத்துத் தருவதும் செய்யவேண்டும்" எனக்கூறுகிறது.[1] இவ்வாற்றல் ஞானமிர்தா சிரியரான வாகீச முனிவருக்குப்பின் அவரது வழிமுறை **ஞான மிர்தாசிரியர் சந்தானம்** எனச்சிறப்புற்று விளங்கினமை பெறப்படும்.

இஃது இங்ஙனமிருக்க, பிற்காலத்தே நிரஞ்சன தேவர் வழி வந்த கோளகிசந்தானம், நிறைந்த நாயனார் சந்தானமென மருவி வேறுவகையான வரலாறும் பெறுவதாயிற்று. அது வருமாறு:—

"இனி, சந்தானகுரவர் கன்மசித்தாந்த குரவர், ஞானசித்தாந்த குரவர் என இருவகையர்......இவருள் கன்மாவரண சித்தாந்த குரவரியல்பு வருமாறு:......கன்மாவரண சித்தாந்த குரவருள் இக்காலம் அடுத்துநின்றோர் யாரெனில் உக்கிரச்சோதி, சத்தியோ சோதி, ஞான சிவாசாரியர், சோமசம்பு சிவாசாரியர், திரிலோசன சிவாசாரியர், அகோர சிவாசாரியர், நாராயண கண்டர், இராம கண்டர், போசராசர் முதலியோரென்க. இவர்களாற் பண்ணப் பட்டன அஷ்டப்பிரகரணமும் கிரியாக்கிரமமும் சித்தாந்த சாரா வளியும் பிறவுமாம். இனி ஞானவரண சித்தாந்த குரவர் இயல்பு வருமாறு:......இந்நந்திகேசுர சந்தான வரலாறு:

"சிவமாம் பரத்தினிற் சத்தி சதாசிவம்
உவமா மகேசர் உருத்திர தேவர்
தவமால் பிரமீசர் தம்மிற் றும்பெற்ற
நவமெழு நான்குடன் நந்திபெற்றனே

பவமாம் பரிசு பலபல காட்டும்
தவமா நெறியில் தலைவரு மான
நவநாத சித்தரும் நந்தி யருளால்
சிவமாம் பரிசு திகழ்ந்து நின்றாரே எனவும்,

---

[1] A. R. No. 361 of 1916

"நந்தி யருள்பெற்ற நாதரை எண்ணுறின்
நந்திகள் நால்வர் சிவயோக மாமுனி
மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிரன்
என்றிவர் என்னுடன் எண்மரு மாமே

எனவும் வருதலான் உணர்ந்துகொள்க. இவருள் நந்திகள் நால்வ ராவார்: சனகர், சனற்குமாரர், சனந்தனர், சனாதனர் என்போராவார். திருமூலதேவர்க்குச் சதாசிவ முனிகள் என்றும் பெயர். இச் சந்தானம் விரிந்தவாறு: ஆதியில் சனகரால் சம்பு சந்தானமும் மலையமான் சந்தானமுமாக இரண்டாய்ப் பின் பலவாகப் பரம்பிற்று. சனற்குமரரால் விஞ்ஞான தேவர் மெய்கண்டதேவர் சந்தானம் என இரண்டாய்ப் பின் பலவாயின; ...இனி சனந்தனரால் உபமன்னிய தேவர், பரம தேவர், சிவானந்த போதர் என மூன்றாய்ப் பின் பலவாயின; சனாதனரால் பிரமதேவர், சிங்கநாத தேவர் என இரண்டாய்ப் பின் பலவாயின; சிவயோகமாமுனிகளால் வாம தேவர் சந்தானம் ஒன்றாய்ப் பின் பலவாயின. பதஞ்சலிகளால் நிறைந்த நாயனார் சந்தானம் ஒன்றாய்ப் பின் பலவாயின; ஞானாமிர்தம் இவர் செய்த நூல்போலும். வியாக்கிரபாதரால் சத்தியோ சாதர் சந்தானம் ஒன்றாய்ப் பின் பலவாயின; திருமூலதேவரால் எழுவகைச் சந்தானமாகிப் பரம்பின. அது திருமந்திரமாலையுள்,

"மந்திரம் வந்த வழிமுறை மாலாங்கன்
இந்திர னோடு பிரமன் உருத்திரன்
கந்துருக் காலாங்கன் கஞ்ச மலையமான்
இந்த வெழுவரும் என்வழி யாமே

என்பதனால், பிரம தேவர், இந்திர தேவர், விட்டுணு தேவர், உருத்திர தேவர், கந்துரு மகாவிருடிகள், காலாக்கினி யுருத்திரர், கஞ்சனூர் மலையமான் என எழுவரையும் அறிக. இவர் வழி அள வின்றிப் பரம்பிற்றலின் ஈண்டு எழுதிற் பெருகும்; அது சந்தான வரலாற்றிற் காண்க"[1] என்பது முத்தி நிச்சயப் பேருரை.

இனி, ஞானமிர்த ஆசிரியரான வாகீச முனிவர் இரண்டாம் இராசாதிராசன் காலத்தில் இருந்தவர் என்பது மேலே காட்டிய கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது. அவ்வேந்தன் கி. பி. 1163-ல் இளவரசனாகி, கி. பி. 1166-ல் சோழர் பேரரசுக்கு முடிமன்னனானான் என்றும், 1178 வரை அரசுசெலுத்தினான் என்றும் சோழர் வரலாறு கூறுகிறது. அவனது ஒன்பதாம் ஆட்சியாண்டில் எழுந்த கல் வெட்டிலேயே இவரது பெயர் இடம் பெறுவதால், இவர் கி. பி.

[1] முத்தி. நிச. பக்.

பன்னிரண்டாம் நூற்றூண்டிலேயே தோன்றி நிலவியிருக்கவேண்டு மென்பது தெள்ளிது. அக்கல்வெட்டின் காலம் கி. பி. 1175; அபபோது இவர் வாகீசபண்டிதர் என்றே வழங்கப்பெற்றிருத் தலால், பின்னர் ஞானமிர்த ஆசிரியர் என்றும், வாகீச முனிவ ரென்றும் சிறப்புற்றிருப்பது நோக்கி, இவருக்கு அப்போது வயது முப்பதாகக்கொள்வோமாயின், இவர் கி. பி. 1145 அளவில் பிறந் திருக்கலாம். ஞானமிர்தம் என்ற இந்நூலின் நடையினையும் கருத் தோட்டத்தையும் கருதுவோமாயின், இந்நூல் தோன்றியபோது வாகீசருக்கு வயது நாற்பதுக்குக் குறையாது. ஆகவே இவர் இதனைக் கி. பி. 1185 அளவில் எழுதியிருக்கலாம். பின்னர் அவர் ஞானமிர்த ஆசிரியராகவும் வாகீசமுனிவராகவும் கோளகிமடத்துத் தலைவராகவும் பல்லாண்டுகள் இருந்திருக்கின்றமையின், இவர் கி. பி. பதின்மூன்றும் நூற்றூண்டின் தொடக்கப்பகுதிகாறும் வாழ்ந்திருந்தார் எனக் கொள்வது மிகையாகாது.

இனி, சிவாகமங்கள் பலவும் ஞானம் யோகம் கிரியை சரியை என நான்கு வகையாகச் சிவஞான தன்மங்களை வகுத்துக்கூறுவன; அம்முறையே சொல்லக் கேள் என்ற கருத்துப்பட,

"அருமறை யெவையும் திருமிகு ஞானம்
இலங்கொளி யோகம் நலங்கிளர் கிரியை
சரியை யென்ற விரிதரு பாதம்
கறையறு மறைமுறை நெறியின்
அறைய மற்றரோ அறிகதில் அமர்ந்தே"[2]

என்றும், ஞானபாதப் பொருளைக் கூறலுற்று,

"பிறழா நிலைமைப் பெரும்பெயர் ஞானக்
கறையறு பாதம் முறையுறக் கழறின்"[3]

என்றும் கூறுவதை நோக்கும்போது இவர் ஞான முதலிய நான்கு பாதங்களையுமே இந்த நூலின்கண் கூறுகின்றூர் என்ற உணர்வு தோன்றுகிறது. சிவஞானபாடியப் பேருரையாலும் இந்நூலின் உரையாலும் இந்நூலின் கிரியாபாதப் பகுதி இருந்ததென்பது தெளிவாகி அவ்வுணர்வை உறுதிசெய்கின்றது. ஆனல் அப்பகுதி கள் முற்றும் காலக் கேட்டால் இறந்தன எனக் கொள்வதன்றி வேறில்லை. அறிவுடையோர் அரும்பாடுபட்டு அறிந்து உரைத் தருளிய அறிவுச் செல்வங்களைப் பெற்றும், அவர் வழிவந்த தமிழ்ச் சைவவுலகம் அதனைப் பேணிக்காக்கும் மனமாண்பின்றிக் கெட்டதை நினைப்பின் நம்மனோர் நெஞ்சு வருந்தத்தான் செய்கிறது. தமிழ்

இலக்கியவுலகில் செல்லும் தமிழ்நெஞ்சம் அடிக்கடி இத்தகைய வருத்தங்களை எய்துவது இயல்பாகவுளது. இறந்தது நினைந்து இனி இரங்குவதை விடுத்து இந்நூற்கண் செல்வாம்.

சிவதன்மம் உரைக்கும் சிவாகமங்களில் ஞானபாதம் என்பது "பசுபாசத்தொடு பதியாய் பெற்றி"[4]; பசு என்பது ஆன்மா; பதி, சிவம். ஆன்மாவும் சிவமும் சித்துப் பொருள்கள்; ஆன்மா அநாதியே மலக்கலப்புற்றுத் தன்னறிவு மறைப்புண்டு பிணிப்புற்றமையின் பசுவாயிற்று. ஆதலால் பசுவின்கண் அறிவும் அறியாமையும் விரவிநிற்கின்றன. இதனை, ஆசிரியர்,

> "ஒல்லா வல்லழல் போல நல்லோய்!
> ஞானமும் இன்மையும் நலம்மிக்கு
> ஆனா வுயிர்கட்கு உணர்வு அனைவகையே"

என்று விளக்குகின்றார். சிவமாகிய பதிப்பொருட்கு மலத்தொடர்பே கிடையாது; அஃது எஞ்ஞான்றும் ஒருதன்மைத்தாய் அநாதி நின்மலப் பெருஞானமே வடிவாய் இருக்கும். ஆன்மா மலனாதலும், பதி நின்மலனாதலும் அநாதி;

> "அம்ம சீருணம்,
> திகழொளிப் பளிங்கு போலப் புகழுரும்
> இறை புற்கலனுக்கு என்றனன் குறைவின்று
> அறைகழல் அருளொலி பரந்த
> பொறைவளர் சாரற் கயிலை யோனே"[1]

எனக்காட்டி, செம்பிற்குக் களிம்பும் பளிங்குக்கு ஒளியும்போல ஆன்மாவுக்கு மலமும் சிவத்துக்கு மலமின்மையும் அமைந்தன என்பர். அநாதிமலத்தொடர்பால் அறிவு மறைப்புண்டு சிற்றறிவே விளங்கப் பெறும் பசுவின்பால் அருள்நிறைந்த பதிப்பொருள், தன் சத்தி சங்கற்பத்தால் மாயையைக் கலக்கி உடல் கருவி உலகு நுகர்ச்சிகளைப் படைத்து அப்பசுவுக்களித்து அவற்றின் துணையால் மலமறைப்பினின்றும் வீடு பெறச் செய்கின்றான்.

இம் மாயை, ஏனைப் பதியும் பசுவும்போல அநாதி நித்தப்பொருளாயினும், சித்துப்பொருள் அன்று; அசித்தாகிய அசேதனம் எனப்படும். "வாலிய சேதனம் அன்று இது; தீதறு செயல்கள் கோதுக அசேதனமாகலின்" என்பது காண்க. மாயையானது, ஆன்மா மலத்தொடக்கினின்றும் வீடு பெறுங்காறும் உடல் கருவி முதலியவற்றை உதவிநின்று பின்னர்ப் பதிப்பொருளின் சத்தியில் ஒடுங்கும். அசேதனமாகிய மலமறைப்புற்று வருந்தும் ஆன்மா

வுக்கு மேலும் மாயாகாரியமான உடல் கருவியுலகுகளும் வினையு மாகிய அசேதனங்களை இறைவன் வழங்கியது அந்த மலத்தைக் கெடுத்தற்காகவேயாம்;

"உடையுறு
கறைகடி தகற்றப் பிறகறை பிடித்த
பெற்றியின் இவனுக்கு உற்ற பிணி"

என்பர். உலகப்படைப்பே ஆன்மாவின் பொருட்டு; உலகியற் பொருள்களோடு தொடர்புற்றாலன்றி ஆன்மாவுக்கு உய்தியில்லை. இதனை,

"விரவிய பந்தம்
கூடா தோடின் குலவிய போகம்
துய்த்தல் செல்லான், செல்லாதுகை
எய்த்த லின்றும் இருவினையாக
அபவர்க்கமும் மற்று அடையான்" என்பர்.

இங்ஙனம், இறைவனது பேரருள்காரணமாக மாயாகாரியங்களில் போக்குவரவு புரியும் ஆன்மா, போகநுகர்ச்சிக்காக உடல் கருவி முதலியவற்றிலும் அவற்றின்பயனாக வரும் வினைகளிலும் கருத்தைச் செலுத்தாமல், அவற்றின் தொடக்கறுதலையே விரும்பி அதற்குரிய முயற்சியில் இறங்கி, வினைத்தொடர்பைக் கெடுக்குமுகத்தால் மாயாமலத்தொடர்பும் ஆணவமலத் தொடர்பும் போக்கி, மெய்யுணர்வு விளங்கப்பெற்று ஆன்மவூதியமாகிய இறவாத இன்ப அன்பு நிலையமாகும் சிவபோகப் பெரும்பொருளை எய்துதற்குரியனாகின்றான். இதனை இந்நூல்,

ஆனா முன்வினைப்
"பயன்பல மாந்தி வியந்துறை காலை
வல்வினை யெல்லை செல்லாக் காலத்து
ஒல்லென ஒப்ப உயர்பெருஞ் சிவனது
சத்தி நிபாதம் தழைப்ப மெய்த்தகு
குருபரம் பரனது அருளின் செவ்வி
வம்பறு சம்பிர தாயத் தஞ்சுடர்
உற்ற காலைச் சொற்றொடர் பற்றுத்
தேயாது யாவுமாய் அறிவகன்ற
ஆயாச் சிவனது அணிகிளர் சீர்த்தி
நின்மலத் தியையும், பின்மலத் தியையான்
அந்தமில் பந்தம் மற்று இவ்வணம்
சிந்துதல் சிந்தல் தெரியுங்காலே"

என்று கூறுகின்றது.

இவ்வாறு சிவஞானச் செந்நெறிக்கண் நிகழும் ஆன்ம வாழ்வைத் தொகுத்துக்காட்டிப் பின் அறுபத்தேழு அகவற்பாக்களால் ஒவ்வொருபகுதியினையும் விளக்கிச் செல்வது இந்நூலாசிரியரது பொதுவியல்பும், பசுபாசங்களின் உண்மைகாட்டுதற்கும், சற்காரியவாத முதலிய கொள்கைகளை விளக்குதற்கும், அளவைகளாலும் கடாவிடைகளாலும் பொருளுணர்த்தும் நெறியை மேற்கொண்டொழுகுவது இவரது சிறப்பியல்புமாகும்.

இந்நூலை ஆராய்ந்த பண்டையோர், பாயிரமொழிந்த ஏனைப் பகுதிகளைச் சம்மிய ஞானம், சம்மிய தரிசனம், பாசபந்தம், தேகாந்தரம், பாசவனுதி, பாசச் சேதம், பதியுண்மை, பாசமோசனம் என்ற தலைப்புக்களின்கீழ் வகுத்து, ஒவ்வோரகவலுக்கும் கருத்துரை வகுத்துத் தந்துள்ளனர். இவ்வகுப்பும் கருத்துரையும் உரையில்லாத ஏடுகளிலும் இருத்தலின், இவை **உரைகாரரால் வகுக்கப்பட்டவையல்லவென்பது** தெரிகிறது. உரைகாரரும் அவ்வப் பகுதிக்குரிய உரை முடிந்ததும், அதனை முடித்துக்காட்டி மேல் வரும் பகுதிக்குத் தொடர்புகாட்டும் மரபினை மேற்கொள்ளவில்லை. இதனால், இந்நூலின் பொருள்வகுப்பும், கருத்துரையும் உரையும் ஆகிய யாவும் தனித்தனி நின்று பொருள்காட்டி நிற்குமளவில் அமைந்துவிடுகின்றன; இவற்றிற்கும் நூலாசிரியர்க்கும் தொடர்பில்லையென்பதும் தெளியவிளங்குகிறது.

ஒவ்வொரு பாட்டின் உரையிறுதியிலும் இலக்கணக்குறிப்பை எழுதுவது இவ்வுரைகாரரின் முறையாகவுள்து. இக்குறிப்புக்கள் சில ஏடுகளில் சிறிது மிகுதியாகவும் சிலவற்றில் குறைவாகவும் உள்ளன. இவற்றை நோக்கும்போது இலக்கணக் குறிப்புகளுட் சில பிற்காலத்தவர்களால் கூட்டவும் குறைக்கவும் பட்டுள்ளன என்று கருத இடமேற்படுகிறது. இக்குறிப்புக்களும் பெரும்பான்மை அசைநிலைகளை எடுத்துக்காட்டுவதிலே நின்றுவிடுகின்றன. ஒரோவிடத்தில் அருஞ்சொல்லுக்குப் பொருளெழுதிக் காட்டுவதும் உண்டு. ஆயினும், இவ்வுரைப்பகுதியைச் சுட்டிக்காட்டி மறுக்கும் மறுப்பும் நம் சிவமாதவச் சிவஞான முனிவரால் நிகழ்த்தப்படுகிறது; அதனை இந்நூலுள்ளே காணலாம். இதனால், **இந்த ஞானமிருத உரைகாரர் மாதவச் சிவஞானமுனிவர்களுக்குக் காலத்தால் முற்பட்டவர்** என்பது தெளிவாகத் தோன்றுகிறது.

உரைகாரது உரைநடை, ஏனைத் தமிழ்நூல் உரைகாரர்களது நடைபோல் இலக்கியவளம் செறிந்ததன்று; பாட்டின் பொருளைச்

சிறிது கற்றவரும் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளத்தக்க வகையில் அமைந்திருக்கிறது. ஞானமிர்த மூலத்தின் நடை சங்க இலக்கியப் பாட்டுக்களைப்போல் சொற்கோப்பும் பொருட்செறிவும் கொண்டு நிமிர்ந்து நிலவுவதுகண்டு, அதன்பொருளை எளிய நடையில் காட்ட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் இவ்வாறு எழுதப்பட்டதோ என நினைக்கவும் இடமுண்டாகிறது. உரைக்கப்படும் உரைப்பொருளை வற்புறுத்தவும், ஒத்த கருத்துக்களை ஏனை நூல்களிலிருந்து எடுத்துக்காட்டவும் இவ்வுரைகாரர் முற்படவில்லை. ஞானமிர்தப் பாட்டுக்கு மூலமாகவுள்ள ஆகமங்களையோ ஆகமக் கருத்துக் களையோ எடுத்துக்காட்டுவதிலும் அவர் எண்ணம் செல்லவில்லை. இவ்வாற்ருல், இவ்வுரைகாரர், ஞானமிர்தாசிரியர் சந்தானத்துக் குரிய மடம் ஒன்றில் இருந்து, அங்கே இந்நூற்பொருளை அறிந் தோர் சொல்லக் கேட்டவாறே எழுதியவராதல் கூடும் என்பது தெரிகிறது. வேறே இவ்வுரைகாரரைப்பற்றி ஒன்றும் தெரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. இதை நினைக்கும்போது தக்கயாகப் பரணி உரைகாரர் நினைவு நெஞ்சில் எழுகிறது. அவரைப்போல் அத் துணைப் பரந்த நூற்கேள்வியும் விரிந்த புலமையும் இவ்வுரைகாரர் பால் உண்டென்பதற்கேற்ற சான்றுகள் உரையகத்தே காணப்பட் டிலவாயினும், பாட்டின் முறுக்கை அவிழ்த்துக் கண்ணழித்துப் பொருள்காட்டும் திட்பமும் தெளிவும் நம் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொள்கின்றன. இந்நிலையில், இந்த ஞானமிர்தமென்னும் தமி ழாகமத்தின்கண்,

"ஆருஞ் சுவைபல யாரும் தெளிய
அணியுரை செய்
சீரும் சிறப்பும் உடையோய் இரு
மொழிச் செல்வ நின்றன்
பேரும் தெரிந்திலன், என் செய்குவேன்
இந்தப் பேதையனே"

என்று டாக்டர். திரு. உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் தமது உள முருகி வருந்தியுரைத்த உரையினையே நாமும் இங்கே உரைத்துக் கொள்ளவேண்டியவர்களாக இருக்கின்ருேம்.

ஞானமிர்தச் செம்பொருள்

ஞானமிர்தம் என்பது ஞானமாகிய அமுதம் என விரியும். ஞானமாவது சிவநெறிபற்றிய அறிவு; சிவம், உயிர், உலகு என்ற முப்பொருளின் உண்மையும் ஒவ்வொன்றிற்கும் உள்ள இயல்பும் தொடர்பும் அறிந்துகொள்ளும் அறிவு. அமுதம் தன்னை உண்டாரை உலகில் நெடிதுவாழச் செய்யும் இயல்புடையது; அது போலவே, சிவநெறிபற்றிய அறிவாகிய ஞானம், வையத்து வாழ் வாங்குவாழ்ந்து சிவபரம்பொருளின் திருவருள் இன்பவாழ்வில் என்றும் பொன்றுது நின்றுநிலவச் செய்யும் செயல் நலம் உடையது.

இதனை உரைக்கப் புகுந்த ஆசிரியர், பாயிரத்தில் கடவுள் வாழ்த்து, விநாயகர் துதி, கலைவாணி துதி, ஆசிரியர் துதி என வணக்கம் கூறியபின் அவையடக்கம் முதலியன கூறுகின்றுர். கடவுள் வாழ்த்து என்ற அகவலில் முழுமுதற் கடவுள் சிவபரம் பொருளே என்றும், அவன் "அறவோள் அமர்ந்த பாகன்", என்றும், "துறவோர்க்கு எல்லையாகிய தொல்லோன்" என்றும் குறிக்கின்றுர். விநாயகர் துதியில், அவரது யானைமுகத்தைச் சிறப்பித்துக்கூறி, "யாண்டுபல நிரம்பினும் இளமையொடு கெழீஇ, ஞானமாமதம் தருக்கி, ஆறு வினையுகச் சீறும் நனைகவுள் வேழம்" என மிக்க நயப்புற மொழிந்து வணங்குகின்றுர். கலைமகளை வெள் ளிதழ்த் தாமரைமேல், "தீதற இருந்த ஆதிநாயகி" என்றும் அவ ளுடைய "கழலிணை" கருதுதற்குரியதென்றும் கட்டுரைக்கின்றுர். ஆசிரியர் துதியின்கண், தம் ஆசிரியருடைய அருளும் அறிவும் பொறையும் பிறவுமாகிய குணநலங்களைக் கற்பனைவளம் பொருந்தச் சிறப்பித்துப்பாராட்டி, புலன் அழுக்கற்ற அவருடைய பொற்பும் பெயரும் விளங்க,

"ஐம்புல வேழத்து வெந்தொழில் அவியக்
கருணை வீணை காமுறத் தழீஇச்
சாந்தக் கூர்முள் ஏந்தினன் நிறீஇத்
தன்வழிக் கொண்ட சைவ சிகாமணி
பரமா னந்தத் திருமா முனிவன்"

என்று பாடி அவர் திருவடியைப் பரவிப்பணிகின்றுர்.

பாயிரத்தின் இறுதிப்பகுதியாக நிற்பது அவையடக்கம். இதன்கண் ஞானமிருத ஆசிரியர், இதனைத் தாம் பாடுதற்குரிய

காரணம், இதனை உரைத்தல் வேண்டும் என்று எழுந்த விருப்பமே யன்றி வேறில்லை என்று குறிக்கின்றார். **நூல் வரலாறு** கூறு மிடத்து, முன்பொருகால் தேவரும் அவுணரும் கூடி உவர்க்கடல் கடையப் பிறந்த அமிழ்தத்தின் வரலாறு கூறி, அதுபோலவே இறைவன் அருளிய ஆகமத்தை மத்தாகவும் ஞானசிரியனது அருளுரையை நாணுகவும் இயற்கையறிவைக் கையாகவும்கொண்டு அஞ்ஞானம் என்னும் கடலைக் கடைய இந்த ஞானமிருதம் பிறந்தது என்று கூறுகின்றார். இதுபற்றியே இந்நூல் **ஞானமிருதம்** என்று பெயர்பெறுவதாயிற்று. இந்நூல் வரலாற்றுக்குத் துணைசெய்த சிவாகமங்களை இந்நூலாசிரியர் **மறை** என்றும், பிறவிப் பேரிடர்க்கு அஞ்சிமுறையிட்ட தேவர் முனிவர்கட்கு அவற்றை இறைவன் அருளினன் என்றும், இம்மறைகள் நான்காக இயலுமென்றும், அவை ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியை என்பனவாம் என்றும் தோற்றுவாய் செய்கின்றார்.

1. சம்மிய ஞானம் (8–14)

பாயிரத்தில் காட்டிய ஞானபாதம் பசுபாசங்களையும் பதியையும் ஆராய்ந்துரைக்கும் முறைமையுடையது. பசு என்பது உயிர்; இது பாசத்தால் கட்டுண்டிருப்பதுபற்றிப் பசு எனப்படும். **பசு கட்டப் படுவது. பாசம்** என்பது **கட்டுவது**. பாசம் பொதுவகையில் மலம் மாயை வினை என மூன்று. **மலம்** ஆணவமலம் என்றும் வழங்கும். **மாயையால்** உடம்பும் உலகும் உலகியற் பொருள் இன்பங்களும் ஆகியவை. அதனுல் மாயையை உலகு என்றும் உடம்பு என்றும் ஏற்றவாறு வழங்குவதும் உண்டு. அதுபற்றியே பசு முதலிய மூன்றையும் உயிர், உலகு, இறை என முறையே மொழிவதும் வழக்கம். உயிர்க்குக் கேவலம் சகலம் சுத்தம் என மூவகை நிலையுண்டு. உயிர் மலமாகிய கட்டோடுமட்டில் இருப்பது கேவலம் (தன்னிலை) எனவும், உடம்பொடு கூடிநிற்பது சகலம் (உடனிலை) எனவும், மல முதலிய மூன்றின் தொடர்பிலிருந்து நீங்கித் தூய்தாய்த் தனித்து விளங்கும் நிலை சுத்தம் எனவும் வழங்கும். தன்னிலையில் உள்ள உயிர் உடனிலையை எய்தி வினைகளைச் செய்து அவற்றின் இன்பமும் துன்பமுமாகிய பயன்களை நுகர்ந்து சத்திநிபாதம் தழைக்கத் திருவருள் ஞானம் பெற்று அருட்செயல்செய்து சுத்த நிலை எய்தும். தன்னிலையில் உயிர்க்கு மலத்தொடக்கு அனுதியே ஆகிய தொடர்பு. அனுதி எனின் அத்தொடர்பு எக்காலத்தில் உண்டாயிற்று என் வினவுதற்கு இடமில்லை என்பது பொருள். மலத்தொடர்பு காரண மாக உயிர் மாயையின் காரியமாகிய உடம்பொடு கலந்து உலகில்

தொடர்புறுகிறது. மாயையோடு மருவாதாயின், உயிர், வினைத் தொடர்புகொண்டு மலம் நீங்கி வீடு பேறு எய்துதல் இல்லையாம். மலத்தோடுகூடிய உயிர்க்கு மாயையும் வினையும் தொடர்புறுவது நாம் உடுக்கும் உடையில் பற்றிய கறையை, உவர் மண்ணும் சாணமு மாகிய அழுக்குகளைச் சேர்த்துப் பின் மூன்றையும் போக்கி வெளுக்கச் செய்வது போல்வது; இதனை, "உடையுறுகறை கடிதகற்றிப் பிற கறைபிடித்த பெற்றி" என்பர். உயிர் அழிவில்லாத அநாதி நித்தப்பொருள். அஃது அறிவு வடிவினது. வடமொழியில் உயிரை ஆன்மா என்றும் அறிவுவடிவத்தைச் சேதனம், சைதன்னியம் என்றும் கூறுவர். மலம், மாயை, கன்மம் ஆகிய மூன்றும் அறிவில்லாதவையாதலால் அசேதனம் எனப்படும். மாயையிலிருந்து உலகும் உடம்பும் இறைவனால் படைக்கப்படுகின்றன. கேவலத்திலுள்ள உயிர் சுத்தமாய் வீடுபெறும் பொருட்டே இறைவன் உலகைப் படைக்கின்றான். படைக்கப்பட்ட உடம்பும் உலகும் அசேதனம். சேதனமாகிய உயிர் உடம்பின்கண் நின்று இயக்க உடம்பு இயங்கும்; உயிர்க்கு உடம்பு ஓர் ஊர்தி (வாகனம்) போல்வது. உயிர்வழி நின்று உடம்பு இயங்கும் திறத்தை,

"ஆடிப்பாவை யோடு அலர்நிழற் பாவை
கைகால் மெய்பிறிது எவையும் பைப்பத்
தூக்கின் தூங்கி மேக்குயர்பு உயர்தல்
பொடுயொடு சிவணல் என்ன
அறிவொடு செறியும் நெறிவரும் உடலே"

என்று குறிப்பர்.

2. சம்மிய தரிசனம்

உலகில் உயிர்க்கு இடமாகிய உடம்பு தேகம் என்றும் வழங்கும். தேகம், தூலம் (உருவுடம்பு) சூக்குமம் (அருவுடம்பு) என இருவகை; தேகம் எனப்படும் வகைகள் அத்தனையும் அசேதனம்; உயிரையின்றித் தாமாக இயங்குவன அல்ல. தேகத்தில் உள்ள உயிர் புருவநடு முதல் உந்தியின்கீழுள்ள ஆதாரம்வரை கீழும் மேலுமாக உலவிக்கொண்டிருக்கும்; உடம்பில் கீழும் மேலுமாக சென்று தங்கும் வகையில் உயிர்க்கு ஐவகை நிலையம் (ஐவகை அவத்தை) உண்டு. அவை சாக்கிரம் (நனவு), சொப்பனம் (கனவு), சுழுத்தி (உறக்கம்), துரியம் (பேருறக்கம்), அதீதம் (கழிபேருறக்கம்) எனப்படும். துரியத்தில் ஆன்மா மலத்தொடர்பும் இன்றிச் சுத்தமாயிருக்கும்

எனச் சிலர் சொல்வது உண்டு; அவரை மறுத்துத் துரியத்திலும் அதீதத்திலும் ஆன்மாச் சுத்தன் அல்லன் என்று சைவநூல் வற புறுத்துகிறது.

3. பாசபந்தம்

மலம்போல மாயை வினைகளும் உயிரைப் பிணித்து மயக்கு வதுபற்றி மலம் எனப்படும்; படவே மலம், ஆணவம், மாயை, வினை (கன்மம்) என மூன்றும். ஆணவமலம் (மலம்), "செம்பிற் பெருகு இருந்துகள் (களிம்பு) என அறிவினை மறைத்தல்" செய்யும். ஆன்ம தத்துவம் வித்தியா தத்துவம் சிவதத்துவம் என மூன்றாய்ப் பின் முப்பத்தாறாக விரியும் தத்துவம் மாயை; கன்மம், நல்வினை தீவினை என இரண்டாம்.

ஆணவ மலம் ஒன்றாயினும், தனித்தனிப் பலவேறு இயல்பு களால் பலவாகிய உயிர்களின் தன்மைக்கேற்ப மறைக்கும் சத்தி பலவாய்க்கொண்டுள்ளது. மனம், வாய், உடம்பு ஆகிய மூன்றின் செயல்கள் வினையாகும். மாயை ஒருவகை ஒளியாற்றல் (சத்தி). இம்மாயை, உலகு உடம்புகளாய் விரிவதும் மாயையாய் ஒடுங்கு வதும்செய்வது தோற்றமும் ஒடுக்கமுமாகும்; மாயையாகிய சத்தி அசேதனமாதலால், இறைவன் தோற்றுவித்தலும் ஒடுக்குதலும் செய்கின்றான். அவன் அது செய்வது உயிர்கள் வினைசெய்து போகம் நுகர்தற்பொருட்டே; இதனை,

"மாயா
காரியம் நிற்பது முடிவில் சீரிய
சத்தி வடிவில் பொறற்பொடுபுணரும்
தொடங்கற் காலை இடம்பட விளங்கும்
ஆருயிர் ஏரிசைப் போகம்
சீரிதன் அருந்தத் திகழ்தனு முதலே"[3]

என்று ஆசிரியர் உரைப்பது காண்க.

மாயாகாரியமாகிய உடம்பும் உலகும் உள்பொருளாகிய மாயையிலிருந்து தோன்றிநின்று மீண்டும் அம்மாயையிலேயே ஒடுங்கும். வேறு சமயத்தவர் மாயையை இல்பொருள் என்றும் சூனியம் என்றும், இன்ன தன்மைத்தென்று சொல்லவொண்ணாத அநிர்வசனம் என்றும் கூறுவர். சைவநூல்கள் மாயை இல் பொருள் அன்று; ஆற்றல் வடிவாய் என்றும் உள்ள அனாதி நித்தப்பொருள் என்று கட்டுரைப்பர். அதனால் உலகு சற்காரியப் பொருளேயன்றி அசற்காரியமன்று என்பது கொள்கை. ஒன்று

மில்லாத சூனியத்திலிருந்து உலகு படைக்கப்பட்டது என்பதும், இவ்வுலகு இறைவனிடத்திலிருந்தே படைக்கப்பட்டதென்பதும் சிவநெறிக்குப் புறம்பானவை. சேதனம் அசேதனம் எனப்படும் உயிரும் உலகும் எல்லாம் பிரமப்பொருளிலிருந்து தோன்றி அப் பிரமத்தினிடத்தே ஒடுங்கும் என்பது சைவம் அன்று.

வினை, உயிர்கள் மனத்தாலும் வாயாலும் உடம்பாலும் செய்யப்படும் நல்வினை தீவினை இரண்டுமாகும். மனத்தால் உண்டாகும் நல்வினை அருளொடு புணர்தல் முதலியன; வாயால் தோன்றுவன அறம் பெரிது மொழிதல் முதலியன; உடம்பால் தோன்றும் நல்வினை தவம் முதலியன. அருள், அறம், தவம் முதலிய வற்றுக்கு மாறானவை தீவினையாகும். இருவகை வினைகளுள் நல்வினையால் இன்பமும் தீவினையால் துன்பமும் உயிர்களை அடையும். வினையால் விளையும் துக்கம் மூவகையாம்; அவை ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிஆத்தியான்மிகம் எனக் கூறப்படும். ஒவ்வொன்றும் இந்நூற்கண் நன்கு விரித்துக்கூறப்படுகிறது.

4. தேகாந்தரம்

உயிர், உடம்பொடுகூடி உலகில் வாழ்க்கை நடத்துங்கால், முன்னை வினைப்பயன்களை நுகர்வதும், நுகரும்போதே வேறு வினைகளைச் செய்வதும் நிகழ்வதால் அவ்வினை காரணமாகப் பிறப்பிறப்புக்கள் உண்டாகின்றன.

"கருங்கயல் இரியப் பெரும்பகடு துரந்து ஆங்கு
உழவ ராக்கிய விளைவயற் செந்நெல்
பிற்பயன் தந்தாங்கு இச்செயல் உதவப்"[1]

பல புவனங்களிலும் பலவகைப் பிறப்புக்களிலும் உயிர்கள் வினை காரணத்தால் பிறந்தும் இறந்தும வருகின்றன. இறைவனுக்கோ எனின் பிறப்பும் இறப்பும் ஒருபோதும் இல்லை.

5. பாசாநுதித்துவம்

பிறப்பிறப்புக்களுக்குக் காரணமாகிய வினையும் மாயையும் மலம் போல அநாதி நித்தப்பொருள்கள். மாயையால் கருவியும் வினையால் செயலும் நிகழ்தலால் இவை இரண்டன் தொடர்பு இல்வழி உயிர் மலத்தொடர்பினின்றும் நீங்காது. மாயையும் வினையும் ஒன்றையொன்று இன்றியமையா; ஆதலால் இவற்றுக்கு முற்பிற்பாடு கூறல் முடியாது. அன்றியும், மாயாகாரியமாகிய உடம்பு

[1] ஞானா. 27 ;

கொண்டே வினை நிகழ்கிறது; வினையால் மேன்மேலும் உடம்போடு கூடுதலாகிய பிறப்பு உண்டாகிறது. இவ்வாறு மாறி மாறிக் காரண காரியமாய் வந்துகொண்டிருக்கும் இவற்றின் தொடர்பு அற முயல்வதுதான் மலத்தொடர்பினின்று நீங்கிச் சுத்த நிலை எய்துதற்கு ஏதுவாகும்.

6. பாசச்சேதவியல்

பாசமாகிய மாயை வினைகளின் தொடர்பு அற முயல்வதே மலத்தின் தொடர்பு நீங்கும் நன்னெறியாம். அது ஞானநெறி எனப்படும். அந்த ஞானத்தின் சிறப்பு இஃது என விளக்குவாராய்,

"மறக்குறும் பறுப்ப, அறத்தின் வேலிய,
தனக்கு நிகர் இல்லாத் தன்மைய, மனத்தின்
மாசு அறக்களைவ, தேசொடு நிவந்த
துன்னிய வினையுகும் நன்னெறி[1]"

என்று பாராட்டியுரைப்பர். மலமாசு கழுவி மாண்புற வந்த உயிர்க்குத் துணையாய்ப் புணர்ந்த மாயையும் வினையும் தம்பால் பிறக்கும் அழுக்காறு அவா வெகுளி முதலியவற்றைக் காட்ட ஆங்கே பிறக்கும் சிற்றின்பத்தில் உயிர் மயங்கும்; அதுபோது அஞ்ஞானம் எழுந்து உயிரை ஐம்புலன்களின் இன்பத்தில் அழுத்தி ஞானநெறி உணராது தடுமாறச் செய்யும். அஞ்ஞானமாகிய வேந்தன் ஆட்சியில் அமைந்திருக்கும் உயிரை, ஞானமாகிய வேந்தன் அறிந்து நன் ஞானத்துக்குரிய கருவிகளாகிய படையொடு சென்று,

"அடுமிளை பொடிபட எறிந்து நெடுமதில்
அகழியொடு இடிய நூறிக் கொடுநகர்
எரிவிருந் தூட்டி அரிது பெறு சிறப்பின்
தன்னுடை நாசம் மன்னன் எய்தப்
பரமானந்தப் பைதிரம்"[2]

எய்துவிப்பன்.

வினைத்தொடர்பு கெடுதற்கு வாயில் காணவேண்டின், அது போந்து தொடரும் இடம் அறிதல் வேண்டும். அவ்விடம் கரு, பிறப்பு, இறப்பு ஆகிய மூன்றுமாகும். ஆங்கு வந்து தொடரும் வினையினை நுகரும்போது, இவ்வினைகள் முன்பே தேடிக்கொண்டன வாதலால் இவற்றை நுகர்ந்து கழித்தல் வேண்டுமேயன்றிப்

---

[1] ஞானா 32

[2] ஞானா 33.

பிறரை நோதல்கூடாது எனத் தெளிவது முதல் வாயிலாகும். இருவகை வினைகளையும் ஒரு தன்மையாக நோக்கி, விருப்புவெறுப் பின்றி நுகர்பவரே ஞானவான்கள். அவர்கட்குப் பகையும் ஒன்று; நட்பும் ஒன்று; உடம்புகொடுத்த பெற்றோரே அவர்கட்கு ஒரு வகையில் பகைவர்; அவர்கள் தம்மைக் கொன்று ஒழிப்பவரை உடம் பாகிய சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்யும் நலத்தகையாளரெனக் கருதுவர். "உருவில்ஓர் உயிர்க்கு உடலுநர் உழையர் என்று இரு வேறு உரைப்பதை எவனோ"?[1] என்பது அவரது கொள்கை. தமக்கு வரும் துன்பங்கட்குத் தாம்தாம் செய்த வினை காரணமாதலை அறியாது பிறரை நோவது இழித்தக்கதாம். அவர்க்கு இரங்கி,

"இளையோன் துரந்த குணில்வாய்ச் செல்லாது
இளையோர்ச் சினவும் வளைவாய் ஞமலியின்
அளியரோ அளியர் என்னை
ஒளிகொள் காரணம் உன்னு தோரே"[2]

என்று கூறுவர். வினைத்தொடர்பு கெடுத்து ஞானத்தால் வீடு பெறக் கருதும் மேலோர் தமக்குத் தீமை செய்தோரிடத்தும் நன்மை செய்தோரிடத்தும் ஒத்த அன்பே கொண்டு "பிறவிப் பிணிதணி அறவணர் இவர்" என்று பேரின்பம் கொள்வரேயன்றி வருத்தம் எய்துவது இலர். பிறர் எவரேனும் அவரை நெருங்கித் துன்பம் செய்வராயின், அவர்பொருட்டு அருள் கூர்ந்து மனம் கரைந்து, இவர்கள் "நீங்கா நிரயத்து அழுந்துதற்கு ஏதுவாயினம்" என நினைந்து வருந்துவர்.

ஞானிகளாயினும் யாவராயினும் தாம் செய்த வினைப்பயனை நுகர்ந்தே தீர்தல்வேண்டும். அதனால் ஒவ்வொருவர்க்கும் நல் வினைக்காலம் தீவினைக்காலம் என இருவகைக் காலம் அவரை அறியாமே வந்துநின்று தன் பயனை நுகர்விக்கும். நல்வினைக் காலத்தே ஒருவன் அறியாமல் நஞ்சுண்டானாயினும் அந்நஞ்சு அமுதமாய் அவனுக்கு நன்மை எய்துவிக்கும். வீமன் நஞ்சுண்டும் இறவாமல் நாககன்னியை மணந்துகொண்டு போந்ததும், கன்னனை அவன் தாயாகிய குந்திதேவி ஆற்றில் இட்டாளாயினும், அவன் பின்னர் அங்கர்கோனாய் அரசாண்டதும் இதற்குச் சான்று கூறு கின்றன. தீவினைக் காலத்தில் ஒருவன் அமிழ்தமுண்டானாயினும், அது தன்னை உண்ட அவனுக்கு நஞ்சாய்க் கேடுசெய்யும். இதற்குத்

---
[1] ஞானா 35
[2] ஞானா. 36

தக்கயாகமும் யாளிதத்தன் வரருசி முதலியோர் வரலாறும் நகுடன் கதையும் காட்டப்படுகின்றன. இருவகை வினைகளையும் அமைதியுடன் நுகர்ந்து கழிப்பதைவிட வேறுவழியில்லை. இதனை வற்புறுத்தற்குப் "போகாது அம்ம புராதனம்"[1] என்று ஆசிரியர் அறிவுறுத்துகின்றார்.

ஞானிகளும் அஞ்ஞானிகளும் ஆகிய இருவரும் உண்டல் உறங்கல் அஞ்சுதல் இன்பநுகர்தல் முதலிய செயல்வகைகளில் ஒரு தன்மையராகவே இருப்பர். இவற்றில் சிறு வேறுபாடும் இல்லையாம். ஆயினும் ஞானிகளின் உள்ளம் ஏனையோர் உள்ளத்தினும் வேறுபட்டே இருக்கும். அவர்கள் உலக வாழ்வில் ஆழ்ந்து கிடந்தாராயினும், அவரது உள்ளம் தூய்மைகெடாது துலங்குகின்றது.

"ஞான மாக்கழல் மாணுற வீக்குநர்
விடைய வேலைத் தடையின்று படியினும்
தீ தொடு படியுநர் அல்லர்
மாதுயர் கழியுநர் நீதி யானே"[2]

என்று ஆசிரியர் அறிவிப்பது காண்க. அஃது அவர்கட்கு எவ்வாறு இயலுகிறது எனின், நன்னீரையுண்ணும் ஞாயிற்றின் கதிர் இழிந்த நீரையுண்ணினும் தன் தூய்மை கெடுவதில்லை; நன்பொருளை எரித்த தீ, தீண்டத்தகாத பொருளை எரித்தபோதும் தன் தூய்மை மாசுபடுவதில்லை. அதுபோலவே, ஞானிகள் "இருவினைவிடயத் தழுந்தியும் சுடர்ப"[3] என விடை கூறுகின்றார்.

உடம்பும் உலகவாழ்வுமாகிய இரண்டன் தொடர்பைக் கருவியாகக்கொண்டு மலத்தொடர்பு நீங்குதலை மறந்து, அவை இரண்டும் பயக்கும் இன்பத்துக்கு அடிமையாகி மேன்மேலும் வினைகளைப் பெருக்குதல் பந்த காரணம்; அவற்றை வெறும் கருவியேயென ஞானத்தால் தெளிந்து அவற்றால் ஆகும் பயனாகிய வீடுபேறு நோக்குவது மோட்சகாரணம் என்றும் கொள்வது ஞானிகள் வாழ்க்கை. அவர்கட்கு இவ்வுடம்பு பெருஞ்சுமையாக இருக்கும்; அதுபற்றியே அவர்கள் தம் உடம்பின்பால் கொண்டிருக்கும் மதிப்பைப் பிணமொன்றைச் சுமந்து செல்லும்,

---

[1] ஞாந. 41
[2] ஞாந. 44
[3] ஞாந. 45

"ஆடவன் உள்ளம் கடுப்ப நீடிய
மலப்பொதி இரிய நூறி உரைத் தொடக்கு
உணர்வொடு கழிந்த இணையில் இன்பத்து
என்றுகொல் எய்துஞான்று என்றே நன்றும்
நெடிது நினைகுவர் மாதோ"[1]

என்று தெரிவிக்கின்றார்.

இப்பெரியோர்களான ஞானிகள் உடம்பொடுகூடி வாழ்தலால் இவர்கள்பால் குற்றம் யாதும் நிகழாதோ எனும் ஐயத்தை எழுப்பி, குற்றம் நிகழ்தலும் உண்டு என்று குறிப்பர். ஆயினும் அவர் அக் குற்றத்திற்குக் காரணம் ஆகார் என்று விளக்கத் தொடங்கி, குயவன் சுற்றிவிட்ட சக்கரம், அவன் செயல் நீங்கியவிடத்தும் சுற்றுவதுபோல, வினை செய்து வந்த உடம்பு, உள்ளிருக்கும் உயிர் வினையின் நீங்கியபோதும் வினைவழி இயங்கும் என்று விளக்கி இதனால் அவர்கள் வினைக்குக் காரணர் ஆகாமை காண்க என்பர்.

இந்நிலையில் ஞானவுணர்வு சிலர்க்கு அளித்தபோதினும் அவர்க்கு அது பயன்தாராதுபோவதும், சிலர்க்குப் பயன்படுவதும் கண்கூடாகக்கண்டு. இதுபற்றி நிகழ்ந்த ஆராய்ச்சியால், பக்குவமுடைய நல்லோர்க்கு எய்திய ஞானம் நற்பயனும், அல்லாதவர்க்கு எய்தியது வேறுபயனும் விளைத்தல் காணப்பட்டது. பாம்புண்டநீர் நஞ்சாதலும் பசுவுண்ட அந்த நீரே பாலாதலும்போல இந்த ஞானம் நற்பயனும் வேறுபயனுமாய் முடியும் என்று விளக்குகின்றார். மாயையின் தொடர்பு உடம்பின் புன்மையைக் காண நீங்குகிறது. அதுபற்றியே யாக்கை நிலையாமையும், அதன் ஒவ்வொரு பகுதிக்கண்ணும் உள்ள தீமைகளும் விரித்துக் காட்டப்படுகின்றன. வினைகளின் இயல்பும் அவற்றின் காரணமும் பயனும் நோக்க வினைத்தொடர்பு நீங்குகிறது. இவற்றால் சிவஞானம் விளங்கித் தோன்றுதலால் மலத்தின் தொடர்பும் கெடுகிறது. மலம் மாயை வினை என்ற மூன்றும் அநாதிநித்தப் பொருள் என்றபின், உயிர்க்கு அவற்றோடு உண்டாகும் தொடர்புகெடும் என்பது முன்பின் மலைவு போலத் தோன்றும். மல முதலிய மூன்றும் அநாதிநித்தமேயன்றி அவற்றிற்கும் உயிர்க்கும் உளதாகும் தொடர்பு நித்தம் அன்று; மலத்துக்கும் உயிர்க்கும் உளதாகிய தொடர்பு அநாதியேயன்றி நித்தம் அன்று; ஏனை மாயை கன்மங்களின் தொடர்பு மலத் தொடர்பு காரணமாக பின்னேவந்த தொடர்பு. மலமாயை

[1] ஞானா. 47

கன்மங்கள் தனித்தனி பொருட்டன்மையில் அநாதிநித்தம் என்பது கருத்து. மலத்தொடர்பு காரணமாக மறைப்புண்டிருந்த உயிர் மலத்தொடர்பின் நீங்குவதென்பது மலத்தால் மறைக்கப்படும் தன்மை நீங்குதல் எனவும் பொருள் கொள்ளப்படும். மல முதலிய பாசங்களின் தொடர்பு, குளிகையால் செம்பு களிம்பின் மறைப்பு நீங்குதல் போலவும், மந்திரமொழியால் விடத்தின் ஆற்றல் நீங்குதல் போலவும், தேற்றாங்கொட்டையால் கலங்கல் நீரின் கலக்கம் நீங்குதல்போலவும் நீங்கும் என மொழிந்து இவ்வாறு,

"பாசப்பெருவலி தடுத்தனர்,
மாசில் ஞான மன் பெருந்தகையே"[1]

என்று தெளிவிக்கின்றார்.

பதி நிச்சயம்

இவ்வண்ணம் மலம் மாயை கன்மம் என்ற பாசப்பொருள் களின் இயல்பும் தொடர்பும் தொடர்பின் நீக்கமும் காட்டியவர் இறுதியில் பதியின் இயல்பைக் கூறுகின்றார். மலமுதலியவற்றோடு தொடர்புற்று மாயாகாரியமான உலகைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு வாழும் உயிர்க்கு மாயையின் தொடர்பு நீங்குமாயின் அதற்குப் புகலிடம் இல்லாமல் இல்லை; அப் புகலிடம் பதிப்பொருளாகிய இறைவன் திருவடியே.

"ஒழிவற நிறைந்த மதிசேர் செஞ்சடை,
ஒருவன் பாதமல்லதை, பிறிதும் உண்டோ
பெரும்புகல் நமக்கே"[1]

என்று அறிவுறுத்துவர்.

சிவபரம்பொருளின் இயல்பை, "காட்சி முதலிய அளவையும் அளவறச் சேட்பட அகன்றனன் சிவன்" என்றும்,

"நிலம்நீர் தீகால் வெளி உயிர் யாவும்
அவையே தான் அவை தானேயாகி
விரவியும் விரவா வீரம்"

என்றும் எடுத்தோதி, சிவனாகிய அப்பதிப்பொருள் இல்பொருள் அன்று; உள்ளதொன்று என்பதைக் கருதல் அளவை வகையால் நிறுவுவர். அம்முதல்வன் தனக்கென ஓர் உருவம் இன்றியே எல்லாம் செய்ய வல்லவன். உருவம் இல்லாத உயிர் நம் உடம்பை இயக்குவதுபோல, அவன் அருவமாயிருந்தே உலகம் தோன்றி நின்று ஒடுங்குமாறு செய்வன். உலக முதலியவற்றைப் படைத்த

[1] ஞான. 52

லில் அவனுக்குக் கருவியொன்றும் வேண்டா; அவன் நினைவு ஒன்றாலேயே எல்லாம் இனிது செய்யும் இயல்பினன். ஞாயிறும் ஒளியும்போல தானும் தன் அருட்சத்தியும் கூடிநின்று படைத்தல் முதலிய எல்லாவற்றையும் செய்வன். அப்பெற்றியனாகிய முதல்வனை ஞானக்கண் உடையோரன்றி வேறு எவரும் காண்டல் கூடாது; ஆயினும் அவன் எல்லாவுயிர்களையும் உயிரில் பொருள்களையும் தெளிவாகக் கண்டு செய்வன செய்கின்றான். விரிந்த உலகில் நிகழ்தற்குரிய செயல்கள் பலவும் அவன் சத்திகளாலே நடைபெறுகின்றன. சகளம், நிட்களம், சகள நிட்களம் என நின்று படைப்பு முதலிய ஐவகைத் தொழில்புரியினும் இறைவன் விகாரம் அடையான். உயிர்கள் உய்தி பெறுதற்குரிய வழிகளாகிய அத்துவாக்கள் சுத்தம் அசுத்தம் என இருவகையவாகலின், சுத்தாத்துவாவுக்கு இறைவனும், அசுத்தாத்துவாவுக்கு அனந்தரும் கருத்தாக்களாவர்; அனந்தர் முதலியோரை அதிட்டித்து நின்று முதல்வன் எல்லாத் தொழில்களும் நடைபெறச் செய்கின்றான்.

முதல்வனாகிய சிவனை உயிர்கள் ஞானத்தால் கண்டு அனுபவிக்கின்றன. ஞானானுபவம் வாயால் உரைக்கலாகாதது.

"உள்ளமொடு உணர்வு சூழ் ஒடுக்கி
உள்ளுநர் உணர்வது உணர்வின்பாலே"

என்று உரைப்பது காண்க. முதல்வனுடைய சகளவடிவம் கண் முதலிய கருவிகளால் கண்டு அனுபவிக்கத்தக்கதே; அவ்வாறன்றி நிட்களம் தியானத்துக்கு அகப்படாதாகலால், தியான பாவனைக்குத் துணையாக நின்று தன்னைத் தரிசிக்க விரும்பும் ஆன்மாவுக்குப் பக்குவம் விளைவிப்பது கருதியது சகளம்; பக்குவம் எய்திய வழி நிட்களம் தியானப் பொருளாம்.

சகளநிட்களத் திருமேனிகள் முதல்வன் சத்தியாகும்; அச் சத்தி எங்கும் ஒரொப்பப் பரந்துநிற்கும் பண்புடையது; ஆயினும், எல்லார்க்கும் மெய்யுணர்வு ஒருசேர உண்டாகாமைக்குக் காரணம் இருவினையொப்பும் சத்திநிபாதமும் எல்லார்க்கும் ஒருபடியாக நிகழ்வதில்லை.

"சத்திநிபாதம் என்றது யாவன் ஒருவன்
இடைக்கடிது ஒருபொருள் அடுத்துற வீழின்
வெரீஇ அந்நிலை ஒரீஇ வேறிடம்
மருவும்; அற்றென நிருமலன் பெருவலி
பதிப்ப அறிவன் பவபயம் கதுவ
மதித்தனன் தேசிகன் மலரடி அடையும்"

என்பர். ஞானகுரவன் சிவானுபவத்துக்குரிய அறிவை அந்நிலை யில் அவனுக்கு அருளுவன். முத்திப் பேற்றுக்குரிய ஞானமும் பிறவிக்கேதுவாகிய அஞ்ஞானமும் ஆன்மாவின்பால் இருப்பது விறகினிடத்தே தீ இருத்தல்போல என்பார்,

“இந்தனக் குழுவை அடேம் செந்தழல்
கூட நின்றும் பிடுதரு பாயம்
செல்லாக் காலை மெல்லென விளங்கல்
ஒல்லா, வல்லழல் போல; நல்லோய்
ஞானமும் இன்மையும் நலம் மிக்கு
ஆறு வுயிர்கட்கு உணர்வு அனைவகையே”

என்று உரைத்து, விறகைக் கடையத் தீப்பிறத்தல்போலத் தீக்கை யால் ஞானம் வெளிப்படும் எனத் தெளிவிக்கின்றனர்.

பாசமோசனம்

இவ்வண்ணம் சிவஞானத்தால் சிறப்புறும் ஞானவான்கள், உப்பளத்திற்பட்ட துரும்பும் பிறவும் உப்புப்பற்றி உப்பாதல் போலவும் கடலகம் புகுந்த நன்னீர் உவர்நீராதல்போலவும், புழு வேட்டுவனுதல் போலவும் சிவமாந்தன்மை எய்துவர். அஃதாவது, பசுத்துவம் இன்றிப் பதித்துவம் எய்துவர் என்பதாம். இங்கே பதித்துவம் எய்துவது, பசுத்துவம் கெட்டபின்போ, பசுத்துவம் கெடுவது பதித்துவம் எய்தியபின்போ என எழும் ஐயங்களை இருள் நீக்கமும் ஒளிவிளக்கமும்போல ஒருகாலத்தே நிகழும் எனத் தெளித் துரைப்பர். இத்தகைய ஞானநலம் எய்துதற்குரிய நெறிகள் எனப் படும் அத்துவாக்கள் உயிர்கட்கே வேண்டுவன; அவற்றைச் செம்மை நெறியில் அமையச் செய்யும் திறம் தீக்கையாம். தீக்கை வாயிலாக அத்துவா நலம் பெறுவித்த உயிர் ஞானத்தால் சிவ போகத்தைப் பெற்றுச் “சிறுமான் ஏந்திதன் சேவடிக்கீழ்ச்சென்று அங்கு இறுமாந்திருக்கின்றது.”

அத்துவா, வழி, உயிர்கள் வினைசெய்யும் வழியை அத்துவா என்பது வடமொழிச் சமயநெறி வழக்கு. உயிர்களாகிய நாம் மனம், வாய், உடல் மூன்றாலும் செய்வது வினை. வினைக்குரிய செயலும் இடமும் கருவியும், சொல்நெறி பொருள்நெறி என இருவகையாம்; சொல், எழுத்து, சொற்றொடர் என மூன்றும்; இவை வடமொழியில் முறையே வன்னம், பதம், மந்திரம் எனப்படும். பொருள்நெறி, உடல். கருவி, உலகம் என மூன்றும்; இவை வடமொழியால் முறையே கலை, தத்துவம், புவனம் எனப்படும். அதனல், இந்த

ஆறும், வன்னத்துவா, பதாத்துவா, மந்திராத்துவா, கலாத்துவா, தத்துவாத்துவா, புவனத்துவா என வழங்கும். இறைவன் திருப்பெயரை உன்னுதல், ஓதுதல், அவனை வணங்குதல், தொழுதல் முதலியன செய்யுங்கால் இவ்வத்துவாக்கள் நெறியாதலின் இவற்றைத் தூய்மை காண்டலும் தூய்மை செய்தலும் தீக்கையின் சிறப்புடைச் செயல்களாகின்றன.

"சிந்தனைசெய்ய மனம் அமைத்தேன்
செப்ப நா அமைத்தேன்
பந்தனை செய்வதற்கு அன்பு
அமைத்தேன் மெய் அரும்பவைத்தேன்
வந்தனை செய்யத் தலை யமைத்தேன்
தொழக் கை யமைத்தேன்
வெந்த வெண்ணீறணி ஈசற்கு
இவையான் விதித்தனவே."

எனச் சேரமான் பெருமான் காட்டியருளுதல் காண்க.

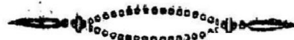
நூலாராய்ச்சிக்குத் துணைசெய்த நூல்கள்

அகநானூறு (அகம்)
அறநெறிச்சாரம் (அறநெறி)
அறம்வளர்த்த நாயகி பிள்ளைத்தமிழ்
அனுபவ மாலை
அனுபோக வெண்பா
ஆசிரிய மாலை
ஆத்தி சூடி
ஆளுடையபிள்ளையார் திரு மும்மணிக்கோவை
,, திருவந்தாதி
இசை நுணுக்கம்
இதோபதேசம் (வடமொழி)
இரத்தினத் திரயம்
இருபாவிருபஃது
இலக்கணக் கொத்து
உண்மைநெறி விளக்கம்
உண்மை விளக்கம்
உபாய நிட்டை
ஐங்குறுநூறு (ஐங்.)
ஒழிவிலொடுக்கம்
கதாசரித் சாகரம் (வட)
கதோபநிடதம் (வட)
கந்த புராணம்
கந்தர் கலிவெண்பா
கம்ப ராமாயணம்: மிதிலைக்காட்சிப் படலம் (கம்ப. மிதிலை)
கயிலைபாதி காளத்திபாதி யந்தாதி
கல்லாடம்
கலித்தொகை
களவழி நாற்பது
காஞ்சிப் புராணம்
காமிகாகமம் (வட)
கிரணாகமம் (வட)
குறுந் திரட்டு
குறுந்தொகை
கொடிக்கவி

தக்கயாகப் பரணி
தட்சிணாமூர்த்தி தசகாரியம்
தணிகைப் புராணம்
தத்துவ சங்கிரகம்
தத்துவசித்தி
தத்துவத் திரய நிர்ணயம்
தத்துவ தீபிகை
தத்துவப் பிரகாசிகை
தத்துவ விளக்கம்
தாயுமானவர் பாடல்
திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை
திருக்களிற்றுப்படியார்
திருக்குற்றாலத் தலபுராணம்
திருக்குறள்
திருக்கோவையார்
திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்
திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்
திருப்புகழ்
திருமந்திரம்
திருவருட்பயன்
திருவருட்பா
திருவள்ளுவமாலை
திருவாசகம் : திருச்சதகம்
,, திருவண்டப்பகுதி
,, திருவெம்பாவை
திருவாய்மொழி
திருவானைக்காப் புராணம்
திருவிசைப்பா
திருவிளையாடற் புராணம் (பரஞ்சோதியார்)
திருவுந்தியார்
துகளறுபோதம்
தேவிகாலோத்தரம் (வட.)
தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம்
,, சொல்லதிகாரம்
,, பொருளதிகாரம்
நம்பியாண்டார் நம்பி இரட்டைமணிமாலை
,, ,, திருக்கலம்பகம்

நற்றிணை
நன்னூல்
நாலடியார்
நியாயப்பிரவேசம் (வட)
நெஞ்சுவிடுதூது
நேமிநாதம்
பட்டினத்தடிகள் பிரபந்தம்
பண்டார மும்மணிக்கோவை
பதிற்றுப்பத்து
பராக்கியம் (வட)
பரிபாடல்
பழமொழி நானூறு
பாகவத புராணம்
பிங்கல நிகண்டு
பிரமசூத்திர நீலகண்டபாடியம்
புறத்திரட்டு
புறநானூறு
புறப்பொருள் வெண்பாமலை
பெரிய புராணம்: திருநாவுக்கரசுநாயனார் புராணம்
பெருங்கதை
பெருந்திரட்டு
பெரும்பாணாற்றுப்படை
பேரூர்ப் புராணம்
பொருநராற்றுப்படை
போக காரிகை
போதரத்நாகரம்
போதாமிர்தம்
போற்றிப்பஃறொடை
பௌட்கரசங்கிதை (வட)
மகுடாகமம் (வட)
மணிமேகலை
மதங்காகமம் (வட)
மதுரைக்காஞ்சி
மலைபடுகடாம்
மான விசயம்
மிருகேந்திரவிருத்தி தீபிகை (வட)
முண்டகோபநிடதம் (வட)

முருகாற்றுப்படை
முல்லைப்பாட்டு
மூத்தநாயனார் இரட்டைமணிமாலை
மூலசித்தி
மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்
மெய்ம்மொழி
மேருமந்தர புராணம்
மோட்ச காரிகை
யசுர்வேத தைத்திரிய சங்கிதை (வட)
வியாச பாரதம்
வில்லிபுத்தூரர் பாரதம்
வீட்டு நெறி
Ancient India—by K. De. B. Codrington
Annual Reports of the Madras Epigraphy
Epigraphica Indica
Inscriptions of South India. Vol. i to viii
Salem District Gazetteer

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

வாகீச முனிவர்

அருளிய

ஞானாமிர்த மூலமும் பழையவுரையும்

காப்பு—வெண்பா

*முக்கட் டிருகவுட்டு நால்வாய்த் துரகத்துச்
செக்கர்த் தடித்திடித்த செஞ்சடைத்துப்-பக்கத்துப்
பூதத் தருநடத்துப் பொற்பிற்றென் னுள்ளத்து
நாதத்து நின்ற நலம்† க

---

*கிடைத்த எட்டுப் பிரதிகளில் இக்காப்பு வெண்பாவிற்கு உரைகாணப் படவில்லை.

†இதன் பொருள் : "எனதுள்ளத்துள்ளும் நாதத்தவத்துள்ளுமொப்ப நின்ற நன்மையாகிய பொருள் மூன்று கண்களையுடைத்து, இரண்டு கவுளை யுடைத்து, நான்ற வாயினையுடைத்து, நாகாபரணத்தை யுடைத்து, விலகிவில்லுமிழ்தலாற் சிவந்தமின்னையும் தோற்கும்படி செய்த சிவந்த சடையினையுடைத்து, பக்கத்தே பூதத்தையுடைத்து, அரிய நடனத்தின் பொலிவை யுடைத்து என்றவாறு. பூதத்தின் அரிய நடனத்தைப் பக்கத்திற் பொருந்தும் பொலிவையுடைத்தெனினுமாம்"-இவ்வுரை, ஒரு பிரதியில் மாத்திர மிருந்ததென்ற அடிக்குறிப்புடன் அச்சுப் பிரதியிற் காணப்படுகிறது.

.*மதிபாய் சடைமுடித்து [1]மாசுணப் பைம்பூட்டுச்
[2]சதிபாய் [3]குறுந்தாட்டுத் தான—நதிபாய்
இருகவுட்டு மூக்கட்டு நால்வாய்த்தென் னுள்ளம்
[4]உருகவிட்டு நின்ற வொளி உ

[5]காமிகாதி சைவாகமங்களுள் ஞானபாதத்துப் பதி பசு பாச வுண்மை யறிவுறுத்துவான் போந்த ஆசிரியர், ஆன்றோ ராசாரம் பாது காத்தற்பொருட்டும் மாணாக்கர்க்கு அறிவுறுத்தற் பொருட்டும் இடையூறு நீக்குதற்குரிய விநாயகக் கடவுளை வாழ்த்துவா ராயினர்.

---

*"மதிபாய்" என்று தொடங்கும் திருவெண்பா செப்பறையேட்டுப் பிரதியில் உள்ளது. இதற்கும் உரையில்லை.

1. மாசுணப்பைம்பூட்டு—பாம்பாகிய பசிய ஆபரணங்களையுடையது.

2. சதி—கூத்து.

3. குறுந்தாட்டு—குறுகிய தாள்களையுடையது.

4. உருகவிட்டு நின்ற ஒளி—உள்ளத்தை யுருக்கி அதனூடே நின்று விளங்கா நின்ற ஒளி.

5. சிவஞான மாபாடியத்து, "காமிகமுதலிய சைவாகமங்களுள் ஞானபாதப் பொருளின் இகலறுத்து அவற்றின் பொருளுண்மை போதித்தற்கு......எடுத்துக்கொண்ட ஆசிரியர்......ஆன்றோராசாரம் பாது காத்தற்பொருட்டும் மாணக்கர்க்கு அறிவுறுத்தற் பொருட்டும், முதற்கண் இடையூறு நீக்குதற்குரிய கடவுளை வாழ்த்துவதாகிய மங்கல வாழ்த்துக் கூறுகின்றார்" எனவரும் மங்கலவாழ்த்து முன்னுரை ஈண்டு ஒப்புநோக்குதற் குரித்து.

பாயிரம்

கடவுள் வாழ்த்து

அகவல் 1

வெண்டிரைக் [1]கருங்கட லேழும் விண்டொட
[2]ஓங்கிய சென்னிச் சிமையமும் வீங்கிய
[3]ஏழிரும் பொழிலு [4]மெண்ணீங் குயிரும்
[5]அளவி லண்டமு [6]முளையின்றி [7]விளைத்தம்
[8]மலரோன் றனையை வகுத்துந் தளரா
[9]முன்னோ ரில்லா முன்னோன் பின்னும்
இளமையு மஃதா வியைந்தோன் வளமலி
[10]தோற்ற மீறென் றில்லோன் கூற்றுக்

---

1. ஏழு கொலா மவர் கண்ட விருங்கடல்—(திருநா. 4 : 18 : 7)
2. வீங்கிய சென்னிச் சிமையமு மோங்கிய—பாட வேறுபாடு.
3. "ஏழு பொழில் வளர்க்கும் புகழ்சால் வளவன்" (தொல். பொ. புறத். 25, மேற்கோள்) ஏழுடையான் பொழில் (திருக்கோவை எ)
4. சித்தாந்த மரபு கண்டன கண்டனத்துள் "புவனங்களுக்கு மளவில்லை; ஆன்மாக்களுக்கு மளவில்லை; ஆகையால் ஒரு புவனத்துக் கோரான்மா விருக்குமென்றதாயிற் றென்றீர்; 'எண்ணீங் குயிரு மளவி லண்டமு முளையின்றி விளைத்து' என்புழியும் இவ்வாறே குற்றங்கூறுவீராயினீர்; சொற்குறிப் பறிய வல்லார் நும்போலே யாரையுங் கண்டிலம்" (கண்டனம் 30) எனச் சிவஞான யோகிகள் கூறினர்.
5. அண்டப் பகுதியி னுண்டைப் பிறக்க, மளப்பருந் தன்மை வளப் பெருங் காட்சி, ஒன்றனுக் கொன்று நின்றெழில் பகரின், நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன—(திருவா. திருவண்ட, 1–4)
6. உளைவின்றி விளைத்தும்—பா. வே.
7. விச்சதின்றியே விளைவு செய்குவாய்—(திருவா. சதகம் 96)
8. படைப்போற் படைக்கும் பழையோன் படைத்தவை, காப்போற் காக்கும் கடவுள்—(திருவா, அண்ட. 13—4)
9. முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளே, பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே—(திருவா. திருவெம்பா 9)
10. தோற்றங்கே டில்லாதான்—(ஞானசம். 2 : 42—9)

[1]கிளியே மூற்ற [2]வொளிமாண் டிருநகை
அருளி னங்குழை பரப்பி யிருடீர்
கருணை மாநனை யுயிர்ஞிமி றருந்த
மலர்ந்த மாதர் [3]மரகத வல்லி
அந்தி வானத் தணிநிறங் கவர்ந்து
சிந்தை செல்லாச் செழுங்கிரி யொருபால்
வளங்கொளப் படர்ந்த வண்ணம் போல
அறவோ ளமர்ந்த பாகன் றறவோர்க்
கெல்லை யாகிய தொல்லோன் றஅது
பாமாண் சேவடி பரவ
நாமாண் புளதா நலங்கொளச் சிறந்தே

[4]உரை : 1-3 (வெண்டிரை............பொழிலும்) வெண்டிரைக் கருங்கடலேழும்—வெள்ளிய திரையை யுடையனவாகிய [5]பெரிய சமுத்திரமேழையும்; விண்தொட ஓங்கிய சென்னிச் சிமையமும்—[6]சுவர்க்கத்தைக் கிட்ட வோங்கிய உச்சியையுடைய மகா மேருவையும்

---

1. இளிபடு மின்சொலினர்கள்—(ஞானசம். 2 : 68—3) "இளிசேர் தீஞ்சொல்"—(ஞாஞ. 54 : 27)

2. ஒளிமாள் திருநகை—பா. வே.

3. மரகதக் கொடியுடன் விளங்குந் தெள்ளு பேரொளிப் பவள வெற் பென விடப்பாகம், கொள்ளுமா மலையாள்—(பெரிய புரா, திருநா. 379).

4. இவ்வுரைத் தொடக்கத்தே "விரும்பித் தொழுவார் வினைதீர்க்கு முக்கட் கரும்பிற் பிறந்த களிறு" என்றொரு குறட்பா அச்சுப் பிரதியிற் காணப்படுகிறது; அதன் அடிக்குறிப்பு, "இக்குறள் உரையாசிரியர் கூறிய துதி" என்று கூறுகிறது, கிடைத்த ஏடுகளில் இது காணப்படவில்லை.

5. கருமை—பெருமை.

6. சுவர்க்கத்தை யளாவி யோங்கிய—உரை வேறுபாடு.

வீங்கிய [1]ஏழிரும் பொழிலும்-[2]அந்த மேருவைச் சூழ்ந்த [3]அட்டகுல பருவதங்களையும் மிகுந்தெழப்பட்ட பெரிய [4]இருநூற்றிருபத்து நான்கு புவனங்களையும் ;

3-6 (எண்ணீங்குயிரும்...........முன்னோன்) எண்ணீங்கு [5]உயிரும்—எண்ணிறந்த ஆன்ம தேகங்களையும்; அளவில் அண்டமும்—அளவில்லாத அண்டங்களையும்; முளையின்றி விளைத்து-[6]வித்தும் அங்குர

---

1. ஏழிரும் பொழிலும் என்பதை ஏழு இரும் பொழில் என வினைத்தொகையாகக் கொண்டு இவ்வுரைகாரர், எழப்பட்ட பெரிய இருநூற்றிருபத்துநான்கு புவனங்களையும் என்பது குறிக்கத்தக்கது. பொழிலென்பது புவனத்தைக் குறித்து நிற்றலை, "தேவர்கோவறியாத தேவ தேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்குமற்றை, மூவர் கோனாய் நின்ற முதல்வன்" (திருவாச. 30) என மாணிக்கவாசகர் கூறுமாற்றாலும் அறிக.
2. விரிந்த எழுவகைத் தீவுகளையும்—உ. வே.
3. அட்டகுல பருவதங்களாவன:—நிடதம், ஏமகூடம், இமயம், நீலம், சுவேதம், சிருங்கம், கந்தமாதனம், மாலியவான் என்பன.
4. புவனம் இருநூற்று இருபத்துநான்குமாவன :—நிவிர்த்திகலையிலடங்கிய கபாலீச புவனமுதல் பத்திரகாளியீறாகவுள்ள நூற்றெட்டும், பிரதிட்டாகலையிலடங்கிய அமரேசமுதல் சிகண்டமீறாகவுள்ள ஐம்பத்தாறும், வித்தியாகலையிலடங்கிய வாமதேவபுவன முதல் அங்குட்டமாத்திர புவனமீறாகவுள்ள இருபத்தேழும், சாந்திகலையிலடங்கிய சதாசிவ புவனமுதல் வாமையீறாகவுள்ள பதினெட்டும், சாந்தியதீத கலையிலடங்கிய அநாசிருதை முதல் நிவிர்த்தியீறாகவுள்ள பதினைந்துமாக இருநூற்றிருபத்துநான்காம். இது சிவஞானமாபாடியத்திற் கண்டது. இவற்றை அநாசிருதை முதல் கபாலீசருத்திர புவனமீறாக இருநூற்றிருபத்துநான்கென்றும் வழங்குப. இம்முறையிற் சிறிது வேறுபட வுரைப்பதுமுண்டு ; அவற்றைச் சிவப்பிரகாசத்து மதுரைச் சிவப்பிரகாசருரையினும், சிவநெறிப் பிரகாச வுரையினுங் காண்க.
5. உயிர், ஈண்டு ஆகுபெயராய்த் தேகங்கண் மேனின்றது. "ஏனைப் புவனமும் எண்ணீங்குயிரும், தானே வகுத்ததன் றமருக்கரமே" (சிதம். மும். 2 : 3—4) என்று குமரகுருபரரும் கூறுதல் காண்க.
6. அருபமான மாயையிலே-உ. வே. "வித்தும்......பொருளின்றியே" என்பதுவரையுள்ள பகுதி சில ஏடுகளில் இல்லை.

முமாகிய சொரூபமான காரணப்பொருளின்றியே அரூபமான மாயை யிலே [1]சிருட்டி காலத்திலே சிருட்டித்தும், திதி காலத்திலே திதிப் பித்தும், சங்கார காலத்திலே இம்மாயையிலே ஒடுங்குவித்தும்; [2]அம் மலரோன் தாதையை வகுத்தும்—அந்தப் பிரமாவுக்குத் தாதையாகிய விட்டுணுவைத் தோற்றுவித்தும்; [3]தளரா முன்னோரில்லா முன்னோன் —தனக்கோ ரசைவின்றியே யிருக்கும் தன்னிற் பழையோ ரில்லாத பழையோன்;

5—7 (பின்னும்..........இயைந்தோன்) பின்னும் — பின்னும்; இளமையும் அஃதா [4]இயைந்தோன்—இளமையும் அத்தன்மைத்தாகப் பொருந்தினோன்;

7—8 (வளமலி.... .... இல்லோன்) வளம்மலி—[5]பாரம்பரியமாய் வரும் வளப்பமுடைத்தாகிய; தோற்றம் ஈறு ஒன்று இல்லோன்— [6]செனன மரண மில்லாதோன்;

---

1. தோற்றுவித்தும்—உ. வெ.

2. அயன் அரிகட்குச் சிவனே காரணன் என்பதை, "நாரண னயனை யீன்று மயனு நாரணனை யீன்றுங், காரண மொருவருக்கங் கொரு வர் தா மிருவருக்கும், வாரண முரித்த வள்ளல் காரண னென்று மன்ற, ஆரண முரைக்கும் பக்கத் தவர்களு மடைந்தா ரன்றே" (சிவ. சித்தி. பர. பக். 277) என்பதனாலு மறிக.

3. படைத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்தானாயினும் அச்செய்கை யால் தான் சிறிதும் விகாரமடையா னென்றற்குத் "தளரா முன் னோன்" என்றார். "எல்லாம் வருவிப்பன் விகாரங்கள் மருவான்" (சிவப். 17) என்பதினாலும், "விந்துவவத்தை" யென்று தொடங் கும் அகவலிற் (ஞாந. 60) கூறப்படும் கடாவிடைகளாலுமறிக.

4. இப்பகுதி, "பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே" என்ற திருவாசகக் கருத்தை அடியொற்றி நிற்றல் காண்க.

5. வளப்ப முடைத்தாகிய சனன மரணம்—உ. வே.

6. பிறப்பிறப்புக்கள் காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருவனவாதலின், அவற்றைப் "பாரம்பரியமாய் வரும் வளப்ப முடைத்தாகிய செனனமரணம்" என்று உரைக்கின்றார்.

௧—16 (கூற்றுக்கு........பாகன்) அருளின் அம்குழை பரப்பி—[1]கிருபையாகிய அழகிய தளிரைப் பரப்பி; இருள் தீர் கருணைமாநனை—குற்றமற்ற [2]கருணையாகிய பெரிய அரும்பிற்றேனை; உயிர்ஞிமிறு அருந்த மலர்ந்த—பக்குவான்மாக்களாகிய வண்டுகள் புசிக்கும்படிக் கீடாக மலர்ந்த; [3]மாதர் மரகத வல்லி—காதலிக்கப்பட்ட ஒரு மரகதக் கொடி; அந்தி வானத்து அணிநிறம் கவர்ந்து—செக்கர் வானத்தின் அழகிய நிறத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு; [4]சிந்தை செல்லாச் செழுங்கிரி ஒருபால்—[5]மனுதி கரணங்களாலும் அறிந்தோதற்கரிய வளப்ப முடைத்தாகிய பருவதத்தின் ஒரு பக்கத்திலே; வளம் கொளப் படர்ந்த வண்ணம்போல—[6]அலங்காரமுடைத்தாகப் படர்ந்தவாறுபோல; கூற்றுக்கு இளி ஏமுற்ற ஒளிமாண் திருநகை—வசனத்துக்கு இளி யென்னும் [7]இசை யானசப்படாநின்ற [8]ஒளியால் மாட்சிமைப்பட்ட திருநகையும்; [9]அறவோள் அமர்ந்த பாகன்—[10]காருணியமாகிய தற்சொரூபமுமுடைய உமாதேவியுடன் கூடின பாகன்;

---

1. கிருபை யெனப்படாநின்ற அருட்சத்தியாகிய—உ. வே.
2. கிருபையென்னும் மகத்தாகிய—உ. வே.
3. மாதர்—காதல் (தொல். சொல். உரி 30)
4. சிந்தையால் சிந்திக்க வொண்ணுததனைச் சிந்தை செல்லாதது என்பது வழக்கு; "வீடென்பது சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்து" எனப் பரிமேலழகரும் உரைத்தல் காண்க. சிவ பரம்பொருளைச் செழுங்கிரி யென்கின்றுராதலின், அதற்கேற்ப, "சிந்தை செல்லாச் செழுங்கிரி" யென்றுர்.
5. மனத்தால் அளவிடுதற்கரிய அழகிய பருவதத்தின்—உ. வே.
6. பொன்னிறக் குன்றத்தில் பச்சைப் பசுங்கொடி படர வுண்டாகும் காட்சி, மிக்க அழகுடைத்தாதல்பற்றி, வளங்கொள என்பதற்கு "அலங்காரமுடைத்தாக" என்று உரைத்தது பொருத்தமாகவுளது.
7. இசை ரசத்தால் கீழ்ப்படவும்—உ. வே.
8. ஒளிமாள் திருநகை என்று பாடங் கொண்டதற்கேற்பத் திரு நகைக்கு மற்றையவொளிகள் கெடவும் எனக் கூறிய உரை வேறு பாடும் உண்டு.
9. கருணையாகிய அறமே தனக்கு உருவாகவுடையவளாதலின், அற வோள் என்றுராக, அதற்கு "காருணியமாகிய தற்சொரூபமுடைய உமாதேவி" என்று உரை கூறுகின்றுர்; இறைவனையும் "அறவன்" (திருஞான ஆரூர் 5) என்று சான்றோர் கூறுப.
10. உண்டாகிய காருணியமே தனக்குச் சொரூபமாகவுடைய—உ. வே.

16—17 (துறவோர்க்கு..........சிறந்தே) [1]துறவோர்க்கு எல்லையாகிய தொல்லோன்—[2]பற்றற்றோர்க்குத் தன் பரமானந்தமருளித் தானாக்கித் தன்றன்மையைக் கொடுக்கும் முன்னோன்; பா மாண் தனாஅது சேவடி பரவ—[3]பாக்களுக்கு அழகைக் கொடுக்கும் தன்னுடைய சிவந்த சீர்பாதங்களை வாழ்த்தவே; நலங்கொளச் சிறந்து—அழகுகொள்ள மிக்கு; நா மாண்புளதாம்—என்னுடைய வாக்கானது மாட்சிமையுடைத்தாம், எ-று.

அ என்பது பண்டறிசுட்டு.

---

1. துறவின் முடிபொருள் சிவமாந்தன்மைப் பேறுதலின், பரமானந்தமருளித் தானாக்கித் தன்றன்மையைக் கொடுத்தல் உரைக்கப்பட்டது; "பத்திப்பேர் வித்திட்டே பரந்த வைம்புலன்கள்வாய்ப் பாலே போகாமே காவாப் பகையறும் வகைநினையா, முத்திக்கே விக்கத்தே முடிக்குமுக் குணங்கள்வாய் மூடாவூடா நாலந்தக் கரணமும் ஒரு நெறியாய்ச், சித்திக்கே யுய்த்திட்டுத் திகழ்ந்த மெய்ப் பரம்பொருள் சேர்வார் தாமே தானாகச் செயுமவன்" திருஞான. 126 : 7) என்பது காண்க.

2. பற்றற்றோர்க்குத் தன்றன்மையைக் கொடுக்கும்—உ. வே. "சிவன் உளத்தே தோன்றித் தீயிரும்பைச் செய்வதுபோல் சீவன் தன்னைப் பந்தனையை யறுத்துத் தானாக்கித் தன்னுருவப் பரப்பையெல்லாம் கொடுபோந்து பதிப்ப னிவன்பாலே" (சிவ. சித். சுபக். 9 : 12) பரமானந்தமருளுதலும் தானாக்குதலும் தன் தன்மையைக் கொடுத்தலும் இடையறவின்றி ஒருங்கே உடனிகழ்வன வென வறிக.

3. "கவிக்குத் தகுவன கண்ணுக் கினியன......கொச்சைநாதன் குரைகழலே"—ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி 32; "என்றும் அடியவ ருள்ளத் திருப்பன......நல்ல சங்கத்து ஒன்றும் புலவர்கள் யாப்புக் குரியன......சைவ சிகாமணி பொன்னடியே"—ஆளுடை பிள். : திருமும்மணிக்கோவை 3. பாக்கள் தன் திருவடியைப் பொருளாகக் கொண்டியல்வது அவற்றிற்கு மாண்பினைப் பயக்கின்றதென்பது தோன்றப் பாமாண் சேவடியென்றுரென்றற்குப் "பாக்களுக்கு அழகைக் கொடுக்கும் சீர்பாதம்" என்று உரைக்கின்றார்.

[1]விநாயகர் துதி

அகவல் 2

[2]திங்கட் கொழுந்தி னன்ன [3]வொண்கேழ்
ஒருமருப் பிருமதக் கடவு [4]ளெண்கழி
[5]யாண்டுபல நிரம்பினு மிளமையொடு கெழீஇ
ஞான மாமதந் தருக்கி யானை
வினையுகச் சீறு நனைகவுள் வேழத்
தடியிணை யொழிவின்று பழிச்ச
முடிவிலா தெவன் முன்னிய நெறித்தே

உரை: 1—2 (திங்கள்...........கடவுள்) திங்கட் கொழுந்தின் அன்ன—பிறைச்சந்திரனையொத்த; ஒண்கேழ் ஒரு மருப்பு—ஒளியும்[6] வடிவுமுடைய தொரு கொம்பையுடையவனாய்; இருமதக் கடவுள்—[7]பிரமசாரியானபடியால் இந்திரிய மதமொழிந்த இரண்டு மதத்தினை யுடைய கருத்தாவாய்;

---

1. இது **வித்தியானத்துறை விநாயகர் துதி** என்று செப்பறை மடத்துப்பிரதி கூறுகின்றது.
2. "பிறைமருள் வான்கோட் டண்ணல் யானை" (அகம். 115 : 13) "வானெழு பிறைமருப் போடைந்து கை நிலைபெற்ற வெற்பனான்" — அறம் வளர்த்தநாயகி பிள்ளைத் தமிழ்.
3. ஒண்கேழ் என்பதில் ஒட்பம் ஒளியையும், கேழ், வடிவையும் குறித்து நிற்கின்றன. "ஒள்ளொளி யுண்ணு மிவ்வூர்" (சிலப் 18:53) என்றவிடத்து ஒட்பம் ஏவல் கேட்டலேயன்றிச் சுடுதற் றொழிலும் சுட்டி நிற்பதுபோல.
4. எண்கடி—பா. வே.
5. விநாயகரும் என்றும் குன்றா இளமையுடைய ரென்றற்கு "யாண்டு பல நிரம்பினும் இளமையொடு கெழீஇ" என்றார்.
6. அழகும் ஒளியுமுடைய தொரு—உ. வே.
7. யானைபுறப்புக் கழுத்திற்கு மேலன்றி யின்மையின், கன்னம் கபால மென்னும் இருவகை மதமுண்மை தோன்ற, "இருமதக் கடவுள்" என்றார். "மேவற்கரிய இருமதத் தொற்றை மருப்பின் முக்கண்......யானையையே" (நம்பி. இரட். 12)

2—3 (எண்கழி............கெழீஇ) எண்கழி யாண்டு பல நிரம்பினும்—தேவர்களெண்ணும் எண்ணளவிறந்த வயது பல வுண்டாயினும்; இளமையொடு கெழீஇ—இளமையோடு கூடி;

4—5 (ஞானமாமதம்........வேழத்து) ஞானமாமதம் தருக்கி—ஞானமாகிய மகத்தான மதத்தாலே கருவித்து; ஆணை வினையுகச் சீறும்—[1] ஆன்மாக்களின் அளவிறந்த [2] கன்மங்கள் [3] பற்றறவொழியும்படி சீறும்; நனைகவுள் வேழத்து—மதத்தாலே நனைந்த [4] கதுப்பையுடையனாகிய யானைமுகத்து விநாயகனுடைய;

6—7 (அடியிணை.......நெறித்தே) அடியிணை—உபய பாதங்களை; ஒழிவின்று பழிச்ச—ஒழியாதே தோத்திரம்பண்ண; முன்னிய முடிவிலாதெவன்—அபேக்ஷையான போக மோக்கங்களில் சித்தியாததுயாது; [5] நெறித்து—[6] முறையாலே நடந்து சித்திவிளைக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை எ-று.

முடிவிலாததென்பது முடிவிலாதென வந்தது.

---

1. ஆன்மாக்கள்—உ. வே.

2. "ஞானம் வினைதீரி னன்றி விளையாவாம்" (சிவ. போ. சூ 12 புறநடை உதா.) என்பவாகலின், ஞான மாமதம் தருக்கி ஆணை வினையுகச் சீறும் என்றார்.

3. கன்மங்க ளொழியும்படி—உ. வே.

4. கதுப்பையுடைய யானை முகத்து—உ. வே.

5. "நெறித்து" எனவே, முடிவதும் முறை பிறழாது முடிந்து நிலைத்த இன்பத்தைத் தரும் என்பது பெற்றாம். "விநாயகனேயென்று மெய்ம்மகிழ, வல்லார் மனத்தன் றி மாட்டா ளிருக்க மலர்த்திருவே" (மூத்த நாயனார் இரட். மா. 20) என்று சான்றோரும் கூறுதல் காண்க.

6. இத்தொடர் சில பிரதிகளில் இல்லை. "கிரமேண நடந்து சித்தியாம்" என்று ஒரு பிரதியில் காணப்படுகிறது.

கலைவாணி துதி

அகவல் 3

விரிகதிர் மதியிற் கதிர்விரி பொகுட்டுத்
[1]தாதுகு படுத்த மேதகு வெண்மடற்
[2]புழற்காற் சரோருகத் தளிக்குல மொலிப்ப
விழைவற வெகுண்டோர் விழைய [3]விழைபென
அருட்கதிர் பரப்பி மருட்டுய ரகற்றி
வண்ண மாத்தவி சேறிப் பண்வரக்
கின்ன ராதிக டம்முறை தொடங்கப்
பொழுதொடு விப்பிரர் தொழுதனர் றுவல
இமையா மங்கைய ரமையாது பழிச்சத்
தீதற விருந்த வாதி நாயகி
கலைமகள் கழலிணை கருத
நிலைமை நீடுத றலைமையோ [4]வன்றே

உரை: 1—3 (*விரிகதிர்...........சரோருகத்து*) விரிகதிர் மதி *யின்—[5]பூரண சந்திரனை யொத்த; [6]கதிர் விரி பொகுட்டு—மிக்க ஒளி யுடைத்தாகிய பொகுட்டையும்; தாதுகுபு அடுத்த மேதகு வெண்*

---

1. தாதரு கடுத்த; தாதுக் கடுத்த; தாதுகு பெடுத்த—பா. வே. *இவ்வடி பிரதிதோறும் வேறுபட்டுக் கிடக்கின்றது.*

2. புழைக்காற் சரோருகத்து—பா. வே. "*உழைக்கவின்றெழுந்த புழற்காற் றாமரை*" (பெருங். 1 : 48 : 148).

3. விழையெென—பா. வே.

4. வின்றே—பா. வே.

5. *மிக்க ஒளியையுடைத்தாகிய பூரண சந்திரன் இயல்பையும் இடமுடைத்தாகிய பொகுட்டையும்*—உ. வே.

6. *தெய்வத் தாமரை யென்றற்குக் "கதிர்விரி பொகுட்டு" எனப் பட்டது.*

மடல்—[1]தேன் சொரிந்து நின்ற அழகிய வெண்மடலையும்; புழற்கால் சரோருகத்து—புழையுண்டான தாளையுமுடைய வெண்டாமரைப் பூவாகிய;

3—10 (அளிக்குலம்........ஆதிநாயகி) [2]வண்ணமாத்தவிசேறி—அழகையும் பெருமையுமுடைத்தாகிய பீடத்தின்மீதேயேறி; அளிக்குலம் ஒலிப்ப—[3]வண்டு வர்க்கமெல்லாஞ் சத்திக்க; விழைவற வெகுண்டோர் விழைய—[4]அபேக்ஷிக்கத்தக்க சுவர்க்கபோகத்தையும் ஆசையேதுவாக வரும் காம சுகாதிகளையும் திரஸ்கரித்துச் சர்வசங்க நிவர்த்தி வந்தோர் ஆசிரயிக்க; விழைபெ ன—அப்படியே தன்னை யாசிரயிப்பதை [5]வேண்டினாற்போல; அருட்கதிர் பரப்பி மருள்துயர் அகற்றி—[6]தன் கிருபையாகிய பிரகாசத்தை விரித்துத் தன்னை யாசி

---

1. தாதொடு சேர்ந்த மேம்பாட்டையுடைய வெண்மடலையும்—உ. வே.

2. தவிசேறி, ஒலிப்ப, விழைய, மொய்ப்ப, விழைபெ ன, கதிர் பரப்பி, துயர் அகற்றி, தொடங்க, நுவல, மங்கையர் பழிச்ச, இருந்த ஆதிநாயகி என இயைக்க.

3. முன்னே "தாதுகு பெடுத்த வெண்மடற்" (ஞானா. 3:2) சரோருகம் என்றாராகலின், தாது படிந்துண்டு வண்டினம் முரலும் சிறப்பை, "அளிக்குல மொலிப்ப" என்றார்.

4. "நலந்தரு காம நல்குமன் னயந்தே" (ஞானா. 63 : 50) என்பதற்குக் கூறிய வுரையிலும் ஈண்டுக் கூறியதுபோலவே, போக மோக்கங்களை அபேக்ஷிக்கத்தக்கனவெனச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்.

5. தன்னை விரும்பி வழிபடுவோர், வேண்டியவற்றை வேண்டியாங்குப் பெற உதவு முகத்தால் ஏனையோரும் வழிபட்டு அவற்றைப் பெறச் செய்யும் நலத்தை வியந்து கூறுதலின், "தன்னை ஆசிரயிப்பதை வேண்டினாற்போல" என்றார். எனவே, அறிவுக்கொடையின் அருமை புணர்த்தப்பட்டதாம்.

6. ஆபரணமாகக் கிருபையாகிய—உ. வே.

யயித்தோருடைய [1] அஞ்ஞானத்தால் வரும் துக்கங்களை நீக்கி; கின்னராதிகள் தம்முறை தொடங்க—கின்னரர் கிம்புருடர் முதலாயினோர் தத்தம் முறையிலே [2] பண்படத்தொடங்கிப்பாடித் தோத்திரம்பண்ண; [3] விப்பிரர் பொழுதொடு தொழுதனர் நுவல—வேதியர் காலந்தோறும் தொழுது துதிக்க; இமையா மங்கையர் அமையாது பழிச்ச—தெய்வ மகளிர் [4] பன்முறை வணங்கியும் [5] தமது காதல் ஆராமையால் மேலும் மேலும் துதிக்க; தீதற இருந்த ஆதிநாயகி—[6] குற்றமற எழுந்தருளியிருந்த ஆதிநாயகியான;

---

1. மருட்சி காரணமாக அறியாமையும், அதுவே ஏதுவாகப் பல்வகைத் துன்பங்களும் உண்டாதல்பற்றி, "மருள் துயர்" என்றதற்கு "அஞ்ஞானத்தால் வரும் துக்கங்கள்" என்றார். "காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை மூன்றன் நாமம் கெடக் கெடும் நோய்" (குறள் 360) என்று சான்றோர் மயக்கத்தை நோய்க்குக் காரணமாகக் கூறுமாறு அறிக.

2. கின்னராதிகள் இசைப்புலவர்களாதலின் தத்தமக்குரிய முறையிலே வாகீசுவரியின் குணஞ் செயல்களைப் பண்ணமைந்த பாடலைப் பாடிப் பரவுகின்றனரென வறிக.

3. "இருபிறப்பாளர் பொழுதறிந்து நுவல" (முருகு. 182) என்பதும் இதற்கு, "உதயகாலத்தும், மத்தியானகாலத்தும், அத்தமனகாலத்தும் தாபனம் அநுட்டானம் பூசையாகிய மூன்று தொழிலையும் முயன்று செய்ய" (முருகு. வேறுரை) எனவரும் உரையும் எண்ணற்பாலன.

4. தெய்வ மகளிர் அளவின்றியே போற்ற—உ. வே. "வானுறை மகளிர் நலன் இகல் கொள்ளும், வயங்கிழை கரந்த வண்டுபடு கதுப்பின் ஒடுங்கீ ரோதிக் கொடுங்குழை கணவ" (பதிற்: 14. 13–5) என்று சான்றோர் கூறுவது ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.

5. "இருவிழியும் அமையா வென்றார் அந்தர வானத்தவ ரெல்லாம்"—(கம்ப. இரா. மிதிலைக் காட்சி 25)

6. "விழைவற வெகுண்டோர் விழைய விழைபெண" (ஞானா. 3 : 4) இருந்தாளாயினும் அருள்புரிந்து மருள் நீக்கியருளும் மாண்பு, கின்னராதிகளும் விப்பிரரும் இமையா மங்கையரும் அமையாது பரவியபோது மேம்பட்டு நின்று, அக் கின்னரர் முதலாயினரை யடையும் குற்றங்கள் அறவே யடையாவாறு காக்கும் முறைமை கருதி, "தீதற இருந்த" என்றதற்கு, "குற்றமற எழுந்தருளியிருந்த" என்று உரைத்தார்.

11—12 (கலைமகள்............அன்றே) கலைமகள் [1]கழல் இணை கருத—வாகீசுவரியுடைய உபயபாதங்களை நினைத்துத் தியானம் பண்ண; நிலைமை நீடுதல்—[2]அனந்த நித்திய பரமானந்த சைதந்நியத்தில் நிலைபெற இருக்குமது; தலைமையன்று—ஒரு பொருளன்று, [3]எல்லார்க்கும் எளிதாம் எ-று.

ஓகாரம், எதிர்மறை.

ஆசிரியர் துதி

அகவல் 4

அருளு மறிவு மிருடீர் பொறையும்
வாய்மையுந் தவமுந் தான மாட்சியும்
மன்னுயிர்க் கின்பந் தன்மீக் கூர்தலும்
ஒழுக்கமும் விழுப்பமு மழுக்கா றின்மையும்
கண்காண் முதலிய பொறியும் பண்பார்
பூணுந் துகிலும் பாண்விரி பிணையலும்
புண்ணியம் படைத்து மண்மிசை வந்த
தோற்றத் தன்ன வாற்றலெங் குரிசில்
குணப்பொற் குன்றம் வணக்க வாரா
[4]ஐம்புல வேழத் து வெந்தொழி லவியக்
கருணை வீணை காமுறத் தழீஇச்
சாந்தக் கூர்முள் ளேந்தின [5]னிறீஇத்

1. கழல் என்றது வீரகண்டையை யன்று; திருவடியென்னும் பொருட்டு.
2. அனந்த நித்திய மோக்ஷம் பெறுதல் ஒரு பொருளோ அன்று—உ. வே
3. இது குறிப்பெச்சம்.
4. ஐம்புல வேழத்தின் வெந்தொழில் வீய—பா. வே.
5. னுறீஇத்—பா. வே.

தன்வழிக் கொண்ட சைவ சிகாமணி
பரமா னந்தத் திருமா முனிவன்
வளமலி சேவடி வழுத்தி
உளமலி யுவகை யுற்றனம் பெரிதே

உரை: 1—4 (அருளும்.......அழுக்காறின்மையும்) அருளும்—[1]சருவபிராணிகளுடைய இதாகிதங்களும் தனக்கு வந்தாலொத்திருக்கும் கிருபையும்; அறிவும்—[2]கல்வியினாலாகிய பொருள்நீதிகளையறியும ஞானமும்; [3]இருள்தீர் பொறையும்-சகித்தற்கரிய வெகுளியும் துன்பமும் வந்தவிடத்துக் குற்றமற்ற பொறையுடைமையும்; வாய்மையும்—[4]பிறர்க்குத் தீங்கில்லையாகச் சொல்லும் மெய் வசனமும்; தவமும்—இராகத் துவேஷத்தினாலே பிராணிகளுக்கு வருத்தஞ் செய்யாமையான தவமும்; தானமாட்சியும்—பக்குவான்மாக்களுக்கு உபகரிக்கும் ஞானக்கொடையும்; மன் உயிர்க்கு இன்பம் தன்மீக் கூர்தலும்—[5]நித்தியமான ஆன்மாக்களுக்குப் போகமோக்கங்கள் தன்னினும் மிகவுண்டாகவேண்டுமென்னும் திருவுள்ளமும்; ஒழுக்கமும்—

---

1. ஒன்றின் துயர் கண்டாற் காரணமின்றித் தோன்றும் இரக்கம் (புறம். 5. உரை); இனி, "உயிர்கட்குப் பசுத்துவத்தை நீக்கிச் சிவத்துவத்தை விளக்குதற்கண் ணுளதாகிய இரக்கம்" (சிவஞானமாபாடியம். சூ 5. அதி. 2: மேற் 3. உரை) என்பது ஈண்டைக்குப் பொருந்தும்.

2. நல்லதன் நலனும் தீயதன் றீமையு முள்ளவாறுணர்தல்—(தொல் பொ 247 நச்.) "உயர்ந்த சாத்திரங்களை யையந்தீரக் கற்ற கல்வி ஞானம்" ஞாஞ 24 : 18 உரை)

3. ஈண்டு "இருள்தீர்பொறை" யென்ற ஆசிரியர் பிறாண்டு, "பெரும் பொறை" யென்று கூறினாராக, ஆண்டு அதற்கு உரை கூறுமிடத்து, இவ்வாறே, "பொறுத்தற்கரிய வெகுளியும் துன்பமும் வந்தாற் சகித்தல்" என்று கூறுதல் காண்க. (ஞாஞ 24 : 4 உரை)

4. பிறர்க்கு அகிதம் வாராதபடி மெய் சொல்லுதல்—உ.வே. "வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றும் தீமை யிலாத சொலல்" (குறள் 291)

5. ஞாஞ : 24 : 12—15 உரை காண்க.

சமயாசாரம் வர்த்தித்தலும்; விழுப்பமும்—[1]சீர்மையுடைமையும்; அழுக்காறின்மையும்—[2]மனச்சழக் கில்லாமையுமாகிய தசகுணங் களையும்;

5—8 (கண்கால்......குரிசில்) கண்கால் முதலிய பொறியும்—[3]கண் முதலிய புத்தியிந்திரியங்களாகவும், [4]கால் முதலிய கன்மேந் திரியங்களாகவும்; பண்பார் பூணும் துகிலும்—மக்கட்பண்பென்னும் சிவகாருணியத்தாலுண்டான பாசவைராக்கியமும் குருபத்தியும் ஞான சமாதியுமே ஆபரணமாகவும் ஆடையாகவும்; பாண்விரிபிணையலும்—வண்டுகளாலே சத்திக்கப்பட்ட மாலையாகவும்; புண்ணியம் படைத்து—[5]புண்ணியமானது இவையிற்றை அவயவமும் அலங்காரமுமாகக் கொண்டு; மண்மிசை வந்த தோற்றத்தன்ன—பூதமான [6]திருமேனி யுடன் வந்தாற்போன்ற; ஆற்றல்—நிலைமையையுடைய; எம் குரிசில்—எம் கருத்தாவும்;

9—13 (குணப் பொற்குன்றம்..........சைவசிகாமணி) குணப் பொற் குன்றம்—[7]பெருமையாலும் சுத்தியாலும் பிறழா நிலைமை

---

1. "விழுமஞ் சீர்மையும் சிறப்பு மிடும்பையும்" (தொல் சொல். 353)

2. "அழுக்காறின்மை" (ஞானு: 24) என்புழி, "பிறர் குல தன வித்தை களைக் கண்டு பொறாமையில்லாமை" என்று உரைப்பர்.

3. கண், வாய், மூக்கு, செவி, மெய் என்ற ஐந்தும்—புத்தியிந்திரியம்.

4. வாய், கை, கால், பாயு, உபத்தம்—கன்மேந்திரியம்.

5. புண்ணியத் திருமேனிக்குப் பூண் பாச வைராக்கியம் துகில் குரு பத்தியும், மாலை ஞானசமாதியுமாகக் கொள்க. மேலே அருள் முதல் அழுக்காறின்மை யீறாகக் கூறிய பத்துக் குணங்களும் ஞானேந்திரியம் கன்மேந்திரியங்களாக உருவகஞ் செய்யப்படு கின்றன. இனி, ஆசிரிய மாலையுடையார், குடியிப்பிறப்புத் துகி லாகவும், பனுவல் மாலையாகவும், ஒழுக்கம் பூணாகவும் குறித்து, "குடிப்பிறப் புடுத்துப் பனுவல்சூடி, விழுப்பே ரொழுக்கம் பூண்டு" (புறத் 827) என்று கூறுவர்.

6. திருமேனி போன்ற—உ. வே,

7. "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார்" (குறள். 29) என்பதற்குத் "துறவு மெய்யுணர்வு அவாவின்மை முதலிய நற்குணங்களாகிய

யாலும் குணத்துக்கு மகாமேருவையொப்போனும்; வணக்க வாரா ஐம்புல வேழத்து வெந்தொழில் அவிய—அந்தக்கரணங்க ளென்னும் பாகரால் வணக்குதற் கரியவாகிய பஞ்சேந்திரியங்களாகிய யானையின் வெவ்விய தொழிலான ஆசை யழிய; கருணை வீணை [1]காமுறத் தழீஇ-கருணையாகிய வீணையை [2]விருப்பமுண்டாக இசைத்து [3]வணக்கி மேற்கொண்டு; சாந்தக் கூர்முள் ஏந்தினன் நிறீஇ—சாந்தமென்னும் கூரிய தோட்டியைக் கைக்கொண்டு நிறுத்தி; தன்வழிக்கொண்ட—தன்வச மாக்கிக்கொண்ட; [4]சைவசிகாமணி—சைவத்துக்குச் சிகா மணியு மாயினேன்;

குன்றின் முடிவின்கண் ணின்ற முனிவர்" என்று உரைகூறிய பரிமேலழகர், "சலியாமையும் பெருமையும்பற்றிக் குணங்களைக் குன்றாக வுருவகஞ்செய்தார்" என்று கூறுவதும், கல்வியைப் பொற்குன்றத்தோ டொப்பித்துக் கூறும் கல்லாடர், "நிலையினிற் சலியா நிலைமையானும்" (கல். 13) என்று கூறுவதும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்குரியன.

1. காமம் உற, அம்முக்கெட்டுக் காமுற என நின்றது; காமம்—விருப்பம்; "இல்லோன் இன்பம் காமுற்றாங்கு" (குறுந். 120) என்றாற்போல.

2. விருப்பொடு வீக்கி மேற்கொண்டு—உ. வே.

3. "காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற் றொருத்தல், யாழ்வரைத் தங்கி யாங்கு" (கலி. பாலை. 1); "யானை நாதத்திற் றோன்றுதலின் அதற்கு வணங்குதல் இயல்பு" என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (சீவக. 748 உரை).

4. இவ்வாறு ஞானசம்பந்தரை நம்பியாண்டார் நம்பி "தண்டமிழ் விரகன் சைவசிகாமணி" (திருக்கலம் 37) என்று பாராட்டுவர்; அவர்க்குப்பின் உமாபதி சிவனார் முதலிய சான்றோர், மெய்கண்ட தேவர் முதலிய பெருமக்களை, "எம்மை யாண்ட சைவசிகாமணி" (சிவப். 6) என்பது முதலாகப் பரவுவாராயினர்.

14—16 (பரமானந்த..........பெரிதே) பரமானந்தத் திருமா முனிவன்—[1]பரமானந்த முனிவனென்னுந் [2]தீக்ஷாநாமத்தையுடைய மகாமுனிவனுடைய; வளமலி சேவடி வழுத்தி—அழகுடைய வாகிய சீர்பாதங்களைத் தோத்திரம்பண்ணி; [3]உளமலி யுவகை பெரிது உற்றனம்—ஆன்ம சிற்சத்தியின்கண்ணே விளங்கும் [4]பூரணமான மகிழ்ச்சியை மிகவும் பெற்றேம் எ-று.

---

1. பரமானந்தமாகிய செல்வத்தினையுடைய மகா முனிவன் — உ. வே.

2. "இருணெறி மாற்றித்தன் றுணிமு லின்ப மெனக்களித்தோன் அருண்மொழித் தேவன்நற் சோடலம் பாகை யதிபன் எங்கோன் திருநெறி காவலன் சைவ சிகாமணி சில்சமய, மருணெறி மாற்ற வரும்பர மானந்த மாமுனியே" எனவரும் இந் நூலாசிரியர் பாடிய தனிச் செய்யுளால், அருண்மொழித்தேவ ரென்பது இயற் பெயரென்றும், பரமானந்த முனிவர் என்பது தீக்ஷாநாமம் என்றும் அறியலாம்.

3. உளம், ஈண்டு ஆன்மாவின்மேற்று; "கட்டும் உறப்பும் காணமும் கொண்டுள்ளம், இட்டதொரு பேரழைக்க என்னென்றுங்கு" (சிவ. போ. நூ. 2 உதா) என்புழிப்போல. சிவனென்றும் ஆசாரிய னென்றும் வேறாகக் கொள்ளாது இருவரும் ஒரு முதலே யெனக் கொண்டு வழிபாடு புரிவது சித்தாந்த சைவத்தின் செம்மைநெறி யாகும். "என்றும், இறவாத இன்பத் தெம்மையிருத்த வேண்டிப், பிறவா முதல்வன் பிறந்து—நறவாருந், தாருலா வும்புயத்துச் சம்பந்த நாதனென்று, பேரிலா நாதனொரு பேர்புனைந்து—பாரோர்தம் உண்டி யுறக்கம் பயமின்ப மொத்தொழுகிக், கொண்டு மகிழ்ந்த குணம்போற்றி" (போற்றிப் பஃறொடை. 40–42) என்றும், "கண்ணுதலும் கண்டக் கறையு மறைத்தருளி, மண்ணிடையின் மாக்கள் மலமகற்றும்—வெண்ணெய் நல்லூர், மெய்கண்டான் என்றொரு கால் மேவுவரால் வேறின்மை, கைகண்டார் உள்ளத்திற் கண்" (இருபா. 1) என்றும் சான்றோர் தம் ஆசிரியரைச் சிவமாகக் கருதி வழிபடுமாறு காண்க. தோத்திரம் பண்ணியதன் பயனாகத் தம் முள்ளத்தே முதல்வன் புலப்படக்கண்டு பேரின்பம் நுகர்தலின், "உளமலி யுவகை யுற்றனம் பெரிதே" என்று கூறுகின்றார்.

4. புத்தி பூரணமான மகிழ்ச்சியை; சிவானந்தானுபவத்தால் வரும் சந்தோஷத்தை—உ. வே.

[1]மனச்சழக்காவது, பிறர் செல்வம் வித்தை முதலியவற்றைக் கண்டு பொறாமை.

அவையடக்கம்

அகவல் 5

உரைசால் பகுதிப் புரையோர் போலத்
தமிழ்த்துறை நிரம்பாத் தன்மை யேனை
அறத்தின் விருப்புச் சிறப்பொடு நூக்கப்
பாப்புனை பான்மை [2]நோக்கினென் வலித்துழி
எழுதாக் கேள்வியுங் கேள்வி பழிவாழ்
ஏனோர் கேள்வியுங் கேள்வி மாண
[3]வருதார் தாங்கிய கிளர்தா ரகலத்
தெறிவே லிளைஞர் போலப் பொறிவாழ்
புலப்பகை தாங்கிப் பிறப்பற வெறியும்
அறப்பேர் வாழ்க்கையும் வாழ்க்கை திறப்பட
இம்மையும் பயவா தம்மையு முதவாது
[4]செச்சைக் கண்டத் தொத்தூன் போல
வாழ்வோர் வாழ்க்கையும் வாழ்க்கை தாவா

---

1. இக்குறிப்பு அச்சுப்பிரதியிலும் செப்பறைப்பிரதியிலும் இவ்விடத்தே காணப்படுகிறது; ஏனைப்பிரதிகளில் 4ம் அடியின் உரை விளக்கமாகக் காட்டப்படுகிறது.

2. நோக்கினன்—பா. வே.

3. வருபடை—பா. வே. "வருபடை தாங்கிய கிளர்தா ரகலம்" (புறம் 282).

4. செச்சைக் கண்டத் தொத்தூனைச் செச்சை யென்றே வழங்குதலுமுண்டு; "வெள்ளை வெள்யாட்டுச் செச்சை போலத், தன்னோரன்ன விளையர்" (புற. 286) என்று சான்றோர் கூறியிருப்பது காண்க.

ஒருமைத் தன்றே யாயினுஞ் சான்றோர்க்
கெம்முடைப் புன்சொற் றம்முடைச் சிறப்பே
அதனால்
அவரினு மளியமற் றியாமே கவரா
ஏனோ ரளிக்குந் தானீ றின்றே
அவரே
தப்பா டெய்த றம்பா லோர்க்கே
[1]எம்பா டெய்த லிருமையு முடைத்தே
இவ்விரு பகுதியு மெழுத்துச் சொல்யாப்
பவ்வயி [2]னுடைத்தே பொருட்பா டின்றே

உரை: 1—4 (உரைசால்...........வலித்துழி) தமிழ்த்துறை நிரம்பாத் தன்மையேனை—[3]தமிழிலக்கணவியல்பு நிரம்ப வறியாத என்னை; அறத்தின் விருப்பு சிறப்பொடு நாக்க—[4] "ஞானக் கறையறு பாத" மென்று சொல்லப்பட்ட ஞானபாதத்தின்மேற் பிரியம் மிகவும் செலுத்துதலாலே; [5]உரைசால் பகுதிப் புரையோர்போல—[6]கீர்த்தி நிறைந்த வேதாகமங்களை மிகவுணர்ந்த பெரியோரைப்போல; பாப் புனை பான்மை நோக்கினென்—[7]ஆசிரியப்பாவால் ஒரு சாத்திரம்

---

1. "எம்பாடாதல் அதனினுமரிதே"—(நண். 330).

2. னடைத்தே - பா. வே

3. தமிழிலக்கண விலக்கிய மரபு—உ. வே.

4. ஞானு. 8 : 1—2.

5. உரை—புகழ். "உரைசால், அந்துவஞ் சாத்தனும் ஆதனழிசியும்" (புறம் 71) என்றாற்போல. "புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை" (நற் 1) என்றாற்போல. ஈண்டும் வேதாகமங்களைக் கற்றுணர்ந் துயர்ந்த பெரியோர்களைக் குறிப்பதாயிற்று.

6. மிகுந்த வசனமாகிய பதினெட்டுப் பாடையு மிகவுணர்ந்த-உ. வே.

7. இச்சொல் சில பிரதிகளில் இல்லை.

பண்ணு முறையைப் பார்த்தேன்; வலித்து மி—[1]பார்த்தவாறே திகைத்தவிடத்து;

5—6 (எழுதா.........கேள்வி) [2]எழுதாக் கேள்வியும் கேள்வி—[3]பரமேசுவரன் உபதேசித்தருளப் பரிசுத்தரான சனகாதி முனிவர் கேட்ட வேதவாக்கியமும் ஒரு சத்தம்; பழிவாழ் ஏனோர் கேள்வியும் கேள்வி—பழியுண்டாக வாழும் ஏனைப் [4]பாவகாரிகள் வசனமும் ஒரு சத்தமாதலானும்;

6—13 (மாண.........வாழ்க்கை) [5]வருதார் மாணத் தாங்கிய—[6]சத்துரு பக்கத்திலிருந்து வருகிற தூசிப்படையை வஞ்சியாது

---

1. பாப்புனைதலின் அருமையும், எனது சிறுமையும் தோன்றவே திகைப்பு உண்டாவதாயிற்றென்றற்குப் "பார்த்தவாறே திகைத்த விடத்து" என்றார். இனி, அத்திகைப்பு நீங்குமாற்றினை இரண்டு எடுத்துக் காட்டுக்களாற் குறிக்கின்றார்.

2. வேதம் ஏட்டில் எழுத்தால் எழுதப்படாமல் கேள்விவழியாக வருவது பற்றி "எழுதாக் கேள்வி" யென்றார். இக்கருத்தே பற்றி ஏனைச் சான்றோரும், இதனை "எழுதாக் கிளவி" யென்றும் "எழுதா மறை" யென்றும் வழங்குப. "ஆற்ற லழியுமென் றந்தணர்க ணான்மறையைப், போற்றியுரைத் தேட்டின் புறத்தெழு தார்" (திருவள். மா. 15) என்று கோதமனார் கூறுதல் காண்க.

3. பரமேசுவரன் முதலிய சொற்கள் சில பிரதிகளில் இல்லை; வேத வாக்கியமும் ஒரு சத்தம் என்பதுமட்டில் சில பிரதிகளில் உளது.

4. பாவகாரி—பாவத்தைச் செய்பவர். "பாவ காரிகள் பார்ப்பரிதென்ப ரால், தேவ தேவன் சிவன்பெருந் தன்மையே" (திருநா. 100 : 5) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

5. "தார் தாங்கிச் செல்வது தானை" (குறள். 767) "வருதார் தாங்கி அமர்மிகல் யாவது" (புறம் 62) என வருவன காண்க.

6. அழகுண்டாக வருகிற படையைத் தாங்கிய—உ. வே.

தாங்கிய; கிளர்தார் அகலத்து எறிவேல் இளைஞர் போல—வண்டு கிளரப்படா நின்ற [1]மாலையணிந்த மார்பையும் சமரில் எதிரிட்டார் மேல் [2]எறியும் வேலையுமுடைய வீர புருடரைப் போல; பொறிவாழ் புலப்பகை தாங்கி—சோத்திரம் துவக்கு சட்சு சிகுவை ஆக்கிராணம் என்று சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்களிலே வாழும் சத்தாதி புலனாகிய பகைகளைத் தாங்கி; பிறப்பு அற எறியும் அறப்பேர் வாழ்க்கையும் வாழ்க்கை—உற்பிசம் அண்டசம் சராயுசம் சுவேதசம் என்னும் நான்கு வருக்கத்துப் பிறப்பையும் அற எறியும் ஞானவான்கள் திருவுலாச் [3]செய்தருளும் [4]வாழ்க்கையும் வாழ்க்கை; திறப்பட—நன்மையுண்டாக; இம்மையும் பயவாது—இம்மையிலும் தமக்கும் பிறர்க்கும் பிரயோசனமின்றியே; அம்மையும் உதவாது—மறுமையினும் சுவர்க்க மோக்கங்களுக்கு இடமின்றியே; செச்சைக் கண்டத்

---

1. மாலையையுடைத்தாக்கிய மார்பையுடைய சத்துரு பக்கத்தார்மேல் எறியும்—உ. வே.

2. படைவீரர் ஏந்தும் படைபலவற்றுள்ளும் வேற்படை சிறப்புடையதாகலின் "எறிவேல் இளைஞர்" என்றார்; "கான முயலெய்த அம்பினில் யானை பிழைத்தவேல் ஏந்தல் இனிது" (குறள் 772) என்பது வீரரது உட்கோள்.

3. செய்தருளுதலும் வாழ்க்கை—உ. வே. இங்கே "கன்மச்சேத வுபாயத்தால் ஞானமுண்டாக வாழும் வாழ்க்கை யென்றவாறு" என்றொரு தொடர் சில பிரதிகளிற் காணப்படுகிறது.

4. "பொய்ப்புலன்க ளைந்துநோய் புல்லியர்பா லன்றியே, மெய்ப் புலவர் தம்பால் விளையாவாம்" (நன்னெறி 11) என்று சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் கூறுவர். புலன்கள் ஆசைக்குக் காரணமாய் உயிரைப் பிறப்பிறப்புகட்குள்ளாக்கித் துன்பஞ் செய்வதுபற்றிப் "புலப் பகை" யென்றும், அவற்றை வென்று வாழ்தலே வாழ்க்கை யென்றற்கு, "புலப்பகை தாங்கிப் பிறப்பற வெறியும் அறப்பேர் வாழ்க்கை" யென்றும் உரைத்தார். "வென்றவைம் புலனால் மிக்கீர் (பெரியபு, நீலகண். 42) என்பர் சேக்கிழார் சுவாமிகள்.

[1]தொத்தூன்போல—ஆட்டின் கழுத்தில் தொங்குகின்ற [2]அசகளத்தம் போல; வாழ்வோர் வாழ்க்கையும் வாழ்க்கை—உயிர் வாழ்வோர் வாழ்க்கையு மொரு வாழ்க்கை யாதலானும்;

13—14 (தாவா...............அன்றே) [3]தாவா—கேடுபடாது; ஒருமைத்து அன்றே—ஒருபடித்தல்லாத [4]நன்மை தீமையாயிருந்த பொருளிர்களிரண்டும் பிரபஞ்சத்தில் ஒக்க வியாபித்திருக்கும்; [5]ஆதலால் பெரியோர் அருளிய நூல்களே சாத்திரமாக, யானும் புல்லிய சொற்களால் இந்தச் சாத்திரம் பண்ணவிசைந்தேன்;

14—15 (ஆயினும்...........சிறப்பே) ஆயினும்—அங்ஙனமாயினும்; சான்றோர்க்கு—ஞானவான்களுக்கு; எம்முடைப் புன்சொல்—[6]எம்முடைய புல்லிய சொல்லும்; [7]தம்முடைச் சிறப்பே—தாம் அருளிச்செய்த நூலுக்குச் [8]சிறப்பையே கொடுக்கும்.

---

1. வெள்ளாட்டின் கழுத்திற் றொங்கும் அசகளத்தம், அதற்கு இன்பக் கருவியாகவோ துன்பக் கருவியாகவோ ஒருபயனும் செய்யாது உடலின் ஒரு கூறாய்க் கிடப்பதன்றி வேறன்மையின், அதனை எடுத்தோதினர்.

धर्मार्थकाम मोक्षाणां यस्यैकोऽपि न विद्यते ।
अजागलस्थलस्यैव तस्य जन्म निरर्थकम् ॥

என்று இதோபதேசம் கூறுகின்றது (ஆட்டின் கழுத்தில் தொங்கும் அசகளத்தம் வீணேயொழிவதுபோல அவனுடைய பிறப்பும் வீணே கழிகிறது என்பது பொருள்).

2. அதர்போல; அசகளத் ததள்போல—உ. வே.

3. தாவா—எதிர்மறை வினையெச்சம் ஈறு கெட்டு நின்றது.

4. "இன்பமு மிடும்பையும் புணர்வும் பிரிவும், நன்பக லமையமு மிரவும்போல, வேறுவே றியலவாகி மாறெதிர்ந்துள" (அகம் 327) என்று பண்டைச் சான்றோரும் கூறுப.

5. ஆதலால் என்பது முதலாயின குறிப்பெச்சம்.

6. யாமுரைக்கும் விரசமான சொல்லும்—உ. வே.

7. ஞானவான்களின் செயற் சிறப்பை, எம்போல்வாரது செயலின் சிறுமையும் புன்மையும் நன்கு விளங்கச்செய்தலால், அவர் சிறப்பே மிகுமென்றற்கு, "தம்முடைச் சிறப்பே" என்றார்.

8. சிறப்பைக் கொடுக்கும்—உ. வே.

16—18 (அதனால்..........இன்றே) அதனால்-[1] ஆதலால்; யாம் அவரினும் அளியம்—யாம் அவரிடத்தும் [2] அனுக்கிரகம் பெறாத லுடையேம்; கவரா—எம்மின் வேறல்லாத; ஏனோர் அளிக்கும் ஈறு இன்று—[3] அஞ்ஞானிகளிடத்தும் தமக்கு யாம் இனமாதலால் அங்கீகாரம் பெறுதற்கு [4] முடிவில்லை;

19—21 (அவரே.........உடைத்தே) அவர்-அந்த நல்லோரும் தீயோரும்; பாடு எய்தல் [5] தம்பாலோர்க்கு—பெருமை பெறுவது தமக்கு இனமாயினாரிடத்தேயாம்; எம்பாடு எய்தல் இருமையும் உடைத்து—யாம் இருதிறத்தாரிடத்தும் அனுக்கிரகம் பெறாத லுடையேம்;

22—23 (இவ்விரு.......இன்றே) இவ்விருபகுதியும்—இவ்விரு திறத்தாருடைய [6] அனுக்கிரகத்துக் குரிய குணதோட மிரண்டும்;

---

1. இங்ஙனம் ஞானவான்கள் தாம் அருளிச் செய்யும் நூலுக்குச் சிறப் புக் கொடுக்கு மதனால் உ. வே.

2. இவர்கள் சொல்லும் செயலும் நம் சிறப்பு மிக்கு விளங்குதற்குத் துணைசெய்கின்றனவென வெண்ணிக் கொள்ளும் உவகையால், எம்மை அருளுவது ஒருதலை யென்பார், "அவரிடத்தும் அனுக் கிரகம் பெறுதலுடையேம்" என்றார்.

3. அஞ்ஞானிகள் சிற்றினமாதலாலும், "சுற்றமாச் சூழ்ந்துவிடுதல்" (குறள் 451) அதன் இயல்பாதலாலும், அவர்பால் அங்கீகாரம் பெறுவது அரிதன்றென்றற்கு, "அஞ்ஞானிகளிடத்தும்........ முடிவில்லை" என்பாராயினர்.

4. வியசனமில்லை—உ. வே.

5. ஏழாவதன்கண் நான்காவதன் உருபு வந்து மயங்கிற்று; "நாணற் கிழங்கு மணற் கீன்ற முளை" (அகம் 212) என்றாற்போல.

6. அனுக்கிரகம் பெறுதற்குரிய—உ. வே.

எழுத்து சொல் யாப்பு அவ்வயின் உடைத்து — இந்நூலினுள்ள எழுத்து சொல் யாப்பு அலங்காரமென்ற [1]நான்கு வருக்கத்திடத்து மேயன்றி; பொருட்பாடு இன்று—[2]நூற்பொருள் [3]பரமசிவ னருளிச்செய்த திவ்வியாகமப் பொருளாதலால் அதனிடத்தொரு குற்றமு மில்லை எ-று.

அன்று, எ, மற்று—அசைநிலை.

——:——

நூற்பெயர்

அகவல் 6

[4]மந்தர மத்தென நிறுவி நாணென
ஐந்தலை யரவு சுற்றி நஞ்சொடு
பணுமணி பிதுங்கப் பற்றி யவுணரொ

---

1. நான்கு வருக்கத்துக்குமாம்—உ. வெ.
2. இத்தொடர் சில பிரதிகளில் காணப்படவில்லை; சிலவற்றில் பொருளிடத்துக் குற்றமில்லை யென்பதுமட்டில் காணப்படுகிறது. இவ்வாறே, பொருள் குற்றமில்லதாதலின், அதனைக் கூறும் சொற்களிடத்துக் காணப்படும் குற்றங்களைப் பொருளாகக் காண்டல் வேண்டா என்ற கருத்தமையப் பல பெரியோர்கள் கூறியுள்ளனர். "செப்பலுற்ற பொருளின் சிறப்பினால், அப்பொருட்குரை யாவரும் கொள்வரால், இப்பொ ருட்கென் னுரைசிறி தாயினும், மெய்ப்பொ ருட்குரி யார்கொள்வர் மேன்மையால்" (பெரியபு. பாயி. 7) எனச் சேக்கிழார் பெருமானும், "புன்மைச் சொல்லேனும் புராணப் பொருளைப் பொழிந்தால், நன்மைக்கண் வைத்தற்கினி தாமிரக்கும் படித்தோ" (மேரு. 5) என்று வாமன முனிவரும் பிறரும் கூறுவன காண்க.
3. முற்றுமுணர்தல் என்பது பரமசிவனுடைய எண்குணத்துள் ஒன்றுதலால், அப்பெற்றியோன் அருளிய ஆகமப் பொருளில் குற்றமில்லையென்பதை யாப்புறுத்தற்காகவே, "பரமசிவ னருளிச்செய்த திவ்வியாகமப் பொருளாதலால்" என்றுரைத்தார்.
4. "வடவரையை மத்தாக்கி வாசுகியை நாணாக்கிக், கடல்வண்ணன் பண்டொருநாள் கடல் வயிறு கலக்கினையே" (சிலப். ஆய்ச்சி.) "மந்தர மத்தென" என்பது முதல் "உவரி யமிழ்த மென்ப" என்பதுவரையு மெடுத்து, "ஞானக் கடலமு தருந்தினோரே"

டமரு மியக்க [1]வாற்ரு நாட்செல
முகுந்தன் றனுஅது முழுவலி யெறழ்த்தோள்
வருந்த வாங்குபு வாய்விட் டலறி
நுரைத்தலை விரித்துத் திரைப்பெருங் கையெடுத்
தின்றுங் [2]கூப்பிட வன்றுவந் தெழுந்த
துவரி யமிழ்த மென்ப தமிழ்வளர்
குமுதச் செவ்வாய்க் கோமள வல்லி
இமைய வல்லி [3]யமைவுற விளங்கிய
நுதல்விழி நாட்டத் தொருதனிக் கடவுள்

(சிவப். 98) என்பதன் உரைவிளக்கத்தில், ஞானத்தைக் கடலென்றது, "அந்தச் சமுத்திரம்போலே அமுதம் விளைகையினுலும் அப்படிச் சொன்னதென வறிக" என்றதற்கு ஆதரவாக இதனைக் காட்டினர் மதுரைச் சிவப்பிரகாசர். "பங்கமார் கடலலறப் பருவரையோடரவுழலச், செங்கண்மால் கடையவெழு நஞ்சருந்தும் சிவமூர்த்தி" (ஞானசம். 324:5) என்றும், "நாகந்தான் கயிருக நளிர்வரை யதற்கு மத்தாகப், பாகந்தேவரோ டசுரர்படுகடலளறெழக் கடைய, வேகநஞ்செழ வாங்கே வெருவொடு மிரிந்தெங்கு மோட, ஆகந்தன்னில் வைத்தமிர்த மாக்குவித்தான் மறைக்காடே" (ஞானசம். 227:7) என்றும் "பருவரை யொன்று சுற்றி யரவங்கைவிட்ட விமையோரிரிந்து பயமாய்த், திருநெடு மால்நிறத்தை யடுவான் விசும்பு சுடுவானெழுந்தவிசை போய்ப், பெருகிடமற்றிதற்கோர் பிதிகாரமொன்றை யருளாய் பிரானே யெனலும், அருள்கொடு மாவிடத்தை யெரியாமலுண்ட வவனண்டரண்ட ரரசே" (திருநா. 14:1) என்றும் சான்றோர் இவ்வரலாற்றை யெடுத்தோதுதல் காண்க. இக் காட்டுக்களால் தேவரும் அவுணரும் கடல்கடைய மாட்டாராகச் செங்கண்மால் கடைந்ததும், நஞ்சமெழுந்ததும் தேவர் இறைவனை இறைஞ்சியதும், அவன் அருள்கொண்டு நஞ்சினை யயின்றதும் இனிது விளங்குதல் காண்க.

1. லிற்று நாட் செல—பா. வே.
2. கூப்பிட்டன்று—பா. வே.
3. யெழில் பெற—பா. வே.

அருளின் கொம்பரொ டமரரு முனிவரும்
வெருளின் பிறவி வேர்தணி விமலவென்
ருரு தரற்றத் தானினி தருளிய
ஆகம மத்தி னருளின் கோலத்
தாசிரி யமலன் பாத பங்கயப்
போதொளி யிலகப் புனைந்து மாதவன்
அருளுப தேச வரும்பெற ஞேன்ஞாண்
மதிமாத் தடக்கை கஃதுமெனப் பூட்டி
[1]முறுக் வாங்க மறுகுபு கலுழ்ந்து
வல்வினைத் திண்கை மேலெடுத் தொய்யென
அறுவகைப் பித்தை சிறுபுறத் தலையப்
பிறவிப் பேரிட ரலமந் தோலமிட்
[2]டிரியல் போக வரும்புல மடிய
[3]அச்சா ஞழி யெற்பட வெழுதலின்
ஞாஞு மிருத மென்ப
ஆஞச் செவ்வி மாநூற் பெயரே.

உரை: 1—4 (மந்தாம்...........நாட்செல) மந்தாம் மத்தென நிறுவி—மந்தா பருவதத்தை மத்தாக நாட்டி; ஐந்தலை அரவு நாண் எனச்சுற்றி — ஐந்தலை மாநாகத்தை நாணுகப் பூட்டி; நஞ்சொடு பணுமணி பிதுங்க—நஞ்சொடுகூடப் படத்திலுண்டாகிய மாணிக்க மணி பிதுங்க; பற்றி—பற்றிக்கொண்டு; [4]அவுணரொடு அமரரும்

---

1. "முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே"—(திருநா. 204:10)
2. இரியல்போக—"அரிபுகு பொழுதின் இரியல் போகி" (பெரும் பாண். 202).
3. அஞ்ஞானம், அச்சானமெனச் சிதைந்தது; அச்சான ஆழி, அச்சா ஞழி யெனவந்தது வடநூன் முடிபு; பிறுண்டும் "அறிவனை விநாஅ" (ஞாஞ. 58 : 4) என வடநூன் முடிபு கூறுதல் இவ்வாசிரியர்க் கியல்பு.
4. அவுணர் தலைப்பக்கமும் தேவர் வாற்பக்கமும் பற்றிக் கடைந்தன ரென்று **பாகவத புராணம்** கூறுகின்றது.

இயக்க — [1] அசுரர்களோடு தேவர்களும் கூடிக் [2] கடையப்புக்கு; ஆற்று — [3] அவ்விடத்து மாட்டாமையாலே; நாள் செல — நெடுங் காலஞ்செல்ல;

5—9 (முகுந்தன்........என்ப) முகுந்தன் [4] தனாது முழுவலி எறுழ்த்தோள் [5] வருந்த வாங்குபு — [6] விட்டுணு தனது மிகவும் வலி

---

1. அசுரர்களும் தேவர்களும் — உ. வே.
2. கூடிப் பேர்க்கப் புக்கவிடத்து — உ. வே.
3. தேவரும் அசுரரும் கூடிக்கடைந்தகாலை எளிதில் அக்கடல் கடையப் படமாட்டாமையின், அனைவரும் இளைத்தனர்; முதற்கண் அவர்கள் வாசுகியைப் பிணித்துப்பற்றிக் கடைந்தபோது மந்தரமலை யசையாது நின்றதென்றும், அதனால், இருதிறத்தாரும் இளைத்தனரென்றும் காஞ்சிப்புராணம் கூறுகின்றது. அதனை, "பொறியரா இருபுடைப்பற்றித், தருவலிமிகையால் ஈர்த்தனர் அசலம் தன் பெயர் ஈாட்டிய தன்றே" (காஞ்சி. மணிகண் 9) என்பதனாலறிக. மற்று, பாகவதபுராணம், வாசுகியைப்பற்றிக் கடையுங்கால், அதன் வாயினின்றுக்க நஞ்சின் வெம்மை யாற்றாது இருதிறத்தாரும் இளைத்தனரென்று கூறுகிறது; ஈண்டுவருஞ் சொற்றொடர்களையே யமைத்துச் சிவஞானமுனிவர். "இயக்க லாற்றாமை இளைத்த தானவரை யெதிருறுங் கடவுளர் நோக்கி, வியத்தக வெழுந்து நீரினி விடுமினென் றெய்தி வாசுகியை, வயத்துடன் பற்றி யீர்த்தன ரவரும் வலிபிழந் தெய்த்தனர் நின்றார்." (காஞ்சி. மணிகண். 10) என்று கூறுவது காண்க.
4. தனாது — தனது என்பதிலுள்ள அதுவின் விகாரமே ஆது என்பது என்பர் நேமிநாதவுரைகாரர். (நேமி. சொல் 19 உரை.)
5. "வழிந்த நறைத்தா ரணிதிணிதோள் வருந்த வாங்கி யானாது, தழைந்த மிடலாற் கடைந்திடலும்" என்றும், "ஆழிவா யலறிப் பொங்க வாழியந் தடக்கை யம்மான், பாழிவா யரவு வாங்கிப் படுபலி காட்ட லோடும், ஊழிவாய் நெருப்போ டொப்ப வுயிரெலா முடிக்கு மென்ன, ஏழொடே ழுலகு மஞ்ச வெழுந்தது காளகூடம்" (பாகவ. 8 கடல் கடை. 17,20) என்றும் ஆரியப்பபுலவர் கூறுவது காண்க.
6. முழுவலி முகுந்தன் தனாது எறுழ்த்தோள் என்றியைத்து, முழுவலியையுடைய விட்டுணு தனது மிகவும் வலியுடைத்தாகிய தோளானது என்று உரைக்கும் உரைவேறுபாடு முண்டு.

யுடைத்தாகிய தோளானது வருந்தும்படி கடைதலாலே; வாய்விட்டலறி—வாய்விட்டுக் கதறி; நுரைத்தலை விரித்து—நுரையென்னும் தலையை விரித்து; திரைப்பெருங்கை எடுத்து—திரையென்னும் பெரிய கையை யெடுத்து; இன்றும் [1]கூப்பிட—அன்று கலங்கின அதிர்ச்சியாலே இன்றும் கூப்பிட; அன்று—அந்த நாளிலே; அமிழ்தம் [2]உவரி வந்து எழுந்தது—அமிர்தமானது கடலிலே வந்து எழுந்தது; என்ப—என்று சொல்லுவார்கள்;

9—15 (தமிழ்வளர்.......அரற்ற) [3]தமிழ்வளர் குமுதச் செவ்வாய் கோமள வல்லி—தமிழுக்குப் பெருமை கொடுக்கிற குமுதம் போன்ற சிவந்த வாயையுடையவளான [4]கோமளக் கொடிபோன்று இருக்கப்படாநின்ற; இமையவல்லி—இமைய பருவதத்தில் அவதரித்த உமாதேவியுடனே; அமைவுற விளங்கிய—அழகுண்டாக விளங்கிய; நுதல் விழிநாட்டத்து [5]ஒருதனிக்கடவுள்—நெற்றியிலே விழித்த திருநயனத்தையுடையனாய் ஏகனாய்த் தனக்குவமையில்லாத

---

1. கூப்பு இட—முழக்கத்தைச்செய்ய; அழுகைக் குறிப்புத்தோன்ற "கூப்பிட" என்றார். உவரி கூப்பிட, அமிழ்தம் எழுந்தது என இயைத்துக்கொள்க.

2. "அமிர்தம் வந்தது பாற்கடலிலல்ல; அமிர்து கடைந்தது லவண சமுத்திரத்தென வுணர்க." (284 உரை) எனத் தக்கயாகப் பரணியுரைகாரரும், "வஞ்சக் கருங்கடல் நஞ்சுண்டார் போலும்" (திருநா. 235:4) என்று சான்றோரும் கூறுதலின், உவர்க்கடலென்று கோடலே பொருந்துமென வறிக.

3. "தமிழ் வளர் என்பதனை "மாநூற்பெயரே" (வரி. 28) என்பதனோடு கூட்டி, தமிழ்மொழிக்கண்ணே வளரும் பெரிய நூலின் பெயர் என்று உரைக்கும் உரைவேறுபாடுமுண்டு. தமிழ் வளர்தலாவது தமிழுக்குப் பெருமை கொடுப்பது. பெருமை கொடுப்பதால், பல்வகையான நூல்கள் பெருகி மொழியின்வளத்தை மிகுதிப்படுத்துமென்பது ஒரு தலையாகலின் இவ்வுரை சிறிதாதல் காண்க.

4. கோமளம்—அழகு; இளமையுமாம்.

5. இமையவல்லி அமைவுற விளங்கிய கடவுளென்றலின், வல்லியுந் தானுமாக இரண்டு திருமேனியுடையனல்லன், ஒரு திருமேனியேயுடைய னென்றற்கு, "ஒரு தனிக் கடவுள்" என்றாரென்றும்,

கருத்தாவான பரமாசாரியனை; அருளின் கொப்பரொடு—அருளே சொரூபமாகவுடைய [1]உமாதேவியுடன் வணங்கி; அமாரும் முனிவரும்—தேவர்களும் இருடிகளும்; வெருளின் பிறவி [2]வேர்தணி விமல—[3]மயக்கத்தைத் தருகிற [4]பிறவியை வேரோடே கெடுக்க வேண்டும் நின்மலனே; என்று ஆனுது அரற்ற—என்று அமையாத படி தோத்திரம் [5]பண்ணினதாலே;

15—21 (தான்........வாங்க) தான் இனிது அருளிய ஆகம மத்தின்—[6]அவன்தான் பக்குவான்மாக்கள் உய்தற்பொருட்டு இனிதாக அருளிச்செய்த திவ்வியாகமத்தை மத்தாக நாட்டி; அருளின் கோலத்து—அருளே திருமெனியாகவுடைய; [7]ஆசிரி யமலன்–[8]அஞ்ஞானமாகிய அந்தகாரத்தை நீக்குகின்ற நின்மலன்; பாத பங்கயப்

அச்கருத்தே பற்றி, "ஏகனுய்" என்று உரை கூறப்பட்டதென்றும் கொள்க. "நீலமேனி வாலிழை பாகத்தொருவன்" (ஐங்-கட) என்று பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனுரும் கூறியிருத்தல் காண்க.

1. உமாதேவியும்—உ. வே.

2. தணியென்பது தணித்தல் வேண்டுமென்னும் வேண்டுகோட் பொருட்டாய முற்றுவினை.

3. பயப்படத்தக்க பிறவியை—உ. வே.

4. பிறவிவேர் தணிவிமல என்பதற்குப் பிறவி வெப்பத்தைத் தணிக்க வேண்டும் நின்மலனே என்று ஒரு பிரதிமட்டில் கூறுகின்றது.

5. தோத்திரம் பண்ணுவதாலே—உ. வே.

6. அவன்தான் இனிதாக அருளிச் செய்த—உ. வே. "ஆரண நூல் பொது சைவம் அருஞ் சிறப்பு நூலாம்" என்றும், "நீதியினுல் உலகர்க்கும் சத்திநிபாதர்க்கும் நிகழ்த்தியது" (சிவ. சித்தி. 8 : 15) என்றும் கூறும் மரபு பற்றி, "பக்குவான்மாக்கள் உய்தற் பொருட்டு" என்று இப்பிரதி கூறுவதாயிற்று.

7. ஆசிரி அமலன் என்ற இதற்குக் கூறும் பொருள் குரு என்னும் வடசொற்குக் கூறப்படும் பொருளோடு ஒத்திருப்பது காண்க. தான் அமலனுகாதவழி ஏனையோரைப் பற்றிநிற்கும் மலவிருளைக் கெடுத்தல் கூடாதாகலின், "அமலன்" என்ருர்.

8. ஆசாரியனுகிய நின்மலன்—உ. வே. ஆசு, இரி, அமலன்; அஃதாவது அஞ்ஞானமாகிய இருளை நீக்குபவன்.

போது—சிர்பாதமாகிய தாமரைப்பூவை; ஒளி யிலகப் புனைந்து—[1]சிவஞான வொளியுண்டாகச் சூடிக்கொண்டு; மாதவன் அருள் [2]உபதேச அரும்பெறல் நோன்ஞாண்—இம் மகா தவசி பிரசாதித்த உபதேசமென்னும் பெறுதற்கரிய வலிய நாணை; மதி மாத்தடக்கை கதுமெனப் பூட்டி—மதியென்னும் மகத்தான கையாலே விரையப் பூட்டி; [3]முறுக வாங்க—முறுகக் கடைதலாலே;

21—26 (மறுகுபு........எழுதலின்) மறுகுபு கலுழ்ந்து-கலங்கித் துக்கப்பட்டு; வல்வினைத் திண்கை மேலெடுத்து—புண்ணிய பாவ மாகிய வலிய திண்ணிய இரண்டு கையையும் மேலேயுயர்த்தி; ஓய் யென—விரைய; அறுவகைப் பித்தை சிறுபுறத் தலைய—காமாதி பகையாறுமாகிய மயிர் முதுகிலே யலைய; பிறவிப் பேரிடர்—பிறவி யென்னும் பெரிய துக்கமானது; அலமந்து ஓலமிட்டு இரியல்போக—சுழன்று கூப்பிட்டு நீங்க; அரும்புலம் மடிய—கெடுத்தற்கரிய இந்திரியங்களின் [4]சேட்டை கெட; அச்சான ஆழி—[5]என்னிடத் துள்ளதான அஞ்ஞானமென்னும் சமுத்திரத்தினின்றும்; எல்பட

---

1. பரமன் திருவடி சிவஞானப் பேரொளி யுடைத்தாகலின், அதனைச் சூடுவதால் தமக்கு அந்த ஞானவொளி விளங்குவது குறித்து, "ஒளியிலகப் புனைந்து" என்றார்; "அழலார் ஒளியன காண்க ஐயாறன் அடித்தலமே" (திருநா. 93) என்றும் சான்றோரும் கூறுப.

2. இவ்வுபதேசத்தின் அருமைப் பாட்டினை வியந்து இந்நூலாசிரியர் கூறும் பாராட்டுரையைத் "தேனுடன் அமிழ்து கலந்தன்ன சுவைய" (ஞா. 32) என்றற்றொடக்கத்து அகவலிற் காண்க.

3. "உறவுக் கோனட் டுணர்வுக் கயிற்றினன், முறுக வாங்கிக் கடைய முன் னிற்குமே" (திருநா. 204:10) என்று நாவரசர் உணர்வைக் கயிறாகக்கூற, இவர், அவ்வுணர்வுக்கு வாயிலாகிய உபதேசத்தைக் கயிறாகக் கூறுகின்றார். "முறுக வாங்க" என்ற சொற்றொடர் இத் திருப்பாசுரம் முனிவர் உள்ளத்தே யொளிர்வதைப் புலப்படுத்து கிறது.

4. இந்திரியங்கள் சேட்டைகெட—உ. வெ.

5. என்னிடத்துண்டாகிய—உ. வெ.

எழுதலின்—[1] ஒளியுண்டாக ஞானம் தோற்றியதனுலே;

27—28 (ஞாஞமிர்தம்..........பெயரே) ஆனுச் செவ்வி மா நூற் பெயர்—அமையாத அழகினையுடைய மகத்தான இந்தச் சாத்திரத் துக்குப் பெயர்; [2]ஞாஞமிருதம்—ஞாஞமிர்தம் எ-று.

மறுகுபு, செய்பென்னும் வினையெச்சம். என்ப, அசைநிலை. அஞ்ஞானமாகிய சமுத்திரத்திலேயிருந்து இந்த ஞானம் வந்தவாறு எங்ஙனே யென்னில், விறகில் தீப்போல; "[3]ஞானமு மின்மையு நலமிக், காணு வுயிர்கட் குணர்வனே வகையே" என்பாராகலின் வரும் என அறிக.[4]

—:—

மறை முறை நான் கேனல்

அகவல் 7

கண் ணுத லண்ணல் விண்ணவர் பணியக்
காள மாண்ட வாளவி ரங்களத்
[5]தெரிமரு வீர்ஞ்சடை [6]மதிமுகி ழணிந்த

---

1. ஆகமத்தை மத்தாகவும், அறிவைக் கையாகவும், உபதேசத்தை நாணகவும் கொண்டு அஞ்ஞானத்தைக் கடைய, ஞாஞமிர்தம் உண் டாகிறதென்பது கருத்து. அஞ்ஞானமும் ஞானமும் உயிர்கட்குண் டென்றும், அஞ்ஞானத்தைக் கடைந்தவழி ஞானம் பிறக்குமென் றும் இவ்வாசிரியரே, "எந்தை ஞானமின்மை" (ஞாஞ. 70) என்றற் ருெடக்கத்து அகவற்கண் விளக்குகின்ருர்.

2. உவர்க்கடலிடத்தே தேவாமிர்த மெழுந்ததுபோல, அஞ்ஞானக் கடலிடத்தே ஞாஞமிர்த மெழுந்ததென்பதும், எனவே, இப் பெயர் காரணப்பெயரென்பதும் பெற்ரும். திவ்விய ஞாஞமிர்த மென்று பெயராயிற்று—உ. வே.

3. ஞாஞ: 70 : 15—6.

4. இவ்விசேடக் குறிப்புச் சில பிரதிகளில் இல்லை.

5. "எரிமரு ளவிர்சடை மாற்றருங் கணிச்சி மணிமிடற்ருேன்" (புறம். 56)

6. மதிமுத ஹணிந்த—பா. வே.

உம்ப ரீச ரும்பன் வெம்புறு
பிறவிப் போரிடர்க் கறையுறு பகுவாய்
உரகத் தாரெயி றுறவீழ்ந் தறவ
அஞ்சின மளியமென வமரரு முனிவரும்
வெஞ்சினப் பிறவி [1] நஞ்சுக விரித்த
அருமறை யெவையுந் திருமிகு ஞானம்
இலங்கொளி யோக நலங்கிளர் கிரியை
[2] சரியை யெனவுரை விரிதரு பாதம்
கறையறு மறைமுறை நெறியின்
அறைய மற்றரோ வறிகதி லமர்ந்தே.

[3] இது சிவபிரான் அருளிச்செய்த திவ்வியாகமங்கள் சதுர்ப்பாதமாயிருக்கும்; இவையிற்றைச் சோல்ல அறிக என்றது.

1—4 (*கண்ணுதல்........உம்பன்*) *நுதல்கண் அண்ணல்—நெற்றியிலே விழித்த திரு நயனத்தையுடைய தலைவனும்; விண்ணவர் பணிய — வானவர் வந்து தெண்டம் பண்ணுதலினாலே; காளம் ஆண்ட வாள் அவிர் அங்களத்து — நஞ்சைத் தரித்த ஒளிவிளங்கப் படாநின்ற திருக் கழுத்தையுடையோனும்; எரிமருள் ஈர்ஞ்சடை— [4] அக்கினியின் நிறத்தையும் மங்கச் செய்கிற சிவப்பையும் நீர்மையுமுடைய திருச்சடா பாரத்திலே; மதிமுகிழ் அணிந்த — இளம் பிறையைச் சாத்தியருளிய; உம்பர் [5] ஈசர் உம்பன்—தேவர்களுக்கு*

---

1. நஞ்சுக வளித்த—பா. வே.
2. சரியை யென்ற விரிதரு பாதம், சரியை யென்றிவை யுரைதரு பாதம், சரியை யெனவுரை யீரிரு பாதம்—பா. வே.
3. இது கண்ணுத லண்ணலை அமரரும் முனிவரும் பிறவிக்கஞ்சினோ மென்று விண்ணப்பம் செய்யப் பரமசிவன் அருளிச்செய்த...... பா. வே.
4. *அக்கினியைக் கெடுக்கிற சிவப்பையும்*—உ. வே.
5. *ஈசர் என்றது, ஈண்டுத் தலைவர் என்ற பொருள் தந்து நிற்கிறது; மதுரைக்குத் தலைவன் மதுரேசன், அளகைக்குத் தலைவன் அளகேசன், சுரர்க்குத் தலைவன் சுரேசன் என்றாற்போல. பலராதலின் தேவரை உம்பர் என்றும், அவர்க்குத் தலைவர்களும் ஒருவரல்லராதலின், "ஈசர்" என்றும், பன்மையாற் கூறி, எல்லார்க்கும்*

மேலாகிய [1]பிரம விட்டுணுக்களுக்கும் கருத்தாவுமாகிய பரமசிவன்;[2]

4—7 (வெப்புறு........முனிவரும்) வெம்புறு பிறவிப் பேரிடர்க் கறையுறு பகுவாய் உரகத்து — [3]தபிக்கின்ற பிறவி யென்னும் மகா துக்கமாகிய நஞ்சுண்டான பெரிய வாயையுடைய சர்ப்பத்தின்; ஆர் எயிறு உறவீழ்ந்து—கூரிய தந்தம் உருவக் கடித்தலாலே; அறவ அஞ்சினம் அளியம் என அமரரும் முனிவரும்—தருமவானே, பயப் படாநின்றோம், நின்னாலே அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட நாங்கள் என்று [4]தேவர்களும் இருடிகளும் விண்ணப்பம் செய்தலாலே;

மேலாகிய ஈசனொருவனாதலால், அவ்வீசனை, "உம்பன்" என ஒருமையாற் கூறினார். "தேவர் கோ வறியாத தேவதேவன்" (திருவா. திருச்சத. 30) என்றாற்போல.

1. தேவர்களுக்கு மேலாகிய வித்தியேசுராதிகட்கும் கருத்தாவுமான— உ. வே.; அனந்த சிகண்டராதி விருத்தியேசுரர்கட்கும் கர்த்தாவு மாகிய — உ வே.

2. பரமசிவன் ஆகமப் பொருளை யருளிய செய்தி குறிக்கவரும் இவ் வாசிரியர், அவர் தம்கண்டத்தில் நஞ்சையுண் டடக்கியதைச் சிறப் பாகக் கூறுவது போல, உமாபதி சிவனாரும், "பெருங் கடலுதவுங் கருங்கடு வாங்கிக், கந்தரத் தமைத்த வந்தமில் கடவுள், பாலரை உணர்த்தும் மேலவர் போலக் கேட்போ ரளவைக் கோட்படு பொருளால், அருளிய கலைகள் அலகில" (சங்கற். 2:1–5) என்பர். இப்பகுதிக்கு உரைகண்ட ஞானப்பிரகாச தேசிகரென்பார், "கர்த் தாவை நீக்கி முற்காலத்திலே தேவர்கள் அமுதங் கடைய அதிலே நஞ்சு பிறந்து அதனாலே அவர்கள் பீடைப் படுகையினாலே துட்ட நிக்கிரகரும், அவர்கள் கர்த்தாவை நோக்கி அபயமிட அஞ்சாதே யென்று அந்த நஞ்சை அமுதுசெய்து அவர்களை இரட்சிக்கையி னாலே சிட்ட பரிபாலருமாய் நின்றதெனக் கொள்க," என்று கூறுகின்றார். இக்கருத் தடைவே நோக்கின், நுதற்கண் "துட்ட நிக்கிரகத்துக்கும்," பிறையணிந்தது "சிட்ட பரிபாலனத்துக்கும்" இயைதலின், நஞ்சுண்டு அமுது உதவியருளியது இடும்பை நீக்கி இன்பமருளும் ஞானக் கொடைக்கு நற்குறிப்பாதலைக் காணலாம்.

3. தவிக்கின்ற —உ. வே.

4. தேவர்களும் முனிவர்களும் பிறவிக்கேதுவாயவற்றினின்றும் நீங்கியோராதலின், அவர்களே பிறவியின் கொடுமை நன்கறிந்து கூறும் தகுதியுடையாரதல் பற்றி, அவர் செய்துகொள்ளும் விண்

8—11 (வெஞ்சினப் பிறவி..........பாதம்) வெஞ்சினப் பிறவி நஞ்சுக—வெவ்விய சினத்தையுடைய இந்தச் சர்ப்பத்தின் நஞ்சுகெட; [1]விரித்த அருமறைகளவையும்—அருளிச்செய்த அரியனவாகிய [2]மூல சிவாகமங்களினும் உபாகமங்கள் பலவற்றினும் சொல்லப்படுவன வாகிய; திருமிகு ஞானம்—செல்வம் மிகுந்த ஞானம்; இலங்கொளி யோகம்—[3]மேதாதி யுன்மனந்த தரிசனமாகிய பேரொளியையுடைத் தாகிய யோகம்; நலம் கிளர் கிரியை சரியை — நன்மை கிளர்ந்த கிரியை சரியை; என — என்று; உரை விரிதரு பாதம்—[4]உபதேச

ணப்பத்தின் முகமாகக் கூறுகின்றார்; அவர் தாமும் பிறவிச் சூழலிற்பட்டு அலமரும் பிற ஆன்மாக்களின் பொருட்டே இவ் விண்ணப்பம் செய்கின்றாரென்பது. எனவே, இவ்வணக்கம், பிறர் பொருட்டாம். திருமூலரும், "முத்திக் கிருந்து முனிவருந் தேவரும், ஒத்துடன் வேறா யிருந்து துதிசெய்யும், பத்திமையால்" (திருமந். 98) என்பர்.

1. இரித்த என்று பாடங்கொண்டு போக்கின என்று உரை கூறிய பிரதிபுமுண்டு.

2. மூல சிவாகமங்கள் காமிகம் முதல் வாதுளமீறாகக் கூறப்படும் இருபத்தெட்டென்றும், உபாகமங்கள் நாரதீய முதலாக விசுவான் மகமீறாக இருநூற்றேழென்றும் கூறுப; "மெய்த்தா நாலேழாகம மிருநூற்றேழு பாகமம்" (தனிகை. நந்தி. 108) என்று கச்சியப்ப முனிவர் கூறுவர்.

3. மேதாதி யுன்மனந்த தரிசனமாகிய என்பது பல பிரதிகளில் இல்லை; அச்சுப்பிரதி மட்டில் இதனைக் காட்டி, இதன் அடிக்குறிப்பில் "மேதாதி யுன்மனந்த மாவன, மேதா, ஆர்க்கீச, விஷ, விந்து அர்த்த சந்திர, நிரோதி, நாத, நாதாந்த, சத்தி, வியாபினி, வியோம ரூபி, அநந்தை, அநாதை, அநாசிருதை, சமனை, உன்மனை எனப் பதினாறும்; இவற்றைத் தெரிசிக்கும் யோகத்தைச் சோடச கலாப் பிராசாத யோகம் என்பர்; இவற்றின் விபரத்தைப் பௌஷ்கராக மத்திற் காண்க" என்று கூறுகிறது. இனி, இவற்றுள், வியோம ரூபி, அநந்தை, அநாதை, அநாசிருதை என்ற நான்கு மொழிந்த பன்னிரண்டும், துவாதச கலாப் பிராசாதம் என்று வழங்கும்.

4. சொல்லப்படாநின்ற விரிந்த நான்கு பாதங்களும்—உ. வே.

பூருவமாகப் பேசப்படுகின்ற [1]நான்கு பாதங்களும்;

12—13 (கறையறு.......அமர்ந்தே) கறையறு மறை முறை—குற்றமற்ற உபதேசத்தின் முறைமையே; அறைய — நெறியாகச் சொல்ல; அமர்ந்து அறிக—புத்திபண்ணி யறிவாயாக எ-று.

பிறவிக்கு வெஞ்சினம், இலக்கணை. மற்று, அரோ, தில், அசை

பாயிரம் முடிந்தது.

---

1. இந்நான்கு பாதங்களுள், ஞானபாதமே ஈண்டுக் கூறப்படுகிறது; ஏனை மூன்றனுள் "யோகபாதத்தில் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், தத்துவேசுரரும், ஆன்மாவும், பரமசிவனும், சத்தியும், சகத்திற்குக் காரணமான மாயை மாமாயைகளைக் காணும் வல்லமையும், அணிமாதி சித்திகள் உண்டாம் முறைமையும், இயமம், நியமம், ஆசனம் பிராணயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதிகளினுடைய முறைமையும், மூலாதார முதலிய ஆதாரங்களின் முறைமையும் கூறப்படும்.

"இனிக் கிரியாபாதத்தில், மந்திரங்களது உச்சரணம், சந்தியாவந்தனம், பூசை, செபம், ஓமங்களும், சமயம், விசேடம், நிருவாணம், ஆசாரியாபிடேகங்களும், புத்தி முத்திகளுக்கு உபாயமான தீக்கையும் கூறப்படும்.

"இனிச் சரியாபாதத்தில், பிராயச்சித்த விதியும், பவித்திர விதியும், சிவலிங்கவிலக்கணமும், உமாமகேசுரர் முதலிய வியத்தாவ்வியத்த இலிங்கங்களின் இலக்கணமும், நந்தி முதலிய கணநாதர் இலக்கணமும், செபமாலை, யோகபட்டம், தண்டம், கமண்டலம் முதலியவற்றின் இலக்கணமும், அந்தியேட்டி விதியும் சிராத்த விதியும் கூறப்படும்" என்று சித்தாந்தப் பிரகாசிகை சாத்திரப் பிரகரணம் கூறுகின்றது. (பக். 28)

இவ்வியைபு பற்றியே சரியா பாதத்தைத் தந்திர கலை யென்றும், கிரியை யோக மென்ற இரண்டு பாதங்களையும் மந்திர கலை யென்றும், ஞான பாதத்தை உபதேச கலை யென்றும் கூறுப.

2. சொல்ல என்றதனால் இந்த ஞானமிர்த ஆசிரியர் ஞானபாதமேயன்றி ஏனை யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் என்ற மூன்றனையும் இவ்வாறே அருளியிருக்கின்றாரென்பது துணியப்படும். அவை இப்போது கிடைத்தில.

நூல்

ஞான பாதம்

க. சம்மிய ஞானம்*

அகவல் 8

பசுவின் மூவகையவத்தை*

பிறழா நிலைமைப் பெரும்பெயர் ஞானக்
கறையறு பாத முறையுறக் கழறிற்
பசுபா சத்தோடு பதியாய் பெற்றி
மதியோர் பசுமூ வகையென மதிப்பர்
பன்னிற் கேவலற் சகல னின்னியற்
சுத்தன் கேவலற் சொற்றிடி னித்தன்
மெய்த்தகு குணமிலி வியாபி மொய்த்து
மலநனி புணர மறைவோ னில[1]னெனைச்
செய்தியு மறியோன் மையில மூர்த்தன்
வலியில னசேதன னொளியிலி யிறையலன்
மாயா வுதர மரீஇத் தேயாப்
போக நினைந்த சகலற் கெய்திய
முரண்மிகு கூற்றை முரித்த வரன
[2]திருங்கலை யமர விரிந் [3]திருஞ் சேதனம்
அடையா விச்சை யடையத் தடையில்
விடயப் பகுதி விரவிப் புடையே
பொங்கி யராகம் புணரத் தங்கா

---

1. னெச்—பா. வே.
2. தருங்கலை—பா. வே.
3. தருஞ்சேதன—பா. வே.

*இத் தலைப்புக்கள் மூலம் மட்டில் இருந்த ஏடுகளில் காணப்படுகின்றன.

ஆசை யெங்கணு மாசற நிமிர
எற்பிர தான மொற்கமில் குணத்தொடு
புத்தி முதலிய தொத்தினி துறழப்
பிணித்தலிற் பிணிப்பினன் பசுமற் றிணைத்த
நியதி முன்ன ரியலிரு வினையிற்
பிறழா துறழப் பின்னர்க் குறையாக்
காலங் காலத் தளவைப் பாலிற்
காட்டத் தொழிலொடு போகத் தாட்டுண்
டிரியாத் தத்துவ கலையினி லிவ்வணம்
பரியாப் பந்தம் பந்தித் தொருவழி
அறிவு சிறிதமர்ந் தாக மாய
பிரியா மோகினிப் [1]பெரும் போகத்தைத்
தானென வெண்ணி யானா முன்வினைப்
பயன்பல மாந்தி வியந்துறை காலை
வல்வினை யெல்லை செல்லாக் காலத்
தொல்லென வொப்ப வுயர்பெருஞ் சிவனது
சத்திநி பாதந் தழைப்ப மெய்த்தகு
குருபரம் பரன தருளின் செவ்வி
வம்பறு [2]சம்பிர தாயத் தஞ்சுடர்

---

1. "தான் நுகரும் பெரிய போகத்தைப் பூருவகன்ம பலமென் றெண்ணாதே, கருத்தா தானே எனக்கருவித்து மேலும் கன்மங்களையே செய்து வருங்காலத்து என்று தாற்பரியம்" என்றொரு தொடர் ஒரு பிரதியிற் காணப்படுகிறது.

2. சம்பிரதாயம்—தீக்கை. இதன் இன்றியமையாமை, "அரிசியிலும் செம்பிலும் அனாதியே கூடியிருக்கிற உமியும் களிம்பும் பாகத்தினாலும் ரச சத்தியினாலும் எப்படி நிவர்த்தி யடைகின்றனவோ, அதுபோல அனாதியே மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஆணவ மலமானது தீக்ஷையினால் நிவர்த்திக்கப்படுகிறது" (தத்துவப் பிரகாசிகை, சூ. 18.) என்பதனாலறிக.

உற்ற காலைச் சொற்றொடர் பற்றுத்
தேயாதி யாவு மாயறி வகன்ற
ஆயாச் சிவன தணிகிளர் சீர்த்தி
நின்மலத் தியையும் பின்மலத் தியையான்
அந்தமில் பந்தமற் றிவணஞ்
சிந்துதல் சிந்த றெரியுங் காலே.

இது, பரமசிவன் ஆகமத்தில் அருளிச்செய்த சதுர்ப்பாதங்களில் ஞான பாதமாவது பசு பாச பதி என்ற மூன்றையும் ஆராய்ந் தறிதலா மென்று கூறி, இவையிற்றிற் [1]பசுவினது கேவல சகல சுத்தாவத்தை யிலக்கணம் கூறியது.

[2]இது முதல் ஏழு செய்யுட்களில் சம்மிய ஞானத்தின் இயல்பு கூறுகின்றார்.

உரை:—1–3 (*பிறழா……..பெற்றி*) [3]*பிறழா நிலைமை ஞானப்*

---

1. பசு விகாரமாகிய கேவல சகல சுத்தாவத்தை—பா. வே.
2. *இத்தொடர் சில பிரதிகளில் இல்லை.* பெருமண்டூர் சீபால நயினார் *எழுதிய ஏட்டுப் பிரதியில் இவ்வாறு எழுதி, "இதன் வியாக்கி வருமாறு" என்ற தொடரும் எழுதப்பட்டுள்ளது.* மாமண்டூர்த் தியாகேச முதலியார் *ஞானாமிர்த மூலத்தில் சம்மியஞான முதலிய பாகுபாடு கண்டதாகச்* சேற்றூர்ச் சுப்பிரமணியக் கவிராயரவர்கள் *"ஞானாமிர்தத் திருவகவல் வகை முதற்குறிப்பு" என்ற தலைப் பின்கீழ், "வெண்டிரை" யென்று தொடங்கும் அகவலொன்றைக் காட்டி யுணர்த்துகின்றார்கள்.*
3. *பிறழா நிலைமைப் பெரும்பெயர் ஞானக் கறைபறு பாதம் எனக் கிடந்தபடியே கொண்டு, பிறழாத நிலைமையினையுடைய ஞேயப் பொருளை யறிவிக்கும் ஞானமாகிய குற்றமற்ற பாதம் எனக் கூறுவது சிறப்பாம். ஞானத்தால் உணரப்படும் பதிப்பொருள் ஞேயமாதலாலும், என்றும் பிறழா நிலைமை அதற்கு இயல்பாதலாலும் என அறிக.* சிவஞானபோதச் சிறப்புப் பாயிரத்து *வரும் "ஈண்டிய பெரும் பெயர்க் கடவுளிற் கண்டு" என்புழிப் பெரும்பெயர்க் கடவுள் என்பதுபற்றிக் கூற வந்த* சிவஞான முனிவர், *"பெரும் பெயர்க் கடவுளென ஞேயமொன்றே பெரும்பெயர்க்குப் பொருளாகக் கூறினார்; ஏனையவற்றைத் தன்னுளடக்கி நிற்றலின் தலைமை பற்றி யென்றுணர்க" என்றும், "பெரும் பெயரெனினும் மகா*

பெரும் பெயர்க் கறையறு பாதம்—[1]அனாதி நித்தியமாகையால் எக்காலத்தும் திரியாத ஒரு படித்தான ஞானமென்னும் பெரிய பெயரை யுடைத்தாய குற்றமற்ற பாதத்தின்; முறை [2]உறக் கழறின்—முறைமையை யறியச் சொல்லின்; பசு பாசத்தொடு பதி [3]ஆய் பெற்றி—(அது) பசுவும், பாசமும், பதியுமென்று மூன்றையும் ஆராயுமுறைமை யுடைத்து;

4 (மதியோர்........மதிப்பர்) மதியோர்—[4]ஞானவான்கள்; பசு மூவகை யென மதிப்பர்—[5]பசுவென்று சொல்லப்பட்ட ஆன்மா திரிவித அவத்தையுடைத் தாதலால் அது மூன்று வகைப்படு மென்று அறியச் சொல்லுவார்கள்;

5—6 (பன்னில்............சுத்தன்) பன்னில்—அவை யிற்றைச் சொல்லின்; கேவலன் சகலன் இன்னியல் சுத்தன்—[6]கேவலனென்றும் சகலனென்றும் இனிய இயல்பையுடைய சுத்தனென்றுமாம்;

வாக்கியமெனினும் ஒரு வார்த்தையெனினும் ஒக்கும்" என்றும் கூறுவது இப்பொருள் கோட்கு ஆதாவு நல்குகிறது.

1. ஞானப் பெரும் பெயர் பிறழா நிலைமைக் கறையறு பாதம் என்று இயைத்து, ஞானமென்னும் பெரிய பெயரை யுடைத்தாய ஒரு படித்தான குற்றமற்ற பாதத்தின் என அச்சுப்பிரதி கூறுகின்றது. அனாதி......திரியாத என்ற தொடர் அதன் கண் இல்லை.

2. உறக்கழறுதலாவது கேட்போர் உள்ளம் பொருந்தச் சொல்லுதல். இது நூல்கள் இறைவனால் உணர்த்தப்பட்ட முறை; " அந்தமில் கடவுள், பாலரை யுணர்த்தும் மேலவர் போலக், கேட்போரளவைக் கோட்படு பொருளால், அருளிய கலைகள் " (சங்கற்ப. 2) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. சொல்லின் என்னாது 'கழறின்' என்றது, பொருள்களைத் தடை விடைகளாலும் மேற்கோள் ஏது திட்டாந்தம் முதலிய தருக்க நெறியாலும் சொல்லுவது பற்றி.

3. "பசுபாசத்தொடு பதியாய் பெற்றி" என்புழி, (உத்தேசம்) ஆய்தற்குச் செயப்படுபொருளாய் நின்றது" என்பர் சிவஞான முனிவர். (சிவஞான பாடியம் : சூ. உ. உரை).

4. அறிவுடையோர்—உ. வே.

5. பசு மூன்றவத்தையை யுடையதென்பர்—உ. வே.

6. "கேவல சகல சுத்தம் என்று மூன்றவத்தை யான்மா, மேவவன்" (சிவ. சித். 4 : 37) என்றும், "ஓங்கிவரும் பல வுயிர்கள் மூன்றவத்தைப் பற்றி யுற்றிடும் கேவல சகல சுத்தமென வுணர்க" (சிவப். 33) என்றும் பிறரும் கூறுப.

6—10 (கேவலற்............இறையலன்) கேவலன் சொற்றிடின்—இவையிற்றிற் கேவலாவத்தையுடையனுய் நிற்கும்[1] முறைமையைச் சொல்லின் ; நித்தன்—அநித்தியப்படான் ; மெய்த்தகு குணமிலி—[2]தேகத்துடன் தக்கிருக்கின்ற [3]புத்திகுண மெட்டும் இல்லாதோன் ; வியாபி—சருவ வியாபியா யிருப்போன் ; மலம் நனி புணர மொய்த்து—ஆணவ மலம் மிகவும் செறிந்திருத்தலாலே ; மறைவோன்—தற் சொரூபம் அறியா திருப்போன் ; வினைச் செய்தியும் இலன்—[4]சுதந்தர வீனனாதலின் தனக்கென எந்தவகைய செயலும் இல்லாதோன் ; அறியோன்—அறிவில்லாதோன் ; மையில் அமூர்த்தன்—[5]தேக சம்பந்தமில்லாமையால் குற்றமற்ற அரூபி ; வலியிலன்—[6]போகத்தில் வலியில்லாதோன்; அசேதனன்—[7]அசேதனம் போன்று இச்சை முன்னில்லாதிருப்போன் ; ஒளி இலி—பிரகாசமுடையனல்லன் ; இறையலன்—ஒன்றுக்கும் [8]கருத்தாவுமல்லன் ;

---

1. நிற்கு முறையே சொல்லின்—உ. வே.
2. உடம்புடன் கூடிய முக்குண மில்லாதோன்—உ. வே.
3. புத்திகுண மெட்டினையும் ஏனைப்போக்கிய காண்டக் கருவிகளையு மில்லாதோன்—உ. வே. புத்திகுணம் எட்டும் : தருமம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐசுவரியம், அதருமம், அஞ்ஞானம், அவைராக்கியம் அனைசுவரியம் எனவரும்.
4. தனக்கொரு செயலிலாதோன்—உ. வே.
5. குற்றமற்ற அரூபியாயிருப்போன்—உ. வே.
6. போக்கியகாண்டக் கருவிகளில்லாமையால் வலியில்லாதோன்—உ. வே.
7. ஆசிரியர் அசேதன மென்னுமையாலே அசேதனம்போன்று இச்சையில்லாதிருப்போன்—உ. வே.
8. ஈண்டுக் கூறியவற்றையே சுருக்கமாக, "அறிவிலனமூர்த்தன் நித்தன் அராகாதி குணங்களோடுஞ், செறிவிலன் கலாதியோடுஞ்சேர்விலன் செயல்களில்லான், குறியிலன் கர்த்தாவல்லன் போகத்திற் கொள்கையில்லான், பிறிவிலன் மலத்திேனாடும் வியாபி கேவலத்தில் ஆன்மா" (சித்தி. 4 : 38) என அருணந்தி சிவனாரும், "ஈங்கு வரும் கலாதியொடு குறியுருவ மொன்றும், இன்றிமல மன்றியொன்று மில்லையெனு மியல்பாய், ஆங்கறிவை யறிவரியன் அறிகருவி யணையா, ஆதலினால் இருள்மருவும் அலர்விழிபோ லதுவாய், நீங்கும் வகையின்றி நித்த வியாபகமா யங்கண், நிற்பது கேவல மென்று நிகழ்த்தும் நூலே" (சிவப் 33) என உமாபதி சிவனாரும் கூறுவர்.

11—21 (மாயாவுதரப்..................பசு) ([1] இனிச் சகலாவத்தை யுடையனுப் நிற்கும் முறைமை கூறின்) மாயா உதரம் மரீஇ—மாயா காரியமான தேகத்திலே கெழுமி; [2] தேயாப் போகம் நினைந்த சகலற்கு—அளவிறந்த போகத்தைத் துய்க்க நினைந்த சகலனை; எய்திய—சகலாவத்தை யெய்துமாறு கூடின; முரண்மிகு கூற்றை முரித்த [3] அரனது இருங்கலை—[4] வலிமிக்கிருக்கப்படாநின்ற கூற்றின் வலியை யழித்த [5] பரமசிவனது சத்தியினாலே பெரிய கலாதத்துவமானது; அமர—சிறிது ஞானமுண்டாம்படி ஆணவத்தை நீக்க; இருஞ்சேதனம் விரிந்து—மகத்தான சைதந்நியம் விரிந்து; அடையா விச்சை அடைய—[6] பெறுதற்கரிதாகிய வித்தியா தத்துவம் வந்தடைதலாலே;

---

1. இஃது அச்சுப்பிரதியிற் கண்டது.

2. துய்க்குந்தோறும் போகம் மேன்மேலும் பெருகுவதன்றித் தேய்வது காணப்படாமையின், தேயாப் போகம் என்றதற்கு, "அளவிறந்த போகம்" என்று கூறப்படுகிறது. "புணர்ந்தாற் புணருந்தொறும் பெரும்போகம் பின்னும் புதிதாய், மணந்தாழ் புரிகுழ லாளல்குல் போல வளர்கின்றதே" (திருக்கோவை. 9) என்று **மணிவாசகர்** கூறுவது ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

3. இச்சை, கிரியை, ஞானம் என்ற மூவகைச் சத்திகளையும் சத்தியெனப் பொதுப்படச் சிவனிடத்தொடுக்கி, "அரனது" என்றாகலின், 'பரமசிவனது சத்தியாலே' என்று உரை கூறப்பட்டது. சுத்த தத்துவங்களும் கலை முதலிய வித்தியா தத்துவங்களும் சிவ சத்தியால் காரியப்படுவனவாம்; இதனை, "இச்சை நடத்திடும் ஈச்சுர தத்துவத்தை, மெய்ச்சத்தி சாதாக்ய மேவியிடும்-நிச்சயமே, என்ற கிரியை நடத்திடு மெய்ஞ்ஞானம், ஆன்றசிவஞ் சுத்த வித்தை யாம்" என்றும் "கால நியதிகளை சததி தானடத்தும், ஏலும் வித்தை வித்தையரா கம்மீசர்-சாலவே, மாயை சிவம்புருடன் சாதாக்கிய மேவி, நேய முடனடுத்து நின்று" என்றும் வரும் **பழம்பாட்டுக்**களா லுணர்க.

4. பரமசிவன் கூற்றுவனை யழித்த செய்தியை, **நம்பியாரூரர்**, "அந்தணாளன் னடைக்கலம் புகுத வவனைக் காப்பது காரணமாக, வந்த காலன்றன் ஆருயிரதனை வவ்வினுப்" (55 : 1) என்று உரைப்பது காண்க.

5. பரமசிவனாலே அரிய கலா தத்துவமானது—உ. வே.

6. பெறுதற்கரிய வித்தியா தத்துவத்தை—உ. வே.

தடையில் விடயப்பகுதி விரவி-[1] தடுத்தற்கில்லாத சத்தாதி விடயங்களெங்கினும் விரவி; புடையே பொங்கி—[2] பக்கமெல்லாம் மிக்குச் சென்று; அராகம் புணர—அராக தத்துவங் கூடுதலால்; தங்கா—தடையில்லாத; ஆசை எங்கணும் மாசு அற நிமிர—ஆசை யெவ்விடத்தும் குற்றமற நிமிர; எல் பிரதானம் ஒடுக்கம் இல் குணத்தொடு—[3] ஒளியுடைத்தாகிய பிரகிருதியினின்றும் பிறந்த ஒடுக்கமில்லாத [4] குண தத்துவத்தோடு; புத்தி முதலிய தொத்து இனிது உறழப் பிணித்தலின்—புத்தி தத்துவ முதல் பிருதுவி அந்தமான [5] தத்துவ வருக்கம் இனிதாகக் கூடிப் பந்தித்தலாலே; பிணிப்பினன் பசு—பந்திப்புடையனாகிய பசுவானவன்; [6]

---

1. தடுக்கவொண்ணதபடி விடயங்களெங்கினும் விரவி—உ. வே.
2. பக்கமே மிக்கு—உ. வே
3. வியத்தமாய் நின்ற மூலப்பிரகிருதியினின்றும் பிறந்த—உ. வே.
"முக்குணமும் விளங்குதலின்றித் தம்முட் சமமாய் நின்ற அவத்தையில் மூலப்பகுதியும், விளங்கித் தம்முட் சமமாய் நின்ற அவத்தையில் குணதத்துவமும், அவை சமமாகாது தம்முள் மிக்குங் குறைந்தும் பரிணமித்து நின்ற அவத்தையிற் புத்தி தத்துவ முதலியனவுமாதலின், இவை தம்முள் வேற்றுமையென்க. "போக்கிய ரூபமாய் நின்ற தத்துவ பிரபஞ்சங்கட்கெல்லாம் மூல காரணமாதல்பற்றி மூலப்பகுதியென்றும், பிரகிருதி மாயையென்றும் பிரதான மென்றும் மாவென்றும்........வழங்கப்படும்"—**சிவஞானபாடியம்.**
4. கலை, வித்தை, அராகம் என்ற இவற்றின் கூட்டுறவோடு மாயை கலப்பக் குணதத்துவந் தோன்றமாற்றை, "மூலவருங் கட்டில் உயிர் மூடமாய் உட்கிடப்பக், காலநியதி யதுகாட்டி—மேலோங்கு, முந்தி வியன் கட்டிலுயிர் சேர்த்துக் கலைவித்தை, அந்த அராகம் அவை மூன்பு—தந்த, தொழிலறி விச்சை துணையாக மாயின், எழிலுடைய முக்குணமும் எய்தி" (போற்றி. 27–29) என்பதனாலறிக.
5. தத்துவவருக்கம்: கரணமும், ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களும், தன்மாத்திரைகளும், பூதங்களைந்துமாகும்; இவற்றைப் **போக்கிய தத்துவ**மென்றுங் கூறுப.
6. கலா தத்துவம் ஆணவத்தை நீக்குமென்பதை, "கலைதான் மூல மலஞ் சிறிதே நீக்கி, மருவும் வகை தெரிவிக்கும் வாயில்களின் பயனை" என்றும், வித்தியாதத்துவத்தின் செயலை, "வித்தை இடை நின்று அறிவை உயிர்க்குப் பொருந்தியிடும்" என்றும், அராக

21—31 (மற்று..................வியந்துரைறகாலை) இணைத்த நியதி—பரமசிவன் இணைத்த [1]நியதி தத்துவம்; முன்னர் இயல் இருவினையின்—முற்பவத்திற் செய்து பக்குவப்பட்ட [2]புண்ணிய பாவங்களால் வரும் போகங்களை; பிறழாது உறழ—[3]தப்பாமே நியமித்துக்கொடுக்க; பின்னர்—பின்பே; குறையாக் காலம்—[4]அந்தத்தை யில்லாத கால தத்துவம்; காலத்து அளவைப் பாலின் காட்ட—புசிகைக் கடவனவாய

தத்துவத்தின் செயலை, "அராகம் தம் கன்மத்துக் கேடாய்ப் பெற்ற தனில் ஆசைதனைப் பெருகுவிக்கு" மென்றும் (சிவப். 39, 40) உமாபதி சிவனார் கூறுவர். இனி, அருணந்தி சிவனார், "கலையின் தோன்றி ஆணவ மொதுக்கிச் சித்தின் செயல்புரி கிரியாசத்தி தெரிவிக்குஞ் சிறிதே" என்றும், வித்தை "அறிவினை யுதிக்கப் பண்ணும்" என்றும், "அராகந்தோன்றி வினைவழி போகத்தின் கண் இச்சையைப் பண்ணி நிற்கும்" (சிவ. சித்தி. 2 : 55–6) என்றும் கூறுவர். இவற்றையும் இவைபோலும் பிறநூல்களையும் ஒப்ப ஆராய்ந்து கண்ட சிவஞான முனிவர், "கலாதத்துவமாவது, ஆன்மாக்களுக்குப் போக நுகர்ச்சியின்பொருட்டு மலசத்தியிற் சிறிதே நீக்கிக் கிரியா சத்தியை விளக்குவ" தென்றும், "கலையி னின்றுந் தோன்றி (ஆன்மாக்களின்) ஞான சத்தியை விளக்கி அதனால் அதிட்டிக்கப்பட்டு"ப் பல்வகையறிவிற்கும் கருவியாய் நிற்பது வித்தியா தத்துவமென்றும், "வித்தையினின்றுந் தோன்றி ஆன்மாவின் இச்சாசத்தியை விளக்கிப் புத்திகுணங்களின் அவைராக்கிய மெனப்படும் அராக நிகழ்ச்சிக்கு ஏதுவாய் நிற்பது அராக தத்துவ" மென்றும் கூறுவர். (சிவஞானபாடியம். 2 சூ. 2 அதி.)

1. நியதி தத்துவத்தின் செயலை அருணந்தி சிவனார் "நியதியின் தோன்றிக் கன்ம நிச்சயம்பண்ணுவிக்கும்" (சித்தி. 2 : 55) என்றும், உமாபதிசிவம், "நியதி தேசமிகும் அரசர்தரும் ஆணை செய்தி செய்தவரைத் துய்ப்பிக்கும் செய்கைபோல, நேசமுறு தங்கன்மம் நிச்சயித்து நிறுத்தும்" என்றும் கூறுவர்.

2. கன்மபலத்தை—உ. வே.

3. பிறழ்ச்சியின்றியே நியமித்துக்கொடுக்க—உ. வே.

4. முடிவில்லாத காலதத்துவமாவது—உ. வே. "கலைவித்தை அராகங்களால் தொழிலும் அறிவும் இச்சையும் விளங்கிப் போகநுகர்ச்சிக்கட் சென்ற ஆன்மாக்களுக்குக் கணம், இலவம், துடி என்றற் றொடக்கத்தாற் பலவேறுபட்டுப் போகவரையறைப்படுத்துவது காலதத்துவம். "கலை முதலிய மூன்றும் வினை முதலாகிய ஆன்மாக்

காலவெல்லைகளை [1]முறைப்படி பகிர்ந்து கொடுக்க; தொழிலொடு போகத்து ஆட்டுண்டு—[2]கன்மத்தோடு போக விச்சையாலே யலைப்புண்டு; இரியாத் தத்துவ கலையினில்—நீங்கா தத்துவாங்கிசத்திலே; இவ்வணம்—இவ்வண்ணமே; பரியாப் பந்தம் பந்தித்து—[3]கெடாத பந்தம் பந்தித்து; ஒரு வழி அறிவு சிறிதமர்ந்து—ஒரு வழித்தான கரணவறிவு சிறிது கூடி; பிரியா மோகினி–[4]வியாபியாயிருக்கிற மாயையினுடைய; ஆகமாய பெரும் போகத்தை—[5]காரியமாய்வந்த தேகமாகிய பெரிய போகத்தை; தான் என எண்ணி—[6]தானென்று [7]அவிவேகித்தெண்ணி; ஆறு முன் வினைப்பயன் பல மாந்தி—அளவில்லாத பூருவ கன்ம பலங்களைப் புசித்து; வியந்துறைகாலை–பிரியப்பட்டு இங்ஙனம் வாழுங்காலத்து[8];

களுக்குத் தொழிலறிவிச்சைகளை விளக்கி நேரே யுபகரிப்பன; காலமும் நியதியும் அவ்வான்மாக்களுக்கு வினையை வரையறுப்பதும் நியமிப்பதுமாகிய முகத்தான் உபகரிப்பன; ஆகலான், ஆன்மாக்களுக்குத் தொழிலறிவிச்சை நிகழ்ந்த பின்னன்றிக் கன்மத்தோடு இயைபுகூடாமையின், கால நியதிகளின் உபகாரம் அவற்றின் (கலை முதலியவற்றின்) பின்னர்த் தாயிற்றென்க"—சிவஞான பாடியம்.

1. முறைமையிலே கொடுக்க - உ. வே.
2. முயற்சியுடனே போகவிச்சையிலே யலைப்புண்டு—உ. வே.
3. ஒழியாத பந்தங்கள் பந்திப்பதால்—உ. வே
4. பூரண வியாபகமா யுள்ள மாயை—உ. வே.
5. காரியமாய்வரும் பெரிய போகத்தைத் அனுபவித்தற்காக வந்த தேகத்தை—உ. வே.
6. மாயாகாரியமாகிய பெரிய போகத்தைத் தானென்று அவிவேகித்தெண்ணுதலாவது, தன் தன்மையிழந்து அப்போகத்தின் வழி நிற்பது; "ஆங்கவை தானு நீங்காது நின்று, தன்வழிச் செலுத்தித் தானே தானும், என்வழி யென்பதொன் றின்றும்" (இருபா. 4: 11-3) என வருதல்காண்க. 'மாயா விகாரம் மதுபானம் போன்று மயக்கு கோயா" தென்று ஒழிவிலொடுக்கமுடையாரும் (விரக்தி 5) கூறுவர்.
7. புத்திபண்ணி—உ. வே.
8. இப்பகுதிக்கட் கூறப்படும் கலையாதி தத்துவங்களின் இயல்புகள் மிருகேந்திர கலாதி பிரகரணத்தும் பௌட்கர பாசபதார்த்த படலத்தும் விரியக் கூறப்படுகின்றன.

32—37 (வல்வினை..............காலை) எல்லை செல்லாக் காலத்து வல்வினை ஒல்லென ஒப்ப—[1]எண்ணிறந்த காலத்திலே [2]மலபரிபாகப் பட்டு வலிய [3]கன்மமானது விரையச் சமத்துவப்பட்டபோது; உயர் பெருஞ்சிவனது—[4]தத்துவாதீதனாகிய பெரிய பரமசிவனுடைய [5]சத்தி

---

1. வலியவினையாவது (ஆன்மா) பக்குப்படுத்துவதால் வரம்பின்றிச் செல்லமாட்டாது சட்டெனச் சமத்துவப் பட்டவழி—உ. வே.

2. மலபரிபாகமாவது: "மலம் தனது சத்தி தேய்தற்குரிய துணைக் காரணங்களெல்லாவற்றோடுங் கூடுதலேயாம்."

3. கன்ம சமத்துவமாவது இருவினையொப்பென்றும் கன்மசாம்யம் என்றும் கூறப்படும். இதனைச் சிவஞானபாடியம் "சிவப்பிரகாசத்தில்' எதிர்வினையுமுடிவினையுதவு பயனுனேராக என ஏனை வினைகள் போல ஆகாமியவினையும் முடிவினையும் ஒத்தல் வேண்டுமென்றேனு தலின், அஃதொத்தல் பிறிதோராற்றாற் பெறப்படாமையானும், மல பரிபாகக்குறி சத்திநிபாதக்குறி சிவபுண்ணியக் குறிகளெல்லாம் ஆன்மவறிவின்கண் விளங்குமாறுபோல, இருவினையொப்புக் குறியும் தன்னறிவின்கண் விளங்குமாறில்லையாயின், அது முத்திக்கேது வாதல் கூடாமையானும், ஒன்றில் விருப்பும் ஒன்றில் வெறுப்பு மாதலின்றிப் புண்ணியபாவமிரண்டினும் அவற்றின் பயன்களி னும் ஒப்ப உவர்ப்பு நிகழ்ந்து, விடுவோனது அறிவின்கண் அவ்விரு வினையும் அவ்வாறொப்ப நிகழ்தலே ஈண்டு இருவினையொப் பென்றதற்குப் பொருளென நுண்ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க. 'எதிர்வினையு முடிவினையுதவுபயனுனேராக' எனப் புடைநூல் செய்த ஆசிரியர் இஃதறியாது, வேறு வேறுரைப்பாரை நோக்கி யன்றே 'இருவினை தூக்க வருவினை நில்லா, வொருவினை புரிகா விரு வினை யாகா, ஒப்புறு மாறு செப்புக, எனச் சங்கற்ப நிராகரணத் தோதியதூஉ மென்க"—என்று கூறுவது காண்க. இனிச் சிவாக்கிர யோகிகள், 'சிவதருமம் சரிதை எழிற்கிரியை யோகமிவை யியற்றியிடுந் தவத்தால், தப்பறவே யொன்றையொன்றங் கொழிப்ப தாகத் தரும் பாவ புண்ணியங்கள் சமனாகப் பொருந்துவது (சிவநெறிப். 155) என்பர். இவ்விருவினை யொப்பாவது அனுக்கிரக காரணமன்று, என்றும் பாகம்படுதற்குத் துணையாமென்றும் பௌட்கர முதலிய ஆகமங்கள் கூறும்.

4. மிகப்பெரிய பரமசிவனுடைய சத்திநிபாதமுண்டாய்—உ. வே.

5. பக்குவமாதற்பொருட்டு மலத்திற்குத் துணையாய் மறைத்தற் சத்தியை யுதவிநின்ற திரோதான சத்தி, அம்மலம் பரிபாகமெய்து மிடத்துப் பராசத்தி ரூபமாய் மலத்தின் நீங்கி அருளொளியிற்

நிபாதமுண்டாவதால்; [1] மெய்த்தநு குருபாரம்பரனது அருளின்செவ்வி—திருக்கயிலாய பரம்பரையாகவந்த திருமேனிச் சட்டையோடே கூடியிருக்கிற ஞானாசாரியனென்னும் மேலான பரமசிவனுடைய கிருபைக்குப் பக்குவமாய்; வம்பறு [2] சம்பிரதாயத்து அஞ்சுடர் உற்றகாலே—அநாதியாய்க் கிட்டுதற் கரிதாகிய [3] ஞானவதியான தீக்கை யென்னும் அழகிய ஒளி பிரகாசமாகுங் காலத்திலே;

37—40 (சொற்றொடர்............இனையபான்) சொல் தொடர்பு அற்று—இன்னபடி யிருப்பனென்று [4] சொல்லுதற்கரியனாய்; தேயாது

சிறக்கும் பொருட்டு ஆன்மாக்கள் மாட்டுப் பதிவது. இதன் இயல்பினை, சத்திநிபாத மென்றது கேட்டி யாவனொருவன், இடைக்கடிதொருபொரு ளடுத்துற வீழின், வெரீஇ யகன்றிலை யொரீஇ வேறிட்டம், மருவு மற்றென நிருமலன் பெருவலி, பதிப்ப வறிவன் பவபயங் கதுவ, மதித்தனன் தேசிகன் மலரடி யடையும்" (ஞான. 69 : 16–22) என்பது காண்க.

1. சத்தியரூப ஞானாசிரியருடைய கிருபா நோக்கமுற்று அனாதியாகப் பிரசாதிக்கப்பட்டு வருகின்ற தீக்கைவிசேடத்தால் ஞானோதயமாகிப் பிரகாசிக்குங் காலத்திலே—உ. வே.
2. சம்பிரதாயம்-தீக்கை; "சத்தி பதிப்பிற் சம்பிரதாயந், தொத்துவதென்பது." (ஞான. 69 : 9–10) சம்பு சம்பந்தமான கிரியையாதல் பற்றி, தீக்கை சம்பிரதாயம் எனப்பட்டது போலும். (பௌ. 4–13).
3. ஞானவதி தீக்கையாவது: "குண்டமண்டலம் அங்கி நெய் சருக்குச் சருவமுதலிய வனைத்தும் மனத்தாற் சற்பித்துக்கொண்டு விதிப்படி அகத்தே ஆகுதி முதலிய கிரியை செய்வது" (சிவ. சித். 8 : 1–3) என்று சிவஞானமுனிவர் கூறுவது காண்க. "செய்யும் வகையிரண்டு படியாகும் தேரில், திகழ்ஞானவதி கிரியாவதியென்று செப்பி, உய்யும் வகையுவர்து மனோபாவகத்தான் மலங்களோட்டுவது ஞானவதி"—சிவார்ச்சனாபோதம், சிவாக்கிர யோகிகளும், "இவை மனத்தினாலே யுறச்செய்தல் ஞானமென வுரைக்கும் நூலே" (சிவநெறிப். 164) என்று கூறுவர். இக் கிரியாவதி ஞானவதியென்ற இருவகைத் தீக்கையும் முறையே "புறப்பூசையும் அகப்பூசையும் போலக் கொள்க" (சிவதீக்கை) என்பது சிவஞானமாபாடியம்.
4. "சொற்றெரியாப்பொருள் சோதிக்கப்பாணின்ற சோதி" என்றும்; "இன்னவுரு இன்னநிற மென்றறிவதே லரிது" (ஞானசம் 267-10, 329–3) என்றும் பெரியோர் கூறுவது காண்க.

அழிவின்றி; யாவுமாய் [1] சிவதத்துவாதி பிருதுவியந்தமாகிய [2] தத்துவங்களை அணுப்புதைக்கவும் இடமின்றி வியாபித்து; அறிவு [3] அகன்ற ஆயாச் சிவனது–[4] எல்லாவற்றையும் சம்பூரணமாக அறியும் சர்வஞ்ஞ ஞன பரமசிவனது; அணிகிளர் சீர்த்தி நின்மலத்து இயைபும்—அழகுண்டான கீர்த்தியையுடைய நின்மல [5] சிவானந்த பரம போகத்தில் இசைந்துபோவான்; [6] பின்மலத்து இயையான்–[7] பின்னை ஆணவமலத்திற்கூடான்;

41—42 (அந்தமில்.........தெரியுங்காலே) அந்தம் இல் பந்தம் சிந்துதல் (எவ்வணம்) தெரியுங்கால் இவணம் சிந்தல்—அளவில்லாத பாசச் சேதம் பண்ணும் இயல்பு எப்படியென்று விசாரிக்குமிடத்து இப்படிச் சிந்துதலாம்.

[8] மற்று, முன்னது வினைமாற்று, பின்னது அசை. (க)

---

1. சேதனு சேதனப்பிரபஞ்ச முழுவதும் தானேயாகி—உ. வே
2. "சிவமுதல் நிலமிறவாய் ஐந்தும் ஏழும் இருபத்துநான்குமாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்"களை, இங்கே "சிவதத்துவாதி......தத்துவங்களை" எனத் தொகுத்துக் கூறினர்; ஐந்தாவன: சுத்த தத்துவமெனப்படும் சிவம், சத்தி, சதாசிவம், ஈசுரம், சுத்தவித்தையென்பன; ஏழாவன: வித்தியாதத்துவமெனப்படும் காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயையென்பன; புருடன் மாயை என்ற இரண்டினையும் கூறாமல், பிரகிருதி, குணம் என்ற இரண்டினையும் சேர்த்து ஏழாகச் சிலநூல்கள் கூறுகின்றன; ஏனையிருபத்துநான்கு மாவன: கரணம் நான்கு, ஞானேந்திரியமைந்து, கன்மேந்திரியமைந்து, தன்மாத்திரையைந்து, பூதமைந்து என்பன.
3. அகன்ற என்றது "அஃகி யகன்ற வறிவென்னும்" (குறள் 175) என்புழிப்போல நின்றது.
4. ஒன்றனையும் சுட்டியறியாத சர்வஞ்ஞன பரமசிவனது-உ. வே
5. நின்மல சிவானந்தத் தியைவான்—உ. வே.
6. பின்னும் மலத்தோடு இயைவனுயின் முத்தியாற் பயனின்றாமாதலின், "பின்மலத்தியையா" னென எடுத்தோதினர்; "உய்த்துணர்வது எடுத்தோத்தில்வழி" யென்பது சேனுவரையம்.
7. பின்பு சனனுதிகட்கு கேதுவாகிய மலத்தோடு கூடுவதில்லை–உ. வே.
8. இவ்விலக்கணக்குறிப்புக்கள் சில பிரதிகளில், அவ்வப்பகுதி உரையிறுதியிலேயே எழுதப்பெற்றுள்ளன.

அகவல் 9

அனாதிமல சம்பந்தம்

[1]காரணங் கழறல் வேண்டுவ லாரணம்
அறியோ னமல னாதற் கத்த
பொறிதீர் புற்கலன் விழுமலம் புணர்தற்
கற்றே சொற்ற தனாதி மற்றவர்க்
கெற்றெனி லாதி யியையின் குற்றமில்
காரணங் கழறுவல் அம்ம [2]சீருணம்
திகழொளிப் பளிங்கு போலப் புகழுரும்
இறைபுற் கலனுக் கென்றனன் குறைவின்
றறைகழ லருளொலி பரந்த
பொறைவளர் [3]சாரற் கபிலை யோனே.

இது, சுத்தாவத்தையிற் பசு மல க்ஷயம் வந்து நின்மலத்தைப் பெறுமென்றதனாற் பதி நின்மலனாதற்கும், [4]பசு மலனாதற்கும் காரணம் வினவ, இவர்கட்கு நின்மலமும் மலமும் அனாதி சாதகமெனக் கூறியது.

---

1. சிவஞானபாடியத்தின்கண், நூலாருந்தி நியாயமாவது இஃதென விளக்குவாராய் ஸ்ரீமாதவச் சிவஞான முனிவர் "காரணம்......... புணர்வதற்கு" என வினாவழி, 'அற்றே.........அறவர்னே' என்றெடுத்துக்காட்டி, உளங்கொளற் பொருட்டுத் தூலமாக விடை கூறி, பின்னர்ச் சீருணம் தான் பிறந்த நிலத்தியல்பாற் களிம்புற்ற தாகலின், அது காரணமின்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாமாறு என்னை என்று ஆசங்கித்து, 'ஒளிக்கும் இருளுக்கும் ஒன்றே யிடம் ஒன்று மேலிடில் ஒன்று, ஒளிக்கும் எனினும் இருளடராதுஉள் ளுயிர்க் குயிராய்த் தெளிக்கும் அறிவு செறிந்துள தேனும் திரிமலத்தே, குளிக்கும் உயிர் அருள் கூடும்படி கொடி கட்டினனே" (கொடிக்.1) என்றெடுத்துக்காட்டி வேறு வினாவழி, உண்மையான் விடை கூறி யுணர்த்துதலும்......போல்வனவாமென்க" (சிறப்பு) என்று இத் திருவகவலை எடுத்தாளுகின்றார்.
2. "செம்பிற் பெருகிருந் துகளென அறிவினை மறைத்தல் அணிமலம்" (ஞானா : அக. 18 : 6—7) என்று பிறாண்டும் ஓதுமாறு காண்க.
3. சார லறவ னேனே—பா. வே.
4. பசு மலபந்தனாதற்கும்—பா. வே.

உரை: 1—3. (காரணம்.... ....புணர்தற்கு) அத்த—கர்த்தாவே; ஆரணம் அறியோன்—வேதாகம சாத்திரங்களால் அறிதற்கரிய பரமசிவன்; அமலன் ஆதற்கு—நின்மலனாதற்கும்; [1]பொறிதீர் புற்கலன் [2]விழுமலம் புணர்தற்கு—[3]ஞானச்செல்வமில்லாத ஆன்மா வருத்தஞ் செய்யும் மலபந்தனாதற்கும்; காரணம் [4]கழறல் வேண்டுவல்-காரணம் அருளிச்செய்ய வேண்டுவேன் (என்று சீடன் விண்ணப்பம் செய்ய;

4. அற்றே சொற்றது அனாதி—நீ அங்ஙனமாகக் கேட்கிற பொருளதுதான் சொல்லின் [5]அநாதிகாண்;

4—6. (மற்று........அம்ம) அவர்க்கு ஏற்று எனில்—அவர்கள் அநாதியாக இப்படியிருக்க வேண்டுவானேன் எனில்; ஆதி இயையின்—[6]இவர்களுக்கு முறையே நின்மலமும் மலமும் ஒரு நாளிலே கூடினவெனின்; குற்றமில் காரணம் கழறுவல்—கூடினமைக்குக்

---

1. பொறி-ஈண்டு, செல்வப்பேற்றுக்குரிய நல்லூழ் என்னும் பொருள் படநின்றது; "பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன்று" (குறள் 618) என்றாற்போல.

2. விழுமலம் விழுமத்தைச் செய்யும் மலம்; விழுமம்-இடும்பை (தொல் சொல். சே. 353) விழுமலம் இடும்பைப் பொருட்டாதலே "கின்னுறு விழுமங் களைந்தோள்" (அகம் 170) என்பதனாலுமறிக. இவ்வுரிச்சொல் ஈண்டு ஈறுகுறைந்து விழுமல மென நின்றது; "இறைவிழு முறினே" (புறம் 314) என்றாற்போல.

3. சம்மியஞானம் விளங்காதபடி மலத்தால் மறைப்புண்டிருக்கும் ஆன்மாவானவன் அந்த இடும்பையைச் செய்யும் மூலமல சம்பந்தத்தால் மலசகிதனாவதற்கு—உ. வே.

4. தடைவிடைகளால் விளங்க வுரைக்கவேண்டு மென்றற்குக் "கழறல் வேண்டுவல்" என்கின்றான்.

5. "பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றில், பதியினைப் போல் பசு பாசம் அனாதி" (திருமந். 115) என்று திருமூலரும் கூறுதல் காண்க.

6. இவர்களுக்கு (சிவனுக்கும் ஆன்மாவுக்கும்) முறையே மலமின்மையும் மலமுண்மையும் என்றவாறு.

குற்றமற்ற காரணஞ் சொல்லலாம்; [1]அம்ம—அஃது இருந்தபடி [2]உரைப்போம், கேளாய்;

6—10. (சேருணம்........கயிலையோனை) [3]சேருணம் திகழ் ஒளிப் பளிங்குபோல—செம்புக்குக் காளிதமும் விளங்குமொளியுடைத்தாகிய பளிங்குக்குச் சுத்தமும் முற்பிற்பாடு இல்லாதவாறு போல; புகழ் அரும் [4]இறை புற்கலனுக்கு என்றனன்—புகழ்தற்கரிய பரமசிவனுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் [5]நின்மலமும் மலமும் அநாதியென்று அருளிச் செய்தனன்; [6]அறைகழல் அருள் ஒலி குறைவின்று பரந்த—சத்திக்கின்ற தன் திருவடிச் சிலம்பின் அருளொலியானது குறைவின்றிப் பரவுதலால்; பொறைவளர் சாரல் கயிலையோன்—[7]எல்லாச் சீவராசி

1. அம்ம, கேளாய் என்னும் பொருட்டாய இடைச்சொல்; "அம்ம கேட்பிக்கும்" (தொல். சொல் இடை. 28).
2. உரைக்கக் கேளாய்; இருந்தபடி கேளாய்—உ. வே.
3. சேருணம் - செம்பு; "குளிகை சேருணம் கூடா தழித்த கிலேயிலே" (சங்கற்ப. 10 : 5—6) என வருதல் காணுக.
4. இறை புற்கலனுக்கு—இறைக்கும் புற்கலனுக்கும்; இறையென்புழி நான்கனுருபு விரித்து இரண்டிடத்தும் எண்ணும்மை பெய்து உரை கூறப்படுகிறது.
5. புற்கலனுக்கு மலம் செம்பிற்குக் காளிதம் போலவும், இறைக்கு நின்மலம் பளிங்குக்கு ஒளிபோலவும் என உவமம் கொள்க. "படிகத்துக்குத் தூய்மையும் செம்புக்குக் களிம்பும் எய்துதற்குக் காரணம் எவ்வாறு இல்லையோ அவ்வாறே சிவனும் ஆன்மாவும் மலரகிதரும் மலசகிதருமாதற்குக் காரணம் இல்லை; இருவர்க்கும் இரண்டும் அநாதி" என்று கிரணுகமம் கூறுகின்றது.
6. திருவடிச் சிலம்பின் ஓசை கயிலையில் விளங்கி நிற்றலை நக்கீரதேவ நாயனாரும், "தங்கழல்கள் ஆர்ப்ப விளக்குச் சலன்சலனென், றங்கழல்கள் ஆர்ப்ப அனலேந்திப்-பொங்ககலத், தார்த்தா டரவம் அகன்கயிலை மேயாய் நீ, கூத்தாடல் மேவியவா கூறு" (கயிலைபாதி 61) என்று கூறுவர்.
7. ஒன்றோடொன்று பொருந்தாத மிருகங்கள் விரோதமின்றிப் பொறையினேடு பொருந்தி வாழும் திருக்கயிலாயமென்னும் திருமலைச் சாரலில் குறைவற ஆடியருள்கின்ற திருச்சிலம்பின் ஓசை

களும் பொறுமையாகிய தவத்தை மேற்கொண்டிருக்கும் பக்க மலையை யுடைத்தாகிய கயிலாசபதியாகிய எங்கள் பரமாசாரியன் எ-று.

ஏ, சாரியை. மற்று, வினைமாற்று. (௨)

அகவல் 10

ஆன்மா மாயா வுதரம் மருவுதல்

கலை முதலாய நிலைமலி தத்துவத்
துலைவில் கட்டிவ னுறலென் பின்னர்
மாயா வுதர மரீஇயோ னெங்கனும்
வீயா னுதலென் வினவின் மற்றிஃ
தாய்வின் வாரா வளவைத் தேயெனின்
வீடுறப் பின்னர் விரவிய பந்தம்
கூடா தோடிற் குலவிய போகம்
துய்த்தல் செல்லான் செல்லா னாக
எய்த்த லின்று மிருவினை யாக
அபவர்க் கமுமற் றடையா னுடையுறு
கறைகடி தகற்றப் பிறகறை பிடித்த
[1]பெற்றியி னிவனுக் குற்ற [2]வன்பிணி

கேட்டார் பிணைக்கும் தன்மையையுடைய பரமாசாரியன்-உ.வே. பொருந்தாத மிருகங்கள் பொருந்தி வாழும் திருமலைச்சாரலில்—உ. வே. அரசியற் பொறையை மேற்கொண்ட கழறிற்றறிவார்க்கு இறைவன் திருவடிச் சிலம்போசை, அதனைப் பொறையாகத் தோற்றுவியாது திருவடி பரவும் வழிபாடாகிய தவத்தை வளர்த்தது இவ்வுரைக்குச் சான்றாகிறது.

1. பெற்றியின்—பா. வே
2. வான்பிணி—பா. வே.

மற்றதும்[1] அறிகலை முதலாச் சொற்றரும்
படிகடை யாயவற் றொடியா துலாவலின்
15. நுணங்கிய வாக வாகி யிணங்கிரி
மாயையின் வயினிவன் என்ற
தாயாச் சீர்த்தி யருந்தவ [2] அறியே.

இது [3]மலபந்தமுடைய ஆன்மா மாயா வுதரத்தின னாதற்கும், யாண்டும் போக்குவரவுடைய னாதற்கும் காரணமென்னெனக் காரணம் கூறியது.

உரை: 1—4. (கலைமலி...........வினவின்) இவன்—முன்பே ஆணவ மலத்தாலே பந்திக்கப்பட்ட இந்த ஆன்மாவானவன்; [4]நிலைமலி கலை முதலாய தத்துவத்து உலைவில் கட்டு உறல் என்—நித்தியத்தை மருவியிருக்கின்ற கலாதத்துவ முதலாகவுள்ள தத்துவங்களில் [5]ஒழிவில்லாத பந்திப்பு உறவேண்டுவானேன் என்றும்; பின்னர் [6]மாயா

---

1. விரிகலை—பா. வே.
2. நெறியே—பா. வே.
3. இது கேவலாவத்தையில் நின்றவனுக்குச் சகலாவத்தை வந்தமையைக் குறித்துக்கொண்டு மறுதிபலம் இவனுக்கு இரண்டாலோ பெந்தத்துக்கும் மாயோதரத்தன் வியாபகனாதற்கும் காரணமென்னெனக் காரண சாதகம் கூறியது—பா. வே.
4. நித்தியமாகிய மாயையினின்றுந் தோன்றுவதால், "நிலைமலி கலை முதலாய தத்துவம்" என்றும், இக்கலை முதலாய தத்துவங்களால் ஆன்மா சகலாவத்தையெய்திப் போக நுகருமாற்றால் அதன்கண் அழுந்திப் பிறப்பிறப்புக்களிற் சுழலுவதுபற்றி, "உலைவில் கட்டு" என்றும் கூறினார். "காரிட்ட ஆணவக் கருவறையி லறிவற்ற கண்ணிலாக் குழவியைப்போற், கட்டுண் டிருந்தவெமை வெளியில்விட் டல்லலாம் காப்பிட்டு" (சின்மயா 6) என்று தாயுமானாரும் கூறுவது காண்க.
5. அளவில்லாத—உ. வே.
6. மாயையைப் பெண்ணுக வுருவகஞ்செய்து கூறுவது மரபாதலின் மாயாகாரியமாகிய தேசத்தில் உறைவதை, "மாயாவுதரம் மரீஇயோன்" என்றார். "மாயாள்தன் வயிற்று இவர்ரால் துடக்குண்டு

உதரம் மரீஇயோன்—பின் [1]மாயா காரியமான தேகத்திலே [2]வர்த்திக்கிற இவன்; எங்கனும் வீயாஞதல் என் (என்று) வினவின்—எவ்விடத்தும் [3]போக்குவரவுடையஞதல் எவ்வண்ணமென்றும் ஆராயுமிடத்து;

4—5. (மற்று........ எனின்) இஃது ஆய்வின் வாரா அளவைத்து எனின்—[4]இப்பொருள் என் ஆராய்ச்சியால் அறியவொண்ணுத அளவினதாயுள்ளதென விண்ணப்பித்தாயெனின்;

6—10. (வீடு............அடையான்) வீடுற—முத்திபெறுவான் காரணமாக; பின்னர் விரவிய பந்தம் கூடாது ஓடின்—பின்பு கலை முதலாகவுள்ள [5]தத்துவங்களாலாகிய உடம்பெடாவிடில்; குலவிய போகம் துய்த்தல் செல்லான்—[6]பரமசிவனது கிருபையால் தூண்டப்பட்டு வரும் கன்ம பல போகாதிகளைப் புசிப்பது இலனுவான்; செல்லாஞக—[7]இல்லாமையாலே; இருவினை எய்த்தல் இன்றும்—[8]கன்ம சமத்துவமும் மலபரிபாகமும் பிறந்து சிவப்பிரகாசத்தாலே கன்மம் [9]நாசமாவ

வாழும் ஆன்மா" (சிவ சித்தி. 2 : 63) என்று அருணந்தி சிவனுர் கூற, "மாயாளெனப் பெண்பாலாகக் கூறியது வடமொழி மதம் பற்றி; உருவகஞ்செய்தற் பொருட்டெனினுமாம்" என்று சிவஞான முனிவர் விளக்கங் கூறியிருத்தல் காண்க.

1. கலையாதி தத்துவங்களால் பந்தமுற்றவன் மாயா காரியமான தேகத்தைப் பொருந்தி—உ. வே.
2. வீயாஞதல்—போக்குவரவுகளில் ஏதேனும் ஒன்றேடேயொழிதலின்றி இரண்டனையும் மாறிமாறிப் புரிதலின், "வீயாஞதல் என்" என்றுர். "இவ்வுயிர் பிறந்திறந்து போவது வருவதாகும்" (சிவ. சித்தி. சூ. 2 : 4) என்று பிறரும் கூறுப.
3. ஒழிவின்றிப் போக்குவரவு—உ. வே.
4. இப் பொருள்கள் என்னுடைய ஆராய்ச்சியால் தெரியுமளவாயிருந்ததில்லை யென்கிறுயாகில்—உ. வே.
5. உடம்பெடுக்க வேண்டிற்று உடம்பெடாவிடில்—உ. வே.
6. கொண்டாடப்பட்ட கன்மம் புசித்தற்கு வழியில்லை—உ. வே.
7. அந்த வழியில்லாமையாலே—உ. வே.
8. கன்ம சமத்துவம் வந்து பிரசாதத்தாலே கன்ம க்ஷயமாகாது—உ. வே.
9. நாசமாகாது—உ. வே.

இல்லையாம்; ஆக—ஆதலாலே; அபவர்க்கமும் உடையான்—[1] முத்தியையும் இவன் [2] அடைதற்கு உபாயம் இல்லையாம்; [3]

10—12. (உடையுறு............வன்பிணி) உடை உறு கறை கடிது அகற்ற—புடைவையிலே யேறின மாசு கடிதாகப் [4] போக்க; பிற கறை பிடித்த [5] பெற்றியின்—வேறும் உவர்ப்பிடித்த தன்மையைப் போல; இவனுக்கு வன்பிணி உற்ற—[6] இவனுக்கு வலிய சரீராதி சம்பந்தங்கள் உண்டாயின; [7],

13—17. (மற்றதும்............அறி) மற்றதும் அறி—மற்றைப் பொருளையும் கேட்பாயாக; [8] கலைமுதல் சொல்தரும் படி கடையாய வற்று—கலா தத்துவ முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பிருதுவி தத்துவம் அந்தமாகவுடைய தத்துவங்களோடு கூடி; நுணங்கிய ஆகனுகி—

---

1. மோக்ஷத்துக்கு உபாயமும் இல்லையாம்—உ. வே.
2. பெறமாட்டுவானல்லனும்—உ. வே.
3. ஈண்டுக் கூறிய கருத்தையே சிவஞான சித்தியும் "எல்லா மாய்த் தத்துவங்கள் இயைந்ததென் அணுவுக் கென்னில், தொல்லாய கன்மமெல்லாந் துய்ப்பித்துத் துடைத்தற்கும் பின், கில்லாமை முற்றுவித்து நீக்கவும் கூடி நின்ற, பொல்லாத ஆணவத்தைப் போக்கவும் புகுந்த தன்றே" (சித்தி. சூ. 2 : 79) என்று கூறுகின்றது.
4. கழல—உ. வே.
5. பெற்றியின் என்று பாடங்கொண்டு, "உவர்ப்பிடித்த தன்மைத்தாம் பின்பு இவனுக்கு உண்டாகிய வலிய சரீரபந்தம்" என்றுரைக்கும் உரை வேறுபாடுமுண்டு.
6. வலிய சரீரபந்தம்—உ. வே.
7. இங்கே இந்நூலாசிரியர் கூறிய உவமையினையே அருணந்தி சிவனாரும், "செழுமலை யறுவை சாணி யுவர் செறிவித்தழுக்கை, முழுவதும் கழிப்பன் மாயை கொடு மலம் ஒழிப்பன் முன்னோன்" (சிவ சித். 2 : 52) என்று காட்டுகின்றார்.
8. கலைமுதல் சொற்றரும் படி கடையாயவற்று ஓடியாது உலாவலின் நுணங்கிய ஆகனுகியென்றும், மாயையின் வயினிவன் என்றது என்றும் இயைத்து, கலாதத்துவ முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பிருதுவிதத்துவம் அந்தமாக வுள்ள தத்துவாங்கிசத்தாலே கூடின தேகத்தில் ஒழியாதே போகம் புசித்து உலாவுதலால் இதை நுண்ணிதாகிய சரீரமெடுத்தா னென்றும் உவமையில்லாத மாயையினிடத் தானென்றும் சொன்னது இத்தனையே என்று ஓர் உரைவேறுபாடு காணப்படுகிறது.

[1] நுண்ணிய தேகமுடையனுய்; ஒடியாது உலாவலின்—ஒழியாதே போக்குவரவு புரிவதால்; இணங்கு இரி மாயையின் வயின் இவன் என்றது—ஒப்பில்லாத [2] மாயையினிடத்தன் இவன் என்று முன்பு சொற்றது என்று; [3] ஆயாச் சீர்த்தி அருந்தவ—[4] அழியாத கீர்த்தியை யுடைய அரிய தவத்தையுடையோனே; அறி—அறிவாயாக. எ-று, மற்று, வினைமாற்று. [5] இணங்கு—ஒப்பு. (௲)

அகவல் 11

அனுமானத்தாற் பசுவுண்மை துணிதல்

உழிதர லியைந்த பழித ராகத்
தழியா வறிவன் கழியா னொழியாச்
சேதன மன்மையிற் கடம்போ லாகலின்
எய்யா தியற்றியா னெவனவன் பொய்யாப்
புற்கல [6] னென்க வொற்கமில் சேதனம்
அறிவு வறித சேதன மென்ன
நெறியறி புலவ ரறிவறிவகையே.

---

1. தன்மாத்திரைகள் பிருதுவி முதலிய பூதங்களிலும் நுண்ணியன; தன்மாத்திரையினும் பூதாதியாங்காரம் நுண்ணிது; அதனினும் புத்தி தத்துவம் நுண்ணிது; அதனினும் பிரகிருதி மாயை நுண்ணிது; அதனினும் கலாதி சமூகம்; அதனினும் நுண்ணிது அசுத்த மாயை. இவ்வகையால் மாயை மிக நுண்ணிதாதலால் அதன் உதரத்திற்கும் ஆன்மா மிகமிக நுண்ணிதாதலின், "நுணங்கிய ஆகனுகி" என்முர். இதனைப் பௌட்கரத்துள் (iii. 8) விரியக் காண்க.
2. முன்பு சொற்றது—"மாயா வுதர மரீஇயோன்" (ஞாஞ. 10–3) என்று சொன்னது; "[illegible]" என்று பௌட்கரமும் (iii. 63) கூறுதல் காண்க.
3. அழிவுடைய பொருளே ஆராய்வதற் குரிய தென்ற தருக்கநெறி பற்றி அழிவில்லாத புகழை, "ஆயாச் சீர்த்தி" யென்முர்; "நாடா நல்லிசை" (பதிற். 24 : 10) என்முற்போல.
4. அளவில்லாத—உ. வே.
5. இக்குறிப்பு அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.
6. னென்ப—பா. வே.

[1] இது பசு உள னென்கைக்குப் பிரமாண மேன்னேன அந்நுவய வேதிரேகி யநுமானத்தாற் பசு [2] வுண்மை கூறியது.

உரை: 1—2 (*உழிதால்.......கழியான்*) *உழிதால் இயைந்த— [3] போக்கு வரவு செய்தற்கென வந்த; பழிதரு ஆகத்து—[4] பழிப்பைத் தருகின்ற தேகத்திலே; அழியா அறிவன் கழியான்—[5] நீங்காது ஓர் ஆன்மா உளன்;*

இது பிரதிஞ்ஞை;

2—3 (*ஒழியா.........அன்மையின்*) *ஒழியாச் சேதன மன்மையின்—அதற்கு ஏது வென்னெனில் தேகம் கெடாத சைதன்னிய மல்லாமையால்;*

இஃது ஏது;

3. *கடம்போல்—எதுபோல வென்னில் [6] கடத்தைப்போல*

இது திட்டாந்தம்;

3. *ஆகலின்—ஆதலாற் கடமும் ஒருவன் கொடுபோகிற்போம், அல்லாவிடில் இருக்கும், அதுபோலத் தேகமும் தானே போக்கு வரவு பண்ணமாட்டாதாதலான்;*

இஃது உபநயம்;

---

1. இது "நுணங்கிய ஆகனுகி"க் கலை முதலாய தத்துவங்களில் உலாவப்பட்ட பசுவுக்குப் பெந்தம் சொல்லாநின்றது—பா. வே. பெந்திக்கப்பட்ட பசுவுளன்—பா. வே.
2. சாதகம்—பா. வே.
3. *போக்குவரவுடைத்தா யிருக்கப்படாநின்ற*—உ. வே.
4. *பழிக்கப்பட்ட தேகத்திலே*—உ. வே.
5. *நித்தியமாயிருக்கின்ற ஓர் ஆன்மாவுளன்*—உ. வே.
6. கடம்—குடம்.

4—5. (எய்யாது.......என்க) எய்யாது இயற்றியான் எவன்—தான் வேறு தேகம் வேறு என விவேகித்து அறியாது இத்தேகத்தைப் போக்குவரவு பண்ணுகிறவன் யாவன்; [2]அவன் பொய்யாப் புற்கலன் என்க—[3]அவன் அழிவில்லாத ஆன்மா என்று கொள்க;

[4]இது நிகமனம்;

இவ் வைந்தும் அந்நுவய வேதிரேகி யனுமானம்.

5—7. (ஒற்கமில்........வகையே) ஒற்கமில் சேதனம்—ஒடுக்கம் இல்லாத சைதன்னியமாவது; [5]அறிவு என்ன—அறிவு என்றும்; [6]வறிது அசேதனம் என்ன—இந்த அறிவில்லாதது அசேதனம்

---

1. ஒழியாதே இத் தேகத்தைப் போக்குவரவு பண்ணுகிறான் யாவனொருவன்—உ. வே.
2. "கண்ணென்றும் மூக்கென்றுங் காதென்றும் நின்றதனு, எண்ணொன்றி நின்றங் கிசையாவாம்—கண்ணொன்றி, நோக்குவதே யாவியென நுண்ணறிவால் எவ்விடத்தும், ஆச்குவதே யாவிக் சணி" (உபாய நிட்டை. 3) என்று **அம்பலவாண தேசிகர்** அருளுமாறு காண்க.
3. அவன் அழிவில்லாத தேகி—உ. வே. ஈண்டுக்கூறிய இக்கருத்தை,
"ப்ரவர்த்தயதி யோ தேஹமிமம் நாயிஷித: ஸதா ।
ஸ: ப்ரவ்ருத்திஸம்பந்நோ ஜ்ஞேயோ புத்திமத்தமை: ॥
யஸ்ய ப்ரவர்த்தகோ ஸாக்ஷாத் தேஹி வா நாஸ்தி கஸ்யசித் ।"
என்று பௌட்கரமும் கூறுவது காண்க.
4. இவ்வைந்தனையும், '**தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை**'க்கண் "பக்க மேதுத் திட்டாந்தம் உபநயம், நிகமனம் என்ன ஐந்துள அவற்றிற், பக்கம் இம்மலை நெருப்புடைத் தென்றல், புகையுடைத் தாதலால் எனல் பொருந் தேது, வகையமை யடுக்களை போல் திட்டாந்தம்; உபநயம் மலையும் புகையுடைத் தென்றல், நிகமனம் புகையுடைத்தே நெருப்புடைத் தெனல்" (57—63) என மணி **மேகலையாசிரியர்** விளக்கியுரைப்பது காண்க.
"பஞ்சாவயவம் ப்ரதிஜ்ஞாஹேதுநிதர்சநம் ।
உபநயநம் நிகமநம் சேதி ஸூத்ரவசநம் ॥"
(பிரமா சூ. 38) என்று பௌட்கரமும் இவ்வைந்தையும் கூறுகிறது.
5. அறிவுடையதை அறிவென்றது உபசாரம்.
6. அறிவின்மையை வறுமையென்றார்; "அறிவிலாதார் என்னுடைய ரேனுமிலர்" (குறள் 430) என்பது பற்றி.

என்றும்; நெறியறி புலவர்—முத்திநெறி யறியும் ஞானவான்கள்; அறிவு அறிவனை—[1]ஆன்ம தரிசனம் பண்ணும் இயல்பு [2]இதுவென்று அறிவாயாக, எ-று.

அகவல் 12

பாரிசேடத்தாற் பசுவுண்மை துணிதல்

காரியங் காசினி யாதி [3]யேரியல்
ஈசன் கத்தா விவற்கிது போகம்
ஆதல் செல்லா தகன்றுயர் கருமம்
தானே நுகர்தல் செல்லா தானு
தென்னை செய்த தென்னி னன்னே
கொன்னே செய்யான் தன்னே ரில்லான்
பாரிசேட மதனிற் பரனுக்
கேரியல் பரன்பசு வென்றறி யினிதே. [4]

---

1. உடல் ஆன்மா இரண்டனையும் பகுத்து நோக்கி, உடலை அசேதனம் என்றும், ஆன்மாவைச் சேதனம் என்றுந் தெரிந்துணர்தல் ஆன்ம ரூபம்; அசேதனத்தின் நீங்கித் திருவருள் ஞானத்தை மேற்கொள்ளுதல் ஆன்மதரிசனம் என்று சான்றோர் கூறுப. "ஆசறவே தன்னறிவாய் மூன்று முண்டாய்த் தோன்றுங்கால் அது ரூபம் ஆங்கறிவற்று உனைக் காண்டல் தெரிசனமாம்" (தட்சிணு—தசகாரி. 7) என்றும் "பாசம தகல ஞானம் பற்றல்" (சிவப். 71) என்றும் வருதல் காண்க.
2. இப்படியா யிருக்குமென் றறிவாயாக, எ-று.
3. யேறிய; லேரிய வீசன்—பா. வே.
4. இப்பாட்டு, மிருகேந்திரம் பசுலக்ஷணப் பிரகணத்து,
"காய்யத்வம் க்ஷித்யாதி கர்த்ருத்வஸ்ய கர்த்ருபூர்வ
யோஜ்யதே। ஸ்வதந்த்ர வ்யதிஸம்ஹாரா ஞாநசக்த்யம்
கர்த்ரு மஹாரவாக॥ பரிசேஷ்யாத் பராசக்தேஸ்
க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸ்வாதந்த்ர்யயோ:।"
(சு. 2, 3) என்று வரும் சுலோகங்களின் பொருளை உட்கொண்டு நிற்கிறது.

இது, பிரபஞ்சம் காரியமாதலின் பாரிசேடத்தால் ஆன்மாவின் பொருட்டெனப் பசுவுண்மை பின்னுங் கூறியது.

உரை: 1—5. (காசினி...........என்னின்) காசினி ஆதி காரியம்—பிருதுவி முதலாக நாதமீறுகத் தேகாதி பிரபஞ்சம் [1]செயப்படு பொருளாயிருந்தன; ஏர் இயல் ஈசன் கத்தா—[2]சுத்த சைதந்நிய மாகிய அழகிய இயல்பையுடைய பரமசிவன் கருத்தாவாதலால்; இவற்கு—இவனுக்கு; இது போகமாதல் செல்லாது—[3]இது போகமாகப் பொருந்தமாட்டாது; அகன்று உயர் கருமம்—[4]விரிந்துயர்ந்த [5]காரியமாயிருக்கிற தத்துவத் தொகுதி; தானே நுகர்தல் செல்லாது—தானே தனக்குப் போகமாகமாட்டாது; ஆனது—அமைபாத; செய்தது என்னை என்னின்—[6]இந்தத் தத்துவங்களைச் செய்யவேண்டுவானேன் என்பாயாகில்;

---

1. செயலா யிருந்தன—உ. வே.
2. அழகிய இயல்பையுடைய பரமசிவன்—உ. வே.
3. செய்வோனது செய்கையின் விளைவே செயப்படுபொருள்; அதனாற் பிறக்கும் பயனாகிய போகம் செய்வோனைச் சேருமென்பது அறிவு நூற்றுணிபு; ஈண்டுச் செயப்படுபொருளாகிய உலகத்தாற் பிறக்கும் போகம் செய்வோனாகிய பரமசிவனைச் சேராது என்பதாம்; இக்கருத்தையே, கச்சியப்ப முனிவர், பேரூர்ப் புராணத்தே "உலகுகாரணம் மாயை; உண்ணுன் வினை அமலன்" (காலவர் 62) என்று கூறினர்; வினை யென்பது வினைப்போகம். வினையின் பயனாகிய இன்பமேயன்றித் துன்பமும் போகமெனப்படும். "போகமாவது சுகதுக்கங்களை யறிவிக்கும் ஞானம்" என்றும் "புருஷனுடைய சுகதுக்க ரூபமான அறிவே போகம்" என்றும் சுவாயம்பு வாகமம் கூறுகிறது.
4. விரிந்துயர்ந்த காரியமாகிய தேகாதி தத்துவத் தொகுதி—உ. வே.
5. காரியமாகிய தேகாதி பிரபஞ்சம் தானே தனக்குப் போகப் பொருளாவதில்லை—உ. வே.
6. ஆனது தன் நேர் இல்லான் செய்தது என்னை யென்னின் என்றியைத்து, "நிமித்த காரணனாகிய தனக்காவது பிரபஞ்சம் தனக்காவது பிரயோசனப்படாமையால் அமைந்தொழியாது தன்னை யொப்பார் இல்லாத சருவேசன் இவையிற்றைச் செய்வானென்னெனில்; கொன்னே செய்யான்—அவன் அத்தன்மையையுடைய

5—6. (அன்னே.....................இல்லான்) அன்னே—ஐயோ; கொன்னே செய்யான்—இந்த [2] நெடும் பிழையை விருதாவாகச் செய்யான் பரமசிவன்; தன் நேர் இல்லான்-தனக்கு உவமையில்லாத முதல்வனுதலின்;

7—8. (பாரிசேடம்..........இனிதே) பாரிசேடமதனில்-[3]பாரிசேட அனுமானத்தால்; [4]பரனுக்கு என்று—இச்செயல்கள் பசு

னுகையால் அப்பிரயோசனப்படச் செய்யான்" என்றேருரை வேறுபாடு சில ஏடுகளில் காணப்படுகிறது.

1. "அத்தன் இபற்றம் இத்தொழில் பிறர்க்கோ, தனக்கோ வீணே எனக்கி தியம்புக, வீணெனில் பித்தர் மானுறு தொழில்போல், தலைமையும் அறிவும் இலதென இகழ்வர்" (சங்கற். VIII. 2: 9–12) என்பதனுல், "கொன்னே செய்யான்" என்பது இனிது விளக்க மாதல் காண்க.

2. முதல்வனுகிய பதிப்பொருட்கும், சடமாகிய பாசத்துக்கும் பயன் படாமை காட்டி, காசினியாதி காரியம் பயனில் செயலாமென்பது பட, "ஆனது என்னே செய்தது" என்று வினவுதலின், பயனில் செயலன்று என்ற தெரித்தற்கு "அன்னே" என்றும் "கொன்னே செய்யா" னென்றும் கூறும் நெறி நோக்கி, "இந்த நெடும்பிழை" என்று உரை காணப்படுகிறது. பயனில் செயலும் சொல்லும் மக்களுட் பதடிபாற் காணப்படும் பெரும்பிழை யாதலின் "நெடும் பிழை" என்றார்.

3. "சீரார் ஒழிபென்று செப்பப்படுவது திண்புவிமேல், போராடி நின்று பொருதார் இருவர்தம் போர்க்களத்துப், பாராரி ராகவன் வென்றான் எனில்தன் பரிசழிந்து, நேராயி ராவணன் தோற்ற சொல்லாகி நிகழ்வதுவே" (சிவ. சித்தி. அளவை, மறைஞான தேசிகர் உரை.) பாரிசேடம் ஒழிபென்றும் வழங்கும்.

4. காசினியாதி காரியத்தைப் பரமன் உயிர்களின் பொருட்டேபடைத்தானென்றும் அதற்குக் காரணம் ஈதென்றும் கூறுவார், அருணந்தி சிவனுர், "உயிர்க்கு மன்னிய புத்தி முத்தி வழங்கலும் அருளால் முன்னே, துன்னிய மலங்களெல்லாந் துடைப்பதுஞ் சொல்ல லாமே" (சிவ. சித். 1: 36) என்றும், இந்நூலாசிரியரே பிறிதோரிடத்தே, "விரவிய பந்தங் கூடா தோடின் குலவிய போகம் துய்த்தல் செல்லான் செல்லாளுக, எய்த்தல் இன்றும் இருவினையாக, அபவர்க்கமும் மற்று அடையான்" (ஞான. : 10: 6–10) என்றும் கூறுதல் காண்க.

பாச பதி யென்ற மூன்றில் வைத்துப் பதிக்கும் சடமாகிய பிரபஞ்சத்திற்கும் இயையாமையால் பரனாகிய [1]ஆன்மாவின் பொருட்டென்றும்; ஏர் இயல் பரன் பசு என்று—[2]சைதந்நியமாகிய அழகிய இயல்பையுடைய பரன் என்றது பசுவாகிய [3]ஆன்மாவையென்றும்; இனிது அறி—இனிதாக அறிவாயாக எ-று.

[4]பாரிசேடமாவது, மூவரிருந்த விடத்திலே ஒரு பொருளைச் சிலர் இஃது யார் பொருளென வினவினால், நாங்களிருவரும் அறியோம் என்று சொன்னால் ஒழிந்தவன் அறிந்தானும் தன்மையாகிய அளவை. பாரிசேடமெனினும் ஒழிபெனினும் ஒக்கும். (ரு)

அகவல் 13

சேதனு சேதனம் கூறுதல்

பொன்னினு மணியினுங் குயிற்றி [5]மின்னகும்
அங்கத மகுடங் கடிப்பிணை யென்ற

---

1. ஆன்மாவுக்காகவேண்டும்—உ. வே.
2. சைதந்நியமாகிய—இஃது அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.
3. இந்திரிய முதலிய பாசக்கூட்டத்தை நோக்க, ஆன்மா பரமாதலின் ஆன்மாவைப் பரன் என்று ஆகமங்கள் கூறும். சொரூபானந்தசித்தி யென்னும் நூலுடையார், ஆன்மாவைப் பரன் என்றதற்குக்காரணம், "இந்திரியங்களிற் பொருள்களே பரம் மனம் இவற்றினும் பரம் இத்திற்–புந்தி நற்பரம் இதினும்மான் பரம் எலாம் பொன்றிய தெரியாமை—அந்த மானினும் பரம்அவ்வி யத்தமாம் அதிற்பரம் புருடன்முன்–இந்த மெய்ப்பரம் புருடனிற் பரம் பிறி தில்லை மேல் இவனேயாம்" என்று கூறுகின்றார். "மேல் இவனேயாம்" என்றது, மேலே இவ் வைவகை நிலையின் நீங்கி அத்துவித பாவனையாற் பரமான்மாவென நிற்கும் இயைபுபற்றியென அறிக; இதன் விரிவைச் சருவ ஞானோத்தரத்துட் காண்க. பாரிசேடத்தில் கழிந்தன போக எஞ்சுவது பரமாதலின், எஞ்சி நிற்கும் பசுவினைப் பரன் என்றார் என்றுமாம்.
4. இப்பகுதி, பாரிசேடம் என்பதன் உரையிடையே விரவிச் சில ஏடுகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது.
5. மின்னுகு—பா. வே.

பாரமென் றறியா தாரமென் றணியும்
மம்மர் மாந்தரின் மயங்கா தம்ம
பூட்சிய தலைநீ கேட்டி [1]மோட்ட
தவனற் றந்த குவைநெற் கொண்ட
முல்லை [2]முகையென மெல்லென் மூரல்
அங்கை தாங்கா தாற்றுபு மிசைவுழி
அங்கத் தியாவு மழியா திங்குயிர்
விட்ட தென்று சட்டகம் புகழாக்
கட்டி லேற்றிக் கைதொழூஉப் பரவி
இட்டிடை மகளி [3]ரெருக்கச் சட்டென
அழல்வாய்ப் பல்பிண மருந்தி மத்து
முருட்டணைப் பாயற் குரூஉப் புகை மிளிரப்
பாவகற் றழீஇக் கொன்னே வேஎம்
இந்தனத் தியற்கை யாக்கை யென்றினி
விழித்தனை காணிஃ தொழிப்பரும் பெரும்பொறை
எரிவிருந் தாய வீங்கும் நீண்ட
வரிதரு கண்ணியர் மதனனென் றுங்கும்
வேற்றுமை யுளதேற் சாற்றுக [4]மாற்றிரி

---

1. "கிளரா தரத்துண் ணும் அன்னஞ்சு டக்கை, கிட்டப்பொ ருதே யிருந்தார் கிடந்தார், தளரா துறப்பொன்றும் உயிர்போக வன்றே தழற்பள்ளிமீதே துயின்றூர் சகித்தே"—சசிவன்னபோதம். தாழிசை. 44

2. முகையன—பா. வே.

3. எருக்குதல்—மகளிர் மார்பில் அறைந்துகொள்ளுதல் : "அறனில் கூற்றம் திறனின்று துணிய, ஊழி னுருப்ப எருக்கிய மகளிர், வாழைப் பூவின் வளை முறி சிதற" (புறம். 237) என வருதல் காண்க. இவ்வெருக்குதல் அருக்குதலென்றும் வழங்குகிறது; "பெருவிதுப் புற்ற பல்வேண் மகளிர், குரூஉப்பூம் பைந்தார் அருக்கிய பூசல்" (அகம். 208) என வருதல் காண்க.

4. "நிழற்பாவை கண்ணுடி யிற்பாவை கைகால், நிமிர்க்கும் முடக்கும் இவன் செய்புமெல்லாத், தொழிற்பால வாமற்றிவ் வுடலஞ் செய்தொழிலும், சுடர்ஞான வடிவான வன்செய்த தொழிலே"—

ஆடிப் பாவையோ டலர்நிழற் பாவை
கைகான் மெய்பிறி தெவையும் பைப்பயத்
தூக்கிற் றூங்கி மேக்குயர் புயர்தல்
பொறியொடு சிவண லென்ன
அறிவொடு செறியு நெறிவரு முடலே.

இது பின்னரும் அக்கினி சம்பந்தமாகிய அநுமானத்தாற் சேதனு சேதனம் கூறியது.

உரை: 1—5. (பொன்னினும்..............கேட்டி) பொன்னினும் மணியினும் குயிற்றி—பொன்னினாலும் நவரத்தினங்களினாலும் செய்யப்பட்டு; மின் நகும் அங்கதம் மகுடம் கடிப்பிணை என்ற—மின்னைக்கெடுக்கும் ஒளியையுடைய [1]வாகுவலயமும் மோலியும் காதணியும் என்ற இவையிற்றை; பாரம் என்று அறியாது—சுமையென்று [2]விவேகித்தறியாது; ஆரம் என்று அணியும்—ஆரமென்று அணிந்து மகிழும்; [3]மம்மர் மாந்தரின்—மயக்கத்தையுடைய [4]அஞ்ஞானிகளைப்போல; மயங்காது—பித்தேறாதே; நீ பூட்சியது அலை—தேகத்தின்கண்ணே வர்த்திக்கின்ற நீ [5]அத்தேகமல்லை யென்று அறிவாயாக, எங்ஙனமெனில்; அம்ம கேட்டி—அதனைச் சொல்லக் கேட்பாயாக;

சசி. போ. தாழி. 45. "கையுங்காலும் தூக்கத் தூக்கும், ஆடிப் பாவைபோல" (குறுந். 8.) என ஆலங்குடி வங்கனார் கூறுவது ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

1. வாகுவலய முதலாகவுள்ள தோளணிகலமும், முடி முதலாகவுள்ள தலையணிகலமும், மகரக்குழை முதலாகவுள்ள காதணிகலமும் இத்தன்மைத்தாகிய அணிகலங்களை—உ. வே.
2. புத்திபண்ணாதே—உ. வே.
3. அங்கதம் மகுடம் முதலாயவற்றைப் பாரமென் றெண்ணாது ஆரமென் றணியும் செயலே மயக்கமுடைமைக்குப் போதிய சான்றாதலின், "மம்மர் மாந்தரின்" என்றார். மயக்கத்தின் விளைவு அறியாமை யாதலால், அதனையுடைய மாந்தரை "அஞ்ஞானிகள்" என்று உரைக்கின்றார். அணிந்து மயக்கமுறும்—உ. வே.
4. உலகரைப்போல—உ. வே.
5. நிச்சயமாக உடம்பு நீயல்லையானபடி—உ. வே

5—17. (மோட்ட........விழித்தனைகாண்) குவை நெல் கொண்ட—[1]விளைத்துக் குவித்த நெல்லிலுண்டாகிய; [2]மோட்டு தவனன் தந்த—மிக்க நெருப்பால் ஆக்கப்பட்ட; முல்லை முகை என—முல்லை மொட்டுப்போன்ற; மெல்லென் [3]மூரல்—மெல்லிய சோறும்; அங்கை தாங்காது—அழகிய கைக்குப் பொறாதே; ஆற்றுபு மிசைவுழி—ஆற்றியுண்ணும் பக்குவத்திலே; அங்கத்து யாவும் அழியாது—அவயவங்களில் ஒன்றும் குறைவின்றியிருக்கவே; இங்கு உயிர் விட்டது என்று—இப்பொழுதுதானே உயிர்போயிற்றென்று; சட்டகம்—[4]தேகத்தை; புகழாக் கட்டில் ஏற்றி—[5]பாடையிலேலேற்றி; [6]இட்டிடை மகளிர்—நுண்ணிய இடையையுடைய மாதர்; கைதொழுஉப் பரவி—கையாலே தொழுது துதித்து; எருக்க—தம்முடைய மார்பிலும் தலையிலும் மோதிக்கொள்ள; [7]சட்டென—அப்பிணத்தை விரையக் கொண்டுபோய்; அழல்வாய்ப் பல்பிணம் அருந்து ஈமத்து—நெருப்பாகிய வாயால் பல பிணங்களையும் புசிக்கிற சுடலையிலே; முருட்டு அணைப்பாயால்—முருட்டு விறகுகளால் அணையும் பாயலுமாக

---

1. திரட்சியாகிய நெல்—உ. வே.

2. "மோட் டிருவாஅல்" (புறம். 399) என்றாற் போல மோடென்பது, பெருமைப் பொருட்டாயினும், ஈண்டு மிகுதி குறித்து நின்றது.

3. மூரல்—சோறு; "பசுந்தினை மூரல் பாலொடும் பெறுகுவிர்" (பெரும்பாண். 168) என்று பண்டைச் சான்றோரும் வழங்குப.

4. சவத்தை—உ. வே.

5. புகழ்ச்சியில்லாத பாடையிலே யிட்டு உ. வே. புகழாக் கட்டில்—பாடை; இது வெளிப்படை. உ. வே. இப்பாடையைக் "கால் கழிகட்டில்" என்றலும் மரபு; "கால்கழி கட்டிலிற் கிடப்பி" (புறம். 286) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

6. இட்டிடை—சிறிய இடை; இட்டென்னும் சொல் சிறுமைப் பொருட்டாதல், "ஆகா றளவு இட்டி தாயினுங் கேடில்லை" (குறள். 478) என்பதனாலும் அறியப்படும்.

7. செத்தார் பிணத்தை நெடுங்காலம் மனையில் வைத்திருத்தலாகாது என்னும் உலக வழக்குப் பற்றிச் "சட்டென" என்றார்; காலம் தாழ்க்கின் தீநாற்ற மெழுந்து வாழ்வார்க்குத் தீங்கு பயக்கு மென்பது கருத்து.

[1]அடுக்கிய அடுக்கில்; பாவகன் தழீஇ—நெருப்பினைப் பரிசித்துக் கொண்டு; குரூஉ புகை மிளிர—[2]ஒள்ளிய நிறத்தையுடைய புகை யெழுந்து விளங்க; கொன்னே வேளம்–[3]விறகும் தேகமும் வேறென்ற விகற்பமற வேகும்; இந்தனத்து இயற்கை என்று—[4]விறகின் இயல்பையுடையது இந்தச் சரீரமென்று; இனி விழித்தனை காண்—இனி ஞான திட்டியை விழித்துப்பாராய்; [5]

17—20. (இஃது........சாற்றுக) ஒழிப்பரும் பெரும்பொறை இஃது–[6]ஒழித்தற்கரிய பெருஞ்சுமையாகவுள்ள இந்தச்சரீரமானது; எரி விருந்தாய ஈங்கும்—அக்கினிக்கு விருந்தாகிய இப்பொழுதும் நீண்ட வரிதரு கண்ணியர்—[7]நீண்ட செவ்வரி பரந்த கண்ணையுடைய மாதர்கள்; [8]மதனன் என்ற ஆங்கும்—காமதேவன் என்று கொண்டாடிய அப்பொழுதும்; வேற்றுமை யுளதேல் சாற்றுக—வேறுபாடு உண்டாயிற் சொல்லுக;

20—25. (மாற்றிரி.........உடலே) மாற்று இரி ஆடிப்பாவையோடு—உவமையில்லாத கண்ணாடியில் தோன்றும் பாவையுடனே; அலர் நிழற் பாவை–சந்திராதித்த கிரணங்களின் ஒளியால் தோன்றும் விரிந்த நிழற்பாவை; கைகால் மெய் பிறிது எவையும்—கைகளையும் கால்களையும் சரீரத்தின் மற்றுமுள்ள அவயவங்களையும்; பைப்பயத் தூக்கின் தூங்கி–[9]மெல்ல மெல்ல கீழே தூக்கின் தூங்கலும்; மேக்கு

---

1. அடுக்கிக் கிடத்திய வழி—உ. வே.

2. ஒளியையும் புகையையுமுடைய அவ்வக்கினியை; உ. வே.

3. கொன்னே வேளம்; விகற்பமற வேகும்—உ. வே.

4. விறகின் தன்மை இந்தச் சரீரம்—உ வே.

5. இதனுல் தேகத்தின் சடத்துவம் கூறப்பட்டது —கு. ரை.

6. நீக்குதற்கரிதாகிய—உ. வே.

7. காதளவு நீண்ட செவ்வரி கருவரி பரந்த கண்ணையுடைய மாதர்க ளெல்லாம்—உ. வே.

8. என்ற ஆங்கும் - என்ற அப்பொழுதும்—உ. வே. என்ற என்புழி ஈற்றகரம் விகாரத்தால் தொக்கது.

9. மெத்தென மெத்தென—உ. வே.

உயர்பு உயர்தல்—மேலே யெடுக்கில் உயர்தலும் போலவும்; பொறி யொடு சிவணல் .என்ன—கயிற்றுப் பொறியில் இயக்குவான் செய லிலே எந்திரம் வருமாறு போலவும்; நெறி வரும் உடல்—[1]கன்மம் புசித்தற்கு நெறியாகவரும் இந்தச் சரீரமும்; அறிவொடு செறியும்—ஆன்மாவாகிய அறிவன் [2]செயலாயே யிருக்கும், எ-று.[3] (கூ)

—:—

அகவல் 14

தேராதி வாகனங்களின் வைத்துத் தேகியுண்மை கூறல்

தமனியந் தரளந் [4]தான யானை
மருமம் பாணி வதன நோக்கம்
பதமுத றமவென விசைத்தோ ரயமற
ஒருபுடை யன்மை நோக்கி யொரு புடைத்
தாமென மயங்கி யேமுற்றோர் மற்
றறுசுவை யமைந்த வைவகை யுண்டி
[5]மூவகை முற்றி யதனி னிருவகை

---

1. கன்மம் புசித்தற்கு நெறியாகிய சரீரமும்—உ. வே.

2. செயலாயிருக்கும்—உ. வே.

3. இதனால் தேகத்தினுடைய சரியாபாசம் (சரித்திராபாசம்?) (போலி யியக்க) மென்னும் குணம் கூறப்பட்டது—உ. வே.

4. தானை யானை—பா. வே.

5. "எனதாடை பொன்பூ மகன்தையல் பாய்மா, இபங்கண் முகங்கால் கை மெய்யென்ன என்றும், தனதாயுரைப்பான் வகுத்திந்த வூனைத் தானென் றயர்த்துஞ் சொலத்தக்க தன்றே"—சசி. போ. தாழி. 40. ஈண்டு, ஆடை முதலியவற்றைத் தனித்தனியே என தென்றும், கண் கால் முதலியவற்றை என்ன (என்னுடையன) என்றும் கிடந்தவாறே கொண்டு பொருள் காணமாட்டாது தந் தமக்கு வேண்டியவாறு பிரித்துக் கூட்டி இயைபில்லன உரைத்து இடர்ப்படுவாரு முளர். கு. ரை.

தாவா துறுப்பிற் றங்க மேவா
[1]இழித்தகு மலமா வொழித்தன ரொ்ன்றன்
றிம்மல நீமற் றம்மல நீ யேல்
ஆக மாதி மற்றன்று போக
அறிவோர்க் கறிவ வந்நிய மென்ப
தறிவோ யறிதி யங்கம் பிறிதுமற்
[2]றிருகா லாழிக் [3]கொளுவிடை வீணு
தண்டென் ஞரின் விண்டு வன்ன
மருமத் தட்டின் மயிர்த்தோற் கிடுகின்
சேகரக் கூவிரத் திகிரி யூர்வோன்
கொய்யுளைக் கொடிஞ்சி குஞ்சரம்
மையுக வூருநர் செய்தியின் மதியே.

இஃது இன்னுங்கேள் என்று அறிவோர்க்கறிவ அந்நியமாதலால் தேராதி வாகனங்கள் போலத் தேகத்தைப் பிரவர்த்திப்பான் ஒரு தேகி யுளன் எனக்கூறியது.

உரை: 1—5. (*தமனியம்........ஏமுற்றோர்*) *தமனியம் தரளம் தான யானை—பொன்னும் முத்தும் [4]மதத்தையுடைய யானையும் முதலாகவுள்ள நானுவித பதார்த்தங்களும்; மருமம் பாணி வதனம் நோக்கம் பதமுதல்—மார்பும் கையும் முகமும் கண்ணும் காலும்*

---

1. *ஒருகூறு மனமாகும் ஒருகூறு மலமாகும், ஒருகூறு டம்பாகும் உண்டற்ற அன்னம், இருகூறு நீயாகில் ஒருகூறு நீயாம், இழிக்கும் மலஞ் சோரிடப்பட்டதுடலே*"— **சசிவன்ன போதம். தாழி.** 43

2. **திழித்தகு மலமா—பா. வே.**

3. "*தாளாக வூராளி யார்வெங்கில் வீணு, தண்டாக வன்மார்பு தட்டாக மொட்டா, நாளா மலர்ச்சென்னி கூந்தற் கொடித்தேர் நாணுரு மூர்வானின் வேருக நாடே*"—**சசி. போ. தாழிசை** 41. **கொளுமிடை—பா, வே.**

4. **தானை யானை** *யென்று பாடங்கொண்டு, "படையும் புடவையும் யானையும்" என்று கூறும்* **உரை வேறுபாடும்** *உண்டு.*

முதலாகவுள்ளனவும் ஆகிய இரண்டு வர்க்கமும்; தம என இசைத்தோர்—தம்முடையனவென்று சொல்லினோர்; ஒருபுடை அன்மை அயமற நோக்கி-[1] தமனியாதி ஒரு பக்கத்தைத் தாமல்லவென்பதைச் சந்தேகமறப் பார்த்தும்; ஒரு புடைத் தாம் என மயங்கி ஏமுற்றோர்—[2] மார்பாதி யவயவங்களாகிய ஒரு பக்கத்தைத் தாமே யெனப் பார்த்து மயங்கியும் பித்தேறினர்;[3]

5—11. (மற்று..................ஆதி) அறுசுவை அமைந்த ஐவகை உண்டி—கைத்தல் கார்த்தல் புளித்தல் உவர்த்தல் துவர்த்தல் தித்தித்தல் என்று சொல்லப்பட்ட வறுவகை யிரதமும் அமைந்த கடித்துப் பருகி விழுங்கி நக்கிச் [4] சுவைத்துக்கொள்வனவாய் ஐவகையுணவாகப் புசித்த இவை; மூவகை முற்றிய தனின்—[5] மூன்று கூறுபடப் பிரிந்ததினில்; இருவகை தாவாது உறுப்பில் தங்க—சாரமான இரு கூறு ஒழியாதே சரீரத்திலே தங்கி வர்த்திக்க; மேவா—[6] விரும்பத்தகாத ஒரு கூறு; இழித்தகு மலமா ஒழித்தனர்-நோக்கவொண்ணுததாய்ப் பழிக்கத்தக்க மலமாகக் கழித்தனர், ஆதலால்; நீ இம்மலம் ஒன்றன்று—[7] நீ இவ்வாறு கழித்த மலங்களில் ஒன்றுமல்லையாவாய்; அம்மலம்

---

1. ஐயமறப் பொன் முதலாகவுள்ள ஒரு பக்கத்தைத் தம்முடையன வென்று பார்த்தும்—உ. வே. ஐயமறவென்பது அயமறவென வந்தது.
2. மார்பு முதலாகவுள்ள ஒரு பக்கத்தைத் தாமென்றும் மயங்கிப் பித்தேறினர்—உ. வே.
3. இது கிழமை கூறிற்று—குறிப்புரை.
4. சுவைத்துக்கொள்வதாய்—உ. வே.
5. மூன்று கூறுபடுகி, இவையிற்றில்—உ. வே. தேகத்தில் தங்கிய உணவுப்பொருள்தானும் மூன்று கூறுபட்டு முறையே எலும்பு முதலியனவாகவும், தசை முதலியனவாகவும் வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களாகவும் மாறும் என்றும், உண்ணப்படும் நீரும் இவ்வாறு முக்கூறுபட்டு, ஒருகூறு சிறுநீராகவும், ஒருகூறு குருதியாகவும், ஒருகூறு உயிர்க்காற்றாகவும் மாறும் என்றும் கூறுப.
6. விரும்பத் தகாத என்பது அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.
7. ஆதலால் இந்தக்கழித்த மலம் நீயல்லாமை யறிந்தாயே, இந்த ஒரு கூறுபட்டிய மலம் நீயாகில்—உ. வே.

நீயேல்—அந்த ஒருகூறாகிய மலம் நீயாகில்; ஆகம் ஆகி—இருகூறாகிய சரீரமலமும் நிச்சயமாக நீ யாகிறாய்;[1]

11—13. (மற்று........போக) அன்று போக—[2]அல்லக்காண் போகடு; அறிவோய்—புத்திமானே; அறிவோர்க்கு அறிவு அந்நியம் என்பது அறிதி—அறியக்கடவோர்க்கு அறியப்படும் பொருள்கள் அந்நியமாம் என்னுமிது நீ [3]அறிவாய்காண்; அங்கம் பிறிது—ஆதலால் நீ யறியப்பட்ட தேகமும் அந்நியமாம்;

13—19. (மற்று........மதியே) மற்று—மற்றும் சரீரமிருக்கும் படி; இருகால் ஆழி—இரண்டு காலாகிய உருளையையும்; கொளூ இடை—பழுவெலும்பு இடையே செறிந்த; வீணா தண்டென் ஆரின்—வீணா தண்டென்னும் [5]அச்சுமரத்தையும்; விண்டு அன்ன மருமத் தட்டின்—மலைபோன்ற மார்பென்னும் தட்டையும்; மயிர்த் தோற் கிடுகின்—மயிரையுடைத்தாகிய தோலென்னும் கிடுகையும்; சேகரக் கூவிரத் திகிரியூர்வோன்—[6]சென்னியாகிய தலையலங்காரத்தையு முடையதாகிய சரீரமென்னும் தேரையூர்வோனாகிய ஆன்மாவான வன்; கொய்யுளை கொடிஞ்சி குஞ்சரம் மையுக ஊருநர் செய்தி யின் மதி—குதிரை தேர் யானை யென்று சொல்லப்பட்டவற்றைக்

---

1. இது தேகத்தின் அசுத்தத்தன்மை கூறிற்று—கு. ரை.

2. அல்லகாண்—ஒருசொல் உ. வே.

3. நீ அறிவைக் கண்டாயே—உ. வே.

4. இஃது அந்நியமாந்தன்மை கூறிற்று-கு.ரை. இதனைத் தத்துவராய சுவாமிகள், "அறிகின்ற பொருளென்றும் அறிவானின் வேறே, ஆனலிவ் வூனரை நானென்ன லாமே, செறிகின்ற புள்ளல்லவே கூடிவ் வகையே, செடமான வுடல்நின்னில் வேறென்ன வறியே" (சசி. போ. தாழி. 46) என்பர். அறிவாவது காணங்களைக்கொண்டு காணும் அறிவு என்பர்.

5. ஆர்க்கட்டையும்—உ. வே.

6. சிரமென்னும் தலையலங்காரத்தையும் உடைத்தாயிருக்கின்ற—உ. வே.

குற்றமறச் செலுத்துவோர் [1]தன்மையன் என்று மதித்துக்கொள்வாயாக, எ-று.[2]

மற்று, முன்னது வினைமாற்று; பின்னது அசை. [3]பழுவெலும்பு—விலா எலும்பு; கிடுகு—தேரின் மரச்சுற்று; கூவிரம்—தலையலங்காரம். விண்டு—[4]மலை. (எ)

சம்மியஞானம் முடிந்தது.

———x———

1. செய்கையில் வைத்து மதித்துக்கொள்வாயாக—உ. வே.

2. இது அசேதனத்தன்மை கூறிற்று—கு. ரை.

3. இக்குறிப்புக்கள் பல ஏடுகளில் காணப்படவில்லை.

4. "விண்டுவன்ன வெண்ணெற் போரின்" (ஐங். 58) எனச் சான்றோர் கூறுப.

உ. சம்மிய தரிசனம்.

அகவல் 15

பசு தரிசனம்

மாதவ நுனித்த [1]கோதறு குணத்தர்
மெய்யுணர் பக்கம் நாடிற் பொய்தப
இருவகைப் படிவ மாவ பொருவில்
சூக்க தூலமு [2]மவற்றது தொடர்பாம்
இருவகைப் பஞ்ச விஞ்சதி தெரியின்
உண்ணிலை புறநிலை யெண்ணுத் தருபவோ
டின்னுங் கேண்மதி பன்னுவ மன்னிய
[3]மூவகைக் குற்ற முக்குண மும்மல
மூவகை மண்டில முப்பொறி தாவா
ஐவகை நிறனே டைவகைக் கோசமும்
ஐந்தா சயமு மாறு தாரமும்
மைந்தரு மகளிரு மலியும் வாதமும்
சீலமு நோன்பு ஞானமும் பிறவுங்
காண்டகு திறத்த தெய்ய வீண்டிய
அறியா நீயே [4]யறிவனை செறியிதழ்க்
கந்தங் கொண்டது களைந்ததைக் கடுப்ப
முந்து கிளந்தெவையு முறைகழித் தொளிபோல்

---

1. கோதுகு குணத்தர்—பா. வே; கோது குணத்தர்—பா. வே.

2. அவற்றது தொடர்பாம் என்று பாடங்கொண்டு சூக்கும தூல சரீரங்களது தொடர்ச்சியாயிருக்கும் என்று உரை வேறுபாடு கூறிய பிரதியுமுண்டு.

3. "மூன்று குற்றம் மூன்று குணம் மூன்று மலம் மூன்றவத்தை, என்று நின்று செய்யும் இருவினை" (நெஞ்சு. 19).

4. யறிவன்—பா. வே.

அறிவொடு வினையிற் பிறவகை யொரீஇ
நின்றதை யுணர நின்றொடு
20. மன்ற கண்டனை மறையது துணிவே.

இது [1]தூல சூக்குமமான தேகத்தை அசேதனமென் றுரைத்துப் பசுதரிசனம் கூறியது.

இது முதல் மூன்று செய்யுட்களில் சம்மிய தரிசன வியல்பு கூறுகின்றார்.

உரை: 1—4 (மாதவம்..........தூலமும்) மாதவம் றுனித்த கோதறு குணத்தர்—[2]மகத்தான சரியையாதி தவத்தாலே சூக்ஷிக்கின்ற குற்றமற்ற ஞானகுணத்தையுடையோர்; மெய்புணர் பக்கம் நாடின்—[3]தேகாத்தும விசாரம் செய்யும் முறைமையை விசாரிக்கில்; பொய்தப இருவகைப் படிவம் ஆவ—மெய்யாகச் சரீரம் இரண்டு வகைப்பட்டிருக்கும்; பொருவில் சூக்க தூலமும்—ஒப்பில்லாத சூக்கும சரீரமும் தூல சரீரமுமென;

4—6. (அவற்றது...........புறநிலை) அவற்றது தொடர்பாம்—அவற்றின் தொடர்ச்சியாகிய; [4]இருவகை தெரியின்—அந்த இருவகைத் தேகத்தின் கூறுகளை ஆராயுங்கால்; [5]உண்ணிலைப் புறநிலை—உண்ணிலைக்கூறு புறநிலைக்கூறு என்று ஆகும்;

---

1. இது பின்னரும் தூல சூக்குமமான தேகத்தை—பா. வே
2. குற்றமற்ற மகத்தான சரியை கிரியாயோக முதிர்ச்சியினலே சூக்ஷிக்கப்படாநின்ற; மகா தவசியாலே சூக்ஷிக்கப்படாநின்ற—உ. வே.
3. சரீரமிருக்கும்படி யாராய்ந்த முறைமையை—உ. வே. ஈண்டுத் தேகம் வேறு ஆன்மா வேறு என்று துணிந்து, தேகத்தின் தன்மையைப் பகுத்து ஆராய்வது பற்றி, தேகாத்தும விசாரம் செய்யும் முறைமை யென்று மெய்புணர் பக்கத்துக்கு உரை கூறுகின்றது என அறிக; "அந்நிய மென்ப தறிவோ யறிதி அங்கம் பிறிது" (ஞான: 14 : 12—3) என்பது காண்க.
4. ஏடுகளில் இப்பகுதி மிகவும் முறை மயங்கிக் காணப்படுகிறது.
5. உண்ணிலைப் பஞ்சவிஞ்சதி: "செவியாதி வாக்காதி தானம்பத்தின் திகழ்சத்த வசனமுதல் விடயம் பத்தும், பவமாமத் தானத்தில் உணர்ந்து பண்ணும் பகர்ஞான கருமவிந் திரியம் பத்தும்,

உண்ணிலைப் பஞ்சவிஞ்சதி—சூக்கும சரீரக்கூறு [1] இருபத்தைந் தாவான: சோத்திரம் துவக்கு சட்சு சிகுவை ஆக்கிராணம் ஆகிய புத்தியிந்திரியமும், வாக்கு பாதம் பாணி பாயுரு உபத்தம் ஆகிய கன்மேந்திரியமும், சத்த பரிச ரூப ரச கந்த வசன கமன தான விசர்க்க ஆனந்தமென்னும் விடயமும், மனம் புத்தி ஆங்காரம் சித்தமாகிய அந்தக்கரணங்கள் நான்கும், இவற்றைக்கொண்டு ஆன்மா முயறற்கிடமாகிய போது [2] புருடன் எனப் பெயர் பெறும் தத்துவம் ஒன்றுமாம்; [3] புறநிலைப் பஞ்சவிஞ்சதி—[4] தூல சரீரக்கூறு இருபத்தைந்தாவன: என்பு தோல் உரோமம் நரப்பு இறைச்சியாகிய [5] பிருதிவியின்

துவமாகச் சிந்தித் தாய்ந்தே துணிந்து துரிசறவே செய்யுமன முதலா நான்கும், அவையாளு மவனுடனுள் ளையைந்தன்றி யறைதூல சூக்கபர மையைந்துஞ் சேள்"—சித்தாந்த தீபிகை.

1. உண்ணிலை யொருவகை யிருபத்தைந்தாவன: பஞ்சமாபூதமாகிய பிருதிவி யப்பு தேயு வாயு ஆகாசம் ஐந்து, தன்மாத்திரையான சத்தாதிவிடய மைந்து, கன்மேந்திரியமான வாக்காதி யைந்து, ஞானேந்திரியமான சோத்திராதி யைந்து, மனமாதி அந்தக்கரண நான்கு, இவற்றைக்கொண்டு முயறற்கிடமானபோது புருடனெனப் பெயர்பெறும் தத்துவமொன்றுமாம்—உ. வே.

2. "இச்சா ஞானக்கிரியை முன்மருவி யான்மா, நிச்சயம் புருடனாகிப் பொதுமையின் நிற்பனன்றே" (சிவ. சித். 2 : 56.) என்பதும் "போகத்து உன்முகமாகிய உயிரே புருட தத்துவ மென நிற்பதன்றி வேறில்லை" என வரும் அதன் உரையும் காண்க.
ஸுகஸுகஸம்யுக்த: புருஷோ போக்தாரத்வத: ।
கவிஷ்யாதி ஸமாயுக்த: ஸாராஷ: ஸமீக்ஷித: ॥"
(VI. 2) என்று பௌஷ்கரம் கூறுகிறது.

3. "மண்ணதனின் என்பொடுதோல் நரம்பிறைச்சி மயிரெனவைந் தப்பதனின் உவர்நீர் மூளை, பண்ணியசுக் கிலஞ் சோரி நிணமைந் தங்கி பசிதாக நித்திரைமை துனம் மறப்பாம், நண்ணியகாற் றுரை யோங்கல் நடத்தல் நிற்றல் நலந்திகழ விருத்தலென் வைந்தாம் வானில் கண்ணுபயங் கதம் இலச்சை யுலோபமாசை கருதுடம்பிற் புறநிலைபாம் ஐயைந் தன்றே"—சித்தாந்த தீபிகை.

4. மகா பூதமைந்தின் அமிசமாகிய இருபத்தைந்துமாம்—உ. வே.

5. "என்பொடு தோல்நரம் பிறைச்சி மயிரெனப், பொன்படு பூமி பொருந்திய கூறே"—வீட்டுநெறி.

கூறு ஐந்தும், [1] உவர்நீர் சேத்துமம் ரத்தம் சுக்கிலம் நிணமாகிய அப்புவின் கூறு ஐந்தும், பசி தண்ணீர்த் தாகம் உறக்கம் சோம்பல் மைதுனம் இச்சையாகிய [2] அக்கினியின் கூறு ஐந்தும், சிரிப்பு அழுதல் நிற்றல் இருத்தல் போதல் ஆகிய [3] வாயுவின் கூறு ஐந்தும், காமம் குரோதம் லோபம் சங்கற்பம் விகற்பம் ஆகிய [4] ஆகாயத்தின் கூறு ஐந்துமாம்.

[5] அவற்றின் தொடர்பாம் என்பது அவையிற்றின் தொடர்பாய் அவை போல இருப்பன என்றவாறு.

6—7. (எண்ணு...........பன்னுவம்) எண்ணுத் தருபமிவாடு இன்னும் பன்னுவம் கேண்மதி—என்று எண்ணப்பட்ட இவையிற்றோடே இன்னமும் சொல்லுவோம் கேட்பாயாக;

"அன்றியும், மண்ணின் பகுதி, நரம்பு, இறைச்சி, என்பு, மயிர் தோல் என ஐந்து (சிலப். 3 : 26, அடி. நல் உரை.)

1. "மூத்திரஞ் சுக்கில மூளை பொடுநிணம், பேர்த்தெழு சோரியு நீரின்கூறே"—வீட்டு நெறி.

நீரின்பகுதி நீர், மூளை, சுக்கிலம், நிணம், உதிரமென ஐந்து—(சிலப் உரை.)

2. "பசியே சோம்பு நித்திரை மறவி, வசிதரு மைதுனம் அங்கியின் வகையே"—வீட்டு நெறி. அக்கினி, வாயு என்ற இரண்டின் கூறுகளை, "பசி சோம்பு மைதுனம் காட்சி நீர்வேட்கை, தெசி கின்ற தீக்குணமோ ரைந்து—மொசிகின்ற, போக்கு வரவு நோய்க் கும்பித்தல் மெய்ப்பரிசம், வாக்குடைய காற்றின் வகை" (சிலப். 3 : 26, அடி. நல். மேற்)

3 "ஓங்கல் ஓடல் உரைத்தல் இருத்தல், வாங்கல் என்றிவை வாயுவின் கூறே"—வீட்டு நெறி.

4. "குரோதம் உலோபம் இலச்சை பயமொடு, கிரோதமில் மோகம் நீள் விசும்பாமே"—வீட்டு நெறி. "ஓங்கும் வெகுளி மதமானம் ஆங்காரம், நீங்கா வுலோபமுடன் இவ்வைந்தும்—பாங்காய, வண்ண முலை மடவாய் வானசத்தின் கூறென்றார், எண்ணிமிக நூலுணர்ந் தோர் எண்"—(சிலப். அடி. நல். மேற்.)

5. இது செப்பறைப் பிரதியில் மட்டில் காணப்படுகிறது.

7—15. (மன்னிய........அறிவனே) மன்னிய மூவகைக் குற்றம்- தேகத்திலே நிலைபெற்ற காமம் வெகுளி மயக்க மென்ற [1]முக்குற்றமும்; முக்குணம்—சாத்துவிதம் இராசதம் தாமதம் என்ற [2] முக்குணமும்; மும்மலம்—ஆணவம் மாயை கன்மம் என்ற [3]மூன்று மலமும்; மூவகை மண்டிலம்—சூரியன் சோமன் அக்கினி என்ற மூன்று ஒளி மண்டிலமும்; முப்பொறி—[4]மனம் வாக்கு காயமென்ற மூன்று கரணங்களும்; தாவா ஐவகை நிறனோடு—[5]கருமை நீலம் [6]செம்மை [7]வெண்மை பொன்மை என்னும்[8] ஐந்து நிறமும், ஐவகைக் கோசமும் —[9] அன்னமயம் பிராணமயம் மனோமயம் விஞ்ஞானமயம் ஆனந்த

---

1. "காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை மூன்றன், நாமங் கெடக்கெடும் நோய்"—(திருக்குறள் : 360).

2. "திரிகுணமாம் அவைதாம் இவ்வகையிற் சாத்துவித ரசத தாமதமாய் இயம்புவர்கள்"—(சிவப். 41).

3. "குறையா மும்மலக் கொத்தே முறைதேர், ஆணவ மாயை கருமம்" (ஞாந. 18. 4—5).

4. இருவினையின் தோற்றங்கள் மனமுதலியவற்றின் அசைவு அசைவின்மைகளாதலின், இம்மூன்றையும் தனியே வாங்கிக் கூறுகின்றார்.

5. கருப்பு—உ. வே.

6. சிவப்பு—உ. வே.

7. வெளுப்பு—உ. வே.

8. இவ்வைந்தனையும் பொன்மை, வெண்மை, செம்மை, கருமை, புகை நிறம் என்று சிவஞான சித்தி கூறுகிறது. புகை நிறம் இவ்வுரையில் நீலமெனக் குறிக்கப்படுகிறது. ஐம்பூதங்கட்குமுள்ள நிறமே ஈண்டுக் கொள்ளப்படுதல் பற்றி நிறம் ஐந்தாயிற்று: இதனை, "பொன்பார் புனல்வெண்மை பொங்கும் அனல்சிவப்பு, வன்கால் கருமைவளர் வான் தூமம்" (உண்மை விளக். 5) என்பதனலறிக.

9. "மருவானந்தம் விஞ்ஞானம் மனோபிராணன் அன்னமயம்"—(சிவ. சித். 4 : 23). இவற்றுள் விஞ்ஞானம் ஆனந்தம் என்ற இரண்டும் முறையே சீவான்மாவும், பரமான்மாவுமாம் என்பர் பிறர். இனி, மெய்ஞ்ஞான விளக்கமுடையார், "தூலமாம் அன்னகோசம் தூலத்திற் பிராணனுற்றால், வாலிய பிராணகோசம் மன்னுறின் மனோ மயந்தான், சாலவே புத்தியுற்றால் தகுதிவிஞ் ஞானகோசம்,

மயும் என்னும் ஐந்து கோசமும், ஐந்து ஆசயமும்—ஆமாசயம் பக்குவாசயம் மலாசயம் மூத்திராசயம் கருப்பாசயம் என்ற ஐந்தாசயமும்; ஆறு ஆதாரமும்—மூலாதாரம் சுவாதிட்டானம் மணிபூரகம் அநாகதம் விசுத்தி ஆஞ்ஞை யென்ற [1] ஆறு ஆதாரமும்; மைந்தரும் மகளிரும் அலியும்—ஆண் பெண் அலியென்று சொல்லப்பட்ட வேறுபாடுகளும்; வாதமும்—தச வாயுக்களும்; சீலமும்—நல்லொழுக்கமும்; நோன்பும்—தவமும்; ஞானமும்—கிரியா யோகங்களை அறியும் காரணவறிவும்; [2]பிறவும் காண்தகு திறத்த—மற்றும் இவையிற்றைப் போலக் காணப்பட்ட வேறுபாடுகளுமாக; ஈண்டிய—கூடினவெல்லாம்; அறியா—அசேதனங்களாம்; நீயே அறிவனை—[3] இவற்றைக் கூறிட்டுக் கண்டறிகிற நீயே சைதந்நியனுவாய்;

ஏலவே விடயமுண்போ திசைந்த தானந்த கோசம்" என்றும், சித்தாந்த தீபிகையுடையார், "அன்னமய மாதிவரும் கோசமிவை யைந்தும், துன்னியெழும் ஈருடலம் ஆகும் அவை தம்மின், நன்னருரு தூலமொழி நாலுமறை சூக்கம், என்னும் இவை தம்மினுணர் என்வடிவு வேறே" (பெருந். 1087, 1088) என்றும் கூறுவர்.

1. "மூலஞ் சுவாதிட் டானந்தான் மணிபூரகமேல் விசுத்தியுடன், மேலங் கனகதம் மாஞ்ஞை விளம்புமிரு மூன் றாதாரம்—" (குறுந். 318).

2. இக் கூறியனவேயன்றி இன்னும் பலபல தத்துவங்களை அறிஞர் கூறுவர்; அதனல் "பிறவும்" என்று கூறுகின்றார்; "பன்னுவர் பலபல தத்துவங்களை" என்றும், "தத்துவம் பலவெனச் சாற்றுவ" ரென்றும் முறையே போதாமிர்தம், முலசித்தி என்ற நூலாசிரியர்கள் கூறுவர். "எத்தனையோ தத்துவங்கள்" (களிறு 38) என்பர் உய்யவந்த தேவநாயனுர்.

3. "ஆன்மாவின் உண்மை யுணர்தற்கு இவற்றை இங்ஙனம் பகுத்தறிதலும் ஒருசாதனமெனக் கொள்க" என்பர் சிவஞான முனிவர் "நன்று வுரைக்கக் கேள் நல்லசித்தின் முன்அசித்தின், கொன்றுது சித்தசித்தை யோராது—நின்றிவற்றை, அன்றே பகுத்தறிவ தான் மாவே என்று மறை, குன்றுமல் ஓதுங் குறித்து" (உண்மை. 24) என்பதும் காண்க.

15—29. (செறியிதழ்..........துணிவே) செறி இதழ்க் கந்தம் கொண்டு—செறிந்த இதழ்களையுடைய பூவிற் கந்தத்தைக் கொண்டு; அது களைந்ததைக் கடுப்ப—அப்பூவைப் போகட்டாலொப்ப; முந்து கிளந்த எவையும் முறை கழித்து—முன்னே எண்ணப்பட்ட அசேதன பதார்த்தங்களை யெல்லாம் அறிந்து முறைமையிலே [1]கழித்து; ஒளி போல்—அந்நிய பதார்த்தங்களை யறிவிக்கும் விளக்குப்போல; அறிவொடு வினையின்—[2]இச்சா ஞானக் கிரியா ரூபியென்னும் இஃ தொழிய; பிறவகை ஒரீஇ—மற்றுள்ள கிரியை வகைகளை யொழித்து; நின்றதை—எஞ்சி நின்றதனை; உணர—அறியவே; மறைபது துணிவு நின்னொடு கண்டனை—திவ்வியாகமத்தின் முடிவிற் பொருளும் நின்னை யறியும் முறைமையும் அறிந்தா யாகுவை, எ-று.

மதி, தெய்ய, ஒடு, அசைகள். கிளந்தவென்னும் பெயரெச்ச விறு தொக்கது. (க)

---

1. தத்துவ தீபிகை யுடையார் இவ்வாறு தத்துவங்களைக் கழித்துக் கண்டோரை நின்மல ஞானவான்கள் என்று கூறி, "சிவமுதலைந் திராகாதி யைந்தும்சேருந் திகழ் நிவர்த்தி முதலைந்து மூர்த்த மூன்றும், அவமுறமுப் பிணிதுயரஞ் சங்கங் குற்ற மாகிய பாசங் களுநற் சுடர்தான் மூன்றும், தவமுறமுற் சாற்றியிடுந் தொண் ணூற்றுறுந் தொகுத்துரைத்த நூற்றிருபத் தொன்பதுந்தான், அவமதற ஆய்ந்தவற்றைக் கடந்தவுண்மை அறிந்தவர்கள் அமல ரென அறிக ஐயா" என்று கூறுகின்றார்.

2. ஆன்மாவும், இச்சை ஞானம் கிரியை என்பவற்றை யுடையனென் பதை அருணந்தி சிவனார், "சிவனும் இச்சா ஞானக் கிரியையால் சிவனையொப்ப னுவன் என்றிடின்" (சிவ. சித். சூ. 1 : 64) என்பதனால் உணர்த்துகின்றார்.

அகவல் 16

பஞ்சாவத்தையியல்

[1]கால்கொடுத் திருகை மூட்டி வாழிய
[2]வெந்நிற் றண்டென் விடங்கத் தின்னியற்
[3]பழுக்கழி நிரைத்துச் சிரைக்கயி றசைத்து
மயிர்த்தோல் வேய்ந்து சுவர்த்தசை நிறீஇ
ஐம்புலச் சாளரத் தரும்பெறன் மாடத்
தும்பர் மணிக்குடச் சென்னிப் பொங்கிய
கூந்தற் பதாகை [4]நான்குநிலை தழீஇய
ஆங்கினி தமர்திற னறையி னொன்ற
சாக்கிரஞ் [5]சொப்பனஞ் சுழுத்தி துரியம்
பிருகுடி நாப்ப ணொருபெருங் கந்தரம்
மருமத் தாதி வலஞ்சுழி யுந்தி
[6]ஒருநான் கங்குலி யும்பர் வரன்முறை
செவிமெய் கண்வாய் மூக்கெனப் பெயரிய
வாயின் மிலேச்சர் சாரணர் தூதர்
சூத மாகதர் புரோகித ரென்ற
மேதகு [7]புத்தீந் தியமுந் தீதறு
வாக்கொடு பதங்கை பாயு ருபத்தமென்

---

1. "கால்கொடுத் திருகை யேறறிக் கழிநிரைத் திறைச்சி வேய்ந்து தோல்படுத் துதிர நீரால் சுவரெடுத்து"—திருநா. **33 : 4.**
2. "வீணுதன் டென்னுரின்"—ஞானு. **14.**
3. "என்பினுற் கழிநிரைத் திறைச்சிமண் சுவரெறிந் திதுநம் மில்லம்"—ஞானசம். **ஆரூர் 8.**
4. நானிலை—பா. வே.
5. சுவனம்—பா. வே.
6. யுந்திப் பொருநாள்—பா. வே.
7. புந்தீந்தியமும்—பா. வே.

இவுளி மறவரும் யானை வீரரும்
திகிரி தூண்டிய தறுக ணாளரும்
வன்கண் மள்ளருந் தந்திரத் தலைவரும்
என்கரு மேந்தியத் திறனா மெஞ்சிய
ஓசை பரிச முருவ மிரதங்
கந்த முரைநடை கொடைபோக் கின்பமென்
விடயப் பல்பரி சனமு மிடையாப்
[1]பிராண வபான வுதான வியான
சமான நாக கூர்ம கிருகர
தேவ தத்த தனஞ்சய னென்ற
ஈரைந் துறுதிச் சுற்றமு [2]நியதி
சிந்தித் தாய்ந்து துணிந்து [3]செயற்படும்
அந்தக் கரண வமைச்சருந் தந்தம்
முறையுளி வழாஅது துறைதோ [4]றீண்டிய
சாதுரங் கத்து நீதி யாகிப்
பேரத் தாணிச் சீர்பெறத் துன்னி
வீசுவ வீசி விரும்புவ விரும்பி
மாசில் காட்சி மன்ன [5]னீங்கிப்
பல்பரி வாரமும் விள்ளாச் சுற்றமும்
தந்திரம் புணர்ந்த மந்திர மாக்களும்
பலர்புக லறியா வவைபுகு மரங்கின்
நினைந்தாய்ந்து துணிந்து செயன்மணந் தினிதுணர்ந்து

---

1. பிராணா பானா—பா. வே.

2 நீதி—பா. வே.

3. செயப்படும்—பா. வே.

4. றீண்டி—பா. வே.

5. னீங்கிய—பா. வே.

[1]நனவெனக் கனவி னன்னடை வழாஅது
உரைத்தனன் சொப்பனத் தகத்தினி திறந்து
மந்திரத் தலைவனும் வன்கடும் பதிபனும்
மந்திர பூமி மருங்கு போகிச்
சிந்தை மாத்திரங் கனவலி னனவின்
தந்துரை சுழூத்தி யின்றே மந்திரத்
தலைவற் றணந்து விலைவரம் பில்லாச்
சிங்கஞ் சுமந்த வைம்பே ரமளிப்
பள்ளி மண்டபத் தானுந் தனுது
திகிரி யுருண்ட பெருவனப் பேய்ப்ப
உறுதிச் சுற்றத் துறுவளி யெடுப்ப
ஏற்ற மிழிவு சீற்ற மாற்றல்
இழிச்சல் பழிச்ச லின்பத் துன்பம்
ஒழித்தனன் துரியத் தழித்தினி ததீதத்
தொருவகை யெங்கணு மாகி யிருளிரி
சுடர்த்தொழிற் சாக்கிரத் தாங்க ணின்கின்
[2]இடைத்தகை தெரிதனிற் றெரியு மாறே[3]

---

1. கனுக்காண்டல் மேனோக்கிய அவத்தையினன்றி ஈண்டில்லை டென் பாரை மறுத்தற்கண், மாதவச் சிவஞான முனிவர், "நனவெனக் கனவி னன்னடை வழாஅ, துரைத்தனன் சொப்பனத்து எனக் கீழ்நோக்கு மவத்தையின் இயல்புரைப்புழிக் கூறுதலானும்...... சாக்கிரத்தினின்று இழியுங்காலும் அதீதத்தினின்று ஏறுங்காலும் கண்டத்தானத்திற் கனவுநிகழ்த லுண்டென்பது தெற்றென வுணர்க" (சிவ. போ. பாடி. சூ. 4 : அதி. 3) என்று கூறுவாராய் இப்பகுதியினை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

2. இடைத்தகத் தெரித—பா. வே.

3. சிவஞான மாபாடியத்து (சூ. 4 : அதி. 3) ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான முனிவர், அந்தக் கரணங்களும் ஏனைக் கருவிகளும் அரசுறுப்புக் களோடொக்குமென்றுரைத்து இவ் வகவலை யதற்குச் சான்றாகக் காட்டுகின்றார்.

[1] இது பஞ்சாவத்தை சாதகத்தாற் பசு தரிசனம் கூறியது.

1—8. உரை: (கால் கொடுத்து .... துறையின்) கால் கொடுத்து இரு கை மூட்டி—இரண்டு காலையும் நாட்டி இரண்டு கையையும் வைத்து; [2]வெங்கில் தண்டு என் விடங்கத்து—முதுகெனும் பாகிய வீணாதண்டென்னும் அழகிய முகட்டிலே; இன்னியல் பழுக் கழி நிரைத்து—இனிய [3]இயல்பையுடைய பழுவெலும்புகளென்னும் கழியைச் சுவராக [4]நிரைத்து; சிரைக்கயிறு அசைத்து—நரம்பென்னும் கயிற்றாலே கட்டி; சுவர்த்தசை நிறீஇ—இந்தக் கழிச் சுவரிலே [5]மாமிச மென்னும் மண்ணாலே மேவி; மயிர்த்தோல் வேய்ந்து—மயிரை யுடைத்தாகிய தோலைக் கூரையாக வேய்ந்து; [6]ஐம்புலச் சாளரத்து — ஐந்தாகிய இந்திரியங்களைச் சாளரங்களாகவுடைய; அரும்பெறல் மாடத்து உம்பர்—இந்தப் பெறுதற்கரிய மாடத்தின் மேலே; மணிக்குடச் சென்னி—[7]பூரணப் பொற்குடமாகிய தலையை யும் பெற்று; பொங்கிய கூந்தற் பதாகை—மிக்கிருக்கப் படாநின்ற கூந்தற் கொடியையும்; நான்கு நிலை தழீஇய—[8]நான்கு நிலையையும்

---

1. தேகத்திலே நின்று தேகி போகங்கொள்ளும் முறை எங்ஙனே யென்னப் பஞ்சாவத்தை சாதகத்தாற் பசுதரிசனம் கூறியது—பா. வே,

2. வெங்கில் வாழிய தண்டு என்று கொண்டு முதுகிலே வாழப்பட்ட வீணாதண்டு என்று உரைகூறிய பிரதியுமுண்டு.

3. இயல்பாகிய —உ. வே.

4. நிரல்பட வைத்து—உ. வே.

5. மாங்கிசமென்னும்—உ. வே.

6. இனி, திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் "இரண்டு வாசல் ஏழ்வுடைத் தாவனமத்து அங்கு ஏழுசா லேசம் பண்ணி, மால்கொடுத் தாவி வைத்தார்" (மறைக்காடு 4) என்பர்.

7. சிகரமாகிய மணிக்குடம் போன்ற தலையையும்—உ. வே.

8. நால்வகை நிலையையும் பொருந்திய—உ. வே.
நான்கு நிலை: "சாக்கிர முதலிய நான்கவத்தைக்கு முரிய நான்கிட மென்க; துரியாதீதத்திலே கருவிகள் கூடாமைபற்றி அவத்தைப் படுதற்குரிய நான்கிடம் கூறினரென்க," என்பர் சேற்றூர் சுப்பிரமணியக்கவிராயர்; இவ்வாறே குறுந்திரட்டுடையாரும், "நன

பொருந்திய; ஆங்கு—[1] அவ்விடமாகிய தேகத்தில்; இனிது அமர் திறன் அறையின்—இனிதாக இருந்து ஆன்மாவாகிய அரச குமாரன் வர்த்திக்கும் முறைமையைச் சொல்லின்;

8—12. (ஆன்ற..........உம்பர்) பிருகுடி நாப்பண்—[2] ஆன்மாவானவன் புருவமத்தியிலே நின்றபோது; ஆன்ற சாக்கிரம்—விசாலமுடைத்தாகிய சாக்கிராவத்தை யென்றும்; ஒருபெருங் கந்தரம் சொப்பனம்—ஒப்பில்லாத பெரிய கழுத்தடியிலே நின்றபோது சொப்பனவத்தை யென்றும்; [3] மருமத் தாதி சுழுத்தி-நெஞ்சடியிலே நின்றபோது சுழுத்தியவத்தை யென்றும்; வலஞ்சுழி [4] உந்தி யும்பர்

வொடு கனவு சுழுத்தியே றுரிய நான்கெனச் சொலப்படும் அவத்தை" (பெருந்.-குறுந். 1) எனத் துரியாதீதத்தை விலக்கியே கூறுதல் காண்க. ஆனல், குறுந்திரட்டுடையார் கொள்கையால் வேறுபட்டவரென அறிக.

1. ஈண்டுத் தேகத்தை ஒரு பெருமனையாக உருவகஞ் செய்தது போலவே சித்தாந்த தீபிகையுடையாரும், "அத்திநற் றாணே டுத்தரந் துலாங்கொண் டழுகுறு சட்டமா வமைத்து, வித்தக மாகப் பழுக்கழி நிரைத்து விவிதமாஞ்சிரையினற் கட்டி, மெத்துநீருதிரந் தசையெனு மண்ணுன் மேவவே சுவர்செய்து மேலங், குய்த்ததோல் கேசவுரோமத்தால் வேய்ந்த வுரோககா யத்தினை யுரைப்பாம்" என்றும், "உரைத்தவாய் வாய்தல் செவிமுத லெட்டு மோங்குசாளரங்களாயதரந், திருத்துநற் கபாடம் பற்கள்தா ளாகித் திகழுநா மொக்கதா மலாதிப், பெருத்த பண் டமதாய்ப் பேதகா டிகளாற் பெருகையும் பித்துமே மிகுத்து, வரைப்பில் சோகாதி மூப்பினுற் பரந்த மனையிதை யார்வகுத் துரைப்பார்" என்றும் கூறுகின்றார்.

2. ஆன்மா இங்கே கூறியவாறு சாக்கிர முதலிய நான்கவத்தை யெய்தும் திறத்தை, "புருவமத் தியத்தே புலன்கர ணங்கள் பொருந்திய பொழுது சாக்கிரமாம், கருவியில் தூக்கம் போகமற்றவை தாம் களத்தினின் றிடுதகை கனவாம், இருதயத் தெல்லா மிறந்திட்ச் சித்தமொன்றிட நின்றது சுழுத்தி, ஒருவிமற் றதுநா பியினிலுல் விரலி னும்பராய் நிற்பது துரியம்" (குறுந். ஆதாரகரணகதாவத்தை 1) என்பதனுலுமுணர்க.

3. "மருமத்தாதி" என்பது முதல் "துரியம்" என்பது வரையுள்ள பகுதிகட்குச் சில ஏடுகளில் இவ்வுரை காணப்படவில்லை.

4. உந்தியும்பர் ஒருநான் கங்குலி துரியம் என்பதற்கு நாபித்தானத்துக்குமேலே நான்கங்குலத்து நின்றபோது என்று ஒரு பிரதியிற்

ஒருநான் கங்குலி துரியம்—வலமாய்ச் சுழித் திருக்கின்ற நாபித் தானத்துக்கு மேலே நாலங்குலமும் கீழே நாலங்குலமுமாக எட்டங் குலத்து நின்றபோது துரியாவத்தை யென்றும் சொல்லப்படும்.[1]

12—16. ([2]வரன் முறை..........புத்தீந்தியமும்) வரல் முறை——சாக்கிராவத்தை தொடங்கிவரும் முறைபாவது; செவி எனப் பெயரிய வாயில் மிலேச்சர்—செவியெனப் பெயருடைத்தாகிய [3]பொறி

காணப்படுகிறது. சிவஞான சுவாமிகளும் துரியாவத்தையைப்பற்றி யுரைக்குமிடத்தே, “இனிச் சித்தமும் தனது சத்தி மடங்கிச் செயலற்றொழியும் அவத்தையின் ஆங்காரத்தான் இயக்கப்படும் பிராணவாயுவும் புருடனும் என்னும் இரண்டு கருவியுங்கூடி உடம் பிற்குக் காவலாகிய தன்னையே விடயிக்கும் அவத்தை துரியம்; இதற்குத்தானம் உந்தி” (சிவஞா. பாடி. சூ. 4 : அதி. 3) என்று பொதுப்படக் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு சொல்லுமிடத்து, திருமூல நாயனார் துரியாவத்தைக்கு இடம் உந்தியென்றே கூறுவர்; “ஐயைந்து மத்திமை யானது சாக்கிரம், கைகண்ட பன்னான்கிற் கண்டங் கனவென்பர், பொய் கண்டிலாத புருட னிதயஞ் சுழுனை, மெய்கண் டவனுந்தி யாகுந் துரியமே” (திருமந். 2142) என்பது காண்க. அருணந்தி சிவனார், “சாக்கிர மூப்பத்தைந்து நுதலினிற் கனவு தன்னில், ஆக்கிய விருபத்தைந்து களத்தினிற் சுழுனை மூன்று, நீக்கிய விதயந் தன்னில் துரியத்தி லிரண்டு நாபி, நோக்கிய துரியாதீதம் நுவலின் மூலத்தினொன்றே” (சிவ. சித். சூத். 4 : 33) என்பர்.

1. “ஊர்த்வே ஜாக்ரத் ஸ்திதிஜ்ஞேயம் ஸ்வப்நஞ் ஹ்ருதயாஸ்ரயம் |
ஹ்ருதயாதி ஸரோஜஸ்ய நாஸ்யந்தஞ் ஸுஷுப்திகம் ||
தஸ்மாதயஸ்தாச்சீ யஸ்ய துர்யாதீதஞ்ச லிங்கம் |”
என்று சித்தாந்த போத முதலியன கூறுவது காண்க.

2. இப்பகுதிக்குமட்டில் அச்சுப் பிரதியிலும் செப்பறைப் பிரதியிலும் பொழிப்புரையே காணப்படுகிறது.

3. பொறியிலே நின்று—உ. வே.
“உடம்பின் உரைக்கும் உரையா நாவிற், படம்புகு மிலேச்சர் உழையராக” (முல்லை. 65–6) என்று நப்பூதனார் கூறுவதும், நச்சினார்க் கினியர், “வார்த்தை சொல்லாத நாவினையுடைய கையாலும் முகத்தாலும் வார்த்தை சொல்லும் சட்டையிடும் சாவாசிகள் பள்ளிகொள்ளுமிடத்தைச் சூழ்ந்து திரிய” என்று உரைப்பதும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்குரியன.

வாயிலே நின்று போகங்கொள்ளும் [1] ஆரிய மெய்காப்பாரும்; மெய்சாரணர்—மெய்யிலே நின்று போகங்கொள்ளும் சாரணராகிய ஒற்றர்களும்; கண் தூதர்—கண்ணிலே நின்று போகங்கொள்ளும் [2] தூதிடை போவாரும்; வாய் சூத மாகதர்—வாயிலே நின்று போகங் கொள்ளும் சூத மாகதராகிய ஏத்தாளரும்; மூக்கு புரோகிதர்— மூக்கிலே நின்று போகங்கொள்ளும் புரோகிதரும்; என்ற மேதகு புத்தீந்தியமும்—என்று [3] சொல்லப்பட்ட மேன்மை தக்கிருக்கப்படா நின்ற ஞானேந்திரிய வர்க்கமும்;

16—21. (தீதறு........திறனும்) தீதறு வாக்கொடு இவுளி மற வரும்—குற்றமற்ற வாக்காகிய குதிரைச் சேவகரும்; பதம் யானை வீரரும்—கால்களாகிய யானைமேல் யுத்த வீரரும்; கை திகிரி தூண்டிய தறுகணாளரும்—கைகளாகிய [4] தேர் செலுத்தும் அச்சமிலாராகிய

---

1. வாயில்லாத அநாரிய மெய்காப்பாரும்—உ. வே. வாயில்லாத மிலேச்சர்களும்—உ. வே.
ஆரியர் வேற்றுமொழியினராய்த் தமிழறியாது கையினும் முகத்தி னும் தம் கருத்தை யுணர்த்துவோராயிருந்தமையின், வாயில்லாத மிலேச்சர் என்று உரை நிகழ்வதாயிற்று என்க. மிலேச்சராவார் ஆரியராதலின், ஆரிய மெய்காப்பார் என்றார்; 'மிலேச்சர் ஆரியர்' (72) பிங்கல நிகண்டு. ஆரியர் கேரள பங்காள நாட்டுக்கு வடக்கில் ஆரியகத்தில் வாழ்ந்தவர்; ஆரியகம் தாலமி முதலிய யவனர்களால் ஆரியக் (Ariake) எனக் குறிக்கப்படுவது.
2. தூது போவாரும்; தூதரும்—உ. வே.
3. ஈண்டுச் சொல்லப்பட்ட மெய்காப்பாரும் ஒற்றரும் தூதரும் ஏத் தாளரும் புரோகிதருமென்ற ஐவரும் அரசியற்கு உரிய பொருளை யறிந்து அரசர்க்குணர்த்தும் அமைதியுடையாராதலின், அவர்களை ஞானேந்திரியங்கட்கு உவமமாக வைத்து உருவகஞ் செய்தாரென்க; எனவே, ஞானேந்திரியங்களைந்தும் புறத்தே நிகழ்வனவற்றை யறிந்து ஆன்மாவுக்கு அறிவுறுத்தும் கருவியாவன என்றுமாயிற்று. இவற்றின் இயல்பை, "நற்செவி துவக்குக் கண்ணு நாசி யைந்தினை யும் நல்லோர், புத்தியிந் திரியமென்று புகன்றனர் (சிவ. சித். 151) என்றும், "ஞானேந் திரியங்கள் நன்று வுரைக்கக்கேள், ஊன மிகு பூத முற்றிடுமோ—ஈனமாம், சுத்தாதி யையறியுந் தானஞ் செவி தோல்கண், அத்தாலு மூக்கென் றறி" (உண்மை. 11) என்றும் பிறரும் கூறுதல் காண்க:
4. இப்பகுதிகட்குச் சில ஏடுகளில் உரையில்லை.

தேர்மேல் யுத்த வீரரும், பாயுரு வன்கண் மள்ளரும்—பாயுருவாகிய வன்கண்ணரான காலாட்களும்; உபத்தம் என் தந்திரத் தலைவரும்—உபத்தமென்று சொல்லப்பட்ட சேனாபதியரும்; என் கருமேந்தியத் திறனும்—என்று [1]சொல்லப்பட்ட கன்மேந்திரியமும்;

21—24. (எஞ்சிய.......பரிசனமும்) எஞ்சிய—இவ் விந்திரியங்களுடனே கூடிய; ஓசை பரிசம் உருவம் இரதம் கந்தம்—சத்த பரிச ரூப ரச கந்தமும்; உரை நடை கொடை போக்கு இன்பம் என் விடயப் [2]பல்பரிசனமும்—வசன கமன தான விசர்க்க ஆனந்தம் என்று சொல்லப்பட்ட விடயமாகிய பல [3]பரிவாரத்தாரும்;

24—28. (இடையா..........சுற்றமும்) இடையா—கெடாதே; பிராண அபான உதான வியான சமான நாக கூர்ம கிருகர தேவதத்த தனஞ்சயன் என்ற—[4]பிராணவாயுவும், அபானவாயுவும், உதான

---

1. இக் கன்மேந்திரியத் தொகுதிகளை "வாக்கொடு பாதம் பாணி பாயுவோ டுபத்த மைந்தும், நீக்கினர் முன்னே கன்மேந் திரியங்களென நினைந்தே" (சிவ. சிந். 152) என்று அருணந்தி சிவனாரும், "கண்ணுதல் நூல் ஓதியிடுங் கன்மேந் திரியங்கள், எண்ணும் வசனாதிக் கிடமாக—நண்ணியிடும், வாக்குப் பாதம்பாணி மன்னு குதமுபத்த, மாக்கருது நாளும் அது" (உண்மை 14) என்று உமாபதி சிவனாரும் கூறுப.
2. ஓசைமுதல் ஆனந்தமீறாக வுள்ள பத்தனையும், பத்தென்று தொகை கொடாது "விடயப் பல்பரிசன" மெனப் பொதுப்படக் கூறியதனால், பரிவாரம் அகப்பரிவாரம், புறப்பரிவார மென இருதிறப் படுதல்போல், ஓசைமுதல் ஐந்தும் ஞானேந்திரிய விடயம் என்றும், வசன முதலைந்தும் கன்மேந்திரிய விடயமென்றுங் கொள்க. "இவை தமக்கு (ஞானேந்திரியங்கட்கு), சத்தநற் பரிசரூப விரதகந் தங்களைந்தும், வைத்தனர் விடயமாக அனைடவினின் மருவும் என்றே" என்றும், "ஆக்கிய வசன கமன தானமும் விசர்க்கானந்தம் ஊக்கமாரைந்தும் ஐந்தின் (கன்மேந்திரியங்களின்) தொழிலென ஓதினரே" (சிவ. சித். 151, 152) என்றும் சான்றோர் கூறுப.
3. பரியாளத்தாரும்—உ. வே.
4. இப்பகுதியில் ஏனைப் பிரதிகளில் உரை விளக்கமாகக் கூறப்பட்டவை அச்சுப் பிரதியிலும் செப்பறைப் பிரதியிலும், உரையகத்தே பெய்து கூறப்பட்டுள்ளன. அவை வருமாறு:—பிராணவாயு இதயத்தில் இந்திரநீல நிறத்ததையுடைய இடை பிங்கலை சுழுமுனையிற் போக்கு வரவு செய்யும்; அபானவாயு, குதத்தில்

வாயுவும் வியானவாயுவும் சமானவாயுவும் நாகவாயுவும் கூர்மவாயுவும் கிருகரவாயுவும் தேவதத்தவாயுவும் தனஞ்சயவாயுவும் என்று சொல்

இந்திரகோப நிறத்தையுடைத்தாகி மலசலங்களைப் பிரிக்கும்; **உதானவாயு,** நாபித்தானத்திலே மின்னொளியின் நிறத்தை யுடைத்தாகிய அக்கரங்களைப் பிரிக்கும்; **வியானவாயு** உடல் முழுதும வியாபித்து நின்று பால்நிறத்தை யுடைத்தாகித் தேகத்தைச் சுழித்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யும்; **சமானவாயு** கண்டத்திற் காயாமலர் நிறத்தையுடைத்தாகி அன்னசாரத்தை நாடி தோறுஞ் செலுத்தும்; **நாகவாயு** இளஞாயிற்றின் நிறத்தை யுடைத்தாகி நகை முதலிய தொழில்களைப் புறம்பே செய்விக்கும்; **கூர்மவாயு** குருந்தமலர் நிறத்தை யுடைத்தாகிக் கண்ணை யிமைக்கும்; **கிருகரவாயு** மஞ்சள் நிறத்தை யுடைத்தாகித் தும்மலை யுண்டுபண்ணும்; அஞ்சன நிறத்தையுடைத்தாகி—உ. வே. **தேவதத்தவாயு** பளிங்கு நிறத்தை யுடைத்தாகிக் கொட்டாவியைச் செய்விக்கும்; **தனஞ்சயவாயு** நீலாஞ்சன நிறத்தையுடைத்தாகித் தேகத்தை வீங்க வெடிக்கச் செய்யும். இவற்றைப் **பிங்கல நிகண்டுடையார்,** "இருதய மண்டலத் தியங்கும் பிராணன்" "உச்சத் தலத்திடை நிற்ப தபானன்"; "நாபியி னின்றங் கோவாதுதானன்" "வியான னெங்கும் வியாபியாய் நிற்கும்"; "கந்தரக் குழியிற் சந்திடைச் சமானன்"; "முடக்கலு நீட்டலு மிளப்பது நாகன்"; "உரோமம் புளகித நிசைப்பது கூர்மன்"; "கிருகா னென்பது முகத்திடைக் கெழுமித, தும்மலுஞ் சினமும் வெம்மையும் விளைக்கும்"; "ஒட்டமும் இளைப்பும் வியர்ப்பும் தேவதத்தன்" "ஒல்கா அன்பின் நல்லவர் கேண்மையின், உயிருடல் விடினுந் தானுடல் விடாஅது, ஒக்க நின்றங் குடலினை வீக்கித், தலைகிழித் தகல்வது தனஞ்சய னாகும்" (பிங்கல 33–42) என்பர். இனி, **இசை நுணுக்கமுடைய சிகண்டியார்,** "இடை பிங்கலை யிரண்டும் ஏறும் பிராணன், புடைநின் றபானன் மலம் போக்கும்—தடையின்றி, உண்டன கீழாக்கும் உதானன் சமானனெங்கும், கொண்டெறியு மாறிரதக் கூறு" என்றும் "கூர்மன் இமைப்பு விழி கோணுகன் விக்கலாம், பேர்வில் வியானன் பெரிதியக்கும்—போர்மலியும், கோபங் கிருகரனுங் கோப்பினுடம்பெரிப்புத், தேவதத்த னாகுமென்று தேர்" என்றும், "ஒழிந்த தனஞ்செயன்பே ரோதில் உயிர்போய்க், கழிந்தாலும் பின்னுடலைக் கட்டி—அழிந்தழிய, முன்னனுதிப்பித்து முன்னிய வான்மாவின்றிப், பின்னு வெடித்து விடும் பேர்ந்து" என்று கூறுவர். (சிலப். அடி. மேற்.) இவற்றுள்

லப்பட்ட [1]தசவாயுக்களாகிய உறுதிச் சுற்றமும்; [2]உறுதிச் சுற்றமாவார், "அடுத்த நட்பாளரும் அந்த ணாளரும், [3]படைத்தொழிலாளரும் மருத்துவக் கலைஞரும், நிமித்த காரரும் நீணில வேந்தர்க், குரைத்த வைம்பே ருறுதிச் சுற்றம்" என்பதனாலறிக.

23—30. (நியதி........அமைச்சரும்) நியதி சிந்தித்து ஆய்ந்து துணிந்து செயற்படும்—ஒன்றை முறையாகச் சித்தம் சிந்தித்துப் புத்தி விசாரித்து ஆங்காரம் துணிந்து [4]மனம் அதனைச் செய்யத் தொழிற்பட்டுவருகின்ற; [5]அந்தக்கரண அமைச்சரும்—[6]அந்தக்கரண சதுட்டயமான மந்திரிகளும்;

30—35. (தந்தம்........மன்னன்) தம்தம் முறையுளி வழாஅது—தங்கள் தங்களுக்குரிய முறைமையில் குற்றப்படாதே; துறைதோறு

உதானவாயு கண்டத்தில் நிற்குமென்றும், நாகன் விக்கலிடுவிக்கும் என்றும் தேவதத்தன் உடம்பெரிப்பை யுண்டுபண்ணுமென்றும் அடியார்க்கு நல்லார் கூறுவர்.

1. அரசன் தன் அரசியலை நடாத்துதற்கு உறுதித்துணை வழங்குதலின், நட்பாளர் முதலாயினோரை உறுதிச்சுற்றம் என்றாற்போல, இவ் வாயுக்கள் பத்தும், உடற்கு உறுதுணையாய் நின்று நடாத்துதலால், "தசவாயுக்களாகிய உறுதிச் சுற்றம்" என்றார்; இக் கருத்தை, "காவல்மற் றதுவாய் நின்று உறக்கத்தில் கருதுடல் பிணமெனு வண்ணம், ஆவது இத் தசவாயுக்களும் உடலமாதியை நடாத்து காரணமாய் ஒவல் மற்றின்றி யுள்ளன விவற்றை யொக்கவே தரித்து நின்றுணர்ந்து, தாவலற்றுணர்வே யாகுமுன் தனச்குத் தகுமுடல் செயல்களொன்றிலையே" என்று தத்துவசித்தி என்னும் நூல் கூறுகின்றது.

2. இது சில பிரதிகளில் இல்லை.

3. மடைத்தொழிலாளரும் படைத்தொழில் வாணரும்—பா. வே.

4. மனம் அதனைச் செய்வித்து வருகிற நான்காகிய அந்தக்கரண மந்திரிகளும்—உ. வே. "துவமாகச் சிந்தித் தாய்ந்தே துணிந்து துரிசறவே செய்யுமன முதலாநான்கு"—சித்தாந்த தீபிகை.

5. "அந்தக்கரண மவற்றி னொன்றன் றனைவ, சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணராது, அமைச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சவத் தைத்தே"—சிவ. போ. சூ. 4.

6. அந்தக் கரணத்தின் இயல்பை, "சித்தமாம்" (சிவ. சித். 148–150) என்றற் றொடக்கத்துச் செய்யுட்களால் அருணந்தி சிவனார் விளக்கியருளுகின்றார்.

ஈண்டிய–[1] துறை தோறும் கூடிய; சாதுரங்கத்து நீதியாகி–சதுரங்க மத்தியிலே நீதிமானாய்; [2]பேரத்தாணி—(அசேதனமான கருவிகளைச் சேதனமாகக் கூறினாற்போல) பெரிய அத்தாணி மண்டபமாகிய [3]அந்தப் புருவ மத்தியிலே; மாசில் காட்சி மன்னவன்—குற்றமற்ற காட்சியையுடைய ஆன்மாவாகிய மன்னவன்; சீர்பெறத் துன்னி—சிறப்பாகப் பொருந்தி; [4]விரும்புவ விரும்பி—ஞானேந்திரியங்களால் அறிவனவற்றை யறிந்து; வீசுவ வீசி—கன்மேந்திரியங்களாலே செய்வனவற்றைச் செய்து;

[5] இத்துணையும் சாக்கிராவத்தை கூறிற்று[6].

---

1. ஈண்டி யென்று பாடங்கொண்டு, துறைதோறுங்கூடி என்றுரைக்கும் பிரதியுமுண்டு.

2. பேரத்தாணி—பெரிய அத்தாணிமண்டபமாகிய அரசிருக்கையில் இருந்த தன்மைத்தாகக் கூடி—உ. வே. ஆஸ்தானம், அத்தாணி என வந்தது என்பர்.

3. அந்தப் புருவமத்தியிலே யென்பது சில ஏடுகளில் இல்லை.

4. விரும்புதற்கு அறிகருவிகளும், வீசுதற்குத் தொழிற்கருவிகளும் வேண்டுவதால் ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்கள் ஞாபகப்படுத்தப் பட்டன என்று பெருமண்டூர்ப் பிரதி கூறுகிறது.

5. இது சில ஏடுகளில் இல்லை. அச்சுப் பிரதி, "இது சகலம். இனிக் கீழாலவத்தைச் சாக்கிரம் வருமாறு: அந்தத் தானத்திற் றானே பூதங்களைந்தும், கலாதிகளாறும், சிவதத்துவமைந்தும் ஆகப் பதினாறும் நிறுத்தி, ஞானேந்திரியமைந்தும், கன்மேந்திரியமைந்தும், தன்மாத்திரைகளைந்தும், வசனாதிகளைந்தும், வாயுக்கள் பத்தும், அந்தக் கரணம் நான்கும், உள்ளம் ஒன்றுமாக முப்பத்தைந்து கருவிகளுடனே நிற்பது கேவல சாக்கிரம்" என்று கூறுகிறது.

இதுகாறும் முப்பத்து நான்கு கூறி, அவற்றோடு புருடனை அரசனைக் கூட்டினமையின், சாக்கிரத்தே கருவி முப்பத்தைந்தாதல் உணர்ந்துகொள்க. "இருபத்தைந்து தத்துவமும் வாயுப் பத்தும் சாக்கிரமே"—மூலசித்தி. வாயு பத்தும் தாத்திகம் என்பர் சிவாக்கிரயோகிகள் (சிவநெறி. 132).

6. இக் கூறியவாற்றால், சாக்கிராவத்தையிலே ஆன்மா புருவத் தானத்தே நின்று, ஞானேந்திரியமைந்து, கன்மேந்திரியமைந்து, விடயம் பத்து, வாயுபத்து, அந்தக்கரணம் நான்கு என்ற முப்பத்து

35—41. (நீங்கி........உரைத்தனன்) நீங்கி—இந்தச் சாக்கிராவத்தையிலே இந்திரியம் நீங்கி; பல் பரிவாரமும்—[1]சத்தாதி தன்மாத்திரைகள் வசனாதிகளாகிய பரிவாரங்கள் பத்தும்; விள்ளாச் சுற்றமும்—நீங்காத வாயுக்கள் பத்தாகிய சுற்றத்தாரும்; தந்திரம் புணர்ந்த மந்திர மாக்களும்—விடயத்திற் கூடும் அந்தக்கரண சதுட்டயங்களாகிய மந்திரிகளும்; பலர் புகல் அறியா—மற்றைத் தத்துவங்களாகிய பலரும் புகுவதன்றி; அவை புகும்—அங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட [2]இருபத்துநான்கு தத்துவங்களாகிய அவர்களே புகுதத்தக்க;

நான்கு கருவிகளோடு தன்னைக் கூட்டமுப்பத்தைந்தாக நிற்குமாறு காண்க. "சாக்கிர முப்பத்தைந்து நுதலின்" (சிவ. சித். 223) என்றும் அதனை விரித்து, "ஓசையேபரிசு முருவமே யிரதங் கந்தமே யொள்ளிய வைந்தும், வாசகந் தானங் கமனமே விசர்க்க மானந்த மென் றிவை யைந்தும், பேசிடின் மனமே புத்தி யாங்காரஞ் சித்தமே பதினொன்குங் கூட, ஆசில் சாக்கிரத்தென் றறைந்திடு மவத்தை யாவது மானந்த மறையில்" (பெருந். 1257) என்றும் சான்றோர் கூறியவாறு காண்க.

1. சத்தாதிகளை ஈண்டுத் தன்மாத்திரையென்று கோடல் பொருந்தாது என மாதவச் சிவஞான முனிவர் மறுத்து, "ஈண்டுக் கூறப்படும் சத்தாதியாவன ஞானேந்திரியங்களான் அறியப்படும் விடயங்களே யன்றி, சத்த முதலிய தன்மாத்திரைகளல்ல என்பதற்கு வசனாதியோடொப்பவைத்து, விடயப் பல்பரிசனமும் (24) எனக் கூறியதே சான்றுதலறிக; இஃதறியாதார் இவ்வவத்தைக்கண் ணிற்கும் முப்பத்தைந்து கருவிகளுள், சத்தாதியென்றது பெரும் பூதங்கட்குக் காரணமாகிய தன்மாத்திரை போலு மெனப் பெயரொருமை மாத்திரையேபற்றி மயங்குப" என்பர் (சிவ. பாடி. : சூ. 4 : அதி. 3).

2. "சொப்பனத்தானத்தில் இருபத்திரண்டு கருவிகளை நிறுத்தித் தான் இனிதாக நீங்கி" என்று அச்சுப்பிரதியிற் காணப்படுகிறது. இருபத்திரண்டுமாவன: புருடன், சித்தம், பிராணவாயு என்ற மூன்று மொழிந்த இருபத்திரண்டு; சொப்பனத்தே தொழிற்படும் இருபத்தைந்தாவன சத்தாதி வசனாதி விடயம்பத்து, வாயுக்கள் பத்து, கரணங்கள் நான்கு, புருடன் ஒன்று ஆக இருபத்தைந்து.

அரங்கின்—கண்டத்தானமாகிய அரங்கிலே; நினைந்து—[1]சித்தம் சிந்தித்து; ஆய்ந்து—புத்தி ஆராய்ந்து; துணிந்து—ஆங்காரம் துணிந்து; செயல் மணந்து—மனம் அதனைச் செய்வித்து; இனிது உணர்ந்து—இத்தனையும் கூடி இனிதாக அறிந்து; நனவு என—நனவென்று மயங்கி; கனவின்—சொப்பனாவத்தையில் கண்டு; நன்னடை வழாஅது—அந்தச் சாக்கிரா வத்தையிலே ஒன்றும் தப்பாதவாறு; உரைத்தனன்—[2]சொன்னான்;

41—45. (சொப்பனத்து..........இன்றே) சொப்பனத்தகத்து இனிது இறந்து—[3]சொப்பனாவத்தையினின்றும் இனிதாகப் போந்து; மந்திரத் தலைவனும்—மந்திரத் தலைவனாகிய சித்தமும்; [4]வன்கடும்பதிபனும்—உறுதிச் சுற்றத்தானாகிய பிராணவாயுவும்; மந்திரபூமி மருங்கு போகி—சுழுத்தியவத்தைத் தானமாகிய இதயத்திடத்திலே புகுந்து; சிந்தை மாத்திரம் கனவலின்—சிந்தித்தலுடைய சிந்தை

---

1. "அந்தக்கரணங்களின் குணம், நினைந் தாராய்ந்து துணிந்து செயல் மணந்து" எனவும், "நியதி சிந்தித்தாராய்ந்து துணிந்து செயற்படும், அந்தக்கரண வமைச்சரும்" எனவும் நூல்களிற் சொல்லி வருகையாற் சித்தம் நினைவை யெழுப்புங் கருவியாயும், ஆங்காரம் அறிவை மேலிடுவிக்குங் கருவியாயும், புத்தி நிச்சயிக்குங் கருவியாயும் மனது பற்றுங் கருவியாயுமிருக்கும்" என்று மதுரை ஞானப் பிரகாசர் (சிவப். 63. உரை) கூறுவர்.

2. கனவு நிலையிற் கண்டவற்றை நனவாகிய சாக்கிரத்திற் கூறுதற்குக் காரணம், அதற்கேற்ற கருவிகள் பலவும் கனவு நிலையில் இருப்பது பற்றி யென்றறிக. சுழுத்தியின்கண், இக்கருவிகள் பலவும் இல்லாமையால், ஆண்டுக் கண்டவற்றை நனவின்கட் கூறுதற்கு வழியில்லை; "சிந்தை மாத்திரம் கனவலின்" என்றும், "தந்தை சுழுத்தி யின்றே" என்றும் கூறுவதனால், ஈண்டு "நனவெனக் கனவின் நன்னடை வழாஅ துரைத்தனன்" என்றார்.

3. சொப்பனாவத்தையில் தொழிற்படும் கருவியின் வகையை, "மனமுதற் கரண நான்குமாய்ப் பத்து விடயமு மடங்குதல் கனவாம்" என்று சனற்குமார மென்னும் தத்துவ நூலுடையார் கூறுவர்.

4. வன்கடும்பு—வலிய சுற்றம், அஃதாவது உறுதிச்சுற்றம்; "சேர்ந்தவர் கடும் பார்த்தும், ஓங்கு கொல்லியோர் அடு பொருந" (புறம் 22) என்புழிப்போலக் கடும்பு, சுற்றத்தின் மேற்றாயிற்று. வாயுக்கள் பத்தினும், பிராணன் தலையாயதாகலின், அதனை, "வன்கடும்பதிபன்" என்றார்.

மாத்திரமாய் [1]மயங்குதலாலே; நனவில் தந்துரை சுழுத்தி இன்று—சுழுத்தி யவத்தையிற் கண்டபடி சாக்கிரா வத்தையிற் சொல்லுந் தன்மையில்லை;

45—53. (மந்திரத் தலைவன்........துரியத்து) மந்திரத் தலைவன் தணந்து—சுழுத்தியவத்தையிலே மந்திரத் தலைவனாகிய சித்தத்தை யொழித்து; விலை வரம்பில்லா—விலை அளவிடுதற் கரிதாகிய; சிங்கம் சுமந்த ஐம்பே ரமளி—சிங்காதனத்துப் பஞ்ச சயனமாகிய படுக்கையிலே; பள்ளிமண்டபத் தானும்—சயனக் கிரகமாகிய தனது [2]உவளகத்தே பள்ளிகொள்ளுகிற காலத்தினும்; தனாது திகிரி யுருண்ட பெருவனப்பு ஏய்ப்ப—அரசனுடைய சக்கரம் சென்ற [3]பெரிய செய்தியைப் [4]போல; உறுதிச் சுற்றத்து உறுவளி எடுப்ப—[5]உறுதிச் சுற்றமான தசவாயுக்களில் விளங்குகிற [6]பிராணவாயு இயங்க;

---

1. எனவே சுழுத்தியவத்தையில், பிராணவாயுவும், சித்தமும், புருடனும் என்ற மூன்று கருவிகளே தொழிற்படுமாறு பெற்றாம். இதனைத் திருமூலர், 'தான மிழந்து தனிபுக் கிதயத்து, மான மழிந்து மதிகெட்டு மாலாகி, சுழுத்திய தாமே' என்றும், "சுழுனையைச் சேர்ந்துள மூன்றுடன் காட்சி, கெழுமிய சித்தம் பிராணன் தன் காட்சி, யொழுகக் கமலத்தின் உள்ளே யிருந்து, விழுமப் பொருளுடன் மேவி நின்றானே" (திருமந். 2155, 2156) என்றும், அருணந்தி சிவனார், "சுழுனை மூன்று நீக்கிய இதயந் தன்னில்" (4. 33) என்றும் கூறுவர்.
2. "உவளகந் தனதாக வொடுங்கினான்" (சீவக. 243).
3. பெரிய அழகுபோல—உ. வே.
4. "உறங்கு மாயினு மன்னவன் தன்னொளி, கறங்கு தெண்டிரை வையகங் காக்குமால்" (சீவக. 248).
5. வரி 24—28 காண்க.
6. துரியாவத்தையில் ஆன்மாப் பிராணவாயுடன் கூடியிருத்தல் பற்றி "துரியத்தில் இரண்டு நாபி" (சிவ. சித். 4 : 33) என்று அருணந்தி சிவனாரும், "எய்திய துரியத்தொன்று" (சிவப். 60) என உமாபதி சிவனாரும் கூறினர். அறிவறிதற்குரிய கருவிகளின்றி, அறிவு நிலையில் இருத்தல் பற்றி, "உறுவளியெடுப்ப ஏற்றமிழிவு, சீற்ற மாற்றல், இழிச்சல் பழிச்சல், இன்பந்துன்பம் ஒழித்தனன் துரியத்து" என்றார். துரியத்தில் ஆன்மா அறிவிடையழுந்தி யதுவேதானாய்க் கிடப்பதனையே விதந்து "அறிவறி வாகு மான துரியமே" (திருமந். 2206) என்று திருமூல நாயனார் கூறினர்.

ஏற்றம்—[1]உயர்ச்சி யுடையேனென்றும்; இழிவு—தாழ்வு பட்டேனென்றும்; சீற்றம்—கோபமுடையேனென்றும்; ஆற்றல்—[2]பொறையுடையேனென்றும்; இழிச்சல் பழிச்சல்—என்னை வைதார் வாழ்த்தினாரென்றும்; இன்பம் துன்பம்—சுகதுக்க முடையேனென்றும் அறியும் இவையிற்றை; துரியத்து ஒழித்தனன்—[3]ஒழிந்து நாபித்தானத்திலே தேகத்துக்குக் காவலாகிய ஆக்கினை குன்றாது துரியாவத்தையிலே நின்றான்;

53—56. (அழித்தினிது......தெரியுமாறே) அழித்து—[4]துரியத்தானத்திலே பிராணவாயு நிற்க அந்த அவத்தையை யொழித்து; இனிது அதீதத்து—மூலத்தில் இனிதான [5]அதோமுக துரியாதீதத்திலே; ஒருவகை—ஒருபடித்தாகிய [6]ஆணவமலம் மறைப்ப; எங்கணும் ஆகி—எங்கும் வியாபியாக இருப்பன்; நான்கின் இடை—ஆன்மா அவத்தைப்படும் நான்கிடத்தும்; இருள் இரி சுடர்த்தொழில்

---

1. ஏற்றமுடையேனென்றும்—உ. வே.

2. "ஆற்றுதலென்பது அலந்தவர்க் குதவுதல்" என்பர் நல்லந்துவனார் (கலி. நெய். 16) ஆற்றல்—வன்மை; ஈண்டு அஃது சிறப்புடைய வன்மையாய்ப் பொறை மேலதாயிற்று; "வன்மையுள் வன்மை மடவார்ப் பொறை" (குறள். 175) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. இவ்வினையபே கருதி "ஆற்றுவாராற்றல் பசியாற்றல்" (குறள். 225) என்றவிடத்துப் பரிமேலழகர் "பசியைப்பொறுத்தல்" என்று உரை கூறுதல் காண்க.

3. "சித்தமும் தனது சத்திமடங்கிச் செயலற்றொழியும் அவத்தையின் அங்காரத்தான் இயக்கப்படும் பிராணவாயுவும் புருடனு மென்னும் இரண்டு கருவியுங்கூடி உடம்பிற்குக் காவலாகிய தன்னையே விடயிக்கும் அவத்தை துரியம்; இதற்குத் தானம் உந்தி"—சிவஞான பாடியம் (சூ. 4 : அதி 3).

4. துரியாவத்தையினின்றும் அழகிதாகக் கழிந்து—உ. வே.

5. நின்மலதுரியாதீதத்திலே - உ. வே.

6. "நீக்கமில் அதீதம் மாசு நிறைந்த கேவல மாநீர்மை (சிவப். 62) என்று கூறப்படுதலின், கீழாலவத்தைக்கண் அதீதத்தில் ஒடுங்கும் ஆன்மாவை "ஆணவமலம் மறைப்ப" என்று உரை கூறப்படுகிறது. இது கேவலாதீதம். திருமூலரும், "சாக்கிராதீதத்தில் ஆணவந் தான்விடா" (2212) என்றும், "ஆணவமாகும் அதீதம்" (2259)

தகை—[1]பெரியமலமாகிய இருளைக் கெடுக்கும் இக் கருவிகளாகிய விளக்கின் தொழிலைப் பயன்கொள்ளுதலையுடைய பெருந்தகையாகிய நின்னை; சாக்கிரத்து ஆங்கண் தெரிதல்—[2]சாக்கிரமாகிய அவ்விடத்தில் அறிகை; நின் தெரியுமாறு—[3]நின்னையறியும் வழி[4] எ-று.

[5]பஞ்ச சயனமாவன, "மயிர்ச்சேணம் பஞ்சுமெத்தை வண் படாந் தூவி, பயிர்ப்பின் மயிற்பீலி வீப்பாய்" என்பதனாலறிக. ஏகாரம், அசை. (2)

———:———

என்றும் கூறுதல் காண்க. சுத்த அதீதமாயின் வரும் பயன் ஈதென்பார், "பரமாம் அதீதமே பற்றறப் பற்றப், பரமாம் அதீதம் பயிலப் பயிலப், பரமாம் அதீதம் பயிலாத் தபோதனர், பரமாகார் பாசமும் பற்றின் றறுதே" (திருமந். **2274**) என்று கூறியருளினர்.

1. இந்த மல மறைப்பாகிய ஆன்மாவினிடத்து இருளைக் கெடுக்கும் விளக்கைப் போல.........—உ. வே.

2. சகலாவத்தையிலே அறிகை—உ. வே.

3. ஈண்டுக் கூறுவது சாக்கிரத்தே அதீதத்தைப் புரிந்து தன்னையும் முதல்வனையும் அறிக என்பதாம். "பொற்புறு கருவியாவும் புணராமே அறிவிலாமல், சொற்பெறு மதீதம் வந்து தோன்றுமே தோன்றி நின்ற, சிற்பரமதனால் உள்ளச் செயலறுத்திட வுதிக்கும் தற்பரமாகி நிற்றல்" (சிவப். **80**) என்பர் உமாபதி சிவனார். "அரன் முதலாக அறிவோன் அதீதத்தன்" (திருமந். **2260**) என்ப சான்றோர்.

4. எங்கணுமாகி நான்கின் இடை இருள் இரிசுடர்த் தொழில் தகை, சாக்கிரத் தாங்கண் தெரிதல், நிற்றெரியுமாறு என இயையும்.

5. **பிங்கலநிகண்டு 71.** இந்நிகண்டில் இதன் ஈற்றடி, "பயிற்றுந்தண் வீப்பாய் பஞ்ச சயனம்" என்றிருக்கிறது; "மயிர்ச்சேணம் செம்பஞ்சு வண்படாந் தூவி" என்று செப்பறைப் பிரதி கூறுகிறது. "ஐந்து மூன்றடுத்த செல்வத்தமளி" (சீவக. **838**) என்பதன் உரையில் நச்சினார்க்கினியர், "சிறு பூளை செம்பஞ்சு வெண்பஞ்சு சேணம், உறுதூவி சேக்கையோ டைந்து" என்றொரு குறட் பாவைக் காட்டுகின்றார்.

அகவல் 17

ஆன்மசமாதி

இந்தியப் பந்தனை யிரியக் கண்டிசின்
கடவுட் டன்மை யிடைவரு துரியமென்
மடவோர் காட்சி வாயன் றுடலுநர்
ஓம்பரண் [2]கடந்து வீங்குசெலற் ருனை
நாப்ப ணன்றியும் [3]பூக்கே ழோதி
மடவோர் மருட்டு மாவீழ் பள்ளி
இடனுடை வரைப்பு மிறையோ னிறையோன்
பொன்செய் புலவன் புகர்முகக் களிறும்
வெஞ்சின வேங்கையு மெண்கும் யாளியும்
கண்கவர் [4]பெய்தி மன்பதை மருள
ஐயமின் றியற்றிய வாடகத் தசும்பினும்
வளைவா யமையா மணிமருள் குடத்தும்
அவிரொளி விளக்கொன் றல்க லல்லதை
திரிபு முண்டோ தெரிந்திசி னோர்க்கே
துரியத் தல்க விரிபுல னவையும்
[5]வறிய வென்று மருட்கை மருட்டின்
[6]என்னையிவ் விடத்திவற் கிரண்டே மன்னெனத்
தரியா ளுகிச் சாக்கிரத் தானும்
துரியத் தன்மைய னென்னிற் றரியா

1. மாயாவாத நிராகரணம் என்ற தலைப்பு ஒரு பிரதியில் உள்ளது.
2. கடந்த—பா. வே.
3. பூக்கிளரோதி—பா. வே.
4. வெய்தி —பா. வே.
5. வறியுமென்று —பா. வே.
6. என்னை கொலிடத் திவற்கிரண்டே மன்னென—பா. வே. இரண் டேன் மன்னெனு—பா. வே.

20. ஐம்புல மசேதன மறிவ னநாகுலன்
நொந்திவை நுகர்பவர் யாரே யென்றுணர்
அறிவறி சமாதி யென்ப பொறிவளர்
[1]ஐம்புலத் தரசட் டார்த்தவ்
வும்ப ருயர்நிலை யுலகுய்த் தோரே

இது, [2]மாயாவதி துரியத்தில் ஆன்மாச் சுத்தன் என்ன அவனை நிராகரணம் பண்ணுதல் கூறியது.

1—3. உரை: (இந்தியப்பந்தனை.......வாயன்று) இடைவரு துரியம்—[3]இடையிடையே வருகிற துரியாவத்தையை; இந்தியப் பந்தனை இரியக் [4]கண்டிசின்—இந்திரியங்களின் விநியோகம் கழியக் காணுதலாலே; கடவுள் தன்மை என் மடவோர் காட்சி—ஆன்மா பதியினுடைய தன்மையனென்று [5]மாயா வாதிகளாகிய அறிவில்லா

---

1. ஐம்புலக் கரிசட் டார்த் தவ் —பா. வே.

2. இது சிவாத்துவிதி துரியத்தில் ஆன்மாச் சுத்தன் என்ன என்ற பாடம் செப்பறைப் பிரதியிற் காணப்படுகிறது.

3. மேலே சாக்கிரம் முதல் துரியாதீத மீறாகச் சொல்லப்பட்ட ஐவகை யவத்தையிடையே யன்றி அவை இலாடத்தினின்று கீழ்நோக்கியும் மூலத்தானத்தினின்று மேனோக்கியும் நிகழுமிடையும், சாக்கிர முதலிய ஐந்தனுள்ளும் சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், சாக்கிரத்திற் சொப்பனம் முதலியவாக நிகழுமிடத்தும் துரியநிலை யெய்துதலின், இடைவரு துரியமென்றாராக, "இடையிடையே வருகிற துரியா வத்தை" என்று உரை கூறுவதாயிற்று. (சிவ. சித்தி. 4 : 34, 5) கீழ் நோக்கியும் மேல் நோக்கியும் செல்லுமிடத்தே துரியத்தில் புருடன் பிராணவாயுவொடு கூடியும், சாக்கிர துரியத்தில் சிவ தத்துவம் சத்தி தத்துவமென்ற இரு கருவிகளொடு கூடியும் இருக்கும் என்று சித்தாந்த நூல்கள் கூறுவது காண்க.

4. கண்டு+இசின் என்று பிரித்து, இசின் என்பது அசைநிலை யென்ற மையின், கண்டென்பதற்குக் காணுதலாலே என்று உரைகாரர் கூறுவது குறிக்கத்தக்கது.

5. சிவாத்துவிதியாகிய அறிவில்லாதான் சொல்லுமது—உ. வே.

தோர் ஆராய்ந்து [1]சொல்லுமது ; வாயன்று—[2]பொருளன்று ;

3—7. (உடலுநர்............இறையோன்) உடலுநர் ஒப்பு அரண் கடந்து—சத்துருக்களாலே காக்கப்படாநின்ற அரணையழித்து ; [3]வீங்குசெலல் தானை நாப்பண்—[4]மிக்குச் செல்லாநின்ற தந்திரத்தின் நடுவே யிருப்பினும் ; அன்றியும்—அதுவல்லாமலும் ; பூக்கேழ் ஓதி—புட்பங்களால் விளங்கப்படாநின்ற கூந்தலையுடைய ; மடவோர் மருட்டும் மாவீழ் பள்ளி—மகளிர் மயக்கும் வண்டு விரும்பும் புட்ப சயனமாகிய ; இடனுடை வரைப்பும்—[5]விசாலித்த சயனக் கிருகத் திருப்பினும் ; இறையோன் இறையோன்—[6]அரசனுக்குத் தன்னாணை குன்றாமையால் [7]அரசன் அரசன்றான் ; ஆதலாலும்,

---

1. "நறைசதனன்தான் ஒடுங்கினானென்னத் தோன்றும் அத்தன்மையன்றி மற்றோர் அவத்தைதானவனுக் குண்டோ" (மெய்ம்மொழி. அவத்தை. 5) என்றும், "அவத்தையாகி யொடுங்கிடத்தும் விரிந்திடத்தும் ஒருமைத்தாகிப் பேதமில்லகல் தூயமெனும் பிரமந் தன்னைப் பெற்றவத்தை யெதுமறியா பெருமையோரே" (மெய்ஞ்ஞான விளக்கம். அவத்தாந்தராவத்தை. 3) என்றும் பிறரும் சித்தாந்த தீபிகை யுடையாரும் மாயாவாதி கூற்றை இவ்வாறே ஓதி மறுப்பர.

2. மெய்ம்மையன்று—உ. வே.

3. "வீங்குசெலல் மண்டிலம்" (புறம். 8) என்பதற்கு அதன் உரைகாரரும் "மிக்க செலவையுடைய மண்டிலமே" என்று பொருள் கூறுமாறு காண்க.

4. பரந்து செல்லாநின்ற—உ. வே.

5. பள்ளியிடமான விடத்திருப்பினும்—உ. வே.

6. அரசன் அரசனே ; வேறாகானதலாலும்—உ. வே.

7. வேந்தரைக் காணச்செல்லும் சான்றோர், அவர் தம் படைநடுவே விளங்கும் விளக்கத்தையும் உரிமை மகளிரிடையே விளங்கும் விளக்கத்தையும் கண்டு பாராட்டுதல் மரபாதலின், தானை நாப்பணும், இடனுடை வரைப்பும் எடுத்தோதினார் ; "கார்மழை முன்பிற் கைபரிந் தெழுதரும், வான்பறைக் குருகின் நெடுவரி பொற்பக், கொல்களிறு மிடைந்த பஃறோற் றொழுதியொடு, நெடுந்தேர் நுடங்கு கொடி யவிர்வரப் பொலிந்து, செலவுபெரி தினிதுநிற்

8—14. (பொன்செய்.........தெரிந்திசினோர்க்கே) பொன்செய் புலவன்—[1]பொற்றொழிலில் வல்ல புலவனாகியவன்; புகர் முகக்களிறும்—முகத்திலே புகரையுடைத்தாகிய யானையாகவும்; வெஞ்சின வேங்கையும்—வெவ்விய சினத்தையுடைய புலியாகவும்; எண்கும்—கரடியாகவும்; யாளியும்—[2]யாளியாகவும்; மன்பதை மருள—மக்கட்டொகுதி மயங்க; [3]கண்கவர்பு எய்தி—கண்களைக் கவர்ந்துகொள்ளும்படி; ஐயம் இன்று இயற்றிய—[4]குற்றமறச் செய்யப்பட்ட; ஆடகத் தசும்பினும்—[5]குடவிளக்கிடும் [6]பொற்குடத்திலும்; மணி மருள் வளைவாய் அமையா குடத்தும்—இரத்தினங்களின் ஒளியையுடைய மயங்கச்

காணுமோர்க்கே" (பதிற். 83) என்றும், "ஓவத் தன்ன வருகெழு நெடுநகர்ப் பாவையன்ன மகளிர் நாப்பண்.........மாகஞ் சுடர மாவிசும் புகக்கும், ஞாயிறுபோல விளங்குதி டன்றோ, ஈங்குக் காணகு வந்தனென் யானே" (பதிற். 87) என்றும் சான்றோர் கூறுமாறு காண்க.

1. பொற்றொழில செய்ய அறிந்தவன்—உ. வே.

2. சிங்கமாகவும்—உ. வே.
"ஆளி நன்மான் அணங்குடைக் குருளை" (பொருந. 139) இனி யாளியும் அரிமாவும் வேறு என்பதுமுண்டு; "குழிகட களிறு வெரீஇ அரியாளி குழீஇ" (கோவை. 255) என வருதல் காண்க.

3. கண்கவர்வு எய்தி மன்பதை மருள—கண்ணைக் கவரும்படிச் செய்து பார்க்கின்ற மக்கட்டொகுதி ஆச்சரியத்தால் மயங்க—உ. வே. இவ்வுரைப் பிரதி, எய்தி என்பதை எய்த என்பதன் திரிபாகக் கொண்டு உரை கூறுகின்றது.

4. ஓட்டற்ற பொன்னாற் செய்யப்பட்ட—உ. வே.

5. பொற்குடத்திலும்—உ. வே.

6. பொற்குடத்தின் புறத்தே மேலே கூறிய களிறு வேங்கை முதலியவற்றின் கண்கவர் உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்குமெனவறிக. இக்காலத்தும் நாட்டுப்புறங்களில் இவ்வாறு உருவமைக்கப்பட்ட குடங்கள் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய குடங்கள் ஆரிய நாகரிகம் நம் நாட்டிற் பரவியதற்கு முன்பிருந்தே இருந்துவந்திருக்கின்றன என்று வில்லியம் ரோதன்ஸ்டீன் என்பார் கூறுகின்றார்—Ancient India by K. De. B. Codrington. See under the head Pre-Aryan Culture.

செய்யும் வளைந்த வாயையில்லாத [1]ஊமைக்குடத்தும்; அவிர் ஒளி விளக்கு ஒன்று அல்கல் அல்லதை—விட்டு விளங்கப்படா நின்ற ஒளியையுடைய ஒரு விளக்கையிட்டால் அவ் விளக்கு ஒன்றன்றி' தெரிந்திசினோர்க்குத் திரிபும் உண்டோ—ஆராய்ந்தோர்க்கு ஈரிடத்தும் வேறுபாடுண்டாய்த் தோன்றுது, ஆதலாலும்;

15—17. (துரிபத்து........மன்னென) [2]துரியத்து அல்க—துரியாவத்தையிலே அடைந்தபொழுது; விரிபுலன் எவையும்—சாக்கிராவத்தையிலே [3]விரிந்த கருவிகளெல்லாம்; வறிய என்று—அசேதனமானமை தோற்றரவுபட்டபடியினாலே அவையிற்றை அசேதனமென்று நிச்சயித்து; மருட்கை மருட்டின்—இவ் வவத்தையிலுண்

---

1. "குவிவாயமையாக் குடநிறை நீர்" (ஞானு. 54 : 22) எனப் பிறண்டும் வருதல் காண்க. பேசுதற்கேற்ற வாயில்லாரை ஊமையென்பவாகலின், தன்னுள் இருப்பதை வெளிப்படுத்தற்கேற்ற வாயில்லாக் குடத்தை ஊமைக் குடம் என்றார்; எனவே, இஃது ஏனைக்குடம்போலக் சமுச்தும் வாயும் இன்றி வறிதே குடுக்கை போற் புழையுடையதாகிய குடமாம். வாயுடைய ஏனையவற்றைப் போலப் பயன்படாமையின் ஊமைக்குடம் எனப்பட்டது இதன் வயிற்றிற் சுற்றிலும் சிறு சிறு முக்கோண வடிவுடைய பொள்ளல் செய்து, உள்ளே பலவாய்த் தோன்றுமாறு விளக்கேற்றி வைத்தல் பற்றி இவ்வாறு கூறினரென அறிக.

2. இப்பகுதியின் உரை ஏடுதோறும் வேறுபட்டும் பிறழ்ந்தும் வழுமலிந்தும் காணப்படுகின்றது.

3. 'விரிந்த பதினூற் கரணங்களும்' என்றோர் உரைவேறுபாடு முண்டு; பதினான்குமாவன, சாக்கிராவத்தையிலே ஆன்மாவையும் தம்மையும் பிரிக்கவொண்ணுது கூடியிருந்த ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களும் அந்தக்கரணங்களும் ஆகிய பதினான்கு. இனி, சத்தாதி வசனுதியாகிய விடயங்கள் பத்தும் அவ்விடயங்களை யறிதற்கும் செய்தற்கும் ஊக்கத்தை விளைவிக்கும் வாயுக்கள் பத்தும் அவை ஆண்டு வியமாகசுத்தாசுரிய அந்தக்கரணங்கள் நான்கும் தொகுத்து 'விரிபுலன் எவையும்' என்றார் என்றுமாம். "நிலவு சகலத்தி னின்ற பூதாதி, கலாதி சிவாதி சுழிதருக்—குலாவியநூல், வாட்டிய சாக்கிரத்தின் வாயுவசனாதிகளைக், கூட்டியதென் மெய்த்தேவே கூறு"; (சதமணிக்கோவை. 70) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

டாகிய[1] அஞ்ஞானநிலையை ஒழித்துப் பார்க்கில்; இவ்விடத்து—இவ்விடத்தில்; இவற்கு—இந்த ஆன்மாவிற்கு; இரண்டு என்னை மன் என—இரண்டு தன்மை இன்றே [2]யாதுபற்றி நீ இவ் வான்மாவை [3]இரண்டுபடியாகச் சொல்ல வேண்டிற்று என்று அம் மாயாவாதியை நிராகரித்தபோது;

18—19. (தரியானுகி......என்னில்) தரியானுகி—[4]மாயாவாதி சகிக்காதவனுய்; சாக்கிரத்தானும்—சாக்கிராவத்தையிலுள்ள; துரியத் தன்மையன் என்னில்—ஆன்மாவானவன் துரியாவத்தையிற் போலச் சுத்தன் என்றான் என்று கூறுவாயாயின்;

19—24. (கிரியா....உலதுய்த்தோரே) கிரியா ஐம்புலம் அசேதனம்—[5]கெடாத இந்திரியங்கள் அசேதனமாதலாலும்; அறிவன் அநாகுலன்—[6]பரமசிவன் நின்மலனுதலால் கலக்கமில்லாதோனுக

---

1. சேதனம்போலத் தோன்றும் அவையிற்றின் விபரீதக் காட்சியை—உ. வே. அஞ்ஞான நிலையைக் கெடுத்துப் பார்க்கில்—மருள்-அஞ்ஞானம்; கை-இடம்—உ. வே.

2. ஏன்தான் இவ்விடத்து இவ்வான்மாவை இரண்டு படியாகச் சொல்ல வேண்டிற்றென்றருளிச் செய்ய—உ. வே.

3. "மனத்தினி னொடுக்கம் விரி வாய்வரு மவத்தை, யனைத்தையும் அறிந்தறிவ தேவடிவு தானுய், இனத்தையற நின்றதுரி யத்தினை யுணர்ந்தோர், அனைத்தையு மறிந்தவர்க ளென்பதல துண்டோ" என்று போதரத்நகரமென்னும் நூலுடையார் மாயாவாதி சாக்கிர முதலிய வவத்தையில் அசுத்தனை ஆன்மாத் துரியத்தில் சுத்தனுவான் என இரண்டு தன்மை கூறுதலைக் குறிப்பித்தல் காண்க. கேவல துரியத்தில் ஆன்மா ஆணவமலத் தொடக்கால் அசுத்தனென்பதே சித்தாந்த சைவத்தின் கொள்கை. இந்நூலேயன்றி, திருமூலனும், "காய்ந்த விரும்பு கனலை யகன்றாலும், வாய்ந்த வனலெனும் வாதனை நின்றாற்போல், ஏய்ந்த கரண மிறந்த துரியத்துந் தோய்ந்த காணத் துரிசக லாதே" (திருமந். 2309) எனத் துரியத்தும் ஆன்மா சுத்தனல்லவென்று விளக்குதல் காண்க.

4. சிவாத்துவிதி இப்படி சொல்லத் தரியானுகி—உ. வே.

5. விகற்பமில்லாத இந்திரியமைந்தும்—உ. வே.

6. பரமசிவன் ஒருகாலும் கலக்கமில்லாதோனைபடியினுலே—உ. வே.

லாலும்; இவை [1]நேர்ந்து—இவைவாயிற்றால் வரும் சுகதுக்கங்கட்கு வருந்தி; நுகர்பவர் யார்—இவையிற்றை ஆன்மாவை யொழியப் புசிப்பவர் யார்தான்; என்று உணர் அறிவு—[2]என்று அறியும் அறிவு; அறி சமாதி என்ப—[3]ஆன்மாவை யறியும் ஆன்மசமாதி என்று சொல்லுவர்; பொறிவளர் ஐம்புலத்து அரசு அட்டு—[4]இந்திரியங்களிலே வருகிற விடயங்களுக்கு அரசனான அஞ்ஞான வேந்தனை யழித்து; ஆர்த்து—ஆர்த்துக்கொண்டு; [5]உம்பர் உயர்நிலையுலகு

---

1. நேர்ந்த இவையென்று கொண்டு, வருந்தி யிந்தச் சுகதுக்கங்களை யென்று உரை கூறும் ஏடும் உண்டு.

2. இவ்வறிவு, இந்திரியங்களால் வரும் போகத்தை அதுவதுவாய்த் தோய்ந்து நுகர்ந்து இடர்ப்படுதலால், சாக்கிரத்தும் ஆன்மாச் சுத்தனல்லனென்பதை வெளியிற் காட்டிவிடுவதுபற்றி யதனை யுய்த்துணர வைத்து ஆன்மாவின் உண்மை நிலையினை யுணர்த்துமென்பதை மட்டில் விதந்து, "ஆன்மாவை யறியும் ஆன்ம சமாதி" என்றார்.

3. பசு தரிசனமாகிய ஆன்ம சமாதியென்று சொல்லுவர்—உ. வே. பசு தரிசனமாவது, சிற்றறிவுடைய தனக்குத் துணையாவது திருவருளென்றுணர்ந்து, அத்திருவருளே கண்ணாகக்கொண்டு, தானும் அதுவாய் நின்று காண்கின்ற தன்னையும் சிவத்தையும் உடனிகழ்ச்சியாயறிவது; "பாசமதகல ஞானம் பற்றல்" என்றும் "தன்னாலே தனையறிந்தால், தன்னையுந் தானே காணுந் தானதுவாகி நின்றே" (சிவப். 71, 72) என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. இவ்வாற்றால், பசு தரிசனம் வேறென்றும் ஆன்ம சமாதி வேறென்றும் அறிந்துகொள்க. இச் சிவப்பிரகாசத்துள் ஞானம் என்றதும் அதுவென்றதும் திருவருளை யென்க.

4. இந்திரியங்களிடமாக வளர்கின்ற சத்தாதிவிடயமைந்தாலும் குற்றங்களைக் கெடுத்து—உ. வே. இந்திரியங்களிலே வருகிற—உ. வே.

5. உம்பர் உலகு என்றும் உயர்நிலை யுலகென்றும் கொண்டு, மேலுலகங்களாய் மேன்மேல் உயர்ந்துகொண்டே செல்லும் ஒட்பமுடைய வாடள்ள புவனங்கள் இருநூற்றிருபத்து நான்கையும் உம்பருலகென்றும், சிவபதத்தை உயர்நிலை யுலகென்றும் உரை கூறப்படுகிறது. இவ்வுலகப் பேற்றுக்குத் தம்மை உரிமை செய்துகொண்டோரைப் பண்டைத் தமிழ் நூல்கள், "உயர்நிலை யுலகத் துயர்ந்தோர்" (பதிற். 89) என்றும் "உயர்நிலை யுலகத் தையர்" (பதிற். 70) என்றும் கூறுதல் காண்க.

உய்த்தோர்—[1] இருநூற்றிருபத்துநான்கு புவனவர்க்கத்துக்கு மேலாக வுயர்ந்த அம் மோக்ஷதானத்திலே [2] தம்மைச் செலுத்தினோர் என்று.

[3] எனவே, மாயாவாதி மலநோய் காரணமாக இதாகிதங்கள் புசித்தலையறியாது ஆன்மாவைத் துரியத்தில் சுத்தன் என்றமை பொருந்தாதெனக் கொள்க.

இசின், மன், கொல், ஏ என்பன அசை.

சம்மிய தரிசனம் முடிந்தது

———x———

1. காலாக்கினிருத்திர புவன முதல் அனாசிருத புவன பரியந்தமான இருநூற்றிருபது நூற்நாலு புவன வர்க்கத்துக்கு—உ. வே. இது சில ஏடுகளில இல்லை. இப்புவன மிருநூற்றிருபத்து நான்கையும் அகவல் 1, வரி 3, உரையின் அடிக்குறிப்பிற் காண்க. "காலாக்கினி புவன முதல் அனாசிருத புவனமீறாகிய இருநூற்றிருபத்து நான்கு புவனங்களும்" (சித்தாந்தப்பிரகாசிகை. அத்துவாப்பிரகரணம்) என்று மாதவச் சிவஞான முனிவரும் கூறுவர்.

2. தம்மைச் செலுத்தின ஞானவான்கள்—உ. வே.

3. இத்தொடர் சில ஏடுகளில் காணப்படவில்லை.

௩. பாசபந்தம்

அகவல் 18

மலம் மூவகை எனல்

யானே யின்ன ணுயினே னெற்சேர்
ஆனுப் பாச மறியல் விரும்பினென்
அறவ வென்ன வருளோ னறையின்[1]
குறையா மும்மலக் கொத்தே முறைதேர்
ஆணவ மாயை கரும மாங்கவை
பேணிற் செம்பிற் [2]பெருகிருந் துகளென
அறிவினை மறைத்த லணிமல மாயை
நெறிதேர் [3]பெய்திய நீணில மந்த
[4]முற்சொன் மாக்கலைக் குற்ற காரணங்
கரும மிருவினை தருமா தருமம்
பெருமல மலமும் பிறமா மாயையும்
மற்றவற் பிணிப்பே யாயி னெற்றிவை
இரண்டென விசைத்த னெனினே தெருண்டிசின்
யாண்டு மொருவா தொளிர்வது மீண்டுப்

---

1. னறியின்—பா. வே.

2. "செம்பினுடன் கூடியிருக்கப்பட்ட களிதமானது அந்தச் செம்புள்ள வன்றே அதனை மறைத்து உள்ளும் புறம்புங் கலந்து வெட்டுவாய் தோறும்" நிறறல்பற்றி, (மதுரைச் சிவப்பிரகாசர்) ஈண்டு ஆசிரியர் இருந்துகளென் ருெழியாது "பெருகிருந்துகள்" என்ருரெனவறிக.

3. பெய்தினீணில—பா. வே.

4. முறைசொன்—பா. வே.

பிரிந்து புணர்ந் துறையும் பெற்றியி ருந்ததும்
ஒன்றே போலு நன்று [1]நனியுணர்
மறைத்தற் றொழில்பூண் பசுவு மதனைக்
குறைத்தற் கெய்திக் குலவுவ தோரிடை
இரண்டல வென்பதே [2]னிருளிரு ளிரிசுடர்
முரண்டா நின்ற முழுமல மாயை
அன்ன தாக வறிவனை டாணவந்
துன்னிய தனுநித் தொடர்பிற் றென்னின்
என்னை புற்கலற் றரும மிஃதெனப்
பன்னு மரபெனின் பகர்வ னன்றே
ஞானமு மதற்கெதி ராய வூனமும்
[3]பாரினிப் பலவோ வொன்றோ தானப்
புற்கலற் றருமந் தரும மின்மை
சொற்றரிற் [4]சித்தா மற்றவற் றருமம்
[5]அவணன் றெனினவன் பரிணா மத்தொடு
சிவனுஞ் சேதனா சேதன மாதல்
ஒன்றுக் கொன்று தாகலி னென்றும்
பரிணாமத் திறம் படிவது [6]வறிதுகாண்

---

1. நனிபுணர்—பா. வே.
2. " மாயை கன்மங்கள் மலம்போல அறியாமைப்பொருளென்பார்க்கு 'இரண்டுஞ் சோதி யிருளென வேறும்' எனவும், 'இஃலிவருமிவை புணரினிருள் வெளியார்தன்மை', யெனவும், இருள் இருளிர் சுடர் முரண்டரநின்ற முழுமலமாயை யெனவும் வருமித் தொடக்கத்துச் சுருதகளெல்லாம் முரணுமாகலின் சடமெல்லாம் அறியாமைப் பொருளாமென்றல் பொருந்தாமையின், ஈண்டுப் பிடடபேடண நியாயமென்னுங் குற்றமாதல யாண்டையதென்றொழிக "—சித். கண்டனம். (கண்ட. 1).
3. பார்நனி—பா. வே.
4. சித்தால்—பா. வே.
5. அவணல தெனினவன்—பா. வே.
6. வறிதுக்கு—பா. வே.

அருணே ரறிவுக் கல்கா தொல்கா
ஆங்கம் மூன்று மலமு நீங்கா
ஈங்கிவற் கியைந்த விகலா வீங்கிருள்
இறுத்த காலே மறுப்பிரிந் தகன்ற
தீதறு நெடுங்க [1]ணுத னுட்டத்து
அயலொன் றின்மை போலவு முயல்வுழி
நுண் ணூற் பேரி லிழைத்தகப் படுபு
தன்முதல் கெடூஉ மெண்ணுக் கீடத்
திறம்பூதி யாரஃ தறிந்திசி [2]னோரக்
களியிடைக் கலித்த தென்ப
விளிவருங் [3]குரையவவ் விருவினைத் திறனே.

இது, பசுவின் உண்மை கேட்டறிந்து மேற் சீடன் பாசவிகாரம் கேட்க அவற்கு மும்மலங்களும் தோகுத்துக் கூறியது; [4] இனி, சம்மிய தரிசனத்தின் இயல்பு கேட்டறிந்த சீடனுக்குப் பாசபந்தத்தின் இயல்பு கூறலுற்று இதனுல் மும் மலங்களேயும் தோகுத்துக் கூறுகின்ருரென்றது.

1—5. உரை : (யானே..........கருமம்) அறவ—தருமவானே ; யான் இன்னென் ஆயினேன்—[5] நான் இப்படி [6] இச்சாஞானக்கிரியா

---

1. ணுதவனுட்டத்தென்று பாடங்கொள்வர் மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் (சிவப். 80. உரை).
2. னேரவர்—பா. வே.
3. குரைய விருவினே—பா. வே.
4. இத்தொடர், திருவெண்ணெய்நல்லூர்ப் பிரதியிலும் பெருமண்டூர்ப் பிரதியிலும் காணப்படுகிறது. பாசவிலக்கணம் சொல்லியது—பா. வே.
5. "மூன்பு தந்த, தொழிலறிவிச்சை துணையாக மானின், எழிலுடைய முக்குணமும் எய்தி" (போற்றி. 28—9) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க.
6. மலசகிதனுயினேன் ; இச்சா ஞானக் கிரியா ரூபியாயினேனென்றுமாம் ; திருக்கு திருசு கிரியா ரூபியாயினேன்—உ. வே. இங்கே கூறும் கருத்தையே

சொரூபி யாயினேன்; எற்சேர் ஆணுப் பாசம் அறியல் விரும்பினேன் என்ன—[1]என்னைச் சேர்ந்து பிரியாதிருக்கும் [2]பாசத்தையறிதற்கு விரும்பினேன் என்று சீடன் விண்ணப்பம் செய்ய; [3]அருளோன் —அருளை திருமேனியாகவுடைய ஆசாரியன் அருளிச்செய்வான்; அறையின்—நீ கேட்கிற பாசத்தைச் [4]சொல்லின்; குறையா மும்மலக் கொத்து—[5]அழிவில்லாத மும்மல வர்க்கமாய்க் காண நிற்குமது என அறிக; முறைதேர் ஆணவம் மாயை கருமம்—அவையிற்றை [6]முறையே விசாரிக்கின் ஆணவமலமென்றும் மாயாமல [7]மென்றும் கன்மமலமென்றுமாம்.

"த்ருக்க்ரியாரோதினீ ஶக்தி: க்ஷயிதா வரசேஶ்வர" (4:161)

என்று பௌட்கரமும் "சைதந்ய த்ருக்க்ரியாரோதகம்" (2 : 5)

என்று மிருகேந்திரமுங் கூறுகின்றன.

1. என்னைக் கூடியமையாத பாசத்தை—உ. வே. மகத்தான பாசத்தை—உ. வே.

2. ஆணவம் மாயை கன்மம் என்ற மூன்றையும் தொகுத்துக் கூறுதலால் பாசமென்றே பொழிந்தார். 'பசுபாச வேதனை யொண்டளை யாயின" (ஞானசம். 12 : 3) என்று திருஞானசம்பந்தரும் குறித்தருளுவர். இவற்றைப் பாச ஜால மென்று கிரணம், மிருகேந்திர முதலிய ஆகமங்கள் சொல்லுகின்றன.

3. பாயிரத்துள் இந்நூலாசிரியர் தம் ஆசிரியரைத் துதி செய்த போது அவரது நினைவு அருணினைவாகவே யிருந்தமை தோன்ற, "அருளும் அறிவும்" (ஞானு. 4) என்று எடுத்தோதினாராகலின், அக் கருத்தே நிலவுமாறு தோன்ற, "அருளோன்" என்றார்.

4. அறியின் என்று பாடங்கொண்டு அறியவேண்டின் என்று உரை கூறிய பிரதியுமுண்டு.

5. அநாதியாய் அழிவில்லாத மும்மல வர்க்கமாய்க் காணவிருப்பது; காண் இருப்பது —உ. வே.

6. அவையிற்றின் முறைமையை விசாரிக்கின் —உ. வே.
"ஆணவ மாயையுங் கன்மமு மாமலம்" (திருமந் 2192); "பாசங்கள் மூன்றவைதாம்; பொதிதரும் ஆணவம் போகஞ்செய் கன்மமும் மாயையுமாம்" (தத்துவ விளக்கம் 19 தணிகைபு. 90).

7. மென்றும் பெயர்; மென்றும் பெயருடையவாம்—உ. வே.

5—7. (ஆங்கவை...........மலம்) ஆங்கு அவை [1]பேணின்—அவ் விடத்து [2] அவையிற்றை யறிய விரும்பினை யாயின்; செம்பிற் பெருகு இருந் துகள் என—செம்புடன் கூடிய மிக்க பெரிய காளிதம் போல; அறிவினை மறைத்தல்—[3]சகசமாய்க் கூடிக் கிடந்து பதார்த்தங்களின் உண்மையை அறியவொட்டாது ஆன்ம ஞானத்தை மறைக்கை; மலம் அணி—ஆணவமலத்துக்கு [4]இலக்கணமாம்;

---

1. பேணுதல், ஈண்டு விரும்புதலுணர்த்தும் பெட்பின் பொருள தாகும்; "பிணையும் பேணும் பெட்பின் பொருள" (தொல். சொல் 338) என்ற சூத்திர வுரையில் சேனாவரையர், "பெட்பின் பொருள வென்றதனால், பெட்பின் பொருளாகிய விரும்புதலுங் கொள்க; அது வந்த வழிக் கண்டுகொள்க" என்று உரைத்திருத்தல் காண்க.

2. அவ்விடத்து அவையிருக்கும்படி முறையே சொல்லின்—உ. வே.

3. சகசமாய்ப் பசுபாசபதிகளாகிய பதார்த்தங்களின் உண்மையை அறிய வொட்டாதே ஞானத்தை மறைக்குமது— உ. வே.

4. மலம் அணி என்றவிடத்து மலத்துக்கு என நான்கனுருபு விகாரத்தால் தொக்கது. இம்மலத்தின் இயல்பினை, "மோகமிக வுயிர்க டொறு முடனாய் நிற்கும் மூலவாணவ மொன்று" என்றும், "இருள் ஒளிர விருண்ட, மோகமாய்ச் செம்பினுறு களிம்பேய்ந்து நித்த மூலமலமாய் அறிவு மூழ்வினையு மறைக்கும்" என்றும் உமாபதி சிவனார் (சிவப். 32, 20) கூறுதல் காண்க. "விருத்திகளால் மனறக் கின்றவவ் வாணவம் வெங்குருமன், கருத்திய ஞான்முறை தேரிற் கலந்துடனா யனுவை, அருத்திய ஈஞ்செனன மோகஞ்செய் தாசை யனுபவத்திற், பொருத்திடச் செம்பினிற் காளிதம் போலப் பிணைந்துளவே"(தத்துவ. 20) என்றும் பிறரும் கூறுவர். மறைத்தலாவது இஃதென்பார் சிவாக்கிர யோகிகள், "அறிவு தொழிலிச் சையினைத் தடுக்கும் ஆணவமொன்று" என்றும், "அனாதிசந்த ஆணவந்தான்...ஞானேச்சாக் கிரியையினைத் தடுக்கும் நீவெம்மை தடுத்திடு மந்திரசத்தி செயலில்" (சிவநெறி. 62, 54) என்றும் கூறுவர். இலக்கணமாவதென்றும்—உ. வே. "தூய நினைவைத் தூமொழியைத். தூய தொழிலைத் தோற்றுது, தீய நினைவைத் தீமொழியைத் தீய தொழிலைத் தவத்தோற்று, மாய தனியாணவப் பகை" (தணிகை. நந்தி 107) என்று கச்சியப்பமுனிவர் விளக்குவர். ஈண்டுக் கூறியவாறே கிரணாகமம் முதலிய ஆகமங்களும் கூறுகின்றன.

7—9. (மாயை..........காரணம்) மாயை நெறி தேர்பு—மாயா மலத்தின் [1]இயல்பை விசாரிக்கின் அது; முற்சொல்—[2]முன்னாகச் சொல்லப்பட்ட; மாக்கலை நீள் நிலம் அந்தம் உற்ற—[3]மகத்தாகிய கலாதத்துவ முதல் நீண்ட பிருதிவி யந்தமாகப் பொருந்தியனவாகிய தத்துவங்களுக்கு; எய்திய காரணம்—உண்டாகிய [4]உபாதானகாரண மாயிருப்பது;[5]

10. (கருமம்.......... .... அதருமம்) கருமம் இருவினை—கன்ம மலமாவது [6]இருவினை; தருமம் அதருமம்—அஃது புண்ணியம்

வரி 7—9. வாயை, நெறி தேர்பு, முற்சொல், மாக்கலை நீணிலம் அந்தம் உற்ற, எய்திய காரணம் என உரை நடைப்படுத்தி ஆம் என ஒரு சொல் வருவித்து உரை கூறப்படுகிறது. தேரினென் பது தேர்பு என நின்றது. "வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறு பல் குறிய" (தொல். சொல். 457) என்பது விதி.

1. முறைமையை; மாயாமலமாகிய திருக்கை—உ. வே.
2. "கலை முதலாய நிலைமலி தத்துவத் துலைவில்கட்டு" (ஞானு 10:1-2) என்றமையின், ஈண்டு "முற்சொன் மாக்கலை" யென்றூர். முன்னே கிரியாபாதத்துட் சொல்லப்பட்ட என்று உரை கூறிய பிரதிபு முண்டு.
3. இத்தொடர் சில ஏடுகளில் இல்லை.
   "கலையாதி மண்ணந்தம் காணில் அவை மாயை" (சிவ. போ. சூ. 3) (அதி. 7.) என்று சிவஞான போதம் அருளுதல் காண்க.
4. உபாதானமாய்க் கூடியிருப்பது—உ. வே.
5. குடமுண்டாதற்கு மண்போல இக்கலை முதலிய தத்துவங்கள் உண்டாவதற்கு மாயை முதற் காரணமெனவறிக; (சிவ. சித்தி. சூ. 1–38). உபாதானம்—முதற் காரணம். இனி, இதன் இயல்பு கூறவந்த ஆசிரியர் அருணந்தி சிவனூர், "நித்தமா யருவா யேக நிலையதா யகிலத் துக்கோர், வித்துமா யசித்தா யெங்கும் வியாபி யாய் விமலனுக்கோர், சத்தியாய்ப் புவன போகந் தனுகரணமு முயிர்க்காய், வைத்ததோர் மலமாய் மாயை மயக்கமுஞ் செய்யு மன்றே" (சிவ. சித்தி. 2. 59). இம்மாயை யென்றதன் இயல்பை "ஷிவ ஸாஜ ஆதி ஸாயாறெை வஷீஸிதா"(3 : 1) என்று பௌட்கரம் கூறுவது குறிக்கத்தக்கது
6. "இருவினை யென்ப மனமுதன் மூன்றின் இயற்றும் இதமகி தங்கள், பெருவினைப் பயன்கள் புண்ணிய பாவம் பேசுமிக் கரு மத்தின் பயன்கள், மருவிடு மின்பத் துன்பமாம்" (தணிகை. நந்தி. 122) என்று கச்சியப்ப முனிவர் விளக்கியருளுகின்றூர்.

பாவம் என இரண்டாயிருக்கும் [1] என அறிக என்று இவ்வாறு அருளிச்செய்ய;

11—13. (பெரும........தெருண்டிசின்) பெரும—பெரியோனே; மலமும்—ஆணவமலமும்; [2]பிறழா மாயையும்—கெடாத மாயா மலமும்; அவற் பிணிப்பு ஆயின்—அந்த ஆன்மாவைப் பந்தித்திருக்கும் [3]பந்தனையாயின்; [4]இவை இரண்டு என இசைத்தல் எற்று எனின்—இவையிற்றை இரண்டென்று சொல்லவேண்டிற்று ஏனோ என்று வினவுகிறாயாகில்; தெருண்டிசின்—சொல்ல அறிவாயாக.

14—16. (யாண்டும்........நனியுணர்) யாண்டும் ஒருவாது ஒளிர்வதும்—[5]ஒருநாளும் விட்டு நீங்காதே விளங்கி நிற்பதாகிய ஆணவ

---

1. புண்ணிய பாவமாயிருக்குமென்றருளிச் செய்ய—உ. வே.

2. பிறழா என்பதற்குக் கெடாத என்ற பொருளே எய்தப் "பிறழா நிலைமை" (ஞாஹ. 8—1) என்பதன் உரையிலும் சில ஏடுகளில் காணப்படுகிறது.

3. மாயா பந்தமாவது, "கலை முதல் பிருதிவி ஈறான தத்துவங்களும் இந்த புவனங்களும் புவனத்துப் பொருள்களுமாயிருக்கும்" என்றும், மாயை நித்தமாய் வியாபகமாய் ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் கன்மத்தால் பந்திப்பதாய்த் தன் காரியமுகத்தான் ஞானக்கிரியைகளை விளக்குமாயினும் மயக்குவதாயிருக்கும்" என்றும் மாதவச் சிவஞான முனிவர் (சித்தாந்த தீபிகை: பந்தப் பிரகரணம், போசயித்திரு காண்டம்) கூறுதல் காண்க. 'மாயை மயக்கமுஞ் செய்யுமன்றே" (சிவ. சித். சு. 2:53) இக்கருத்தை, "அல்லதூஉம் இருளாணவ மயக்குவ ததனால், நல்ல மாயையுங் கருமமு நாடிய வுயிரை, வல்ல வாறெலா மயக்குவ மயக்கு மாணவந்தேய்ந், தில்லையேலவை வுயிரையு மயக்குவ திலையே" (திருவானைக்காப் புரா. ஞானோப. 23) என்று கூறுதல் காண்க.

4. ஆணவம் மாயை என்ற இரண்டும் ஆன்மாவைப் பந்திப்பனவாதலின், இரண்டையும் ஒன்றாகக் கூறாது வேறு வேறு வைத்துக் கூறுவதுபற்றி, "இரண்டென இசைத்தல் எற்று" என்று வினவுகின்றான். சிவாகமங்கள் இவற்றைச் சகசம், ஆகந்துகமென இரண்டாகக் கூறுவதுமுண்டு.

5. ஓரிடத்தும் என்றோர் உரை வேறுபாடுண்டு; கேவலம், சகலம், சுத்தம் என்ற மூவகை நிலையுள், சுத்த நிலையில் மறைக்கும் சத்தி கெட்டொழிதலின், ஒருநாளும் என்ற பாடமும் பொருந்துவ

மலமும்; ஈண்டுப் பிரிந்து புணர்ந்து உறையும் பெற்றி இருந்ததும்—[1]ஈண்டைக் கன்மத்துக்கீடாகத் தனு கரண புவன போகங்களுக்கு [2]உபாதானமாய் [3]விடுவதும் பற்றுவதுமான முறைமையை யுடையதாகிய மாயாமலமும்; ஒன்றே போலும்-ஒன்றாய் [4]இருந்ததேவாதான்; [5]நன்று நனி உணர்—நன்றாக மிகவும் விசாரித்துப் பாராய்;

17—20. (மறைத்தல்........மாயை) மறைத்தல் தொழில் பூண்பதும்—மறைத்தலையே செய்தியாகவுடைத்தான ஆணவமலமும்; அதனைக் குறைத்தற்கு ஓர் இடை எய்திக் குலவுவதும்—[6]ஒருகாலத்திலே அம்மறைப்பைக் கெடுத்தற்கென வந்து பொருந்துவதாகிய மாயாமலமும்; இரண்டல 'என்பது என்—இரண்டல்லவென்று சொல்லுவது என்னை; இருள் இருள் இரி சுடர்—[7]இருளும் இருளைக்

தாயிற்று. சுத்த நிலையில் சுத்தாணவமாய்ச் சிவபோகத்தை விளைத்தல்பற்றி, உண்மை விளக்கமுடையார், "இத்தை விளைவித்தல் மலம்" (50) என்றும், உமாபதி சிவனார் "நித்த மூலமலமாய்" (சிவப் **20**) என்றும் கூறுதல் காண்க.

1. இப்பொழுது—உ. வே.
2. உபாதானமாய்-முதற் காரணமாய்; "உய்க்கிடும் வைந்தவந்தான் உபாதானமாகி நின்றே" (சிவ. சித். **1 : 25**) என வருதல் காண்க.
3. சகலாவத்தையில் பற்றுவதும் கேவல சுத்தாவத்தைகளில் விடுவதும் உடைமைபற்றி இவ்வாறு கூறினார்.
4. ஒன்றுபோல இருந்ததேவோ—உ. வே.
5. விசாரித்துப் பார்க்குமிடத்து ஆணவம் விட்டு நீங்காமையும், மாயை விடுவதும் பற்றுவதும் ஆகிய வேறுபட்ட இயல்புடைமை காணப்படும் என்றற்கு "நன்றுணர்" என்றே யொழியாது "**நன்று நனியுணர்**" என்றார்.
6. ஏககாலத்திலே நீக்குதலைக் கொண்டாட்டமாகவுடையது கலா தத்துவமாதலால் இதனுக்கு உபாதானமான மாயா மலமும்—உ. வே.
7. ஈண்டு அருணந்தி சிவனார், "போதகாரியம் மறைத்து நின்றது புகல் மலங்காண், ஓதலாங் குணமுமாக வுயிரினுள் விரவலாலே, காதலாலவித்தை சிந்தத் தருங்கலை யாதி மாயை, ஆதலா லிரண்டுஞ் சோதி யிருளென வேறுமன்றே" (சிவ. சித். **2 : 84**) என்று கூறியதையும் வைத்து ஒப்பு நோக்குக. "கலையாதி மண்ணந்தங் காணில் அவை மாயை, நிலையாவாந் தீபமே போல" (சிவ். போ. **3 : 7**) என்றும்,

கெடுக்தும் விளக்கும் போல; முழுமலம் மாயை—[1] முதன்மையான ஆணவமலமும் மாயாமலமும்; முரண்தர நின்ற—[2] மாறுபாட்டோடு கூடி நின்றனகாண் என்று அருளிச் செய்ய;

21—24. (அன்னதாக.......எனின்) அன்னது ஆக—அஃது அப்படியாக; ஆணவம் அறிவினோடு துன்னியது—ஆணவமலம் [3] ஆன்மாவோடே கூடியது; அநாதி தொடர்பிற்று என்னில்—[4] அனாதி சம்பந்தத்தால் செறிந்துளது என்னில்; இஃது புற்கலன் தருமம் எனப் பன்முறைமை என்னை எனில்—இந்த ஆணவமலம் [5] ஆன்மாவுக்குத் தருமம் என்று சொல்லாத முறைமை என்னையோ என்று வினவினால்;

24—28. (பகர்வன்........சித்தாம்) அன்றே—ஐயோ; பகர்வன்—சொல்லுவேன், கேட்பாயாக; ஞானமும் அதற்கு எதிராய ஊன

"மாயாதனு விளக்காய்" (சிவ. போ. 4 : 5) என்றும், "விடிவாமளவும் விளக்கனைய மாயை" (திருவருட். 30) என்றும் வருவன காண்க.

1. அனாதி பந்தத்தால் மிக்க வலியுடைத்தான—உ. வே.

2. மாறுபாடுகூட—உ. வே. ஈண்டுக் கூறப்படும் தடை விடைகளின் கருத்து பௌட்கர பாடியத்திலும் காணப்படுகிறது.

3. ஆன்மாவோடேகூட—உ. வே.

4. அனாதியாகச் செறிந்துளது—உ. வே.
"நெல்லிற் குமியும் நிகழ் செம்பினிற் களிம்பும், சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே" (சிவ. போ. சூ. 2. அதி. 2) என்று மெய்கண்ட தேவர் கூறியிருப்பதும், இவ்வாசிரியரே "அநாதே சொற்ற தனாதி" (ஞானா. 9–4) என்று கூறியிருப்பதும் காண்க. இவ்வாறே மிருகேந்திரமும் கூறுகிறது.

5. ஆன்மாவுக்கு இது குணமென்று சொல்லாத முறைமை—உ. வே.
"ஓதலாம் குணமுமாக வுயிரினுள் விரவலாலே" (சிவ. சித். 2 : 84) என்றவிடத்துச் சிவஞான முனிவர், "குணமு மென்னு மும்மை எதிர்மறைக்கண் வந்தது" என்றுரைப்பதும், "புருடன்றன் குணம்" (சிவ. சித். 2 : 85) என்ற செய்யுள் ஆணவம் தருமியென்று நிறுவுவதும் காண்க. ஆணவத்தால் விளையும் அறியாமை புற்கலனுக்குத் தருமம் என்பவர் பாடாணவாதிகள்.

மும்—அறிவையும் அதற்கு மாறுபாடான [1]அறியாமையைப் பண்ணுவதான ஒன்றையும்; ஒன்றோ பலவோதான்—ஒன்றென்பேமோ பலவென்பேமோ; [2]இனி பார்—இப்பொழுது விசாரித்துப்பாராய்; அப்புற்கலன் தருமம் தருமமின்மை சொல்தரின்–[3]ஆன்மாவினுடைய குணமும் குணமில்லாமையும் விசாரித்துச் சொல்லின்; சித்தாம்—[4]ஆன்மா [5]சித்தாயிருக்கும்;

28—30. (மற்று........சிவணும்) அவன் தருமம் அவண் அன்று எனின்—அந்த அறிவனாகிய ஆன்மாவுக்குக் [6]குணம் அப்படியன்று என்று சொல்லுவாயாகில்; அவன் பரிணாமத்தோடு சிவணும்— அவனுக்கு வளர்தல் சுருங்குதல் கூடும்;

30—33. (சேதனை.......அல்காது) சேதனை சேதனம் ஆதல்—தான் சைதன்னியமாயிருக்க அசேதனத்துக்குள்ள குணம் உண்டாதல்; ஒன்றுக்கு ஒன்றாது—[7]ஒரு பொருளுக்குக் கூடாது; ஆகலின்–[8]ஆதலால்; என்றும் பரிணாமத்திறம் படிவது வறிதுகாண்—எப்

---

1. அறியாமையும்–உ. வே. இந்த ஞானமும் அதற்கெதிராய ஊனமும், "ஊனத்திருள்நீங்கிட வேண்டில், ஞானப்பொருள் கொண்டடி பேணும்" (38 : 3) என்று ஞானசம்பந்தரும் கூறுதல் காண்க.

2. நனி பார் என்றுகொண்டு மிகவும் விசாரித்துப் பாராய் என்று அச்சுப் பிரதியுரை கூறுகின்றது.

3. அந்த ஆன்மாவுக்குக் குணமும் குணமில்லாமையுமாகிய அஃது இருக்கும்படியைச் சொல்லின்—உ. வே.

4. ஆன்மா சைதன்னியமாதலாலே—உ. வே.

5. சித்து, உணர்வுடையது, "உயிர் எத்தன்மைத் தென்றவழி உணர் தற்றன்மைத் தென்றல் செவ்வனிறையாம்" (தொல். சொல். 13) என்று சேனாவரையர் கூறுவதும், அருணந்தி சிவனார், "சிவன் சீவன் என்றிரண்டும் சித்து" (சிவ. சித். சூ. 11 : 11) என்பதும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

6. தருமம்—உ. வே.

7. என்றும் ஒரு பொருளுக்குக் கூடாதாதலால்—உ. வே.

8. "எந்தப் பொருள் பரிணாமமுடையதோ அந்தப் பொருள் நிச்சயமாகச் சடமாயிருக்கும்; பால்போல" என்று இரத்தினத்திரயம் (சூ. 135) கூறுகின்றது. பரிணாமம்–ஒன்று மற்றொன்றாய்த்திரிதல்

பொழுதும் பரிணாமவர்க்கம் கூடுவது அசேதனத்துக்குக் காண்; [1]அருள்நேர் அறிவுக்கு—[2]திருவருள்போல இச்சா ஞானக் கிரியா சொரூபியாயிருக்கிற ஆன்மாவுக்கு; அல்காது-இந்தப் பரிணாமத்திறம் கூடாது[3];

திரிதல், வளர்தல், சுருங்கல் முதலியனவாம். ஆன்மாவுக்குப் பரிணாமத் தன்மை யுண்டென்னில், அது சேதனமாகாது சடப்பொருளாய், அசம்பவம் என்னும் குற்றமாய் முடியும் என்பதாம். ஈண்டுக் கூறப்படும் தடை விடைகளின் கருத்து, பௌட்கர பாடியத்தும் சிவாக்கிரபாடியத்தும் காணப்படுகிறது. உயிரின் வேறாய உடம்பினைப் பஞ்சபூதத்தின் பரிணாமம் என்ப. "பஞ்சபூத பரிணாமமாகிய யாக்கை" (குறள். 972. உரை) என்று பரிமேலழகர் கூறுதல் காண்க.

1. அருள் என்றது ஈண்டு இறைவனது பராசத்தியை; அஃது ஒன்று தானே, இச்சை, ஞானம், கிரியை என்று மூன்றாகி நிற்கும். அந்த அருளையுடைய முதல்வன் அச்சத்திகளால் உயிர்கட்கு அருள் புரிவன். ஆகவே, அருளையுடைய முதல்வனை அருள் என்றார். இதனை, "ஒன்றதா யிச்சா ஞானக் கிரியையென் றொருமூன் றாகி, நின்றிடுஞ் சத்தி" (சிவ. சித். 1 : 63) என்றும், "கிரியையறி விச்சை கிளர்ந்த சத்தி யேதோ, பெரிய பராசத்தி யெனப் பேசாய்" (துகளறு. 42) என்றும் வருவன காண்க. இதனால், சீவனும் இச்சா ஞானக் கிரியையாற் சிவனோ டொப்பனாவன்" (சிவ. சித். 1 : 64) என்பது போல, "அருள்நேர் அறிவுக்கு" என்றார். எனவே, பராசத்தியொன்றே மூன்றாய்த் தொழிற்படுதல் போல ஆன்மாவும் மூவகைச் சத்தியால் தொழிற்படுவனென்றவாறும். "இச்சை யறிவுதொழில் எல்லாம்மெய் யாவியின்மேல் வைச்சன்றோ தீர்த்தான் மலமனைத்தும்" (88) என்று அனுபோக வெண்பா கூறும்.

2. அருளிசைந்த ஆன்மாவுக்கு; அருள் பெறத்தக்க ஆன்மாவுக்கு; அருளையுடைத்தாகிய ஆன்மாவுக்கு; அருள்போல ஞான சொரூபி யாகிய ஆன்மாவுக்கு—உ. வே.

3. ஆன்மா, சேதனம்; மலம், சடம்; சேதனமாகிய ஆன்மாவைச் சடமாகிய மலம் மறைப்பது உடம்படத்தக்கது என்ற கருத்துப்பட "[illegible]" (4 : 154) என்று பௌட்கரம் கூறுகிறது.

33—35. (ஒல்காது..........இயைந்த) ஆங்கு—அவ்விடத்து; ஒல்காது—ஒதுக்கமற்வந்த; அம்மூன்று மலமும்—அந்த மும்மலமும்; நீங்கா—[1] ஒழியாதே; [2] ஈங்கு இவற்கு இயைந்த-இச் சகலாவத்தையில் ஆன்மாவுக்குக் கூடின;

35—38. (இகலா..........போலவும்) இகலா வீங்கு இருள் இறுத்த காலை—[3] மாறுபாடில்லாத மிக்க பூதவிருள் கூடினவிடத்து; மறுப் பிரிந்து அகன்ற தீதறு நெடுங்கண்—படலமின்றி விரிந்த [4] குற்றமின்றிக் காணும் நீண்ட பார்வையையுடைய கண்ணுக்கும்; [5] ஆதன் நாட்டத்து— அந்தகன் கண்ணுக்கும்; அயல் ஒன்று இன்மை போலவும்—வேறுபாடு ஒன்று இல்லாதவாறு [6] போலாம்.[7]

---

1. ஒல்கா நீங்கா என்று கொண்டு உடைந்தொழியாதே எனச் செப் பறைப் பிரதி கூறுகின்றது.

2. மூன்று மலமும் கூடியிருத்தற்கமைந்ததும் ஈங்கெனச் சுட்டுதற் கேற்புடையதும் கேவல சகல சுத்தமென்ற மூன்றிடத்து நடுவண தாகிய சகலமாதலின், இச் சகலாவத்தையில் என்று உரை கூறப் பட்டது. கேவலம் ஆங்குஎன்றும், சுத்தம் ஊங்குஎன்றும் சுட்டுதற் கமைவுடையன. கேவலத்தில் ஆணவமலமும் அது குறித்துச் சகலத்திற்கு இயைந்த மாயை கன்மங்களும் என்றற்கு, “ஆங்கு ஒல்கா அம்மூன்று மலமும்” என்றும், ஆணவமல மறைப்பொழியுங் காறும் ஆன்மாவை விடாது தொடர்வனவாதலால், “நீங்கா இயைந்த” என்றும் கூறினர்.

3. உவமனில்லாத மிக்க விருள்—உ. வே.

4. குற்றமற்ற விரிவுடைத்தாகிய கண்ணுக்கும்— உ. வே.

5. ஆதவன் என்று கொண்டு, இப் பகுதிக்கே, “பிரபஞ்ச ரூபத்தைப் பற்றிநின்ற கண்ணனது திரும்பி ஆகித்தனை நோக்குமளவில் அந்தப் பிரபஞ்ச ரூபங்கள் தெரியாததுபோல” என்று பொருள் கொள்வர் மதுரைச் சிவப்பிரகாசர். (சிவப். 80 உரை.)

6. போலவுமாம். போலும் என்பது இடையே அகரச் சாரியை பெற்றுப் போலவும் என வந்ததாக உரைகாரர் கருதுகின்றார்; “அ, சாரியை” என்று கூறுதல் காண்க.

7. பூதவிருள் செறிந்தவிடத்துக் காணும் கண்ணுக்கும் குருட்டுக் கண் ணுக்கும் காணுதலாகிய தொழில் நிகழாமைபற்றி வேறுபாடின்றாயி

இஃது ஆணவமலமிருக்கும் முறைமை கூறியது.

38—41. (முயல்வுழி..................இறும்பூது) நுண் நூல் பேரில் இழைக்து—நுண்ணிய நூலாலே பெரிய கூட்டை யெடுத்து; அகப் படுபு—அதற்குள்ளே யகப்பட்டு; தன்முதல் செடூஉம்—தானே கெடும்; எண்ணுக் கீடத்து—[1]கிரியா பல விசாரமில்லாத உலண்டுப் புழுவைப்போல; முயல்வுழி—ஆன்மா இந்தச் சரீரத்திலே நின்று முயலுமிடத்து; இறும்பூது—வேறொரு சரீரமெடுத்தற் கேதுவாகிய வியப்பினையுடைத்தாம்;

னும், சேதனமாகிய ஆன்மா காணுங் கண்போல மலவிருள் நீங்க ஞானம் பெறும் என்றும், ஏனை அசேதனப் பொருளாயின் குருட் டுக்கண்போல ஒருகாலும் சித்தாதலின்றும் என்றும் வேறுபடுத்துக் காண்க. இனி. இவ்வுவமையால், குருடனது கண்ணில் மறைத்து நிற்கும் படலமாகிய குற்றம் கண்ணின் ஒளிக் குண மாகாதவாறு போல, அஞ்ஞானத்தைக் குணமாகவுடைய ஆணவமலம் சட மாதலேயன்றிச் சித்தாகாது என்றும், உயிர்க்குக் குற்றமாய் அறி யாமையைப் பயக்கும் ஆணவமலம் குணியேயன்றிக் குணமாகா தென்றும் அறியப்படும்; இதன் கருத்தை, "புருடன்றன் குணம் அவித்தை யெனிற் சடம் புருடனுகும், குருடன்றன் கண்ணில் குற் றம் கண்ணின்றன் குணமோ கூறாய், மருடன்றன் குணமதாகி மலம் அசித்தாகி நிற்கும், தெருடன்றன் குணமதாகிச் சித்தென நிற்குஞ் சிவன்" (சிவ. சித். 2 : 85) என்பதனோடு வைத்து ஆராய்ந்து கொள்க.

1, 3, இவ் விருபகுதிகட்கும் ஏடுகளில் உரை பிறழ்ந்தும் வழுமலிந் தும் உள்ளது.

1. "இனி மாயாமலமிருக்கு முறைமை கூறின் முயற்சித்துச் செய்யும் போது நுண்ணிய நூலாலே பெரிய கூட்டை யெடுத்து அதற் குள்ளே யகப்பட்டுத் தான்கெடும் விசாரமில்லாத உலண்டுப் புழுப் போல இருப்பதோராச்சரியம், இந்தச் சரீரத்திலே நின்று வேறொரு சரீரமெடுப்பதாக முடிந்தது" என்பது அச்சுப் பிரதியிற் காணும் உரை வேறுபாடு.

2. அந்த மலமாயை மயக்கத்திலே வந்ததென்று சொல்லப்படுவன வாகிய கெடுத்தற்கரிய அந்தக் கன்ம மலமான புண்ணிய பாவத்தின் தன்மையாகிய அஃதை யார்தான் அறிந்தோர்—உ. வே. அறிந்தி சினோரவர் என்று பாடங்கொண்டு பெருமிதத்தை யறிந்தார் யாரோ

இஃது மாயாமலம் இருக்கும் முறைமை கூறியது.

41—43. (யாமஃது........திறனே) விளிவரும் அவ் விருவினை[2] திறன்—[1]கெடுத்தற்கரிய அந்தக் கன்மபலமான புண்ணிய பாவக்கூறுபாடு; அக் களியிடைக் கலித்தது என்ப—அந்த மலமாயை மயக்கத்திலேவந்த தென்று சொல்லுவர்; அஃது—அவையிற்றின் தன்மையை; யார் அறிந்திசினோர்—[2]யார்தான் அறிந்தோர் எ-று.

மற்று, வினைமாற்று. அ, ஆம், குரை, அசை.

———x———

தான் அவர் அக் கன்ம மலமான புண்ணிய பாவ மலமாயை மயக்கிலே வந்ததென்றும் கெடுத்தற் கரியவை யென்றும் சொல்லுவார்கள் எ-று—உ. வே.

1. தன்னுடலினுகிய நூற் கூட்டினாலே தான் சிறைப்பட்டு உலண்டுப் புழு மடிவதுபோல, மாயாமல சம்பந்தமுற்ற ஆன்மா மேன்மேலும் அதன் காரியமாக உடம்புகளையே தோற்றி அவற்றுட் சிறையுண்டு உழலுகின்றதென்பது கருத்து. இது மதிமை சாலா மருட்கைச் செயலாதல் தோன்ற "இறும்பூது" என்றார். வியப்பு—மருட்கை; இறும்பூது என்பதும் அதுவே. " நுண்ணூல் நூற்றுத் தன்கைப் படுக்கும், அறிவில் கீடத்து நந்துழிபோல, ஆசைச் சங்கிலிப் பாசத் தொடர்ப்பட், டிடர்கெழு மனத்தினோ டியற்றுவ தறியாது, குடர்கெழு சிறையறைக் குறங்குபு கிடந்தி" (**கோயில் 28**) எனப் பட்டினத்தடிகளும் கூறுதல் காண்க.

2. இவற்றின் தொடர்பினின்றும் நீங்கிய ஞானவான்களல்லது பிறர் எவரும் அறியார் என்றற்கு, "யார் அஃதறிந்திசினோர்" என்றும் அறியாது அக் களியிடை உழப்பிக் கொண்டிருப்போரே இவ் வுலகத்தவராதலின், "யார்" என்றும் கூறினர்.

அகவல் 19

ஆணவமலம்

ஆருயிர் யாதொன் றகலின் மாசிரி
பதியது தன்மை படர்ப மதிதர
அன்னது பாச மறியஃ தின்றெனின்
என்னை பரதந் திரிய மியல்பெனின்
முன்னோ ரோதிய முத்தி மன்னு
தாகும் பந்த மகன்றோர் போகிய
ஈசத் தன்மை [1]யியைந்தோ ராசமல்
பந்தத் தொன்றின ரைம்புல னேவலின்
நின்றனர் வீடுங் கட்டு மீங்கிது
பரதந் திரியங் கரைகழி பந்தம்
சித்தென நித்த மாயின் மற்றது
முத்தி கூடுதன் முடியா தித்தகை
பசுநெறி நின்றோர் மதிநனி படரார்
ஏக மெவ்வுயிர்க் கண்ணுந் தீதில்
அநாதி நிபிட மளவொடு படாஅது
[2]உயிர்தொறு நின்றக் கண்ணும் விளிதரு
தன்னுடைக் காலந் துன்னிற் [3]பின்னிடும்
வலியின் [4]றகுதித் தொளிதிக ழுறுதி
அன்றெனி னதற்கு நின்றது வேறோர்

---

1. யிசைந்தோர்—பா. வே.

2. ஒளிவற, ஒழிவற—இவை சித்தாந்த மரபு கண்டன கண்டனத்துட் கண்ட பாட வேறுபாடுகள் (கண்ட. 30.)

3. பின்னெடு—பா. வே.

4. றெகுதித்—பா. வே.

ஏது வேண்டுமற் [1]பின்னு மாசிரி
முத்தரைத் தடுக்கு மாகலிற் பித்தாம்
மற்றது வேண்டுந [2]ரொப்பிரி வருத்தம்
ஏக மெனவறி பலவா யோவாத்
தோற்ற முண்மை யின்மையின் மாற்றரும்
வலிபல வென்பதை யறியுயிர்க்
கொலிகெழு வீடொருங் குணரா மையினே.

இது, [3]மேல் மலம் உண்டென்கைக்குப் பிரமாணம் என்னென ஆணவமல வுண்மை சாதித்து அதன் குணம் சொல்லா நின்றது.

1—3. (ஆருயிர்................அறி) யாது ஒன்று அகலின்—ஆன்மாவைப் போலத் தானும் முதலாயிருந்து [4]அஞ்ஞதியே முப்பொருளுந் தோன்றாமல் ஆன்மாவினுடைய இச்சா ஞானக் கிரியைகளை [5]மறைத்தது யாது அது பரிபாக காலத்திலே நீங்கின்; [6]ஆர் உயிர்—அதிலே முன்பு பொருந்தின ஆன்மா; மாசு இரி பதியது தன்மை படர்ப—

---

1. றின்னு மாசிரி—பா. வே.

2. ரொப்பரு—பா. வே.

3. மேல் மும்மலமுண்டென்கைக்குப் பிரமாணம் என்னென்று கேட்கப் பிரதானமான ஆணவமல சாதகம் கூறியது—பா. வே.

4. அஞ்ஞதியே ஆன்மாவைத் தன் சொரூப மறியாதபடி மறைத்தது யாது—உ. வே.

5. "மலமே யஞ்ஞதி மருவுங் கருமக், குலமே யரனீந்த கொள்கை—நலமாம், உயிரே மலமா யொடுங்குமால் எல்லாஞ், செயிரே யெனவே தெளி" (அநு. வெண். 165) என்பர் பிறரும். ஆணவம் ஆன்மாவின் அறிவிச்சை தொழில்களை மறைத்து நிற்றலை, "நிகழ்த்தியிடிற் சொரூபத்தின் விருத்தியாய் நிகழ்ந்தே, சிறந்துள தாம் ஞானேச்சாக் கிரியையினைத் தடுக்கும்" (சிவநெறி 54) என்றும், "அறிவு தொழி லிச்சையினைத் தடுக்கு மாணவமொன்று" (சிவநெறி. 62) என்றும் சிவாக்கிர யோகிகள் கூறுமாற்றா லறிக

6. ஆர் உயிர், இறந்தகாலந் தொக்க வினைத்தொகை,

[1]குற்றமற்ற [2]சிவனுடைய சுயப்பிரகாச ஞானனந்த பரிபூரணத்தைப் பெறும்; அன்னது பாசம்—அத்தன்மையை யுடையது ஆணவமலம் என்று; மதிதர அறி—[3]விசிட்ட புத்திமானே நீ அறிவாயாக;

3—4. (அஃது..........பரதந்திரியம்) அஃது இன்றெனின்—அப்படி ஆணவமலம் என்பதொன்று இல்லையென்று சொல்வாயாயின்; பரதந்திரியம் என்னை—[4]சைதந்நியமாயிருக்கிற அறிவன் இந்திரியங்கட்கு ஏவல் செய்ய வேண்டுவானேன்;

4—5. (இயல்பெனின்...............ஆகும்) இயல்பு எனின்—ஆன்மா இந்திரியங்கட்கு ஏவல் செய்தல் அதற்குச் [5]சகச தருமம்

---

1. மலம் நீங்கியபின் ஆன்மா ஞானனந்தப் பேற்றுக் குரித்தாதலை, "நின்மல மாயாவி நிகழ்மலத்தைப் பற்றுதற்கு, முன்மல மொன் றுண்டாய் மொழிவதாம்—பன்மலமும், உள்ளபோதாவி யொருப் பட்டுப் பின்மலத்தைத், தள்ளுங்கால் நின்மலமாந் தான்" (20) என்றும், பரிபாக காலத்தில் மலம் நீங்குமென்பதை "இருவினையு மொத்தா விசைந்த வாற் கன்பு, மருவுதலா லுண்டோ மலமால்" (31) என்றும் சித்தாந்த சிகாமணி யென்னும் நூல் கூறுகின்றது.

2. குற்றமற்ற சர்வஞ்ஞத்துவத்தைப் பெறும்—உ. வே.

3. புத்திமானே அறிவாயாக—உ. வே.

4. "ஏதுக்காணவமுண் டென்னவேண்டும் எனில் உயிர்கள் ஞானத்தைத் தடுப்பதொன்றங் கிலையேல், மாதுக்க முறுவுயிர்கள் எவ்வறிவு மெல்லா வல்லமையும் சுதந்தரமும் மருவியிடும் பிறப்பாம், தீதுற்று வருந்தாது ஞானவுருவாமால் சிவன்போலவே நிற்கும் சிற்றறிடி மாகா, கோதற்ற முத்தியென்ப தேதுவிடி லென்றே, குறித்திடி லிவ்வாணவமாங் கூறுங்காலே" (சிவநெறி. 57) என்று சிவாக்கிர யோகிகளும் இவ்வாறு ஆசங்கித்து உரைக்குமாறு காண்க. "வாஶா ஹாவெ வாரதஞ்ரூ வகூவ்ரூ கிஞிவாமுநடு" (7 : 2) என்பது மிருகேந்திரம்.

5. முறைமை—உ. வே.

என்பாயாகில்; முன்னோர் ஓதிய முத்தி மன்னுதாநும்—[1] அனாதியாக முன்புள்ளோர் சொல்லிவருகிற [2]முத்தியுண்டாகமாட்டாது.

6—9. (பந்தம்.............. நீங்கியது) பந்தம் அகன்றோர்—இந்த ஆணவமல பந்தம் நீங்கினோர்; போகிய ஈசத் தன்மை இயைந்தோர்—மகத்தாகிய [3]சிவானந்த பூரணானுபவம் [4]பெற்றோராவர்; ஆசு அமல் பந்தத்து [5]ஒன்றினர்—குற்றமுடைத்தாகிய மூலமலத்துடனே கூடினோர்; ஐம்புலன் ஏவலின் நின்றனர்—ஐந்தாகிய இந்திரியங்கட்கு ஏவல் செய்வோராவர்; வீடும் கட்டும் ஈங்கு இது—முத்தியாவதும் [6]பெத்தமாவதும் முறையே இப்படியென அறிவாயாக;

---

1. முன்பு முத்தியடைந்த ஞானிகளாலே சொல்லப்பட்டுவருகிற—உ.வே.

2. “[illegible]” (7 : 2) என்றும் “[illegible] ॥ (7, 9) என்றும் மிருகேந்திரம் கூறுவது ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

3. பதித்துவம்பெற்றோராவர்—உ. வே.

4. “மலமகல மாயா தனுவகலுங் கன்ம, நிலையகலப் பூரணமாய் நிற்கும்” (சித். சிகாமணி. 53) என்று அம்பலவாண தேசிகரும் கூறுதல் காண்க.

5. ஆணவத்தோடு ஒன்றியவுயிர், அது காரணமாக மாயா காரியமான உடம்பும் பிற கருவி கரணங்களும் பெற்றுப் புவனத்திற் பிறந்து இருவினைகளை யீட்டி இறப் பிறப்பில் அலமருவதே பயனாகவும், அதனை யறியாதே அதன் சேட்டையாகிய ஐம்புல வடிமைக்கண் பிரிப்பின்றி நிற்பது பற்றி, “பந்தத் தொன்றினர் ஐம்புல னேவலி னின்றன” ரென்றார். “ஆணவத்தன்றே பட்டாய் அடுத்துறு மாயை பெட்டாய், பூணுறு வினைக்கோட் பட்டாய் போக்கொடு வரவும் பட்டாய்” (தணிகை. நந்தி. 139) என்று கச்சியப்ப முனிவர் விளக்குதலாலும் காணலாம்.

6. பந்தமாவதும்—உ. வே.

10—12. (பரதந்திரியம்........முடியாது) [1]பரதந்திரியம் கரைகழி பந்தம்—இந்தச் சேதனனை இந்திரியங்கட்கு ஏவல் செய்விக்கும் அளவில்லாத மல பந்தம்; சித்தென நித்தமாயின்—சித்துப்போல நித்தமாய் ஒருபடித்தாயிருக்குமாயின்; அது முத்தி கூடுதல் முடியாது—அவ்வான்மாவுக்கு முத்தியுண்டாதல் இல்லையாம்;

12—13. (இத்தகை........படாரர்) இத்தகை பசுநெறி நின்றோர்—இப்படிப் பசுத்துவமுடையரான சகலர்; மதி நனி படாரர்—[2]மிகப் போதித்தாலும் [3]ஞானமெய்தமாட்டார்;

14—15. (ஏகம்....படா அது) எவ்வுயிர்க்கண்ணும்—சருவான்மாக்களிடத்தும்; ஏகம்—இந்த ஆணவ மலபந்தம்தான் [4]ஒன்றாய்;

---

1. பரதந்திரியத்துக்கு ஏது மலபந்தமாகலின், ஏவல் செய்விக்கும் பந்தம் என்று உரை கூறினர். பரதந்திரியம்—பிறர் ஏவின செய்தல். பரதந்திரியம் கரைகழிபந்தம் என்னும் இது சிவாகமக் கருத்து. "முத்தியிற் சிவசம மாகாதவழிச் சுதந்திரமுடையனல்லனும்; ஆகவே, 'பரதந்திரியம் கரைகழிபந்தம' என ஞானாமிர்தத்திற் கூறுதலானும், சிவாகமங்களினும் இவ்வாறே கூறுதலானும் முத்தியும் பெத்தமெனப்பட்டு வழுவாம" என்றும், "பாதந்திரியம் கரைகழி பந்தமெனச் சிவாகமங்களில் ஆண்டாண்டோதியது இவ்விறைபணி நிற்றலையன்று" என்றும் சிவஞானமுனிவர் (சிவ. பாடி. சூ. 6 : அதி. 2 ; சூ. 10. அதி. 2) கூறுதல் காண்க. "தஜ்வாரதஞ்சு ௰ வஜக்ஷம்" (VII : 4) என்பது மிருகேந்திரம்.

2. மலபந்தத்தால் பாதந்திரியமாய்க் கல்வி கேள்விகளின் நிற்கும் திட்பம் குன்றியொழிதலின், "மிகப் போதித்தாலும் ஞானமெய்த மாட்டார்" என்றார். "ஒருகோடி யாகமங்க ளெல்லா முணர்ந்தும், பெருகு தவஞ் சித்தியெல்லாம் பெற்றும்—குருவருளால, வைத்த படியிருக்க மாட்டாத மாந்தருக்குச், சித்தசல னமமாந் தினம்"(15) என்று சிவபோகசாரம் கூறுவது காண்க.

3. நின்ற நிலையிலே மிக்க ஞானமுண்டாகமாட்டார்—உ. வே.

4. உமாபதி சிவனாரும், ஆணவமலம் தான் ஒன்றாய், உயிர்த்தொகைகளை மறைக்கும் அளவிறந்த சத்தியினை யுடைத்தாம் என்பார், "ஏகமாய்த் தங்கால வெல்லைகளின் மீளும் எண்ணரிய சத்தியதாய்

[1]நிதில் அநாதிநிபிடம் அளவிலாடுபடா அது—குற்றமற அநாதியாக [2]எவ்வுயிரிடத்தும் செறிந்திருக்கும் அதன் வியாபகம் ஓர் எல்லைக்குள் அகப்படாது; இதுதான ஒருத்தனைத் தாய் வியாபித்திருக்கும்;

16—18. (உயிர்........தருதித்து) உயிர்தொறும் நின்றக்கண்ணும்—[3]சர்வான்மாக்களிடத்தும் நிறைந்தாயினும்; வள் தரு தன்னுடைக்காலம் துனனில—அந்த ஆன்மாக்களில் ஓர் ஆன்மாவுக்குப் [4]பாசச்சேதம்பண்ணும் பசுகுவகாலம் வருமானல்; [5]பின்னிடும் வலியின் தருதித்து—[6]தன்னுடைய சத்தி கெடும் (வலியில்லாத) முறைமையினையுடைத்து;

இருளொளிர விருண்ட, மோகமாய்ச் செம்பினூறு களிம் பேய்ந்து நித்த மூலமலமாய் அறிவு முழுதனையும் மறைக்கும்'' (சிவப். 20) என்று கூறுதல் காண்க.

1. தனது வியாபகத்தில் குறைபாடின்மை ஈண்டுக் குற்றமின்மையென்றறிக. நிபிடம்—செறிவு. ''அது சருவான்மாக்களுக்கும் ஒன்று; அநாதி நிபிடம் மஹத் ஆன்மாக்கள்தோறும் அமைந்தனவாய்த் தமது காலமுடிவில் அழிவுடையனவாகிய அநேக சக்திகளையுடையது' (67) என்ற கருத்துப்பட 'தமேகம் ஸர்வபூதாநாம் அநாதிநிதநம் மஹத் । ப்ரத்யாத்மஸ்த ஸ்வகாலாந்தாபாயிசக்தி ஸமந்விதம் ॥'' (VII : 6) என மிருகேந்திரம் கூறுகிறது.
2. ஆணவமலம் தான் ஒன்றுமே அனந்தயாகச் செறிந்திருக்கும்; இது தான அளவுபடாதது உ. வே.
3. சர்வான்மாக்களிடத்தும் நிறைதலாவது ஆன்மாக்கடோறும் அவையனைத்தையும் தனனுள மறைத்துக்கொண்டு ஆணவமலம் தானேயாய் நிற்றல். ''இருளான தன்றி யிலதெவையும் ஏகப், பொருளாகி நிற்கும் பொருள்'' (திருவருள் 22) எனவருதல் காண்க.
4. பாசச்சேதம்—பாசத்தினின்றும் நீங்குவது.
5. வலியின் தருதித்து என்பதை வலியில் தருதித்து என்று பாடங்கொண்டு அதற்கேற்ப 'வலியில்லாத முறைமையினையுடைத்து'' என்று பெருமண்டூர்ப் பிரதி கூறுகின்றது.
''தம்க வ எல்லைகளின் மஞ்சு எண்ணரிய சத்தியது'' (சிவப். 20) என்பதும் இக் கருத்தை வலியுறுத்தி நிற்பது காண்க.
6. ''முத்தருக்கு மலபந்தமில்லாததுகொண்டு மலத்துக்கு வியாபகத்துவம் கூடாதெனறீர்; ஒளிவற நின்றக் கண்ணும் விளிவுறு

18—20. (ஒளி.......வேண்டும்) ஒளி திகழ் அநாதியன்றெனின்—இதனைப் பிரகாசமாகிய அநாதியன்றெனில்; அதற்கு நின்றது—[1]அந்த மலம் இடையிலே வந்து நின்றதற்கு; வேறு ஓர் ஏது வேண்டும்—வேறே ஓர் ஏதுவைச் சொல்லவேண்டும்.

20—22. (பின்னும் ......வருத்தம்) ஆசு இரி முத்தரை—அதுவுமன்றியே பாசச் சேதம் வந்த முத்தான்மாக்களை; பின்னும் தடுக்குமாதலின்—[2]பின்னும் பந்திக்குமாதலாலே; அது வேண்டுநர்—அந்த முத்தி [3]வேண்டினோர் செய்யும்; ஒப்பு இரி வருத்தம்—[4]உவமையில்லாத வருத்தமாகிய தவம்; பித்தாம்—[5]பித்தாய் முடியும்;

தன்னுடைக் காலத்துன்னிற் பின்னிடும் வலியின் றொழித்த" என்றதன் தாற்பரியமு மறியீர் போலும்" என்று சிந்தாந்த மரபு கண்டன கண்டனத்துள் இப்பகுதி எடுத்தோதப்படுகிறது. (சித். கண். 30)

1. வியாபக மலமானது "ஒவ்வொரு புருடனிடத்தும் நியமமாயும், தத்தம் காலவெல்லையில் நீங்குஞ் சத்திகளையுடையதாயுமிருக்கின்றது" (சூ. 132) என்று போக காரிகை கூறுகின்றது. இவ்வாறே, "ஒவ்வொரு புருடனிடத்தும் இருக்கிறதாயும் தத்தங்கால முடிவில் நசிக்குஞ் சத்திகளையுடையதாயுமிருக்கின்றதெனப் பிறரும் கூறுகின்றனர்"—அகோர சிவாசாரியார்.
தஒநாதி ஸவேபூர்மா தஜெ தச ஸதூகாநூயோ ।
ப்ரணஜிசதா நெவனெநெகேஷபதஸெதா ஶ்வோ ॥
(VII 9) என்று மிருகேந்திரம் கூறும்.
அது உண்டானபடிக்கு வேறோர் ஏது வேண்டும்—உ. வே.

2. இன்னும்—உ. வே.

3. வேண்டுமென்று உற்சாகிப்போர் உற்சாகிக்கும்—உ. வே.

4. உவமையில்லாத வருத்தம் உ. வே.

5. "ஆன்மாவிற்கும் மலத்திற்குமுள்ள சம்பந்தத்தை இடையில் உண்டானதாகக் கொள்ளின், அவ்வாறுண்டானதற்கும் ஒரு காரணஞ் சொல்லவேண்டும்; அதனால் அது மேலுஞ் சென்று முடிவின்மையடைந்து குற்றத்திற்கிடனாகும்" (131, 5) என்றும் 'ஆன்மாக்களுக்கு முத்தியே இல்லாமற் போய்விடும்; ஈசுவரனுக்கும் ஈசுவரத் தன்மை இல்லாமை சேரிடும்" என்றும் போக காரிகை கூறுகிறது.

23—24. (ஏகம்..........இன்மையின்) பலவாய் ஓவாத் தோற்றம் உண்மை—பலவாய்க் கெடாத தோற்றமுண்மை ; [1] இன்மையின் —இதற்கு இல்லாதபடியாலே ; [2] ஏகம் என அறி—[3] இதுதான் ஒன்றேயென் றறிவாயாக ;

24—26. (மாற்றரும்.......... .. உணராமையினே) உயிர்க்கு— ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் ; [4] ஒலிகெழு வீடு—பிரகாசம் மிகவுண்டாகிய

---

1. உண்மை இன்மையின் என்று கொண்டு உண்மையாக இல்லாதபடியாலே யென்று செப்பறைப் பிரதி கூறுகின்றது.

2. ஆன்மாக்கள்தோறும் தனித்தனி யிருப்பதாகக்கொண்டு ஆணவ மலத்துக்குப் பன்மைத் தன்மை யுண்டென்றால், அது தோன்றி யழிவதாம். ஆகவே அநாதியாய ஆணவத்துக்கு அது குற்றமாம் என்பதனால், "ஏகம் என அறி "என்றார் ; "மலம் ஒவ்வொரு புருடனிடத்தும் இருப்பதாகக் கூறின் சடத்தன்மையும் அநேகத்தன்மையும் இருப்பதுபற்றித் தோன்றி யழிவதாகிவிடும்" (போக. சூ. 136 என்றும் " சடமாயும் நித்தியமாயும் இருத்தலால் ஆணவமலம் ஒன்றேயாம் ; அநேகமென்று சொல்லின், சடமாயும் அநேகமாயுமுள்ள கடம் முதலியவைகளுக்கு அநித்தியத் தன்மை காணப்படுமாறுபோல, ஆணவமலத்திற்கு அநித்தியத் தன்மை சம்பவிக்குமாதலால், அது பொருந்தாது " (தத்துவப்பிரகா. 18. உரை) என்றும் அறிஞர் கூறுவது காண்க.

3. "ஒன்றதாய் அநேகசத்தி யுடையதாய் உடனாய் ஆதி, யன்றதாய் ஆன்மாவின்றன் அறிவொடுதொழிலை யார்த்து, நின்றபோத் திருத் துவத்தை நிகழ்த்திச் செம்பினிற்களிம் பேய்ந், தென்றுமஞ் ஞானங் காட்டும் ஆணவம் இயைந்து நின்றே" (சிவ. சித். 2 : 80) என்றும் அருணந்திசிவனார் கூறுவர்.

4. ஒளிகெழு எனற்பாலது எதுகை நோக்கி, " ஒலிகெழு " என வந்தது ; பொள்ளார் எனற்பாலது " பொல்லார் " (சிவ. போ. கடவுள் வாழ்த்து) என வந்தாற்போல. இவ்வாறே லகரம் ளகரமாய் வருதலுமுண்டு ; "அலமரு குயிலினம்" எனற்பாலது "அளமரு குயிலினம் " (சீவக. 49) எனவருதல் காண்க. வீடென்பது ஆகு பெயராய் வீடுபேற்றுக்குரிய ஞானத்தின்மேல் நின்றது.

முத்திக்கு வேண்டும் ஞானம்; ஒருங்கு உணராமையின்—[1]ஒரு பக்குவ காலத்திலே கூடாமையின்; மாற்று அரும் வலி பல—இந்த மலத்திற்கு உவமையில்லாத சத்திகள் பல; என்பதை அறி—[2]என்று ஞானவான்கள் சொல்வதை அறிவாயாக எ-று.

மற்று இரண்டும் வினைமாற்று. மன், அசை. நிபிடம், செறிவு.

---

1. "மலம் ஒன்றுயிருக்குமாயின் மலநிவர்த்தி யென்னும் முத்தி ஒருவனுக்குண்டாகும்பொழுது அனைவருக்கும் உண்டாக வேண்டுமே யென்னில், மலம் ஒன்றுயிருந்தாலும் அநேக ஆன்மாக்களை மறைக்கக்கூடிய அநேக சத்திகளை உடையதாகையால், எந்த மலசத்திக்குப் பரிபாகம் உண்டாகின்றதோ அந்த மலசத்தியால் மறைக்கப்பட்டிருந்த ஆன்மாவிற்குமட்டும் முத்தியேயன்றி ஏனையோருக்கில்லையென்க" என்று **அகோர சிவாச்சாரியார்** கூறுவது நோக்கத்தக்கது. இதனுல், எல்லா ஆன்மாக்கட்கும் முத்திஞானம் ஒரு காலததிலே கூடாதென்பது இனிது விளங்கும். இவ்வாற்ருல், ஆணவ மலத்தின் மறைக்குஞ் சத்திகள் கெடினும், முதலாகிய அவ்வாணவ மலத்துக்குக் கேடில்லை யென்பதும் சாதித்தவாருயிற்று. இவ்வகவலிற் கூறிப் போந்த தடைவிடைகள் **மிருகேந்திரப் பாசலக்ஷண ப்ரகரணத்தில்** காணப்படுகின்றன.
'[illegible] ।
[illegible] ॥'
(VII-10) என்பது **மிருகேந்திரம்.**

2. என்று அறிவாயாக என்றே பல பிரதிகளிலும் காணப்படுகிறது.

அகவல் 20.

கன்ம மலம்

[1]கலைநவில் கரும நிலைமலி பெய்தக்
[2]கேட்டிசி னின்பம் வேட்டிசி னோரே
[3]நிரைய [4]மெய்தினர் பலரே பலரே
புரைதீர் போக பூமி [5]மேவினர்
செய்வினை யொத்தக் கண்ணு [6]மையறு
சாலி மேவினர் பலரே பலரதன்
வாலிய விந்துவு மருவா தோரே
ஆயிடைக் [7]கருமங் காரணம்
[8]மாசுடைத் துயர்ந்த மதியி னோயே[9]

---

1. **கலை** யென்பது கற்றற்குரியன என்னும் பொருளில் கல்லென்னு முதனிலையிற்றோன்றிய தமிழ்ச்சொல். **கலா** என்னும் வடசொல் லின் சிதைவாகிய கலையென்பது நீக்குதல் அல்லது செலுத்துதல் என்னும் பொருளதாம்.
2. கேட்டியின்பம் — பா. வே.
"எல்லாவயிர்க்கு மின்ப மென்பது தானமர்ந்து வரூஉ மேவற் றாகும்" - தொல். பொரு. பொருள் 29.
3. "நிரயமெய்தினர் பலரே புரைதீர் போகபூமி மேவுநர் பலரே" என்ற பாட வேறுபாடு செப்பறைப் பிரதியில் காணப்படுகிறது.
4. மெய்துநர் — பா. வே.
5. மேவுநர் — பா. வே.
6. மையிரு என்ற பாடம் அச்சுப் பிரதியில் மட்டிலுள்ளது
7. " நல்லார் நயவ ரிருப்ப நயமில்லாக், கல்லார்க்கொன் றாகிய காரணம் தொல்லை, வினைப்பய னல்லது வேல்நெடுங் கண்ணாய், நினைப்ப வருவதொன் றில் " (நாலடி. 265) என்பதன் கருத்து ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற் குரித்து.
8. **மாசு துடைத்துயர்ந்த** என்ற பாடம் ஒரு பிரதியில் மட்டில் காணப்படுகிறது
9. இவ்வகவலின் பொருள், "ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்காமோ யஜேத திவி தேவாந । தேவநா வீவீசஷேவ்யஷ

இது கன்மமல சாதகம் கூறியது.

உரை: 1—2. (கலைநவில்..............கேட்டிசின்) கலைநவில் கரும நிலை மலிபு எய்தக் கேட்டிசின்—[1]வேதாகமங்களிற் சொல்லப்பட்ட கன்ம மலத்தின் [2]இயல்பினைப் புத்திபூர்வமாகக் கேட்பாயாக;

2—4. (இன்பம் வேட்டிசினோரே............ பூமி மேவினர்) இன்பம் வேட்டிசினோர்—சருவான்மாக்களும் சுகத்தை [3]வேண்டினோராயிருக்க; நிரையம் எய்தினர் பலர்—இவர்களில் நரகத்திலே சென்று விதனம் புசித்தோரும் பலர்; புரைதீர் போகபூமி மேவினர்

நஶ்யாஷெ தஜ்வெஹதாகஷ்ழ ॥ யதா தஷ்வெஹதாகஷெ஽ஷ்தி ஊஷவ்யம் ஶாநிவாஂமவஃ। உஹமெஃ க்ஷஷிவாஷெ஽ஶ்த கஶிஸ்யாந்யாநி யவுதி। ந கிஞிஷவாரஷ்வஷ்ய கஊஷகாரணகஂ ஷிஜாஃ -”

(iii. 31, 32) என்று பௌட்கரம் கூறும் பொருளைத் தழுவிநிற்பது காண்க.

1. கலை யென்பதை எல்லா நூல்கட்கும் பொதுப் பெயராகக்கொண்டு, இவ்வுரைகாரர், “வேதாகமங்கள்” என்று கூறுகின்றார்; இவரைப் போலவே, மதுரைச் சிவப்பிரகாசரும், “கலைஞானமென்பது சருவ நூலுக்கும் பொதுப் பெயர்” என்பர். “பல கலை யாகமவேதம்” (சிவப். 13) என்பதற்கு, “பல கலை ஞானங்களாகச் சொல்லப்பட்ட ஆகமங்கள் வேதங்கள்” என்று அவர் உரை கூறுமாறு ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. இனி, கலையும் சாத்திரமும் என வேறுபடுத்தி, கலை செயற்குரியதென்றும் சாத்திரம் அறிதற்குரியதென்றும் கூறுப.

2. இருக்கும்படி சொல்லின் புத்தி பூர்வமாகக் கேட்பாயாக—உ. வே.

3. வேண்டினோராயிருக்கின்றனர்; இருக்க—உ. வே.

4. வேள்வியாலெய்தும் இன்பங் குறித்துச் சென்ற சகரராகிய பல்லாயிரவர் நரகம் புகுந்த செய்தியை, “கொடிய மாமுனி வெகுளியின் முடிந்தவெங் குரவர், முடிய நீணிர யத்தினி லழுந்திடு முறைமை, கடியு மாறெனக் கருந்தவ வதற்குறு கருமம், அடிகள் சொற்றுக வென்றனு மந்தண னறைவான்” (கம்ப. பால. அகலி. 45) என்பதனாலும், பின்னர்ப் பகீரதன் கொணர்ந்த கங்கையால் அவர் துறக்கம் புக்க செய்தியை, “நிரய முற்றிய சகரர்கள் நெடுங்கதி செல்ல, விரைமலர் பொழிந் தார்த்தன விண்ணவர் குழாங்கள்” (59) என்பதனாலுமறிக.

பலர்—[1]தனக்கு மேலேயும் உயர்ந்ததில்லாத சுவர்க்கலோகத்திலே சென்று போகம் [2]புசித்தோரும் பலர், [3]இதனைத் திட்டாந்தத்திலும் காண்பாயாக.

5—7. (செய்வினை..............மருவாதோரே) செய்வினை ஒத்தக் கண்ணும்—பலரு மொக்க ஒரு முயற்சியைச் செய்தவிடத்தும்; மையறு சாலிமேவினர் பலர்—குற்றமற்ற செந்நெல்லைப் பெற்றோரும் பலர்; அதன் வாலிய விந்துவும் மருவாதோர் பலர்—[4]அதனுடைய வெளுத்த ஒரு நெல் மூக்கும் பெறாதவரும் பலர்; [5]

8—9. (ஆயிடை.........மதியினோயே) ஆயிடை—அவ்விடத்து; கருமம் காரணம்—இறந்து அவர்களுடைய [6]கன்மங் காரணமாக வேண்டுமென்று [7]அறிவாயாக; மாசு உடைத்து—அஞ்ஞானத்தைக்

---

1. குற்றமில்லாதுயர்ந்த—உ. வே.
2. போகம் புசித்தோரும் பலர் விதனம் புசித்தோரும் பலர் என இறந்த காலத்தாற் கூறியது, ஆசிரியர் புராண இதிகாச வரலாறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வற்புறுத்துகின்றாராதலால்; இதனைக் "கலைநவில் கருமம்" என்று மேற்கொண்டுரைப்பதாலறிக.
3. இஃது எப்படி யென்பாயாகில் இதனைத் திட்டாந்தத்திலும் காண்பாயாக—உ. வே.
4. இவ்வுரை சில பிரதிகளில் இல்லை.
5. இக்கருத்தையே ஔவையார் "பண்ணிய பயிரிற் புண்ணியந் தெரியும்" என்று உரைத்திருப்பதை ஓர்க.
6. கன்மங் காரணமாகவேண்டுங் காண்—உ. வே.
7. கருமம் காரணம் என்று ஈண்டு உணர்த்துவதுபோலவே, பிறுண்டும், "பையுள்நீங்கப் பயன்பல பெருக்கக், கைதூ வாத செய்தியோர்க்கும், பருவரல் வருவது திருவ மல்லதை, வருவது நன்னய மற்றே" (ஞானா. 38 : 1—4) என்று கூறுவது காண்க. இனிச் சிவஞான முனிவர், "காரியங்களெல்லாம் ஒருங்கே தோன்றாது, அடைவே தோன்றுதற்குக் காரணம் வினைபேயன்றிப் பிறிதின்மையானும் வினையுண்மை துணியப்படும்" என்றும், "வினையில்லையாயின், விதித்தன செய்து விலக்கியன ஒழிதலாற் பயன் இன்றாய் முடியுமாகலானும் வினையுண்மை துணியப்படும்" (சிவ. பாடியம்) என்றும் கூறுவர்.

கெடுத்து ; [1]உயர்ந்த மதியினேய்—[2]மேலாக வுயர்ந்த ஞானத்தை யுடையோனே எ-று.

சின், அசை. முற்பட்ட ஏகாரம் ஐந்தும் தேற்றம், பிற்பட்ட ஏகாரம், ஈற்றசை.

அகவல் 21

மாயா மலம்

ஆதி யோதிய மேதகு மாயை
கோதின் றேக நாசம தணையா
தளவில் [3]வலியிற் றுலகவை பிறக்கும்
யோனி யெங்கணுந் தானினி தமலும்
கருமத் ததிகா ராந்தத் தளவும்
விதிமுறை கொடுக்கும் வியப்பிற் றஃதறி
[4]சகக்கரு மத்தின் மிகத்திக ழிறையை
ஆராய் பென்ன வணிகிள ருலகம்
ஏருபா தான மின்றெனி னின்றுடை
நூலின் றுயி னின்றென வாலிய

---

1. உயர்ந்த மதியினேயே என்றது, பயன் பெற்றான் செய்த முயற்சி யினையே பெருதானும் செய்திருப்பவும், வினை வேறுபட்டதற்குரிய காரணத்தை ஆராயவேண்டி யிருத்தலின், முயற்சி யொப்பினைச், செய்வினை ஒத்தக்கண்ணும் என்பதனால் உணர்த்துகின்றார்.

2. மேலான் ஞானத்தை.—உ. வே.

3. வலியுற் றுலகவை புரக்கும்—பா. வே.

4. "சகல புவனத்திலுமிருக்கும் ஆன்மாக்களுக்கு அறிவும் தொழிலும் கொடுக்கிறதினாலே சிவனுக்கு வியாபகம் என்றது முதல் எண்ணிறந்த கோடி ஆன்மாக்களுக்கும் எண்ணிறந்த கோடி புவனத்திலே புசிப்பிருக்கையினாலே கன்மம் வியாபகம் என்பது வரையும் நூலா

சேதன மன்றிது தீதறு செயல்கள்
கோதில சேதன மாகலி னலதேல்
காரண நியம மென்னும் பேரிசை
எல்லா முடைக்கும் பொல்லாத் தோடம்
வல்லே யெய்து மநித்தமு நல்ல
காரிய மாவது மாயி னீரில்
தோற்றுவ தியாதின் மாற்றரும் வியாபி
அன்றெனின் வினைமற் றெங்கணு மார்தல்
கூறுதி யாது பலவாய்ச் சேதனம்
அன்றது தோற்றத் தொன்று மன்றிது
தோற்ற மாகலி னேக மாப்பட
நூலின் றெருகுதிக் காண்டலி னேகம்
அநேகத் தெழுமென வறியப் பலவும்
ஒருதனி வித்தின் வருவகை யறிதி
சித்தி லசித்தின் குற்றமில் தேற்றம்
என்பவர் புனலை வன்புகை யதனின்
மான வளவைத் தாமள வின்மை
[1]பூத மாதியா மூலக மெவைக்கும்
காரணம் பார்க்கி லோர்பர மாணு
[2]என்பவ ரறிவி னுண்மை யின்புற

ருந்ததி நியாயமாய்க் காணப்பட்டு நிகழும் நிகழ்ச்சி கொண்டு, காணப்படாத பொருளைத் தெரிவித்தல் சிவாகமங்களின் துணிபு என்னும் முறைமைபற்றிக் கூறியதென்று அறியமாட்டாது, ஏதேதோ குழறிய நீர் 'இலதென்றலின் ஆன்மா வுளது, என்துடல் என்றலின் ஆன்மா வுளது; என்றாற்போல்வனவற்றையும், 'சகக்கருமத்தின் மிகத் திகழிறையை......கூறுதி' என்றற்றொடக்கத்தனவற்றையும் இவ்வாறு குற்றம் கூறி இகழ்வீர் போலும்'— சித்தாந்த மரபு கண்டன கண்டனம். (கண். 27—30)

1. பூதமவதியா—பா. வே.
2. என்பரறிவி — பா. வே.

நாடினம் நிற்க வோருரு வதனின்
ஒருரு வுதித்த லல்லதை யாவும்
நாச மில்லை யென்னி னுசற
ஒன்றுக் கோரிடத் தெய்திய தெங்கணும்
[1] நின்றிடி னதனை நீக்கும் வென்றியர்
யாரே கோடிக் கீறு மாற்றக்
[2] கண்டா லெவைக்கும் பொன்றுங் காலம்
உண்டே மன்ற வோது மாயா
காரிய நிற்பது முடிவிற் சீரிய
சத்தி வடிவிற் பொற்பொடு [3] புணரும்
[4] தொடங்கற் காலை யிடம்பட விளங்கும்
ஆருயி [5] ரேரிசைப் போகஞ்
சீரி னருந்தத் திகழ்தனு முதலே

இது மாயாமால சாதகம் கூறியது.

உரை : 1—6. (ஆதி..............அறி) ஆதி ஓதிய [6] மேதகு மாயை—பரமசிவனாலே வேதாகமங்களிலே அருளிச் செய்யப்பட்ட

---

1. நின்றிடுந் தன்னை—பா. வே. 2. கண்டா லெவர்க்கும்—பா. வே.

3. புணர்ந்து—பா. வே.

4. துடங்கற விடம்பட விளங்கு மாரி ?—இப்பாடம் செப்பறைப் பிரதியிற் காணப்படுகிறது. வடம்பட விளங்கும்—பா. வே.

5. ரேரியல்—பா. வே.

6. மேதகுமாயை என்று சிறப்பிக்கப்படும் இதன் இலக்கணத்தை, அருணந்தி சிவனர், "சித்தமர் யருவா யேக நிலையதா யுலகத் திற்கோர், வித்துமா யசித்தா யெங்கும் வியாபியாய் விமலனுக்கோர், சத்தியாய்ப் புவனபோகந் தனுகாணமு முயிர்க்காய், வைத்ததோர் மலமாய் மாயை மயக்கமுஞ் செய்யுமன்றே" (சிவ. சித். சூ. 2. 53) என்றும், பௌட்கராகமம்

"நித்யா வ்யாபிநீவஸ்து ரூபாகாரணரூபிணீ।
ஸாதாரணீவஸ்வேஷாம் ஸகலாநாம் ஈஸ்வரா॥

[1]மேம்பாடு தக்கிருக்கின்ற மாயையானது; [2]கோதின்று ஏகம்—குற்றமின்றி [3]ஏகவத்துவாயிருக்கும்; நாசமது அணையாது—[4]ஒருகாலும் அழிவுபடாது; [5]அளவில் வலியிற்று—அளவிறந்த சத்திகளையுடைத்து; [6]உலகவை பிறக்கும் யோனி—பிரபஞ்சமடங்கலும் தோற்றுகைக்கு உற்பத்தித்தானமாயிருக்கும்; தான் இனிது [7]எங்கணும் அமலும்—

வ்யக்தயே ஶ்ரீநிவாஸஸ்ய கல்பதே ணோ ணாரஹாத்ய வெ।
தேஹாதே: காரணம் மாயா ஸூக்ஷ்மா ஸூக்ஷ்மாத்மகஸ்ய து ॥
(3 : 2—3) என்றும், **சுவாயம்புவாகமம்**, "மாயாத்மகம் ஜகத்ஸர்வம்
மவிநாஶ்ய ஶிவாத்மக: । விஶ்வகர்மம் ஸூக்ஷ்ம மநாத்ய
வ்யய மீஶ்வர: ॥" என்றும், **மிருகேந்திராகமம்**
'தத்ரைகம் ஶிவம்பீஜம் ஜகதஶ்சித்ரஶக்திமத் ।
ஸஹ காயாதி காரணம் ஸம்ஹாரபி வ்யாவ்ய நீஶ்வர: ॥"
(ix : 2) என்றும் கூறுதல் காண்க.

1. மேம்பாட்டைத் தகுதியாகவுடைய—உ. வே.
2. **சாங்கியர்** மதம் பற்றி முக்குணங்களிற் செல்லாமைப் பொருட்டுக் **கோதின்றேகம்** என்றார். மாயை ஏகம் என்னும் இதனை மேலே "யாது பலவாய்ச் சேதனம், அன்று அது தோற்றத் தொன்றும் அன்று இது, தோற்றமாகலின் ஏகம்" (ஞான 21 : 19—21) என்பதனாலும் வற்புறுத்துகின்றார்.
3. தானொரு நித்திய வத்துவாயிருக்கும்—உ. வே.
4. **கணிகவாதிகள்** மதம் பற்றிச் சார்பினிற் செல்லாமைப் பொருட்டு நித்தமானதென்பார், **நாசமதணையாது** என்றார்.
5. **பாற்கரியர்** மதம் பற்றிப் பிரமத்திற் சொல்லாமைப் பொருட்டு **அளவில் வலியாய்** என்றார்; "விசித்திரமாயும் அளவிறந்ததாயுமுள்ள காரியங்கள் காணப்படுகின்றமையால் இந்த மாயை விசித்திரமாயும் அநேகமாயும் (அளவில்லாததாயும்) உள்ள சத்திகளுடன் கூடியதென்றறியப்படும்" (போககாரிகை 118) என்பதனாலும் மாயை "அளவில் வலியிற்"றுதல் தெளியப்படுகிறது.
6. **உலகவை பிறக்கும் யோனி** யென்றது மாயையின் சொரூபம். இது **மாத்தியமிகர்** மதம்பற்றிச் சூனியத்திற் செல்லாவாறு கூறியது.
7. **வைசேடிகர்** மதம் பற்றிப் பரமாணுக்களிற் செல்லாமைப் பொருட்டு **எங்கணும் அமலும்** என்றார்.

இதுதான் எவ்விடத்தும் இனிதாக வியாபித்திருக்கும்; கருமத்து அதிகாராந்தத்தளவும்—[1] பூருவ கன்மபலம் புசித்தறுமளவும்; விதி முறை கொடுக்கும் விபப்பிற்று—பிராரத்துவமான [2]தேகத்தை நியதிப்படி முறையாகக்கொடுக்கும் [3] ஆச்சரியத்தையுடைத்து; அஃது அறி—அதனை நீ அறிவாயாக.

7—10. (சகக்கருமத்தின்........இன்றெனு) சகக் கருமத்தின்—[4]பிரபஞ்சமாகிய காரியத்தைக்கொண்டு; மிகத்திகழ் இறையை ஆராய்பு என்ன—மிகவும் [5]பிரகாசிக்கின்ற பரமசிவனை நிச்சயித்தாற்போல; அணிகிளர் உலகம்—[6]அழகு பொருந்திய காரியப்பிரபஞ்சம் காரியப் பொருளாயிருத்தலால்; ஓர் உபாதானம் இன்று எனின் இன்று—விசேடமான ஓர் [7]உபாதானமில்லையாயின் இப்பிரபஞ்சம் இல்லையென்று கொள்க; நூல் இன்றாயின்—இஃது என்போல

---

1. பிராரத்துவ கன்மபலம் புசித்தறுமளவும்—உ. வே.
2. தேகத்தைக் கொடுக்கைக்கு இடமான முறைகமயாகிய ஆச்சரியத்தை யுடைத்து—உ. வே.
3. ஆன்மாக்கள் கன்மபலம் புசித்தறுமளவும் தனுகரணாதிகள் வேண்டியிருத்தலின், அவ்வெல்லைகாறும் சலிப்பின்றிக் கன்மத்துக் கேற்பத் தனுவாதிகளை நல்கும் பெருமை குறித்து வியப்பிற்றென்றாராக, "ஆச்சரியத்தை யுடைத்து" என்று உரைகூறினர்.
4. காரியமாகிய பிரபஞ்சத்தைக்கொண்டு—உ. வே.
5. பிரகாசமான பரமசிவனை விசாரித்தறிந்தாற் போல—உ. வே.
6. அழகுண்டாகிய பிரபஞ்சம் காரியமாக இருத்தலால்—உ. வே.
7. இக்கருத்தேபற்றிச் சிவஞான முனிவரும், மாயையுண்மையைப் பற்றிக் கூறலுற்றவிடத்து, "மேலைச் சூத்திரத்திற் (முதற்சூத்திரத்திற்) பிரபஞ்சத்திற்கு நிமித்தகாரணமுண்டெனச் சாதித்த வழியளவையே, முதற்காரண முண்மைக்கும் பிரமாணமாம்; ஆகலானும் மாயையுண்மை துணியப்படுமென்க" என்று கூறுகின்றார். "காரியம் காசினியாதி" (ஞாஉ. 12) என்றாராகலின், அணிகிளர் உலகம் என்றதற்கு, "காரியப்பிரபஞ்சம்" என்றும் இது "காரியப் பொருளாயிருத்தலால்" என்றும் உரைக்கின்றார். உபாதானம்—முதற்காரணம்.

வென்னின், நூல் இல்லையாயின்; உடையின்று என—புடவை இல்லாதவாறுபோல [1]என்க.

10—12. (வாலிய..........ஆகலின்) இது வாலிய சேதனமன்று—இதுதான் வாலிதாகிய [2]சைதந்நியமன்று, என்னை; தீதறு செயல்கள் கோதில் அசேதனமாகலின்—குற்றமற்ற [3]இதனுடைய காரியங்கள் ஐயமற அசேதனமாகலின்;

12—15. (அலதேல்........எய்தும்) அலதேல்—அப்படியன்று, அசேதனமாயிருப்பது சைதன்னியத்திலே தோன்றும் என்னில்; காரணம் நியமம் என்னும் பேரிசை எல்லாம் உடைக்கும்—இன்ன காரணத்தினால் இன்ன காரியம் நியமமாய்த் தோன்றும் என்னும் [4]பெரிய நியாயமெல்லாவற்றையும் கெடுக்கும்; பொல்லாத் தோடம் வல்லே எய்தும்—[5]நியமமில்லாமை யென்னும் பொல்லாத குற்றம் கடிதாக வந்துகூடும்;

---

1. மிருகேந்திரம், "கதா்நா ந்ருயதெயந ஜமஜகொ²ண ஹெதா்நா । தெநாவாஜாந வேத்யஸிந வடஸதாஹி விர்நா ॥"
(ix. 3) என்பது ஈண்டு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

2. முன்பு அளவில் வலியாய் என்றதனால், முதல்வனது சிற்சத்தி என்று ஆகாமைப் பொருட்டு, ஈண்டுச் சேதனமன்று என்றார். இக்கருத்தே விளங்க, அருணந்தி சிவனர், "அசித்தாய்" என்றமை அறிக.

3. இதனுடைய—இம்மாயையினுடைய. இக்கருத்தையே மிருகேந்திரம் "தஜவெதந வேவஸ்யாக காயர்ஸ்யா விகாஜமர்நாக । வ்யாத்யஸவர்ஹரொஷொஷ: காரணா நியமொzந்யதா ॥"
(ix. 4) எனக் கூறுகிறது.

4. பெரிய கீர்த்தியெல்லாம்—உ. வே.

5. பிரம முதற்காரண வாதிகள், "பிரமம் பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமென்பது வேதமுதலியவற்றிற்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்ததாகலின், அதுவேயமையும்" என்றாராக, அவரை மறுத்து மாயையே முதற்காரணமெனச் சாதிக்கும் சிவஞான முனிவர், "அற்றன்று; அவ்வம்

15—17. (அநித்தமும்.......யாதின்) [1]அநித்தமும்—நித்திய உபாதானமாயிருக்கிற மாயையை அநித்தமென்றும்; நல்ல காரியமாவதும் ஆயின்—ஒன்றினுடைய நல்ல காரியமென்றும் சொல்லின்; நீரின் தோற்றுவது யாதின்—[2]நீர்மைப்படத் தோற்றப்படுதல் அதற்கு உடனே கூடுமாதலால் அதுதான் தோற்றுவது [3]யாதின் பாலோ, சொல்லாய்;

17—19. (மாற்றரும்...........கூறுதி) மாற்று அரும் வியாபி அன்று எனின்—இம்மாயைதான் உவமையில்லாத [4]வியாபியன்று

முதற்காரணங்களின் குணமெல்லாம் அவ்வக்காரியங்கட்கும் உளவென்பது நியமமாகலின் சித்தாகிய பிரமத்தில் தோன்றிய பிரபஞ்சமும் சித்தாதல் வேண்டுமென்றிச் சடமாதல் பொருந்தாமையான் என்க" என்றும், எனவே, "மாயையே முதற்காரணமாவதன்றிப் பிரமம் முதற்காரண மாகாதென்று ஒழிக" என்றும் கூறுவன காண்க.

1. படைத்தல் காத்தல் அழித்தலென்னும் இவற்றிற்கு ஆதாரமாயும் உலகத்திற்கு முதற்காரணமாயும் நித்தியமாயும் வியாபகமாயும் சடமாயும் ஒன்றுயும்இருக்கும் மாயையானது தனது விகாரமான காரிய வருக்கங்களுக்குப்பின் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது" (27) என்னும் பொருளினதாகிய **தத்துவ சங்கிரகக்** கூற்றுக்கு விளக்கவுரை சொல்லப் புக்க **அகோர சிவாசாரியார்**, "மாயை பரம காரணமாயிருத்தலால் நித்தியமாயுள்ளது" என்றும், "அந்த மாயையைப் பரம காரணமாகக் கொள்ளாவிடில், அதற்கும் ஒரு முதற்காரணம் வேண்டப்படும்; படவே வரம்பின்றியோடல் என்னும் குற்றம் வருமென்க" என்றும் கூறுவர்.

2. அந்நீர்மைப்பட—உ. வே.

3. எவ்விதமோ—உ. வே.

4. மாயை வியாபியன்று எனில், பரமாணுவாய்ச் சென்று அடங்கி வைசேடிகர்முதலியோர் மதமாயொழியுமென்பர் **சிவஞான முனிவர்**. அவ்வாறு கொண்டால், அநித்தியத்தன்மை முதலிய குற்றங்களுண்டாமென்பர் **அகோர சிவாசாரியார்**. இனிப் **போக காரிகை**யுடையார் "எல்லாவற்றையும் வியாபிக்கும் இந்த மாயை, ஆன்மாக்கள் அநேகமாதலால் அவற்றின் போகத்தின்பொருட்டு எவ்விடத்தும் எல்லாக் காரியங்களையும் பிரவாக ரூபமான எல்லா மகிமைகளுடன் தோற்றுவிக்கின்றது" (120) என்று கூறுகின்றார்.

என்னில்; வினை எங்கணும் ஆர்தல் கூறுதி—[1]கன்மபக்குவத்துக் கேற்றபடி ஆன்மாக்கள் எவ்விடத்து வேண்டினும் போகம் புசிப்ப தற்கு ஓர் உபாயம் சொல்லாய்[2];

19—21. (யாது........ஏகம்) யாது பலவாய்ச் சேதனம்அன்று—யாதொரு பொருள் பலவாய்ச் சேதனமல்லதோ; அது தோற்றத்து ஒன்றும்—அஃது ஒரு [3]தோற்றரவைக் காட்டும்; இது தோற்றம் அன்று ஆகலின் ஏகம்—[4]இது தோன்றுவதன்று ஆதலால் ஏகமாம், ஆகவே ஒன்றாயிருப்பது பல பொருளில் தோன்றாது என்றவாறு. [5]இங்ஙனம் ஒன்றாயிருப்பது பல பொருளில் தோன்றாது என்று அருளிச்செய்ய

21—23. (மாப்படம்........................என) மாப்படம்—மகத்தாகிய புடவை; [6]நூலின் தொகுதிக் காண்டலின்—[7]நூற்கழி பலவற்றாலே ஆயினமை காண்டலால்; ஏகம் அநேகத்து எழும்

---

1. கன்மம் பக்குவப்பட்டபடிக்கு ஆன்மாக்கள் எவ்விடத்தும் போகம் புசிக்கும் உபாயம் சொல்லாய்—உ. வே.

2. 16–19 வரையிலுள்ள இப்பகுதியின் கருத்தை மிருகேந்திரம்,
"யத்³வ்ரு நித்ய ஶரீரம்காயம் ஸஸாத⁴நஸ் வத்³வ்ருதேவந: ।
ஸவ்யாபீவெஸ் கார்தஸ்தஸ்யாஸ் ஸவெஷாம் ஸவதொ
ப⁴வம் ॥" (ix. 5) என்று கூறுகிறது,

3. தோற்றரவைக் காட்டாது—உ, வே. இவ்வுரை அன்று என்பதை ஒன்றும் என்பதனோடு இயைத்துக் கூறுகிறது.

4. இவ்வாறே மிருகேந்திரமும்,
"யத³நேக ப⁴வித்தஜ் த்³ருஷ்டம் ப⁴வதி யப⁴ங்கு³ரம் ।
ந தத்³ப⁴வதி ப⁴த்³ஸா ஜெகப⁴ஹ்வவ ஶப்³தா³ம் ॥"
என்று கூறுகிறது.

5. இது சில பிரதிகளில் இல்லை.

6. நூற்கழிகளின் தொகுதியன்றிப் புடவையென வேறின்மையின், நூலின் தொகுதிக் காண்டலின் என்றான்.

7. நூற்கழி—நூலிழைகள்.

என — அநேக பதார்த்தத்தாலே ஏகமாயிருப்பதொன்று ஆமென்றறி யக்கூடாதோ [1] என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய ;

23—24 (அறி.........அறிதி) [2] அறி அப்பலவும்—நீ அறிந்த அந் நூற்கழி பலவும்; ஒரு தனி வித்தின் வருகை—ஒரு தனி வித்தாலே வந்தன [3] வென்னும் இவ்வகையினை ; அறிதி—நீ அறியாயோ [4] ;

25—27. (சித்தில்.........அளவின்மை) குற்றமில் சித்தில்—குற்றமற்ற சித்திலே; அசித்தின் தோற்றம் என்பவர்—அசித்துத் தோன்றுமென்று [5] சொல்லுவோர் ; வன்புகை யதனின் புனலை மான அளவைத்தாம்—மிகுந்த புகையைக் கண்டு கீழே நீர் உண்டென்று அநுமானம் கொண்டபடியாகிய ; அளவின்மை—[6] பிரமாணமின்மை யென்னும் குற்றமாம்.

28—31. (பூதமாதி.........நிற்க) பூதமாதி உலகம் எவைக்கும்—மகாபூத முதலாகவுள்ள உலகமெவையிற்றுக்கும் ; காரணம்

---

1. "என்று......செய்ய" என்பதற்குப் பதிலாக "எனில்" என்றொரு சொல் சில பிரதிகளில் காணப்படுகிறது. இவ்வினாவையே மிருகேந்திரம் "வடிஷுஜெ- மணாஜூ ஹஷ ஷுவ-பெக்கெநெகக தஃ ॥ (ix 7) என்று வினவுகிறது,

2. புடவையின் ஆக்கத்துக்குரிய காரணக்கூறுகளாக நூற்கழியன்றி, அதற்கும் காரணமாகிய வித்தினை நினையாமையாலும், நினைந்தவழி, அதுவே இப்புடவைக்கும் காரணமாய் ஏகமாய் இருப்பது விளங்கி விடுமாதலாலும், "அறி அப்பலவும்" என்றும், "அறிதி" யென்றும் வற்புறுத்தினர்.

3. வென்னும்படி யறியாயோ—உ. வே.

4. இக்கருத்தே கொண்ட விடை மிருகேந்திரத்தில் "தஉவ-நெக கெகஷாஜெவ ஷீஜாகஃ வ-ஜாயதெ ॥ (ix 7 என்று கூறப் படுகிறது.

5. இவ்வாறு சொல்லுவோர் பிரம முதற்காரணவாதிகள்.

6. பிரமாணக் குற்றமாம் என்றும், அநுமானம் கொண்டபடியாகிய பிரமாணமின்மையாம், இது பிரமாணாபாசம் என்றும் பிரதிகளில் உரை வேறுபாடு காணப்படுகிறது.

பார்க்கில்—காரணம் விசாரித்துப் பார்க்கில்; ஓர் பரமாணு என்பவர்—புடவைக்குப் பல நூற்கழி காரணமாதல்போல [1]உவமையில்லாத பரமாணுவே காரணமென்று சொல்லுவோராகிய தார்க்கிகரது; அறிவின் நுண்மை—நுண்ணியவறிவும்; இனபுற நாடினம்—[2]இனிதாக அறிந்தோம்; நிற்க—அவர் நிற்க.

31—36. (ஒருரு.....................யாரே) ஓர் உருவதனில் ஓர் உரு உதித்தல் அல்லதை—ஒரு பொருளிலே யொருபொருள் [3]தோன்றுவதல்லது; யாவும் நாசம் இல்லை யென்னின்—சருவபதார்த்தமும் [4]ஒரு காலத்திலே ஒருபடித்தாக அழிந்து மீளத்தோன்றும் மகா சங்காரம் [5]இல்லை யென்பாயாயின்; ஆசற—குற்றமற,

---

1. இஃது அச்சுப்பிரதியில் இல்லை. அழகிய பரமாணுவே காரணமென்று திருஷ்டாந்தமாக நூற்கழி பலவற்றால் வரும் புடவையையெடுத்துக் காட்டும் நையாயிகரது நுண்ணறிவை யினிதாக வறிந்தோம்—செப்பறைப்பிரதி.

2. பரமாணுவே பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணம்; மாயையன்று என்பாரை மறுத்து, மாயையே முதற்காரணமென்று வற்புறுத்துவாராகிய சிவஞானமுனிவர் 'அற்றன்று, அணுக்கள், அவயவமுடைமையானும் அவற்றின் நுண்ணிய பரமாணுக்கள் உண்டென்றற்குப் பிரமாணமின்மையானும், உண்டெனினும் சடமுமாய்ப் பலவுமாயினவெல்லாம் தோன்றி நின்றழியும் காரியமே யாதலின், அவற்றிற்குக் காரணமுண்டென்பது பெறப்படுதலானும், காரியந் தோன்றியவழிப் பலவாய் ஏகதேசமாய்க் காட்சிப் புலனாய் நிற்றல் பற்றித் தூலமெனவும், ஒடுங்கிய வழி ஒன்றாய் வியாபகமாய்ப் புலனாகாது நிற்றல் பற்றிச் சூக்குமமெனவும் கொள்ளப்பட்டன; அக்கருத்தறியாது சூக்குமமெனும் சொல்லே பற்றி அணுக்களை உலகிற்கு முதற்காரணமென்றல் பொருந்தாமையானும் மாயையே முதற்காரணமென்றுணர்க" என்பர்.

3. தோன்றுமலது, தோன்றுமதல்லது—உ. வே.

4. ஒரு நாளிலே யழிந்து தோன்றும் மகா சங்காரம்—உ. வே.

5. இல்லையென்று கூறுபவர் உலகாயதர்; "உதிப்பதும் ஈறுமுண்டென்றுரைப்பதென் கொனோ முன்னோர், மதித்துல கனாதியாக மன்னிய தென்பா" (சிவ. சித்தி. சூ. 1 : 2) எனவருவதும், 'ஒத்துறு புணர்ச்சியி னுருக்கள் பலவாதும், வைத்துறு கடாதிபல மண்ணின் வருமாபோல்" (சிவ. சித்தி. பர. 15) என்பதும் காண்க.

[1] ஓரிடத்து ஒன்றுக் கெய்தியது—ஓரிடத்து ஒரு பொருளுக்கு வந்த சங்காரம்; எங்கணும் நின்றிடின்—எல்லாப் பதார்த்தமும் [2] ஒரு காலத்திலே ஒன்றாய் அழியப் பக்குவப்பட்டு வந்து நிற்குமாயின்; அதனை நீக்கும் வெற்றியர் யாரோ—[3] அந்தப் பக்குவத்தை நீக்கும வன்மையுடையார் யாரோதான்;

36—38. (கோடிக்கு...........மன்ற) கோடிக்கு ஈறும் ஆற்றக் கண்டால்—கோடி சரீரங்கள் ஒருமுகூர்த்தத்திலே முடிவாக அழியக் கண்டால்; எவைக்கும் பொன்றும காலம் உண்டேமன்ற—[4] எல்லாச் சரீரங்கட்கும் [5] ஒரு நாளிலே சங்காரம் உண்டு எனத் தெளியக்காண்;

38—43. (ஓதும்........முதலே) ஓதும் மாயாகாரியம் முடிவில் நிற்பது—சொல்லப்பட்ட மாயா காரியச் சங்கார காலத்து நிற்கும்

---

1. ஈண்டுக்கூறப்படும் கருத்தும் "பெற்றிமையின் – ஓதாரோ, ஒன்றொன்றிற் றோன்றி யுளதா யிறக்கண்டும், அன்றென்றும் உண்டென்று மாய்ந்து" (சிவ. போ. சூ. 1 வெ. 1) என்ற திருவெண்பாவின் கருத்தும் ஒத்திருத்தல் காண்க.

2. ஒரு நாளிலே யழியப் பக்குவப்படுமாயின் உ. வே.

3. "அந்தப் பக்குவத்தை நீக்கும் வெற்றியுடையார்" என்றும், "அப்பக்குவத்தை நீக்கி அழியாமையை வென்றியுறச் செய்ய வல்லர்" என்றும் உரை வேறுபாடுகள் உண்டு.

4. எல்லாச் சரீரிகட்கும் ஒரு நாளிலே யுண்டு காண்—உ. வே.

5. "பயில்வித்தெல்லாம், காரிட மதனிற் காட்டு மங்குரஞ் சழியும் வேனிற் சீருடைத் துலகு காலஞ் சேர்ந்திடப் பெயர்ந்து செல்லும்" (சிவ. சிந். 1 : 9) என்று அருணந்தி சிவனூர் கூறுவதும், இச்சித்தியார்க்குச் சிவஞான முனிவர் உரைத்த உரையில் "தம்முள் ஒருசாதிப் பலபொருளாகிய வித்து முதலிய சடங்கள் ஒவ்வொரு கால விசேடத்தின ஒருங்கே தோற்றுதலும், ஒருங்கே யழிதலும் கண்டாமாகலின் அவ்வியல்பிற்றாகிய உலகமும் அவ்வவக்காலம் வந்துழி அவ்வாறு முழுவதும் ஒருங்கே தோன்றி ஒருங்கே யழியும்" என்பதும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

முறைமை யாங்ஙனமெனில்; சிறிய சத்திவடிவில்—சிறிதாகிய தத்தம் சத்திவடிவிலே; [1]பொற்பொடு புணரும் அழகிதாக-உபாதானத்திலே யொடுங்கும்; [2]தொடங்கற்காலை—[3]அவ்வாறு ஒடுங்கியவை மீளத் தோன்றுவதாகிய புனருற்பவ காலத்திலே; ஆருயிர் வர் இசைப் போகப்—நிறைந்த ஆன்மாக்கள் கீர்த்தி யுடைத்தாகிய போகத்தை;

---

1. இதனைச் சிவஞான சித்தியார், "காரண வணுக்கள் கெட்டாற் காரியவுலகின் றென்னில், காரண மாயை யாகக் காரியங் காண லாகும், காரணம் மாயை யென்னை காண்பதிங் கணுவே யென்னிற், காரணமாயையே காண் காரியம் மணுவிற் கண்டால்" (சூ. 1 : 12) என்றும், கிரணகமம் "மகாப்பிரளயத்தில் மாயையைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு சக்தி ரூபங்களாக நிற்கும் காரியங்கள், சிருட்டிகாலத்தில் பொருள் ரூபத்தோடு காரியத்தின் பொருட்டுத் தொழிற்படுகின்றன" என்றும் கூறுகின்றன. "ததா² யாநி கார்யாணி ஶக்திரூபாணி ஸம்ஹ்ருதௌ । விஸ்ருதௌ வ்யக்திரூபாணி வ்யாப்ரியந்தேऽத்ர ஸித்³த⁴யே ॥ (ix 13) என மிருகேந்திரம் கூறுதலும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

2. தொடங்கற்காலை திசழ் தனுமுதல் போகம் அருந்த இடம்படத் தோன்றும் என இயைக்க. இக்கருத்தையே போக காரிகையுடை யார் "இந்த மாயையினுடைய கலை முதலியவற்றின் தோற்ற மானது, போகத்தை யனுபவிக்கும் சம்சாரிகளுக்கு அந்தப் போகத்தை உண்டுபண்ணுதற் பொருட்டு உண்டாகின்றது" (சூ. 117) என்றும், அருணந்தி சிவனூர், "உயிர்க்கு, மன்னிய புத்தி முத்தி வழங்கலும் அருளால் முன்னே. துன்னிய மலங்களெல்லாந் துடைப்பதுஞ் சொல்லலாமே" (சித். 1 : 56) என்றும் கூறுவர். இவ்விருவரினும் திட்பமாக, "மயக்கிடு மாயா காரிய மிலையேல் வல்வினை நுகர்ச்சியு மில்லை, அயக்குமவ் வினையின் கழிவுமாங் கெய்தா தொல்லையே சூழ்ந்த வாணவத்தின், முயக்கு மற்றொழித லரிதரி தாகும் மூதுயிர் மாயை காரியத்தின், இயக்குற லன்றி யிரு வினை யீட்டா திவை யின்றி யவையு மெய்தாவால்" (தணிகைபு. நந்தி. 110) என்று கச்சியப்ப முனிவர் கூறுகின்றார்.

3. அவ்வாறு ஒடுங்கிச் சிருட்டி காலத்திலே—உ. வே.

சிரிதின் அருந்தத் திகழ்தனு முதல்—[1]நன்றாகப் புசித்ததற்கு ஏதுவாய் விளங்கும் தனு கரண புவன போகங்கள்; இடப்படத் தோன்றும்—[2]இடமுண்டாகத் தோன்றும் எ. று.

ஏகாரம் முன்னையவை தேற்றம்; பின்னையவை அசை. மன்ற, தெளிவாக.

—x—

அகவல் 22

சற்காரிய வாதம்

[3]தந்து முதல காரக மைந்துறக்
கோட லாடை யின்[4]மையி னுடை
உளதேற் காரக மென்னை யென்ன
[5]வளையாக் காரக மசத்துற் பத்திக்
குண்டே யாக வாயிடை [6]யாவினும்
தண்டாதி யாவருந் தாம்வேண் [7]டியமன்
கண்டோ ராயின் மன்ற கண்டிலம்
அன்ன தாயி னதினஃ துண்டென

1. நன்றாகப் புசித்தற்கு ஏதுவான பிரகாசமுள்ள தனுகரணபுவன போகங்கள்--உ. வே.
2. ஒழுங்குபட, அழகுண்டாக—உ. வே.
3. இத்திருவகவல் மாதவச் சிவஞான முனிவரால் சற்காரிய வாதத்துக்குச் சிவஞான பாடியத்துள் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. முதற் சூத்திரத்து இரண்டாமதிகரணத்துட் காண்க.
4. யின்றெனி னுடை—பா. வே.
5. வனையா—பா. வே.
6. பாயினும்—பா. வே.
7. டியமனம்—பா. வே.

என்னை நியம [1]மிதினுள திவ்வலி
என்னிற் சித்த சாதன[2]மன்றோ
அன்றெனிற் காரகக் குழுவும் வென்றி
தாரா தோடு[3]மோட வேரிசை
எல்லா முடையு[4]முடைய நல்லோய்
சொல்லே யாகு நிற்க வல்லே
உற்பா திக்கும் வலியுண் டில்லைச்
சத்தி ரூப மாகிக் கருமம்
என்றிடின் விசேட நின்ற தொன்றிடைக்
கண்டில மொன்றும் வென்றியோ டொன்றக்
காரக மதற்குப் பேரிசை நியமம்
ஆகத் தோற்று விக்குஞ் சீரிசை
வலியந் நுவய வெதி ரேகத்தும்
ஒலிகெழு முரூடி யானுங் கலிகொள
அறிய லாகு மவ்வெளிப் படுதல்
ஒலிகெழு தோற்ற மதனாற் கலிகெழு
தந்துமுதல காரகம் வந்திலா மையிற்
புடமடி மறைத்த தடமலிந் தகன்ற
வேம முதல தாமினி [5]துஞற்றத்
தூமடி விளங்குமி [6]யாங்கெனின் மாமரு
கடமிக மறைத்த படங்கட மகற்ற
இடமிக விளங்கி யாங்கு வடிவுற

---

1. மிதனுள—பா. வே.
2. மன்றோ என்னும் சீர் சில பிரதிகளில் இல்லை.
3. மோடப் பேரிசை —பா. வே.
4. முடைய வென்னும் சீரும் சில பிரதிகளில் இல்லை.
5. தகற்ற—பா. வே.
6. யாங்கு மாமரு—பா. வே.

எல்லாக் காரக முறினு முயற்கோ
டில்ல தில்ல தாகலின் வல்லே
கலைமுதன் மாயையி னிவணம்
[1] நிலைநலி யுடைய நினையுங்காலே.

இஃது ஆநுயிர் "ஏரியல் போகஞ் சீரிதி னருந்தத் திகழ் தனு முத" லயபிரபஞ்சம் அசற்காரிய மென்னச் சற்காரிய சாதகம் கூறியது.

1—3. உரை: (தந்து..........என்ன) தந்து முதல காரகம் முந்துறக் கோடல்—நூலை உபாதானமாகக் கொண்ட புடவையை உண்டாக்கும் கருவிகளைக் முறைஉறக் கொள்ள வேண்டிற்று; ஆடை இன்மையின—நூலினிடத்துப் புடவை[2] இல்லையென்பதனாலல்லவோ; ஆடை உளதேல் — அதனிடத்துப் புடவை யுளதாயின ; காரகம் என்னை — இக் கருவிகளைக்கொண்டு [3]செய்யவேண்டுவது எற்றுக்கு; [4]என்ன — என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ; இங்ஙனம் கூறுவாயாகில்,

4—6. ([5]வளையா..........கண்டிலம்) அசத்து உற்பத்திக்கு—

---

1. நிலைமலிபுடைய—பா. வே.
2. இல்லாமையாலல்லவோ—உ. வே.
3. செய்யவேண்டுவது——உ. வே.
4. ஆடையின்மை காரணமாகத் தந்து முதல காரகம் கோடல் அமையு மெனவே அசற்காரியத்துக்குக் கருவிகள் வேண்டுமென்றும், சற் காரியத்துக்கு வேண்டுவதில்லை யென்றும் கூறியவாறும்.
5. இவ்வுரை பிரதிகளில் வேறுபடுகிறது. அசற்காரியத்துக்குக் கெடாத கருவிகள் உண்டாய்டுக; ஆனவிடத்து எப்பதார்த்தம இய கருவிகளைக்கொண்டும் 'எங்ஙனம் விவேகிகளாயினுமெல்லாரும் தாம் வேண்டின பொருள்களைத் தடையின்றியே இல்லாததி னின்றும் உண்டாக்கினர்; ஆகில் இப்படியிருத்தல் நிச்சயமாகக் கண்டிலோம் கண்டாய் என்று அருளிச்செய்ய—உ. வே.
இக்கருத்தையே மிருகேந்திரம் "தன்வாதிகாரகா ஊாநம் வடா ஸக்ஷெ் வடா தியுநஃ। ஸத்கொரகஸமெவெஷி வுூவெ தீதி ஹதம் ஜமஃ॥ ஸாஹஜ்ூ வாவுஷ்த்தா வஸூகாரக வஸுநஃ॥" என்று கூறுகிறது.

அசற்காரியத்துக்கு; [1]வளையாக் காரகம் உண்டே—ஆராய்ந்துகொண்ட கருவிகள் [2]வேண்டுமல்லவோ; ஆக—அங்ஙனமாக; ஆயிடை—அவ்விடத்து; யாவினும் யாவரும் தாம வேண்டிய—எக்கருவிகளைக் கொண்டும் எத்தகைய வினைவிகளும் தாம் வேண்டின பொருள்களை; [3]தண்டாது கண்டோர்—குறைவின்றிமிக உண்டாக்கிக்கொள்ளுவாரல்லவோ, அங்ஙனம் உண்டாக்கிக்கொண்டோரை; ஆயின்—ஆராயின; மனற கண்டிலம்—நிச்சயமாகக் கண்டிலோம், (என்று இவ்வாறு ஆசிரியர் அருளிச்செய்ய.)

7—10. (அன்னது..........சாதனமன்மை) அன்னது ஆயின்—[4]அஃது அப்படியாயின்; அதின அஃது [5]உண்டென—அந்நூலினிடத்துப் புடவையுளதாய்த் தோனறவில்லையாயினும் கருவிகளாலே நூலினிடத்தே புடவை யுண்டாக்கலாமே என்று வினைப்பஞ்

---

1. வளைதல் ஈண்டு ஆராய்தல் குறித்து நின்றது. வளைதல் சூழ்தலாகி, அச்சூழ்தல் ஆராயச்சியாதற் கியைபு காண்க. வளையா—செய்யா வென்னும் வினையெச்சம்; கொண்ட எனனும் முடிக்குஞ்சொல் வருவிக்கப்பட்டது.

2. அசற்காரியத்துக்குக் கருவிகள் வேண்டுமென்பது அனுவாதம். சற்காரியத்துக் குரிய கருவிகளை அசற்காரியததுக் கெனக் கருதுதல் குற்றமாதலின், அக்குறறத்தைக் கருவிமேலேற்றி "வளையாக் காரகம்" என்கின்றார்.

3. வாளா 'கண்டோர்'' என்னாது, "தண்டாது கண்டோர்" என்ற அடைச்சிறப்பால், காண்போர் ஒருகாலும் ஒழிந்திரார் என்ற கருத்து வலியுற்றெழுகிறது. இவ்வாறே மிருகேந்திரமும், உதாஹ்ரதா ஸவ்யஸாசீ ஸவ்யஸவ்ய ஸ்ஹீவ்யதி ॥ என்று கூறுகிறது.

4. நூலினிடத்துப் புடவையில்லை; உளதாயின் கருவி வேண்டா எனத் தான் கூறும இல்லது தோன்றுமென்னும் அசற்காரியவாதம் வீழ்கின்றமையின், "அன்னதாயின்'' என்றான். "ஆயின்'' என்றதனால், அதனோடமையாது மேலும் வினாதற்கு எண்ணம எழுந்து நிற்பது பெற்றாம்.

5. உண்டென என்புழி, ஏகார வினா தொக்கது.

செய்ய; என்னே நியமம்—உனக்கு இசைந்த என்ன நியமம் [1]சொல்லாய்; இதின் உளது இவ்வழி என்னின்—[2]புடைவையுண்டாகும் சத்தி மற்றொன்றில் பிறவாது இந்நூலிலே தான் உண்டு என்று சொல்லுவாயேல்; சித்த சாதனம்—அது நாம் சாதிக்கிற பொருளாகியன்றோ முடிந்ததாம்.

மன்னும் ஓவும் அசை[3].

11—14. (அன்றெனில்..............நிற்க) அன்றெனில் காரகக் குழுவும் வென்றி தாராது ஒடும்—நூலிற் புடைவை கிடந்ததில்லை[4] யென்னின் கருவித் திரட்சியெல்லாம் கூடிச் சற்காரியத்தை யுண்டாக்க மாட்டாவாதலால் கருவியும் வெற்றி தரமாட்டாவா யொழியும்; ஒட—ஒழியவே; பேரிசை யெல்லாம் உடையும்—நீ பெரிதாகப் பேசின[5]வெல்லாம் கெட்டுப்போம், [6]அஃதாவது நீ சொல்லியது அபசயப் பட்டுப்போம் என்றவாறு; உடைய—போகவே; நல்லோய்—நல்லோனே; சொல்லேபாகும்—நின் வார்த்தை சத்த வேறுபாடல்லது பொருள் வேறுபாடு இன்றாம்; நிற்க—ஆகலின் இனி அசற்காரியம் ஒழிக.

14—18. ([7]வல்லே...........ஒன்ற) வல்லே உற்பாதிக்கும் வழி

---

1. இது சில ஏடுகளில் இல்லை.
2. புடைவையை யுண்டாக்கும் சத்திதான் இந்நூலிலொன்றிலே தான் உண்டென்று சொல்லுவாயேல்—உ. வே.
3. அன்றே எனக் கொண்டு ஐயோ என்று பொருள் கூறுகிறது அச்சுப்பிரதி. அதுவே பாடமும் பொருளுமாயின் வாதியின் மேற்கோளையே பிரதிவாதியின் வாதம் சாதித்துக் கொடுப்பது அப்பிரதிவாதிக்குத் தோல்வியும் குற்றமும் இழப்பாடும் பயக்கும் சிறுமை யெய்துவது குறித்து வருந்துமாறு தோன்ற "அன்றே" என்றார் என்றவாறும்.
4. இல்லையாலெனின்—உ. வே.
5. அழகிய கீர்த்தியெல்லாம்—உ. வே.
6. இத்தொடர் சில ஏடுகளில் காணப்படவில்லை. சேப்பறையேட்டில் "இனி அசற்காரியம் ஒழிக" என்பதன் ஈற்றில், "இதனாற் சொல்லியது நீ சொல்லிய தெல்லாம் அபசயப் பட்டுப்போம் என்றவாறும்" என்று வரையப்பட்டுள்ளது.
7. இப்பகுதியின் உரை பிரதிகளில் இயைபில்லாத சொற்கள் நிரம்பிச் சிதறிக் கிடக்கின்றது.

யுண்டு—விரைய நூலிலே புடவையைத் தோற்றுவிக்கலாம் சத்தியுண்டு; சத்தி ரூபமாகிக் கருமம் இல்லை என்றிடின்—சத்திவடிவாய்ப் புடவை கிடந்ததில்லை யென்று நீ சொல்வாயேல்; இடை—இவ்விடத்திலே; நின்றது ஒன்று—உனக்கு நின்றதாகிய ஒன்றும்; வென்றியொடு ஒன்ற—வெற்றியொடு பொருந்தவரும்; விசேடம் ஒன்றும் கண்டிலம்—[1]விசேடமெய்துவதாகச் சிறிதும் காண்கிலோம், காண்;

19—20. (காரகம்........தோற்றுவிக்கும்) காரகம்—கருவிகள்; அதற்குப் பேரிசை நியமமாகத் தோற்றுவிக்கும்—நூலிலே கிடந்த அப்புடவையைப் பெரிய கீர்த்தியையுடைய நியமமா முறைமையாலே உண்டாக்கும்;

20—24. (சீரிசை................அதனால்) சீரிசை வலி—நூலிற் கிடந்த புடவையின் மிக்க புகழுடைத்தாகிய சத்தியை; அந்நுவய வெதிரேகத்தும்—[2]அந்நுவயத்தாலும் வெதிரேகத்தாலும்; ஒலி கெழும் உரூடியானும்—விளங்கக் காணப்படுவதாகிய உரூடியாலும்; ஒலி கெழு தோற்றமதனால்—[3]பிரகாசமாய்த் தோன்றுகிற புடவையிற் [4]கண்டு; அவ்வெளிப்படுதல் கலி கொள அறியலாகும்—அது தோற்றினது நூலிலே [5]என்னுமது விளங்க அறியலாகும்[6];

1. விசேட மொன்றும் காண்கிலோம்—உ. வே.
2. அந்நுவய முதலியவற்றின் இலக்கணம் அச்சுப்பிரதியில் இவ்விடத்தேயே சேர்த்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.
3. பிரகாசமாயிருக்கிற; பிரகாசமான—உ. வே.
4. கண்டென்பது சொல்லெச்சம்.
5. என்னும்படி முழங்க வறிதலாகும்—உ. வே.
6. “[illegible] ॥” (பரிபா. ix : 19) என்பதன் உரையில் பட்டநாராயணர் “[illegible]

அந்நுவய வனுமானமாவது உள்ளது தோற்று மென்கை; அஃதாவது நூலைக்கண்டு புடவை யுண்டென்று நிச்சயிக்கை. வெதிரேக வனுமானமாவது இல்லாதது தோற்ற தென்கை; அஃதாவது நூலைக்கண்டு இதிற்கடமில்லை யென்று நிச்சயிக்கை. ஊருடியாவது புடவையைக்கண்டு இது நூலிலன்றித் தோன்ற தென்று நிச்சயிக்கை.

24—26. (கலிகெழு..........மறைத்த) கலிகெழு தந்து முதல காரகம் வந்திலாமையின்—சொல்லப்பட்ட நூலை உபாதானமாகவுடைய கருவிகள் வாராமையாலே; [1]புடமடி மறைத்த—[2]இந்த நூல்கள் தம்மிற் கிடந்த சுத்தமான புடவை தோன்ற வண்ணம் மறைத்தன;

26—28. (தடம் மலிந்து..........விளங்கும்) தடம்மலிந்து—பெருமை மிகுந்து; அகன்ற வேமம் முதல—[3]விரிந்தனவாகிய

ஶ்ருதிஶ்ச படொத்பத்தி ஸமிதர்த்த: ஸம்ஹகாரேண க்ரியதெ யதஸ்த்ர்யாவாராநஞரம் உத்தஸ்ரோநஸ்ய படஸ்யாவயவாஸ: । ஸெநதஸ்யாவயவஸ்ஸி காரணாஹாவாஸ தத்ரபடஸ்யாநஸ்ய ஸம்ஹ: நக்ஷஸக்ஷாஸ । யதாவாந: ஸாமாமாஸஸ்யாஹிவ்யஜ்ஜந க்ரியயா உவமஸ்யிரொஹ்யதா ஹவதி । தஹா உவமஹ்யதவனவ । யதாவந நாஶிநா கீம ஶிஶொஸகாஶெ: நநு கீமஶிஶொஸகாஶெ: வக்ஷகெவ வரோணஶேஷ்ஸ் நதஸ்ஸ்ருதிஶ்சபடஸ்ய தஸாஸ்படஸ்யதா ஹவதி । நக்ஷஹிவ்யஜ்ஜ்யதி ஐதியாக்தஸ்தம் வனவழ வெஸ ஞாவி ஸாக்ஷவவரோணம் ஸஸம்ஹகாணம் ஸாவாஸாந ஹ்ரஹணாஶித்யாஶித்யஹி வ்யக்தவாஸ வனவயாக்த:। என்று கூறுவது ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

1. தோற்றத்துக்கு வேண்டிய கருவி காரணங்களின் கலப்பன்றி வேறு கலப்பின்மையான் புது மடியை, "புடமடி" யென்றார். புடம்—தூய்மை. பிறுண்டும் "தூமடி விளங்கும்" (ஞான. 23 : 28) என்று ஆசிரியர் கூறுவது காண்க.

2. இந்த நூல்கள் என்பது "செவ்வி" தென்றதனால், (தொல் சொல் 69) வெளிப்படாது நின்றது. மறைத்த, அன்பெறுது நின்ற அகர வீற்றுப் பலவறி சொல்.

3. விரிந்த வேமம் முதலான—உ. வே. விரிந்திருக்கின்ற குழல் முதலான கருவிகளை.—உ. வே.

[1]வேமம் முதலான கருவிகளை; தாம் இனிது உஞற்ற[2]—நெய்வார் நூலிலே அழகிதாகத் தொழிற் படுத்த; தூமடி விளங்கும்—[3]தூய தாகிய புடவை விளங்கித் தோன்றும்;

28—30. (யாங்கு..........யாங்கு) யாங்கு எனின்—என் போல வென்னில்; மாமரு கடம்மிக மறைத்த படம்—அழகு பொருந்திய பாண்டத்துள்ளே மறைந்து கிடந்த புடவை; கடம் அகற்ற—பாண் டத்தினின்றும் வாங்கி விரிக்க; இடம் மிக விளங்கி யாங்கு—இட முண்டாக விளங்கியது போல வென்க.[4]

இஃது [5]அந்நிய வியபதேசம்.

30—34. (வடிவுற........நினையுங்காலே) வடிவுற எல்லாக் காரகம் உறினும்—வடிவுண்டாகுவதற்கு வேண்டும் எல்லாக் கருவிகளையும் கொண்டு புகினும்; முயற் கோடு இல்லது இல்லதாகலின்—இல்லாத கொம்பை முயலுக்கு உண்டாக்க வொண்ணாத படியால்; நினையுங்

---

1. வேமம், நெசவுக் கருவிகளுள் ஒன்று. பா, குழல், நாடா என்பன முதலாகப் பல வுண்மையின், "வேமம் முதலான கருவிக" ளென் றெழுதினார்.

2. அகற்ற என்று கொண்ட பாடத்துக் கேற்ப, விரிக்க என்று உரை கூறுகின்றது அச்சுப் பிரதி.

3. இதனால், முதற் காரணமாகிய நூலினிடத்தே சூக்குமமாய் ஒடுங்கிக் கிடக்கும் புடவையைத் தோற்றுவித்தற்கு இக்கருவிகள் துணை செய்வனவே யன்றி உபாதானமாகா எனக் கிளந்தோதியவாறு பெறுகின்றாம்.

4. இவ்வுவமை, "பிரமம் சங்குசிதாவஸ்தையில் காரணமாய்ப் பிர சாரிதாவஸ்தையில் காரியமுமாகின்றது" என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாகப் பிரமசூத்திரத்திலும் (பிரம. நீலகண். 2 : 1 : 19), சுத்த மாயையின் காரியம் படம் குடிலானுற் போல விருத்தி யெனச் சிவஞான சித்தியாரிலும் (சூ : 1 : 24) காணப்படுகின்றது.

5. அந்நிய விபதேசமாவது முற்கூறியதனைப் பிறிதொன்றிலேற்றிக் காட்டிக் கூறுவதென்றும், "இங்கே முற்கூறியதாவது தடமலிந்து ...விளங்கும் என்பது; அதனை விளக்கும் பொருட்டுப் பிறிதொன்றி லேற்றிக் கூறியதாவது மாமரு... ஆங்கு என்பது" என்றும் சேற் றூர் ரா. சுப்பிரமணியக் கவிராயர் கூறுவர். சுட்டென்னும் உள் ளுறையையும், பிறிது மொழிதலென்னும் அணிவகையையும் வட நூலார் அந்நிய வியபதேசம் என்பர்.

கால்-விசாரிக்குமிடத்து; [1] இவ்வணம்—இவ்வண்ணமே; கலை முதல்—கலை முதலாகவுள்ள தத்துவங்கள்; மாயையின்—[2] நித்தியமாகவுள்ள மாயையிலே; வல்லே நிலை நலிபு உடைய—சத்காரியமாய் விரைய விரிவதும் ஒடுங்குவதும் உடையவாகும், காண்[3] எ. று.

மன், அசை.

———x———

---

1. "இவ்வண்ணமே பரமசிவன் கருத்தாவாகவும் அவன் சத்தி கருவியாகவும் கொண்டு" என்பது அச்சுப் பிரதியில் காணப்படுகிறது;

2. இனி, இரத்தினத்திரய முடையார், சற்காரியவாதத்திற்குப் பரிணாமத்தின் இயல்பை விளக்கி, அதுவே வாயிலாக வற்புறுத்தலுற்று, "பொருள்களுக்குப் பரிணாமமோ வென்னில், முன்னை நிலையினின்று நழுவி வேறு நிலையை அடைவதாகும்; பாலுக்குத் தயிர்த் தன்மை போலும், தயிருக்கு மோர்த் தன்மை போலுமாம்; பால் நிலையும் தயிர் நிலையும் மோர் நிலைக்குச் சிந்தனை நிலைகளாய்க் கொள்ளப் பட்டிருத்தலால், மோர் நிலையானது பால் நிலையிலும் தயிர் நிலையிலும் இல்லை யென்பதாம். சத்துரூபமான நிலையை யுடையவொரு பொருளே முன்னர்ப் பால் ரூபமாயிருந்து பின்னர்த் தயிர் ரூபமாயிருக்கின்றது; அதன் பின்னர் மோர் ரூபமாயிருக்கின்றது. அவ்வாறே மாயையும் நானா விதமான பரிணாமத்துடன் கூடியிருத்தலால் தத்துவங்கள் தாத்துவிகங்களென்னும் இவற்றிற்கு நித்தியமான முதற் காரணமாகின்றது" (சூ. 35–38) என்று கூறுகின்றார். இந்தச் சற்காரியவாதமானது தம்மால் மிருகேந்திர விருத்தி தீபிகையில் விரிவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது என்று அகோரசிவாசாரியார் கூறுகின்றார்.

3. இப்பகுதிக்கட் காணப்படும் கருத்து, "தத்த்வஜ்ஞாநநஞாநீதஸ் காரகஸ்ஸோஶ்யாஸ் । தேநதஜ்ஞ மதாகாரம் வடா காரா வபிநாயகஃ ॥" யதாவடாதி மஷ்யஸ்த்ர வடா தேஸத்த்ராஷாஸதஃ । நாகவதஃ க்ரியதெவ்யக்தி: கஷாதெ ஷ்யஷிதஸ்யா ।" எனவரும் மிருகேந்திரத்தும் காணப்படுகிறது. மேலும் இச் சற்காரியவாதத்தைப்பற்றிச் சிவஞானபாடியம், சிவாக்கிர பாடியம், மிருகேந்திரவிருத்தி தீபிகை, சாங்கிய பிரவசன பாடியம், சாஸ்திர தீபிகை முதலிய தமிழ்நூல் வடநூல்களிற் காண்க.

அகவல் 23

இரு வினை யாக்கம்

வெருவரும் பூட்சி யிருவினை வெறுப்ப
யாங்குப் பட்டதை யெனினே வீங்கிய
இந்தியப் போகி விரும்பறைத் தொழுதி
தன்மாத் திரைத்தாய்ப் பன்முறைக் கொழுத
முப்பொறி யாண்டுச் [1]செப்புற நிறீஇத்
துன்பப் பண்ணைத் [2]துயர்ப்பிணி யொரீஇ
இன்பப் பண்ணைத் தங்கி யாங்கது
பொறியி னல்லதைப் புணர்திறம் படாதென
அறிவின ராக்கத் தறுதொழின் மரீஇ
முயற்சி தழீஇ யியற்றுங் காலை
ஊழூ முன்றித் தாழ்திற மில்லென்
[3]றொப்பின் றுயர்ந்தவிம் மெய்ப்படு பேருணர்
வெய்யா ராகிக் [4]கைதூ வாமே
என்னை செய்யி னென்னை யாமென
ஆசைப் பௌவத் தளறுபட வழுந்தி
உள்ள முரைசெயற் கல்லோ லத்தின்
உந்திட [5]வெழுபு மூழ்கி
நொந்துழி யீண்டு [6]றுவறுஞ் சிறிதே.

---

1. செப்பட—பா. வே.
2. துடர்ப்பிணி—பா. வே.
3. ஒப்பின் றுயர்ந்த மெய்ப்படு பேருணர்—பா. வே.
4. கை தூவாமை—பா. வே.
5. எழுந்து மூழ்கி—பா. வே.
6. துவலு வஞ்—பா. வே.

இது மேற் "களியிடைக் கலித்[1]" தெழுந்த இருவினை யுண் டானபடி யெங்ஙனேயென்ன, [2]அவை வந்தவாறு கூறியது.

1—2. உரை: (வெருவரும்.........எனினே) [3]வெருவரும் பூட்சி—[4]துக்க வேத வாதலால் பயப்படத்தக்க சரீரம்; இருவினை வெறுப்ப யாக்குப் பட்டதை எனின்—புண்ணிய பாவம் மிகவுண்டாக அமைந்தது எவ்வண்ணம் என்று வினவின்;

2—4. (வீங்கிய...........கொழுத) வீங்கிய—பரந்த; [5]இந்தியப் போகில் இரும்பறைத் தொழுதி—இந்திரிய மென்னும் பெரிய இறகை யுடைய பறவைக் கூட்டம்; தன்மாத்திரைத் தாய்ப் பன்முறைக் கொழுத—[6]தன் மாத்திரைக ளென்கிற [7]பலாதி விடயங்களிலே தாவிப் பல முறையாலே சென்று கோத;

---

1. அகவல் 18 : 42.
2. கன்மபந்த உபாயஞ் சொல்லுகிறோம் என்று கூறியது—பா. வே.
3. "புல்லுயிர்க்கும் பூட்சி புணர்த்தாய்" (திருநா. 269 : 6) என்புழிப் போல, பூட்சி உடம்பு குறித்து நின்றது. இது வினையின் காரிய மாய் மேலும் வினை விளைதற்கிடமாய் இருத்தல் பற்றி, "வெரு வரும் பூட்சி" யென்றார். "வினையின் வந்தது வினைக்கு விளைவா யது" (மணி. 4 : 113) என்று பிறரும் கூறுப. தன்னால் பெருந் துன்பம் உழந்த போதும் தன்பாற் பெருங் காதலுற்றுப் பிணிப்புண் டழுங்கச் செய்வது பற்றி, இவ்வாறு கூறினா ரென்றுமாம்; "துன்பம் உழத்தொறும் காதற்று உயிர்" (குறள். 940) என்று திருவள்ளுவரும் கூறுவர்.
4. இவ் வேதுத் தொடர் சில பிரதிகளில் இல்லை.
5. ஈண்டு ஆசிரியர் உடம்பை மரமாக உருவகம் செய்து, இந்திரியங் களைப் பறவை யினமாகக் கூறியது போலப் பிறரும், "கலங்க வரு காம முதல் கட் செவிக ளேயாம், சலங்கொள் பறவைத் திரள் தமக்கோர் முடிவின்றி, யிலங்கு மறி வெல்லி விருளாய விது கெட்டார், மலங்கு கிலரிப் பிறவி மாமர வகுப்பே" (குறுந். 128) என்று கூறினர். மணிவாசகர் "இரைமாண்ட இந்திரியப் பறவை இரிந்தோட" (திருவாசக. தோணேக். 14) என்பது காண்க.
6. தன் மாத்திரைகளான விடயங்களிலே தாவி—உ. வே.
7. பலாதி; பலம்—பழம், காய், தளிர் முதலியன.

5—7. (முப்பொறி........தங்கி) ஆண்டு—அவ்வப் பொருளிலே; முப்பொறி செப்புற நிறீஇ—[1]மன வாக்குக் காயங்களைச் [2]செப்ப மாக நிறுத்தி; துன்பப் பண்ணை துயர்ப்பிணி[3] ஓரீஇ—துன்பத் திரட்சியிலுண்டாகிய விதனத்தாலே ஆசை யொழிந்து; இன்பப் பண்ணை தங்கி—இன்பத் திரட்சியிலே[4] ஆசை யுண்டாக அதன் கண்ணே [5]தாழ்ந்து;

7—10. (ஆங்கு........இயற்றுங் காலை) ஆங்கு—அவ்விடத்து; அது—அவ்வின்பந்தானும்; [6]பொறியின் அல்லதை புணர் திறம் படாது என—திரவியத்தாலல்லது கூடும்வகை உண்டாகாதென்று நினைந்து; அறிவினர்—அறிவுடையோர்; ஆக்கத்து அறு தொழில் மரீஇ—திரவிய முண்டாகைக்குச் சொல்லிய உழவே, தொழிலே,

---

1. மனம் முதலிய மூன்றன் செயலே வினை யென்பதை, 'இரு வினை யென்ப தென்னை சொல் லருளிய, மனமே காயம் வாக் கெனு மூன் றின் இதமே யகிதம் எனு மிவை'' (இருபா. 14 என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. இதம், அகிதம் என்பன இவை யென்பார், ''இத முயிர்க் குறுதி செய்தல் அகித மற்றது செய்யாமை'' (சிவ. சித்தி-2, 13) என்பர் அருணந்தி சிவனர். வட நூல்களும், ''ஸௌகாஸௌ ந வக்ஷ்யாமியஃகம் ஸ்யகொஷிஃ। வஸௌவகாஃ வக்ஷ்யாய வாவாய வஸவீலநதிகி ॥'' என்று கூறும்.
2. செப்பம், செப்பு எனக் குறைந்து நின்றது.
3. உள்ளத்தைப் பிணிப்பது பற்றி ஆசையைப் பிணி யென்றார்; இவ்வாறே பண்டைச் சான்றோரும், பொருளீட்டற்கு வேண்டும் விருப் பினைப் பிணி யென்பாராய், ''எதில் பொருட் பிணி'' (அகம். 43) என்றும், ''அருஞ் செயற் பொருட் பிணி'' (ஐங். 355) என்றும் பயிலவழங்குமாறு காண்க.
4. ஆசை யுண்டாகி—உ.வே. உண்டாக்கி—உ. வே.
5. ஆசைப்பட்ட மனம் அதனை நிறைத்தற் குரிய பொருளில் தங்குவ தனைத் தாழ்த லென்றே சான்றோர் கூறுப. ''தக்கதன் றென்ன வோராள் தாழ்ந்தன ளிருப்ப'' (கம்ப. பால அகலிகை. 76) எனக் கம்பரும் கூறுதல் காண்க.
6. பொறி யென்றது திருமகளைக் குறித்ததாயினும், அவளால் அடை யும் பயன் திரவியமே யாதல் பற்றி, அத்திரவியத்தையே ''பொறி'' யென்றெழிந்தார்.

வரைவே, வாணிகமே, வித்தையே, [1]சிற்பமென்று எண்ணப்படா நின்ற [2]ஆறு கருமங்களிலே பொருந்தி; முயற்சி தழீஇ இயற்றுங் காலை—முயற்சியை மேற்கொண்டு செய்யுங்கால்;

11—13. (ஊழும்..........கைதூவாமே) ஊழ் ஊழ் அன்றி—இந்தச் சுகமும் துக்கமும் ஊழ் முறைப்பானல்லது; தாழ்திறம் இல் [3]என்ற—மேவும் மார்க்கம் [4]இல்லையென்கின்ற; ஒப்பின்று உயர்ந்த இம்மெய்ப்படு பேருணர்வு—உவமையின்றியுயர்ந்த இந்த உண்மை பொருந்திய பெரிய ஞானத்தை; [5]எய்யாராகி—அறியாராகி; கைதூவாமே[6]—கை யொழியாதே;

---

1. சிற்பம் என்னப்படா நின்ற—உ. வே.

2. கரும பூமிக் குரிய தொழில் வகை ஆறு என்று வகுத்து, அவை "உழவு தொழிலே வரைவே வாணிகம் விச்சை சிற்பமென் றித் திறத் தறுதொழில், கற்ப நடையது கரும பூமி" (12 : 75) என்று சேந்தன் திவாகரம் கூறுகிறது.

3. என்ற என்பதன் ஈற்றகரம் விகாரத்தால் தொக்கது.

4. "பரியினு மாகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச், சொரியினும் போகா தம" (குறள். 376.) என்று சான்றோர் கூறுவர்.

5. "நன்றாங்கால் நல்லவாக் காண்பவர் அன்றாங்கால், அல்லற் படுவ தெவன்" (குறள். 379.) என்பதனால் "எய்யாராதல்" உணரப் படும்.

6. பொருளே காதலித்து அதனை யீட்டலே உயிர் வாழ்க்கையின் பயனாகக் கருதி உணர்வு உரை செயல் மூன்றும் அதற்கே யுரியவாக முயறலின், ஊழினது உண்மையை உணரா ராயினர் என்றற்கு "எய்யாராகி" யென்றும், ஒருகால் உணரினும், ஒருகாலாக இருகாலாக வல்லது பலகாலும் புகுந்து ஊழ் இடையூறு செய்வதின் முதலின், தாழாது உஞற்றுகின்றன ரென்பார், "கை தூவாமே" யென்றும் கூறினார்; "ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித் தாழா துஞற்று பவர்" (குறள். 620) என்ற திருக்குறளையும் அதற்குப பரிமேலழகர் உரைதத உரையையும் காண்க.

14—18. (என்னை செய்யின்........சிறிதே) [1]என்னை செய்யின் என்னையாம் என—என் செய்தால் [2]எத்துணையாம் என்று; ஆசைப் பௌவத்து அளறுபட அழுந்தி—ஆசையாகிய சமுத்திரத்திலே சேறுபட மூழ்கி; உள்ளம் உரை செயல் கல்லோலத்தின் உந்திட—மனம் வாக்கு காயம் என்ற திரையாலே தள்ளப்பட்டு; எழுபு மூழ்கி [3]நொந்துழி—மேலே எழுவதும் மூழ்குவதுமாகி விதனப்படுமிடத்து; ஈண்டு—இவ்விடத்து [4]இப்போதில்; சிறிது நுவறும்—புண்ணிய பாவத்தை ஆர்ச்சித்துக் கொள்ளும் முறைமையைச் சிறிது சொல்லப் புகுகின்றோம், கேட்பாயாக எ-று.

---

1. செயலை வகையினையும், அதனைச் செய்தால் வரும் பயனையும் எண்ணிச் செயல் வேண்டுமாதலின், "என்னை செய்யின் என்னையாம் என" எண்ணுவாராயின ரென வறிக; "முடிவும் இடையூறும் முற்றியாங் கெய்தும், படுபயனும் பார்த்துச் செயல்" "ஆகாறள விட்டி தாயினும் கேடில்லை, போகா றகலாக் கடை" (குறள். 676, 478) என்பன விதி.

2. என்னுமோ வென்னுமோ என்ற—உ. வே.

3. இவ்வாறு கருமஞ் செய்தலை மேற்கொண்டவர், மெய் வருத்தம், பசி, உறக்கமின்மை, பிறர் கூறும் பழிப்புரை முதலிய துன்பங்கட் குள்ளாதல் இயல்பாதலின், "எழுபு மூழ்கி நொந்துழி" என்றார்; "இடும்பைக்கே கொள்கலங் கொல்லோ" (குறள். 1029) என்பதும் ஈண்டு நினைக்கத் தக்கது.

4. இது சில பிரதிகளில் இல்லை.

அகவல் 24

வினை வகை

பொய்ப்பொறி புணர்க்கு முப்பொறி யுள்ளும்
உள்ளச் செய்தி தெள்ளிதிற் கிளப்பின்
இருடீர் காட்சி யருளொடு புணர்தல்
அரும்பொறை தாங்கல் பிறன்பொருள் விழையாமை
செய்தநன் றறிதல் கைதவங் கடிதல்
பால்கோ டாது பகலிற் றோன்றல்
மான மதாணி யாணிற் றூங்கல்
அழுக்கா றின்மை யவாவிற் றீர்தல்
அருந்துய ருயிர்கட் கிருந்த காலை
அழறோய் வன்ன ராகி யாளுக்
[1]கழலு நெஞ்சிற் கையற் றினைதல்
பன்னருஞ் சிறப்பின் மன்னுயிர்த் தொகைகட்
கறிவும் பொறியுங் கழிபெருங் கவினும்
பெறற்கருந் துறக்கந் [2]தப்மி னூஉங்கு
இறப்ப வேண்டுமென் றெண்ணு நம் பெருங்குணம்
வாக்கொடு சிவணிய நோக்கின் மீக்கொள
[3]அறம்பெரிது கரைதல் புறங்கூ றாமை
வாய்மை கல்வி தீமையிற் றிறம்பல்
இன்மொழி யிசைத்தல் வன்மொழி மறத்தல்

---

1. கலிழுநெஞ்சின், கழல்புகு நெஞ்சின் – பா. வே.

2. இறப்ப வூங்குந் தம்மினும் வேண்டும் – பா. வே.

3. அறம் பெரிதுரைதல் என்று அச்சுப் பிரதியும், ஏனை அச்சாகிய நூல்களும் பாடம் கொள்கின்றன. ஞானமிர்த ஏடுகள் "அறம் பெரிது கரைதல்" என்றே பாடம் கூறுகின்றன.

[1]அறிவு நூல் விரித்த லருமறை [2]யோதுதல்
அடங்கிய [3]மொழிதல் கடுஞ்சொல் [4]லொழிதல்
பயனின்ற படித்தல் படிற்றுரை [5]விடுத்தல்
காயத் தியைந்த வீயா வினையுள்
அருந்தவந் தொடங்கல் திருந்திய [6]தானம்
கொடைமடம் படுதல் [7]படைமடம் படாமை
அமரர்ப் பேண லாகுதி யருத்தல்
ஒழுக்க [8]மோம்பும் விழுப்பெருங் கிழமை
உடம்பிடி யேந்தி யுடறடிந் திடுமார்
அடைந்த காலை யவணிய றயரந்
தேரா ரல்லர் [9]தெரிந்து மாருயிர்
பெரும்பிறி தாக விரும்பிண மிசைஞரின்
ஓராங்குப் படாஅ மாசில் காட்சி
ஐம்பெரும் பாதகத் தாழி நீந்தல்
இந்தியப் பெரும்படை யிரிய நூறும்
வன்றறு கண்மை வாளிட் டாஅங்கு
நோவன செய்யினு மேவன [10]விழைத்தல்

---

1. அறிவனூல்—பா. வே.
2. கற்றல்; கழறல்—பா. வே.
3. வறைதல்—பா. வே.
4. கடுஞ்சொ லொழிதல் பயனின்ற படித்தல் என்பன சில ஏடுகளில் இல்லை.
5. கெடுத்தல்—பா. வே. விடுத்தல்—பா. வே.
6. தியானம்—பா. வே.
7. படையுடன் படாமை—பா. வே.
8. மோம்பல்—பா. வே.
9. தெரிபொ ராருயிர்—பா. வே.
10. விழைதல்—பா. வே.

தவச்சிறி தாயினு மிகப்பல விருந்து
பாத்தூண் [1]மரீஇய திருவு மிரும்பொழில்
தன்மனைக் கிழத்தி [2]யல்லதைப் பிறர்மனை
அன்னையிற் றீரா நன்ன ராண்மை
கார்கோ ளன்ன கயம்பல [3]கிளைத்தல்
கூவ றொட்ட லாதுலர் சாலை
அறங்கரை நாவி [5]ஞன்றோர் பள்ளி
கடவு [6]ணண்ணிய தடவு நிலைக் கோட்டம்
இனையவை முதல நினைவருந் திறத்த
புரத்தல் அறத்துறை; மறத்துறை யிவற்றின்
வழிப்படா தெதிர்வன கெழீஇ
[7]உஞற்ற லென்ப வுணர்ந்திசி னோரே

இது [8]மேற்கூறிய மன வாக்குக் காய கன்மங்களை விரித்துக் கூறியது.

1—2. உரை:—(பொய்...........கிளப்பின்) பொய்ப்[9]பொறி புணர்க்கும்—அநித்தியமாகிய சரீரத்திலே கூடின; முப்பொறி

---

1. பாத்தூண் செல்வம் பூக்காழிரும் பொழில்—பா. வே.
2. "அல்லதை யென்பது அன்றி யென்னும் பொருள்பட வந்த வினை யெச்சக் குறிப்பு ஐயீற்று உடைக் குற்றுகரம்" என்றுரைத்து இதனைக் காட்டினர் மாதவச் சிவஞான முனிவர். (சிவ. போ. பாடி. சிறப்பு)
3. தேர்தல்—பா. வே.
4. லாவுறைசாலை—பா. வே.
5. னவிந்தோர்—பா. வே.
6. கண்ணிய—பா. வே.
7. உஞற்றல் மொழிப—பா. வே.
8. இது, உள்ளம் உரை செயல் கல்லோலத்தினுந்திட வெழுந்து முழ்கி நொந்துழிப் பெந்தித்தலை வினவ மன வாக்குக் காய கன்ம லக்ஷணம் கூறியது—பா. வே.
9. உயிரைப் பொறிமுத லென (சீவக. 475.) வழங்குவதன்மையின், அவ்வுயிர்க்கு இடமாகிய உடம்பைப் "பொறி" யென்றும், இதன் நிலையாமை நன்கறியப்பட்ட செய்தியாதல் பற்றி, "பொய்ப்பொறி', யென்றும் கூறினர்.

யுள்ளும்—மனவாக்குக் காய கன்மங்களில் வைத்து; உள்ளச்செய்தி—மனத்தால் ஆர்ச்சிக்கும் கன்மத்தை; தெள்ளிதின் கிளப்பின்—தெளியச் சொல்லின்;

3. இருள்தீர் காட்சி— குற்றமற்ற [2]மெய்யுணர்வு; அருளொடு புணர்தல்—[3] எக்காலமும் அருளோடிசைந்து [4] சாக்கிரத்தானத்தில் அதீதாவத்தை யுளதாதல், உயிர்கள் அனைத்தினுக்கும் தன்னுயிர் போலக் கருணையுடையனாதலுமாம்.

4. [5]அரும்பொறை தாங்கல்—பொறுத்தற்கரிய வெகுளியும் துன்பமும் வந்தால் பொறுத்தல்; [6]பிறன் பொருள் விழையாமை—சரீர சுகத்தை வேண்டிப் பிறர் பொருளை விரும்பாமை.

---

1. மெய்யுணர்வு-உ. வே இருள்தீர் காட்சி, மெய்யுணர்வு: அஃதாவது "அறையப்படாமை யஃதொன்றின்மை அறிவவர்ப் பின்மை மூட மறுத்தல், அறப்பழி மறைத்த லழிந்தோரை நிறுத்தல், அறு சமயத்தவர்க் கன்புறலாகு, மெண்வகைக் காட்சி" (பிங்கல. 116) என்று செப்பறைப் பிரதி கூறுகின்றது.

2. "பிறப்பு வீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீத வையங்களானன்றி உண்மையானுணர்தல்" (பரிமே) மெய்யுணர்வாகலின் விபரீத ஐயங்கட்கேதுவாகிய குற்றத்தை 'இருள்' என்றார்.

3. எக்காலமும் அருளொடு கூடித் துரியத்தானத்தே சுத்தாவத்தை யுளதாதல் உ. வே.

4. சாக்கிராதீதத்தில் ஆன்மா அருளொடு கூடித் தன்றன்மையின்றி நிற்றல் பற்றி "அருளொடு புணர்தல்" என்றார். "பெற்புறு கருவி யாவும் புணராமே யறி விலாமைச் சொற்பெறு மதீதம வந்து தோன்றுமே தோன்றி நின்ற சிற்பர மதனு லுளச் செயலறுத்திட வுதிக்கும் தற்பரமாகி நிற்றல் சாக்கிராதீதந்தானே" (சிவப். 80) என்று உமாபதி சிவனார் கூறுமாறு காண்க.

5. "காரணம் பற்றியாதல் மடமையானாதல் ஒருவன் தமக்கு மிகையாயின செய்தவழித் தாமும் அதனை அவன்கட் செய்யாது பொறுத்தலை யுடையராதல்" பரிமேலழகர்

6. பிறர்க்குரிய பொருளை வெளவக் கருதாமை. பிறருடைமை கண்டவழிப் பொறாமையே யன்றி அதனைத் தான் வெளவக் கருதுதலும் குற்றமாதலின் அரும்பொறை தாங்கலென்பதனை யடுத்து இதனைக் கூறினார். பரிமேலழகர், பிறர்க்குரிய பொருளை வெளவக் கருதுதற் குரிய காரணத்தைக் கூறாராக, இவ்வுரைகாரர் "சரீர சுகத்தை வேண்டி" யெனக் காரணத்தையும் பெய்து கூறியுள்ளார்.

5. [1]செய்த நன்றறிதல்—பிறர் இலாபம் கருதாதே செய்த நன்றியை மறவாதிருத்தல்; கைதவம் கடிதல்—மனத்தில் [2]கிருத்திரமத்தை யொழிதல்.

6. பால் கோடாது பகலில் தோன்றல்—சத்துருக்களும் மித்துருக்களும் உதாசீனருமாகிய [3]மூவருக்கும் ஒக்க [4]ஒரு பக்கத்தும் சாயாத நுகத்திற் பகலாணி போன்றிருத்தல்.

7. [5]மான மதாணி ஆணின் தாங்கல்—மானமாகிய பேரணிகலத்தைத் தரிக்கும் வீரியம். [6]ஆண்—வீரியம்.

8. அழுக்காறின்மை—பிறர் ஐசுவரிய விசேடாதிகளைக் கண்டு பொறாமை யில்லாமை அவாவின் தீர்தல்—[7]பிறப்புக்குக் காரணமாகிய [8]அவாவை யறுத்தல்.

9—11. (அருந்துயர்...... இனைதல்[9]) அருந்துயர் உயிர்கட்கு இருந்த காலை—பொறுத்தற்கரிய வி்தனமானது பிராணிகட்கு உண்

---

1. "தனக்குப் பிறர் செய்த நன்மையை மறவாமை" யென்பர் பரிமேலழகர். ஒருவருக்குப் பிறர் செய்யும் நன்றி பெரும்பாலும் பயனும் புண்ணியமும் கருதியே யிருத்தலின், அதுதானும் இல்லாமை கூறுவார், "இலாபம கருதாதே" என்றார்.

2. கிருத்திரமம்—தீயன சிந்தித்தல்.

3. இம்மூவரையும் பரிமேலழகர், பகை நண்பு நொதுமல் என்னும் முப்பகுதியினர் என்பர். "நெடுநுகத்துப் பகல் போல, நடுவு நின்ற நன்னெஞ்சினோர்" (பட்டி. 206-7. கலி. 86; பழமொழி 95.)

4. ஒரு பக்கத்தே—உ. வே.

5. இதனை "அபிமானம் பேணல்" எனச் சுருக்கக் கூறுவர் மதுரைச் சிவப்பிரகாசர். மானமாவது தன்னிலையில் தாழாமையும் தெய்வத்தால் தாழ்வுவரின் உயிர் வாழாமையுமா மென்பர் பரிமேலழகர். "மானாபரணன்" (நன். சிறப்பு) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.

6. இது சில பிரதிகளில் இல்லை.

7. பிறப்புக் குற்பன்னமாகிய—உ. வே.

8. "அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றும், தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து" (குறள். 361).

9. "இப்பகுதிக்கு மதுரைச் சிவப்பிரகாசர், பிறர் விதனங் கண்டிரங்குதல் என்று பொருள் கூறுவர்.

டான காலத்து; அழல் தோய்வன்ன ராகி—தம்மை நெருப்பிலே தோய்த்தாற்போல விதனப்பட்டு; ஆறு—அமையாதே; கழலும் நெஞ்சின் கையற்றினைதல்—[1]உருகியொழுகும் நெஞ்சினராய்க் கையறவாகிய [2]துக்கப்படுதல்.

12—15. (பன்னரும்—பெருந்துணம்) [3]பன்னரும் சிறப்பின்—சொல்லுதற்கரிதான சிறப்பையுடைய; [4]மன்னுயிர்த் தொகைகட்கு—நித்தியமான ஆன்ம வர்க்கத்துக்கு; அறிவும் பொறியும் [5]கழிபெருங்கவினும்—ஞானமும் செல்வமும் மிகவும் பெரிதாகிய ரூப அழகும்; பெறற்கருந் துறக்கமும்—பெறுதற்கரிய சுவர்க்க பலமும்; [6]தம்மினும் இறப்ப ஒக்க வேண்டும் என்னும்—தம்மினும் மிகப்

---

1. உருகி யொழுகும் நெஞ்சு போல; உருகியவிழும் நெஞ்சினராய்க் கையறவு படுதல்—உ. வே.

2. இஃது அருளுடைமை; "அஃதாவது தொடர்பு பற்றாது இயல்பாக எல்லா வுயிர்கண் மேலும் செல்வதாகிய கருணை" யென்பர் பரிமேலழகர். 'ஆருயிர் யாதொன் றிடருறு மாங்கதற், கோருயிர் போல வுருகி யுடைக்கொண்மின், நேரின துமுடி யாதெனி னெஞ்சகத், தீர முடைமை அருளின்இயல்பே" (சூளா. துறவு 170) என்பர் தோலாமொழித் தேவர்.

3. இப்பகுதிக்கு, மதுரைச் சிவப்பிரகாசர், "பிறருக்கு அறிவும் செல்வமும் அழகும் மோக்ஷமுமாகிய இவை நான்கும் தம்மினும் மிகுதியாக வேணுமென்று விரும்பி நினைக்கை" யென்று உரை கூறுவர்.

4. மன்னுயிர்த் தொகையென உயிர்மேல்வைத் தோதினாரேனும், ஈண்டு அவற்றை மக்களுடம்பொடு தோன்றும் உயிர்களாகக் கொள்க.

5. அறிவும் பொறியும் பெறுதற்கரியவாயினும், அவற்றோடு அழகிய உருப் பெறுதல் பெரிதும் அரிதாதலின், 'கழிபெருங் கவினும்" என்றார். "உருவின் மிக்கதோர் உடம்பது பெறுதலு மரிதே" (சீவக. 276) என்று பிறரும் கூறுப.

6. இவ்வாறு நினைத்தல் மிக வுயர்ந்த சான்றோர்க்கு இயல்பு. "நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்" (திருமந். 85) என்று திருமூல நாயனார் கூறுவது காண்க.

பெருக வுண்டாக வேண்டுமென்று நினைத்திருக்கும்; [1]எண்ணரும் பெருங்குணம்—எண்ணுதற்கரிய பெரிய குணமாம்.

16. வாக்கொடு சிவணிய நோக்கின்—இனி வாக்கின் கன்மமாய்க் கூடின புண்ணியத்தைச் சொல்லின்;

16—17. மீக்கொள [2]அறம் பெரிது கரைதல்—மிகுதியுடைத் தாகத் தருமங்களை [3]அனவரதமும் வசனித்தல்;

17. [4]புறங்கூறாமை—பிறர் புறம் பார்த்துப் பொல்லாங்குச் சொல்லாமை;

18. வாய்மை—[5]ஒரு வசனத்தாலும் பிறர்க்கு அகிதம் வாராதபடி [6]மெய் சொல்லுதல்; கல்வி—[7]உயர்ந்த சாத்திரங்களை ஐயந்தீரக் [8]கற்ற கல்வி ஞான முடையராதல்; தீமையின் திறம்பல்—

---

1. இக் குணத்தினது பெருமை எண்ணுந்தோறும் எண்ணத்தின் வரம்பு கடந்து உயர்தலின், "எண்ணரும் பெருங்குணம்" என்றார். "வருவனென்ற கோனது பெருமையும், அது பழுதின்றி வந்தவனறிவும், வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந்தன்றே" (புறம் 217) என வியப்பிறந்தவாறு விதந்தோதப் படுவது காண்க.

2. அறம் அறிந்தலன்றி எவரும் பிறவித் துன்பத்தைக் கடந்து இறைவன் திருவருளைப் பெறமுடியாதென்பதுபற்றி, "அறம் பெரிது கரைதல்" என்றார். "அறம் அறியார் அண்ணல் பாதம் நினையும், திறமறியார்" (திருமந். 262) என்று திருமூலர் கூறுதல் காண்க.

3. புறங்கூறாமையாவது "காணாவழிப் பிறரை இகழ்ந்துரையாமை" என்பர் பரிமேலழகர்.

4. செய்யக்கடவபடி சொல்லுதல்—உ. வே.

5. யாதானு மொருவசனத்தாலும் அசங்கிதம் வாராதபடி—உ. வே.

6. "வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றும், தீமை யிலாத சொலல்"—குறள் 291.

7. யோக்கியமான சாத்திரங்களை—உ. வே.

8. "கல்வி ஞானமுடையராதல்" என்பது கற்றற்குரியவே கற்றலையும், கற்றபின் அதற்குத் தக நிற்றலையும் அடக்கி நிற்குமாறறிக.

கேட்பதற்கு நன்றாயிருந்து பிறர்க்கு விதனமான பொருள் பயக்கும் [1] தீயவாகிய வசனங்களைச் சொல்லாமை;

19. இன்மொழி இசைத்தல்—[2] இனியவை கூறல்; வன்மொழி மறத்தல்–[3] மாற்றமாயிருக்கும் வார்த்தைகளைச் சொல்லாமை;

20. [4] அறிவு நூல் விரித்தல்—[5] திவ்வியாகமங்களை விரித்துரைத்துக் கொண்டாடுதல்; அருமறை யோதுதல்—அரிய வேதாகமங்களை யோதுதல்;

21. [6] அடங்கிய மொழிதல்— [7] அரிய மறைகளில் அடங்கிய[8] மந்திரங்களைச் செபித்தல்; கடுஞ்சொல் ஒழித்தல்—ஒரு வசனமும் [9] கடிதாகச் சொல்லாமை;

---

1. இவற்றை ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார், "பயனின்று பண்பின் தலைப் பிரியாச் சொல்" "சிறுமையுள நீங்கிய இன்சொல்" (97, 981) என்று கூறுவர். திறம்பல் எனப் பொதுப்படக் கூறினாரேனும், அதிகாரத்தால், தீமை பயக்குஞ் சொற்களைச் சொல்லாமை என்று உரைப்பாராயினர் என அறிக.

2. இனியவையாவன, "மனத்தின்கண் உவகையை வெளிப்படுப்பன வாகிய இனிய சொற்கள்"; இனியவற்றிற்கு மாறாயவற்றை இவ்வுரைகாரர், " மாற்றமாயிருக்கும் வார்த்தைகள் " என்கின்றார்.

3. மறமாயிருக்கும்—உ. வே.

4. அறிவு நூல் என்பது ஆகமத்தை யுணர்த்துதல், "அறிவு நூல்களின் முடிபெலாம் அகப்படுத் தவற்றின் நெறியெலாம் விளக்கிய சிவஞானபோதம்" (தணிகை. பாயி. 17) என்று கச்சியப்ப முனிவர் கூறு மாற்றானும் துணியப்படும்.

5. நூலுரை கூறல் என்பர் மதுரைச் சிவப்பிரகாசர்.

6. இன்மொழி யிசைத்தலாலும் வன்மொழி மறத்தலாலும் மனமெய்களின் அடக்கம் வெளிப்பட்டு விடுதலின், " அடங்கிய மொழிதல் " என்பதற்கு இவ்வாறு உரை கூறினார் போலும்.

7. ஆசிரியன் உபதேசித்தவற்றை மானதமாய்ச் செபித்தல்—உ. வே. பணிவான வசனங்களைச் சொல்லுதல்—உ. வே.

8. நம, சுத முதலாகச் சொல்லப்பட்ட எழுத்துக்களை யிறுதியிலுடைய சத்த கோடி மகா மந்திரங்களென்று கூறுவர்; இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், "நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த மறைமொழி தானே மந்திரம்" (தொல், செய். 176) என்பர்.

9. "வெட்டெனப் பேசேல்"—ஆத்திசூடி.

22. [1]பயனின்ற படித்தல்— [2]புருஷார்த்தங்களைப் பெறுவிக்கும் நூல்களையே படித்துச் சொல்லுதல்; படிற்றுரை விடுத்தல்— [3] பொய் சொல்லாமை.

23. காயத் தியைந்த வியா வினையுள்—இனிக் காயத்தால் ஆர்ச் சிக்கப்படும் கேடாத கன்மங்களுள் சில சொல்லின் :

24. அருந்தவம் தொடங்கல்—அரிய தவங்களைத் தொடங்கிச் செய்தல் ; திருந்திய தானம்—"நல்லோர்க் குவந்த பல் சுவைப் போனகம், மாகதி ரணிமணி வண்காலேகம், செம்பொன் மென்றுகில்" முதலாக வுள்ளவற்றைத் தானம் செய்தல்[4];

25. [5] கொடை மடம் படுதல்—அகாரணத்தாற் கொடை வழங்குதல் ; [6]படை மடம் படாமை—[7]படையழிந்தார் மேல் ஆயுத மெடேனென்று வரைந்து கொள்ளுதல்;

---

1. "பயனில் சொல் பாராட்டுவானை மகனெனல் மக்கட்பதடியெனல்" (குறள் 196) என்றலின், 'பயன் நின்ற படித்தல்' வேண்டும் என்றார்.
2. பிறர்க்குப் பிரயோசனப்படும் வசனங்களைச் சொல்லுதல்—உ. வே.
3. "பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற செய்யாமை செய்யாமை நன்று" (குறள் 297) என்றாராகலின், பொய் சொல்லாமையை இறுதிக்கண் வைத்தது வற்புறுத்தினரென வறிக.
4. "தானமாவது அறநெறியான் வந்த பொருள்களைத் தக்கார்க்கு உவகையோடும் கொடுத்தல்" என்றும், "தவமாவது மனம் பொறி வழி போகாது நிற்றற் பொருட்டு விரதங்களான உண்டி சுருக்கல் முதலாயின" என்றும், "பெரும்பான்மைபற்றித் தானம் இல்லறத்தின் மேலும் தவம் துறவறத்தின் மேலும் நின்றன" என்றும் பரிமேழலகர் கூறுவர்.
5. "கழற்காற் பேகன், கொடைமடம் படுதல் அல்லது, படை மடம் படான் பிறர் படை மயக்குறினே" (புறம் 14 : 2) என்றும், "கொடை மடம் வரையாது கொடுத்தலாகும்" (திவாகரம்) என்றும் வருதல் காண்க.
6. "படை மடமென்றது வீரரல்லாதார் மேலும் முதுகிட்டார் மேலும் புண் பட்டார் மேலும் மூத்தார் இளையார் மேலும் செல்லுதல்" என்பர் புறநானூற்றுரைகாரர்.
7. ஆயுதமெடுத்தால் விரோதியுடன் யுத்த தருமம் கெடாதே போர் செய்தல்—உ. வே.

26. அமரர்ப் பேணல்—திருமால் முதல் ஐயனாரந்தமான தேவர்களை அருச்சித்தல்; ஆவுதி அருத்தல்—யாகாதி கன்மங்களைத் தொடங்கி ஓமம் பண்ணுதல்[1];

27. ஒழுக்கம் ஓம்பும் [2]விழுப் பெருங் கிழமை—தான் நின்ற நிலைக்குப் பொருந்தின ஒழுக்கத்தைப் பாதுகாக்கும் சிறப்பாகிய பெரிய தலைமை;

28—32. (உடப்பிடி........காட்சி) உடம்பிடி எந்தி—[3]வாளை யேந்திக் கொண்டு; உடல் தடிந்திடுமார் அடைந்த காலை—தம் உடம்பைத் துணித்தற்குப் பிறர் [4]கூடி வந்து வருத்துகிற போது; அவண் இயல் துயரம்—அவ்விடத்தே தாம் படும் துக்கம்[5]; தோரார் அல்லர் தெரிந்தும்—அறியாரல்லர் அறிந்து வைத்தும்; ஆருயிர் பெரும் பிறிதாக—நிறைந்த உயிரை ஒன்றன் உடலினின்றும் பிரியச் செய்து; [6]இரும் பிணம் மிசைஞரின்—பெரிய அவ்வுடம்பாகிய பிணத்தைத்

---

1. "அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி யருத்தியும்" (புறம் 99, பட்டி 200) என்பதற்குப் புறநானூற்றுரைகாரரும் நச்சினார்க்கினியாரும் "தேவர்களைப் போற்றி வழிபட்டும் யாகங்களைப் பண்ணி அவற்றான் ஆவுதிகளை அவர் நுகரப் பண்ணியும்" என்றே உரை கூறினர்.

2. ஒழுக்கத்தால் உளதாவது விழுப்பமாதலின், "விழுப் பெருங் கிழமை" யென்றார். "ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான்" (குறள் 131) என வருவது காண்க. கிழவன், கிழத்தி யெனவரும் வழக்காற்றின் பயிற்சி மிகுதிபற்றிக் கிழமைக்குத் "தலைமை" யென்று பொருள் கூறினர். ஒருவற்குக் கிழமைப்படுவனவற்றுள் உயிரினும் சிறந்த தின்மையின், விழுப்பம் பயக்கும் ஒழுக்கத்தின்பாலுள்ள கிழமை அவ்வுயிரினும் பெரிதாதலின், "பெருங் கிழமை" யென்றார்.

3. வேலை—உ. வே.

4. கூடியபொழுது—உ. வே.

5. இதன் கருத்து: புலாலுண்போர் பலர் கூடி, யாம் செய்யும் கொலை வினைக்கு நீவிர் ஒருப்படா விடினும், யாம் அது செய்தற்குச் செல்லுங்கால் உடன் வரவேண்டும்; இன்றேல் நும்மைக் கொல்வோம் என்ற போதும் மறுக்கவே அவர் பற்றி வருத்தலுற்றாரென்பது.

6. உண்ணப்படும் ஊன் உயிர் நீங்க நின்ற உடம்பாதலால் அதனைப் "பிணம்" என்றார், உயிரில்லாத வுடம்பு பிணமெனப் படுதலின். இஃது இனிது விளங்குதற் பொருட்டே, "ஆருயிர் பெரும்பிறிதாக இரும் பிணம்" என்றும், புலாலுண்போரை "இரும் பிணம்

தின்பாருடனே; ஓராங்குப் படாஅ—[1]ஒரு பெற்றிப் படக் கூடாத; [2]பாசில் காட்சி—குற்றமற்ற அறிவுடைமை;

[3]கொல்வாரோடு கூடுதலே குற்றமென்றவழிக் கொலைக் குற்றத்தைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ என்றவாறு.

33. ஐயபெரும் பாதகத்து ஆழி நீந்தல்—கொலை, கள், களவு, [4]குரு நிந்தை, பொய் மொழிதல், அவை செய்பவருடன் பயிறல் என்று சொல்லப்பட்ட [5]பஞ்சமா பாதகமாகிய சமுத்திரத்திலே அழுந்தாதே தப்புதல்.

மிசைஞர்" என்றும் கூறினர். பிணந் தின்போரைக் கானிபால்ஸ் (Canibals) எனப் பிறரும் கூறுப. "தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க தான் பிறி தின்னுயிர் நீக்கும் வினை" (குறள் 327) யென்பதற்கு இஃதொருவாற்றாற் பொருளாதலுமறிக.

1. ஒரு பெற்றிப்படாத—உ. வே.
2. கொலைவினையாளரொடு கூடுதலே கொலைக் குற்றமாதல் அறிந்து, கூடாமையால் உயிரிழப்ப தாயினும் அதனையே தேர்ந்து மேற்கோடலின், "மாசில் காட்சி" யென்றார்.
3. இஃது அச்சுப் பிரதியிலும் செப்பறைப் பிரதியிலும் இல்லை.
4. பொய்; காமம் என்று சொல்லப்பட்ட—உ. வே. குரு நிந்தை, இவை செய்வாருடன் பயிறல் என்ற இரண்டும் அச்சுப் பிரதியில் உள்ளன.
5. "பஞ்சபாதகம், கொலைகளவு கள்ளுண்டல், எஞ்சலில் குரு நிந்தை பொய்யு மென்ப" (12 : 68) என்பது திவாகரம். "முடி பொருளுணர்ந்தோர் முது நீருலகிற், கடியப் பட்டன ஐந்துள அவற்றிற், கள்ளும் பொய்யுங் களவுங் கொலையும், தள்ளா தாகுங் காமந் தம்பால், ஆங்கது கடிந்தோர் அல்லவை கடிந்தோரென, நீங்கினரன்றே, நிறைதவ மாக்கள்" (22 : 169—174) என்பது மணிமேகலை. இல்வாழ்வார்க்கு அறவோர்க்களித்தல் முதலிய அறஞ்செய்தற்கும் மகப்பேற்றிற்கும் காமம் வேண்டுதலின், முற்றவும் கடியப் படாமை தோன்ற, "தள்ளா தாகும் காமம்" என்றதனுல், சேந்தனர், "கொலையே களவு கள்குரு நிந்தை, பகரும் பொய்யுடன் பஞ்ச பாதகமே" (3 : 68) என்றும், பிங்கலந்தை முனிவர் அதனை விலக்கி, "குரு நிந்தை"யைச் சேர்த்தும் கூறினர். ஈண்டு இவ்வுரைகாரர், பொய் "வாக்கொடு சிவணிய" (ஞான. 24 : 16) வற்றுள் ஒன்றாய் அடங்குதலால், அதனிடத்தே, "குரு நிந்தை செய்

34—5. (இந்திய....வன்றறு கண்மை) இந்தியப் பெரும்படை இரிய நூறும்-இந்திரிய மாகிய பெரிய யானைப் படையைக் [1]கெடுத்து ஓட்டவல்ல; வன்தறு கண்மை—[2]வலிய தறுகண்மை;

35—6. (வாளிட்டு..........இழைத்தல்) [3]வாள் இட்டு நோவன செய்யினும்—வாளால் அறுத்து நோய் தருவனவற்றை ஒருவர் செய்தாராயினும்; [4]மேவன ஆங்கு இழைத்தல்—சுகமாய் இருப்பனவற்றை அவர்க்கு அப்பொழுதே விரும்பிச் செய்தல்;

37—8. (தவச் சிறிது........திருவும்) மரீஇய திரு—[5]தான் உடையதாகிய செல்வம்; [6]தவச் சிறிதாயினும்—சாலச் சிறிதாயினும்; மிகப்பல விருந்து—மிகவும் பல விருந்தினருக்கு; பாத்தூண்—பகுத்துண்டல்.

வாருடன் பயிறல்" என்பது பெய்து கூறினர். ஐம்பெரும் பாதகத்துள் காமத்தை அடக்குதல் ஆசிரியர்க்குக் கருத்தன்மை, " தன்மனைக்கிழத்தி யல்லதைப் பிறர்மனை, யன்னையிற் றீரா நன்னராண்மை" (ஞாறு. 24 : 39—40) என்பதனுல் விளங்கும்.

1. கெட ஓட்டவல்ல—உ. வே.

2. திண்ணிய அறிவு பெற்றார்க் கன்றி, இந்திரியங்களை வேறல் அரிதாதலின், "வன்றறு கண்மை" என்றார்; "உரனென்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்தும் காப்பான்" (குறள் 24) என்பது காண்க.

3. வாளிட்டாங்கு—வாளால் அறுத்தாற்போல்வதாகிய நோவு தருவனவற்றை—உ. வே.

4. சால்புடைமையின் பயன் இதுவாதலின், "மேவன ஆங்கு இழைத்தல்" என்றும், சிறிது போது கழியினும் மறதி வந்து விடுமாதலின், அப்போதே செய்க என்பார், "ஆங்கு" என்றும் கூறினர்.

5. தன்னுடைத்தாகிய—உ. வே.

6. ஒரு சிற்றுயிர்க் கேனும் திருத்தியுண்டாகக்கூடிய அளவு தானுமில்லாத சிறுமைத்தென்றற்குத் "தவச் சிறிதாயினும்" என்றார். அதனுல் வருவது கேடெனினும் அக்கேடு வேண்டற் பாலதென்பது கருத்து; "ஒப்புரவினல் வருங் கேடெனின் அஃதொருவன், விற்றுக் கோட் டக்க துடைத்து" (குறள் 220). இவ்வடியும் பொருளும், "பாத்தூண் மரீஇ யவனைப் பசியென்னும், தீப்பிணி தீண்டலரிது" (குறள் 227) என்பதனை நினைப்பித்தல் காண்க,

38. இரும்பொழில்—பெரிய நந்தவனம் செய்தல்;

39—40. (தன்மனைக் கிழத்தி..........ஆண்மை) தன்மனைக் கிழத்தியல்லதைப் பிறர்மனை—தன்னுடைய தாரமல்லாது பிறருடைய தாரத்தை; [1]அன்னையின் தீரா நன்னர் ஆண்மை — மாதாவைப் போலப் பார்ப்பதில் நீங்காத நல்ல ஆண்டன்மை;

41. [2]கார் கோள் அன்ன கயம்பல நேர்தல் - சமுத்திரத்தை யொத்த ஏரி குளம் பலவும் கல்லுதல்;

42. கூவல் தொட்டல் - கிணறுகள் அகழுதல்;

42. [3]ஆதுலர் சாலை - [4]வழிக்கரை மடம் கட்டுதல்;

---

1. பிறன் மனையை நோக்காத ஆண்மையினைத் திருவள்ளுவர் "பேராண்மை" (குறள். 148) யென்றாராக, இந்நூலாசிரியர், அப்பேராண்மை பிறன் மனையை அன்னை போலப் பேணி நோக்கு தலால் விளங்குதலின், "அன்னையிற் றீரா நன்ன ராண்மை" யென்றார். உட்பகையாகிய காமத்தை யடக்கிய ஆண்மையாதலின் பேராண்மை யெனப் பட்டது : பிறன் மனையை அன்னையெனப் பேணி யொழுகும் ஒழுக்கம் அவ்வுட்பகையைச் சிதைத்து அப் பெருமைக்கு நலந்தரும் என்பது கருத்து.

2. கார் கோள்—கடல்; "கார் கோள் முகந்த கமஞ்சூன் மாமழை" (முருகு. 7) என்றார் நக்கீரனும்.

3. ஆதுலர் சாலை யென்பது ஆதுரர் சாலை, ஆவுறை சாலை யென்றும் ஏடுகளில் காணப்படுகிறது; பிங்கலந்தையிலும் திவாகரத்திலும் ஆதுலர் சாலை யென்பது அறவகை முப்பத்திரண்டனுள் ஒன்றாகக் கூறப்படுகிறது; ஆதுரை சாலை யென்பது ஆதுரர் சாலை யென்ப தன் வழுப்பட்ட பாடமாகும்; ஆதுரர் நோயுற்றவர்; "உற்றா னளவு முறுபிணியும்" (குறள். 949) என்புழி, உற்றானை ஆதுரன் எனப் பரிமேலழகர் உரைப்பது காண்க. எனவே, ஆதுரர் சாலை யென் பது மருத்துவச் சாலை யென்பதாயிற்று. பண்டை நாளில் வேந்தர்களால் அறத்துறையில் ஒன்றாக ஆதுரர் சாலைகள் நிறுவப் பட்டுள்ளன என்பது திருமுக்கூடற் கல்வெட்டால் தெரிகிறது. "ஆதுர சாலை வீர சோழனில்" (Epi. Indi. Vol. XXI part 5. p. 220-250. Ins. 38) என வருவது காண்க.
ஆவுறை என்று பாடங்கொண்டு அதற்கேற்பப் பசு மடம் கட்டுதல் என உரை கூறிய பிரதியுமுண்டு.

4. இதனை மருத்துவச்சாலை கட்டுதல் என்ற பொருளில் கல்வெட்டுக் கள் வழங்குகின்றன.

43. [1]அறம் கரை நாவின் ஆன்றோர் பள்ளி - தருமத்தைச் சொல்லும் நாவையுடைய [2]தவத்தினர்க்கு மடமெடுத்துக் கொடுத்தல்;

44. கடவுள்[3] நண்ணிய [4]தடவுநிலைக் கோட்டம் - தேவர்கள் எழுந்தருளிப் பூசைகொண்டருளுகைக்காக உயர்ந் திராநின்ற தேவாலயங்களை யெடுத்தல்;

45—6. (இனையவை........அறத்துறை) இனையவை முதல— இத்தன்மையனவாகிய இவை முதலாக; [5]நினைவரும் திறத்த புரத்தல்—[6]நினைத்தற்கரிய கூறுபாடான புண்ணியங்களைச் செய்தல்; அறத்துறை—புண்ணியகன்மமாம்;

46—48. (மறத்துறை........உணர்ந்திசினோரே) மறத்துறை— பாவ கன்மமாவது; இவற்றின் வழிப்படாது—இப்படிச் சொல்லப் பட்ட புண்ணிய கன்மங்களைச் செய்யாது; [7]எதிர்வன கெழீஇ

---

1. எல்லா உயர் குணங்களாலும் அமைந்தோராதலின், அறமல்லது கூறாத இயல்பின ரென்றற்கு "அறங்கரை நாவின் ஆன்றோர்" என்றார். அவர் இருந்து அறம் புரியுமிடம் பள்ளி யெனப்பட்டது.
2. விஷயங்களை யவிந்தவர்களாகிய—உ. வே.
3. கண்ணிய என்ற பாடத்திற்கேற்பத் தேவர்கள் பூசைகொண்டருள என்று உரை கூறியபிரதியுமுண்டு. சுவர்க்கத்தைக் கிட்டுவது போன்ற—உ. வே.
4. "தடவுங் கயவும் நளியும் பெருமை" (தொல் சொல், உரி. 22) பெருமை, ஈண்டு உயர்ச்சி குறித்து நின்றது. "தடவு நிலைக் கொன்றை"(குறு. 66) என்றாற் போல.
5. உயிர்கள் அளவிறந்தனவாதலின், அவற்றின் பொருட்டுச் செய்தற் குரிய அறங்களும் அளவிறந்தன என்றற்கு "நினைவரும் திறத்த அறத்துறை" யென்றார்.
6. இன்னபடி யளவென்று நிச்சயித்தற்கரிய வேறுபாடான—உ. வே. நிச்சயித்தற்கரிய வாகிய புண்ணிய வகைகளைச் செய்தல்—உ. வே.
7. இத்துணையும் மனம், வாய், மெய் என்ற முக்கருவிகளாலும் செய் தற்குரிய அறத்துறைகள் பலவற்றை விரியக் கூறிய ஆசிரியர், மறத் துறையை, 'இவற்றின் வழிப்படாது எதிர்வனகெழீஇ யுஞற்றல்" என்றொழிந்தார்; அவற்றை விரித்துரைப்பது அறமாகாமையின். இம் மறத்துறையை மணிமேகலையாசிரியர், "தீவினையென்பது யாதென வினவின், ஆய்தொடி நல்லா யாங்கது கேளாய், கொலையே

உஞற்றல்—இவையிற்றுக்குமாறுபாடாயவற்றைக் கெழுமிச் செய்தல்; என்ப உணர்ந்திசினோர்—என்று சொல்லுவர் ஞானவான்கள் எ. று.

மாதும் ஓவும் அசை.

அகவல் 25.

கன்மபந்த நிலை

இசைத்த மூன்றி னசைப்புற விறந்த
ஆருயிர்க் கின்பத் துன்ப நேரிய
துடியிடைப் படாது கடிகொள வியற்றி
எற்பிறர் பிறர்க்கியான் றப்பறத் தந்தென
மனப்பசை யிம்மைய வம்மை வினைத்திறன்
ஆண்டுப் பூட்சி யீண்டுப்பட வியற்றல்
சார்ந்தவை [1]வதிதல் யாங்கு வீங்காது
ஆடிப் படர்ந்த பேரிருள் புடமடி
கூடிய குற்றங் கோடேந் தல்குல்
மாதோர் பாகற் சேர்வோ ரின்பம்
பாதவக் [2]கண்ணிழல் பனுவல் கோளிப்
பெரும்பணை பொதிந்த சிறுநுண் வித்தின்

களவே காமத் தீவிளைவு. உலையா வுடம்பில் தோன்றுவ மூன்றும், பொய்யே குறளை கடுஞ்சொற் பயனில், சொல்லெனச் சொல்லில் தோன்றுவ நான்கும், வெஃகல் வெகுளல் பொல்லாக் காட்சியென் றுள்ளந் தன்னின் உருப்பன மூன்றுமெனப், பத்து வகையாற் பயன்தெரி புலவர், இத்திறம்படரார்" (30 : 64-73) என்பர்.

1. வியப்புற—பா. வே.

2. தண்ணிழல்—பா. வே.

இருந்தவை விரியு மிருவினைக் கியைந்த
[1] நாற்கதி யார்த்தவிழ் நரலைப் புணரி
மூவகைத் துக்கத்து முடியும்
மாவகை வீழ்த்த மன்னுயிர்ப் பரப்பே

இது, மேற்கூறிய மன வாக்குக் காய கன்மங்களால் புண்ணியமும், பாவமும் பந்தமானபடி எங்ஙனம் என்னக் கன்ம டந்தமும் நிலையும் விரயுங் கூறியது.

1—3. உரை; (இசைத்த... இயற்றி) ஆருயிர்க்கு இசைத்த மூன்றின்-நிறைந்த ஆன்மாக்களுக்கு முற்பாட்டிலே சொல்லப்பட்ட [2] மன வாக்குக் காய கன்மங்களின்; அசைப்புற விறந்த இன்பத் துன்பம்—[3] அசைவு அசைவில்லாமைகளால் செறிந்த சுகதுக்கங்

---

1. நாற்கதி நரலி ; நாலையார்த்நவிழ் புணரி—பா. வே.
2. மன வாக்குக் காய கன்மங்களின்—உ. வே.
3. மன முதலிய மூன்றின் அசைவு அசைவின்மை காரணமாக வினையிட்டப்படுமென்னும் இதனை, மனமுதன் மூன்று மசைவற நின்று வந்திடு நல்வினை பலவே, மனமுதன் மூன்று மசைவற நின்று வந்திடு தீவினை பலவே, மனமுதன் மூன்றும் புடைபெயர்வுற்று வந்திடு நல்வினை பலவே, மனமுதன் மூன்றும் புடைபெயர்வுற்று வந்திடு தீவினை பலவே" (தணிகை—நந்தி) என்று கசசியப்ப முனிவர் கூறுதல் காண்க. இனி, இலக்கணக் கொத்துடையார் இம்மூன்றுடன் அறிவையும் கூட்டி, "மனமொழி மெய்யறிவாகிய நான்கின், அசைவேயாகியும் அவ்வசைவின்றியும்" (இலக் 81) வினை நடக்கும் என்பர். இனிப் பட்டினத்தடிகள் இவ்வினைகளால் இன்பமும் துன்பமுமே மனத்தாற் காணப்படுகின்றன என்பார், "செய்தன சிலவே செய்வன சிலவே, செய்யா நிற்பன சிலவே யவற்றிடை நன்றென்ப சிலவே, தீதென்ப சிலவே, ஒன்றினும் படாதென சிலவே என்றிவை கணத்திடை நினைந்து களிப்பவும் கலுழ்பவும், கணக்கில் கோடித் தொகுதி" யென்றும், "அளிய மனத்தின் செய்கை மற்றிதுவே" யென்றும் (கோயில். நான் 32) கூறுவர். மனமுதலிய மூன்றனுள் தலைமையும் காரணமுமாதல் பற்றி மனமெனக் கூறியொழிந்தமையின் பட்டினத்தடிகள் கூறுவது மூவாறுமையறிக. வழிநிலை—பா. வே.

களை; நேரிய துடி இடைப்படாது கடிகொள இயற்றி—நுண்ணிய துடியென்னும் தகியா அவ்வளவு காலமேனும் இடைவிடாது [1]விரையச்செய்து;

4—5. (எற்பிறர்..........இம்மைய) எற்பிறர் பிறர்க்கு யான் தப்பறத் தந்தென—எனக்குப் பிறர் நன்மை செய்தாரென்றும் பிறர்க்கு யான் நன்மை செய்தேனென்றும்; மனப்பசை—எப்பொழுதும் [2]சித்தத்திலே மமதை பண்ணிக் கொள்ளுமவை; இம்மைய—சுயங்கன்மமாவன;

5—6. (அம்மை........இயற்றல்) அம்மை வினைத்திறன்—பூருவ கன்மமாவது; [3]ஆண்டுப் பூட்சி ஈண்டுப்பட இயற்றல்—முன்பெடுத்த தேகங்களிலே இப்போதில் எடுக்கும் தேகத்தில் அனுபவித்துக் கொள்கைக் கேதுவாக ஆர்ச்சித்து அகங்கரித்துக் கொண்ட கன்மம்;

7—10. (சார்ந்தவை...........இன்பம்) அவை சார்ந்து வதிதல் யாங்கு—அக்கன்மங்கள் ஒருவனிடத்திலே ஆர்ச்சிதமானவாறும் கிடந்து பக்குவப் படுமாறும் எங்ஙனே யென்னில்; விங்காது—[4]ஒரு

1. கடுகச் செய்து—உ. வே.

2. சித்தத்திலே மமதை பண்ணிக்கொள்வது கன்ம வீட்டத்துக்குக் காரணமாதலே, அருணந்தி சிவனாரும் 'யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்னதி யானென்னு மிக்கோணை ஞான வெரியால் வெதுப்பி நிமிர்த்துத் தான் செவ்வே நின்றிடவத் தத்துவன்முன் நேரே, தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித்திட்டோடும், நான் செய்தேனெனுமவர்க்குத் தானங்கின்றி நண்ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்கும் கன்மம்'' (சிவ. சித்தி. 10 : 2) என்று கூறுவர்.

3. எக்காலத்தும் எந்நிலையினும் ஆன்மா உடம்பெடுத்தல்லது வினை செய்தல் கூடாமையின், "ஆண்டுப் பூட்சி" என்றும், ஒரு பிறப்பில் ஈட்டிய வினைப் பயனை வேறு பிறப்பில் நுகர்தல் கூடுமோ வென்னும் கடாவை யாசங்கித்து வரு பிறப்பில் நுகருமாறு முன்னைப் பிறப்பில் வினையீட்ட லுண்டென்பார், "ஆண்டுப் பூட்சி ஈண்டுப் பட வியற்றல்" என்றும் கூறினர். படுதல், ஈண்டு நுகர்ச்சிப் பொருட்டு.

4. இங்கே, ஒருவனிடத்தக் கூடின படிக்குத் திட்டாந்தம் அருளிச் செய்தபடி என்றொரு தொடர் செப்பறைப் பிரதியிற் காணப் படுகிறது.

காலத்தே ஒரு முறையிற் [1]பெருகாது; ஆடிப்படர்ந்த [2]பேரிருள்—கண்ணாடியில் படிப்படியாக ஏறிப் பெரியமாசு கூடினாற் போலவும்; புடம் மடி கூடிய குற்றம்—சுத்தமான கூறை மாசேறினாற் போலவும்; கோடு ஏந்து அல்குல் மாது ஓர் பாகன் சேர்வோர் இன்பம்—பக்கம் உயர்ந்து அகலிய நிதம்பப் பிரதேசத்தையுடைய மாதை ஒருபாகமாக வுடையனான பரமசிவனை யோகம் பண்ணுவார்க்கு மேன்மேல் பரமானந்த சுகம் கூடினாற் போலவுமாம்.[3]

[4]இது கன்மம் ஆர்ச்சித மானவாறு கூறியது.

11—13. (பாதவக் கண்ணிழல்.......விரியும்)[5] பாதவக் கண்நிழல்-விருக்கத்தில் உச்சிப் பொழுதில் அடங்கின நிழல் விரியுமாறு போலவும்; பனுவல்—[6]தான் கற்ற கல்விப் பரப்பானது தன்னிடத்திலே அடங்கிக்கிடந்து பரிணமித்தாற் போலவும்; [7]கோளிப் பொம்பணை பொதிந்த சிறு நுண் வித்தின்—ஆலினுடைய பெரிய கிளை முதலிய பரிணாமமெல்லாம் அடங்கிய சிறிய நுண்ணிய அவ்வாலம் வித்திற் கிடந்து பரிணமித்தாற் போலவும்; இருந்து அவை விரியும்—

---

1. பரிணமியாதே கண்ணாடியிலேறின மாசு—உ. வே.
2. கண்ணாடியிற் படியும் மாசு படிப்படியாகப் பெருகி அதன் ஒளி முற்றும் இன்றாக மறைத்து விடுதல் பற்றி, அதனைப் "பேரிருள்" என்றார்; இருளைப் பயத்தலின் இருள் எனப்பட்டது.
3. இவ்வினைகள் அசுத்தம், சுத்தாசுத்தம், சுத்தம் என மூவகைப் போகங்களைப் பயப்பன வாதலின் அவற்றிற்கேற்ப, மூன்று எடுத்துக்காட்டுக்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன வென்றறிக.
4. இது சில பிரதிகளில் இல்லை.
5. இக்கருத்து "தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழல் தன்னை, வீயாதடி யுறைந் தற்று" (குறள் **208**) என்பதை நினைப்பித்தல் காண்க. சில பிரதிகள் பாதவக் கண்ணிழல் என்பதன் உரைத் தொடக்கத்தில், இக்கருத்தை யியைத்து, "இவ்வண்ணம் ஆர்ச்சிதமாய்ப் பந்தித்த கன்மம் பக்குவப்பட்டு அனுபவிக்கப்படும் கிரமம் எங்ஙனே யென்னில" என்று கூறுகின்றன.
6. "கற்றநூற் பொருளுஞ் சொல்லுங் கருத்தினி லடங்கித் தோன்றும்" (சூ. 1 : 31) என்பது சிவஞான சித்தியார்.
7. "சிற்றுபகாரம் வற்றல் செல்லா, தால வித்திற் பெருகி ஞாலத்து, நன்றி யீன்றது" (பெருங். iv. 7, 223–5) என்றார் பிறரும்.

[1] காரணமான கன்மத்திலே புண்ணிய பாவங்களாகிய கன்மங்கள் [2] காரிய ரூபமாய்க் கிடந்து பக்குவப்பட்டபோது கன்ம பலங்களாகிய சுகமும் துக்கமுமாய் விளையும்; [3]

[4] இது கன்மம் அனுபவிக்குமாறு கூறியது.

13—16. (இருவினைக்கு........பரப்பே) [5] மாவகை வீழ்ந்த மன் உயிர்ப் பரப்பு—[6] மகத்தாயிருக்கின்ற தன்னுண்மையும் வினையுண்மையும் உணராமல் மறந்துவிட்ட நித்தியமான ஆன்ம வர்க்கங்கள்;

---

1. இக்கன்மங்கள் பிரவாகானாதியன்றிப் பதி முதலிய பொருள் போல அனாதியல்லவென்பாரும், பதி முதலிய பொருள் போல அனாதியேயென்பாரும் என இரு திறத்தராகிய ஆசிரியருள் இவர் பிற்கூறிய திறத்தினராதலின், ஈண்டு, மூல வினைக்கண் இருந்து விரியுமாறு கூறினாரென்க. பிறுண்டு இந்நூலாசிரியர், "ஆணவ முதலன்றது போற் கருமமும், கான்ன அலரெனின் அக்கரைசழி நாறுவிதும் இனிதுயிர்கட் குதவுது எதனால், அற்றது மாயையு மற்றறிய வணே" (ஞாற. 29) என்று மூலகன்ம முண்மை கூறுதல் காண்க. இவர்போலவே, உமாபதி சிவனாரும், "ஏக னனேக னிருள் கருமம் மாயையிரண் டாகவிவை ஆறு ஆதியில்" (திருவருட். 52) என்பர்; அருணந்தி சிவனார் பிரவாகானாதி யென்பர்.
2. காரியமான புண்ணிய பாவமாய்க் கிடந்து—உ. வே.
3. பாதவக் கண்ணிழல் பிராரத்த வினைக்கும், பனுவல் ஆகாமிய வினைக்கும், கோளிவித்துச் சஞ்சிதத்துக்கும் உவமாதலறிக சில பிரதிகள் "பாதவக்கண்ணிழல்" என்பதன் உரைத்தொடக்கத்தில் இக்கருத்தை இயைத்து "இவ்வண்ணம் ஆர்ச்சிதமாய்ப் பந்தித்த கன்மம் பக்குவப்பட்டு அனுபவிக்கப்படும் கிரமம் எங்ஙனே என்னில்" என்று உரை கூறுகின்றன.
4. இது ஆர்ச்சிதமான கன்மம் பக்குவப்பட்டுவர அனுபவிக்குமாறு கூறியது—உ. வே.
5. ஆன்மா, தன்னியல்பையும் தான் பசுவாதற் கேதுவாகிய பாச வியல்பையும் உள்ளவாறு காண்டலே ஈண்டு "மாவகை" யென்றும், அவ்வாறு கண்டு சழித்த வழி உளதாய் நிற்கும் ஞான சொரூபத்தைக் கண்டு அடைத்தேறுவதை விட்டு, மீள மீள வினைகளையே யீட்டித் துயருறுவது தோன்ற, "வீழ்ந்த" என்றும் கூறினர்.
6. கருத்தாவாய் இருக்கப்படாநின்ற வுண்மையை யுணராதே நித்திய மான ஆன்ம வர்க்கத் திரள்—உ. வே.

இருவினைக்கு இயைந்த நாற்கதி—பக்குவப்பட்ட கன்மபலம் அனுபவிக்கைக்குப் [1]பொருந்தின [2]நான்கு வர்க்கத்துச் சரீரங்களை; ஆர்த்து அவிழ் [3]நரலைப்புணரி—எடுத்தும் விட்டும் ஆரவாரித்துத் திரிகிற பிறப்பாகிய சமுத்திரத்தில்; மூவகைத் துக்கத்து முடியும்—ஆதிதைவிகம் ஆதிபௌதிகம் ஆதியாத்தியான்மிகம் என்று சொல்லப்பட்ட மூவியல்பினவாகிய துக்கத்துக்குள்ளே முடிவனவாம் எ.-று.

அகவல் 26

மூவகைத் துக்கங்கள்

[4]ஆதி தைவிக மாதி பௌதிகம்
ஆதி யாத்தியான் மிகமென வோதிய
துக்க மூன்றி னுளாத்தி யான்மிகம்
மெய்யின் மனத்தி னெயமி லிரண்டே

---

1. செய்த கன்மத்துக் கேற்ப நால்வகைப் பிறப்பும் உண்டாகின்றனவென்பதை அருணந்தி சிவனார், "கண்டுகொள் யோனி யெல்லாம் கன்மத்தான் மாறுமென்றே" (சிவ. சித். 2 : 43) என்பது காண்க.

2. நான்கு வர்க்கம்: உற்பீசம், அண்டசம், சராயுசம், சுவேதசம்.

3. நரலையை யுடைய புணரியென வேற்றுமைத் தொகை. நரலை, ஆரவாரம். "வயிரெழுந் திசைப்ப வால்வளை நரல" (முருகு. 110) என வருதல் காண்க.

4. ஆதி தைவீக முதலிய மூன்றனையும்பற்றிக் கிரணாகமம், "ஆத்⁴யாத்ம மாதி⁴பௌ⁴திகம் ஆதி⁴தை³விகமேவ ச । த்ரிவித⁴ம் து³:க²ம் ப்ரோக்தம் தேஷாம் ஆத்⁴யாத்மிகம் ஶ்ருணு ॥ ஆத்⁴யாத்மிகம் த்³விவித⁴ம் ப்ரோக்தம் ஶாரீரம் மானஸம் ததா² । ஶாரீரம் வாதாதி³ ஜாதம் ஜ்வரஶிரோத்யாதி³ அனேகதா⁴ ॥ மனோரோக³ விஶாதே³ஶ்ச காமக்ரோத⁴ ப⁴யாதி³பி⁴: । ப்ரோக்தம் ஶாரீரமானஸம் ஶ்ருண்வந்து । ஸோமகா ஸலிலாக்³னி ஸமாசாரம் வாயுராதி³ஹி தை³வச ॥ ஏவம் மானஸமித்³யுக்தம் மாயோஹணிகம் உச்யதே ।

வளியிற் பித்தின் விளியா வீளையின்
ஊனுகு தொழுனேயி னுதகக் கொட்டின்
வெப்பிற் சூலையின் மக்களின் விலங்கின்
அலகையிற் கள்வரின் பறவையி னிருதரின்
மைந்தர் மகளிர் மணந்திடை தணப்பிற்
பேரறம் வளர்ப்பிற் பெருந்திரு நுகர்வின்
சீரிய யாக்கை மாதுயர் மாசு
மனத்துறு துயர நினைப்பருஞ் சோகம்
அறிவுரு வாக்க மடையுநர்ப் பொருமை
மானமாக் கலம் பூணாது மறுத்தல்
இச்சையி னிசைத விருஞ்சின மிகுத்தல்
இனையவை முதல நினைவருந் திறத்த
ஆதி பௌதிகஞ் சீதமா மழை
உருப்பவிர் வேனி லுட்குவரு கடுங்கால்
இருள் [1]கடி மின்னுப் பெருவிற லசனி
[2]ஒலிகட லுலகி னிலைமலி புடைய
மன்னுயிர்க் குறுகண் [3]டுன்னியாங் கருந்தல்
ஆதி யாய வீவருந் திறத்த
ஆதி தைவிகம் பேதையார் வயினக்

ஶீதோஷ்ணவாத வர்ஷாம்பு வைத்யுதாதி ஸமுத்ப-
வைஃ ॥ ப்ராக்ருதம் ஸாதிகம் துஃகம் ஆதிதைவிக-
முச்யதே । கர்ப்பஜந்ம ஜராஜ்ஞாந ம்ருத்யுஜம் நரகம்
ததா । ப்ராக்ருத துஃகம் த்ரயம் ஹ்யேவ ஸம்ஸாரஸ்தாநே-
ஷு ஸம்ஜ்யதே ॥ ததேதாஸ்வாமி நாமஸ்து காத்ய
ஶீக்ரம் நஶ்யாம்யஹம் । ஸம்ஸ்ருதி கோடி ஸம்பந்நம் துஃகம்
யோ நியமேந ப்ரபத்யதே ॥'' என்று கூறுகிறது.

1. இருள் கிழிமின்னு—பா. வே.
2. இவ்வடி அச்சுப் பிரதியில் இல்லை.
3. டுன்னியாறருந்தல்—பா. வே.

கருக்குழி யழுங்கல் பிறப்பிறும் பூதந்
திரை வருந்நிமை [1]வரைவில் பேதைமை
மடங்க லாருயிர் [2]தொடங்கினன் வவ்வல்
யாவரும் விழையாக் கோள்வாய் நிரயத்து
வீழ்ந்தன ரெழாஅ வான்கழி துன்பம்
இனைய மாலைய துயர்மிடை வினைநகர்
கருங்கைக் கயமைக் களிறுகைத் திரும்புலப்
பெரும்படை விரிந்து சூழத் திருந்தா
நாற்கதிப் பவனி யுலாஅய்
ஆர்த்தவிழ் திறம்பிற போற்றுமதி புரிந்தே.

இது "மூவகைத் துக்கம்" (ஞா : 25 : 15) என்னென அவற்றின் இலக்கணம் கூறியது.

1—3. உரை:—(ஆதி........மூன்றினுள்) ஆதி ஆத்தியான்மிகம் ஆதி பௌதிகம் ஆதிதைவிகம் என ஓதிய துக்கம் மூன்றினுள்—"மூவகைத் துக்கத்து முடியும்" [3] என்று சூசித்து ஓதிய ஆத்தியான்மிகம் என்றும் ஆதி பௌதிக மென்றும் ஆதி தைவிக மென்றும் [4]சொல்லப்பட்ட துக்கத் திரயங்களிலே;

---

1. யளவில் பேதமை—பா. வே.

2. தொடங்கினர் வவ்வல்—பா. வே.

3. ஞாறு : 25-15 ஈண்டுக் கூறிய மூன்றனையும் ஆசிரியர் பரிமேலழகர் தன்னைப்பற்றி வருவன, பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருவன, தெய்வத்தான் வருவன என்று தமிழ்ப் படுத்துக் கூறுவர். (குறள். 4)

கச்சியப்ப முனிவர் "புரிதரு முறையிற் பிறழ்ந்துயிர் தெய்வம் பூதமென் றிவற்றினு ளொன்றால், மருவுழி விளைந்த விழைநில விளைந்த வனறி வேறுவன வென்னத் தரிவிதப் படுவ" (தணிகை. நந்தி. 11 : 5) என்பர்.

4. முற்பாட்டிலே சொல்லப்பட்ட மூவகைத் துக்கத் திரயாதிகளில் வைத்து—உ. வே.

3—4. (ஆத்தியான்மிகம் .... இரண்டே) ஆத்தியான்மிகம்—ஆத்தியான்மிகமாவது; ஐயமில மனத்தின் மெய்யில இரண்டு—சந்தேகமில்லாத மனத்தைப்பற்றிவரும் விதனமும் தேகத்தைப் பற்றிவரும் விதனமுமாக இருதிறப்படும்;

5—11. (வளியின்...........மாதுயர்) வளியின் பித்தின் விளியா விளையின்-[1]வாதத்தால, பித்தத்தால, நீங்காத சிலேட்டுமத்தால்; ஊன் உகு தொழுனையின்—[2]சரீரத்திலே சதையை அழுகி விழப்பண்ணும் குட்டவியாதியால்; உதகக் கொட்டின்—[3]நீரிழிவால்; [4]வெப்பின்—

---

1. வளி முதலிய மூன்றுன் நோயுண்டாதலை, "மிகினுங் குறையினும் நோய் செய்யும் நூலோர், வளி முதலா வெண்ணிய மூன்று" (குறள். 941) என்பதனுலறிக. வளி முதலியன மிகினும் குறையினும் முறையே புளிப்பும், கைப்பும், இனிப்பும் விரும்புமென் பதைக் குமரகுருபரர், "வளியுண் புளிப்பும் பித்துண் கைப்பும், ஐயுண் மதுரமும் அல்லன பிறவும நாச்சுவை யறிய நல்கின" (சித. மும். 8) என்று கூறுதல் காண்க.

2. இது தொழுநோய் எனவும் வழங்கும், "அங்கமெலாங் குறைந்தழுகு தொழுநோயராய்" (திருநா. பொது. தனித்திருதாண் 10) என்பது காண்க.

3. நீரிழிவினைச் சலரோகமென்றும் கூறுப; இதனல் நீரிழிவும் ஈளை மிகுதியுமுண்டாகுமாம். அருணகிரியாரும் "சூலைப்புக்காய்கனல் நீரிழிவீளையொடாளைப்புக் காதடை கூனல் விஷசிலை" (626) என்றும், "சூலைசொறி யீளைவலி வாதமொடு நீரிழிவு" (987) என்றும் கூறுதல் காண்க.

நீர்க்கோம்பால்—உ. வே.

4. வெப்பு—இதனை வெதுப்பென்பதும் வழக்கு; "நீரிழிவுகுட்ட மீளை வாதமொடு பித்தமூல நீள்குளிர் வெதுப்புவேறு முளநோய்கள்" (திருப்புகழ் 898) என்பதனுலறிக. இதன் கொடுமை பெரிய புராணத்துத் திருஞானசம்பந்தர் புராணத்து, "வேந்தனுக்கு மெய் விதிர்ப்புற வெதுப்புறு வெம்மை, காந்து வெந்தழற் கதுமென மெய்யெலாங் கவர்ந்து, போந்து மாளிகைப் புறத்துநின் ளூர்களும் புலர்ந்து தீந்து போம்படி யெழுந்தது விழுந்துடல் திரங்க" (711) என்று வரும் திருப்பாட்டாலும் பிறவற்றுலும் அறியப்படும்.

வெதுப்பு நோயால்; [1]சூலையின்—சூலை வியாதியால்; [2]மக்களின்—சத்துருக்களாகிய மானிடரால்; விலங்கின்—விலங்குச் சாதியால்; பறவையின்—கொதுகு ஈ முதலான பறவைகளால்; அலகையின்—பேய்களால்; [3]கள்வரின்—களவு காண்பவரால்; [4]நிருதரின்—இராக்கதர்களால்; [5]மைந்தர் மகளிர் மணந்து இடை தணப்பின்—ஆண் பெண்கள் கூடி இடையே பிரிதலால்; பேரறம் வளர்ப்பின்—[6]குரு லிங்க சங்கம மாது தேவதா காரிய பரிபாலனம [7]தவசு என்றிவற்றால்; பெருந் திரு—சம்பத்து மிகுதியால்; நுகர்வின்—[8]தேடல் காத்தல

---

1. சூலையின் கொடுமையை நேரே கண்ட நாவரசர், "சுடுகின்றது சூலை" "வலிக்கின்றது சூலை", 'வயிற்றொடு துடக்கிமுடக்கியிட நஞ்சாகி வந்து நலிவது" என்று கூறுதல் காண்க.

2. மக்களாலும் பிறவற்றாலும் துன்பமுண்டாதலை, "தேவின் மானிடத்திற் றுன்பம்" எனவும், "விலங்குபுட்களாதி தாவரமற்றெல்லாம், ஓவிலாததுன்பம்" என்றும் (பெரு. 439) பிறரும் கூறுதல் காண்க.

3. "அற்றம் பார்த்தல்குங் கடுங்கண் மறவர்தாம், கொள்ளும் பொருளில ராயினும் வம்பலர், துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்துயிர் வௌவலின்" (கலி 4) என்றும், "அத்தம் செல்வோர் அலறத் தாக்கிக் கைப்பொருள் வௌவுங் களவேர் வாழ்க்கைக் கொடியோர்" (பெரும்பாண் 39-41) என்றும் வருதல் காண்க.

4. "இரக்கமென்றொரு பொருளிலாத நெஞ்சினர், அரக்கரென்றுளர் சிலர் அறத்தின் நீங்கினர், செருக்கவும் யாம்படர் நெறியலாநெறி, துரக்கவு மருந்தவத் துறையு ணீங்கனேம்" (கம்ப. ஆரணி அக. 12) எனக் கம்பர் கூறுவது காண்க.

5. புறம் 249, 245 காண்க.

6. குருகண தெய்வசன்மானத்தினும் தவசினும் வரும் காயதுக்கம்—உ. வே. (புறம் 252.)

7. கந்த உற்பத்தி விடைபெறு 35.

8. "ஈட்டலுந் துன்பமற் றீட்டிய வொண்பொருளைக் காத்தலு மாங்கே கடுந்துன்பம்—காத்த, குறைபடின் துன்பம் கெடின்துன்பம் துன்பக் குறைபதி மற்றைப்பொருள்" (நாலடி 280) என்றும், 'தீயாலோ நீராலோ தேர்வேந்தர் தம்மாலோ, மாயாத தெவ்வர் வலியாலோ—யாதாலோ, இப்பொருள்போய் மாய்கின்றதென்று பொருள் வைத்தார்கட், கெப்பொழுதும நீங்கா திடர்"(புற. 1148) என்றும் வருவன காண்க.

அனுபவித்தலால் உண்டான இவை பதினன்கும்; சீரிய யாக்கை—சீரிதாகிய சரீரத்தைப் பற்றி வரும்; மாதுயர்—மிக்க விதனமாம்;

11—16. (மாசு.......திறத்த) [1]மாசுறு மனத்துறு துயரம்—மாசுடைத்தாகிய மனத்தைப் பற்றி வரும் துக்கமாவன; நினைப்பருஞ் சோகம்—பெண்டிர் மைந்தர் பிரிதலாலும் திரவிய முதலாகக் கூடியவை தம்மைப் பிரிதலாலும் ஆற்ருமையால் வரும் நினைத்தற்கரிய சோகமாகிய விதனம்; அறிவு உரு ஆக்கம் அடையுநர்ப் பொருமை—[2]ஞானம் சரீர சௌந்தரியம் ஐசுவரிய மென்ற இவையிற்றையுடையோரைக் கண்டும் கேட்டும் அழுக்காறு பொருந்திய மனத்திலே வரும் விதனம்; மான மாக்கலம் பூணுது மறுத்தல்—மானமாகிய பெரிய அணிகலத்திற்கு ஹானிவந்த காலத்து உண்டாகிவரும் விதனம்; இச்சையின் இசைதல்—பஞ்சேந்திரியங்களுக்குப் போகமான பதார்த்தங்களில் வைத்த இச்சையால் வரும் விதனம்; இருஞ்சினம் மிகுத்தல்-பெரிய சினமிகுதியால்வரும் விதனம்; இனையவை [3]முதல—இவையைந்து [4]முதலாக; நினைவரும் திறத்த—[5]நினைப்பதற்கரிய வேறுபாடுகள்பலவுமாம்.

---

1. மனத்தின்கண் மாசின்மை அறமாதலாலும் அவ்வறத்தான் வருவது இன்பமேயாதலாலும், துன்பத்துக்கேதுவாய மனத்தை, "மாசுறு மனத்துறு துயரம்" என்ருர்.

2. அறிவுடையோரை வடிவுடையோரைச் சம்பத்துடையோரைக் கண்டும் கேட்டும்—உ. வே.

3. ஐம்முதல எனற்பாலது ஐ முதலவென நின்றது விகாரம். இவ் வாறு ஏனையவற்றிற்கும் ஆசிரியர் தொகை கொடாமையின் இஃது உரையாசிரியர் வலிந்துகொண்ட தாம்.

4. பிரிவு, அழுக்காறு, மானமின்மை, இச்சை, சினம் என்ற இவற்ருல் துன்பமுண்மை கூறியவாறு. "ஓம்பி னமைந்தார் பிரிவோம்பல் மற்றவர், நீங்கி னரிதாற் புணர்வு" (குறள் 1155) என்றும், "அறனுக்கம் வேண்டாதா னென்பான் பிறனுக்கம் பேணு தழுக்கறுப் பான்" (குறள் 163) என்றும், "மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்ன ருயிர்நீப்பர் மானம் வரின்" (குறள் 969) என்றும், "கண்டு கேட்டுற்று மோந்துண்டுழலு மைங்கருவி,கண்டவின்ப மளவில்லாத் தெரிவரிய சிற்றின்பம்" (திருவாய் 4 : 9 : 10) என்றும், "சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன் கேடு நிலத்தறைந்தான் கை பிழையாதற்று" (குறள் 307) என்றும் சான்ருேர் கூறுதல் காண்க.

5. நினைப்பதற்கரிதாய் வேறுபட்டுள்ள பலவகைகளை யுடைத்தாம்—உ. வே.

17—23. (ஆதி பௌதிகம்........திறத்த) ஆதி பௌதிகம்— ஆதி பௌதிகம் உண்டாகும்படி சொல்லின் ; சீதம் மாமழை உருப்பு அவிர் வேனில்— குளிரால் வரும் துக்கம், மிகுதியாய[1]வருடத்தால் வரும் நடுக்கம், உட்டினம் விளங்கிய கோடையால் வரும் [2]விதனம் ; இருள்கடி மின்னு—இருளைக் கெடுக்கும் மின்னினால் வரும் விதனம் ; பொருவிறல் அசனி—[3]மிக்கவலியையுடைய இடியால் வரும் விதனம் ; ஒலி கடல் உலகில்— ஒலிக்கடல் சூழ்ந்த உலகில் ; நிலைமிபு உடைய— நிலைபெற்றுடைய ; மன் உயிர்க்கு—பிராணிகளுக்கு ; உறுகண் துன்னி—ஒவ்வொன்றைக் கட்டி வைக்கும் ஒவ்வொன்றைக் கொன்றும் ஒவ்வொன்றை வாதைப்படுத்தியும்; ஆங்கு அருந்தல்—[4]இவ்வண்ணமே இவைகளினால் தாம் நுகர்கை ; ஆதியாய விவரும் திறத்த—[5]இவை ஏழும் முதலாகவுள்ள [6]கெடுத்தற்கரிய வேறுபாட்டை யுடைய விதனமாம் ;

23—28. (ஆதிதைவிகம்........கழிதுன்பம்) [7]ஆதிதைவிகம்— ஆதிதைவிகம் இருக்கும்படி சொல்லின் ; பேதையர் வயின் அக்கருக்

---

1. வருடம்—மழை.
2. “சீதமும் குளிரால்துன்பம் செழும் பனியதனில் துன்பம், போத வந்தேறும் வாதம் பொறுக்கொணா மிக்க துன்பம், ஓதிய கோடைத் தீப்போல் உலைவிலா அழலால்துன்பம், ஏதுதான் காலத்தின்பம் எப்போதும் துன்பமே காண்” என்றும், சிறுபோதுகளால் வரும் துன்பத்தை, “காலையின் மலாதி துன்பம் கடும்பகற் பசியால் துன்பம், ஏலவே இடையிலுள்ள வியாதியான் மிகவுந் துன்பம், மாலையிற் காமவெந்நோய் வந்திடும் உறக்கம் பின்பு, கோலிடில் துன்பமல்லாற் குறுக மற்றொருநா ளுண்டோ” (பெருந். 428, 427) என்றும் பிறரும் கூறுப.
3. வலிதாகிய மிக்க துக்கம் தரும்—உ. வே.
4. வைத்த அவைகளினால் அவ்வண்ணமே நுகர்கை—உ. வே.
5. “ஆதி பௌதிகத்தால் வரும் வேதனை யறையின், மோத மாருத முழங்கிட முறுகிய வேனில், சீதமா மழை செழும்பனி செறியிருள் சழியப், போது மின்புகை பொங்கெரி யாதியாம் பொருளால்” (குறுந். 334) என்றும் பிறரும் கூறினர்.
6. கெடுதற்கரிய—உ. வே.
7. “பிரசவார் குழல் யாவர்க்கும் சிறையுறல் பிறத்தல், வரைவில் பேதைமை யுறனரை திரையுறல் மரித்தல், நிரயமே லெழல் என வரு கினைப்பருந் துயரம், புரையிலாதவர் ஆதிதைவிக மெனப் புகன்றார்” (335) என்பது குறுந்திரட்டு.

குழி அழுங்கல்—[1]மாதாவின் வயிற்றில் அந்தக் கருப்பாசயத்தில் இருக்கும் [2]கருப்பவேதனை; இறும்பூது பிறப்பு—ஆச்சரியமாகிய [3]பிரசவ வேதனை; திரைவரும் தீமை—திரையுறு [4]மூப்பால் வரும் விதனம்; வரைவில் பேதைமை—அளவில்லாத [5]அஞ்ஞானத்தால் வரும் சங்கற்ப

---

1. பெண்டிரின் உதரத்திடத்ததான அந்தக் கருப்பாசயத்தில்-உ. வே.

2. இக்கருப்பவேதனையை மணிவாசகப் பெருமான், தாயின்கருப்பையில் தோன்றிய காலையிற் கிருமிச் செருவும், மூசற்றிங்களில் இருளமைத் துன்பமும், இரண்டாந் திங்களில் ஒருமைத் துன்பமும், மூன்றாந் திங்களில் மதம் பெருகு துன்பமும், நான்காந் திங்களிற் பேரிருட்டுன்பமும், ஐந்தாந் திங்களில் முஞ்சு துன்பமும், ஆறாந் திங்களில் ஊறலர்த் துன்பமும், ஏழாந் திங்களில் புவிதாழ் துன்பமும், எட்டாந் திங்களில் இடநெருக்கத் துன்பமும், ஒன்பதாந் திங்களில் நெருக்கமிகுகித் துன்பமும், பத்தாந் திங்களிற் கடற்போலும் துன்பமும் (திருவா. போற். 14–25) என்று கூறுவர்.

3. பிரசவ வேதனையை "தாயொடு தான்படுந், துக்கசாகரத் துயர்" என்றாராக, குறுந்திரட்டுடையார், "மலைமேனின்று வீழ்வார்போன் மாதம் பத்தில் வாயுவினால், தலைகீழாக விழுமந்தத் தாபத்தோடே வேகத்து, நிலமேல் விழுவதன்முன்னே நெடியோன் மாயக் கால் வீசி, மலைமேவுடலாய் நினைவெல்லா மறக்கு முன்னை வல்வினையால்" (134) என்று கூறுவர். "தோற்றும் பொழுதினீற்றுத் துன்பத்து, யாயுறு துயரமும், யானுறு துயரமும், இறக்கம் பொழுதிலிறைப் பெருந்துன்பமும், நீயலசறிகுநர்யாரே" (திருவிடை. மும். 4 : 16 – 19) என்பர் பட்டினத்தடிகள்.

4. மூப்பால் வரும் துன்பம்: "தொடரநரைத்தங்க முன்புணவாயின, தொழில்கண் மறுத்தொன்று மொன்றியிடாதொரு, சுளிவுதலைக் கொண்டு புன்புலைவாரிகள், தலையொழுகக்கண்டு சிந்தனையோய்வொடு, நடைகெட முற்கொண்ட பெண்டிர் பொருவொரு, நடலைநமக்சென்று வந்தன பேசிட, நலியிருமற் சஞ்சியுண்டி வெருவிழும்" துன்பம் (கோயில். நான். 39) என்பதனாலுமறிக.

5. துன்பமல்லது பிறிதியாதும் நல்காத பேதமையால் விளையுந் துன்பமும் இத்துணையென வரையறுக்கப் படாமையின் வரைவில் பேதைமையென்றார். "பேதைமை யென்பதொன் றியாதெனின் ஏதங்கொண்டு ஊதியம் போகவிடல்" (குறள் 831) என்றும் "ஒருமைச் செயலாற்றும் பேதை யெழுமையுந், தான்புக் கழுந்தும் அளறு" (குறள் 835) என்றும் திருவள்ளுவர் கூறுதல் காண்க.

வேதனை; [1]மடங்கல் ஆருயிர் தொடங்கின் வெளவல்—இயமன் அரிய உயிரைப் பிணித்துக்கொண்டு போகும்போது உண்டாகும் [2]மரண வேதனை; யாவரும் விழைடாக் கோள்வாய் [3]நிரயத்து வீழ்ந்தனர் எழாஅ வான்கழி துன்பம்—யாவராலும் விரும்பப்படாத கோட்பாட்டையுடைய நரகத்திலே யழுந்தி ஏறுதற் கரிதாகிய மிகப்பெரிய துக்கமாகிய ஆறும் பிறவுமாம்.

29—33. (இனைய.................புரிந்தே) இனைய மாலைய துயர் விளைநகர் இடை— இத்தன்மையவாகிய துக்கக்கிரயங்களை—தன்னிடத்தே கொண்டு பலவேற [4]விசனங்கட்கு இலக்காகிப் பூர்வகன்ம பலத்தைப் புசிப்புக்குரிய சரீரமாகிய நகரிலே; [5]கருங்கைக் கயமைக் களிறு உகைத்து—பெரிய கையையுடைய [6]அஞ்ஞானத்தாலுண்டாகிய கீழ்மையென்னும் யானையின் பிடரியிலே ஏறிச் செலுத்தி; இருப்புலப் பெரும்படை விரிந்து சூழ—பரந்த இந்திரியமாகிய பெரிய [7]தந்திரம்

---

1. மடங்கல்—யமன்; "மடங்கலுண்மை மாயமோவன்றே" (புறம் 363) என்று சான்றோரும் கூறுப. குறித்த வுயிரைக் கோடற்கண் மடக்குதல் ஒருஞான்று மின்மையின் யமனை "மடங்க"லென்றார்.

2. மரண வேதனையை' "சாதலின் இன்னாத தில்லை". (குறள் 230) என்றும் "மரண வேதனை யாவரா லறியலாம் மயக்கியைம் புலனைத் தக், கரணம் யாவையும் கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே யறிகிற்பான்" (குறுந் 188) என்றும் வருவனவற்றாலறிக.

3. நிரயத்துன்பநிலையை, "செறுசொலாள ருறுசினங் கிருகக எற்றியுமீர்த்துங் குற்றங்கொளீஇ ஈர்ந்தும் போழ்ந்தும் எற்றுபு குடைந்தும் வார்ந்துங் குறைத்தும் மதநாய்க்கீந்தும். செக்குரற் பெய்துத் தீநீர் வாக்கியும் பழுக்குடையழுவத் தழுக்கியல் சேற்றுப் பன்னெடுங் கால மழுக்கி யின்னா, வரையில் தண்டத்து மாறாக்கடுந்துயர் நிரயம்' (கோவில் நான்மணி 36) என்று பட்டினத்தடிகள் கூறுதலாலறிக.

4. இத்தன்மைய பலவாகிய துக்கங்களை மாலையாகப் பூண்டு கொண்டு உ. வே.

5. இவ்விசனங்களுக்கு இலக்காகி உ. வே.

6. கயமையைக் களிறாக உருவகஞ் செய்தலின், அதற்கேற்பக் கருங்கைக் களிறென விசேடித்தார். கருங்கையென்றதனால் பாவமே செய்யப்படுவது குறித்தவாறு.

7. குணவீனமாகிய யானைமேலே ஏறிக்கொண்டு உ. வே.

8. தந்திரம்—சேனை. இந்திரியங்களைப் புலம் என்றார், புலந்தோறும் தங்கிப் போகம் நுகர்வித்தலின். தானை சூழ்வரச் செல்லும் வேந்தன் இடந்தோறும் நின்று காண்பன கண்டு செய்வனசெய்தல் போலப்

விரிந்து சூழ்ந்துவர; திருந்தா[2]நாற்கதிப் பவனி உலாய்—ஒரு காலத்தும் திருத்த வாராத உற்பிசம் அண்டசம், சராயுசம், சுவேதசம் என்று சொல்லப்படா நின்ற நால்வகைப் பிறப்பிலே பவனியாகி; [3]ஆர்த்தவிழ் திறம்—[4]ஒருடலைக் கூடியும் பின்பு வேறோருடலைக் கூடுதற்குப் பிரிந்தும் செல்லும் வகையினைச் [5]சொல்ல; புரிந்து போற்றமதி—அவையிற்றை விரும்பிக் கேட்பாயாக எ-று.

பிற, மதி—அசை நிலை.

பாசபந்தம் முடிந்தது.

புலந்தோறும் இவை அறிவன அறிந்து செய்வன செய்தலும் உளவாதல் பெறப்படும். "விரவு மொழிக்கட்டூர் வேண்டுவழிக் கொளீஇ (அகம். 212) என்பதனால் தானை சூழ்தரச் செல்லும் வேந்தன் புலந்தோறும் தங்குதல் இல்பாதல் காண்க.

1. மிகுந்த சூழ்தர உ. வே.

2. நகரியிலேயுலாவரும் வேந்தற்கு நான்கு தெருக்கள் போல உயிராகிய வேந்தற்கு நாற்கதி கூறினர்; அரசவீதி போலாது மாசுநிறைந்த வீதிகளென்பார் "திருந்தா நாற்கதி" என்றார். சுயவன் அரசனுகியவிடத்துத் தெருக்களில் திருத்தமேது?

3. எடுத்தவுடற் கட்டவிழ்த்து வேறேயுடலோடு பிணித்துக் கொண்டுழலும் திறத்தைப் பட்டினத்தடிகள், "எனைப்பல யோனியும் நினைப்பரும் பேதத் தியாவரும யாவையும் எனக்குத் தனித் தனித் தாயாராகியுந் தந்தையராகியும், வந்திலாதவரில்லை யானவர், தந்தையராகியுந் தாயராகியும, வந்திராததுமில்லை மூந்த, பிறவா நிலனுமில்லை யவ்வயின் இறவா நிலனுமில்லை பிறந்திலென்னைத் தின்று வுயிர்களுமில்லை யானவை தம்மைத் தின்று தொழிந்தது மில்லை யனைத்தே, காலமுஞ் சென்றது யானிதன் மேலினி, இளைக் குமாறிலனே" (கழுமல மும்ம 7) என்று விளக்க வுரைப்பர். "குடம்பை தனித் தொழியப் புட் பறந்தற்றே யுடம் போடுயி ரிடை நட்பு" (குறள் 338) என்பதும் இதனை இனிது விளக்கி நிற்கு மாறறிக.

4. ஒருடலைவிட்டு ஒருடலையெடுத்துச் செல்லும் வேறுபாட்டைச் சொல்லுவன் உ. வே. இஃது அடுத்துவரும் திருவகவலிற் கூறப் படுகிறது.

5. சொல்ல என்பது சொல்லெச்சம்.

IV. தேகாந்தரம்

அகவல் 27

ஆர்த்தவிழ் திறம்

இருந்துயர் கெழீஇ வருந்தி யாப்புற்ற
முற்பய னீண்டுத் துய்த்தனர் கழிப்பின்
கருங்கய [1]லிரியப் பெரும்பகடு துரந்தாங்
குழவ ராக்கிய விளைவயற் [2]செந்நெல்
பிற்பயன் றந்தாங் [3]கிச்செய லுதவ
எய்திய குகையின் மையறப் படர்தல்
இருங்கழன் மள்ளர் பதம்படர் திருந்தடி
சாபவான் [4]புழுவிற் காழக மடியக்
கடிபடு புட்டக [5]மடிவிடு புனைதல்
கண்படைக் [6]கனவிற் கடிமதில் பாய்ந்த
தும்பி வன்பிடர்த் தோன்றன் மேலதை
உள்ளமு நுழையா [7]வூங்குங் கீழதை
ஏழ்தல மிறந்த கீழும் புடையதை
நேமி மால்வரைப் புறனுந் தாடோய்
தடக்கை மாவீழ் மணியினு மடுக்கிய
சிறுநணித் தானும் பெருஞ் சேய்த்தானும்

---

1. கிழிய—பா. வே.
2. சாலி—பா. வே.
3. கிச்செயிலுதவ —பா. வே.
4. புழுக்—பா. வே.
5. வடிவொடு—பா. வே.
6. யொன்னார்கடிமதில்—பா. வே.
7. வாங்குங்—பா. வே.

வினைமாண் டுப்பின் மனமாண் டேரின்
துடிபல வகுத்த [1]விசையிற் சேறல்
கார்முகங் கான்ற பூமுக விசிகம்
உள்ளியது [2]கிழித்தலின் பள்ளி நீங்கி
ஒருபெருந் தமியன் விரிபுல னுடுத்த
பேரத் தாணிப் பெயரினுந் துணையின்
றறிவருந் துரியத் தல்கினுந் தெரிபொன்
றிசையா தேகி யாங்கு வசைதபு
கடிகலை முதறா வந்த
படியென வறிநெடி தொடிவுட னுகவே.

[3]இது தேகி தேகங்களை "ஆர்த்தவிழ்திறம்" (ஞான. 26 : 33) எங்ஙனே யென்ன அவ்வியல்பு கூறியது.

1—2. உரை: (இருந்துயர்..............கழிப்பின்) இருந்துயர் கெழீஇ வருந்தி—[4]இங்ஙனம சொல்லப்பட்ட மிக்க துக்கத [5]திரயங் களுடனே கெழுமி வருந்தி; யாப்புற்ற முற்பயன் ஈண்டுத் துய்த்தனர் கழிப்பின்—ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட பூருவகன்ம பலத்தை இத்தேகத்திலே நின்று [6]புசித்துக் கழித்த பின்பு;

3—6. (கருங்கயல்...........படர்தல்) கருங்கயல் இரியப் பெரும் பகடு தூர்ந்து—பெரிய கயல்மீன்க ளெல்லாம [7]நீங்கிப போக மகத்

1. விடையிற் சேறலின்—பா. வே.

2. கிழித்தல்—பா. வே.

3. இது தேகாந்தரம் சொல்லியது—பா. வே.

4. இப்பகுதியுரை சொற்கள் தடுமாறிச் சிதைந்து காணப்படுகிறது.

5. திரசயங்களுடனே கெழுமிச் செல்கை செய்தே—உ. வே.

6. புசித்தற்ற பின்பு—உ. வே.

7. கெட்டுப் போக—உ. வே.

தாகிய [1]கடாவை ஏரிற் பூட்டிச் செலுத்தி ; ஆங்கு [2]உழவர் ஆக்கிய விளைவயல்—அவ்விடத்துப் [3]பயிர் செய்வோராலே உழுது விளைதற்குப் பண்படுத்தப்பட்ட [4]விளைவயலில் ; செந்நெல் பிற்பயன் தந்தாங்கு— செந்நெற்பயிர் பின்பு புசிக்கைக்குரிய பயனை விளைத்தாற்போல ; [5]இச்செயல் உதவ—இத் தேகத்திலே [6]நின்ற பூர்வகன்ம பலத்தைப் புசிக்குமிடத்து ஆர்ச்சித்த [7]கன்மம் தன்பலனை அனுபவிக்கைக்குப்

---

1. கடாவைப் பூட்டி—உ. வே.

2. முன்னே விளைந்த விளைவை யுண்டுகொண்டே பின்னே யுண்டற் கேதுவாக உழவர் நெல்விளைவினை யுண்டுபண்ணுகின்றனரென் றற்கு, "உழவர் ஆக்கிய விளைவயல் செந்நெற பிற்பயன் தந்தாங்கு" என்றார். உழவரை உயிர்க்கிழவனாகவும், விளைவயலை யுடம்பாகவும் செந்நெற்பயனை வினைப்பயனாகவும் கொள்க. செவ்வேயாக்கிய வழி நெற்பயனை நன்குவிளைவுக்கும் வயலென்பார், "விளைவயல்" என்றார் ; இது வினைத்தொகை. "எளவியாக்கம்" என்புழி ஆக்கத்துக்குச் சேனாவரையர் கூறியதுபோல தீது நீக்கிச் செம்மை செய்தலென்றே கொள்க.

3. பயிர்செய்வோர் விளைக்கப்பட்ட—உ. வே.

4. விளைவயலில் உண்டாகிய—உ. வே.

5. இதனாலே உயிர்தான் நின்ற உடலினீங்கி வேறு உடலெடுத்தற்குக் காரணம் கூறியவாறுமிற்று. நின்ற வுடம்பின் நீக்கப், பக்குவப் பட்ட கன்மபலத்தை நுகர்தற்குரிய வேற்றுடம்பினை நல்குவதற்கு ஏது இவ்வுடம்பிற் செய்துகொண்ட வினையாதலின், "இச்செயல் உதவ" என்றார். வினை சடமாதலின், அஃது உடம்பு நலகா தாயினும், வேறு உடம்பு வருவதற்கு ஏதுவாதலின் அதனையே கருத்தாவாக்கிக் கூறினர். "பல்லாவுளுய்த்து விடினும் குழக்கன்று வல்லதாம் தாய் நாடிக்கோடலைத்—தொல்லைப், பழவினையுமன்ன தகைத்தே தான் செய்த. கிழவனை நாடிக் கொளற்கு (நாலடி 101) என்பது வினையையே சேதனம்போலப் பயன் நல்கும் கருத்தா வாகக் கருதிக் கூறும் பிறசமயக்கொள்கை.

6. நின்று ஆர்ச்சித்த—உ. வே.

7. கன்மபலனை—உ. வே.

[3]பக்குவப்பட; எய்திய [4]குகையின் மையறப் படர்தல்—போகரும் தேகத்தைக் குற்றமறப் [5]பற்றும் இயல்பு இருக்கும்படி சொல்லின்;

7—11. (இருங்கழல்...........தோன்றல்) [6]இருங்கழல் மன்னர் பசும் படர் திருந்தடி—பெரிய வீரக்கழலையுடைய வீரபுருடர் வழியிலே [7]செல்லுமிடத்துத் திருந்த அடியிட்டு அடிபெயர்த்து வைத்தாற் போலவும்; சாபவான் புழுவின்—வெள்ளிய [1]வில்லூன்றிப் புழுப் போலவும்; காழகம் மடிய—உடுத்த [2]கூறை பீறிக் கெட்டமையால் பெயர்த்து; [3]கடிபடு புட்டகம் மடி விடுபு புனைதல்—[4]புதியதோர் கூறையை [5]மடிவைத்துடுப்பது போலவும்; கண்படை—நித்திரையிலே;

---

4. பொசிக்கைக்குப் பக்குவப்பட்ட தேகத்தை—உ. வே.
5. குகை—உடம்பு "கருமருவு குகையனைய காயம்" (தாயு. 32) என்று பிற்காலத்தான்றோரும் கூறுதல் காண்க.
6. எடுக்கும் இயல்பைச் சொல்லின்—உ. வே.
7. மன்னர் திருந்தடி, வினைகள் இன்பமும் துன்பமும் பயந்து மாறி மாறிப் பெருகுதற்கும் சாபவான் புழு இடையறவின்றித் தொடர்புற்றுவருதற்கும், புட்டகம் மடிவிடுபு புனைதல் உடம்பின் நீங்குங்கால் உயிரின்பாற் செறிந்திருத்தற்கும், கனாக்காண்டல் வினை நிகழ்ச்சியின் விரைவுடைமைக்கும் உவமைகளாகும்; இங்கே கூறப்படும் கருத்துக்கள் சிவஞானபோதத்தும் சுப்பிரபேதத்தும் உள்ளன.
8. செல்லுமிற திருந்திய அடியிட்டு—உ. வே.
1. "பூதத்தாலுண்டாகிய தூலவுடலை விட்டுச் சாணளப்பான் புழுப் போல ஆன்மா அக்கணமே வேறோருடலைக் கன்மத்துக்கீடாகப் பூமியிற் பற்றினும் பற்றும்" என்று கூறுவர் மறைஞான தேசிகர். வில்லூன்றிப் புழுவைச சாணளப்பான் புழு என்றும் கூறுவர்.
2. பீறிய கூறையைப் பிரித்து—உ. வே.
3. "பழம்படவையைப் போட்டு நவமான வஸ்திரத்தை யெடுக்குமாறு போல மீளவும் கன்மத்துக்கீடாகப் புகரிறொருதேகத்தை யெடாநிற்கும்" என்பர் மறைஞான தேசிகர் (சிவ சித். 237).
4. மடிவிடுபு புனைதலைப் பலவினைகளின் பயனை ஒருங்குதொடர நுகர்தற்கும், கனவுக்காட்சி வினைப்பயனை நுகர்ந்து கழிதற்கும் என்றும் கூறுப.
5. மடிவிட்டுடுப்பானைப் போலவும்—உ. வே.

கடிமதில் பாய்ந்த தும்பி வன்பிடர் தோன்றல் கனவின்—சத்துருக்களது காவலை யுடைத்தாகிய மதிலையிடித்த யானையின் வலிய கழுத்தின் மேல் இருந்ததாகக் கனவு கண்டாற் போலவும்;

11—18. (மேலவை...............சேறல்) மேலதை [1]உள்ளமும் நுழையா ஊங்கும்—மேலெல்லாவற்றுக்கும் மேலாய மனத்தாலும் நினைத்தற்கரிய மேலிடத்தும்; [2]கீழதை ஏழ்தலம் இறந்த கீழும்—கீழேழு பாதலங்கட்கும் அப்புறமான கீழிடத்தும்; புடையதை [3]நேமிமால் வரைப்புறனும்-பக்கத்தே [4]சக்கரவாளகிரிக்கு அப்பாலும்;

---

1. உள்ளத்தாற் செல்லலாகா இடமின்மையின், "உள்ளமும் நுழையா" என்றார். மேலிடமென்றது, மேலேழ் உலகங்களையும். அவையாவன புவ லோகம், மக லோகம், சன லோகம், தவ லோகம், சத்திய லோகம், வைகுந்தம், உருத்திர லோகம் என்பன. உள்ளமு நுழைய வூங்கும் என்றது, "அண்ட மாரிரு ளூடு கடந்தும்பர்" (தனி குறுந்) என்ற நாவரசர் திருவாக்கினை நினைப்பிக்கின்றது.

2. கீழதை ஏழ்தலம், கீழ் பாலேழும் மேற் பாலேழும் நடுவேழுமாக மூக்கூற்று எவ்வேழு நரகங்களுமாகும். இவற்றின் விரிவை மிருகேந்திரம் (அத்வப் பிரகரணம்) கூறுவது கொண்டறிக. "அதா அன்று, கீழது நீரகம் புகினு மேலது விசும்பின்பிடர்த்தலையறினும் புடையது, நேமிமால் வரைக்கப் புறம்புகினும்" என்ற ஆசிரிய மாலையடிகளை ஒத்திருத்தல் காண்க.

3. இந்நாவலந்தீவைச் சூழ்ந்து அறுவகைத் தீவுகளும் உவர்க்கடல் முதல் தூநீர்க் கடலீறாக எழுவகைக் கடலுமுண்டென்றும், அத் தூநீர்க் கடற்கப்புறத்தே பொன்னிலமுண்டென்றும், அதனைச் சூழ்ந்து "உலோகாலோகமென்னும் சக்கரவாளகிரி பதினாயிரம் யோசனைப் பரப்புடைத்தாயிருக்கும்" என்றும், "அந்த மலையின் புறத்தைச் சூழ்ந்து இருள்மயமாய்த் துன்னிய நிலம்" உண்டென்றும் அதனைச் சூழ்ந்தது பெரும்புறக் கடலென்றும், அதனைச் சூழ அண்டச் சுவருளதென்றும் கூறுப. இவற்றின் விரிவைச் சிவஞானபாடியத்தும் மிருகேந்திரத்தும் காண்க.

4. சக்கரவாளகிரி திக்குப்பாலகர் இருக்கும் இடமாகிய மலை. இதனை மிருகேந்திரம், "லோகபாலா ஸ்திதா யத்ர லோகாலோகஸ் ஸ பர்வத: । வக்ஷ்யாமி தாவதந் ஸ்வஸ்வபுரவ்யூஹாவிதீந் ॥" (xiii. 44) என்று கூறுவது காண்க.

தாள்தோய் தடக்கை மாவீழ் மணியினும்—முழந்தாளிலே தோயும் படியான நெடிய கையிலே [1] தாங்கிய அழகிய விருப்பமுள்ள மாணிக்கத்தினும்; அடுக்கிய சிறு நணித்தானும்—[2] அடுத்த அண்மையினுங் காட்டில் [3] அண்மையினும்; பெருஞ்சேய்த்தானும்—முன்பு சொன்ன இடங்களின் மிக்க பெருந்தூரத்திலும்; மாண்வினை துப்பின் மனமாண்தேரின்—[4] மாட்சிமையுடைய வினையாகிய வலிபினையுடைய மனமென்னும் அழகிய தேரிலே நினைவு ஏறி; துடி பல வகுத்த விசையின் சேறல்—[5] துடியென்னும் காலத்தைப் பல கூறிட்ட கடுமையிலே [6] பொருள் கெடாது சென்றாற் போலவும்;

19—20. (கார்முகம்........ ....கிழித்தலின்) கார்முகம் கான்ற பூமுக விசிகம்—வில்லினின்றும் விடுக்கப்பட்ட [7] கூரிய முகத்தை

---

1. தாங்கிய என்னும் இச்சொல் சில ஏடுகளில் இல்லை.

2. அணித்தாகச் செறிந்த அண்மையினும்; செறிக்கப்பட்ட அண்மையினும்; அண்மையிலும் அண்மையிலும் உ. வே.

3. "துப்பெதிர்ந்தோர்க்கே யுள்ளாச் சேய்மையன், நட்பெதிர்ந்தோர்க்கேயங்கை நண்மையன்" (புறம் 380) என்று சான்றோரும் கூறுப.

4. மாட்சிமைப்பட்டதாகிய மகத்தான வலிமையுடைத்தாகிய மனோரதத்திலே—உ. வே.

5. ஒரு துடியோசையைப் பல கூறிட்ட கடுமையிலே நினைவு பொருள் கெடாது—உ. வே.

6. தேர்மிகமிக விரைந்து கடுகுமாயின், தேர்மீது செல்லும் பொருள் விகாரமடைதல் ஒருதலையாதலின், "பொருள்கெடாது" என்று உரைப்பது குறிக்கத்தக்கது. உயிர் பிறப்பிறப்பாகிய சுழலிலகப்பட்டு மிக விரைந்து சுற்றுங்கால், அதனைப்பற்றியிருக்கும் வினை கெடாதிருத்தற்கு இஃது உவமம்.

7. புகர் முகத்தையுடைய—உ. வே. "பூவாள்" (புறம். 224) என்றாற் போலப் பூ ஈண்டுக் கூர்மை குறித்தது.

[1]இப்படிச் சொல்லிற்று, ஆன்மா ஓர் தேகத்தைவிட்டு மற்றோர் தேகத்தையெடுக்கும் விதம்;

21—26. (வசைதபு........உகவே) வசைதபு [2]கடிகலை முதல்தா வந்தபடி என—குற்றமற்ற விளக்கமுடைய கலைமுதலாகவுள்ள தத்துவங்கள் பக்குவப்பட்ட ஜனமம் புசித்தற்கு [3]ஆன்மா ஒரு தேகத்தை விட்டு மற்றொரு தேகத்தையெடுத்தலாம் என்று; நெடிது உடன் [4]ஒடிவு உக அறி—[5]உன்னை நெடிதாக உடன்கூடியுள்ள தோட மெல்லாம் கெட அறிவாயாக எ-று.

ஐ, ஏ அசை.

---

1. துரியாவத்தையில் நின்ற ஆன்மா உறக்கத்தினின்றும் நீங்கிப் பரந்த இந்திரியங்களாலே போகம்புசிக்கும் சாக்கிராவத்தையிலே வந்தாலும் செப்பறைப் பிரதி என்று கூறுகிறது.

இந்தப் போககுவரவு ஆன்மாவுக்குள்ளனவல்ல என்றொரு தொடர் சில பிரதிகளில் துகளே காணப்படுகிறது. இப்படிச் சொல்லிற்று தேகதேகாந்தத்தை இதுதான் ஆன்மாவுக்குப் போக்குவரவுடைத் தாயதல்ல—உ. வே.

2. கடியென்னும் உரிச்சொல் விளக்கப்பொருட்டு; "கடி யென்கிளவி வரைவே கூர்மை காப்பே புதுமை, விரைவே விளக்கம் மிகுதி சிறப்பே, அச்ச முனறேற்று ஆயீ ரைந்தும், மெய்ப்படத் தோன்றும் பொருட்டாகுமமே" (தொல். சொல். உரி 85) என்பது தொல் காப்பியம். கலாதத்துவம், ஆன்மாவை மலமறைப்பினின்றும் சிறிது நீக்கிச் செயற்படுத்தும் விளக்கமுடைமைபற்றி, அதனைக் "கடிகலை" யென்றார்; "அயர்விலாக் கலையின தோன்றி ஆணவம் ஒதுக்கிச் சித்தின், செயல்புரி கிரியா சத்தி தெரிவிக்கும்" (சிவ. சித். 145) என்று அருணந்தி சிவனாரும் கூறுவர். சிவமுதல் நிலமீறாகவுள்ள தத்துவம் முப்பத்தாறனுள், சிவ முதலிய சுத்த தத்துவ மைந்தாற் பிணிப்புறாது கலைமுதல் நிலமீறாயவற்றோடே அவனை யெய்துதல்பற்றி, "கலை முதல்தா" என்றார். வினவரும் மிடங்களிலும் இவ்வாறே தெரிந்துகொள்க.

3. ஈடானபடி தேகமானபடி—உ. வே.

4. ஒடிதல் செவ்விதன்மையின் அவ்வியைபுபற்றிக் குற்றத்தை "ஒடிவு" என்றார்.

5. உன்னோடு—உ. வே.

அகவல் 28

அச்சுமாறிப் பிறந்தல்

இலங்கு குங்கும மார்பரும் வலம்புரி
ஒருமணி யன்ன திருநல மாதரும்
முயக்கிடை யறியா மயக்கின் வயக்குறு
துப்புருக் கன்ன பழனத் தாஅ
முத்துருக் கன்ன வித்தார் காலை
[1]யாப்போ னின்றெனி னீக்குவ ருறையின்
[அஃதான்று
முயங்குந் தோறு மூயங்குந் தோறும்
பிறங்கடை பெரிதே யன்றே யாகம்
ஆருயி ராயின் வீவோ வின்றே
தன்னை யன்னை தம்மிடைப் பகுப்பிற்
பின்னர்க் கான்முளை [2]மன் னுத லிலரே
கனங்குழை மாதர் [3]கணங்கொள் பீண்டி
அனங்க னொஅ மனங்குழை பிரங்க
இற்றோர்க் காண்டிகு முற்றவுங் காண்டிகும்
இவண மன்றெனி [4]னதீதா நாகதம்

---

1. யாப்போ னின்றே னீக்குவரு ரையின் —பா. வே.

2. மன்னு நற் கிலரே —பா. வே.

3. மனங்கொள வீண்டி: கணங்கொடீண்டி; கணங்கொண்டீண்டி பா. வே.

4. பூதபவிஷ்ய வர்த்தமானமென்ற மூன்றனுள், பூதபவிஷ்யங்களை "அதீதா நாகதம்" என்று கூறுகின்றார். இவ்வாறே சிவாக்கிர யோகிகளும், யோகக்காட்சியைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து, பூதபவிஷ்ய மென்னுது, அதீதா நாகதமெனறே கூறுவார்; "யோகிஜ்ஞானம் நாம அதீதாநாகத வர்த்தமான சாக்ஷாத்கார: (யோகிஜ்ஞானம் நாம அதீதாநாகத வர்த்தமான ஸாக்ஷாத்கார:) என்பது காண்க. (சிவாக்கிரபாடியம். பக். 109).

ஐயமின் றுணர்ந்தோர் மையறு பனுவலின்
வருபிறப்புணர்ந்த மதியோர்த்தோன்றும்
மூதணடு விறுதி யிளமை மூப்பின்
ஒழிவற நிறைந்தோ னுதழிதந் [1]தொடுங்கும்
[2]ஆதி யின்மையின் பூத மாநகர்
ஈரிரண் டெய்தித் தீதற வொரீஇக்
கோபுரங் கூட மாட மாளிகை
விளிம்பு பளிங்கார்த்த பசும்பொன் வேதிகை
அரமிய முதல விரவும் பெயர் பெறீஇக்
கலங்கியுங் கலங்காக் [3]காரணத் திலங்கியும்
பாடல் சான்ற பல்புகழ் நிறீஇ
வாடாத் துப்பிற் கோட லாதி
அருளா பரண னறத்தின் வேலி
[4]பொருண்மொழி யோகங் கிரியையிற் புணர்த்த
அருண்மொழி திருமொழி போலவும்
என்று நிலீஇயர் நன்றுமன் பெரிதே.

இஃது அசேதனப் பிரவிருத்தி சொல்லுகிற சமயங்களை நிராகரித்துத் [5]தேகதேகாந்தம் ஆன்மாவுக்கே எனச் சாதித்தது.

---

1. றெடுங்கும் வீடில்—பா. வே.
2. ஆதியின் மையின்—பா. வே.
3. கரணத் திலங்கியும்—பா. வே.
4. இவ்வடி அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.
5. ஒரு தேகத்தை விடுத்து மற்றொரு தேகத்தை யெடுத்தல் ஆன்மாவுக்கே யுண்டென்று கூறியது—பா. வே.

1—6. உரை :—(இலங்கு........உறையின்) [1]குங்குமம் இலங்கு மார்பரும்—குங்குமம் விளங்கும் மார்பையுடைய புருடரும்; [2]வலம் புரி ஒரு மணியன்ன திருநல மாதரும்—வலம்புரிச்சங்கிலே தோன்றிய [3]தனிமுத்தையொத்த செல்வத்தையும் அழகையுமுடைய மாதரும்; [4]முயக்கு இடைஅறியா மயக்கின்—கூடுகிற பருவத்தே இரண்டு சரீரமென்னுமிது தோற்றாத [5]போகமயக்கத்திலே; வயக்குறு [6]துப்பு உருக்கன்ன பழனத்து—ஒளிபொருந்திய பவளத்தையுருக்கினாற்

1. ஆடவரும் மார்பில் குங்குமமணிவது மரபு; "குங்குமக் குழங்கல் மாலை, மல்லுப் பூத்தகன்ற மார்பீர்" (சீவக. 743)என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.

2. நற்குடியிற் பிறந்த குலமகளிர் என்றற்கு, "வலம்புரி பொருமணி யன்ன, மாதர்" என்றார்: விசயை சீவகனைப்பெற்றது கூறுவார், "தேவரும் வலம்புரியுலகம விற்கும் மாமணி யீன்றதென்ன, இலங் கிழை சிறுவனறனைப் பயந்து" (சீவக. 386) என்பது காண்க.

3. ஒப்பற்ற மணிபோலும் குடிப்பிறப்பையும் அழகையுமுடைய மாதர் உ. வே.

4. முயக்கிடையறியா மயக்கத்தை "இன்று நான் இவளாம் பகுதிப் பொற்பு ஆர அறிவார்" (8) என்ற கோவையார் கருத்தை விளக் கலுற்ற ஆசிரியர் பேராசியர், "என் நெஞ்சம இவள் கண்ணே யொடுங்க யானெனன்பதோர் தன்மை காணுதொழிய இருவருள்ளங் களும் ஒருவே மாமாறு காப்ப ஒருவேமாகிய ஏகாந்தத்தின்கண் பிறந்த புணர்ச்சிப் பேரின்ப வெள்ளம" ஒருவராலுமறியப்படாத தென்றதனாலறிக. இச்சிற்றின்ப நுகர்ச்சியியல்பும் இனிது தோன் றப் பேரினப நிலையைக் கூறும இராமலிங்க அடிகள், "மனை யணைந்து மலரணைமேல் எனையணைந்த போது, மணவாளர் வடி வென்றும் எனது வடிவென்றும், தனை நினைந்து பிரித்தறிந்த தில்லைபடி யெனைத்தான், சற்றுமறியேனெனில் யான் மற்றறிவ தென்னே" (அனுபவ மாலை 16) என்று திருவருட்பாவில் உரைத் திருத்தல் காண்க.

5. சுரதமயக்கத்திலே—உ. வே.

6. சுரோணிதம் செந்நிறத்ததென்றற்கு, "துப்புருக்கன்ன பழனத்து" என்றார்; அருணகிரியாரும், அதன் நிறகுறித்தக் "குருதியிலே சுக்கிலமது கூடிக் குவலயம வானப் பொருகாலாய் உடலெழும்" (திருப்புகழ் 1086) என்று கூறுவர்.

போன்ற [1]சுரோணிதப் பிரதேசத்திலே; ஆறு முத்து உருக்கன்ன வித்து ஆர் காலை—நிறைந்த முத்தையுருக்கினாற்போன்ற [2]சுக்கிலமென்னும் [3]வித்துப் பொருந்துங்காலத்து; [4]யாப்போன் இன்றெனின்—அவ்விடத்தே போகப்புசிக்கப் பக்குவப்பட்ட ஆன்மா பந்தியாதாயின்; உறையின் நீக்குவர்—[5]சுத்திபண்ணும் நீரோடே கழிப்பர்;

6—9. (அஃதான்று..... இன்றே) அஃது அன்று—அற்றன்று, சுக்கிலசுரோணிதமே பிள்ளையாமென்னில்; முயங்குந்தோறும் முயங்குந்தோறும் பிறங்கடை பெரிது—போகஞ்செய்யுந்தோறும் போகஞ்செய்யுந்தோறும் பிள்ளைகள் பலர் உண்டாக வேண்டும்; [6]அன்று—அங்ஙனமன்று; [7]ஆகமே ஆருயிராயின்—சரீரமே உயிராமென்னின்; வீவோ இன்று—மரணமில்லையாகவேண்டும்;

---

1. சுரோணிதம் நிறைந்த நிலத்திலே; சுரோணிதமுடைய நிலத்திலே —உ. வே.
2. சுக்கிலம் வெண்ணிறத்ததாகலால் அதன் துளியை, "முத்துருக்க கன்னவித்து" என்றார்; திருத்தக்கதேவரும், "தாமரைவாய் உற வீழ்ந்ததோர் ஒண்மணிபோன்று" (சீவக 218) என்றாராக, நச்சினார்க்கினியார் மணியை முத்தென்று கொண்டு, "முத்துப்போன்று" என்றார். அருணகிரியார், சுக்கிலத்துளிக்குத் தாமரையிலையிற்றங்கிய நீர்த்துளியை யுவமமாக நிறுத்தி, "சுக்கிலஞ் சுரோணிதத்தி லூற்று வளினத்திலப்பு வெரைத்த முற்றி" (திருப்புகழ் 565) என்றனர்.
3. வித்தை வித்துங்காலத்து—உ. வே.
4. சுக்கிலம் பொருந்திப் பெருகிய வழியும் பந்திப்போன் இன்றி அமையாமையை அருணகிரியார், "பனிபோல் மதம் வந்துட் பெருகிடவே விதியானவன் அருள்மேவி "(புகழ். 656) என யாப் புறுக்கும் அருளைக் கூறுமாற்றால் உரைப்பது காண்க.
5. உரையின் என்று பாடங்கொண்ட தற்சேற்ப, சொல்லுமிடத்துச் சுத்திபண்ணும் நீரோடேகழிப்பர் என்ற உரை சில பிரதிகளில் காணப்படுகிறது.
6. அற்றே—அன்று+ஏ எனப் பிரித்து ஏகாரத்தை ஆகம் என்பதனோடு கூட்டி உரை கூறப்படுகிறது.
7. அங்ஙனமன்றாயினும் சுக்கில சுரோணிதக் கலப்பு ஐம்பூதங்களின் பரிணமைக் கூட்டத்தாற் பெருகுதலாம், பெருகுமவ்வுடலே உயிர் என்னாதலின், ஆகமே யாருயிராயின் என்றார்.

இஃது உலகாயதமத நிராகரணம் பண்ணியது.

10—11. (தன்னை............இலரே) தன்னை அன்னை தம்மிடை பகுப்பின்—பிதாமாதாக்கள் உயிரிலே [1]பகுந்தது உயிர் என்று சொல்லின்; பின்னர் கான்முளை மன்னுதல் இலர்—ஒரு பிள்ளைக்குப் பின்பு மற்றொரு பிள்ளை [2]யுண்டாதல் இல்லையாம்.

இது [3]மீமாஞ்சைமத நிராகரணம் பண்ணியது.

12—14. (கனங்குழை........காண்டிகும்) கனங்குழை மாதர் கணம் கொள்பு ஈண்டி—கனவிய மகரக் குழையையுடைய பெண்டுகளெல்லாம் கூட்டமாகக் கூடி; [4]அனங்கன் எனுஅ மனம் குழைபு இரங்க—காமதேவனே என்று மனமழிந்து கூப்பிட்டு அலற; இறந்தோர்க் காண்டிகும்—மரித்தோரையும் [5]காணாநின்றாய்; [6]உற்றவும் காண்டிகும்—[7]பிறந்த பிள்ளை நாடோறும் வளரவும் காணாநின்றாய்;

---

1. புகுந்தது உயிர்—உ. வே. பகுந்தது—பகுப்புண்டு வந்தது..

2. உண்டாதற்கு இவர்கள் உயிரோடிருத்தல் கூடாதே—உ. வே.

3. பிரகிருதி புருடன் என்னும் இவற்றின் போக்ய போக்திரு இலக்கணமான சாமானிய சம்பந்தமே உலகம் தோன்றுதற்குக் காரணமென்று மீமாஞ்சகர் கூறுவாரெனப் போககாரிகையுடையாரும் (9, 10) கூறுகின்றார்.

4. "கேள்விகள் துறைபோய், வடிகொள் கண்ணியர் மனங்குழைந் தனங்கனென்றிரங்கக், கொடையுங் கோலமுங் குழகுந்தம்மழகுங் கண்டேத்த, விடையிற் செல்வழி விளியினும் விளியும்" (2757) என்ற சீவகசிந்தாமணிச் செய்யுளை நினைப்பிப்பது காண்க.

5. காணாநின்றேம்—உ. வே.

6. இங்ஙனம் பிறந்து வளர்ந்து காமன்போற் காரிகையார் மருள வளர்ந்திறத்தலேயன்றி, கருவிலும், பிறந்தவுடனும் இறப்பது காண்கின்றேம் என்பது தோன்ற, "உற்றவும் காண்டிகும்" என்றதற்கேற்பவும் இது நிற்குமாறு காண்க.

7. பிறந்த பிள்ளை நாளாவட்டமும் வளர்தலைக் காண்கின்றேம்—உ.வே.

15—20. (இவணம்........இன்மையின்) இவணம் அன்று எனின்—இவ்வண்ணம் தேகத்துக்கு ஆன்மாவென்று கருத்தா ஒருவன் இல்லையென்பாயாகில்; அதீதாநாகதம் ஐயமின்று உணர்ந்தோர்—[1]அதீத அநாகதமான பூதபவிஷியங்களை ஐயமற அறிந்து சொல்லுவோராலும்; மையறு பனுவலின் வருபிறப்புணர்ந்த மதியோர்—குற்றமற்ற சாத்திரங்களாலே இனி யெடுக்கும் சரீரங்களை அறிந்து சொல்லுவோராலும்; தோன்றப்—[2]ஆன்மாவாகிய கருத்தா ஒருவன் உளன் என்று அறியவருமல்லவோ;

[3]முதல் நடு இறுதி இளமை மூப்பு இல்—முதலும் நடுவும் இறுதியும் இளமையும் மூப்புமில்லாத; [4]ஒழிவற நிறைந்தோன்—அணுப்புதைக்கவும் இடமின்றி எங்கும் நிறைந்த பரமசிவன்; உழி

---

1. அதீதம்—அளவுகடந்த (இறப்பு); அநாகதம்—இதுவரையில் ஏற்பட்டிராத (எதிர்காலம்); பூத பவிஷியம்—இறந்தகால எதிர்காலங்கள். இறப்பு எதிர்வு நிகழ்வு என்ற முக்காலத்தையும் வடநூலார் முறையே பூத பவிஷிய வர்த்தமானமென்பர்.

2. ஆன்மாவாகிய கருத்தா என்ற தொடர் சில பிரதிகளில் இல்லை.

3. இதுகாறும் தேகத்தின் வேறாக ஆன்மாவுண்டெனச் சாதித்தவர், ஆன்மா போக்குவரவுபுரிதற்குத் தேகம் வேண்டியிருத்தல்போல முதல்வனுக்கும் தேகம் வேண்டுமென்றெழும் கடாவை ஆசங்கித்து அவன் தேகமின்றியே யாவும் செய்வனெனச் சாதிக்கின்றார்.

4. "எல்லை மூவுலகு முருவியன்றி நவர் காணுநாள் ஆதி ஈறின்மை வல்லையாய் வளர்ந்தாய்" (வாழா. 4) என்றும், "முன்னைப்பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளே, பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே" (எம்பாவை. 9) என்றும், "ஆதியனே அந்தம் நடுவாகியில்லானே" (சிவபு. 73-4) என்றும் "மருவியெப் பொருளும் வளர்ப்போன் காண்க, நூலுணர்வுணர நுண்ணியோன் காண்க, மேலொடுகீழாய் நின்றோன் காண்க, அந்தமுமாதியு மகன்றோன் காண்க" (அண்டப். 47-51) என்றும் சான்றோர் கூறியவாறு காண்க.

தந்து ஒடுங்கும் [1]ஆதியின்மையின்—விரிவும் [2]ஒடுக்கமுடைய ஆதியாக ஒரு சரீரத்தையும் [3]வேண்டான்.

[4]இது [5]மாயாவாத நிராகரணம் பண்ணியது.

20—25. (பூதமாநகர்.......இலங்கியும்) பூதமாநகர் ஈர்இரண்டெய்தியும்—மகா பூதக்காலாகிய [6]சரீரநகரங்களான நால்வகைத் தோற்றத்திற் பிறப்பாகிய தேகங்களையெடுத்தும்; தீது அற ஒரீயும்—குற்றமற அவையிற்றை விட்டும் செல்லுமாறு யாங்ஙனமெனின்; கோபுரம் கூடம் மாடம் மாளிகை—கோபுரமென்றும் கூடமென்றும் மாளிகையென்றும்: விளிம்பு பளிங்கார்த்த பசும்பொன்வேதிகை—விளிம்பு பளிங்காலே சமைத்த செம்பொன் மேடையென்றும் அரமி

---

1. ஆதி—உடம்பு. உயிர் அசைவியாதலால், அசற்கு ஆதியாய்த்தொடரும் உடம்பினை ஆதியென்றார். தோற்றக் கேடின்மைபற்றி உடம்பை யாதியென்றாரென்றுமாம். ஆன்மாவுக்கு அதனின் வேறாகத் தேகமுண்மை கூறுவார், அவ்வான்மாவையுடைய முதல்வனாகிய பரமசிவனுக்குத் தோன்றி ஒடுங்குதற்குரிய தேகமுண்டு போலும் எனும் ஐயமறுத்தற்கு உதிந்தொடுங்கும் ஆதியின்மையின் என்றார். “ஸதேஹஸ்யாவிகாரித்வம் ஸ்வதேஹ வைராக்யமணபயா” (1 : 34) என்று பௌட்கரம் கூறுவது காண்க.

2. ஒடுக்கமில்லாத—உ. வே.

3. சிவனுக்குத் தேகம் வேண்டா என்பதை அகோரசிவாச்சாரியார், “சிவன் நித்தியமாயும் நின்மலமாயும் அதிசயமற்றதாயுமுள்ள, எல்லாப்பொருள்களையும் விடயமாகக்கொண்ட ஞானகிரியைகளுடன் கூடியிருத்தலால்” (இரத். 43–44 உரை) அவற்கு உடம்பு வேண்டா என்கின்றார்.

4. மாயாவாதத்தின் இயல்பை மாயாவாத சங்கற்பத்தாலும் நிராகரணத்தாலும் சங்கற்பநிராகரணத்துட் காண்க.

5. இதை சிவாத்துவித நிராகரணம் என்று செப்பறைப்பிரதி கூறுகிறது.

6. சரீரநகரிகளாகிய உற்பீசம் அண்டசம் சராயுசம் சுவேதசம் என்னும் நாலுவர்க்கத்துப்பிறப்பாகிய தேகங்களையெடுத்தும்—உ. வே.

யம்—நிலாமுற்றமென்றும்; முதல—இவை முதலாகவுள்ளன; [1]விரவுப் பெயர் பெறீஇக் கலங்கியும்—இடிந்தனவென்று பெயர் பெற்று நிலைகுலைந்தாலும்; கலங்காக் காரணத்து இலங்கியும்—அழியாத [2]காரணமாகிய பிருதிவிபோல விளங்கியும்;

26—31 (பாடல்........பெரிதே) பாடல் சான்ற பல்புகழ் நிறீஇ—பாடுவோர் பாடும் பாட்டுக்களால் அமைந்த [3]பல புகழை நிலைபெறக் கொண்டு; வாடாத்துப் பின—கெடாத வலியையும் பெற்று; அருளாபரணன்—அருளையாபரணமாகவுடையனுமாய்; அறத்தின் வேலி—தருமத்துக்கு வேலியானவனுமாய்; [4]பொருள்மொழி யோகம் கிரியையில் புணர்த்த—சத்தியவசனத்தால் [5]யோகபாதத்தையும் கிரியாபாதத்தையும் அடியேனுக்கனுக்கிரகித்த; கோடல் ஆதி அருள்மொழி திருமொழி போலவும்—[6]கோடலம்பர் கிழானுமாகிய முதன்மையமைந்த அருண்மொழித் தேவருடைய ஞானச் செல்வத்தைக்

---

1. விரவுப் பெயர்—பலவாய் விரவிய பெயர். கோபுரம் முதலியன செம்மை நிலையின் நீங்கி இடிந்து சீரழிந்திருப்பினும் அப்பெயர் நீங்காமையால் "விரவுப் பெயர்" என்றாரெனலுமாம்.

2. காரணம் காரியப்பாட்டுக் காரணமாதல்பற்றி, காரணப்பொருளில் வழங்குவதாயிற்று. பிருதிவி ஒன்றுதானே கோபுரம் முதலியவாக வுருப்பெற்றும், இடிந்து துகளாகிச் சீரழிந்தும் மண்ணோடு மண்ணோடாகியும் பலவேறு மாற்றமடையினும் நிலைபெற நிலவுதல் போல என்றதனால் நால்வகைப் பிறப்பினும் பலவேறு உடம்பு தோன்றி நின்று மறைந்து மாறினும் முதற்காரணம் நிலைபெற நிலவுதல் பெற்றாம்.

3. பல்புகழ் உலகமெல்லாம் பொருந்தி—உ. வே.

4. இதனால் இந்த நூலுமிர்ந்த ஆசிரியர், ஞானமொழிந்தவனை மூன்று பாதங்களையும் இடற்றியிருப்பமென்றெண்ணுதற்கு இடமுண்டாகிறது. இதனை முன்னுரைக்கட் கூறினம்.

5. யோகபாதக் கிரியாபாதங்களில் அனுக்கிரகித்த—உ. வே.

6. கோடற் பாகை கிழானுமாகிய—உ. வே. "கோடல் என்றது கோடலம்பாகையென்னும் ஊர்; அருணமொழியென்பது ஸ்ரீபரமானந்த முனிகளின் பிள்ளைத் திருநாமம்; குடிப்பெயர் அம்பர் கிழான்" என்று ஏனாதிவாடிப்பிரதி கூறுகிறது.

கொடுக்கும் உபதேசவசனம் போலவும்; பெரிது நன்று என்றும் நிலீஇபர்—ஆன்மா நாற்கதியிலும் உடம்புவிட்டும் உடம்பு எடுத்தும் [1]மிகவும் அழகிதாக என்றும் நித்தியமாயிருக்கும் எ-று.

இதும், மன், ஏ.—அசை.

தேகாந்தரம் முடிந்தது.

பாசாநுநித்துவம்

அகவல் 29

கன்ம மாயை அநாதியெனல்

கருமம் போகந் தருமென வருளினை
நிருமல விருவினை யாக்க நிருமலி
ஆகத் தல்லதை யாகா ததுமுதல்
வேகத் தொடுவரல் வினவிற் றாயின்
5. [2]ஆணவ முதலன் றதுபோற் கருமமுங்

---

1. பெரிதும் அழகிதாக—உ. வே.

2. ஆகாமிய முதலிய வினைவகை மூன்றும் ஒன்றற்கொன்று காரணமும் காரியமுமாக நாசோற்பத்திபண்ணிவருதல்பற்றிப் பிரபஞ்சம் போல் பிரவாகாநாதி யன்றிப் பதிபொருள்போல் அநாதியன்றென்பாரும், முதற்காரணமாகிய மூலவினை பதி முதலிய பொருளோடொப்ப அநாதியாயுண்டென்பாருமென இரு திறத்தர் ஆசிரியர் என்றோதி, அவருள ஞானமிர்தாசிரியர் உண்டென்பார் வகையைச் சேர்ந்தவரென்றற்கு, "ஆணவ முதலன் றதுபோற் கருமமும் காண், அலதெனின் அக்கரைகழி நானுவிதம இனிது உயிர்கட் குதவுவது எதனால்; அற்றது மாயையும் மறறரிஅவணே" என்ற பகுதியை எடுத்துக் காட்டுவர் மாதவச் சிவஞான முனிவர் (சிவ. பாடியம். சூ. 2. அதி. 2.) இருவினையுண்மை ஈண்டுக் கரணுகமம், "எங்ஙனம மலம் அநாதியாயிருக்கின்றதோ அங்ஙனமே கன்மமும் அநாதியாகும்; இங்ஙனம் அநாதியன்றாயின பல்வகைக் காரியங்கள் உண்டுபண்ணப்படுதற்குக் காரணம் எதனால் என்பது பெறப்படாதாம்" என்று கூறுவது நோக்கத்தக்கது.

காணல [1]தெனினக் கரைகழி நாளு
விதமினி துயிர்கட் குதவுவ தெதனல்
அற்றது மாயையு மற்றறி யவணே
ஓதுவ துளதினு மொருவகை தீதுக
ஆகம் போகா தாக வல்வினை
ஏகா திருவினை யாகப் போகா
தாக மாயிடை முளுதியாது
பாகி னின்றது பன்னுங் காலே.

இது [2]விடுதலும் பற்றுதலும் கேட்டறிந்த சீடன் மூற்பிற்பாடு அருளவேண்டும் என்று விண்ணப்பஞ் செய்பக் கன்மமும் மாயையும் ஆணவம் போல் அநாதியெனச் சாதித்தது.

1—3. உரை: (கருமம்........ஆகாது) நிருமல—நின்பலனே; கருமம் [3]போகம் தரும் என அருளினை—கன்மத்தாலே தேகம் எடுத்தது என்று அருளிச் செய்தாய்; இருவினை ஆக்கல் திருமலி ஆகத்தல்லதை ஆகாது என—[4]அந்தப் புண்ணியபாவங்களையும் [5]அழகு நிறைந்த தேகத்தில கூடியிருந்தல்லது ஆர்ச்சிக்கும் [6]உபாயமில்லையே யென்று [7]விண்ணப்பம் செய்ப;

---

1. காணல வெனினக்—பா. வே.
2. வீடு பேறு கேட்டறிந்து மூற்பிற்பாடு கேட்கப் பாசம் அநாதியெனச் சாதித்தது—பா. வே.
3. போகமென்பது ஈண்டு ஆகு பெயராய் அப்போக நுகர்ச்சிக் கேதுவாகிய தேகத்தின்மேல நின்றது.
4. அந்தக் கன்மமும் தேகத்தி லல்லது ஆர்ச்சிக்கும் உபாய மில்லையாக இருந்தது என்று விண்ணபபஞ் செய்ப—உ. வே.
5. அழகு விளங்கிய தேகத்தில் அல்லது—உ. வே.
6. மார்க்கமில்லையே—உ. வே.
7. சீத்தலைச் சாத்தனாரும் உடலே வினைக்கு வித்தவும் பயனும் என்பார், 'வினையின் வந்தது வினைக்கு விளைவாயது" (மணி. 4 113) என்பர்; இனி, அருணந்திசிவாசாரியார், "உடற் செயல கன்மம் இந்த வுடல வந்த வாறே தெனனின், விடப்படு முன்னுடயபின் வினை யிந்த வுடல் விளைக்கும" (சிவ. சித். 2 : 10) என்றார்.

3—6. (அது முதல்........காண்) அது முதல் வேகத்தொடு வரல் வினவிற்றாயின்—அக்கன்மம் முதலில் விரைவுடன் வருதலைக் கேட்கின்றாயாயின்; ஆணவம் முதல் அன்று—ஆணவமலர் அநாதி; அதுபோல் [1]கருமமும் காண்—அதுபோலக் கன்மமலமும் அநாதியே காண்;

6—7. (அலதெனின்.......எதனால்) அலது எனின்—அப்படி யன்று இக்கன்மமலம் [2]ஆதியென்னில்; உயிர்கட்கு அக் கரை கழி நானுவிதம் இனிது உதவுவது எதனால்—ஆன்மாக்கட்கு அந்த எல்லையில்லாத நானுவிதமான போகம் [3]இனிதாகப் புசிக்கக் கொடுப்பது எதனாலே என்று கொள்வோம்;

---

1. ஈண்டு ஆசிரியர் கன்மம் என்றது மூலகன்மத்தையென அறிக. மேல் நிகழும் வினையும் பயனுமாகியவற்றுக்குக் காரணமாகிய மூல கன்மம் அநாதியென்றும், கன்மத்திற்கும் உடம்பிற்கும் உளள தொடர்ச்சியானது பிரவாகானுதியென்றும் (இரத். 174 உரை) அகோரசிவாசாரியார் கூறுகின்றார். ஆசிரியர் உமாபதிசிவனாரும் "ஏகனநேகனிருள் கருமம் மாயையிரண் டாகவிவை ஆறு ஆதியில்" (திருவருட். 6 : 2) என்று கூறுவர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் மூலவினையை யுடன்படுவர்: "வினையே செய்வது" என்ற சூத்திரத்துள் வினைக்காரணமாகிய தொழில் முதனிலையெட்டனுள் வினையே யென முதற்கண் மூலவினையைக் கூறுவது காண்க. மலகன்மம் மாயை மூன்றும் அநாதி என்பதை அருணந்திசிவனார், "மலமாயை கன்மம் அனுச்சிவன், அநாதி கனமம் அணுக்கள செய்ய அறிந்து கன்ம முடற் செயா, அநாதி காரியமா முடற்கள் அசேதனம் ஆணையா அறிந்து, அநாதி ஆதியமைக்க வேண்டும அமைப்பிறேடும் அநாதியே" (சிவ. சித்தி. பரபக். 50) என்பது காண்க.

2. ஆணவமலத்தைச் சகசமல மென்றும், ஏனை மாயை கன்மங்களை ஆகந்துகமல மென்றும கூறும் இயைபுபற்றி, கன்மம் ஆதி போலுமென மாணக்கன் ஐயுறுமைப் பொருட்டு அதனை யெடுத்து ஆசங்கிக்கின்றார்.

3. அநாதியில் இனிதாக; ஆதியில் இனிதாக—உ. வே.

8. (அற்று.......அவனே) மற்று அது அவன் அற்று அறி—[1]மற்றை மாயாமலமும் அங்ஙனமே அநாதி யென்று அறிவாயாக;

9—12. (ஓதுவது.......போகா தாகம்) இனும் ஒருவகை ஓதுவது உளது[2]—இன்னமும் ஒரு முறையாலே சொல்லுவதுண்டு; தீது உக ஆகம் போகா தாக— குற்றமற உடல் கெடாது அங்குரித்துண்டாக; வல்வினை ஏகாது—வலிதான கன்மம் ஒழியாது; இருவினையாக ஆகம் போகாது—புண்ணியபாவ கன்மம் உண்டாதலினின்றும் ஒழியாது;

[3]என்றது, உடலுண்டாகக் கன்மம் ஒழியாது என்றவாறும்.

12—13. (ஆயிடை........பன்னுங்காலே) ஆயிடை—இங்ஙனமாயினவிடத்து; பாகின் நின்றது பன்னுங்கால்—பகுத்து இனிதாக நின்ற அதனைச் சொல்லுமிடத்து; முறைது யாது—[4]முற்பிற்பாடாவது யாதென்று சொல்லுவது; [5]முற்பிற்பாடு சொல்லலாவதில்லை என்றவாறு.

மற்று, அசை.

---

1. மற்றை மாயாமலமும் அப்படியானல் ஆதியென்று கொள்வாயாக என்று செப்பறைப் பிரதி கூறுகின்றது. மல கன்மம் மாயை என்ற மூன்றனுள் மலகன்மங்களை அநாதியென வரையறுத்தினமையின், மாயையை விரித்துரையாது அற்று என மாட்டெறிந்து செல்கின்றார்.

2. சார்புணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகுவார்க்கு உடம்பிருந்தும் வினையுண்டாகா தொழிதலும் உண்மையின், இவ்வினை வேறு பிரித்து, இனும் ஒருவகை ஓதுவ துளது என இலேசாக வுரைத்தார்.

3. இது சில ஏடுகளில் இல்லை.

4. முற்பாடாவது யாதென்று சொல்லுவது—உ. வே.

5. இஃது அச்சுப்பிரதியிலில்லை. "உடலும் வினையும் வித்தும் மரமும் போலத் தம்முட் காரண காரியமாய்த் தொன்று தொட்டுப் பிரவாகாநாதியாய் வருதலின், அவற்றிற்குத் தம்முள் முற்பிற்பாடு கூறமுடியாது" (சிவ சித். 2 : 10 உரை) யென்று கூறி வரம்பின்றி யோடலென்னும் குற்றமென மலைபற்க என்றற்கு, "முற்பிற்பாடு சொல்லலாவதில்லை" யென மறித்தும் கூறுகின்றார் சிவஞான முனிவர்.

அகவல் 30

பாசச்சேத வேட்கை

ஐம்புல வரசன் வன்கண் வருஉ தினி
பொறையருந் தானையி னிரிய நூறி
வாடா வாகை சூடிய தாபதப்
பேராண் பக்கப் பெரியோய் வாழிய
[1]முடைமலி யாக்கையின் வினைப்பிணிப் பாறா
வினைப்பொதி [2]யெறுழ்த்தோ றணிப்போ வின்றே
மல்ல லாகம் புல்ல வெல்லையில்
[3]துன்பம் பகுவா யானது பருகும்
வண்டுறை மன்ற மாதோ [4]வுண்டனென்
மயலோ மற்றது செயலோ வாதே
[5]என்னை செய்குவென் கொல்லோ வன்னே
ஆதி நூலு மோதும் வீடே
[6]மாரி யிரவி னூர்கலி யழுந்தும்

---

1. முடலை யாக்கையின் என்பது மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் கொண்ட பாடம்.
2. யெறுழ்த்தோ டணிப்போ—பா. வே.
3. துன்பப் பகுவாய்—பா. வே.
4. இனியே என்று பாடங்கொண்டு இனியேம் மயலோ என்று இயைத்து, ஏம் மயலோ என்று பிரித்துக்கொள்க என்றும் ஏம், இன்பம்; ஈண்டுப் பேரின்பமாகிய முத்தியென்க என்றும் குறிப் பெழுதினர், திரு. சே. ரா. சு. கவிராயர்.
5. என்னை செயலாங் கொல்லோ—பா. வே.
6. மாரிப் பானா ளார்கலி—பா. வே.

ஆரிய வூமன் போல
15. அளியென் காமதி முனிவர் கோவே.

இது முற்பிற்பாடு இல்லாமை கேட்டுத் [1]துக்க மிக்கு அச்ச மிகுதியால் சீடன் பாசச்சேசத்தை அபேக்ஷித்து ஆசாரியரைத் துதி பண்ணியது.

1—4. உரை: (ஐம்புல ......வொழிய) ஐம்புல அரசன் வன்கண் வாஉதினி—பஞ்சவிந்திரியங்கட்கும் அரசனான அஞ்ஞான வேந்தனுடைய தறுகண்மையையுடைத்தான [2]தூசிப்படையை; பொறை அரும் தானையின் இரிய நூறி—[3]அந்தப் பஞ்சவிடயத்தின் வழியொழுகாதே [4]சகித்தலென்னும் கெடுத்தற்கரிய தந்திரத்தாலே கெட அழித்து; [5]வாடாத் தாபத [6]வாகை சூடிய—கெடாத தவவொழுக்க

---

1. துக்கமும் அச்சமும் மிக்கு —பா. வே.

2. தூசிப்படை—முன்னேறிச் செல்லும் முதற்படை (Vanguard of the advancing army).

3. அவையிற்றின்வழி—உ. வே.

4. பொறை யென்னும் கெடுத்தற்கரிய தானையாலே — உ. வே.

5. தாபத வொழுக்கம் மேம்பா டெய்தியவழித் தாபத வாகையெனப் படுமாதலின், வாடாத் தாபதவாகை என்றும், வாகை யென்றதற்கேற்பச் சூடிய யென்றும் கூறினர். இதனை, "அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்" (தொல். பொ. 74) என்பதற்கு உரை கூறுமிடத்து, ஆசிரியர் இளம்பூரணர், "அறுவகைப்பட்ட பக்கமெனக் கூட்டுக; அவை, ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்பன; இவ்வொழுக்கத்தால் மிகுதல் வாகையாம்" என்று கூறுதல் காண்க.

6. வாகையாவது, "தாவில் கொள்கைத் தத்தங் கூற்றைப், பாகுபட மிகுதிப் படுத்தல் என்ப" (புறத். 19) என்பர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்.

மாகிய மாலையைச் சூடின; பேராண்பக்கப் பெரியோய்—மிக்க [1] ஆண்டகைமை கொண்டிராநின்ற பெரியேனே: வாழிய—வாழ்வாயாக;

5—9 (முடைமலி.........மாதோ) [2] முடைமலி யாக்கையின் வினைப்பிணிப்பு [3] ஆறு—புலால் நாற்றமுடைத்தாகிய தேகமுண்டாகக் கன்மபந்தம் ஒழியாது; வினைப்பொதி [4] எறுழ்த் [5] தோல் தணிப்போ இன்று—இக்கன்மபந்தம் உண்டாக வலிய உடம்பை ஒழிக்க வொண்ணாது; மல்லல் ஆகம் [6] புல்ல—வளப்பமுடைத்தாகிய சரீரமெடுத்தால் அஃது அதனாலுண்டாகும்; எல்லையில் துன்பம்—அளவிறந்த துக்கத்தை; பருவாய் ஆறது மன்ற பருதும்—

---

1. ஆண்பிள்ளைத் தனமாகிய முறைமையிலே கூடிய பெரியோனே — உ. வே.

2. "தீங்குசறு மாயை சேரா வகை" (சிவப். 93) என்ற சிவப்பிரகாசத்துக்குக் "குற்றத்தையுடைய மாயா தேகம் மேலெடாதபடி" என்று பொருள்கூறி, "ஆன்மாக்கள் மாயா தேகமெடுத்தால், மேலும் சனனத்துக் கேதுவாயுள்ள கன்மங்களை ஆர்ச்சித்துக் கொள்ளுகையாலே அப்படிச் சொன்னதெனவறிக" என்று உரைத்து இப்பகுதியை அதற்குச் சான்றாகக் காட்டுகின்றார் மதுரைச் சிவப்பிரகாசர்.

3. ஆறுது எனற்பாலது ஆறு எனக் குறைந்து நின்றது.

4. எறுழ்—வலி, "எறுழ் வலியாகும்" (சொல் உரி. 90) பிறப்பிற் கேதுவாகிய வினை உளதாகிய விடத்து, எவராலும், எதனாலும் விலக்குதற்கரிய வலியுடன் உடம்பு வந்து இயைதலின், எறுழ்த் தோல் என்றார்.

5. தோல் ஆகு பெயர்.

6. புல்ல ஆம் என ஒரு சொல் வருவித்துரைக்கப்படுகிறது.

இந்திரியமென்னும் பெரிய வாயாலே அமையாது நிச்சயமாக எடுத்துப் பருகும்; [1]வண்டுறை—[2]வளப்பமுடைத்தாகிய துறைபாதலால்;

9—12. (உண்டெனல்........வீடே) அது உண்டு எனல் மயல்—இனி அந்த முத்தியென்பது ஒன்று உண்டென்று சொல்லுமது [3]பித்தாமன்றோ; [4]செயல் ஓவாது—கன்மபந்தம் ஒழியாதாதலால்; [5]ஆதி னாலும் வீடு ஓதும்—பரமசிவன் அருளிச்செய்த திவ்வியாகமமும் முத்தியுண்டென்று சொல்லாநின்றது; அன்றோ என்னை செய்குவென்—ஐயோ, யான் என் செய்வேன்;

---

1. வினை முதலாகும் உயிர் அவ்வினைப்பயனை உடம்பினன்றி நுகர்தல் கூடாமையின், அதனை வண்டுறை என்றார்; துறையெனவே, ஏனை, உலகு, கரணம் முதலியன கொள்க. "உலகுடல் கரணங் காலம் உறு பலம் நியதி செய்தி, பலவிவை கொண்டு கன்மம் பண்ணுவ துண்பது" (சிவ. சித். 2 : 22) என்றார் சான்றோரும்.

2. மகத்தாகிய துறைபாதலால்—உ. வே.

3. பித்தாம் அத்தனையே—உ. வே.

4. "அறுகியுட லொன்றனை விட்டொன்று பற்றிக் கன்மால், ஆயழிந்து வருதலால் அந்த மில்லை" (சிவ. சித். 11 : 3) என்றும் "காயமுண்டே லிருங்கன்ம மாயை மலமெல்லா முண்டாம்" என்றும் சான்றோர் கூறுவது கொண்டு, செய்தி யோவாது என்ற ஏதுவால், அது உன்டெனல் மயல் என்றான்.

5. அறிவுநூல் பலவற்றையும் ஆக்கி அறிவுறுத்திய முதலாசிரியனை தலின் முதல்வனை, ஆதி என்றும், அவனருளிய ஆகமத்தை நுண்மாண் நுழைபுலம் கொண்டு காண வேண்டுதலின் நூல் என்றும் கூறினர். உடலோடு கூடியிருத்தலின் வினைத்தொடர்பு நீங்காதென்றும், எனவே தனக்கு முத்தி எய்துதல் அரிது என்றும், அதற்கோர் உபாயம் அருள வேண்டுமென்றும் குறையிரந்து நிற்கும் கருத்தினனாகலின், மாணவன் அன்றோ என்னை செய்குவன் என அவலிக்கின்றான்.

13—15. (மாரி.......கோவே) மாரி இரவின்—[1]மாரிக்காலத்து இரவிலே; ஆர்கலி அழுந்தும் [2]ஆரிய வூமன் போல—[3]ஆழியி லழுந்தும் ஆரிய நாட்டு ஊமனைப் போல; அளியென்—அனுக்கிரக மார்க்கமில்லாது வீதனப்படாநின்றேன்; முனிவர் கோவே—தவசி யர்க்குக் கர்த்தாவாயுள்ளோனே; காமதி—அனுக்கிரகித்தருள வேண்டும் எ-று.

மாது, ஓ, கொல், மதி—அசை. ஏகாரம், தேற்றம்.

பாசாணுதி முடிந்தது.

---

1. மாரி சொரியும் இரவிலே—உ. வே.

2. ஆரிய வூமன் என்பதிலுள்ள ஆரிய என்ற சொல்லை முனிவரோடு கூட்டி, ஆரிய முனிவர் கோவேயென இயைத்து "அறிவுடைய தவசியர்க்குக் கோவே" யென்றும், "ஆரிய வூமன் என்பதற்குச் சற்றும் வார்த்தை சொல்லத் தெரியாத வூமன்" என்றும் உரை கூறிய பிரதியுமுண்டு. ஆரிய வூமனான, "ஊமைத்தன்மையிற் குறையாதவன்" என்றும் "ஆர், நிறைவு" என்றும் கூறுவர் சே. ரா. சு. கவிராயர் அவர்கள். பிரதிகளெல்லாம் மிலேச்ச நாட்டு ஊமன் என்பது பட ஆரிய வூமனென்றே கூறுவது ஈண்டுக் கருதத் தக்கது. ஊமன் கையினால் தன் கருத்தைப் புணர்த்துவனாயினும் தமிழர் அறியுமாறு தெரிவிக்கும் பயிற்சியிலன் என்றற்கு ஆரிய வூமன் என்றும், பகற்போதாயின், அவனைக் காண்போர் கரை யேற்றுவாராதலின், இரவின் என்றும், கொள்ளிக்கும் விள்ளாக் கூரிருளிரவு என்றற்கு, மாரி யிரவின் என்றும் கூறினர். "மாரி யிரவின் மரங்கவிழ் பொழுதின், ஆரஞர் உற்ற செஞ்சமமா டொராங்குக், கண்ணி லூமன் கடற்பட்டாங்கு" (புறம். 238) என்று சான்றோரும் கூறுதல் காண்க. ஆரிய வூமன இயல்பை, "உடம்பி னுரைக்கு முரையா நாவின், படம்புகு மிலேச்சருழை யராக" (முல்லை. 65 : 6) என்று நப்பூதனார் கூறுமாற்று லறிக.

3. ஆழியெனப் பொதுப்படக் கூறினாரேனும், தமிழகத்தின் கிழக்கு தெற்கு மேற்கு என்ற மூன்று பக்கங்களிலும் உள்ள கடலெனக் கொள்க.

பாசச் சேதவியல்

அகவல் 31

பாசச்சேத வுபாயவுண்மை

நெஞ்சு புண் ணுற் றஞ்ச லோம்பென
ஆரிய னருளு மறிவின் கொண்க
சேதகம் பயந்த செழுநீர் சேதகம்
மாசுக மண்ணிய தென்ன வாசுக
அயந்தீர் பெய்த வறிமதி
பயந்தோன் வினைவிடல் வியந்தோ வன்றே.

இஃது[1] அஞ்சாதே கோள் என்று பாசச்சேத வுபாய முண்டென்று ஆசாரியன் அருளிச்செய்த பிரசாதத்தைக் கூறியது.

1—2. உரை: (நெஞ்சு......கொண்க) அறிவின் கொண்க—[2]ஞானத்தையாளுதலால் அந்த [3]ஞானமாகிய மகட்குத் தலைவனு யுள்ளோனே; [4]நெஞ்சு புண்ணுற்று [5]அஞ்சல் ஓம்பு என ஆரியன் அருளும்—[6]இதயமானது புண்ணுப்படி அஞ்சுதலையொழிக வென்று ஆசாரியன் அருளிச் செய்வான்;

---

1. ஆசாரியன் சீடன் பரிபாகம் நோக்கிப் பிறவிக் கஞ்சாதே கொள் என்று—பா. வே.
2. ஞானத்துக்குத் தலைவனுயுள்ளோனே—உ. வே.
3. ஞானத்தைப் பெண்ணாக வுருவகஞ் செய்தல் நூன் மரபு: "கேவல மடந்தை யென்னும் கேழ்கிளர் நெடிய வாட்கண், பூவலர் முல்லைக் கண்ணிப் பொன்" (சீவக. 3117) என்றும் "குழைமுக ஞான மென்னும் குமரி" (சீவக. 368) என்றும் பிறரும் கூறுதல் காண்க.
4. நெஞ்சு புண்ணுற்று அஞ்சிய செய்தியை முன்பே, "என்னை செய்குவன் கொல்லோ அன்றே" (ஞான. 30 11) என்பதனுல் தெரிவித்தமை காண்க.
5. அஞ்சலோம்பு என்பது தெளிவித்தற்கண் வந்தது; "துணிகுவெ னயின், அரியவு முளவோ அஞ்சலோம் பெனத், தெளிவனன் கூறிய தெளிமொழி" (பெருங். 1 : 46 : 193–5) என்பதனுலறிக.
6. நெஞ்சு புண்ணுகி—உ. வே.

3—6. (சேதகம்.......வன்றே) சேதகம் பயந்த செழுநீர்—[1]சேற்றை யுண்டாக்கின [2]மிக்க நீராலே; சேதக மாசு மண்ணிய தென்ன—அச்சேருகிய மாசு போம்படி கழுவினாற்போல; வினை பயந்தோன்—பூருவத்திலே கன்மத்தை ஆர்ச்சித்து இந்தச் சரீரத்தாலே அந்தக் கன்மத்தைப் பந்தித்துக்கொண்டோன்; விடல்—அக்கன்மத்தைச் [3]சரீரத்தால் நீக்குதல்; வியந்தோ அன்று—ஆச்சரியமன்று என்று; அயம் தீர்பு எய்த—[4]ஐயம் நீங்குதல் பொருந்த; ஆசுக அறிமதி—[5]பிறவித் துன்பம் கெட அறிவாயாக எ-று.

வினை, மததிம தீபகம். [6]"வினைப்பொதி யெமழுத்தேதால் தணிப்போ வின்றே" (அகவல். 30) என்று சொல்லியதனை ஞாபகப் படுத்தியவாறு. மதி, ஓ, அசை.

---

1. மிக்க மழையைச் சான்றோர், "சேறு செய் மாரி" (பதிற் 65 : 16) என்ப.

2. அழகிய—உ. வே.

3. இச்சொல் சில பிரதிகளில் இல்லை. "சித்தத்தால் நீக்குதல்" என்று அச்சுப்பிரதி கூறுகின்றது. சரீரத்தாலே கன்மத்தைப் பந்தித்துக் கொண்டோன், அதனாலே கன்மச் சேதமும் செய்து கொள்வான் என்பது நன்கு தெரிதர செய்யுள்யாதலால், விடல் வியந்தோவன்று என்றார். வியப்பு, வியந்தென நின்றது. இறைவன் சரீரங்களை உயிர்களுக்கு அருளுவது அவற்றை இடர்க்கடலின்றும் எடுத்து அருட்கரை யடைவித்தற்கே யென்பார். "உயிர்க்கு மன்னிய புத்தி முத்தி வழங்கவும் அருளால் முன்னே, துன்னிய மலங்களெல்லாம் துடைப்பவும் சொல்லலாமே" (சிவ, சித். 1 : 36) என்று அருணந்தி சிவனார் கூறுதல் காண்க.

4. நீங்குதல் பொருந்த என்பது நீங்க என்னும் பொருட்டு. ஐயம் என்பது எதுகையின்பம் குறித்து அயமென நின்றது.

5. குற்றம் தீர—உ. வே. மாசுக என்றும் பாடமுண்டு.

6. இத்தொடர் சில பிரதிகளில் இல்லை.

அகவல் 32

கன்மச்சேத வுபாயத்தைப் பாராட்டல்

தேனுட னமிழ்து கலந்தன்ன சுவைய
அமிழ்தூ ணண்டரும் பெறற்கருந் தகைய
தண்டாப் பிறவிப் பேரிட ரெறிப
[1]உரையுணர்வு கூடா வரகதி யுய்ப்ப
மதியோ ரானாது பருகுவ பருகியும்
அமையாது நுவலு மமைதிய பாச
வல்லி வேரற நிமிர்ப வெல்லையின்
மறக்குறும் பறுப்ப வறத்தின் வேலிய
தனக்குநிக ரில்லாத் தகைமைய மனத்தின்
மாசறக் களைவ தேசொடு நிவந்த
[2]துன்னிய வினையுகு நன்னெறி யறிகென
உரைத்தன னென்ப மாதோ
பொறைக்கு வரம்பாகிய வறத்தின் கோவே.[3]

---

1. உரையிறந் துணர்வு கூடா—பா. வே.

2. இவ்வடி அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

3. இவ்வகவற்கண் காணப்படும் கருத்துக்களே, **குறுந்திரட்டில், ஆத்தருரைச் சிறப்பு** என்ற தலைப்பில் வரும், "துனிவந்திடு பிறவிப் படு துயர் தீர் வகை தேனும், கனியும் அமிர்தொடு கன்னலு மென லாதியகடுவா, யனியந்தனி யறியாதவ ருமாலு மவாவு, முனிவும் மறு முனிவோர்தரு மொழியேமறை மொழியே" என்றும், "பெருகும்மதி சயமாம் வகை பெருமானடி பிறழா, முருகொன்றிய மணிமாலையின் மொழியுந் துதிமாலை, திருகும்மன முடையார்களுஞ் செவிசென்றுற நீரா, யுருகும்படி சொலவல்லவ ருடையா னருளுடையர்" என்றும் வரும் பாட்டுக்களில் அமைந்துள்ளன.

இது [1]மேற்பாமாசாரியர் தமக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணின கருமச் சேதவுபாயத்தினாலே விளைந்த பாமானந்த அனுபோக மிகுதியால் சீடன் முன்னே, இந்த ஞானாமிர்தமென்னும் தமிழாகமம் உரைத்த தம்முடைய சற்குருவின் பரமோபதேசத்தை வியந்து கூறியது.

1. *தேனுடன் [2]அமிழ்து கலந்தன்ன சுவைய* — *தேனும் அமுதமும் கலந்தாற்போன்ற இரதத்தையுடையன ;*

2. *[3]அமிழ்தூண் அண்டரும் பெறற்கருந் தகைய* — *[4]அமிழ்த போனகம் பண்ணும் புண்ணியவான்களான தேவர்களுக்கும் கிட்டுதற்கரியன ;*

3. *[5]தண்டாப் பிறவிப் பேரிடர் எறிப* — *ஓர் எல்லைப்படாத செனனமாகிய பெரிய துக்கத்தைக் [6]கெடுப்பன ;*

---

1. இஃது ஆசாரியன் அனுக்கிரகித்தது — பா. வே.
இது சேதகம் பயந்த செழுநீர் சேதக மாசுக மண்ணிய தென்ன ஆசுக அயந்தீர் பெய்த அறிகென அறத்தின் கோவாயுள்ள பரமாசாரியன் இப்படி யொக்கும் வசனம் அருளிச்செய்தமையின் நல்லோர் உரைப்ப ரென்று சொல்லிய பரமகுரு துதியென்று செப்பறைப்பிரதி *கூறுகின்றது.*

2. "*பாலொடு தேன் கலந்தற்றே*" (குறள் 1121) *என்றும்* "*தேன் மயக்கு பாலினு மினிய*" (ஐங். 203) *என்றும் சான்றோர் தேனொடு பாலையே கூறுதலின், ஈண்டு அமிழ்தென்றது பாலெனவறிக.*

3. *அமிழ்துண்டன ராயினும் அதனால் சாதல் நீங்காமையின், அங்கமி* லின்பத் தழிவில் வீடு பயக்கும் ஞானாமிர்தம் *அவர்கட்குப் பெறற்கரிதென்பார்,* அமிழ்தூ ணண்டரும் பெறற்கருந் தகைய *என்றார் ;* "*விண்ணோ ரமுதுண்டுஞ் சாவ*" (சிலப். வேட்டு.) என இளங்கோவடிகளும் *கூறுதல் காண்க.* "*எண்ணரிய சிவஞானத் தின்னமுதம்*" *என்றும், அது* "*தேவருக்கும் முனிவருக்கும் தெரிவரிய பொருள்*" (ஞானசம். 68 : 9) *என்றும்* சேக்கிழார் அடிகள் *கூறியருளுவது காண்க.*

4. *அமுது புசித்தற்குப் புண்ணியவான்களாகிய* — உ. வே.

5. *அமரரும் பிறரும் கூடிக் கடைந்து பெற்ற அமுதத்தானும் நீக்க மாட்டாத பெருமையுடைமை தோன்ற,* தண்டாப் பிறவிப் பேரிட *ரென்றும், அதனை அறக் கெடுத்தலால்,* எறிப *என்றும் கூறினார்*

6. *துறப்பன* — உ. வே.

4. [1]உரை உணர்வு கூடா வரகதி உய்ப்ப—[2]மனவாசகங்கட்கு எட்டாத மேன்மையாகிய முத்தியிலே செலுத்துவன;

5—6. (மதியோர்..........அமைதிய) [3]மதியோர் ஆறுது பருகுவ—ஞானவான்கள் அளவறப் புசிப்பன; பருகியும்—இங்ஙனம் புசித்தும்; [4]அமையாது நுவலும் அமைதிய—ஆராமையாற் பின்பும் விரும்பப்படும் தன்மையன;

6—7. (பாசவல்லி..........நிமிர்ப) [5]பாசவல்லி—[6]பாசமாகிய பசியகொடி மறுபடியும் கிளைத்துப் பந்தியாதபடி; வேரற நிமிர்ப—வேரோடே அதனைப் போக்குவன;

7—8. (எல்லையின்..........அறுப்ப) எல்லையில் [7]மறக்குறும்பு அறுப்ப—அளவில்லாத பாவமாகிய குறும்பை அறுப்பன;

---

1. வாக்கு மனங்கட் கெட்டாத முத்திநிலையையே ஈண்டு **உரையுணர்வு கூடா வரகதி** என்றார். உரையுணர்வுக்கு அகப்படுமாயின் சுட்டியறியப்படும் பொருளாய் அசத்தாமாகலின், உரையுணர்வு கூடாமை அதற்கு இயல்பாயிற்று.

2. மனவாசகம் கடக்கப்பட்டதாகிய; கடக்கப்பட்ட மேன்மையாகிய—உ. வே.

3. திருவருள் ஞானமுடையோர் அதனைத் தரிசித்துப் பிறிது எதனையும் காணுதொழிதலின், **மதியோர் ஆறுது** பருகுவ என்றார். "பரஞானத் தாற் பரத்தைத் தரிசித்தோர் பரமே பார்த்திருப்பர் பதார்த்தங்கள் பாரார்" (சிவ. சித்தி. 11:2) என்று சான்றோரும் கூறுதல் காண்க.

4. ஆரவுண்டவழித் தெவிட்டிவிடும் இன்பொருள்கள் போலாது உண்ணுந்தோறும் வற்றாத பேரின்பம் சாத்தலின், பருகியும் **அமையாது நுவலும் அமைதிய** என்றார். சேக்கிழார் அடிகளும் இவ் வினைபத்தை அருளும் முதல்வனை, "மேவினர் பிரியா மாட்டா விமலனார்" (கண்ணப்ப. பு. 174) என்பது காண்க.

5. பாசமென்னும் வடசொற் பொருண்மைக் கேற்ப **வல்லி** யென்று விசேடித்தார். வல்லி—கொடி. வேரொடு போக்காதவழி மேலும் கிளைத்துப் பந்திக்குமாதலின், **வேரற நிமிர்ப** என்றார். நிமிர்தல், ஈண்டுக் களைதல்.

6. பாசமாகிய விலங்கை வேரோடே போக்குவன—உ. வே.

7. திருவருள் ஞானத்தில் தோய்ந்திருப்பாரையும், பண்டைப் பயிற்சி வயத்தான் வேம்பு தின்ற புழுப்போல நோக்கிற்றை நோக்கவிடாது மறம் செய்யுமாறு அலைப்பதுபற்றி, பாவ வினையை, **மறக்குறும்பு** என்றார்.

8. [1]அறத்தின் வேலிய—புண்ணியத்துக்குக் காவலாயுள்ளன;

9. தனக்கு நிகரிலாத் [2]தகைமைய—தனக்கு உவமையில்லாத [3]மேம்பாட்டையுடையன;

9—10. [4]மனத்தின் மாசு அறக் களைவ—மனோதோஷமாகிய இராக துவேஷங்களைச் [5]சேடமற ஒழிப்பன;

10. தேசொடு திவந்த—பிரகாசமுடையவாய் ஓங்குவனவாகிய;

11—13. (துன்னிய........கோவே) நன்மை துன்னிய [6]வினை உகுநெறி—இத்தனை நன்மை யமைந்த கன்மச்சேத வுபாயத்தை; அறி என—அறிவாயாக வென்று; பொறைக்கு வரம்பாகிய அறத்தின்கோ—பொறுமைக் கெல்லை யாகிய தருமத்துக்குக் கர்த்தாவாயுள்ள பரமாசாரியன்; உரைத்தனன்—பிரசாதித்தனன். எ-று.

[7]என்ப, மாது, ஒ, அசை.

---

1. மறவுணர்வு தேய அறவுணர்வே நன்கு வளர்த்தலின், **அறத்தின் வேலிய** என்றார்.

2. முதல்வன் தனக்குவமையில்லாதவ னாகலின், அவனது அருள் ஞானப்பயனும் அத்தகைமைத்தாதல்பற்றி, **தனக்கு நிகரில்லாத் தகைமைய** என்றார்.

3. அழகையுடையன—உ. வே.

4. இந்தப் பரஞானத்தால் உள்ளம் பரமே நினைந்து அதில் தேய்ந்து கிடத்தலால், வேறு காம வெகுளி முதலிய குற்றங்கள் நிகழ்தற்கு இடமின்றிப் போதலின், மனம் என்றென்றும தூயநிலையில் இருப்பதுபற்றி **மனத்தின் மாசறக் களைவ** என்றார்.

5. நிர்ச்சேடமாக வொழிப்பன—உ. வே.

6. வினை நிகழ்ச்சிக் கேதுவாகிய மனம் வாக்குக் காயங்களைத் திருவருட்குரியவாய் ஈடுபடுத்தியவழி, பிறவிக்கேதுவாகிய வினை யில்லாதொழிதலின், ஞானநெறியை **வினையுகு நெறி** என்றும், **கன்மச்சேத வுபாயம்** என்றும சான்றோர் கூறுவாராயினர், திருவள்ளுவரும் "சார்புணர்ந்து சார்புகெட வொழுகும்" (குறள். 359) ஒழுக்கமென்றார்.

7. என்று மகான்கள் சொல்லுவார்கள் எ. று.—உ. வே.

அகவல் 33

பாசச்சேதம்

அழுக்கா றவாவென் னிழுக்கிக லிரிமிளை
மைந்தன் மருமான் மனையோண் மாதுலன்
என்பே ரகழி யெழில்பெற நிவந்த
கற்பனை யெழுவினி லியானெனும் போகியப்
பொற்புடைப் பருமுள் விலங்கிக் கைப்புடைச்
சீற்றம் வெகுளி மயக்கொடு சிவணிய
கூற்றத் தானை யாற்றல் சான்ற
ஐம்புலத் தறுகண் வெந்தொழில் வேழம்
விடயப் பஃறேர் கடவித் தடையின்
மனப்பே [1]ரத்திரி யுகைத்துப் பேதைமை
அமைச்சன் சூழும் வினைப்பெருஞ் செழுநகர்
வேந்தன் காத்த பூந்தண் [2]டேஎம்
[3]பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் பாதக்
கடவுண் மாமணி சுடர்விடப் புனைந்த
ஞான மாமுடி சுமந்த கோமகன்
வல்வினை மறவன் [4]வலையிற் சேரா
நல்லோ ரியாரென நலங்கிளர் சூழ்ச்சியன்
கற்பனை யிஃதெனக் கடாங்கமழ் பதாகினிப்
பொறைமா ணிரதச் [5]செயறீர் குரகதத்

---

1. அத்திரி—கோவேறு கழுதை; இதனை அரசவாகனம் என்ப. (சிலப். **6 : 119** அடி. நல்.)

2. தேயம்—பா. வே.

3. "பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்" (சிலப். **4 : 169**).

4. வலையிற் றீரா—பா. வே.

5. செயிர்தீர்—பா. வே.

தவாவறு சுளிமுகத் துவாவின் முற்றி
அடுமிளை பொடிபட வெறிந்து நெடுமதில்
அகழியொ டிடிய நூறிக் கொடுநகர்
எரிவிருந் தூட்டி யரிதுபெறு சிறப்பின்
தன்னுடை நாச மன்ன னெய்தப்
பரமா னந்தப் பைதிரம்
வளையாச் செங்கோ லோச்சின னெடிதே.

இது பாசபந்தமாகிய அஞ்ஞானவேந்தனைப் பாசச்சேதமாகிய ஞானவேந்தன் வென்ற ஞானவெற்றிவியப்புக் கூறியது.

1—8. உரை: (அழுக்காறு......வேழம்) அழுக்காறு அவா என் இழுக்கு இகல இரி [1]மிளை—[2]மனச்சழக்காகிய பொறாமையையும் அவாவாகிய பொல்லாங்கையும் [3]நிகரில்லாத காவற்காடாகவும்;

---

1. ஈண்டுக் கூறப்படும் மிளை, அகழி, புரிசை முதலியவற்றின் இயல்பை, "நிலவரை யிறந்த குண்டுகண் ணகழி, வான்றோய் வன்ன புரிசை விசும்பின், மீன்பூத் தன்ன வுருவ ஞாயிற், கதிர்நுழை கல்லா மரம் பயில் கடிமிளை" (புறம். 21) என்பதனாலறிக. அழுக் காறு முதலியன பகைவர் இல் வழியும் கேடு பயப்பனவாய் அரண் செய்யா தனவாதலின், இகலிரி மிளை என்றதற்குப் பகைவரைக் கெடுத்த மிளை என்னாது நிகரில்லாத மிளை என்று உரை கூறப் பட்டது. "அழுக்கா றுடையார்க் கது சாலு மொன்னார், வழுக்கியுங் கேடீன் பது" (குறள் 165) என்பவாகலின் அரணாகாமையும், "போரருங் கடிமிளை" (புறம் 181) என்றலின் அரணாதலுமறிக.

2. "அழுக்காறின்மை" (ஞாறு. 24) என்பதற்கு "மனச்சழுக்கில் லாமை" யென்று உரை கூறி, "மனச் சழுக்காவது பிறர் செல்வ முதலியவற்றைக் கண்டு பொறாமை" என்று மதுரைச் சிவப் பிரகாசர் கூறுவர்.

3. உவமையில்லாத நகரி சூழ்ந்த காவற்காடாகவும்—உ. வே. குற்றக்கிற்படுத்தி மாறுபாட்டைத் தருகின்ற காவற்காடாகவும் —உ. வே.

மைந்தன் மருமான் மனையோள் மாதுலன் என் [1]பேரகழி—இக்காட்டுக்குள்ளே புத்திரனென்றும் மருமகனென்றும் தாரமென்றும் மாமனென்றும் சொல்லப்பட்ட [2]பந்தத்தினரைப் பெரிய அகழியாகவும்; [3]கற்பனை எழில்பெற நிவந்த எழுவினில்—நான் [4]பெரியன் நேரிடன் இன்ன வூரன் இன்ன சாதியன் என்று சொல்லும் [5]சங்கற்பனையாகிய அழகுபெற வோங்கிய [6]புரிசையோடே; [7]போகியம் யான் எனும் பொற்புடைப் பருமுள் [8]விலங்கி—[9]போகத்துக் கேதுவாகிய மாயாகாரியமான தேகம் நானென்னும் [10]தன்மையை மிக்க அழகுடைத்தாகிய பருத்த முள்ளாகக் கொண்டு தெற்றப்பட்ட வேலியாகவும்; கைப்புடைச் சீற்றம் வெகுளி மயக்கொடு சிவணிய—பிறரோடு மாறுபாட்டைப் பண்ணும் மாற்சரியம் கோபம் அறியாமை

---

1. தன்கண் வீழ்ந்தாரை மீள எழுந்தேறி உய்ந்து போகாவண்ணம் கெடுக்கும் கொடுமை மிகுதிபற்றி, பேரகழி என்றார். அகழிக்குப் பெருமை முதலை சுறாமீன் முதலியவற்றையுடைமை யாதலின், அவற்றைப் போல மைந்தன் மருமான முதலாயினாருடைய தொடர்பென்றற்கு, இவ்வாறு கூறினாரென்றுமாம். "கோட்சுறா வினத்தொடு முதலைக் குப்பைகள், ஆட்டெறு திரிதர வஞ்சிப் பாயவன, மோட்டிருப் பனிக்கிடங்கு" (சீவக. 95) என்பது காண்க.
2. பந்து சுற்றத்தினரை—உ. வே.
3. பெயர், இடம், காலம், குணம் முதலியவற்றைக் கற்பனையென்பது நியாயநூல் வழக்கு—நியாயப்பிரவேசம் 15.
4. பரியன்—உ. வே.
5. இனக் கதிர்க்காலிலே—உ. வே.
6. கற்பனை; சங்கேத சங்கற்பனையாகிய—உ. வே.
7. போக்கியம் என்பது வடசொற் சிதைவு; போகியம் யான் எனவே, அதற்கேற்ப "மாயா காரியமான" என்பது வருவிக்கப்பட்டது.
8. விலங்கி என்பது ஈண்டுப் பெயராய் வேலி என்னும் பொருண்மை குறித்து நின்றது. "ஒடுங்கி மலத்துளதாம்" (சிவ. போ. சூ. 1) என்புழி ஒடுங்கி யென்பது பெயராயினாற் போல.
9. போகத்துக் குரியதான தேகம்; மாயாகாரிய மான தேகம்—உ.வே.
10. மமத்துவத்தை—உ. வே.

யென்று சொல்லப்பட்டவையிற்றோடே கூடிய செயல்களை; [1]கூற்றத் தானை—யமதூதுவரை யொத்த [2]சேனைவீரராகவும்; ஆற்றல் சான்ற—வலி யமைந்த; ஐம்புலத் தறுகண் வெந்தொழில் வேழம்—[3]அஞ்சாமையையும் கொடிதாகிய செயலையுமுடைய பஞ்சேந்திரியங்களை யானையாகவும்;

9—12. (விடய........தேயம்) [4]விடயப் பல்தேர் கடவி—[5]வசன கமன தான விசர்க்க ஆனந்தங்களைப் பல தேராகவும் செலுத்தி; தடையில் மனப்பேர் அத்திரி உகைத்து—[6]கடுத்தற் கரிய மனமென்னும் பெரிய [7]வாகனத்தையும் செலுத்தி; [8]பேதை அமைச்

---

1. "கூற்றக் கொண்டிச் சேனை" (சிலப். 26 : 162) என்பர் இளங்கோவடிகள்.
2. படையாகவும்—உ. வே.
3. மறத்தையும்—உ. வே.
உரனென்னுந் தோட்டியுடையார்க் கன்றி யடங்காமையின், தறுகண் வேழம் என்றும், அவற்றின்வழிச் செல்லின் பிறவித் துன்பம் நீங்காதாகலின் வெந்தொழில் வேழம் என்றும் கூறினர். "இருகால் சுமந்த வொருபெருஞ் சேவகத், தைம்புலக் களிறுந் தம்புலத் திழுப்ப, ஊனுடைப் பிறவிக் கானகத் துழலாது" (பண். மும். 2 : 40-2) என்று குமரகுருபரர் கூறுதல் காண்க.
4. தொழிற்கருவி யைந்தனையும் மேற்கொண்டு உயிர்க்கிழவன் கன்மஞ் செய்வதுபற்றி, அவற்றைத் தேராக வுருவகம் செய்தனரூர்.
5. சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களை—உ. வே.
6. தகைத்தற் கரிய—உ. வே.
7. குதிரையைச் செலுத்தி—உ. வே. "உள்ளம்போல வுற்றுழி யுதவும் புள்ளியற் கலிமா" என ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும் குறித்தல் காண்க.
8. பேதைமையை அமைச்சனாக உருவகஞ் செய்தலின் பேதையமைச்சன் என்றார்.

சன் சூழும்[1] வினைப்பெருஞ் செழுநகர்—அறியாமையாகிய மந்திரியாலே [2]அலங்கரித்து உரைக்கப்படாநின்ற புண்ணிய பாவமான பெரிய சிறப்பையுடைய [3]நகரியிலே யிருந்து; வேந்தன் காத்த பூந்தண் தேஎம்—அஞ்ஞான வேந்தனாலே காக்கப்பட்ட பொலிவையும் குளிர்ச்சியையு முடைய [4]நான்கு வர்க்கத்து எண்பத்து நான்கு நூறாயிர யோனிபேதப் பிறப்பாகிய தேயத்தை;

13—15. (பிறவா.......கோமகன்) பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் [5]பாதக் கடவுள் மாமணி—சுவேச்சா விக்கிரகவானான பரமாசாரியன் சீர்பாதமாகிய தெய்விசமான [6]பெரிய மணியை; சுடர் விடப் புனைந்த—ஒளி விளங்க அழுத்தின; ஞான மாமுடி சுமந்த கோமகன்—ஞானமாகிய அழகிய [7]முடியைத் தரித்த ஞானவேந்தனானவன்;

---

1. பிறப்புக்கேதுவாய வினைகளே மிக்கு நிகழ்தலின் பெருநகர் என்றும், அவற்றின் பயன்களாகிய புண்ணிய பாவங்கள் குறைவின்றிக் கிடத்தலின் செழுநகர் என்றும் கூறினார். புண்ணிய பாவமிரண்டனையும் அகநகரும் புறநகருமாகக் கொள்க.

2. அலங்கரிக்கப்பட்ட; அலங்கரிக்கப்பட்ட—உ. வே.

பேதையாதலின் உள்ளதன் உண்மையை யுள்ளவாறு காணாது காணாதனைக் கண்டதுபோலப் பிழைத்தும் திரித்தும் கூறலின், அலங்கரித் துரைக்கப்படாநின்ற என்று உரை கூறினர்.

3. நகரிக்குக் கர்த்தாவாகிய—உ. வே.

4. நால்வர்க்கத் தோற்றத்து—உ. வே. "உரைசேரு மெண்பத்து நான்கு நூறாயிரமாம் யோனி பேதம்" (132 : 4) என்று திருஞான சம்பந்தர் கூறுவர்.

5. ஞானமாகிய முடியின்கண் நீக்கமின்றி நின்று பேரொளி திகழும் மணி ஞேயமாகிய இறைவன் திருவடியாதலின், அதனைக் கடவுண் மாமணி என்றார். கடலிற் பெற்ற சிந்தாமணியின் நீக்குதற்குப் பெரியோன் பாதக் கடவுள் மாமணி என முன்னும் பின்னும் விசேடித்தார். 'கடல்பெற்ற தோர் மணி சிந்தித்த நல்குப' (பண். மும். 7) என்று குமரகுருபரர் கூறுமாறு காண்க.

6. கௌத்துவ மணியை—உ. வே.

7. முடியாலே அபிடேகம் பண்ணப்பட்ட ஞானவேந்தன்—உ. வே.

16—17. (வல்வினை........சூழ்ச்சியன்) வல்வினை மறவன்—[1]பூருவ சென்மங்களில் பண்ணப்பட்ட வல்வினையாகிய மறவன் வைத்த; [2]வலையில் [3]சேரா நல்லோர் யார் என—வலையில் அகப்படாத நல்லோராகிய வீரர் யார் தானென்னும்; [4]நலங்கிளர் சூழ்ச்சியன்—[5]நன்மை விளங்கிய புத்தியை மந்திரிப்பிரதானியாகவு முடையனாய்;

18—20. (கற்பனை........மூற்றி) சற்பனை இஃது என—[6]ஈடணை மூன்றாகிய இது சங்கற்பனை என்னும் கொடியை [7]எடுத்துக்கொண்டு

---

1. பூருவ சுகிர்தமான வேடன்—உ. வே.

2. முன்னை வினையால் விளையும் போகத்தில் விருப்புற்று மேலும் அவ்வினைகளையே யீட்டி யழலுதல் வலையிற் சேர்தலாதலின், அப்போகத்தில் விருப்புவெறுப்பின்றி யொழுகும் நலத்தையுடையோரை வலையில் சேரா நல்லோர் என்றார். யார் என்பது ஈண்டு இவரின் வேறு பிறர் இல்லையென்பதுபட நின்றது.

3. வலையில் சேரா என்று பாடங்கொண்டு, வலையில் அகப்பட்டு நீங்காத மெல்லியர் யாவருளர் என ஆராயும் நன்மை விளங்கிய சூழ்ச்சியை யுடைய மந்திரிபாகப் புத்தியையுடையவன் என்று பெருமண்டூர்ப் பிரதி கூறுகின்றது.

4. மேதையாகிய புத்தியென்பார் நலங்கிளர் சூழ்ச்சியின் என்றார்.

5. ஆண்மையுடைய புத்தியை விசாரவானாகிய மந்திரி—உ. வே.

6. இஃது ஏடணையென்றும் வழங்கும். ஏடணை மூன்றும் உலோக வேடணை, தார வேடணை, அர்த்த வேடணை என்றார், தமிழில் முறையே மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை என்றும் கூறப்படும். சிலர் இம்மூன்றனுள் பெண்ணாசையை நீக்கி, புத்திரரைப் பெய்து உலக வேடணை, புத்திர வேடணை, அத்த வேடணை யென்றும் கூறுப. "செறியு மேடணை மூன்றையுஞ் செப்பிடின், அறையு மெய்பொருளுமத்த வேடணை, பொறியுஞ் சுற்ற மெலாம் புத்திரேடணை, முறை சங்கற்ப மெலா முலகேடணை" என்று தத்துவரத்நாகரமுடையார் கூறுவது காண்க. ஆயினும் தாயுமானார் முதலிய பெருமக்களெல்லாம் மண், பெண், பொன்னென்ற மூன்றுமே கொண்டனரென வறிக.

7. இது சில பிரதிகளில் இல்லை.

கடாம் கமழ் பகாகினி—சர்வசங்க நிவிர்த்தி பண்ணும் [1]விரத்தி என்னும் மதநாற்றமுடைய தானை சூழ்ந்தவர; பொறைமாண் இரதம்—பொறுமை யென்னும் அழகிய தேரினை; செயல்தீர் குரகதத்து—ஒருவர்க்கொருவர் [2]சுகதுக்கம் செய்வதில்லை யென்னும் [3]உபதேசத்தைக் குதிரையாகப் பூட்டி; அவா அறு சுளிமுகத்து உவாவின் முற்றி—அவாவறுதியாகிய [4]பரிக்கோலுக்குச் சுளிந்த முகத்தை யுடையதாகிய [5]யானையின் மேற்கொண்டு முற்பட வளைத்து;

21—26. (அடுமிளை...........நெடிதே) அடுமிளை பொடிபட எறிந்து—கேட்டுக்குக் காரணமாகிய மனச்சழக்கும் அவாவுமான முற்கூறிய அழிக்கத் தக்க [6]காவற்காட்டைப் பொடியாக வெட்டி; அகழி இடிய நெடுமதில் நூறி—சமுசார பந்தமாகிய அகழியை இடித்துச் சங்கற்பனையும் அகங்காரமுமாகிய நெடிய மதிலை யிடித்துப் பொடியாக்கி; கொடுநகர் எரி விருந்தூட்டி—[7]கொடிய இருவினை யாகிய நகரினை [8]அக்கினிக்கு விருந்தாக வூட்டி; அரிதுபெறு சிறப்பின் தன்னுடை நாசம்—அநாதியாகக் கிட்டுதற் கரிதாகப் பெற்ற சிறப்பை

---

1. சித்தாந்த தீபிகையுடையாரும் இவ்வுரைகாரர் கருத்தையே கொண்டு, “அவாவெனு மேடணை யளவி லல்வினைத், தவாவற விழுங்கியே சனன மாய்த்திடும், பவாசனி விரத்தியின் பரம தேசினுக், குவாமதி பருதியு மொப்பின் றாதுமால்” என்று கூறுவர்.

2. இலாப சேத சுக துக்கம் செய்வதில்லை—உ. வே.

3. இவ்வுபதேசப் பொருளை அகவல் 35, 36ல் காண்க.

4. பரிக்கோல்—யானையைக் குத்தும் முள்ளையுடைய கோல் “சழை காண்டலுஞ் சுளியுங் களியானை யன்னான்” (திருக்கோவை. 101) என்று சான்றோரும் கூறுதல் காண்க. கழை—பரிக்கோல்.

5. ஐராவதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு—உ. வே.

6. உற்பன்னமாகிய உவமனில்லாத (?) காவற்காட்டை—உ. வே.

7. முன்னே (அடி. 11) வினைப்பெருஞ் செழுநக ரென்றாராதலின், கொடுநக ரென்றதற்கு கொடிய இருவினையாகிய நகரி என்றார்.

8. இது வஞ்சித் திணைக்குரிய எரிபரந்தெடுத்தல் என்னும் துறை. (தொல். புறத். 8).

யுடைத்தாகிய தன் நாசத்தை; மன்னன் எய்த—[1] ஆன்மாவினிடத்தே யிருந்த [2] அஞ்ஞான வேந்தன் பெற்றனு; பரமானந்தப் [3] பைதிரம்—பரமானந்த நாடாகிய முத்திநிலத்திலே யிருந்து; வளையாச் செங்கோல் நெடிது ஓச்சினன்—ஒருநாளும் அழிவில்லாத [4] செங்கோலை ஞானவேந்தன் நெடிதாகச் செலுத்தினன் எ-று.

[5] மிளை யெறிந்து அகழி யிடித்து மதிலை நூறி நகர் எரிவிருந்தூட்டினன் என்க. அகழியொடு என்பதில், ஒடு அசை. இடிய வென்னும் எச்சத்தை இடித்தெனச் செய்தெனெச்ச மாக்கி யுரைக்க.

அகவல் 34
கன்மச்சேத வுபாயம்

ஒருவன் றெடுத்த விருவினை மூன்றிடத்
துறுத [6] லாரண மறையுமற் றவையே
கருப்பா சயமெனு மிருட்சிறைப் பள்ளி
அச்சிறைக் குறும்புழை யரிது நீங்கி

---

1. ஆன்மாவிடத் துண்டாகிய—உ. வே.
2. இது வஞ்சித்திணையிடத்துத் தோற்றோர் தேய்வு. அஞ்ஞான வேந்தற்கு இடம் ஆன்மாவாதலை யறிக.
3. பைதிரம்—நாடு; "வளனறு பைதிரம்" (பதிற். 19) என்பதனை யறிக.
4. செங்கோல் எனவே வளையாமை பெறப்படுதலால், வளையாச் செங்கோல் என்றதற்கு அழிவில்லாத செங்கோல் என்று உரை கூறுகின்றார்; "வளையாத செங்கோல் வளைந்ததே" (சிலப். 16) என அடிகள் கூறுவது காண்க.
5. இது முதல் 45ஆம் அகவல் முடிய பெருமண்டூர்ப் பிரதியில் இலக்கணக்குறிப்புச் சிறிது மிகுதியாகக் காட்டப்படுகிறது.
6. லாரணநா லறையுமற்—பா. வே.

யாக்கை சுமந்து நோக்குங் காலை
புலம்பல கலங்க வலந்தலை யெய்தித்
தென்றிசைச் சேற லென்றிவை மூன்றினுங்
[1]காரணத் தன்றிப் பாரண மின்றே
அந்தக் காரணஞ் சேதனா சேதனம்
நன்றும் பேதை யாகலிற் சேதனத்
தொன்றிய வின்பத் துவகையு மன்ற
துன்பத் தரந்தைபிற் கன்றுபு [2]கனலும்
அசேதனத் திடையின் றிடர்நனி படரினும்
அடையா வின்பந் தடையின் றெய்தினும்
தொல்லைக் கென்னைகொ லல்லலே யென்னும்
உள்ளத் துணர்ச்சி யில்லா ராகிச்
சேதனத் தியைத லென்ப
மாதவத் [3]திறைவர் மாமுது நிதியே.

இது, மேற் "பயந்தோன் வினை விடல் வியந்தோ வன்றே[4]" என்று அருளிச் செய்தது எங்ஙனே யென்று சீடன் விண்ணப்பஞ் செய்யக் கன்மச்சேத வுபாயம் கூறியது.

1—2. உரை : (ஒருவன்........அறையும்) ஒருவன் தொடுத்த இருவினை—பூருவத்தில் ஓர் ஆன்மாவானவன் செய்ய வந்து பந்தித்த புண்ணிய பாவங்களை ; [5]மூன்றிடத்து உறுதல்—மூன்று தானத்தால் புசிக்கவேண்டுமென்று ; ஆரணம் அறையும்—வேதங்கள் சொல்லா நின்றன ;

---

1. காரணத்தின்றி—பா. வே.
2. கனலவும்; கனலலும்—பா. வே.
3. திறையா—பா. வே.
4. ஞாறு 21 : 6.
5. "தொடுத்த இருவினை"பென இறந்த கால வாய்பாட்டால் எடுத்தோதி, "மூன்றிடத் துறுதல்" எனறமையின், இருவினை முன்னைப் பிறப்பிற் செய்துகொண்டவாறு பெறப்படுதலால், "பூருவத்தில் செய்ய வந்து பந்தித்த புண்ணியபாவம்" என்று உரை கூறினர். மூன்றிடமாவன, கரு, பிறப்பு, இறப்பு என்பன.

2—8. (மற்று............இன்றே) அவையே—அந்த [1]மூன்றுமாவன; கருப்பாசயம் எனும் இருள் சிறைப் பள்ளி—கருப்பாசயமென்னும் [2]அந்தகாரம் நிரம்பிய காராகிருகத்தினிடத்தில் வரும் [3]விதனமும்; அச் சிறைக் குறும்புழை அரிது நீங்கி—அந்த இருட்டறையாகிய காராகிருகத்தின் [4]சிறிய துவாரத்தை மகத்தாகிய சிரமத்தோடு அரிதாக [5]நீங்கி; யாக்கை சுமந்து நோக்குங்காலை—சரீரமெடுத்துப் பின்பு [6]நிலம் தலைப்பட்டு வந்து விழுமளவில் வரும் [7]விதனமும்; புலம் பல கலங்க—இந்திரியங்கள் யாவும் நிலைகலங்க; அலந்தலை எய்திய தென்திசைச் சேறல்—அலந்தலைப்பட்டுத் தேகம் விடும் பொழுதில் வரும் [8]விதனமும்; என்ற இவை மூன்றினும்—

---

1. இந்த மூன்றையும், "தோற்றும் பொழுதி னீற்றுத் துன்பத், தியாயுறு துயரமும் யானுறு துயரமும், இறக்கும் பொழுதி னிறைப் பெருந் துன்பமும், நீயல தறிகுந ரியாரே" (திருவிடை. மும். 4. 16-9) என்று பட்டினத்தடிகள் கூறுதல் காண்க.

2. அந்தகாரமாகிய காராக் கிருகத்தில்—உ. வே.

3. இவ்விதனத்தை, "கருப்பமென்னுமக் காரிருட் சிறையினிற் சதுவும், நெருப்பின் வெந்துள நிலைகெடத் தலைதாழ்ந் திடவே, பொருப்பினின்றுவீழ் பவரெனப் போந்தமை நினைடா, இருப்பு நெஞ்சினர்க் கென்னைடா மிடம்புவ தினியே" என மெய்ஞ்ஞானவிளக்கமுடையார் கூறுவர்.

4. யோனிப் புழையாகிய அற்பப்புழையை—உ. வே.

5. நீங்கிப் பிரசவ வேதனை யுற்று—உ. வே.

6. பின்பு அதனை விடுமளவில்—உ. வே.

7. சனன துன்பத்தை, "ஆலையிற் கரும்புஞ் செக்கி லாட்டிய எள்ளும் போலச், சாலவே நெரிந்து கோதாய்ச் சனிக்குங்கால் அந்தோ துன்பம்" என்று மெய்ஞ்ஞான விளக்கமுடையார் கூறுகின்றார்.

8. மரண விதனத்தின் இயல்பை, "வந்திடு மரணத் துன்ப மறித்துரை செய்யப் போமோ, உந்திமே லையும் பித்து முணர்வொடு பொறி கலங்கி, கந்திடா விருளே மூடி நாவுலர்ந் தலமந் தென்னே, இந்தமா இறப்பிற் றுன்பம் பவத்துன்பத் தெண்மடங்கால்" (பெருங். 435) என்பது மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்.

சொல்லப்பட்ட [1]இம் மூவகையினும் அனுபவிக்கும்பொழுது; காரணத்தன்றிப் [2]பாரணம் இன்று—ஓர் ஏது முன்னிலையாக வல்லது [3]புசிக்கும் உபாயம் இல்லை.

9. அந்தக் காரணம் சேதனு சேதனம்—அந்த ஏதுத்தான் சைதந்யமேவது வாதல் அசேதனவேதுவாதல் அல்லது கூடாது;

10—12. (நன்றும்.......கனலும்) [4]நன்றும் பேதையாகலின்—மிகவும் [5]அறிவிலி யாதலாலே; சேதனத்து ஒன்றிய இன்பத்து உவகையும்—சைதந்யவேதுவாக வந்த சுகத்துக்குப் பிரியப்படவும்; துன்பத்து அரந்தையின் கன்றுபு கனலும் மன்ற—[6]துக்கமாகிய விதனத்திற்குப் [7]பிறரைக் கன்றிக் கனலவும் அது நிச்சயமாகச் செலுத்தும்.

---

1. கருப்ப வேதனை, சனன வேதனை, மரண வேதனை என்ற இந்த மூன்று வகையினும்.
2. பாரணம்—உண்ணல்; இது பாரணையெனவும் வழங்கும்.
3. புசிப்புக்கு—உ. வே.
4. "நன்று பெரிதாகும்"—தொல். சொல். உரி. 45.
5. அஞ்ஞானவா னுதலாலே—உ. வே.
6. பிறவுயிர் ஏதுவாக வருங்கால் இன்பக் காலத்திலும் துன்பக் காலத்து அவ்வுயிர் பெரிதும் நினைக்கப்படுதல் இயல்பாதலின், அது நோக்கி இவ்வுரைகாரர், "பிறரை" என்ற சொல்லைப் பெய்து, "துக்கமாகிய விதனத்திற்குப் பிறரைக் கன்றிக் கனலவும்" என்று உரை கூறும் நயம் பாராட்டற்குரியது. இவ்வாறு கன்றிக் கனலுவது அறிவிலார் செயலாதலின், நன்றும் பேதையாகலின் என்றார். அறிவுடையோர், துன்பக்காலத்து மறந்து இன்பக்காலத்தே அதற்கேதுவாயவற்றையே நினைந்து பாராட்டுவரென்பது கருத்து. "செல்வக்காலை நிற்பினும், அல்லற் காலை நில்லலன் மன்னே" (புறம். 215) எனக் கோப்பெருஞ்சோழன் நினைந்துரைக்குமது ஈண்டு ஒப்புநோக்கற் குரித்து.
7. அவரை (?)—உ. வே.

[1] ஒருசொல் வருவித்துக்கொள்க.

13—16. (அசேதனத்து..........விள்ளார்) அசேதனத்து—அசேதனஹேதுவாக; இடையின்று இடர் நனி படரினும்—இடைவிடாதே துக்கம் மிகவுண்டாயினும்; அடையா இன்பம் தடை[2]யின்று எய்தினும்—கிட்டுதற்கரிதாகிய சுகம் தடுக்கவொண்ணாதபடி உண்டாயினும்; தொல்லைக்கு எல்லை என்னை கொல்—[3] பூருவ வினைக்கு ஈடாக வந்த இந்தச் சுகத்துக்கும் துக்கத்துக்கும் பிரியாப்பிரியங் கொள்ள என்ன இருக்கிறதென்று; உள்ளத் துணர்ச்சி விள்ளாராகி[4]—உள்ளத்தில் அறிவை யொழியாராய்;

17—18. (சேதனத்து........நிதியே) சேதனத்து இயைதல்—அங்ஙனம் சைதந்நிய ஏதுவாக வந்தவற்றையும் இப்படியே[5] காண்டல்;

---

1. இது சில ஏடுகளில் இல்லை.

2. இன்றாக என்பது இன்றென நின்றது. "விடய வேலைத் தடையின்று படியினும்" (ஞானா. 44 : 14) என்றாற்போல.

3. பூருவ சுகிர்தத்தால் வருவதற்குப் பிரியாப்பிரியம் என்னென்ன அஞ்ஞானிகளாயுள்ளாரும் கொள்ளும் உள்ளத்தில் அறிவையொழியாராகி; பிரியம் வருவிக்கப்பட்டது என்பது செப்பறையேட்டில் காணப்படுகிறது.

4. "வாழச் செய்த நல்வினையல்லது, ஆழுங் காலைப் புணைபிறி தில்லை" (புறம். 367) என உள்ளி அடங்கும் உணர்ச்சியே ஈண்டு வேண்டப்படுதலின், உள்ளத் துணர்ச்சி விள்ளாராகி என்றார்.

5. இவ்வாறு காண்பதை இருவினையொப்புக் குறி யென்ப. "மலபரிபாகக் குறி, சத்திநிபாதக் குறி, சிவபுண்ணியக்குறிகளெல்லாம் ஆன்மவறிவின்கண் விளங்குமாறு போல இருவினையொப்புக்குறியும் தன்னறிவின்கண் விளங்குமாறில்லையாயின், அது முத்திக்கேதுவாதல் கூடாமையான், ஒன்றில் விருப்பும் ஒன்றில் வெறுப்புமாதலின்றிப் புண்ணிய பாவம் இரண்டினும் அவற்றின் பயன்களினும் ஒப்ப உவர்ப்பு நிகழ்ந்து, விடுவோனதறிவின்கண் அவ்விருவினையும் அவ்வாறு ஒப்ப நிகழ்தலே ஈண்டு இருவினை யொப்பு என்றதற்குப் பொருளென நுண்ணுணர்வாற் கண்டு கொள்க" என்று சிவஞான பாடியம் கூறுவது கருதத்தக்கது.

[1]மாமுது நிதி—மகத்தான பரமானந்த போகமாகிய [2]மூலபண்டாரப் பொருள்; என்ப மாதவத்து இறைவர்—என்று சொல்லுவர் தவசுக்குக் கர்த்தராகிய ஞானவான்கள் எ-று.

[3]தொல்லைக்கு அல்லல் என்னை கொல் என்றும், சேதனத்து இயைதல் நிதி யென்ப இறைவர் என்றும் இயையும். மற்று, ஏ, கொல், அசை.

அகவல் 35

ஞானசித்தாந்த [4]வரிட்டம்

பனுவ லாட்டி தனிமனைக் கிழவர்
நட்பும் பகையு மெய்ப்பட நாடின்
யாவது மில்லைத் தானே யாயினும்
ஆய்விடை [5]யுடைய துளதே [6]யஃதே
என்றோர் பகைஞர் கீண்டோர் நட்பே
அருஞ்சிறை யிடுநரி னிருஞ்சிறை விடுநரின்
யார்கொ லுறுதி யோரே கீறி

---

1. உண்மை ஞானத்தை ஈண்டு மாமுது நிதி என்றலின், "மூல பண்டாரப் பொருள்" என்று உரை கூறுகின்றார் போலும். அஃது எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மைத்தாய் நிலைபேறுடைத்தாதல் பற்றி, மாமுது நிதி எனப்பட்டது. அசேதன ஏதுவாக வந்த இன்பத் துன்பங்களை நுகருங்கால், ஏது மறக்கப்படுவதுபோல, சேதனவேதுவாக வந்த போதும் அது மறக்கப்படவேண்டும் என்றற்கு இவ்வாறு வகுத்துக் கூறினரென வுணர்க.

2. "மூலபண்டாரம் வழங்குகின்றான் வந்து முந்துமினே"—திருவா. திருப்பாண்டி. 5.

3. இது சில ஏடுகளில் இல்லை.

4. வரிட்டம்—சிறப்பு.

5. யுடையதை யுளதே—பா. வே.

6. யாதே—பா. வே.

[1]உடற்சிறை தவிர்த்த நலத்தகை யாளர்
கொடுத்தது நிலமிசை யிவர்க்கே துயக்கெனை
உருவி லோருயிர்க் குடலுந ருழையரென்
றிருவே றுரைப்பதை யெவனோ தெரிதரிற்
கோடை தூற்றக் கூடிய வூழிலை
வாடையின் வீற்றுவீற் றாகி யாங்குச்
செய்தியிற் றிரண்டு கையற வொரீஇயர்
ஒக்க லல்லதை மற்றுங் கேண்மதி
தன்னணி யாகமு மஃதெனின்
என்னை யோபிற பன்னுங் காலே.

இது, மாதவத் திறைவர் மாமுது நிதியாகிய கன்மச்சேத வுபாய முடையார்க்கு நட்பும் பகையும் இல்லை யென்று ஞானசித்தாந்த வரிட்டம் கூறியது.

1—3. உரை :—(பனுவலாட்டி..........தானே) பனுவலாட்டி தனி மனைக் கிழவர்—[2]கலைமகளை நாவாகிய ஒப்பற்ற வீட்டிலே குடியேற்றி வைத்த ஞானவான்களுக்கு; மெய்ப்பட நாடின்—மெய்யாக விசாரிக்கில்; நட்பும் பகையும் யாவதும் இல்லை—மித்துருக்களும் சத்துருக்களு மென்று ஒருத்தரும் இல்லை;

---

1. உடற்பொறை தணித்த என்று பாடங்கொண்டு தேகபாரத்தை யொழித்த என்று உரை கூறிய பிரதியுமுண்டு.

2. வாகீசுவரியைச் சுதந்தரமாகவுடைய ஞானவான்களுக்கு—உ. வே. கலைமகளைத் தன் மனைக்கிழத்தியாகவுடைய கிழவன் நான்முகனாதலின், அவனின் நீக்கி, இவர் கலைமகளின் முழுவருளும் பெற்றவரென்பார், பனுவலாட்டி தனிமனைக் கிழவர் என்றதற்கு, "ஒப்பற்ற வீட்டிலே குடியேற்றி வைத்த ஞானவான்கள்" என்றார். அங்ஙனம் வைத்தற் குற்ற கிழமை, ஞானமுடைமை எனவறிக. குமரகுருபரர் கலைமகளைத் தம் நாவிலே குடியேறுமாறு வேண்டுவார், "வெண்டாமரைக் கன்றி நின்பதம் தாங்க என் வெள்ளை உள்ளத் தண்டாமரைக்குத் தகாதுகொலோ" (சகல. 1) என்பது காண்க.

3—4. (ஆயினும்...........உளதே) ஆயினும்—ஆனாலும்; ஆய்விடை உடையது. உளது—விசாரிக்குமிடத்து இவர் உடையது எனற்கு ஒன்று சிறிது உண்டாதலுமாம்;

4—5. (அஃதே........நட்பே) அஃது—[1] அஃது யாதென்னில்; ஈன்றோர் பகைஞர்—[2] இவரைப் பயந்த மாதாபிதாக்கள் சத்துருக்களும்; கீண்டோர் நட்பு—இவர் உடலைப் பிளந்தோர் மித்துருக்களுமாயிருப்பர்; அஃது என்னென்னில்;

6—7. (அருஞ்சிறை........உறுதியோரே) அருஞ்சிறை இடுநரின் இருஞ்சிறை விடுநரின்—[3] நீங்குதற்கரிய சிறையிலே இட்டோரினும் அப்பெரிய சிறையினின்றும் மீட்டோரினும்; யார் உறுதியோர்—யாரை மித்துருவாகக் கொள்வோம்;[4]

7—9. (கீறி..........துயக்கனை) [5] உடற்சிறை கீறி தவிர்த்த நலத்தகையாளர்—இத்தேகத்தைப் பிளந்து தேகமாகிய சிறை

---

1. அவர் யாவரென்னில்—உ. வே.

2. ஞானவான்களின் உயிர் தங்குதற் கிடமாகிய உடம்பைப் படைத்தலினாலும், உயிர்க்குத் துன்பங்களைத் தருவது உடம்பாதலினாலும், பெற்றோர் பகைவராகக் கருதப்படுகின்றனர். பகைவர் என்றது துன்ப நுகர்ச்சிக்கு ஏதுவாதல்பற்றி.

3. நீங்குதற்கரிய சிறையென்றது உடம்பினை; எத்துணைத் துன்பம் உறினும் உயிர் அதற்கேதுவாய தன்னையே காதலித்துத் தன்னகத்து வாழ்வதையே காதலிக்கச் செய்யும் அருமையுடைமை பற்றி, உடம்பை அருஞ்சிறை என்றார். "துன்பம் உழத்தொறும் காதற் றுயிர்" (குறள் 940) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. "இருந்துயர்க் கிடமாம் யாக்கை யீன்றவ ரின்னாரென்றும், அரிந்தவர் நட்டா ரென்றும் அறிந்தவ ருயர்ந்தோ ரன்றே" (குறுந். 46) என்றார் பிறரும்.

4. இக்கருத்தையே பிறரும், "அருந்துயர்ச் சிறையிட்டாரில் அச்சிறை விடுவித்தாரைப் பரிந்துயி ரளித்தா ரென்று பகர வேண்டுவதுமுண்டோ" என்று கூறுவர்.

5. உடற் சிறை: உடல் ஈண்டுச் சிறையென உருவகம் செய்யப்படுகிறது. இக்கருத்தையே பொய்கையார் கூற்றில் வைத்து, "என்னைச் சிறைக்களத் திருத்துநன் நீகொலோ.........யானுன்

வாசத்தை யொழித்த நல்ல அழகையுடையோ ராகிய ஆசாரியர்; இவர்க்கு—இந்த ஞானவான்களுக்கு; கொடுத்தது மிசை நிலம்—[1]கொடுத்தது நிலங்கட்கு மேலாகிய முத்தியன்றோ; துயக்கு எனை—அதற்காகத் துக்கப்படுவது என்னை;

10—11. (உருவில்........எவனோ) உருவில் ஓர் உயிர்க்கு—அருவமாயுள்ள [2]ஓர் ஆன்மாவுக்கு; உடலுநர் உழைய ரென்று—சத்துருவும் மித்துருவுமென்று; இருவேறு உரைப்பதை எவனோ—இரண்டு வேறுபாடாகச் சொல்லவேண்டுவானேன்;

11—15. (தெரிதரின்........அல்லதை) தெரிதரின்—விசாரிக்கில்; சோடை தூற்றக் கூடிய [3]ஊழிலை—மேற்காற் றடிக்கத் திரண்ட சருகிலை; வாடை—வாடைக்காற்றால்; வீற்று வீற்றாகி யாங்கு—[4]சிதறினவாறு போல; செய்தியின் திரண்டு—பக்குவப்பட்ட கன்மபலத்தைப் [5]புசித்தற் குற்ற காலத்து வேண்டுவாராகத் திரண்டு கூடிப் புசித்து;

சிறையயலேன் எனைச் சிறைப் படுத்த நீ, தானும் வலைபலை தகாதன பிதற்றேல், யானே யென்னை யிச்சிறைப் படுத்தேன், எனோ ரொன்றும் எனைச் செய்தாரலர், செய்யவும் வலாலர் மெய்யிது வாமே" (மானவிஜ. 16) என்று சூரியநாராயண சாத்திரியார் கூறுதல் காண்க. ஈண்டுக் காணப்படும் இக்கருத்தே, "அருந் துயர்ச் சிறையிட்டாரி னச்சிறை விடுவித்தாரைப், பரிந்துயி ரளித் தாரென்று பகர வேண்டுவது முண்டோ, இருந்துயர்க் கிடமாம் யாக்கை யீன்றவ ரின்னா ரென்றும், அரிந்தவர் நட்டா ரென்றும் அறிகில ருலக ரந்தோ" என் று (குறுந்திரட்டு 46) பிறரும் கூறுதல் காண்க.

1. ஈண்டு, ஆசிரியர் பரிமேலழகர் "வானென்னும் வைப்பு" (குறள் 24) என்பதற் குரைத்த உரை ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.
2. நித்த வியாபக சித்தாகிய ஓர் ஆன்மாவுக்கு—உ. வே.
3. ஊழிலை—வினைத் தொகை; ஊழ்த்தல், உதிர்தல்; "ஊழுறு கோடல் போல் எல்வளை யுகுபவால்" (கலி. 48).
4. இதனோடு, "கடிகாவிற் காற்றுற் றெறிய வெடிபட்டு, வீற்று வீற் றோடும் இனமயில் போல்" (கள. 40 : 26) என்பதனை ஒப்பு நோக்குக.
5. புசித்தற் கேதுவாகி வேண்டுவாராக—உ. வே.

கையற—அக்கன்மபலம் [1]அற்ற காலத்து; ஓரீஇயர் ஒக்கல் அல்லதை—பிரிந்து போனவர்கள் [2]சுற்றத்தாரே யன்றோ; அல்லதூஉம்,

15. மற்றும் கேண்மதி—இன்னமும் கேட்பாயாக;

16—17. (தன்னணி............பன்னுங்காலே) பன்னுங்கால்—சொல்லுமிடத்து; தன் அணி ஆகமும் அஃது எனின்—தன்னுடைய அழகிய தேகமும் கன்மபலம் புசித்தற் கேதுவாகக் [3]கூடினதே யாகலான்; பிற என்னை—வேறு சிலரைச் சத்துருவும் மித்துருவுமென்று சொல்ல வேண்டுவது என்னை, எ-று.

தான், ஏ, ஓ, மதி—அசை. [4]ஓரீஇயர், வினைப் பெயர்.

அகவல் 36

ஞானவுபாயம் அறியாதாரின் தாழ்வு

தொல்லை ஞாலத் தெல்லை நீங்கிய
இருவகைத் தோற்றத் தொருவா வுயிர்கட்
கிருவினை [5]யொருவ மருவின் ஞுயிடை
நொதுமலர் கவிகை நொதுமலர்க் கவிகை
விதிமுறை மதிமலர் பெய்திக் கதுமென
[6]யாமுடைத் தவருடைத் தாம னென்றினி
தாமுறை யறியார் மாமதி பிறழ்ந்து
செயலறு பறியார் மயலுற் றோரே
அளியரோ வளியர் தாமே தெளியா

---

1. அற்றவாறே—உ. வே.
2. "உறினட் டறினொரூஉம் ஒப்பிலார் கேண்மை, பெறினும் இழப்பினும் என்" (குறள் **812**) என்பது ஈண்டு நினைத்தற்குரியது.
3. கூடிற்றன்றி—உ. வே.
4. இஃது அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.
5. யொராஅ, யொராய்—பா. வே.
6. இவ்வடி சில ஏடுகளில் இல்லை.

10. இளையோன் [1]றுரந்த குணில்வாய்ச் செல்லா
திளையோற் சினவும் வளைவாய் ஞமலியின்
அளியரோ வளிய ரென்னை
ஒளிகொள் காரண முன்னு தோரே.

இது, மேல், "ஒருவன் தொடுத்த இருவினையால்[2]" "தன்னணி யாகமும் அஃதெனல்[3]" குறித்துச் செயலறுதி யானமையின் ஞான வுபாயம் அறியாதாரைத் தாழ்த்திக்கூறியது.

1—3. உரை: (தொல்லை.......ஆயிடை) தொல்லை ஞாலத்து இருவகைத் தோற்றத்து ஒருவா—பழையதாய் வருகின்ற பிரபஞ்சத்திலே [4]தாவரசங்கமமான இருவகைத் தோற்றத்தையும் விடாத; எல்லை நீங்கிய உயிர்கட்கு—அளவிறந்த ஆன்மாக்கட்கு; இருவினை ஒருவ—புண்ணியபாவ பலம் ஒருவ; [5]மருவின்று ஆயிடை—புசிக்க வருவது இல்லையாகிய விடத்து;

4—9. [6](நொதுமலர்............தாமே) நொதுமலர்[7] கவிகை—பிறர் தமக்குச் செய்த [8]நன்மையும்; நொதுமலர்க் கவிகை—பிறர்க்குத்

---

1. எறிந்த—பா. வே. "இளையோன் றுரந்த குணில்" என்ற இவ்வடி "ஆங்கண் உருள்கின்ற மணிவட்டைக் குணில் கொண்டு துரந்தது போல்" (சிலப். 29 உரைபாட்டுமடை) என்பதை நினைப்பிக்கின்றது.

2. ஞாறு: 34 : 1.

3. ஞாறு; 35 : 16.

4. தாவர சங்கமங்களை முறையே நிலைத்திணையும் இயங்குதிணையுமாகக் கூறுவர். "தாவர சங்கமங்க ளென்றிரண்டு" (சிவ. சித்தி. 2 : 28) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

5. மரு இன்று—மருவுவது இன்று; மருவென்னும் முதனிலைத் தொழிற்பெயர் ஆகு பெயராய் மருவும் பொருண்மேல் நின்றது.

6. இவ்வுரைப்பகுதி ஏடுதோறும் முறை மயங்க எழுதப்பட்டுள்ளது.

7. கவிகை—ஈதற்குக் கவியுங் கை; ஈண்டுத் "தொகையாற்றலால் ஈயப்படும் நன்மை குறித்து நின்றது; "சென்றோர்க்கு ஆனாது ஈயுங் கவிகை வண்மை" (புறம். 54) என்றும், "கலம்பெயக் கவிந்த கழறொடித் தடக்கை" (அகம் 213) என்றும் வருதல் காண்க.

8. நன்மை தீமையும்—உ. வே.

தாம் செய்த நன்மையும்; மதி மலர்பு எய்தி விதிமுறை—[1] அறிவை [2] விரித்துப் பார்த்து ஊழ்முறையென்று புத்திபண்ணி; கதுமென—விரைவாக; யாமுடைத்து அவருடைத்தாம் மன் என்று—[3] நம்முடையது அவர்[4] தந்தாரென்றும் அவருடையது நாம் [5] கொடுத்தோமென்றும்; இனிது ஆம் முறை அறியார்—இனிதாக ஆகிற முறைமையை [6] அறியாராய்; மாமதி பிறழ்ந்து—மகத்தாகிய [7] அறிவு கெட்டு; மயலுற்றோர்—மயக்கத்திலே பொருந்தினோராதலால்; செயல் அறுபு அறியார்—[8] பிரபஞ்சத்திலே ஒருவர்க்கொருவர் செய்யும் [9] சுகதுக்கமில்லாமை [10] அறியாதார்; அளியரோ அளியர்—[11] அறிவில்லார் அறிவில்லார்;[12]

---

1. அறிவுக்கு விரிதலும் குவிதலு முண்மை, "மலர்தலும் கூம்பலும் இல்ல தறிவு" (குறள். 425) என்பதனாலறிக.
2. விசாலித்து—உ. வே.
3. நாமுடையது—நாம் உடைய தாயது; "நானுடை மாடே யெனவே நன்மை தரும் பரனே" (சுந்த. தே. 84 : 3) என வருதல் காண்க.
4. தந்தது—உ. வே.
5. கொடுத்தது—உ. வே.
6. அறியாதாரும்—உ. வே.
7. அறிவு கெடுதலாவது, மலராது தன்னிற் குவிந்து எல்லாம் தனக்கே யுரியவாகக் கருதுவது.
8. ஒருவர்க்கு ஒருவரால் உண்டாகும் சுக துக்கம் அவர் செய்த வினைப் பயனென்று கோடல் அறிவுடைமை. அறிவில்லாரே வினையென்று கருதாது, அது தன் பயன் தருதற்கு ஏதுவாய்க் கொண்டாரை நோகின்றனர் என்பதாம்; "பண்டுருத்துச் செய்த பழவினைவந் தெம்மை, இன்றொறுக் கின்ற தெனநினையார்—தன்புறக்கும், மேவலரை நோவதென்" (பழ. 191) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க.
9. லாபச் சேதம்—உ. வே.
10. அறியாதாரும்—உ. வே.
11. முன்பு சொன்ன அறியாதோர்தாம் அறிவில்லார்; முன்சொன்ன அவர் அறிவில்லார் அறிவில்லார்—உ. வே.
12. ஆமுறையறியாதாரும் செயலறிபறியாதாரும் அறிவில்லார் அறிவில்லார் என்க என்று ஒரு தொடர் பெருமண்டூர்ப் பிரதியில் உள்ளது.

9—13. (தெளியாது..........உன்னுதோரே) தெளியா இளையோன் துரந்த குணில்வாய்ச் செல்லாது-அறிவில்லாத பாலனொருத்தன் எறிந்த [1]குறுந்தடியிடத்துச் செல்லாது; இளையோற் சினவும்—எறிந்த காரணத்தவனான அப்பாலனைக் [2]கறுவி வெகுளும்; வளைவாய் ஞமலியின் அளியரோ அளியர்[3]—வளைந்த வாயையுடைய நாய்க்குள்ள அறிவுதானும் இல்லாமையின் அறிவில்லாதவர் அளிக்கத் தக்கார்; என்னை—என்னையெனில்; ஒளிகொள் காரணம்—[4]விசாரித்தவிடத்து மறைதலையின்றிப் பிரகாசித்தலைக் கொண்ட பூருவ கன்ம பலமாகிய காரணத்தை; உன்னுமேதோர்—[5]நினைத்தறியாதாராதலான் எ-று.

அடுக்கு இழித்தற்பொருட்டு. மன்னும் ஓவும் அசை. ஏகாரம், தேற்றம்.

---

1. குறுந்தடி—புள்ளு. தான் எறியும் குணிலால் நாய் எய்தும் துன்பத்தை அறியாது விளையாட்டாக எறிதலின் **தெளியா இளையோன்** என்றார்; நாய் தெளிந்து தனக்கு ஊறு செய்தற்கு முதல் குணிலன்று, இளையோன் என்று அறிந்து அவனை வெகுளுகிறதென்றலின், நாய்க்குள்ள தெளிவு தானும் இவ்விளையோற்கில்லையென்பது குறித்தவாறு.

2. கறுவு கொள்ளும்—உ. வே.

3. மனவுணர்வுடைய மக்கட் பிறப்பினராகியும் அதனையின்றி வருந்துதலின், **அளியரோ அளியர்** என்கின்றார். ஆராய்தற் கேற்ற கருவியாகிய மனவுணர்வு வாய்க்கப் பெற்றிருத்தலின், அது கொண்டு சிறிது நோக்கினும் வினைக் காரணம் விளங்கித் தோன்றும் என்பதற்கு **ஒளிகொள் காரணம்** என்றார்.

4. மறைதலைக் கொண்ட காரணமாகிய பூருவ கன்மத்தை—உ. வே.

5. நினையாராகி அக்கன்ம பலத்திற்கு ஏதுவாயினாரைச் செற்றங் கொள்ளுவ தேன்றான்—உ. வே.

அகவல் 37

ஞானசித்தாந்தவரிட்டப் பிரமாணம்

அயிலரி யரலை விழுப்புண் ணெரிபழுத்
தனல்கால் கோலிற் பன்முறை யடினும்
பேரிடர் நீத்த பெருந்தகை யோனென்
றுர்வ நெஞ்ச மல்லதை யாரே
வேரங் கொண்டோர் [1]வேறு மாறெழுந்
துடம்பிடி யுடறுணிப் படுப்பினும் விரையொடு
மலைய சந்தும் வழுத்துங் கொண்டு
தலையிற் பாதந் தாங்கினு முலையாப்
பிறவிப் பிணிதணி [2]யறவண ரிவரென
விளையா வின்பம் விளையி னல்லதை
உளவதை யுடையரோ விளவுணர்ந் தோரே.

இது "தோல்லைக் கென்னைகோல் அல்ல லென்னும் உள்ளத் துணர்ச்சியான்[3]" அசேதனவேது வன்றிச் சேதனவேதுவிலும் வரும் துக்கத்தைப் பார்த்துச் செற்றமும் சிநேகமும் கொள்ளா தொழிவதும் உண்டு என்று ஞானசித்தாந்த வரிட்டம் பிரமாண சாதகத்தாற் சொல்லியது.

1—5. உரை: (அயிலரி.......... வேறு) அயில் அரி அரலை விழுப்புண்–[4]சத்திரத்தாலே அரியத் தகுந்த வருத்தத்தைச் செய்யும்

---

1. ஈண்டுக் கூறப்படுங் கருத்தே மிருகேந்திரத்தில் "யதா க்ஷாராதிநா வைத்யஃ ஸ்தூலவிநரோபணே । குர்வாவிஷ்டாத்ய ஷாயிகோ துஃகஹேதுஃ ப்ரதீயதே ॥" (vii : 18) என்று கூறப்படுகிறது.

2. அறவ ரிவரென—பா. வே.

3. ஞானு. 35 : 15-6.

4. அழகிய பக்குவத்திலே சுரிகையால் அறுக்கப்பட்ட புண்ணைத் துன்பஞ் செய்யும் நெருப்பு—உ. வே.

[1]பெரியபுண்ணை; எரி பழுத்து அனல் கால் கோலின்—நெருப்புப் பழுத்தாற் போலக் காய்ந்து அக்கினியைக் காலுகின்ற கோலாலே; [2]பன்முறை அடினும்—பலகாற் சுடினும்; பேரிடர் நீத்த பெருந் தகையோன் என்று—இப்படிச் சுட்ட [3]வைத்தியனை 'என் மிக்க துக்கத்தைக் கெடுத்த பெருந்தகைமையுடையோன்' என்று; நெஞ்சம் ஆர்வம் அல்லதை வேரங் கொண்டோர் யார்—[4]உள்ளத்தில் சிநேகங்கொள்ளுவதல்லது அவன்மீது செற்றங்கொண்டார் உண்டோ? வேறு—இவனின் வேறு நேசமாகிய கிரந்தியைச் சேதித்தவன்?

---

1. விழுப்புண் என்றதற் கேற்பப் பெரிய புண்ணென்பவர், அதற்குரிய ஏதுவையும் கூட்டி, வருத்தத்தைச் செய்யும் பெரிய புண்ணை யென்று உரைத்தார். இக்கருத்தே விளங்க, விழுத்தண்டு (பெரும் பாண். 170) என்பதன் உரையிலும் நச்சினுர்க்கினியரால் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது.

2. கத்தியால் அறுத்தலும் சுடுதலும் பண்டைய மருத்துவ முறையில் உண்டு. "வெந்த புண்ணுக்கு ஊனமில்லை" என்ற பழமொழியே இதற்கு ஏற்ற சான்றாகும்.

3. பரிகாரிகைய—உ. வே.

4. "வாளா லறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன்பால், மாளாத காதல் நோயாளன்போல் மாயத்தால், மீளாத் துயர்தரினும் விற்றுவக் கோட்டம்மானே, ஆளா வுனதருளே பார்ப்பன் அடியேனே" (பெருமாள். 5 : 4) என்று சான்றோரும் கூறுதல் காண்க. "எவ்வாறு வைத்தியன் நோயுடையானைப் புல் முதலியவற்றின் கார முதலியவற்றை வைத்துத் துன்புறச் செய்யினும், முடிவில் நன்மையாய் முடிகின்றமையால், துன்பத்தைத் தருபவனாக ஆகின்றானில்லையோ, அவ்வாறே ஈசனும் மலநீக்கத்துக்காகச் செய்யும் துன்பானுபவத்தைத் துன்பமாக எண்ணக்கூடாது" என்று சிவாகமங்கள் பலவும் கூறுகின்றன. "மண்ணுளே சில வியாதி மருத்துவன் அருத்தியோடும், திண்ணமா யறுத்துக் கீறித் தீர்த்திடும்" (சிவ. சித்தி. 2 : 35) என வருதல் காண்க.

"ஸம்ஸாரவைத்யம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வபேஷஜம்" என்பது ஈண்டு நினைவு கூரத்தக்கது.

5—8. (மாறெழுந்து............தாங்கினும் மாறு எழுந்து உடம்பிடி உடல் துணி படுப்பினும்—எதிரியாய் வந்து [1]வாள்கொண்டு தேகத்தை இருதுணி யாக்கிவிடினும்; விரையொடு மலைய சந்தும் வழுத்தும் கொண்டு தலையில் பாதம் தாங்கினும்—புட்பமுதலிய வாசனைத் திரவியங்களோடு [2]மலையிலுண்டாகிய சந்தனத்தைச் சாத்தித் தோத்திரித்து தலையிற் பாதம் பொருந்த வணங்கினும் [3]இவர் பிராரத்த கன்மம் தொலைத்தற் கேதுவானே ராதலால்;[4]

8—11. (உலையா........உணர்ந்தோரே) உலையாப் பிறவிப்பிணி தணி அறவணர் இவர் என—கெடாத பிறவித் துக்கத்தை ஒழித்த தருமவான்கள் இவர்கள் என்று; [5]விளையா இன்பம் விளையி

---

1. வேல் கொண்டு—உ. வே.

2. பொதியின் மலையிலுண்டாகிய—உ. வே. இவ்வுரை மலைய சந்து என்ற பாடங் கொண்டிருத்தல் குறிக்கத்தக்கதாம்.

3. இரண்டு திறத்தோரும் புசித்தற வேண்டும் பிராரத்த கன்மம் தொலைத்தற்கு—உ. வே.

4. ஈண்டுக் கூறப்படும் செய்கையை, "செஞ்சாந் தெறியினும் செத்தினும் போழினும், நெஞ்சோர்ந் தோடா நிலைமை" என்னும் நடுவு நிலை யென்றும், இது காம வெகுளி மயக்கம் நீக்கினோர்கண்ணே நிகழ்வதென்றும் கூறுவர் பேராசிரியர். (தொல். மெய்ப். 12) இவ்வாறே, "செத்திலென் போழிலென் செஞ்சாந் தணியிலென், மத்தகத்தே யுளி நாட்டி மறிக்கிலென், வித்தக நந்தி விழிவழி யல்லது, தத்துவ ஞானிகள் தன்மை குன்றாரே" (திருமந். 284) என்றும், "வாய்ச்சி வாயுறுத்தி மாந்தர் மயிர் தொறுஞ் செத்தினு லும், பூச்சுறு சாந்த மேந்திப் புகழ்ந்தடி பணிந்த போதும், தூக்கியிவ் விரண்டும் நோக்கித் தொல்வினை என்று தேறி, நாச் செறு பராவு கொள்ளார் நமர் பிறரென்றும் உள்ளார்" (சீவக. 28 : 25) என்றும் சான்றோர் பலரும் கூறுப.

5. சாந்தும் வழுத்தும் கொண்டு தலையிற் பாதம் சூடுவோர் செய்கைக்கண் விளையும் இன்பம், மாறெழுந்து உடல் துணி படுப்போர் செய்கைக்கண் விளையாத இன்பத்தை விளைத்துக் கோடலின், **விளையா வின்பம் விளையினல்லதை** என்றார்.

னல்லதை—பெறுதற்கரிதாகிய [1]பிரியத்தை இவர்களிடத்து கொள்வ தல்லது ; உளேவதை உடையரோ—செற்றங் கொள்ளுவதை யுடைய ராவரோ ? [2]விளேவு உணர்ந்தோர்—மேல் வருவது முத்தி யென்று உணர்ந்தோர் எ-று.

ஏ, அசை. ஒகாரம் இரண்டும் எதிர்மறை.

அகவல் 38

ஞானசித்தர் வரிட்டம்

பையு ணீங்கப் பயன்பல [3]பெருக்கக்
கைதூ வாத செய்தி யோர்க்கும்
பருவரல் [4]வருவது துருவ மல்லதை
வருவது நன்னய மற்றே வறிவழிந்
தவல மாக்கட லழுந்தல் [5]செயலிலென்
றுசற வுணர்ந்த தீதி லாளர்
மான்மதம் பளிதம் வார்நறுஞ் சாந்தந்
தாண்முதற் பழிச்சுநர் தைவந் திடினும்
செவிசுடூஉத் தகைய மொழிபல [6]பயிற்றி

---

1. பிரியங் கொண்டாடுவதல்லது—உ. வே.

2. விளேவது முத்தியல்லது பிறிதன்மையின், விளேவு என்றார். இவ் விளேவுணர்ந்தோரைத் திருத்தக்கதேவர் ‘மேற்கதிக் கேணியாய விழுத்தவர்’’ (சீவக. 28 : 26) என்பது காண்க. இக்கருத்தையே, “வீங்கு புண்ணரிந் தழலெழ வெதுப்ப வென் வேதனேயெல்லாந் தீர்த், தீங்கெனுவிதந் தானெனப் போற்றினு விருவினே தரு நன்றுந், தீங்கு மூட்டிய வுடற்பிணி யறத்தவர் திறத்தினிற் கைம் மாறே, தாங்க ணென்பதற் றுளேவரோ வவர் செயல் விளேவினே யறிந்தாரே’’ (குறுந். 42) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.

3. பெருகக்—பா. வே.

4. வந்தது—பா. வே.

5. செயலின்—பா. வே.

6. வியற்றி—பா. வே.

மயிரிற் [1]றகைத்து வறுத்தெரித் திடிப்பினும்
ஞான மாத்துலை சீர்புகுத் தாநா
முனைப்பாற் செய்தி நகைப்பாற் பட்டென
மூரன் முறுவ லல்லதை தேரின்
உவகைக் கலுழ்ச்சியோ விலரே யிவரே
உரையிடை மறந்தனென் மாதோ வுவகை
[2]இவர்க்கிட ரிலமென மனக்களி யோரே
கலுழ்ச்சி தீங்கு செய்தியோர் நீங்கா
நிரயத் தழுந்துதற் கேது வாயினம்
எனவே யழிந்த நெஞ்சமொ டினைபாங்
காணார் பெயர்த்துமொன் றயர்த்தனென் [3]யானே
தொடுத்த வெவ்வினை யெவ்வள வுடைத்தெனக்
கையற் றின்ன லெய்தலு மூரியர்
அன்னோ வீடித னாங்குமற்
[4]றென்னோ நாடருங் கேள்விநெடி யோர்க்கே.

இது, [5]விளைவுணர்ந்தோர் செயலறுதியாலே யாவை யாவரால் தமக்கு வரும் நன்மைதீமைகள் அவையிற்றை [6]ஊழால் வருவன வென்று அறிந்து பிரியாப்பிரியங் [7]கொள்ளாதொழியும் ஞானசித்தர் வரிட்டம் கூறியது.

---

1. றகைத்தனற் றுகைத்தெரித் திடிப்பினும்—பா. வே.
2. இதற்கிடரிலமென—பா. வே.
3. பெரிதே—பா. வே.
4. றெவனோ நாடருங்—பா. வே. *கடையிரண்டடியும்,* அன்னோ வீடித னாங்குமற் றென்னோ, நாடருங் கேள்வி நெடியோர்க்கே *என்று பாடங்கொள்ளவும் இடந்தருகின்றன.*
5. விழைவற் றுணர்ந்தோர், விழைவுணர்ந்தோர்—பா. வே.
6. ஊழுக்குமேல் வருவதில்லை என்றறிந்து—பா. வே.
7. கொள்ளா தொழிதலால்—பா. வே.

1—4. உரை: (பையுள்........மற்றோ) பையுள் நீங்கப் பயன் பெருக்கக் [1] கைதூவாத செய்தியோர்க்கும்—வறுமைத் துன்பம் நீங்கு தற்காகப் பல பிரயோசனங்களும் உண்டாகவேண்டுமென்று கை யொழியாத [2] முயற்சியுடையோர்க்கும்; பருவரல் வருவது [3] துருவம் அல்லதை—மிடியாகிய துன்பமே வருவது ஊழ்முறைமையானால்; நன்னயம் வருவது மற்றோ—நல்ல இன்பம் வருவதும் அந்த ஊழா னல்லது வேறொன்றுலாமோ?

4—5. (அறிவழிந்து............அழுந்தல்) அறிவு அழிந்து அவல மாக்கடல் [4] அழுந்தல்—அறிவுகெட்டுப் பெரிய துக்கமாகிய சாகரத்தில் அழுந்தாதே கொள்.

5—6. (செயலில்........தீதிலாளர்) செயல் இல் என்று [5] ஆசற உணர்ந்த தீதிலாளர்—முன்செய்த கருமமல்லது ஒருவர்க்கொருவர் செயல் இல்லையென்று குற்றமற அறிந்த நல்லோர்;

---

1. 'கருமஞ் செயவொருவன் கைதூவே னென்னும் பெருமையிற் பீடுடைய தில்'' (குறள் 1021) என்புழிக் கைதூவற்குக் கையொழி தல் என்றே பரிமேலழகரும் உரைத்தார்.

2. செய்தற் குரிய தாதலின், முயற்சியைச் செய்தி என்றார்; "பொறி யின்மை யார்க்கும் பழியன்று அறிவறிந் தாள்வினை யின்மை பழி" (குறள் 918) எனச் சான்றோரும் கூறுதல் காண்க.

3. நிச்சயம் என்னும் பொருட்டாய இவ்வடசொற்சிதைவு ஊழிற்குப் பரியாயமாய் வழங்கப்பட்டுள்ளது. "ஜாதஸ்யஹி த்ருவோ ம்ருத்யு:" (கீதை. 2 : 27) என்ற விடத்துத் துருவம் நிச்சயம் என்னும் பொருளில் வருவது காண்க. விந்து தத்துவத்தையும் துருவம், துருவையென வடநூல்கள் கூறுகின்றன.

4. அழுந்தல் : மகனெனல் (குறள் 196) என்புழிப் போல அல்லீற்று எதிர்மறை வியங்கோள்.

5. ஆசறவுணர்ந்தோர் என்றொழியாது மீட்டும் தீதிலாளர் என்றது, உணர்வின்கண் தீதில்லையாகவே, ஏனை உரையினும் செயலினும் அஃது இலராதல் தோன்றற்கு; ஆகவே, உணர்வு, உரை, செயல் மூன்றினும் தீதில்லோர் நல்லோர் எனப்படற்கு இழுக்கின்மையின் நல்லோர் என்று உரை கூறப்பட்டது.

7—10. (மான்மதம்......இடிப்பினும்) மான்மதம் [1]பளிதம் வார்நறுஞ் சாந்தம் தாள்முதல் பழிச்சுநர் தைவந்திடினும்—கத்தூரியும் கற்பூரமும் கொழுவிதாய நறுநாற்றத்தையுடைய சந்தனக் குழம்பும் பாதாதி கேசம் வரைத் தோத்திரம் பண்ணினராகிச் சாத்தினாலும்; செவி சுடூஉத் தகைய மொழி பல பயிற்றி—செவியிலே நாராசத்தைக் காய்ச்சி வற்றினாற் போன்ற இகழ்ச்சி வசனங்கள் பல சொல்லி; மயிரின் தகைத்து வறுத்து எரித்து இடிப்பினும்—மயிர்போல நுண்ணிதாக அரிந்து நெருப்பிலே யிட்டுச் சுட்டுப் பொரித்து அரிந்த புண்ணிலே வேல்கொண்டு குத்தினாலும்[2];

11—14. (ஞானமாத்துலே........இவரே) ஞான மாத்துலே சீர் புகுத்து—இவ்விரண்டும் ஒக்க ஞானமென்னும் மகத்தாகிய தராசிலே [3]சீர்தூக்கி; ஆ நாம் முனைப்பாற் செய்தி நகைப்பாற்[4]பட்டடென— என்னே என்னே! நாம் முற்பவத்திற் செய்த கன்மபலம் இப்பொழுது சிரிக்கும் பகுதி யாயது என்று; மூரல் முறுவல் அல்லதை—

1. பளிதம்—பாளிதம் என்றும் வழங்கும்; "அடகு புலால் பாகு பாளிதமும் உண்ணான், கடல் போலும் கல்வியவன்" (தொல். சொல். 284 சேன. மேற்.)

2. "உறுப்புப் பல வறுக்கினு முயிர்முதல் திருக்கினும், நிறுத்துப் பல வூசி செருக்க வூன்றினும், கறுத்துப்பல கடிய காட்டினும் காட்டாது, சிறப்புப் பல செய்யினும் திரிந்து பிறிதுரையாள்" (பெருங். 4 : 10 : 21–4) என்பது ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.

3. பிற சான்றோரும், "தத்தமக்குக் கொண்ட குறியோ தமவல்ல, செத்துக சாந்து படுக்கமனம்—ஒத்துச், சமத்தனாய் நின்றொழுகும் சால்பு தவமே, நுகத்துப் பகலாணி போன்று" (பழ. 95) என்று கூறுதல் காண்க.

4. பட்டதென எனற்பாலது பட்டடென நின்றது.

சிறுமுறுவல் கொள்ளுமதல்லது; [1]தேரின்—ஆராயுமிடத்து; உவகை கலுழ்ச்சியோ இலர்—[2]பிரியாப்பிரியம் கொள்ளுவதிலர்[3];

14—15. (உரையிடை..........மாதோ) [4]உரையிடை மறந்தனென்—ஆயினும் சொல்லுமிடத்தே நான் கூற மறந்தன சில உள;

15—20. (உவகை........ஆனோரே) இவர்க்கு உவகை—இவர்க்குப் பிரியமாவது; இடர் இலம் என மனக்களியோர்—[5]இவ்விரண்டுக்கும் விருப்பு வெறுப்பாகிய விதனமில்லோம் என மனக்களிப்பையுடையோராதலும்; கலுழ்ச்சி—இவர்க்குத் துக்கமாவது தீங்குசெய்தியோர்

---

1. சிறுமுறுவல் தானும் உவகையோ எள்ளலோ குறியாது வறிதே நிலவுவதென்பார், தேரின் என்றார். "அகழினு நிகழுஞ் சாந்த மணியினு மடைய வைதிட் டிகழினும் புரள வெட்டி யிடிப்பினும் பொடிய தாக்கித், திகழினும் செழுந்தண்மாலை நீயொடு மலத்தையே யிட் டிகழினும் பொறுத்தலால் நல் யோகியைப் போலும் ஞாலம்" (பெருங். 173) என்று சான்றோர் கூறுவது காண்க.

2. உவகையோ கலுழ்ச்சியோ இலர் என ஓகாரத்தை உவகைக்கும் கூட்டி, பிரியமோ அப்பிரியமோ கொள்வது இலர் என்று கூறியவாறு.

3. இவர் என்பது இனைபானர் (அடி 19-20) என்புழிக் கூட்டி உரைக்கப்படுகிறது.

4. ஒரோவழி உவகையும் கலுழ்ச்சியும் இவர்பால் உளவாதலுமுண்டு என்பார், "உரையிடை மறந்தனென் யானே" என விதந்தோதினார்.

5. இவ்விரண்டுமாவன: மான்மதம் முதலியனகொண்டு தைவருதலும், செவி சுடுஉத் தகைய மொழிந்து தலைகைத்தல் முதலிய துன்பம் செய்தலும் என்ற இரண்டு, ஈண்டு வரும் இன்பதுன்பங்கள் முன்னை வினையின் விளைவேயன்றிப் பிறிதில்லையாதலின், நமக்கு இவற்றாலாவ தோராக்கமில்லை என்று தேறி, இவ்வாற்றால் வினைப் பொறை கழிவது கண்டு மனக்களிப்புடையராகின்றார் என்றற்கு, இடரில மென மனக் களியோர் என்றார். "நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானோ இதற்கு நாயகமே" (திருவா. குழை. 7) என்ற மணிவாசகம் நினைவு கூரத்தக்கது. வினையின் விளைவாகிய சுக துக்கங்களைக் கழித்தற் கென்றே தேகம் வந்தது என மிருகேந்திரம் முதலிய ஆகமங்கள் கூறுகின்றன.

நீங்கா நிரயத்து அழுந்துதற்கு ஏதுவாயினம் என—[1]நமக்கு விதனம் பண்ணினீர் [2]சின்னாளில் ஒழியாத நரகத்தில் அழுந்துதற்கு ஏதுவாயிருந்தோமென்னும் [3]இத்தால்; அழிந்த நெஞ்சமொடு இனைபு ஆனார் இவர்—அழிந்த மனத்தோடே துயருடையராதலும் இவர் உரியர்[4];

20. (பெயர்த்தும்............யானே) பெயர்த்தும் யான் ஒன்று அயர்த்தனென்[5]—மற்றும் யான் ஒரு பொருளைக் கூற மறந்தேன்;

21—22. (தொடுத்த..............உரியர்) தொடுத்த வெவ்வினை எவ்வளவு உடைத்தெனக் கையற்று—அஃதாவது பந்திக்கப்பட்ட வெவ்விதாகிய பிராரத்த கன்மம் இன்னும் [6]எவ்வளவு காலம் உடையதோ என்று மனமழிந்து; இன்னல் எய்தலும் உரியர்—துக்கப் படுதலும் உரியர்; ஆதலால்,

---

1. தமக்கு—உ. வே.

2. நீங்காத நரகத்தார் கையில் அலமருதற்கு நாம் ஏதுவாயினோம் என்னும் இத்தாலே மனசு அழிதலோடே அளவில்லாத் துயரமுடையராதலுமாம்—உ. வே.

3. இத்தால் என்புழி அன்சாரியை தொக்கது. விண்படர்ந் தத்தூடு (சிவ. போ. சூ. 2 அதி. 3 வெண். 1) என வருதல் காண்க.

4. அச்சான்றோரெய்தும் மனக்கவலைக்கு மேலுமொரு கருத்துண்மை கண்டு கூறுகின்றாராதலின், பெயர்த்தும் ஒன்று அயர்த்தனென் யானே என்றார்.

5. "எம்மை யிகழ்ந்த வினைப்பயத்தால்—உம்மை, எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர் கொல் லென்று, பரிவதூஉம் சான்றோர் கடன்" (நாலடி. 58)
விலை
நோ
(குறு

6. எவ்
இற்
இன்
நிற்
என

23—24. (அன்னே........நெடியோர்க்கே) அன்னே—ஐயோ; நாடரும் கேள்வி நெடியோர்க்கு—அறிதற்கரிதாகிய [1]முத்தியுபாய விசாரத்தால் உயர்ந்தோர்க்கு; வீடு இதன் ஊங்குமற்று எவன்—இவ்வனுபோகத்தின் மேற்பட்ட முத்தி[2]நெறி மற்றுயாதோ? எ. று.

ஏகாரம் தேற்றம். ஓகாரம் முன்னது எதிர்மறை. ஓ, ஏ. மாது, ஆங்கு அசை.

அகவல் 39

நல்வினை நிகழ்ச்சி.

நஞ்சினி தருத்தினு நல்வினை மாட்சி
வஞ்சமில் லோர்க் கமிழ்தா கற்றே
நஞ்சம லயினி நாக முயர்த்தோன்
வெஞ்சின வீமன் வீடிட வருத்தி
நாக நூக்க நாகரும் பெறுஅ
ஆரமிழ் தன்றி [3]யணங்குகொடு நடந்த
பேரிசை யோனே[4] பாரத மிசைக்கும்
அன்னே ணவ்வை யருமுனி பணியிற்
கன்னனைப் பயந்து நன்னதி யியக்க
அங்கர் கோனு யரசுதலை [5]பணித்துப்
பொங்குதிரை யாடப் புரவுப் பூண்டிசினே

---

1. முத்திக்குபாயம் விசாரிப்போர்க்கு—உ. வே.

2. வீடுபேறு; விடுதலை—உ. வே.
" [illegible]
[illegible] ।।"
என்றும் மிருகேந்திரம் கூறுவது ஈண்டு நினைவுகூர்த்தக்கது.

3. அணங்கொடு—பா. வே.

4. பேரிசை தானே—பா. வே.

5. பணிப்பப்—பா. வே.

இது "முனைப்பாற் செய்தி[1]" ஊழ்வலியால் நல்வினை நிகழுங் காலத்து வந்த தீமையும் நன்மையாம் என்று சொல்லியது.

1—2. உரை: (நஞ்சு........அற்றே) நல்வினை மாட்சி [2]வஞ்சம் இல்லோர்க்கு-[3]நல்வினை மாட்சிமைப்படுதலால் அழிவில்லாதோர்க்கு; நஞ்சு இனிது அருத்தினும்—நஞ்சை இனிதாகப் புசிப்பிக்கினும்; அமிழ்தாகற்றே—அமிழ்தாகின்ற அத்தன்மையாகவே முடியும், [4]அஃது எவ்வாறெனின்:—

3—7. (நஞ்சமல்.......இசைக்கும்) வெஞ்சின வீமன் வீடிட—வெவ்விய சினத்தையுடைய வீமன் மரிக்கவேண்டுமென்று; நாகம் உயர்த்தோன்—நாகத்தைக் கொடியிலே யெழுதி யுயர்த்திய துரியோதனன்; நஞ்சு அமல் அயினி அருந்தி—[5]நஞ்சு கலந்த சோற்றைப் புசிப்பித்து; நாகம் [6] தூக்க—நாகலோகமாகிய பாதாள லோகத்திலே

---

1. தன்வருகை தெரியாமே போந்து போகூழ்ப் பயனும் கேடு செய்தலின், வஞ்சம் என்றார். மாட்சி யென்புழி மூன்றுவது விகாரத்தால் தொக்கது.

2. ஞானு. 38 : 12.

3. நல்வினை மாட்சியால்—உ. வே.

"அஞ்சுதரு தீவினையி னலமுறு நஞ்சாம், நஞ்சமமு தாமுரிய நல் வினையின் மாதோ" (வில்லி. ஆதி. சம்ப. 100).

4. "நல்வினை யுடைய நீரார் நஞ்சுணி னமுதமாகும்"—சீவக. 2315.

5. துரியோதனன் உண்பித்த நஞ்சு காளகூடமென்னும் நஞ்சு; நாக லோகத்துப் பாம்புகளின் விடம் சங்கம நஞ்சு. சங்கமநஞ்சு வீமன் உடற்குட் புகுந்து ஆங்கிருந்த காளகூட நஞ்சைக் கெடுத்து விடவே, அவன் ஊறின்றி உயிரோடிருப்பானாயினன் என்று பாரதம் கூறுகிறது.

6. "ஒல்லை நீர்புக நூக்க வென்வாக்கினால்............நீலக்குடியான் நல்ல நாமம் நவிற்றி உய்ந்தேனரோ—(திருநா. திருநீலக்குடி 3.)

செல்லத் தள்ள; [1]நாகரும் பெறூஅ அமிழ்தன்றி-நாகலோகத்திலுள்ள தேவரும் பெறுதற்கரிதாகிய நிறைந்த அமுதத்தைப் [2]புசித்ததுவே யன்றி; அணங்கு கொடு நடந்த பேரிசையோன்—அவர் [3]விவாக பூருவமாகக் கொடுத்த நாககன்னியையும் பாணிக்கிரகணம் பண்ணிக் கொண்டுவந்த [4]பெரிய கீர்த்திமானுனன்; பாரதம் இசைக்கும்—இது [5]மகாபாரத்திலே சொல்லியிருக்கிறது, காண்;

8—11. (அன்னோன்.................பூண்டிசினோ) அன்னோன் அவ்வை—அத்தன்மையனான வீமன் மாதாவாகிய குந்திதேவி; அருமுனி பணியின் கன்னனைப் பயந்து—அரிய தவத்தையுடைய துருவாசமாமுனிகள் [6]பிரசாதித்த [7]மந்திரத்தாலே கன்னனைப்பெற்று

---

1. நாகரும் பெறூஅ அமிழ்தென்றது ஆரியகன் என்னும் பாம்பு கூறியாங்கு வாசுகியால் வழங்கப்பட்ட இரசம். ஒரு குடம் ஆயிரம் யானையின் வலியைத் தருவது; வீமன் எட்டுக் குடம் குடித்தான். இவ்வெட்டுக் குடமும் மிக்க ஆற்றல் நிரம்பின வாதலின், வீமன் பதினாறாயிரம் யானைகளின் வலியைப் பெற்றான்.

2. புசித்ததன்றியே—உ. வே.

3. இத்தொடர் சில ஏடுகளில் இல்லை.

4. பெரிய கீர்த்தியை யான் சொன்னேனல்லேன், பாரதந் தானே சொல்லா நிற்கும்—உ. வே.

5. வியாச பாரதம் ஆதிபருவத்து நூற்றுமுப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயத்துள் இச்செய்தி காணப்படுகிறது.

6. மந்திரத்தை யருளிய காலத்தில் துருவாசர், "நீ இந்த மந்திரத்தினால் எந்த எந்தத் தேவதையை ஆவாஹனம் செய்வாயோ அந்த அந்தத் தேவதையின் மஹிமையோடு கூடிய புத்ரன் உனக்குப் பிறப்பான்" என்று சொன்னாரென்று வியாச பாரதம் (ஆதிபருவம் அத்தி. 120) கூறுகிறது. பின்வந்த வில்லிபுத்தூரரும், "தேவரில் யார் யாரைக் கருதி நீ வரவழைத்தனை யவரவர்சணத்து நின் காஞ் சேர்வார்" என்றும், "தம்மையொப்பதோர் மகவையுந் தருகுவர்; தவப்பயன் எனப்பெற்ற இம்மறைப்பயன் இம்மையி லுனக்கு வந்தெய்தியது" எனக் கூறினா னென்பர் (ஆதி. சம்பவ. 29, 30).

7. மந்திர தியானத்தாலே கன்னியாய் இருக்கையிலேயே ஒரு பிண்டத்தை விழுங்கிக் கன்ன துவாரத்தாலே கன்னனைப் பெற்று; கன்னியாயிருந்தபோதே சூரியனை வரவழைத்துக் கூடிக் கன்னனைப்பெற்று—உ. வே.

நன்னதி இயக்க—[1] வாநதியாகிய கங்கையாற்றிலே மிதவற்பேழையிலே வைத்துக் [2] செல்லவிட; அங்கர் கோனாய்—[3] துரியோதனனுக்குத்தோழனாய் அங்கதேசமென்னும் இராச்சியத்துக்குக் கர்த்தாவாய் [4] அங்கராசனென்று மகுடாபிஷேகம் பண்ணப்பட்டு; அரசு தலைபணித்து [5] பகையரசர் தன் பாதத்தில் வீழ்ந்து திறை செலுத்தப்பண்ணி; பொங்குதிரை யாடைப் புரவும் பூண்டிசின்-பெரிய சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த [6] வையகத்துக்கு [7] உபகாரியென்னும் பெயரைப் பூண்டனன். எ. று.

ஏ. முன்னது தேற்றம், பின்னது தெரிநிலை. இசின், அசை.

---

1. நல்ல கங்கையாற்றிலே ஒரு மிதவைப்பேழையில் ஒழுக்க —உ. வே.
2. இச் செல்லவிட்ட செய்தியை, வில்லிபுத்தூரார், "பூமாநதிப் பேடகத் திடைநனி பொதிந் தொழுக்கினள் மன்னே" என்றும், கங்கையாறு கொண்டுசென்ற திறத்தை, "பைம்பொற் பஞ்சரத் திடை வருதிரு மதலையைப் பகீரதியெனு மன்னை, சஞ்சாரந்திரைக் கரங்களா லெடுத்தெடுத் தசையவே தாலாட்டி வெஞ்சரச் சிலைச் சூதநாயகன்பதி மேவுவித்தனளன்றே" (ஆதி. சம். 39 40) என்பர்.
3. இத்தைத் திரிதராட்டிரன் தேர்ப்பாகன் கண்டெடுத்து வளர்க்க வளர்ந்து துரியோதனனுக்குத் தோழனாய்—உ. வே.
4. கிருபாசாரியர் கன்னனை இகழ்ந்து கூறியது கேட்டதும் துரியோதனன், "இந்த அர்ச்சுனன் ராஜனல்லாதவனோடு யுத்தம் செய்ய விரும்பானாயின், அந்தக் காரணம்பற்றியே நான் இந்தக் கன்னனை அங்க தேசத்தின் ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்கிறேன்" (வியாச. பா. ஆதி. அந்தி. 146) என்று முடிசூட்டுவதும், யாது கைம்மாறு செய்வேனென நன்றி கூறிய கர்ணனுக்குத் துரியோதனன் அவனை நோக்கி, அதிக ஸ்நேகத்தை விரும்புகிறேன் என்பதும், அவன் அவ்வாறொழுகியதும் ஈண்டு நினைவுகூறற்பாலன.
5. இவ்வுரை சில ஏடுகளில் இல்லை.
6. வையகத்தைக் காக்கும்—உ. வே.
7. உபகாரியாகிய சிறப்பை, வில்லிபுத்தூரார், "வல்லார் வல்ல கலைஞருக்கும் மறைநூலவர்க்குங் கடவுளர்க்கும், இல்லாதவர்க்குமுள்ளவர்க்கும் இரந்தோர்தமக்கும் துறந்தவர்க்கும், சொல்லாதவர்க்கும் சொல்பவர்க்கும் சூழும் சமயாதிபர்களுக்கும், அல்லாதவர்க்கும் இரவிமகன் அரிய தான மளிக்கின்றான்" (கிருட். 235) என்று கூறுதல் காண்க.

அகவல் 40.

தீவினை நிகழ்ச்சி

அறப்பயன் றீனி னமிந்தே யானுங்
கடுப்பா டெய்தல் விடுத்தோ வின்றே
தக்க னெடுத்த மூத்தீ முற்றத்
தொக்க வானோ ருற்றதை பெரிதே
எயிறுந் துண்டமு முகனுங் கையும்
அந்தியும் வாணியு மிந்துவு மெரியும்
இடிப்பத் தக்கனி ருஞ்சிர மிழந்து
தகர்ச்சிர மெடுத்துப் [1]பிழைத்ததை யரிதே
வாசவன் கோகில மாயினன் கேசவன்
[2]பேயா யகன்று தாயினன் கடிதே
[3]இந்திர சித்தோ டியாளி வரருசி
தந்திரம் [4]பயின்றோர் தலைமையின் வழாஅர்
வினைப்பய னுணர்ந்து வெல்வகை [5]நாடித்

---

1. மிகைத்ததை—பா. வே.
2. சாவா யகன்று தாவினன் கடிதே—பா. வே. பேயா யகன்று பெயர்ந்தனன் பறந்தே —பா. வே.
3. இந்திரசித்து, யாளி, வரருசி என்ற மூவர் கதை வடமொழிக் கதா சரித் சாகரம் என்னும் கதைக் கடலில் வேறுபட்டுக் காணப்படுகிறது. அவ்வடமொழிக் கதைக்கடற்கு முதனூல் குணாட்டியர் என்போரால் பைசாச மொழியில் எழுதப்பெற்றதென்றும், வடமொழி நூல் மொழிபெயர்ப்பேயன்றி முதனூலன்றென்றும் கூறுவர். ஆகவே, ஈண்டு வரும் இக்கதை, வடமொழிக் கதையின் வேறுபடுதலால், இறந்துபோன முதனூலைக் கொண்டு ஒப்பு நோக்கினாலன்றி உண்மை நிகழ்ச்சி விளங்காத வகையில் உளது.
4. பயின்று—பா. வே.
5. நாடா—பா. வே.

தவத்திறம் படருங்காலை [1]முகைத்தபு
கொம்மை வெம்முலை யிளையோட் கூடும்
தன்மைய [2]னன்றியு மருந்தினன் றணியல்
அயில்புரை நெடுங்க ணம்பணைத் திரடோள்
மயிலியற் சாயற் குயிலியற் கிளவிக்
கலங்கழி மகளி ரையிரு றூற்றுவர்
மணந்தோன் மன்ன னுணங்க யாளி
கூவற் றூண்டிய [3]காதற் காசனி
[4]ஆதிப் புலைச்சி யாகி மேதினி
இன்னிசை யெழுவர்ப் பயந்தோ [5]னீண்டே
சிந்து நாடன் செயத்திர தன்முடி
இலங்கிலை வாளியி னிறுத்தோ னிற்ப
நிலம்புக வெறிந்த [6]தன்றலை தவம்புரி
தந்தை தரைசே ரந்தரம் பெரிதே
பாண்டவர் மரபி னுண்டகைக் குரிசில்
சனமயன் வேள்விக் [7]குருமுனி யுற்ற
தன்மையு நன்மைய வன்றே விண்ணோர்
மகுடம் புனைந்த நகுடன் பாந்தட்
படிவங் கொண்டு படிசேர்ந் தன்னே

---

1. முகைத்தாழ்—பா. வே.
2. தன்மை யன்றி—பா. வே. தன்மையனுகி வருந்தினன் றள்ளில் —பா. வே.
3. மாதர்ப் புலைச்சி; மாதப் புலைச்சி—பா. வே.
4. இவ்விரண்டடிகளும், கூவற் றூண்டு மாதப் புலைச்சி, காதற் காசனி யாக மேதினி ” என அச்சுப்பிரதியிற் காணப்படுகின்றன.
5. வீண்டே—பா. வே.
6. தவம்புரி தந்தை, தன்றலை—பா. வே.
7. குறுமுனி—பா. வே.

திருமணி வள்ளத் துயிர்மருந் [1] துதவிற்
றடப்படு தெண்ணீ ரானும்
35. உடற்பகை யற்று லுணருங் காலே.

இஃது ஊழ்வலியால் தீவினை நிகழுங்காலத்து வந்த நன்மையும் தீமையாம் என்பது கூறியது.

1—2. உரை: (அறப்பயன்........இன்றே) அறப்பயன் தீரின்—பூருவ புண்ணிய கன்மம் புசித்தற்ற காலத்து ; அமிழ்தேயானும் கடுப்பாடு எய்தல்—[2] அமுதமே யாயினும் நஞ்சின் றன்மைத்தாதல் ; விடுத்தோ இன்று—விட்டொழியுமதில்லை, அஃது எவ்வண்ண மென்னில் ;

3—4. (தக்கன்........பெரிதே) தக்கன் எடுத்த முத்தீ முற்ற—[3] தக்ஷப் பிரஜாபதியானவன் எடுத்துக் கொண்ட யாகம் முடித்தற் பொருட்டு; தொக்க வானோர் உற்றது பெரிது—கூடிய தேவர்கள் பட்ட அபசயம் பெரிதாகும் ;

5—8. (எயிறும்..............அரிதே) [4] அந்தி எயிறும் வாணி துண்டமும் இந்து முகனும் எரி கையும் இழப்ப—[5] ஆதித்தர் பன்னிரு

---

1. துதவி—பா. வே.
2. அமிழ்நத்தையே புசிக்கினும்—உ. வே.
3. தக்ஷப்பிரஜாபதி, தக்ஷனென்னும் பெயருடையவனும் பிரமாவின் புதல்வனும் ஆகியவன். பிரமாவின் மகனாதல்பற்றிப் பிரஜாபதி எனப்பட்டான். இவன் பிரமாவின் வலக்கைக் கட்டை விரலினின்று பிறந்தானென்று வியாச பாரதம் (ஆதி. அத். 67) கூறுகிறது. இவன் செய்த யாகத்தில் தேவர் முறிந்தோடிய செய்தியை "சாடிய வேள்வி சரிந்திடத் தேவர்கள், ஓடிய வாபாடி யுந்தீபற, உருத்திர நாதனுக் குந்தீபற" (திருவுந்தி. 5) என்று திருவாசகம் கூறுகிறது. வானோர் உற்ற பரிபவத்தைப் பின்னர் விரித்துக் கூறுதலின், ஈண்டுத் தொகைவகையில், தொக்கவானோ ருற்றது பெரிதே என்றார்.
4. இப்பகுதி உரைக்கேற்ப முறை செய்யப்பட்டது.
5. ஆதித்தர் பன்னிருவருள் பூஷன் என்பான் பல்லிழந்தானென்று யசுர்வேத தைத்திரிய சங்கிதை கூறுகின்றது. திருவாசகம், "சூரியனார் தொண்டை வாயினிற் பற்களை, வாரி நெரித்தவாறுந் தீபற" (15) என்று கூறுகிறது.

வருள் ஒருவன் பல்லும் [1]வாணி மூக்கும் சந்திரன் முகமும் [2]அக்கினி கையும் இழப்ப ; தக்கன் இருஞ்சிரம் இழந்து—தக்கன் தனது [3]பெரிய தலை அறுப்புண்டிழந்து ; தகர்ச் சிரம் எடுத்துப் பிழைத்தது அரிது—பின்பு சிவபெருமான் அனுக்கிரகத்தால் [4]ஆட்டின் தலையைப் பெற்றுப் [5]பிழைத்ததே அரிதாயிற்றுக் காண் ;

9—10. (வாசவன்....... ....கடிதே) [6]வாசவன் கோகிலம் ஆகினன்—இந்திரன் குயிலாய்ப் பறந்து திரிந்தனன் ; கேசவன் பேயாய் அகன்று கடிது தாயினன்—[7]விட்டுணு பேயாய் நீங்கிக் கடிதாகத் தாவிச் சென்றான் ;

11—16. (இந்திரசித்தோடு........தணியல்) இந்திரசித்தோடு யாளி வாருசி—[8]இந்திரசித்தும் யாளியும் வாருசியுமாகிய இருடிகள்

---

1. வாணி மூக்கும் சந்திரன் முகமும் இழந்து அல்லலுற்றதை, "நாமகள் நாசி சிரம் பிரமன்படச், சோமன் முகநெரித்துந் தீபற, தொல்லை வினைகெட வுந்தீபற" (ஷை 13) என்பது காண்க.

2. அக்கினி கை யிழந்ததை, "வெய்ய வனலங்கி விழுங்கத் திரட்டிய, கையைத் தறித்தானென் றுந்தீபற" (ஷை 7) என்பதனு லறிக.

3. பெரிதாகிய தலையை அறுப்புண்டிழந்து—பா. வே.

4. தக்கன் ஆட்டின் தலைபெற்ற செய்தியை, "ஆட்டின் தலையை விதிக்குத் தலையாகக், கூட்டிய வாபாடி யுந்தீபற" (ஷை 11) என்பது காண்க.

5. பிழைத்தது அரிதுகாண்—உ. வே.

6. இந்திரன் குயிலாய வகையை, "புரந்தர னாரொரு பூங்குயி லாகி, மரந்தனி லேறினா ருந்தீபற, வானவர் கோனென்றே யுந்தீபற" (ஷை 9) என்பதனு லறிக.

7. இனித் திருவாசகம், விட்டுணு பேயுருக் கொண்டதாகக் கூறாமல், "ஆவா திருமால் அவிப்பாகங் கொண்டன்று, சாவா திருந்தானென் றுந்தீபற" (ஷை 6) என்றே கூறுகிறது.

8. இம்மூவரையும் வாருசி, வியாடி, இந்திரதத்தர் என்று வடமொழிக் கதாசரித் சாகரம் என்னும் நூல் கூறுகின்றது.

மூவரும்; [1]தந்திரம் பயின்றோர் தலைமையின் வழாஅர்—சாத்திரங்களெல்லாம் பயின்று தங்கள் முதன்மைத் தன்மையில் வழுவாதவராகி; [2]வினைப்பயன் உணர்ந்து—தங்கட்குப் பூருவ கன்மபலம் வருவதை [3]முன்பே அறிந்து; வெல்வகை நாடி—அதனை வெல்லும் உபாயம் காண்பாராய்; தவத்திறம் படருங்காலை—தவத்தைப்பூண்டு தேசாந்தரம் சஞ்சரிக்கிற காலத்திலே; [4]முகைத்தபு கொம்மை வெம்முலை இளையோள் கூடும் தன்மையன் அன்றியும்—(வரருசி) [5]கோங்கரும்பை [6]வீழ்த்திய திரட்சியும் விருப்பமுமுள்ள தனங்களையுடைய [7]இளையாளைக் கூடுதலாகிய தன்மையுடையனுனதேயல்லாமலும்; தணியல் அருந்தினன்—சுராபானமும் பண்ணினான்;

17—20. (அயில்............உணங்க) மன்னன் உணங்க—ஓர் அரசன் தேகம் விட்ட காலத்திலே; அயில்புரை நெடுங்கண்—வேலையொத்த நெடிய கண்ணையும்; அம்பணைத் திரள்தோள்—அழகிய மூங்கிலைப் போன்ற திரட்சியையுடைய தோளையும்; மயிலின் சாயல்—மயிலையொத்த சாயலையும்; குயில் இயல் கிளவி—குயில்போன்ற

1. தத்துவ மந்திரப் பொருளை உண்டாக்குவதும் காப்பாற்றுவதும் செய்யும் காரணத்தால் சாத்திரம் தந்திரமெனப்படும்; இத்தகைய சாத்திரம் ஆகமமாதலால் ஆகமங்கள் தந்திரமெனப்படுகின்றன. (காமிகாகமம். தந்திராவதாரப்படலம். சு. 29).

2. கற்றோர்க்குத் தாம் வரம்பாகிய ஞானக் கண்ணுடையராதலின், வினைப்பயனை முன்பே உணர்ந்து கொண்டனர்.

3. இச்சொல் சில பிரதிகளில் இல்லை.

4. முலையாகிய சிறப்பையுடைய வுறுப்பிற்குக் கோங்கரும்பே சீரிய வுவமையாகச் சான்றோர் எடுத்து வழங்குபவாதலின், ஈண்டு முகையினைக் கோங்கின் முறையாகவுரை கூறப்படுகிறது. "கோங்கின் குவி முகிளமுலை" (முருகு. 34-5) என வருதல் காண்க.

5. சிவகணங்களுட் சிறந்தோருள் ஒருவராகிய புட்பதந்தரென்பவரே உமையம்மையின் சாபத்தால் நிலவுலகத்தில் கௌசாம்பிநகரத்தில் வரருசியென்றும் காத்தியாயனர் என்றும் பெயர்தாங்கி நிலவினர் என்று வடமொழிக் கதாசரித்சாகரம் என்னும் நூல் கூறுகின்றது.

6. தாழ்த்திய—உ. வே.

7. தன்னொடுபிறந்த தனக்கு இளையாளை—உ. வே.

வசனத்தையுமுடைய அவன் மனைவியர்களாகிய; [1]கலங்கழி மகளிர் ஐபிருநூற்றுவர்—மங்கலவணியைக் கழித்த விதவைகள் ஆயிரவரை; [2]மணந்தோன்—[3]இந்திரசித்து முனிவன் [4]பரகாயப் பிரவேசம் பண்ண வல்லலவ னாதலாலே அவனுடைய தேகத்திற் புகுந்து கூடிக் காமவின்பம் கொண்டான்;

20—23. (யாளி..........ஈண்டே) ஈண்டே—இவ்வண்ணமே; யாளி—யாளியென்பவனும்; காகற் காசனி—தன் சிநேகத்துக்கு இருப்பிடமானவளான; கூவல் தூண்டிய—தன்னாலே கிணற்றிலே தள்ளப்பட்ட; ஆதிப் புலைச்சி யாகி—பழைய சண்டாளப் பெண்ணாதலாலே அவளோடேகூடி; மேதினி இன்னிசை யெழுவர்ப் பயந்தோன்—இவ்வுலகத்திலே இனிய கீர்த்தியையுடைய [5]யோகநந்தன் முதலிய பிள்ளைகள் [6]எழுவரைப் பெற்றான்.[7]

---

1. கலங்கழி மகளிர்—கைம்பெண்டாட்டிகள்; "கொய்ம்மழித் தலையொடு கைம்மையுறக் கலங்கிய கழிகல மகடூஉ" "கழிகல மகளிர்" (புறம். **261, 280**) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

2. மணந்தோன் (20) பயந்தோன் (23) என்ற வினை முற்றுக்கள் ஆவோவாகச் செய்யுளில் வந்தவையாகும்; "பாலறி மரபின் அம்மூவீற்றும் ஆவோ வாகும் செய்யு ளுள்ளே" (**தொல். சொல். வினை. 14**).

3. விதேசநாட்டுத் தேவ சுவாமி என்னும் பார்ப்பானுக்கு இந்திரசித்து மகனாவான்; **கதாசரித்சாகரத்தில்** இவன் இந்திரதத்தன் என்று அழைக்கப்படுகின்றான்.

4. இந்திரசித்துப் பரகாயப் பிரவேசம் பண்ண வல்லவ னென்பது வரருசி கதையிலும் காணப்படுகிறது.

5. சுநந்தன் முதலிய எழுவரைப் பெற்றான்—உ. வே.

6. அச்சுப்பிரதி, "கபிலருள்ளிட்ட ஏழு பிள்ளைகளையும் பெற்றனள்" என்று கூறுவதோடு, அதனடிக் குறிப்பில், "எழுவர்ப் பயந்தோ னென்றதற்குத் திருவள்ளுவர் அதிகமான் கபிலர் ஔவை உப்பை உறுவை வள்ளி என்னும் ஏழு பிள்ளைகளையும் பெற்றன ளெனவுரை கூறிய பிரதியுமுண்டு" என்று கூறுகிறது. இதனை, **ஆதிப்புலைச்சி** யென்றும் பிள்ளைகள் எழுவரைப் பெற்றன ளென்றும் வருவது கொண்டு **இடையிலே யாரோ செருகிவிட்ட பொய்யுரை**யென வறிக.

7. தேவசுவாமியின் உடன்பிறந்தானான கரம்பகன் என்பானுக்கு யாளியென்பவன் மகனாவான். இவனை வியாடியென்றே கூறுப.

24—27. (சிந்துநாடன்............பெரிதே) சிந்து நாடன் செயத் திரதன் முடி இலங்கிலை வாளியின் இறுத்தோன் நிற்ப—சிந்து விஷயத்திற்குக்[1] கர்த்தாவான செயத்திரதனுடைய தலையை விளங்கா நின்ற இலைபோன்ற அம்பாலே அறுத்த அருச்சுனன் இறவாதுநிற்க; தவம்புரி தந்தை நிலம்புக எறிந்த தன்தலை—இச்செயத்திரதன் பிதாவாகிய விருத்தக்ஷத்திரன் "என் மகன் தலையைத் தரையில் விழவிட்டார் தலை சின்னபின்னப்பட்டுப் போகவேண்டு"மென்று [2]சமந்த பஞ்சக மடுவின்கண்ணே நின்று தவசுபண்ண, அவ்வருச்சுனன் தனது அம்புச்சரத்தாலே அச்செயத்திரதன் தலையைத் தரையில் விழாதே கொடுசென்று அவன் (விருத்தக்ஷத்திரன்) கையிலேயிட, அந்தத் தலையைக் கண்டு அருவருத்துப் பூமியிலே விழ எறிந்த அவ்விருத்தக்ஷத்திரன் தலை; தரைசேர் [3]அந்தரம் யாது—சின்னமாய்த் தரையில் வீழ்ந்த அந்தரமாகிய தீமை பிரகாசமாய்ப் பெரிதானதன்றோ;

---

1. வடநாட்டுக் கல்வெட்டுக்கள் அனைத்தும், வட பகுதியிலுள்ள நாடுகளை **விஷயம்** என்றே குறிக்கின்றன; ஒட்டியர் நாட்டை **ஒட்ட விஷயம்** என முதல் இராசராசன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுவதும் பிறவும் இதற்குச் சான்றாகும்.

2. திரேதாயுகம் துவாபரயுகம் என்ற இரண்டுக்குமிடையில், பரசுராமர் கிலவேந்தரைக் கொன்று திரிகையில் "தம்முடைய பராக்கிரமத்தினால் க்ஷத்திரியர்களெல்லாரையு மழித்து ஸமந்த பஞ்சகமென்னுமிடத்தில் ஐந்து ரக்த மடுக்கள் உண்டாக்கினா" ரென்றும் "ரக்தமே ஜலமாக நிரம்பிய அந்த மடுக்களில் ரக்தத்தினாலேயே பிதிர்களுக்குத் தருப்பணம் செய்தா" ரென்றும், அவர் செய்கையை யுவந்து போந்த பிதிர்களை வணங்கி, நான் கோபத்தினால் மூடப்பட்டு க்ஷத்திரியர்களை யழித்ததாகிய இந்த பாவத்தினின்றும் விடுபடக் கடவேன்; என்னுடைய இந்த மடுக்களும் புண்ணிய தீர்த்தங்களாகப் பெற்றுப் பூமியிலிருக்கக் கடவன" என்றும் வேண்டிக்கொள்ள அவர் அங்ஙனமே வரந்தந்தனரென்றும், அதுவே காரணமாக அந்த மடுக்கள் உள்ள தேசமே பின்பு சமந்த பஞ்சகமென வழங்குவதாயிற்றென்றும் பாரதம் (ஆதி. அத்தி. 2) கூறுகிறது.

3. அந்தரம் யாது—அந்தரமாகிய தீமை யாதாயிற்று? உலகு முழுதும் நன்கறியப் பரவிற்றன்றோ என்பார் "பிரகாசமாய்ப் பெரிதான தன்றோ" என்று உரை கூறினர்.

28—30. (பாண்டவர்...............அன்றே) பாண்டவர் மரபின் ஆண்டகைக் குரிசில் சனமயன்—பாண்டவர்மரபிலே ஆண்டகைமைக்குத் தலைமையான சனமேசயனென்னும் பெயரையுடைய இராசன்; வேள்விக் குருமுனி உற்ற தன்மையும் நன்மையது அன்றே—செய்கின்ற யாகத்திலே ஆசாரியனாகிய முனிவனைச் செய்த [1]பிரமாதத்தாலே குருத்துரோகமான தன்மையும் நன்றுதெரிந்தனவல்லவோ;

30—32. (விண்ணோர்..............சேர்ந்தனனே) விண்ணோர் மகுடம் புனைந்த [2]நகுடன்—தேவர்கள் வணங்கும் இந்திரனாய் முடிசூட்டப்பட்ட நகுடன் என்னும் வேந்தன்; பாந்தள் படிவங்கொண்டு படிசேர்ந்தனன்—சத்த முனிவர்களைச் செய்த அவமதிப்பாலே [3]பெரும்பாம்பின் வடிவுகொண்டு பூமியிலே வீழ்ந்தானன்றே;[4]

33—35. (திருமணி..............உணரூங்காலே) திருமணி வள்ளத்து—அழகிய இரத்தினம் இழைத்த வட்டிலிலே; உயிர்மருந்து உதவிற்று—பிராணனுக்குக் காப்பாக அமிர்த சஞ்சீவியான மருந்து

---

1. பிரமாதம்—குற்றம். முனிவன் தூங்கிக்கொண்டே ஓமம் செய்வதைப் பார்த்த சனமேசயன் தன் கையிலிருந்த தருப்பையால் அவனைத் தட்டவும், அவன் தீக்கணுக் கண்டு மருண்டு ஓமகுண்டத்தே வீழ்ந்து இறந்தானென்று பாரதம் கூறுகிறது. குருமுனி என்பது போலாது அவனோர் எழைப் பிராமணனென்றே பாரதத்துட் காணப்படுகிறது.

2. நகுடன் ஆயுவென்னும் வேந்தனுக்குச் சுவர்ப்பானவி என்பாளிடம் பிறந்த மக்கள் அறவருள் முதல்வன் அறச்செய்கையின் பயனாய் "இந்திராதிகாரத்தைச் செலுத்தினான்" பாரதம் கூறுகிறது.

3. மலைப்பாம்பான வடிவு கொண்டு—உ. வே.

4. நகுடன் பாம்பாய்க் கெட்டழிந்த கதையைத் திரிகூடராசப்பக் கவிராயர், "சசிகாமம் பிடித்தலைப்பத் தலைகீழாக மகுடம்போய் வானகம்போய் வையகம்போய் அரசும்போய் மலைப்பாம்பாக நகுடன்போய் வீழ்ந்த கதையறியாயோ" (குற்று. மந்த. 37) என்பர். நகுடன், கொள்ளைக்காரர்களின் கூட்டங்களைக் கொன்று ரிஷிகளைக் கப்பங்கொடுக்கச் செய்தான்; அவர்களைப் பசுக்களைப் போல் முதுகில் தன்னைத் தூக்கச்செய்தான்" (வியாசபா. ஆதி. அத். 69) என்றே கூறுகிறது.

கூட்டித் தந்ததாயினும்; அடப்படு தெண்ணீரானும்—காய்ச்சித் தெளிந்த குடிநீரேயாயினும்; உணருங்கால்— அறிவுடையோர் விசாரிக்குமிடத்து; [1]உடற்பகை அற்று—உடலுக்குப் பகையாதும் [2]அத் தன்மையையுடைத்தன்றே; எ. று.

[3]ஆல், அசை. ஏகாரம், தேற்றம்.

அகவல் 41

பிராரத்த கன்ம சேதம்.

பழவினை [4]பயின்ற பழுதின் றயின்று
வருவினை தரூஉம் வாயி லறிவென்
கபாடச் செந்தாழ் கடாஅவ விடாஅ
துடைவ [5]தாயி னொழியாப் பாசத்
5. தொல்லை வல்வினை துகடபு காட்சி
செல்லா [6]துறுமதற் கெல்லை யாதெனின்
படைப்புப் பூண்ட வொருவர்க் கவையே

---

1. அற்ருல் என்ற பாடங்கொண்டு பூருவ புண்ணியமான கருமபலம், புசித்தற்ருல் அதுதானே உடலுக்குப் பகையாம் அறிவுடையோர் விசாரிக்குமிடத்து என்று உரை கூறிய பிரதியுமுண்டு.

2. இது, மாதவன் என்னும் பிராமணனுக்குத் தேவதத்தன் கொடுத்த பால் நஞ்சாய் இறப்பித்ததும், பிரமதத்தன் என்னும் வேதியனுக்கு விகிதசேனன் கொடுத்த தண்ணீர் உயிரிழத்தற்கேதுவாயினதும் ஆகிய வடமொழி கதாசரித்சாகரத்துட் கண்ட கதைகளையுட் கொண்டிருப்பது தெரிகிறது.

3. இவ்விலக்கணக் குறிப்பு அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

4. பயந்த—பா. வே.

5. துறந்த—பா. வே.

6. இக்கருத்தோடு, "அறிவாலே யறியாமை யழிகையாலே அணற்று நி செய்வினையாலே வினைபோ மாளுல், இறவாம லிவ்வாக்கை முன்பு போல விடரின்ப நுகருவதிற் கென்னை யென்னின், உறவாகக் காரணத்தை மீண்டொன்ருதே காரியமா யொழிவனவு மீண்டு மொன்றிப், பிறவாதே கிற்பனவு முளவியாக்கை பிறந்தபடியே பிரியு முன்பு கூடா" (குறுந். 376) என்று வருவதனையும் காண்க.

துடைப்புப் பூணு வெணைப்பல நிறத்த
மண்ணை நல்லான் வயிறுதர வந்த
வெண்ணெ யொண்பால் புண்ணியக் குழம்பு
மலைய சந்தின் கலைநவி லின்றுணி
நறுநெய் வெண்டயிர் நலங்கே ழொண்படி
மைந்தம னறுவிரைச் சந்தி னின்சே
ருசா வாறு போல [1]வாங்குப்
போகா தம்ம புராதன மாகந்
தொடநனி நிவந்த கொடிநுடங் காரெயில்
வைவேன் முதல மண்ணிரும் பாதற்
கைய மில்லாச் செய்தி யேய்ப்ப
உள்ளத் துள்ளிய வுருதற்
குள்ளத் துள்ள றள்ளுமதி விரைந்தே.

இது பிராரத்த கன்மம் [2]ஞானவுபாயத்தாற் கழியாது, அதை அனுபவித்தே கழிக்கவேண்டுமென்று கூறியது.

1—4. உரை: (பழவினை......................உடைவது) பழவினை பயின்ற-பூருவகன்ம பலத்திற் பக்குவப்பட்டவற்றை; [3]பழுதின்று

---

1. இக்கருத்தே "காரியமாவதன் முன்னு மான போதும் அழிபொழுதும் காரண ரூபமதாம் பித்தி, கூரியவேல் கிற்பதவுங் குழம்பு மாணுற் கோமலமாகா சந்தின் குழடு மாகா, சிரிய நெய் தயிர் வெண்ணெய் பாலுமாகா தெளியறிவாற் சிதையுமறி யாமையாகா, காரியமா மூடலெடுத்த கருமங் துய்த்துக் கழிதலா லறிவதனுற் கழிக்கிடாதே" (குறுந்தி. 377) என்று கூறப்படுதல் காண்க.

2. ஞானவுபாயத்தாற் கழியாதே அனுபவித் தொழிய வேண்டுமென்று சாதித்தது – பா. வே.

3. பழவினையின் பயன் புசித்தறுதற்குப் பக்குவப்பட்ட வழியே எஞ்சதலின்றி நுகரப்படுமாதலின், பழவினை பயின்ற என்றும் இக் நுகர்ச்சிக்கென்று உடல் வந்தமையின் இஃதுண்ணுது கழியாதென்றற்குப் பழுதின் றயின்று என்றும் கூறினர். "ஏன்ற வுடற் கன்மம் அனுபவத்தினுல் அறுத்து" (சிவ. சித். 8 : 10) என்றும், "ஏன்ற வுடற் பழவினைய தூட்டும்" (சிவப். 88) என்றும் சான்ருேர் கூறுதல் காண்க,

அயின்று—குற்றமறப் புசித்தற [1]வேண்டுமவையிற்றைக் குற்றமறப் புசித்த; [2]வருவினை தரூஉம் வாயில்—[3]சுயங்கன்மம் [4]வரும் வழிக்குப் பரிகாரம்; கபாடம் [5]அறிவு என் செந்தாழ் கடாவ விடாஅது

---

1. இத்தொடர் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

2. பழவினைப் பயனை நுகருங்காற் செய்யப்படும் முயற்சியும் செய்கையுமே ஏதுவாக மேலும் வினையீட்டப்படுதலால், அவ்வாறு வினை யுண்டாகாமைக்கு நெறி கூறுதலின், **வருவினை தரூஉம் வாயில்** எனப்படுகிறது. "மேலைக்கு வித்துமாகி விளைந்தவை யுணவுமாகி, ஞாலத்து வருமாபோல நாம் செயும் வினைகளெல்லாம் ஏலத்தான் பலமாச் செய்யும் இதமகிதங்கட் கெல்லாம், மூலத்த தாகி யென்றும் வந்திடும் முறைமையோடே" (சிவ. சித். 2 : 11) என வருவது காண்க.

3. சுயங்கன்மம்—ஆகாமிய வினை.

4. வரும் மனுதி வாயில்களுக்கு—உ. வே.

5. அறிவென்னும் செந்தாழ் என்றதற்கேற்ப நிறையென்னும் கபாடமென இயைத்துக் கொள்க; அஃது ஈண்டு எஞ்சி நின்றது. கதவுக்குத் தாழ் இன்றியமையாமை பற்றி, "அறிவென் செந்தாழ்" என்றார்; "காழோன் றுயர்திண் கதவு வலியுடைத்தோ தாழொன் றில தாயிற்றுன்" என்று பிறசான்றோரும் கூறுதல் காண்க. மெய்யுணர்வு பெறுதலே சுயங்கன்ம முண்டாகாமைக்கு வாயிலாகும்; மெய்யுணர்வு பெற்றோர் எடுத்த வுடம்பளவாய பழவினைப் பயனை நுகருங்கால் சுயங்கன்ம முண்டாயின் அது ஞானப் பேற்றால் அழிந்துபோம் என்றற்கு, **அறிவென் செந்தாழ் கடாவ விடா துடைவது** என்றார்; இவ்வாறே சான்றோரும் "தொல்லையில் வருதல்போலத் தோன்றிருவினையதுண்டேல், அல்லொளி புரையு ஞானத் தழலுற வழிந்துபோமே" (சிவப். 89) என்றும், "செய்ய திருக்கண்ணருளானோக்கிக் கடியபிறப்பாற் பட்ட புண்ணும் இருவினையும் போயகல" (போற்றி. 74–5) என்றும், "இனிச் செய்கன்மம் மூலமலம் ஞானத்தால் இடிப்பன்" (சிவ. சித். 8–10) என்றும் கூறுவர். இப்பகுதிக்குரைகண்ட நிரம்பவழகியார், "கன்மங்களெல்லாம் போக்கியும் சரீரமிருக்கையாலே மீளவும் பிராரத்தமும் ஆகாமியமும் வாதனையாலே போகாதாகையால் அது போகைக்கு இவ்விடத்திலே மேற்செய்யப்பட்ட ஆகாமியத்தையும் அதற்கேதுவான ஆணவமலத்தையும் பரமசிவன் ஞானத்தினாலே இல்லையாக்குவன்" என்று கூறுவது ஒப்புநோக்குக.

உடைவது—[1]நிறை யென்னுங் கதவைச் சிவஞானமென்னும் அழகிய தாழாலே [2]யடைக்க அஃது [3]ஐயமறக் கெடும் என்று ஆசாரியன் அருளிச்செய்ய;

4—6. (ஆயின்......யாதெனின்) ஆயின்—அங்ஙனமாயின்; ஒழியாப் பாசத் தொல்லை வல்வினை—விடாத பாசமாய்ப் பந்தித்துக் கிடந்த பழையவாகிய வல்வினைகள்; துகள்தபு [4]காட்சி செல்லாது உறும்—[5]குற்றமற்ற ஞானமில்லாததினாலே நீங்காத கன்மமாய் எண்பத்துநான்கு நூறாயிர யோனிகளிலே செனித்தற்கு நிச்சயமுண்டாதலாலே; அதற்கு எல்லை யாது எனில்—[6]அவையிற்றை யான் புசித்தறும் எல்லை யாது? இதற்குப் பரிகாரமில்லையோ என்று நீ வினவில்;

7—8. (படைப்பு........திறத்த) படைப்புப் பூண்ட ஒருவர்க்கு—பூருவகன்மபலம் புசித்தற வேண்டுமென்ற இதற்கு இளைக்கவேண்டா, காண், [7]புசிக்கைக்காக முன்பே செய்துகொண்ட கன்மத்தையுடைய

---

1. சிவஞானமென்னுங் கதவை அழகிய தாழாலே—உ. வே.

2. வருவினை தரூஉம் வாயிலை நிறையென்னும் கபாடத்தான் மூடிச் சிவஞான மென்னுந் தாழிடுக; இட்டவழி, வினை வருமாறின்றிக் கெடும் என்பதாம்; "சார்புணர்ந்து சார்புகெட வொழுகின் மற்றழித்துச், சார்தரா சார்தரு நோய்" (குறள் **359**) என்ற தமிழ்மறைப் பொருளை ஈண்டு நினைவு கூர்க.

3. ஆசற வொழியும்—உ. வே. ஆசு, பற்றுக்கோடு "ஆசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ" (புறம் **235 : 16**) என்புழிப்போல.

4. காட்சி யென்புழி ஆலுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது. மெய்யுணர் வெய்திய வழியும் பிராரத்த வினையைப் புசித்தற வேண்டியிருத் தலால், அஃது அறவே கெடுதற்கு உபாயம் வேண்டுமாறு தோன்ற, துகள்தபு காட்சி செல்லா துறுமதற்கு எல்லையாது எனில் என்றார்.

5. குற்றமற்ற ஞானத்தால் கெடாதே பக்குவப்பட்டுப் புசிக்கைக் கீடாக தாவர சங்கம யோனிகளிலே செனித்தற்கு நிச்சயமுண் டாக்குதலாலே—உ. வே.

6. இங்ஙனமாக வரும் இவையிற்றை—உ. வே.

7. உலகிற் பெருப்பான்மையும் செய்தார் செய்தன தம்மால் அழிக் கப்படுமாயிருக்க ஒருவரா லாக்கப்பட்ட பொருள்கள் அவரால் அழிக்கமுடி யாதனவாய் எத்துணையோ வர்க்கமுள—உ. வே.

[1] ஒருவருக்கு; அவையே தடைப்புப் பூண — [2] அவையிற்றில் அவரால் அழிக்கப்படாதனவாய்; எனைப் பல திறத்த—எத்துணையோ வர்க்கம் உள; ஆகலால், பூருவ கன்மபலம் உள்ள துணையும் புசித்தே தீரவேண்டும் என்று அறிவாயாக; [3] அஃது எங்ஙனமென்னில் அதற்குத் திட்டாந்தம்:—

9—15. (மண்ணை ......புராதனப்) [4] பண்ணை நல்லான் வயிறு தர வந்த—அழகையும் குணத்தையுமுடைய பசுவினிடத்[5] துண்டாகி வந்த; [6] நறுநெய் வெண்ணெய் வெண்தயிர் ஒண்பால் நலங்கேழ் ஒண்பொடி புண்ணியக் குழம்பு ஆகாவாறு போல—நறுநெய்

---

1. பிராத்தவினைப் புசிப்புக்காக உடம்பெடுத்த ஒருவர் அவ்வுடம்பால் அதனைப் புசித்த லின்றியமையாதென்பார், படைப்புப்பூண்ட ஒருவர்க் கென்றார். எனவே, நிலமேனின்ற மரம்போல அவர் வினைமேல் நிற்குமாறு பெற்றாம். "துறப்பார்மன் துப்புரவில்லார் உறற்பால வூட்டா கழியு மெனின்" (குறள் 378) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

2. அவையிற்றில்—அக்கன்மங்களில்.

3. இவ்வினைகட்கு முதல் அவரேயாக, செய்த அவரே அவற்றை நுகராது கழிதல் கூடுமாதலின், அவற்றை நுகர்ந்தே கழித்தல் வேண்டும் என்பது எங்ஙனம் எனில் என்பதாம். இதனை முன்னைப் பிறவிற் செய்யப்பட்டு இம்மையிற் பிரார்த்தமாய்ப் பக்குவப்பட்டு வந்த வினைப்பயன் அவரால் கழிக்கப்படாதென்பதைப் பின்வரும் எடுத்துக்காட்டுக்களால் விளக்குகின்றார்.

4. "நுதிமுக மழுகிய மண்ணைவெண் கோட்டுச் சிறுகண்யானை" (அகம். 24) என்பதன்கண், "மண்ணை வெண்கோடு மழுமட்டையான கோடு" என்பர் பழையவுரைகாரர். இப்பொருண்மை "நுதிமுக் மழுகிய" என்பதனாலே விளங்குதலின், இவ்வுரைகாரர் கூறும் பொருள் சிறப்புடைத்தாதலறிக.

5. துண்டாகியவற்றில்—உ. வே.

6. நறுநெய் வெண்ணெயாகாதவாறுபோல; வெண் தயிர் ஒண்பால் ஆகாவாறுபோல; நலங்கே ழொண்பொடி புண்ணியக் குழம்பு ஆகாவாறுபோல என இயைத்துக்கொள்க. இந்நூலாசிரியர் ஆக

[1]வெண்ணெயாகாதவாறு போலவும், வெண்மையையுடைய தயிர் இனிய பாலாகாதவாறு போலவும், அழகிய ஒளியையுடைய திருநீறு [2]சாணிக் குழம்பாகாதவாறு போலவும்; மைந்து அமல் நறு விரைச் சந்தின் இன்சேறு—[3]அழகு நிறைந்த நறுநாற்றத்தையுடைய இனிய சந்தனக்குழம்பு; கலை நவில் மலைய சந்தின் இன் துணி—[4]சாத்திரங்களிலே புகழ்ந்தோதப்பட்ட பொதிகைமலையில் உண்டான நறிய சந்தனக் குறடு; ஆகாவாறு போல—ஆகாதவாறு போலவும்; ஆங்கு

மங்களை நன்குபயின்றவராதலின், ஆவிடத்துப் பெறுவனவற்றைத் தீவிய செஞ்சொற்களாற் சிறப்பித்துக் கூறுதல் காண்க; "பாவுங் கலைகளாகமநூற் பரப்பின் தொகுதிப் பான்மையினால், மேவும் பெருமையருமறைகள் மூலமாக விளங்குலகில், யாவுந்தெளிந்த பொருணிலையே யெய்த வுணர்ந்த வுள்ளத்தால், ஆவின் பெருமை யுள்ளபடி யறிந்தார் ஆயர்க்கருள் செய்வார்" (பெரியபு. சண். 18) எனவருவது காண்க.

1. வெண்ணெயென்புழி வெண்மை நிறப்பண்பேயன்றி, மணமின்மையும் குறித்து நின்றது.

2. சாணகச் சாறாகாதவாறு போலவும்—உ. வே. வேள்வி முதலிய வைதிக காரியங்கட்குத் தூய்மை செய்யும் பொருளாகத் திகழ்தலின், சாணிக் குழம்பைப் புண்ணியக்குழம்பு என்றார்.

3. வலிதாகிய அழகு நிறைந்த—உ. வே.

4. நூல்கள் பலவும் பொதியமலையிற் பிறந்த சந்தனத்தையே சிறப்பித்துக் கூறுதலின், "கலைநவில் மலைய சந்து" என்றார்; "தன்கடற் பிறந்த முத்தினாரமும்......தன்மலைத், தெறலருமரபிற் கடவுட் பேணிக், குறவர் தந்த முத்தினாரமும், இருபேராரமும் எழில்பெற வணியும், திருவீழ் மார்பிற் றென்னவன்" (அகம். 13) என்றும், "மன்னுயிரறியாத் துன்னரும் பொதியில், சூருடையடுக்கத் தாரம்" (குறுந். 376) என்றும், "தென்மலைப் பிறந்த சந்தனம்" (சிலப். 4–38) என்றும், "தென்வரைப் பொதியி லார மகிலொடு தேய்த்த தேய்வை" (சீவக. 2187) என்றும், "அந்தண்பொதியிற் சந்தன மரமும்" (பெருங். 1 : 58 : 30) பொங்கு மழைதவழும் பொதியின் மீமிசைச், சந்தனச்சோலை (பெருங். 3 : 2 : 184–5) என்றும் தமிழ்நூல் பலவுங் கூறுதல் காண்க.

புராதனம் போகாது—அச்சரீரத்தில் பிராரத்தமாகி வந்த பூருவ கன்மம் [1]புசித்தல்லது தீராது[2].

15—20. (மாகம்....................விரைந்தே) மாகம் தொட நனி நிவந்த கொடி நுடங்கு [3]ஆரெயில் முதல—சுவர்க்கத்தைக் கிட்ட மிகவுயர்ந்த கொடியசையும் சிறந்த மதில் முதலாகவுள்ளன; மண் ஆதற்கு—மண்ணுதற்கும்; [4]வைவேல் முதல இரும்பாதற்கும்—கூர்மையுடைய வேல் முதலாகவுள்ளன இரும்பாதற்கும்; ஐய மில்லாச் செய்தி யேய்ப்ப—[5]ஐயமில்லையாம், அச்செய்தியை யொப்ப; [6]உள்ளத்து உள்ளிய உருதற்கு—முற்பவங்களினும் [7]இப்பவத்தில்

---

1. புசித்தற வேண்டும்—உ. வே.

2. இக்கருத்தையே, "காரியமாவதன் முன்னுமானபோதும் அழி பொழுதும் காரண ரூபமதாம் பித்தி, கூரியவேனிற் பதுவும் குழம்பு மாறுற் கோமல மாகாசத்தின் குறடுமாகா, சீரிய நெய் தயிர் வெண்ணெய் பாலுமாகா தெளியறிவாற் சிதையுமறி யாமையாகா, காரியமா முடலெடுத்த கருமந்துய்த்துக் கழிவதனு லறிவதனுற் கழிந்திடாதே" (குறுந்தி. 377) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.

3. பகைவர் கொள்ளமுடியாதவாறு பல்வகைப் பொறியும் காப்பு மமையப்பெற்று அருமை மிக்கிருத்தல்பற்றி, ஆரெயில் என்றார்.

4. வேந்தரது இருப்பிற்கு எயிலும், மேற்சென்று பொருதற்கு வேலும் சிறந்தமையின் இவ்விரண்டையே ஈண்டு ஆரெயின் முதல வென்றும், வைவேன் முதல வென்றும் எடுத்தோதினர். "ஆற்று பவர்க்கு மரண்பொருள் அஞ்சித்தற், போற்றுபவர்க்கும் பொருள்" என்றும், "வேலன்று வென்றி தருவது மன்னவன் கோலதூஉங் கோடா தெனின்" (குறள். 741, 546) என்றும் கூறுவதனுலறிக.

5. ஐயமில்லாத செய்தியைப்போல—உ. வே.

6. எனவே, மேலே கூறிய வெண்ணெய், ஒண்பால் முதலியன நெய் யாகவும் தயிராகவும் பக்குவப்பட்டவழி மீட்டும் பக்குவப்படாத வெண்ணெயாகவும் பாலாகவும் மாற்றமுடியாதவாறுபோல, புசித் தற்குப்பக்குவப்பட்டுவந்த பிராரத்த கன்மம் மாற்றமுடியாதென்ற தனுல், பக்குவப்படாத கன்மம், எயிலும் வேலும் போல மாற்றப் படும் என்பது பெறப்பட்டது.

7. இப்பவத்திற் சாதிப்பதற்கு முன்பும் அகங்கரித்துக்கொண்டு-உ.வே.

[1]சற்குருகடாக்ஷிப்பதற்கு முன்பும் யான் எனதென்று அகங்கரித்துக் கொண்டு [2]புத்திதத்துவத்திலே பந்தித்துக் கிடந்த கன்மம் நீங்குவதற்கு; உள்ளத்து உள்ளல் விரைந்து தள்ளுமதி—[3]மனத்தால் ஆர்ச்சித்து அகங்கரித்துக் கொள்ளுமதை உபதேசத்தாலே விரைய அறிந்து விரத்தி கொண்டு கன்மச் சேதம் பண்ணிக்கொள்க[4] எ. று.

---

1. சற்குரு கடாக்ஷமாவது ஞானகுருவால் தீக்கை செய்யப்படுதல். தீக்கை கன்மங்களை நாசம் செய்வதென்று சுவாயம்பு ஆகமம் கூறுகிறது. "கிரணாகமத்திலும் யாதொரு பிராரத்த கன்மத்தால் அநேகம் பிறவிகளில் ஆன்மாக்களால் சம்பாதிக்கப்பட்ட கன்மமும் (சஞ்சிதமும்), வருங்கன்மமும் (ஆகாமியமும்), தீக்கையால், வறுக்கப்பட்ட வித்துப்போல் தடைசெய்யப் பெற்றிருக்கின்றனவோ, அந்தப் பிராரத்தகன்மம் போகானுபவத்தால் நசிக்கின்றதெனக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க" என்பர் அகோர சிவாசாரியார் (இரத். சூ. 165 உரை).

2. சித்தத்திலே பந்தித்துக் கிடந்த—உ. வே.

3. தன்னாற் பிறர்க்கும் பிறரால் தனக்கும் செயலில்லாத இதனை அஞ்ஞானத்தாலே செயலுண்டென்று மனத்தால் அகங்கரித்தார்ச்சித்த இத்தனையே யென்று உபதேசத்தாலே யறிந்து விரைந்து கன்மச் சேதம் பண்ணிக்கொள்க—உ. வே.

4. உள்ளத்தால் ஒன்றனையுள்ளுதலும் வினையாதலினாலும், வினை உரைசெயல்கட்கும் அது காரணமாதலாலும், உள்ளத்துள்ளிய என்றும், உள்ளத்துள்ளியதொன்றை வெளியிடுவதனையும் உகுதல் வாய்பாட்டாற் கூறுதல் மரபாதலின், உகுநற் றென்றும் கூறினார்; "யாண்டும் உகாஅமை வல்லதே யொற்று" (குறள். 585) என்று சான்றோர் வழங்குமாறு காண்க. உபதேசத்தால் பாஞானம் பெற்றுப் பரமே பார்க்கும் இயல்புண்டாதலின் கன்மச்சேதம் நிகழ்வதுபற்றி, "உபதேசத்தாலே விரைய அறிந்து விரத்தி கொண்டு கன்மச் சேதம் பண்ணிக்கொள்க" என்று உரை கூறினார்; "உபதேச மந்திரப் பொருளாலே, உனை நான்நினைந் தருட்பெறுவேனோ" (திருப்புகழ். 106) என்று அருணகிரியாரும் "பரஞானத்தாற் பரத்தைத் தரிசித்தோர் பரமே பார்த்திருப்பர் பதார்த்தங்கள் பாரார்" (சிவ. சித்தி. 11 : 2) என்று அருணந்தி சிவனாரும் கூறுதல் காண்க. "பதார்த்தங்கள் பாரார்" என்றது விரத்தி.

இது [1]பக்குவப்படாதே கிடந்து கன்மச்சேத வுபாயத்தாலே நீங்கும் கன்மத்திற்குத் திட்டாந்தம்.

[2]ஆகாவாறு போல என்பதை எங்குங் கூட்டிக்கொள்க. அம்ம, மதி—அசை.

அகவல் 42

ஞானசித்தரின் அந்தரங்க வேறுபாடு.

மறைமுறை யுணர்ந்த வறிவின் கிழவரும்
மம்ம ரெய்திய மடவ மாந்தருங்
கைதொடல் கண்படை வெய்துறு பெரும்பயங்
களிபடு காமத் தளிதலை மயங்கிய
தகுதியல்லது பகுதி யின்றெனிற்
கேளினி வாழி கெடுகநின் வைலங்
கொய்தளி ரன்ன குலக்கோ மளத்தை
மெய்யுற முயங்கி விடனு யினனே
கொம்மை வெம்முலைத் தன்மகட் டழீஇ
[3]அம்முலை நல்கிய யாயென வுவந்தனன்
மற்றுங் கேண்மதி முட்டாட் டாமரை
நுண்டாது பொதிந்த [4]செந்தோ டன்ன
செங்கை கொங்கைக் கருங்கண் டைவர
மைந்த னென்ன மனமகிழ் புருகிப்
பெருவரை கான்ற சிறு வெள்ளருவியிற்
சொரித லானு பாலே யவையே

---

1. அமைத்த கன்மமாய்—உ. வே.

2. இது அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

3. அம்மநல்கிய—பா. வே.

4. செவ்வேடன்ன—பா. வே.

ஆடவன் வருட வறிவுபிறழ் வெய்தி
[1]மெய்புகு வன்ன கைகவர் முயக்கமொடு
இன்ப வெள்ளத் தன்பியைந் தாஅங்
[2]கறங்கரை நாவி னன்றோ ருள்ளஞ்
சிறந்தன்று மன்னோ தெரியுங் காலே.

இது ஞானசித்தர்க்குப் பாகிய வேறுபாடில்லை யாயினும் [3]அபி யந்தர வேறுபாடு உண்டென்று சொல்லியது.

1—5. உரை: [4]*மறைமுறை அறிந்த அறிவின் கிழவரும்*— *ஆகமத்திற் சொல்லுகிற முறைமையை யறிந்த* [5]*ஞானவான்களும்;*

---

1. அகம் 11.

2. ஞானு. அக. 24 : 43.

3. அந்தரங்க வேறுபாடு—பா. வே.

4. மறையெனப் *பொதுப்படக் கூறினாராயினும் அதன் தெளிவாம் சிறப்புடைய சித்தாந்தமாகிய ஆகமமே பொருளாயிற்று;* "*வேதஸார ஶிவந் தந்த்ரம் ஸித்தாந்தம் பரம் ஸூக்ஷ்மம்*" என்று மகுடாகமம் *கூறுகிறது.* "*சித்தாந்த மென்னுஞ் சொல்லானது பங்கஜம் முதலிய சொற்களைப்போல் காரண விடுகுறியாய்ப் பரம சிவனால் அருளப்பட்ட காமிக முதலிய இருபத்தெட்டாகமங்களுக்கும் பிரசித்தமான உரிமையுடையது*" (இரத். 10. உரை) என்ப. இனி, *வேதவொழுக்கம் உலகியலுக்கும் ஆகமவொழுக்கம் சிவப் பேற்றுக்கும் உரியவாதலின்,* மறையென்றது *ஆகமமென்றும்* முறையென்றது *வேதமென்றும் கொள்ளினும் அமையும்;* "*உலகியல் வேதநூ லொழுக்க மென்பதும், இலகுமெய்ந் நெறி சிவநெறிய தென்பதும்*" (பெரியபு. ஞானசம். 820) என்று *சான்றோர் கூறுதல் காண்க. இக்காலத்து வெளியாகியிருக்கும் வேதங்களை நோக்க, ஏனையுபநிடதங்களும் ஆகமங்களும்போல அவை உலகியலுக்கும் சிவநெறிக்கும் சிறப்புடையவல்லவாய்க் காணப்படுதலின்,* மறையென்றது *ஆகமங்களையேயென்று கோடல் சீரிதாம்.*

5. மறைமுறை யறிந்த ஞானவான்கள் *என்றதனால் ஆகமஞானமே யன்றி அனுபவஞானமும் ஒருங்குடையரென்பது* உபலக்கணம்.

[1]மம்ம ரெய்திய மடவமாந்தரும்—மயக்கமுறுகிற அஞ்ஞானிகளும்; கைதொடல் கண்படை வெய்துறு பெரும்பயம் களிபடு காமத்தளி—ஆகாரம் நித்திரை நடுக்கம் பொருந்திய பெரிய பயம் ஸ்திரீபோக [2]மயக்கத்தைத் தரும் மைதுனமென்ற இவையிற்றில் அளியராய்; தலைமயங்கிய தகுதியல்லது பகுதி இன்று எனில்—தலைத்தலை மயங்கும் முறைமையல்லது அவ்விருவருக்கும் வேறுபாடு கண்டதில்லை யென்னில்;

6. (கேள்..........அவலம்) கேள்—கேட்பாயாக; இனி நின் அவலம் கெடுக—இனி நின் அஞ்ஞானம் கெடக் கடவதாக;

7—8. (கொய்தளிர்.......விடனுயினனே) கொய்தளிர் அன்ன குலக் [3]கோமளத்தை—கொய்யப்பட்ட மாந்தளிரை யொத்த நல்ல வங்கிசத்திலே பிறந்த இளமையையுடைய மனைவியை; [4]மெய்யுற முயங்கி விடனுயினனே—சரீரத்திலே பொருந்தப் பரிசித்து விடயபரனுயினுனெருபுருடன்;

9—10. (கொம்மை..........உவந்தனன்) [5]கொம்மை வெம்முலை தன்மகள் தழீஇ—திரட்சியையுடைய விரும்பப்பட்ட முலையையுடைய தன் மகளைத் தழுவி; அம்முலை நல்கிய யாய் என—[6]அழகிய

---

1. மடவ மாந்தர்பால் நிகழ்வது மயக்கமே யாகலின், மம்மரெய்திய எனத் துணிந்து கூறினர்.

2. சந்தோடத்தைத் தரும் மைதுனம் இந்த நான்கினுக்கும் விருப்பத்தோடு—உ. வே.

3. கோமளம்—இளமை; ஈண்டு ஆகுபெயராய் அதனையுடைய மனைவிமேல் நின்றது; தளிர் அன்ன மனைவியை என இயையும்; "மாவின் அவிர்தளிர் புரையும் மேனியர்" (முருகு 143-4) என்பதனல், மாந்தளிரை யுரைத்தாரென வறிக.

4. உள்ளப்புணர்ச்சியை நீக்கி மெய்யுறு புணர்ச்சியை யுணர்த்துதற்கு மெய்யுற முயங்கி யென்றார். விடன் என்றற்கு "விடயபரனை புருடன்" என்று உரைகூறும் திறமறிக.

5. "கொம்மை வெம்முலைக் கோற்றெடிக் கொடிச்சியை" (தணிகைப் புரா. 1) என்பதனல் கொம்மை இப்பொருட்டாதலறிக.

6. அம்முலைப்பாலைத் தந்து—உ. வே.

தனங்களாலே பாலைத் தந்து வளர்த்த தாயே என்று; உவந்தனன்—[1]பிரியமானவாறு போலவும்;[2]

11. மற்றும் கேண்மதி—இன்னமும் கேட்பாயாக;

11—16. (முட்டாள்...........பாலே) முள்தாள் தாமரை நுண் தாது பொதிந்த செங்தோடு அன்ன [3]செங்கை—முள்ளுண்டான தண்டினையுடைய தாமரையின் நுண்ணிய தாது பரந்த செவ்விதழை தன்மகனான குழவியின் [4]செங்கை; கொங்கைக் கருங்கண் தைவர—முலையின் கரிதாகிய கண்ணைத் தடவ; மைந்தன் என்ன மனம் நெகிழ்பு உருகி—தாய் தன் மகனென்று மனம் நெக்குருகுதலால்; பெருவரை கான்ற சிறுவெள்ளருவியின்—பெரிய மலையினின்றும் விழப்பட்ட நுண்ணிய வெள்ளருவிபோலே; பால் சொரிதல் [5] ஆனா—அம்முலைகள் பால் சொரிதலை அமையாதனவாயிருந்தன;

16—19. (அவையே....... ....இயைக்தாங்கு) அவையே—அத்தன்மைய வான முலைகளையே; ஆடவன் வருட—அவள் நாயகனான

---

1. அன்புடையனானவாறு—உ. வே.

2. "குணங்க ளன்குமுண் டெனினுமுக் குற்றமன் னுளத்தி, லுணர்ந்த ஞானிக ளுள்ளம் வேறுகு மென் றுணர்க, மணந்த மாதினைத் தழீஇ மன மயக்க முற்றவனே, அணைந்த தன்மகட் டழீஇ யீன்ற வன்னை யென் றுணர்ந்தான்" (குறுந். 43) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.

3. "நாயுடை முதுநீர்க் கலித்த தாமரைத், தாதி னல்லி யவிரிதழ் புரையும், மாசில் அங்கை......புதல்வனை" (அகம். 16) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

4. குழவியின் செங்கையைத் தாமரையின் செந்தோடொப்பதெனச் சிறப்பித்துக் கூறியது, தாயின் கொங்கைக் கருங்கண்ணைத் தைவந்த மாத்திரத்தே அத்தாயின் உள்ளத்தே அன்பைப் பெருக எழுப்பிப் பாலைச் சொரிவிக்கும் சிறப்புக் குறித்து.

5. செங்கை, தைவர, மனம் நெகிழ்பு உருகுதலின், அருவியின் பால் சொரிதலானா என்றியையும். தடையின்றிப் பீறிட்டுக்கொண்டு சொரிதலின், பெருவரை கான்ற சிறு வெள்ளருவியைக் கூறினர்.

புருடன் வருடிய வழி ; அறிவு பிறழ் வெய்தி—[1] அறிவுமயங்குதலின்; மெய்புகுவன்ன கைகவர் முயக்கமொடு—[2] இருவரும் ஒருவர் சரீரத்துள் ஒருவர் சரீரம் புகுந்து ஒன்றாயின தன்மை போலக் [3] கையாற் கவர்ந்து இறுகத் தழுவிக் கொள்ளும் முயக்கத்தோடே ; [4] இன்ப வெள்ளத்து அன்பு இயைந் தாஅங்கு—காமவின்பமாகிய போக சமுத்திரத்திலே அன்பால் கலந்து அழுந்தின [5] தன்மைபோலவும் ;

20—21. (அறங்கரை..............தெரியுங்காலே) [6] அறங்கரை நாவின் ஆன்றோர்—[7] தருமத்தையே வசனிக்கின்ற நாவையுடைய ஞானவான்கள் ; உள்ளம் தெரியுங்கால்—உள்ளத்தேயிருக்கும்படியை

---

1. அறிவுகெட்டு—உ. வே. குழவியின் செங்கை வருடியவழித் தாயின் மனம் நெகிழ்புருகியதே யன்றி அறிவு பிறழ் வெய்தியதில்லை; ஆடவன் வருடுங்கால் அறிவு மயங்குதலின், அவன் கையினை விதந்தோதாராயினர்.

2. இருவர் சரீரமும் ஒன்றாய தன்மைபோல—உ. வே.

3. கையைக் கவர்ந்து—உ. வே.

4. இப்பகுதி, "ஆனந்த வெள்ளத் தழுந்துமோ ராயி ரீருருக்கொண், டானந்த வெள்ளத் திடைத்திளைத் தாலொக்கும்" (305) என்ற திருக்கோவையாரையும் அதனுரையையும் நினைப்பித்தல் காண்க. பட்டினத்தாரும் இன்பத்திடை அன்பாற் கலத்தலை வற்புறுத்தி, "இன்ப சுகந்தரு மன்பு பொருந்தி" (உடற். வண்.) என்பர்.

5. இத்தன்மையை, "பருகுவன்ன காதலொடு திருகி, மெய்புகு வன்ன கைகவர் முயக்கத்து, ஓருயிர் மாக்களும்" (அகம். 305) என்று சான்றோர் கூறுப. அறிவு பிறழ்ந்தமையின், ஓருயிர் மாக்கள் என்பது குறிக்கத்தக்கது.

6. நாவிற்கு விளக்கம் அறங்கூறுதலே யாதலின், அறங்கரை நா என்றார் ; பிறரும் "அறந்திகழ் நாவின் அந்தணன்" (மணி.) என்றல் காண்க.

7. தருமசாத்திரங்களை அநந்தரம் ஓதிக்கொண்டிருக்கும் நாவையுடைய—உ. வே.

விசாரிக்குமிடத்து; சிறந்தன்று—[1] அந்தக் கரண சுத்தியால் வேறு பட்டிருக்கும், எ. று.

என்றது, [2] ஞானவான்களின் உள்ளமானது விசாரிக்குமிடத்து அவரது அந்தக் கரண சுத்தி பிறர்க்குத் [3] தெரியவாராது வேறு பட்டுக் காண் இருப்பது என்றவாறு.

வாழி, ஏ, மதி, மன், ஒ, அசை.

அகவல் 43

ஞானவான்களின் அந்தரங்க சுத்தி

அரும்பவிழ் கழுநீ ராயித ழன்ன
கருங்கய னெடுங்கண் விடங்கிளர் வாளியர்
முடங்குமதி யணிந்த முழுநீர் முத்தின்
நுடங்குநுத லிளவே ரிடங்கெட வணிய
ஒடுங்குநிமிர் புருவக் கொடுஞ்சிலை துரப்பினும்

---

1. அந்த ஞானிகளின் அறிவு வேறுபட்டுக்காண் இருக்கும்—உ. வே. அப்பியந்தர சுத்தியால்—உ. வே.

2. இவ்வாறே, "பிறரறிவால், தெரிதக்கிட வரிதாய்வகை திரியுந் தெரிவுறுதற், கரிதென்றரு மறையோதிய தறிவாசற வறிவான்" என்று (குறுந். 47) பிறரும் கூறுதல் காண்க. இனி, அருணந்தி சிவனார், இந்த ஞானவான்களின் இயல்பை, "தேசமிடங் காலந்திக் காசனங்களின்றிச் செய்வதொன்று போற் செய்யாச் செயல தனைச் செய்தல், கூசல்படு மனமின்றி யுலாவல் நிற்றல், உறக்க வுண்டி பட்டினியிருத்தல் கிடத்தல், மாசதனில் தூய்மையினில் வறுமை வாழ்வில் வருத்தத்தில் திருத்தத்தில் மைதுனத்தில் சினத் தில் ஆசையினில் வெறுப்பிலிவை யல்லாது மெல்லாம், அடைந் தாலும் ஞானிகள்தாம் அரனடியை யகலார்" (சிவ. சித். சூ. 8:33) என்பது காண்க.

3. இவ்வாறே வடமொழி நூல்களும், "[illegible]" என்று கூறுகின்றன.

சுரும்புதுரந் தமைத்த திருந்து மலரமளிப்
பருந்துபசி தணிக்குந் திருந்திலை நெடுவேல்
மைந்துடை மைந்தன் சிந்தை கனற்றக்
கன்றிய தின்றெனிற் காம மின்றே
[1]அதனுல், அகாம னன்றே நாம வேலோன்
முட்புற முதிர்கனிப் பொற்சுளை மைக்கொள்
கதலித் தீங்கனி யிதலூன் பொரியல்
வாளைப் பீலி [2]மீளிக் கயற்றுணி
கறிச்சேறு கமழு மறிக்கோ ழூன்றுவை
பீலி முருந்தி னிவந்த சாலி
வெண்சோறு குவைஇய குன்றிற் றண்டா
நறுநெய் யருவியி[3]னிரிய வெள்ளயிர்க்
குறுமுறி [4]யடுக்கிய நெடுமாக் கோட்டினும்
மண்ட மரட்ட [5]வலிகெழு திணிதோள்
உண்டி விருப்பி [6]லொருவ னின்றும்
கண்டன னேனுங் கொண்ட தெனுளத்தே
உள்ளந் [7]தெள்ளாத் தெள்ளிய காட்சியொ
டுள்ளவும் படுவ துளதோ வள்ளிய
கங்கைப் பேரியாற்றுப் பொங்குதிரைத் தீநீர்

---

1. இத் தனிச்சீர் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.
2. காலைக் கயற்றுணி—பா. வே.
3. யீர்ப்ப—பா. வே.
4. யடுக்கி—பா. வே.
5. மணிகெழு திணிதோன்—பா. வே.
6. னொருவ—பா. வே.
7. இத் தெள்ளாத் தெள்ளிய வென்பது "தெள்ளிய தெள்ளா" என அச்சுப்பிரதியில் மாறி நிற்கின்றது.

ஒன்ருெழி பின்றிச் சென்றளப் பரிய
மேருக் குன்றச் சிகர நீர
மண்கொடு மறலி வடிவாய்க் கணிச்சிக்
குண்பய னுதவு காறும் பண்பட
மாசற [1]மண்ணினு மாசற நிவந்த
உள்ளமு முளதுகொ லுரவ வொள்ளிய
ஞானப் பாணி வானத் துறைஞரும்
விழையும் [2]விழைவிலென் ருகடர் மாமண்
[3]அறிவர லவாஅச் செறிமல வுவர்நீர்
மன்றன் மாசற மண்ணல்
என்றன ரம்மல மொன்றி லோரே.

இஃது இன்னும் ஞானவான்களுக்கு அந்தரங்க வேறுபாடும் அந்தரங்க சுத்தியும் உண்டென்று சொல்லியது.

1—2. உரை : (அரும்பு..............வாளியர்) அரும்பவிழ் கழுநீர் [4]ஆயிதழ் அன்ன—[5]அரும்பி யலர்ந்த செங்கழுநீர்ப் பூவின்

---

1. மண்ண பா. வே.

2. விழைவி ருகடர்—பா. வே.

3. அறிவறி வாராஅச் செறிமல —பா. வே.

4. அரும்பலர்ந்த—உ. வே.

5. ஆய்தல் ஈண்டு மென்மை மேற்று; "ஆயிதழ்த் தண்ணறுங் கழுநீர்" (மதுரை. 550) எனவருதல் காண்க. காமவேட்கையால் வெதும்புங்காற் சிவந்து தோன்றும் கண்கட்குக் கழுநீர் ஏற்ற உவமையாதல்பற்றி, அரும்பவிழ் கழுநீர் ஆயிதழன்ன என்ருர். அரும்பவிழ் கழுநீர் எனவே தேன் நிறைந்திருத்தல் பெற்ரும்; ஆகவே; அதுபோன்ற கண்ணுடையாள் உள்ளத்தே காமவேட்கை நிறைந்திருக்குமாறறிக. இதனை "உள்ளக நறுந்தா துறைப்ப மீதழிந்து, கள்ளுக நடுங்குங் கழுநீர் போல" (சிலப். 5 : 235–6) என்பதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் உரைக்கும் உரையாலுமறிக.

[1]மெல்லிய இதழ்போன்ற நிறத்தையும்; [2]கயல் கரு நெடுங்கண்—கயல் மீன் போன்ற பிறழ்ச்சியையுடைய கரிய நெடிதாகிய [3]கண்ணென்னும்; விடம் கிளர் [4]வாளியர்—[5]விடம் திற்றப்பட்ட [6]அம்பையுடைய மாதர்கள் ;

3—4. (முடங்கு...............அனிய) முடங்குமதி அணிந்த—முடங்கியிருக்கப்படாநின்ற இளம் பிறையிலே; முழுநீர் முத்தின்—[7]முழுத்த நீர்மையையுடைய முத்தை நெருங்க அணிந்தாற்போல; நுடங்கு நுதல் இளவேர்—நுடங்கிய நெற்றியிலே வேர்வைத் துளியானது; இடம் கெட அணிய—[8]இனி இடமில்லை என்னும்படிக்கு நெருங்கப் பொடிப்ப ;

5. (ஒருங்கு..............துரப்பினும்) ஒடுங்கு நிமிர்புருவம்—பக்கத்தே ஒடுங்கி உயர்ந்த புருவமாகிய; கொடுஞ்சிலை [9]துரப்பினும்—

---

1. அழகிய—உ. வே.
2. கருங்கயல் நெடுங்கண் எனக் கிடந்தவாறே கொண்டு, பெரிய கயல் மீனைப் போன்ற நெடிதாகிய கண்ணென வுரைத்த உரைவேறுபாடு முண்டு.
3. மைபுண்டல் கண்ணிற் கியல்பாதலின், கருங்கண் என்றொன்றுமாம் ; "கழுநீ ருண்கண் கடையி னோக்கி" (பெருங். 1 : 4 : 43) என வருதல் காண்க.
4. கண்ணாகிய அம்பினாலே ஆடவர் நெஞ்சைப் போழ்ந்து வேட்கைப் போர் விளைத்தல்பற்றி, நெடுங்கண் வாளியர் என்றார்.
5. நச்சம்பையுடைய மாதர்கள்—உ. வே.
6. அம்புக்கு நுனியில் நஞ்சு தோய்த்தல் மரபு; "நச்செயிற்றம்பு தின்ன நாளிரை யாகலுற்றார்" (சீவக. 2303) என்று தேவரும் கூறுவர்.
7. முழுமணியாகிய முத்தை—உ. வே.
8. இடமறப் பொடிப்ப—உ. வே.
9. "பூவுண்ட கண்ணாள் புருவச்சிலை கோலி யெய்ய, ஏவுண்ட நெஞ்சு" (சீவக. 1965) என்பதனால், புருவநெரிப்புக் காமக்குறிப்பாதல் பெறப்படும்; காமக்கூட்டத்தை வேண்டி, அதனைப் புருவநெரித்து நோக்கும் பார்வையால் வெளியிடுவதுபற்றி, ஒடுங்குநிமிர் புருவம் கொடுஞ்சிலை துரப்பினும் என்றார். தேவரும் "ஏசீ ரிருபுருவம், ஏறி யிடைமுரிந்து நுடங்கப் புல்லி" என்றாராக, "ஏசீர் இருபுருவம், மேல்தன்னைப் புணர்ச்சியிலே ஏவுகின்ற புருவம்" என்று நச்சினார்க்கினியார் உரைப்பது காண்க (சீவக. 1354 உரை).

வளைந்த சிலையிலே இந்தக் கண்ணென்னும் அம்பை ஏறிட்டெய்தாலும்;

6—10. (சுரும்பு .... அன்றே) சுரும்பு துரந்தமைத்த—வண்டுகளைத் துரந்து அமைக்கப்பட்ட; [1]திருந்துமலர் அமளி—திருத்தமாகிய புட்ப சயனத்திலே; [2]பருந்து பசி தணிக்கும் திருந்து இலை நெடுவேல்—பருந்து முதலாகிய பறவைகளினுடைய பசியைக் கெடுக்கும் திருந்திய இலைவடிவாகிய நெடிய வேலையுடைய; மைந்துடை மைந்தன்—[3]அதிபலம் பொருந்திய இராசகுமாரன்; [4]சிந்தை—முன் போகம் கொண்டதனாலே காமவிகாரம் தீர்ந்த மனதானது; கனற்றக் கன்றியது இன்றெனில்—[5]காமாக்கினியினாலே வெந்து கன்றியதில்லையாயின்; காமம் இன்று—அவனுக்குக் காமவிதனமில்லை; அதனால்—ஆதலால்; அவன் [6]அகாமன் அன்றே—அவன் அகாமனல்லவோ? அதுவன்றியும்.

---

1. காம்பும் புறவிதழும் பிற கோதுகளும் களைந்து ஆய்ந்த இதழ்களே பரப்பிய அமளியாதலின், சுரும்பு துரந்தமைந்த அமளியென்றொழியாது "திருந்து மலரமளி" யென்றார். "சுரும்புணக் கிடந்த நறும்பூஞ் சேக்கை" (சிலப். 2 : 28) யாயினும், ஆண்டு எழும் நறும்புகையால் சுரும்புகள் துரத்தப்படுமென வறிக.

2. பகைவரைக்கொன்று அவருடலைப் பருந்தும் கழுகும் உண்டு பசி தீர்வித்தல்பற்றி, வேலை பருந்து பசிதணிக்கும் வேல் என்றார்; "பருந்துபசி தீர்க்கும் நற்போர்த், திருந்துவேல் நாகற் கூறினர் பலரே" (புறம். 179) என்றும், "பருந்தாரிக்கும் முத்தலைவேல்" (சிதம். செய். 82) என்றும் சான்றோர் கூறுப.

3. சத்துருக்களின் வலியைக் கொடுக்கிற அதிபலம்—உ. வே.

4. மைந்துடை மைந்த னென்றும், கனற்றக் கன்றிய தின்றெனில் என்றும் முறையே முன்னும் பின்னும் விசேடித்தமையின், சிந்தை யென்பதற்கு, "முன்போகங்கொண்டதனாலே காமவிகாரம் தீர்ந்த மனம்" என்று உரை கூறினர்.

5. காமாக்கினியாலே கனலக் கன்றுத லில்லையாயின்—உ. வே.

6. ந+பிராமணன், அப்பிராமணன் என்று வருதல்போல, ந+காமன் என்பது அகாமன் எனவந்தது.

10—21. (நாமவேலோன்............உளத்தேத) நாமவேலோன்—அச்சத்தைச் செய்யும் வேலையுடைய புருடன்; [1]முட்புற முதிர்கனிப் பொற்களை—[2]முள்ளைப்புறத்தேயுடைத்தாய் முதிரப் பழுத்த பொன்னிற முடைத்தாகிய பலாச்சுளையும்; மைக்கோள் கதலித் தீங்கனி—[3]கருவாழையின் இனிய [4]பழமும்; [5]இதலூன் பொரியல்—கவுதாரி மாங்கிசப் பொரியலும்; வாளைப் பீலி—வாளைமீனின் [6]உட்பீலியும்; மீளிக் கயல் துணி-இளங்கயல் மீன் துண்டமும்; கறிச்சேறு கமழும் மறிக்கோழ் ஊன் துவை-மிளகின் குழம்பு மணங்கமழும் [7]செம்மறிப் புருவையின் கொழுத்த மாங்கிசத்தின் [8]ஆணமும் ஆகிய இவை

---

1. "பலவின் முட்பொதி குடக்கனியொடு" (மீனுட்சி. பி. 6 : 2) என்றும், பொன்னிறம் பழுத்த பூஞ்சுளை வருக்கை" (திருவாரூர் நான் 5 ; 6) என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

2. முட்புற முதிர்ந்து பழுத்த பொன்னின் நிறம் போன்ற பலாச் சுளையும்—உ. வே.

3. மலைவாழை வகைகளில் ஒன்று; தாறொன்றுக்கு இருநூறுமுதல் நானூறு பழம் வரை இருக்குமென்றும், இது மிகவும் உயர்ந்த வகையென்றும், கொங்குநாட்டுக் கொல்லிமலை, பச்சைமலை முதலிய மலைகளில் நன்கு விளைவதென்றும் சேலம் ஜில்லா கெஜட்டிர் கூறுகிறது.

4. இதனைக் கம்பர், "காரும் வார்சுவைக் கதலியின் கனி" (வாலிவ. 57) எனச் சிறப்பித்துள்ளார்.

5. இதற்பறவையின் ஊனுணவு "வீரிய விருத்தி" பண்ணும் என்று சித்தநூலார் கூறுப.

6. உட்பீலி—உள்ளீடாகிய தசை. வாளை மீனின் உள்ளீடாகிய தசை பீலிபோறலின், பீலியெனப்பட்டது.

7. செம்மறிப் புருவை—செம்மறியாடு; "குரூஉமயிர்ப் புருவை யாசையினல்கும்" (ஐங். 238).

8. செம்மறிப்புருவையின் கொழுத்த மாங்கிசத்திலே மிளகுடைத்தாகிய ஆணமும்—உ. வே. "சர்க்கரைக்கட்டிக்கு ஆணமேதுக்கு" என்பது பழமொழி. ஆணம், சுவையுள்ள குழம்பு.

கறியாக ; [1]பீலி முருந்தின் நிவந்த சாலி வெண்சோறு குவைஇய குன்றின்—பீலியடியை ஒத்த உயர்ந்த செந்நெல்லினாலான வெண் சோறு குவித்த [2]குவையிலே ; தண்டா நறுநெய் அருவியின் இரிய—குறைபாதே சொரியப்பட்ட நறு [3]நெய்யானது அருவிபோலே இழிந் தோட ; [4]வெள்ளயிர்க் குறுமுறி அடுக்கிய நெடுமாக் கோட்டினும்—[5]அந்த நெய்யைத் தடுக்க வெள்ளிய கண்ட சருக்கரைக் கட்டியை அடுக்கிய உயர்ந்த பெரிய கரைசெய்த விடத்து முன்பே [6]திருத்திவர வுண்டு ; உண்டி விருப்பு இல்—புசிப்பிலே விருப்பமில்லாத ; மண்டு அமர் அட்ட வலிகெழு திணிதோள் [7]ஒருவன்—மண்டுகிற [8]போரிலே வென்ற வலிபொருந்திய திணிந்த தோளையுடைய ஒருவனாகிய புருடன் ; இன்னும் கண்டனனேனும்—இவை யன்றியே யின்னும்

---

1. பீலிமுருந்து—மயிலிறகின் அடி ; "முருந்து நிரைத்தன்ன பல்லர்" (கலி. 103) என்பதற்கு உரைகண்ட நச்சினார்க்கினியர் "முருந்து நிரைத்தாலொத்த பல்லினை யுடையர்" என்றது ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

2. குன்றிலே—உ. வே.

3. நறியநெய்யானது அருவிபோலச் சொரிய—உ. வே.

4. அயிர் என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியரும் கண்ட சருக்கரை (மதுரை 625) என்றே உரை கூறியிருக்கின்றார்.

5. இந்த நெய்புறம் போகாது தடுத்தற்கு வெள்ளிய கண்டசருக் கரை—உ. வே. இந்த நெய்க்குப் பெரிய கரையாகச் சாம்புராணிக் கண்டசர்க்கரை வளைமுறியைப் போத அடுக்கினவிடத்து—உ.வே.

6. திருத்திவர—திருப்தியுண்டாக.

7. பெரும்போருடற்றி வென்றி மிக்குவரும் உடல் வலிபடைத்த ஒருவன், என்றது அத்தகையோன் மிக்கவுணவு கொள்வனென்பது இயல்பாதலின், அது தோன்றவே, மண்டம ரட்ட வலிகெழு திணிதோ ளொருவன் என்றார். ஒருவனாகிய புருடனென்றது, துணையின்றியே தானே வென்றியெய்தும் பெருவிறலென்றற்கு. இது "ஒரு நீயாகித் தோன்ற" (முருகு.   ) என்றாற்போல்வது.

8. பூசல்களையெல்லாம்—உ. வே.

இரசவர்க்கங்கள் [1]பல கண்டானுபினும்; உளத்தே கொண்டது [2]என்—ஏதேனும் ஆசை கொளவருமோ, சொல்;

22—23. (உள்ளம்—உளதோ) உள்ளம் தெள்ளா—[3]இவ்விரு திறத்தாரையும் போல ஞானவான்கள் கரணவறிவு காணாத; தெள்ளிய காட்சியொடு—[4]சிவபோகத்தைப் புசித்திருக்கிற தெளிந்த சிவஞானக் காட்சியால்; [5]உள்ளமும் படுவது உளதோ—விடயபோகங்களைச் சிறிதும் சிந்திப்பதுண்டோ?

ஆகவே, அவர்களுக்கு [6]அந்தரங்கத்திலே வேறுபாடு உண்டு காண்.

23—30. (வள்ளிய.......... உரவ) வள்ளிய கங்கைப் [7]பேரியாற்றுப் பொங்குதிரைத் தீநீர்—வளப்பமுடைய [8]பெரிய ஆகாய கங்கையாற்றைப்போல மிகுந்த திரையையுடைத்தாகிய இனிய

---

1. சில—உ. வே.

2. எவனென்னும் வினாச்சொல் என்னென்றாகி இன்மை குறித்து நின்றது; "கற்றதனாலாய பயன் என்கொல்" (குறள். 2) என்புழிப்போல.

3. இவ்விருதிறவரும் போல—உ. வே.

4. உள்ளத்திலே தெரிப்பறத் தெரித்துச் சிவபோகத்தைப் புசித்திருக்கிற ஞானவான்கள் - உ. வே.

5. உள்ளுதலும் நுகர்ச்சியாமாதலின், உள்ளவும் படுவதுளதோ என்றார். "பேதமிலா வோருணர்விற் பெரியவ" (1689) ராகிய நாவரசர் திருமுன், "மாதரவர் மருங்கணைய வந்தெய்தி மதன வசக் காதலவர் புரிந்தொழுகும் கைதவங்கள் செய்திடவும்" அவர் "சித்தநிலை திரியாது செய்பணியின் தலைநின்றார்" (1687) என்று சேக்கிழார் சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளுவது காண்க.

6. அப்பியந்தர வேறுபாடு—உ. வே.

7. பேரியாற்று என்புழி ஒப்புப் பொருட்டாய இன்னுருபுதொக்கது.

8. பெரிய கங்கையாற்றுப் பெருக்கின் திரையையுடைத்தான இனிய நீரென்று மொழிந்து கொண்டு—உ. வே.

[1]சுத்த சலசமுத்திர நீரிலே; சென்று அளப்பரிய மேருக்குன்றச் சிகர நீர மண்கொடு—பனத்தாலும் நோக்கி அளவிடுதற்கரிய மகா மேருமலைச் சிகரவுபரத்தின் [2]நீர்மையையுடைய [3]மண்ணையிட்டு; [4]ஒன்று ஒழிபின்றி—சிறிதும் ஒழியாதே கொண்டு; மறலி வடிவாய்க் கணிச்சிக்கு உண்பயன் உதவுகாறும்—காலன்போந்து வடித்த வாயையுடைய மழுவுக்கு இரையாகத் தங்கள் பிராணனைக் [5]கொண்டு கொடுக்குமளவும்; [6]பண்பட மாசற மண்ணினும்—[7]அமைய விருந்து புறம்பே அழுக்குப்போகச் சுத்தி பண்ணினும்; [8]ஆசற நிவந்த உள்ளமும்—குற்றமற வோங்கிய உள்ளந்தானும்; உளதுகொல்—அஞ்ஞானிகட்கு உண்டாகவற்றோ; உரவ—அறிவுடையோனே, [9]கூறுவாயாக;

---

1. கடல்கள் ஏழென்றும் அவற்றுள் தூயநீர்க்கடலென்றும் கூறுப; "பாவுமிவ் வுலகி லுப்பால் தயிர் நெய்யே கன்ன, லிரதமாமது நீராகும் எழுகடல்" (கந்தபு. அண்ட. 20) எனவருதல் காண்க.

2. தலைமையான நீர்மையையுடைய மண்ணையிட்டு—உ. வே.

3. மண்—உவர்மண்; பொருள்களைத் தூய்மை செய்தற்குப் பயன்படுவதுபற்றி மண்ணுமிற்றெனவறிக.

4. ஒன்றென்புழி உம்மை விகாரத்தாற் றொக்கது.

5. கொண்டுபோமளவும்—உ. வே.

6. சின்னாள் மண்ணியவழி மனத்தே அமைதி தோன்றிவிடுமாதலின், அதனை நீக்கற்கு, பண்பட என்றார். மாசறமண்ணினும் எனவே புறவுடலைத் தூய்மை செய்யுமாறு பெறப்படும்.

7. பதியவிருந்து—உ. வே.

8. புறமாசிலிருந்து மனமாசினை வேறுபடுத்துக் காட்டுதற்பொருட்டு ஆசு அற நிவந்த உள்ளம் என்றார்.

9. "புறந்தூய்மை நீரா னமையும்" (குறள்.) என்றமையின், மேருமலையளவிற்றாய மண்கொண்டு தூநீர்க் கடலில் வாழ்நாள் முழுதும் தேய்த்துத் தூய்மை செய்தலை மிகுத்துக் கூறினர். இதனால், வெறும் புறத்தூய்மையால் அகத்தூய்மை எய்தாது என்பது கருத்தாயிற்று.

30—35. (ஒள்ளிய......................ஒன்றிலோரே) ஒள்ளிய ஞானப்பாணி—அழகிய ஞானமாகிய நீரைக் கொண்டு; [1]வானத்துறைஞரும் விழையும் விழைவில் என்—தேவர்களும் விரும்புகின்ற அவாவின்மையென்னும்; [2]துகள்தீர் மாமண்—குற்ற மற்ற மகத்தாகிய மண்ணையிட்டு; [3]அறிவு அறல் [4]செறிமலம்—அஞ்ஞானமாகிய திணிந்த கிபிடமலமும்; [5]அவா அ உவர்நீர்—அவாவாகிய மூத்திரமும் என்னும் இரண்டு நாற்றத்தையும்; மாசற மண்ணல் [6]மன்றல் என்றனர்—

---

1. வானத்தவர்க்கும் தாம் நுகரும் நல்வினைப்போகத்தின் முடிவில் பிறப்புண்டாதலின், பிறப்பினையில்லையாக்கும் அவாவின்மைக்கண் அவர்க்கும் விருப்புண்டாதல் பற்றி, வானத்துறைஞரும் விழையும் விழைவில் என்றார். விழைவின்மை யெனற்பாலது ஈறுகெட்டு விழைவில் என நின்றது. "வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது வேண்டாமை வேண்ட வரும்" (குறள். 362) என்பது காண்க.

2. பிறத்தற் கேதுவாகிய மலமாசுகளைப் போக்குதலின், அவாவின்மையை மாமண் ணென்றதனோ டொழியாது துகடீர் மாமண் என்றார்; "தூஉய்மை யென்ப தவா வின்மை" (குறள். 364) என்றது ஈண்டு நினைவு கூரத்தக்கது.

3. அறிவறி வராஅச் செறிமல வுவர்நீர் என்று பாடங்கொண்டு, "கரண வறிவாலே கண்டறியவாராத திணிந்த மலகன்ம மென்னும் மல மூத்திர மிரண்டன் துர்நாற்றத்தையும்" என்று கூறும் உரை வேறுபாடு முண்டு.

4. அறிவு அறல்—அறிவு அற்றுப்போதல்; அஃது இல்லையாதல். அறிவாகிய தொழில் நிகழாமைபற்றி, அஞ்ஞானத்தை அறிவறல் என்றார். அதற்குக் காரணம் மலமாதலின், அறிவறல் செறிமலம் என்றார்.

5. அஞ்ஞானத்தை மலம் என்றமையின், அதன் விளைவாகும் அவாவினை உவர்நீர் என்றார்.

6. பிறவிக்கேதுவாகிய மலமாசுகளைத் துடைத்துக்கொண்டவழி ஆன்மா சுத்தியடைந்து இருவருள் ஞான வின்பத்தை நுகர்தற்குச் சமைவது குறித்து மாசற மண்ணல் மன்றல் என்றார். "மன்றல் தரமணந்து வாழ்" (துகளறு. 55) என்றார் சான்றோரும்.

மாசறக் கழுவுதலே பரிமளமாகிய ஆன்மசத்தியாலதென்று அருளிச் செய்தனர்; அம்மலம் ஒன்றிலோர்—அந்த மலம் [1]ஒன்றுதல் இல்லாத பெரியோர்கள், எ-று.

இதில், சுத்தசல சமுத்திரத்திற்கு ஆகாய கங்கையைத் திட்டாந் தங் கூறுதலென்னெனில், அறுபத்து நான்கு நூறுயிரம் யோசனை அகலத்துடனே ஏழுதீவையும் சுற்றியிருக்கும் [2]சுத்த சல சமுத் திரத்தினும் ஆகாய கங்கை மிகுதியானபடியா லெனக. இதனை "எண்டரு மண்ட மென்னும்" [3]கிரியாபாதத் திருவகவலுட் காண்க.

அம்மலம், அ, பண்டறிசுட்டு. கொல், ஐயம்.

அகவல் 44

ஞானயோகியரின் போகநிலை

கறையணற் கட்செவிப் பகுவாய்ப் பாந்தட்
கடுவொடுங் கெயிற்றின் வடுவுறக் கிழித்துங்
கிழியாப் பண்பிற் றன்றே யுறையுடன்
மதியொடு புணர்ந்த மறையி னோர்க்கே
செழும்பெரும் பொய்கைக் கொழுந்துவிடு புயரிய
முட்டாட் டாமரைக் கொழுமட லகலிலை

---

1. சிறிதுமில்லாத சுத்தான்மாக்களாகிய பெரியோர்கள்.

2. சுத்த சலசமுத்திரம் அறுபத்துநான்கு நூறுயிரம் யோசனையளவிற் றென்பதைச் சிவதருமோத்தரம் "எண்ணுக யோசனை யெட்டெட் டிலக்கமென வதற்கப்பால், அண்ணிய புட்கரணிதலத் தகலத்தை யதற்கப்பால், அண்ணிய சுத்தோதகத்தினகலமு முன் னறைந்தபடி திண்ணியமால் வரையுமினி யிவற்றினுக்குத் தெரிப்பாமே" (கோபுர். 69) என்று கூறுவது காண்க.

3. கிரியாபாதம் இந்த ஞானமிர்தத்தின் ஒருபகுதியென்று சிவஞான பாடியத்தால் அறியலாம். இப்பகுதி இப்போது கிடைத்திலது.

அப்புன ருெத்தாத் [1] துப்பு மெய்ப்படு
மந்திர மருந்தின் மைந்தின் வெந்திறற்
காரிகை தொடினும் பேரிட ரின்றே
கரைபாய்ந்து கலித்த பெருநீ ருவரித்
தோன்றிவாழ் தொழில வாயினு மயிலே
தீஞ்சுவை யுப்பிற் சிவணு தாங்கு
ஞான மாக்கழல் [2] மாணுற வீக்குநர்
விடய வேலைத் தடையின்று படியினும்
தீதொடு படியுந ரல்லர்
மாதுயர் கழியுநர் நீதியானே.

இது ஞானவான்கள் எல்லாப் போகங்களுடனே கூடியிருந்தாராயினும் ஞானவிசேடத்தானே அந்தரங்க வேறுபாடுடையரேன்றும், அறையிற்றிற் பற்றிலரேன்றும் கூறியது.

1—4. உரை: (கறையணல்............மறையினோர்க்கே) மதியொடு புணர்ந்த [3] உறையுடன் மறையினோர்க்கு—அறிவோடே கூடிய ஔடதத்தாலும் மந்திரத்தாலும் பரிகாரமுடையோர்க்கு; [4] கட்செவி—

---

1. சாந்தோக்கியோப நிஷத் —
"யபாவ-ஷுரவஜாஶ ஶூவொநஸ்ஸிஶூ ஷ வஊவஙெஉவம்
விஜீவாவம் கூஉ-ஙூஙஸ்ஸிஷ்ருதெ ॥" என்றும்
சிவதருமோத்தரம்:—
"வஷுவத்ரம் யயாதொவெப ஷுவெஷுாவிநஜிவ்யதெ ।
ஶவாஜீ விஷயம்ஹொஹீ ஷுக்ஷஜ ஜ்ஞாநிநஜிவ்யதெ ॥"
என்றும் இக்கருத்தையே எடுத்தோதுவது காண்க.
2. யாணுற வீக்குநர்—பா. வே.
3. பெரும்பாலும் எண்ணெய், நீர் முதலியவற்றோடு உறைத்துக் கொடுக்கப்படுவதுபற்றி, மருந்துக்கு உறை என்பது பெயராயிற்று.
4. கட்செவியென்பதற்குக் கண்ணையே செவியாகவுடைய பாம்பு எனக்கூறப்பட்டுவரும் உரைக்கு வேறாக இவ்வுரைகாரர் கூறும் பொருள் இக்கால உயிர் நூலாராய்ச்சியாளர் கூறும் பொருட்கு ஒத்திருத்தல் காண்க.

கண்ணுற் காணும் தூரம் கேட்கவற்றுன செவியையும்; [1]கறைடணல்— அணரியிலே கறையையும் ; பகுவாய்ப் பாந்தள்—பெரிய வாயையுமுடைய பாம்பின் ; [2]கடு ஒடுங்கு எயிற்றின் வடுவுறக் கிழித்தும்— [3]நஞ்சு அடங்கப்படாநின்ற பல்லாலே வடுவுண்டாகக் [4]கடித்தாலும்; [5]கிழியாப் பண்பிற்று ஆங்கு—தீண்டாத இயல்பான இத்தன்மை போலவும் ;[6]

5—7. (செழும்பெரும்...............துப்பும்) செழும்பெரும் பொய்கை—[7]செழுமையும் பெருமையுமுடைய பொய்கையிலே ; [8]உயரிய கொழுந்து விடுபு—உயரக் கொழுந்துவிட்டு ; முள்தாள்

---

1. கறை—ஈண்டுக் கருமை நிறத்தின்மேல் நின்றது ; "கறையணற் குறும்பூழ்" (பெரும். 205) என்புழிப் போல.

2. பல்லின் மேற்பகுதியிலுள்ள பையில் ஊறி நிற்கும் நஞ்சு பல் புதைந்த விடத்துச் சென்று சேர்தற் கேற்ப உள்ளே புழையுடைமைபற்றி, பாம்பின் எயிற்றைக் கடுவொடுங்கெயிறு என்றார்; "கடுவொ டொடுங்கிய தூம்புடை வாலெயிறு" (முருகு. 48) என வருதல் காண்க.

3. விடந் தங்கி யிராநின்ற—உ. வே.

4. தீண்டினும்—உ. வே. வடுவுறக் கடித்தாலும்—உ. வே.

5. கிழித்தவழி யெய்தும் காரியத்தை விளைவியாமையின், காரண வினை செய்யாமையா யொழிதல் பற்றி, கிழியாப் பண்பிற்று என்றார்.

6. ஈண்டுக் கூறப்படும் இக்கருத்தே, "அங்கித் தம்பனை வல்லார்க் கனல் சுடாதாகும், ஔடத மந்திர முடையார்க் கருவிடங்கள் ஏறா, எங்கித்தைக் கன்மமெலாஞ் செய்தாலும் ஞானிக், கிருவினைகள் சென்றணையா" (சிவ. சித். 10 : 6) என்று கூறப்படுதல் காண்க.

7. அழகையும்—உ. வே.

8. உயரிய வென்பது செய்யியவென்னும் வினையெச்சமாய் விடுபு என்னும் வினை கொண்டது ; பெயரெச்சமன்று.

தாமரைக்[1] கொழுமடல் அகல் இலை—[2]முள்ளைத் தாளிலே யுடைத்தாகிய தாமரையின் [3]செழுமையாய் அகன்ற மடலிலையில்; அப்புனல் [4]தொத்தாத் துப்பும் ஆங்கு—அந்த நீர் [5]தொத்தாத பொலிவு போலவும்;

7—9. (மெய்ப்படு..................இன்றே) மெய்ப்படு மந்திரம் மருந்தின்—உண்மையாகிய மந்திர சத்தியாலும் ஔடத சத்தியாலும்; மைந்தின் வெந்திறல் [6]காரி கைதொடினும்—மிக்க வெவ்விய வலியை யுடைய நஞ்சினை [7]யருந்தினாலும்; பேரிடர் இன்று ஆங்கு—பெரிய துக்கமில்லாதவாறு போலவும்;

10—12. (கரை............ஆங்கு) கரைபாய்ந்து கலித்த பெரு நீர் உவரி—கரையைப் பொருது சத்திக்கின்ற பெரு [8]நீராகிய லவண

---

1. தாமரைத் தண்டு உள்ளே புழையுடைத்தாதலின், அதனைப் பிற வுயிர்கள் எளிதிற்பற்றி யூறு செய்யாவண்ணம் முட்கள் பொருந்தி யிருத்தலின், முட்டாட்டாமரை யென்பது வழக்காயிற்று. மிக்க நீரைத்தாங்குதற் கேற்ற கொழுமையும் அகலமும் உடைத்தாயினும் அந்நீர் சிறிதும் ஒட்டாதாயிற் றெனத் தாம் கருதியதனை வற்புறுத்தற்கு, கொழுமடலகலிலை யென விதந்தோதினார்; "விரிநீர் வியனுலகத் துண்ணின் றுடற்றும் பசி" (குறள் 13) என்றாற்போல.

2. முள்ளானது தாளிலே யுண்டான—உ. வே.

3. கொழுவிதா யகன்ற—உ. வே.

4. தொத்துதல்—ஒட்டுதல். "பாசடை நீரிற் பற்றாது ததுபோற் பற்றிலார் பரமயோகிகளும்" (குறுந் 52) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.

5. தொத்தாத; தொங்காத—உ.வே. தொத்தாத வலிவுபோலவும்—உ.வே.

6. காரி—நஞ்சு; "பேரிசை நவிர மேஎ யுறையும், காரியுண்டிக் கடவுள தியற்கையும்" (மலைபடு. 82 - 3) எனவருதல் காண்க. கைதொடல்—உண்ணுதல். (ஞானா 42 : 3 உரை). ஈண்டும் இக் காரியை மைந்தின் வெந்திறற்காரி யென மிகுத்தோதியது மந்திர முதலியவற்றின் சத்தியால் இம் மைந்தும் திறலும் பயன்படா தொழிதலை வற்புறுத்தற்கு.

7. பருகினாலும்—உ. வே.

8. மிக்க நீரையுடைத்தாகிய சமுத்திரத்திலே—உ. வே.

சமுத்திரத்திலே; தோன்றி வாழ்தொழில வாயினும்—செனித்து அதிலே வளரும் தொழிலையுடையவாயினும்; மயிலே [1] தீஞ்சுவை உப்பின் சிவணுதாங்கு—மீன்கணம் இனிய [2] ரசத்தைச் செய்கின்ற உப்போடு கூடாதவாறு போலவும்;

13—16. (ஞானமாக்கழல்...........நீதியானே) ஞானமாக்கழல் மாணுற [3] வீக்குநர்—ஞானமாகிய மகத்தாகிய வீரக்கழலை [4] அழகுண்டாகக் கட்டினோர்; [5] விடய வேலை தடையின்று படியினும்—[6] கரையில்லாத விடயபோகமாகிய சமுத்திரத்திலே கரைதட்ட

---

1. உப்பிட்ட வுணவு சுவை மிகுதலின், அச்சுவையை மிகுதிப்படுத்தினதுபற்றித் தீஞ்சுவையுப்பு என்றார்; புலவியாற் காமவின்பஞ் சிறப்பதை குறித்து அதனை உப்போடுவமித்து, ஆசிரியர், "உப்பமைந்தற் றாற்புலவி" (குறள். 302) என்பது காண்க. அளவாய்க் கலந்தவழித் தான் கலந்து நின்ற பொருளின் சுவையை மிகுவித்தலும், மிக்கவழித் தன்சுவையைத் தோற்றுவித்தலும் உப்புக்கியல்பு.
2. ரசத்தையுடைய—உ. வே.
3. "வருதார் தாங்கிய கிளர்தா ரகலத், தெறிவே விளைஞர் போலப் பொறிவாழ் புலப்பகை தாங்கிப் பிறப்பற எறியும், அறப்பேர் வாழ்க்கை" (ஞானா. 5 : 7–10) யுடையோர் ஞானவான்களென ஞானியரை வீரராகக் கூறினமையின் ஈண்டும், "ஞான மாக்கழல் மாணுற வீக்குநர்" என்றார். ஞானியரை வீரராகக் கூறுவது, "ஈரவன்பினர் யாதுங் குறைவிலார், வீர மென்னால் விளம்புந் தகையதோ" (பெரியபு. திருக்கூட். 9) என்பது காண்க. யானையது மறம் அதன் மதவொழுக்காலும், வீரரது மறம் கழல் யாப்பாலும் விளங்கும்; யானைமுகக் கடவுளைக் கூறுமிடத்து ஞானமறந் தோன்ற, "ஞானமாமதம் தருக்கி" (ஞான. 2 : 4) என்றாற்போல, ஈண்டு, "ஞானமாக்கழல் வீக்குநர்" என்றார்.
4. வளப்பமுண்டாக—உ. வே.
5. விடயவேலைத் தடையின்று படிதலை, "ஓசை கேட்டிட வச்செவியறு சுவையு முண்ண நாவுடலுற்றதையறிய, வாசமூக்குயிர்ப்ப வுருவு கண்காணமற்று மெக்கருமமுஞ் செய்ய, ஆசுடைப் புலன்களனுப்வித்திடினு மப்பின் மூழ்கிடினு மம்புயத்தின், பாசடை நீரிற் பற்றுறா ததுபோற் பற்றிலார் பாமயோகிகளே" (குறுந். 52) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.
6. தடுக்கவொண்ணாத—உ. வே.

மூழ்கினும்; தீதொடு படியுந ரல்லர்—தமக்குக் குற்றமாகிய பந்தபாசத் தொடக்குறுவாரல்லர்; நீதியான் மாதுயர் கழியுநர்—முறைமையினாலே [1]நித்திய நோயைப் புசித்துக் கழித்தலையுடையோராவர், இத்துணையே எ-று.

நித்தியநோய், பிராரத்த கன்மம். ஆங்கு என்பது எல்லாவிடத்தும் கூட்டப்பட்டது. ஒடு, அன்றே, அசை.

அகவல் 45

ஞானவான்களின் ஞானப்பிரகாசம்

பூக்கமழ் பாணி நோக்கரு நாரங்
கதிர்வா யருந்தியுங் கறையொடு படாஅ
அருணன் போலவு மிருணிறம் புரையும்
அகரு மாரமு நுகருந ருலர்பவும்
தீண்டத் தகாஅக் காண்டகு [2]திறத்தவும்
புகைக்கொடி யெடுத்து வளைத்துடன் பருகித்
துகள்படக் கடந்துந் துகளற் றோங்கும்
அவிரொளி யுதாசனற் பொருவியு மிருவினை
விடயத் தழுந்தியுஞ் [3]சுடர்ப
அறிவனற் [4]கெழீஇய நெறியி னோரே.

இஃது ஆதித்தனும் அங்கியும் நல்லவையிற்றையும் தீயவையிற்றையும் புசித்தும் குற்றமில்லாதவாறு போல, ஞானவான்கள் செயலறுதி யுணர்ந்தபடியாலே பந்தவேதுவாய பதார்த்தங்களுடனே கூடி நிற்பினும், அவர் அவையிற்றை ஞானவனலாலே [5]தகித்துப் பிரகாசிப்பர் என்று கூறியது.

---

1. நித்தியோபாதையை—உ. வே
2. திறனவும்—பா. வே.
3. சுடரிற் சுடர்ப—பா. வே.
4. கழீஇய—பா. வே. கொளீஇய நெறியினோரே என்பது செப்பறைப் பிரதியிற் காணும் பாட வேறுபாடு.
5. தகித்து ஒளிறுவர்—பா. வே.

1—3. உரை: (பூக்கமழ் .. ....போலவும்) பூக்கமழ் பாணி-பூக்களால் வாசனையுடைத்தான நீரையும்; [1]நோக்கரு நாரம்-நோக்குதற்கரிதாகிய [2]அசத்தப் பள்ளத்தின் நீரையும்; கதிர்வாய் அருந்தியும்-கதிரென்னும் வாயாலே மாந்தியும்; [3]கறையொடு படாஅ அருணன் போலும்—தனக்கு ஒரு தோடமுமில்லாத ஆதித்தனைப் போலவும்;

3—8. (இருள்................பொருவியும்) இருள் நிறம்புரையும் [4]அகருவும் ஆரமும்-இருளின் நிறத்தையுடைய அகிலும் சந்தனமும்; நுகருநர் உலர்பவும்-[5]உண்டாரை மரிக்கப்பண்ணும் நஞ்சுவர்க்கமும்; காண்டகு தீண்டத் தகாத் திறத்தவும்—கண்ணாலே தரிசிக்கும் வர்க்கமாவதல்லது தீண்டுதற்காகாத [6]காஞ்சொறி முதலான பதார்த்தமும்; [7]புகைக்கொடி எடுத்து உடன் வளைத்துப் பருகித் துகள்படக் கடந்

---

1. பூக்கமழ் பாணி யென்றதனால் நீநாற்றம் கமழும் நோக்கரும் நாரம் என்று இயைத்துக்கொள்க; "ஒன்று நின்றே வினையது முடிக்கு" மென்பவாகலின் (தொல். சொல். சேனு. சூ. 18).
2. ஊத்தைப் பள்ளத்தினீரும் — உ. வே.
3. இக்கருத்து,
𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇
𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍈𑌰𑍍𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌦𑍋𑌷𑍈𑌃 ।
𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇
𑌲𑍋𑌕𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌨 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌃 ॥
(வல்லி. 5. சுலோ. 11) எனவரும் கதோப நிடதத்திலும் காணப்படுகிறது.
4. அகில் கருநிறத்ததென்பது, "புகைக்கினுங் காரகில் பொல்லாங்கு கமழாது" என்பதனாலுமறியப்படும். வயிரமேறிய சந்தனக்கட்டையும் கருத்திருக்கும்.
5. இது சில ஏடுகளில் இல்லை.
6. காட்சிக் கினிமையும் ஊற்றுக்கின்னாமையு முடைத்தாதலின், காஞ்சொறி முதலியவற்றை, "காண்டகு தீண்டத் தகாஅத் திறத்த" என்றார்.
7. புகைக்கொடி யெடுத்தெனவரும் குறிப்புருவாம் பகையரசர் கொடியுந் தானையுங் கொண்டு பகைப்புலத்தை வளைத்து எரியூட்டலைக் குறித்து நிற்பது காண்க.

தும்—புகையென்னும் கொடியை எடுத்துக் கூடவளைத்துப் பருகிக் கொண்டு துகளாக ஆகருஷித்துப்; துகள் அற்று ஓங்கும் அவிர் ஒளி [1]உதாசனற் பொருவியும்—தனக்கொரு குற்றமற்று ஓங்கும் விட்டு விளங்கா நின்ற ஒளியையுடைய அக்கினியைப் போலவும்;

8—10. (இருவினை...........நெறியினோரே) இருவினை விடயத் தழுந்தியும்—பாவபுண்ணிய கன்மங்கட்கேதுவாகிய விடயங்களிலே மூழ்கினும்; [2] அறிவனல் கெழீஇய நெறியினோர்—[3]ஞானவனலாலே கன்மச்சேதம் பண்ணின முறைமையை யுடையோர்; [4]சுடர்ப—அவை யிற்றிற் பந்திக்கப்படாத ஒளிக்கிடமாக விளங்குவர், எ-று.

[5]பொருவியும், எச்சத்திரிபு. ஏ. அசை.

---

1. அக்கினியுவமம் தொழிற்கருவியாலும் ஞானவான்கள் குற்றப்படா ரென்பதை வற்புறுத்தற்கு.

2. ஞானவொளியொடு பொருந்திய கன்மச்சேதம் பண்ணின—உ. வே. அறிவனர்க் கொளீஇய நெறியினோர் என்ற பாடத்துக்கு ஞான வான்களாலே கன்ம க்ஷயம் பண்ணின முறைமையையுடையோர் என்றும், அறிவனற்கு அழீஇய நெறியினோர் என்ற பாடத்துக்கு ஞானவனலாலே அஞ்ஞான விருட்குறும்பைக் கெடுப்பதாகிய கன்மச்சேத உபாயமுடையோர் என்றும் கூறிய உரை வேறுபாடு உண்டு.

3. ஞானத்தை நெருப்பாக வுரைத்தல் அறிவு நூல் வழக்கு: "யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்னது யானென்னும், இக்கோணை ஞானவெரியால் வெதுப்பி நிமிர்த்து" (சிவ. சித்தி. 10 : 2) என வருதல் காண்க.

4. "விடயவேலைத் தடையின்று படியினுந், தீதொடு படியுநால்லர்" (ஞானா. 44 : 14-5) என்றாராதலின் தீதொடுபடாது அவர் விளங்குந் திறம் இன்னதென்றற்கு, ஈண்டுச் "சுடர்ப" என்று ஞாயிறு, நெருப்பு என்ற இரண்டின்கண் வைத்து உவமித்து விளக்குகின்றார்.

5. இக்குறிப்பு அச்சுப் பிரதியில் இல்லை. இவ்வகவல் முதற்கொண்டு ஆறு அகவல்களின் உரையில் இலக்கணக் குறிப்புச் செப்பறைப் பிரதியொன்றில் தவிர ஏனையவற்றில் காணப்படவில்லை.

அகவல் 46

பந்த மோக்ஷ காரணம்

கரைகாண் கல்லாக் கற்பனை யளக்கர்
வரைபொரு திரையின் மடிந்தோர் தகுதியும்
மடியா துயர்ந்த நெடியோர் பகுதியும்
நொடியக் கேண்மோ வொடியா வாய்மைப்
பார்ப்பன வாகை சூடித் தீத்தொழில்
ஒருமூன்று வளர்த்த வருமறை நாவின்
வேள்வி யெடுத்த கேள்வி யாளன்
மனத்தின் மாண்டன்று மாதோ [1]பிறந்தை
இனத்தின் மாண்டோ ரீடே வேள்வி
ஆசான் முதலிய வத்தொழின் முடிமார்
தேசொடு நிவந்திசிற் பெரிதே யுள்ள
மாசறக் களைவோர் மாண்பே வேறு
[2]தினகரற் றெழிலுமுண் டவனே தனுஅது
விரிகதிர் பரப்பி விசும்பு[3]செலற் காலைப்
பெரிதுவந் திசினோர் பலரே யுவவாது
துனிகூர்ந் திசினோர் நனிமிகப் பலரே
அவரே, இன்ன ராயினுந் தம்முறை யிதுவென
உன்னா தேகு மன்னோன் போன்றும்
அரும்பா வியரே மன்ற கரும்பின்
சிலைபொழி கணைபல தைப்ப
நிலைதொலை பெய்தினுங் கலைவல் லோரே

---

1. பிறந்தை—பிறப்பு. *"இரந்து குறையுறினும் பிறந்தை யெந்திறம், மறந்தும் நோக்காது"* (ஞானா. **53 : 21-2**) *எனப்பிறாண்டும் வருதல் காண்க.*

2. திவாகரற் றெழிலு முண்டவனே தவாது—பா. வே.

3. செல் காலை—பா. வே.

இஃது அஞ்ஞானத்தாற் கூடிய மமதை பந்த காரணமென்றும், ஞானத்தால் மமதை யொழிதல் மோக்ஷ காரணமென்றும் பாவனு விசேடங் கூறியது.

1—4. உரை : (கரைகாண்கல்லா...........கேண்மோ) *கரை காண்கல்லாக் கற்பனை அளக்கர்*—[1]எல்லை காணுதற்கரிதாகிய சங்கற்ப மான சமுத்திரத்திலே எழும்; *வரைபொரு திரையின் மடிந்தோர் தகுதியும்*—மலைபோன்ற திரையில் அழுந்துவோர் [2]தகைமையும்; *மடியாது உயர்ந்த நெடியோர் பகுதியும்*—அதில் அழுந்தாதே நீங்கின பெரியோர் இயல்பும்; *நொடியக் கேண்மோ*—[3]சொல்லக் கேட்பாயாக;

4—9. (ஓடியா.......ஈடே) [4]*பிறந்தை இனத்தின் மாண்டோர் ஈடு*—பிறப்புக்குக் காரணமாகிய [5]ஈடணைத் திரயங்களிலே [6]நிரந்தர மாய் மூழ்கினராது சங்கற்பமாகிய செய்தியானது; *வேள்வி எடுத்த ஓடியா வாய்மைப் பார்ப்பன வாகை சூடி*—யாகம் பண்ணுவதற்காகச் [7]சங்கற்பித்துக் கொண்ட கெடாத மெய்ம்மையாகிய [8]பார்ப்பன

---

1. சங்கற்பத்துக்கு எல்லையின்மையின், அதனைக் "கரை காண் கல்லா அளக்கர்" என்றார்; "சங்கற்ப சாகரம்" என்றாற் போல.

2. செய்தியும்—உ. வே.

3. வேறுபாடு சொல்ல—உ. வே. நொடித்தல் — சொல்லுதல்; "நொய்தின் மனை யெய்தி இது செய்கென நொடித்தான்" (சீவக. 589) என வருதல் காண்க.

4. பிறப்பு என்பதன் திரிபாகிய பிறந்தை யென்பது ஈண்டு அதற்குக் காரணத்தின்மேல் நின்றது. புறம், புறந்தையெனத் திரிந்தது போல, பிறப்பு பிறந்தையென வந்தது; "புன்னையங் கானற் புறந்தை முன்றுறை" (அகம். 100) என வருதல் காண்க.

5. ஈடணைத் திரயம்—மூவகை யீடணைகள்; அவை மண்ணாசை, பொன்னாசை, பெண்ணாசை யென்பன.

6. மாட்சிமைப் பட்டோராது வலிமையாகிய செய்தியானது—உ. வே.

7. ஏறிட்டுக் கொண்ட—உ. வே.

8. பார்ப்பனவாகையாவது, "கேள்வியாற் சிறப்பெய்தியானை, வேள்வி யான் விறன்மிகுத் தன்று" (பு. வெ. மா. 8 : 9) என்ப; "ஓதங் கரைதவழ்நீர் வேலி யுலகினுள், வேதங் கரைகண்டான் வீற்றிருக் கும்— ஏதம், சுடுசுடர் தானாகிச் சொல்லவே வீழ்ந்த, விடுசுடர் வேள்வி யகத்து" எனவரும் உதாரண வெண்பா இதனை விளக்கி நிற்கிறது.

வாகையை யணிந்து; தொழில் தீ ஒரு மூன்று வளர்த்த—ஒன்றுக் கொன்று தொழில் வேறுபாடான [1] அக்கினி மூன்றையும் வளர்த்த; அருமறை நாவின் கேள்வியாளன் — அரிய வேதங்களை யோதும் நாவையும் [2] உபதேசத்தையுமுடைய வைதிக வேதியன்; மனத்தின் மாண்டன்று—மனத்தாலே இந்த வைதிகக் கிரியையை யியற்றுதலால் வரும் [3] பலத்தைப் புசிப்பானாக என்று சங்கற்பித்துக்கொண்டு இருந்த அழகு போன்றிருக்கும்;

9—12. (கேள்வி........மாண்டே) உள்ளம் மாசறக் களைவோர் மாண்பு—[4] சித்தத்தினுண்டாகிய கன்மத்தை க்ஷயம் பண்ணின பெரியோர்களது மாண்பாகிய செய்தி யெங்ஙனமெனில்; வேள்வி யாசான் முதலிய அத்தொழில் முடிமார்—வேள்வி வேட்பிக்கும் ஆசாரியன் முதலாக அந்த யாகக் கிரியையை முடிக்க ஏவல் செய்வோரனைவரும்; தேசொடு பெரிது நிவந்திசின்—[5] அகங்கரியாது செய்வதினாலே அதிற்

---

1. சதுரமும் முக்கோணமும் அரை வட்டமுமாக அமைந்த குண்டங்களில் தீயோம்புவதுபற்றித் "தொழில் வேறுபாடான அக்கினி மூன்று" என்றார். இம்மூன்றும் ஆகவனீயம், காருக பத்தியம் தென்றிசையங்கி யெனப்படும்; "அந்தியந்தண ரருங்கடனிறுக்கும் முத்தீ" (புறம். 2) என்றும், "உருகெழு மரபிற் கடவுட் பேணியர், கொண்டதீயின் சுடரெழுதோறும், விரும்புமெய் பரந்த பெரும் பெயராவுதி" (பதிற். 21) என்றும் வருதல் காண்க.

2. விபதேசத்தையுமுடைய—உ. வே.

3. பலத்தைப் புசிப்பானாக விருந்த அழகு—உ. வே.

4. "சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட அத்தன்" என மணிவாசகர் கூறுவது (திருவாச. அச்சோ. 1.) ஈண்டு நினைவு கூரத்தக்கது.

5. அகங்கரித்துக் கொள்ளாமையாலே அதிற்பலம் யாவருக்கும் சித்தியாமை யாவருமறிய—உ. வே. அதிற் பலம் அவர்களுக்குச் சித்தியாவது யாவருமறிய ஒளியுடைத்தாக வோங்கிப் பெருமையதாயிருப்பதை யொக்கும்—உ. வே.

பலம் போல யாவருமறிய ஒளியுண்டாக வோங்கிய [1]பெருமை யுடைத்தாயிருக்கும்;

12—13. (வேறு..........உண்டு) தினகரன் தொழிலும் வேறு உண்டு—இஃதொழிய ஆதித்தன் செயலினும் உளதாகிய வேறொன்றினைக் காட்டலாம்;

13—16. (அவனே........மிகப்பலரே) அவன் தனது விரிகதிர் பரப்பி விசும்பு செலற்காலை—அந்த ஆதித்தன் தன்னுடைய விரிந்த கதிரைப் பரப்பி ஆகாயத்திலே இயங்குமிடத்து; பெரிது [2]உவந்திசினோர் பலர் — அவனைக் கண்டு மிகவும் பிரியப்பட்டோர் பலர்; உவவாது [3]துனிகூர்ந்திசினோர் நனிமிகப் பலர்—அங்ஙனமன்றி விதனப்பட்டோர் அவரினும் மிகப்பலர்;[4]

---

1. பிறர்பொருட்டுச் செய்யப்பெறும் வேள்விக்கண், வேள்வியாசான் முதலியோர் வேள்விப் பயனைத் தாம் விரும்பாது வேட்பிப்போர்க்கு எய்துமாறு விரும்புவதுபோல இந்த ஞானவான்கள் செய்கையும் "நிஷ்காமிய" மாயிருக்குமென்பதாம். எனவே, விடயத்திற் படிந்த வழியும் கருவிகள் அவற்றிற் படிவதேயன்றி, அவர் மனம் அவ்விடயத்திற் றோய்வதிலர், "ஏதுந் திருவருளினிச்சையா மென்றென்றைப், போதும் பொருந்தும் புனிதர்பால்—தீதுநெறி, செல்லுமோ செல்லாதே" (உடல்பொய். 14) என்று தாயுமானூர் கூறுமாறு காண்க.

2. இவ்வுலகிற் செல்வமுடையோர் சிலர்; இல்லாதவர் பலர்; "இலர் பலராகிய காரணம்" (குறள். 270) என்பது காண்க. இரவிற் செல்வர், கள்வர் முதலாயினரா லுண்டாகும் அச்சமும் உழைப்பின்மையால் உறக்கமின்மையுங் காரணமாகப் பகற்போதுவர உவப்புக் கொள்வாராதலின், "உவந்திசினோர் பலர்" என்றார். பலரென்றாராயினும் துனிகூர்ந்திசினோர் அவரினும் பலரென்றமையின் சிலராதல் பெற்றாம்.

3. துனிகூரும் பலர் - இல்லாதவர்; உழைப்பு மிகுதியும் வறுமைத் துயரும் துன்பம் செய்தலின், பகற்போதினை வெறுப்பவர் பலராதல் பெறப்படுதலால் "துனிகூர்ந்திசினோர் மிகப்பல" ரென்றும், அவரோடு கள்வரும் களவிலொழுகும் காதலினையரும் சேர்தலின் நனிமிகப்பலர் என்றும் கூறினர்.

4. இக்கருத்தையே பிறரும், "சிவந்த வெங்கதிர்க் குளைவுறச் சிலர் நெஞ்சு மகிழத், திவந்த ஞாடுமாம் இனன் அவை சிந்தியான்" (குறுந்தி. 44) என்பது காண்க.

17—19. (அவரே... ...போன்றும்) அவர் இன்னராயினும்—இவ்விருதிறத்தவரும் இத்தன்மையரான விடத்தும்; தம்முறை இது வென உன்னுது ஏகும் அன்னேன் போன்றும்—அவர்கள் [1]ஊழ் முறைமையதுவே யென்று [2]நினையாதே யியங்கும் அத்தன்மையனை ஆதித்தனைப் போன்றும்;

19—21. (அரும்பாவியரே....கலைவல்லோரே) கலைவல்லோர்—[3]சாத்திரங்களைக் கற்றுவல்லவரான ஞானவான்கள்; [4]கரும்பின் சிலை பொழி கணை பல தைப்ப—காமதேவனுடைய கரும்பு வில்லினின்றும் பொழியப்பட்ட புட்பபாணங்கள் பலவும் தைக்கப்பட்டு; [5]நிலைதொலைவு எய்தினும்—நிலைகலங்குதல் உண்டாயினும்; மன்ற [6]அரும்பாவியர்—நிச்சயமாக அரிய ஞானபாவத்தை யுடையராயிருப்பர். எ-று.

மோ, மாது, ஓ, ஏ, அசை. நிவந்தி சின் என்பதில் இசின், அசை.

---

1. ஊழ்முறையது என்றும் நினையாதே—உ. வே.

2. நினைத்தவழி இருவர்பாலும் விருப்போ வெறுப்போ நிகழுமாதலின் வாய்மை குன்றும் ஞாயிற்றுக்கு அவையிரண்டும் இலவென்றற்கு உன்னுதேகும் என்றார்.

3. சாத்திரங்களை யுணரும் ஞானவான்கள்—உ. வே.

4. கரும்பின் சிலைபொழிகணை யென்ற குறிப்பால், மழைமுகில் சிலை குலவி மழைத்தாரைகளைப் பொழிவது போலக் காமன் தன் சிலை குனித்து மலர்க்கணைகளைப் பொழிவது பொருளாகக் கொள்க.

5. "நிலைதொலை வெய்தினும்" என்றதனால் தொலையாமை துணி பென்க.

6. பாவம் என்னும் வடசொல்லடியாகப் பிறந்த பாவியரென்பது பாவத்தையுடையரென்னும் பொருடந்து நின்றது. அருமை, சலியாமை மேற்று, "எத்தவத்தைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும், முத்தர் மனமிருக்கும் மோனத்தே" என்றும், "நெடுந்தகை நீயென்னையாட்கொள்ள யான் ஐம்புலன்கள் கொண்டு, விடுந்தகையேனை விடுதி கண்டாய்" (திருவாச. நீத்தல். 12) என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

அகவல் 47

ஞான சித்தர்க்குத் தேகம் பாரம்

வாகை [1]வெண்ணெற் றொலிப்பக் கூகை
குழறுகுரல் பல்லியந் துவைப்ப வோரி
[2]தழங்குகுரன் முரசந் ததும்ப விளிந்தோர்
பிணத்தின் கைவிளக் கெடுப்பக் கூளிக்
கணங்கொள் பேரவை யணங்குநட நவிற்றுங்
காடுபதி கொண்ட வொருவற் றரூஉம்
ஆடவ னுள்ளங் கடுப்ப நீடிய
மலப்பொதி யிரிய நூறி யுரைத்தொடக்
குணர்வொடு கழிந்த வினையி லின்பத்
தென்றுகொ லெய்துஞான் றென்றே நன்று
[3]நெடிது நினைகுவர் மாதோ
வடுநீங்கு சிறப்பின் வயங்கி யோரே.

இஃது அரும்பாவிய ரென்றது குறித்துக்கொண்டு தேகபார மொழித்தலால் [4]ஞானசித்தர்க்குத் தேகபாரம் தாங்குதற் கரிதாயிருக்கு மென்று சொல்லியது.

1—7. உரை: *வாகை வெண்ணெற்று ஒலிப்ப* — வாகை மரத்தின் வெள்ளிய [5]நெற்றுப் பறையாகச் சத்திக்க; *கூகை குழறு*

---

1. வன்னெற் றொலிப்ப—பா. வே.
2. தழங்குரன் முரசம்—பா. வே.
3. நெடிது நினைந்திருந்தனர் மாதோ—பா. வே.
4. ஞானசித்தரது ஞானபாவக வரிட்டஞ் சொல்லியது என்று செப்பறை ஏட்டுப்பிரதி கூறுகின்றது.
5. வாகையின் வெண்ணெற்றுப் பறைபோல ஒலிக்கு மென்பதை, "ஆரியர் கயிறாடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி, வாகைவெண் ணெற் றொலிக்கும்" (குறுந். 7) என்பதனாலுமறிக. "வாகை விரிந்த வெண்ணெற்றொலிப்ப மயங்கிருள்கூர் நடுநாளையாங்கே, கூகையொ டாண்டலைபாட ஆந்தை கோடதன் மேற்குதித்தாட" (திருவாலங். மூத்த. 3) என்பது ஈண்டு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

குரல் பல்லியம் துவைப்ப—கூகைகள் குழறுகின்ற குரல் [1]பல்லியமாக முழங்க; ஓரி [2]தழங்கு குரல் முரசம் ததும்ப—[3]ஓரிகள் கூப்பிடுங் குரல் முரசாக அறைய; விளிந்தோர் பிணத்தின் கை விளக்கு எடுப்ப—இறந்தோர் உடலாகிய வேகிற பிணத்தின் கையைச் சில பேய்கள் கவ்வியாடுவதனால் அது [4]விளக்காக எடுத்துக்காட்ட; கூளிக் கணம் கொள் பேரவை [5]அணங்கு நடம் நவிற்றும் காடு—பேய்க் கூட்டங்கள் கூடின பெரிய ஓலக்கத்திலே ஒரு பெண் பேய் கூத்தாடுதலைச் செய்யும் மயானத்தை; [6]பதிகொண்ட ஒருவன் தரூஉம் ஆடவன் உள்ளம் கடுப்ப-முடிவிடமாகவுடைய ஒருவனது சவத்தைக் கூலிக்காகச் சுமந்து வருகிற புருடன் இதயத்திலே விரைய அப்பிணச் சுமையைப் போகட விரும்பின தன்மைபோல;[7]

---

1. பல்லியம்—தண்ணுமை முதலிய பலவாகிய வாத்தியங்கள்.

2. "தழங்கு குரல் முரசம் காலையியம்ப" (ஐங். 448) என்று சான்றோர் வழங்குப. இது "தழங்குரல் முரசம்" என வழங்குவதுமுண்மையின், தழங்குரன் முரசமென்றபாடமும் பொருந்துவதாம்.

3. "வெவ்வாயோரி முழவாக விளிந்தாரீமம் விளக்காக, ஒவ்வாச் சுடுகாட் டுயரரங்கின் நிழல்போ னுடங்கிப் பேயாட, எவ்வாய் மருங்கு மிருந்திரங்கிக் கூகை குழறிப் பாராட்ட" (சீவக. 309) என்றார் பிறரும்.

4. பேய்கள் இருக்கும் கூத்தாட்டவைக்கு வேகிற பிணத்தின் தீவட்டியாயிற்றென்க.

5. இவ்வாறு பேய்கள் ஆடுங்கூத்தைக் காண்போர் அஞ்சி இறந்துபடுவரென்பது தோன்ற, மணிமேகலை, "கருந்தலை வாங்கிக் கையகத் தேந்தி, இரும்பேருவகையின் எழுந்தோர் பேய்மகள், கண்தொட்டு உண்டு கவையடி பெயர்த்துத், தண்டாக் களிப்பி னாடுங் கூத்துக் கண்டனன்......வெம்முது பேய்க்கென் உயிர்கொடுத்தேனெனத், தம்மனை தன்முன் தன்மெய் வைத்தலும்" (6 : 120-31) என்று கூறுகிறது.

6. உலகில் வாழ்வோரெல்லாரும் முடிவில் அடையும் இடம் சுடுகாடாதலின், அதனைப் "பதி" யென்றார். ஒருவன் என்பது "உயிர்நீத் தொருமகன் கிடந்தான்" என்பதுபோல நிற்கிறது.

7. இதனாற் பிணத்தைச் சுமக்கிற ஒருவற்கும் அப்பிணத்துக்குமுள்ள தொடர்பே தம்முடம்புக்கும் உயிர்க்குமுள்ள தொடர்பாகக்கருதி

7—12. (நீடிய..........வயங்கியோரோ) நீடிய மலப்பொதி இரிய நூறி—சுமந்து வருகிற மும்மலங்களாலான தேகபாரத்தைக் கழியப் போகட்டு; உணர்வு உரை தொடக்கு கழிந்த — [1]மனவாசகங்களின் தொடக்கினைக் கடக்கப்பட்ட; இணையில் இன்பத்து நன்று எய்து ஞான்று என்று கொல் என்று-உவமையில்லாத [2]பரமானந்தக் கடலாகிய [3]முத்தியிற் குளிக்கும் நாள் எந்நாளோ என்று; நெடிது நினைகுவர்—[4]மிகவும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பர்; [5]வடு நீங்கு சிறப்பின் வயங்கியோர்—[6]குற்றமற்றதாகிய ஞான சித்தியால் விளக்கமுற்றோர். எ-று.

ஒடு, ஆதுமாது, அசை. கொல், ஐயம்.

ஞானவான்கள், அதனை விரையக் கழித்தலையே கருதியிருப்பரென்பது பெற்றும். "மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க, லுற்றார்க் குடம்பு மிகை" (குறள். 345) என்று சான்றோர் கூறுவது காண்க.

1. மனவாசகங்கட் கதீதமாய்க் கடந்துள்ளதான—உ. வே.
2. பரமானந்தப் பெருவெள்ளமாகிய முத்தியைக் கிட்டுநாள்—உ.வே.
3. இம் முத்தியையே அருணந்தி சிவனர், "மனத்தினுன் வாக்கால் மற்றும், குறைவிலா வளவினாலுங் கூறொணாதாகி நின்ற, இறைவனர் கமலபாதம்" (சிவ. சித்தி. சுபக். பாயிரம். 6) என்றார். அறத்தைப் "புரைதீர்ந்த நன்மை" (குறள். 292) என்று சான்றோர் கூறினாராகலின், அந்த அறத்தின் மேல்விளைவாகிய பேரின்ப வீட்டை "இணையில் இன்பத்து நன்று" என்றார்.
4. நன்றாக—உ. வே.
5. உடம்பின் தொடர்பாகிய குற்றத்தை "வடு" வென்றார்; புண் ஆறினும் வடு நீங்காதவாறு போல, உடம்பாலெய்தும் இன்பத் துன்பங்கள் நுகரப்பட்டுக் கழியினும், உயிர்க்கதன்பாலுள்ள காதல் பெரிதாதலின் நீங்காமைபற்றி, அதனின் நீங்கி "இணையிலின்பத்து நன்று" எய்துதலாகிய சிறப்பினை நல்குதலின், "ஞானத்தை"ச் சிறப்பென்றார். "சிறப்பென்பது வீடு பேற்றுக்கு முரித்தென்பது" "சிறப்பீனுஞ் செல்வமு மீனும்" (குறள். 31) என்பதற்குப் பரிமேலழகருரைத்த வுரையாற் றெளியப்படும்.
6. குற்றமற்ற ஞானக்காட்சியால் விளக்கமுற்றோர்—உ. வே.

அகவல் 48

ஞானசித்தர்க்கு வினையிற் பற்றின்மை.

நஞ்சு வீற்றிருந்த வெஞ்சினப் பகுவாய்
போர்வை நீத்த புயங்கத் தன்ன
ஆசறு படிவத் தான்றோர் நிற்க
நிலஞ்சேறு படுத்த கருங்கைக் கொண்மூப்
பொரியரை விளவின் புனிறுதீர் பெரும்பழம்
[1]அரிதுபெற் றயின்றதன் [2]வறுமை போலத்
தெரியாத் தேர்ச்சித் [3]தீரா வுள்ளத்துப்
பெரியோர் விட்டனர் பிறழா வினையே
[4]அரியவு மூடையதொன் றுளதே யிரியா
துடனுறை பழைமை லூங்கே கடனறி
[5]மண்வினை மாக்க டம்வினை மூடிமார்
திகிரி யுருட்டி யொருவி யாங்கும்
வருத லோவா மாறுங் குவிவாய்த்
தசும்புறை யிங்காங் கசும்பறத் துடைத்தும்
இருங்கடி யிகவாப் பெருங்கட னல்லதை
உடையதை யுடையரோ மற்றே யுடையதை
வரையளந் தறியாத் திரையருந் [6]திருத்தப்
பேரா னந்தப் புணரி
ஓராங்குப் படித லுடையோ ரீண்டே.

---

1. அரிதுதுற்—பா. வே.
2. அயின்றதற்கருமை சாலத்—பா. வே. குரிமைசான்ற—பா. வே.
3. திரியாவுள்ளத்—பா. வே.
4. அளியவு முடைய தொன்றுளதே விளியாது—பா. வே.
5. "சிவஞானிகளிடத்திலே கன்மங்கள் வந்து தாக்கினாலும், அதனால் வருந்தார்கள்" என்பதற்கு மதுரைச் சிவப்பிரகாசர், "மண்வினை மாக்கள்......உடையரோமற்றே" என்பதை யெடுத்துக் காட்டுவர் (சிவப். 90 உரை).
6. தீர்த்தம்—பா. வே.

இது தேகபாரத்தைக் கழித்த முத்தியைக் கூடும் நாள் எந்நாளேன்னும் ஞானசித்தர்க்குப் பூருவ வாசனையாலுள்ள அனுபவமல்லது அவர் வினையிற் பற்றிலரென்று கூறியது.

1—3. உரை: (நஞ்சு........நிற்க) [1]வெஞ்சின நஞ்சு வீற்றிருந்த பகுவாய்—வெவ்விய சினத்தையும் நஞ்சுக்குச் சுதேசமாயிருக்கிற பெரிய வாயையுமுடைய; போர்வை நீத்த புயங்கத் தன்ன—தோலுரித்த பாம்பையொத்த; ஆசறு படிவத்து ஆன்றோர் [2]நிற்க—புறச்சுத்தி பண்ணின தூய [3]விரதத்தை யுடைய [4]அறிவுடையோர் அழிவின்றியே நிற்க;

4—8. (நிலம்........வினையே) நிலஞ் சேறு படுத்த [5]கருங்கைக் கொண்மூ—மதத்தாலே பூமியைச் சேறாக்கிய பெரிய கையையுடைய யானை; பொரியரை விளவின் புனிறுதீர் பெரும்பழம் — பொரிந்த

---

1. நஞ்சில்வழிப் பாம்பின் சினம் வெஞ்சினமாதலின்மையின் "நஞ்சு வீற்றிருந்த வெஞ்சினப் பகுவாய்" என்றது "வெஞ்சின நஞ்சு வீற்றிருந்த பகுவாய்" என மாறப்பட்டது.

2. "நிற்க" என்பது, "அளவறிந்தார் நெஞ்சத் தறம் போல நிற்கும்" (குறள். 288) என்புழிப் போல நிலைபெற நிற்றலைக் குறித்து நிற்கின்றது.

3. வடிவையுடைய—உ. வே.

4. புறச்சுத்திபண்ணுதற்குப் பாம்பு தோலுரிக்கும் செய்தியை உவமையாகக் கூறும் திறம், "படநாகந் தோலுரித்தாற்போற் றுறந்து கண்டவர் மெய்பனிப்ப நோற்றிட், டெனை வைம்பொறியும் வென்றார்க்கு" (சீவக. 1546) எனத் திருத்தக்க தேவர் பாலும் காணப்படுகிறது; "நாகந்தோலுரித்தாற் போற்றுறந்து" என்பதன் உரையில் நச்சினார்க்கினியர், "நாகந்தோலுரிக்கும்போது நஞ்சும் காலும்" என்பதனால், அகச்சுத்தியுண்டாதலும் ஈண்டே துணியப் படும்.

5. கருங்கைக் கொண்மூ வென்றது யானைக்கு வெளிப்படை; கொண்மூ—மேகம். மழையால் நிலத்தைச் சேறுபடுத்துவது மேகத்தின் செயலாதலே, "சேறுசெய் மாரியி னளிக்கும்" (பதிற். 65) என்று சான்றோர் எடுத்தோது மாற்றாலு மறிக. நிலஞ்சேறு படுத்த என்பது கொண்மூவிற்கும் இயையுமாறறிக.

அடியையுடைய விளாவினது உள்ளே இளம்பருவமறப் பழுத்த பெரிய பழத்தை; அரிது பெற்று அயின்ற தன் வறுமை [1]போல—அரிதாக எடுத்துக்கொண்டு புசித்தலால் அதனில் உள்ளொரு பற்றுமின்றியுளதாந்தன்மைபோல; தெரியாத் தேர்ச்சி தீரா உள்ளத்து[2]—பிறராலறிதற் கரிதாகிய கன்மச் சேதவுபாயத்தைக் கடைப்பிடித்தலின் நீங்காத வுள்ளத்தையுடைய; பெரியோர்—ஞானவான்கள்; [3]பிறழாவினை விட்டனர்—புறச்சுத்தி யின்றியே அந்தரங்க சுத்தியுடையராய்க் கெடுத்தற் கரிதாகிய கன்மத்தைச் சேதம் பண்ணியேயிருப்பர்;

9—10. (அரியவும்.... ...பழைமை) அரியவும் உடையதொன்றுளது — ஆயினும் அவரை [4]விடுதற்கரிதாய் இருந்ததுவுமொன்றுண்டு; உடன் உறை பழைமை—அஃது அணுகியாகப் பழகிப்

---

1. "வெஞ்சின வேழமுண்ட விளங்கனிபோன்று நீங்கி, யெஞ்சினன் போல நின்றான்" (சீவக. 1122) என்று திருத்தக்க தேவரும் கூறுதல் காண்க. "தாம்புடை நெடுங்கை வேழந் தீற்றிய வெள்ளிலே போல்" (சீவக. 232) என்பதன் உரையில் நச்சினார்க்கினியார், "வேழம் வெள்ளிலுக்கு வருவதொரு நோய்" என்றும், "குருதிக் கோட்டுக் குஞ்சர நகரம் (சீவக. 2182) போல வேழத்திற்குக் கை அடை" என்றும் கூறுவன ஈண்டு நோக்கத் தக்கனவாம். அயின்று, காரணப் பொருட்டாய செய்தெனச்சம்.

2. உண்பனவுண்டு உடுப்பனவுடுத்து உலகர்போலவே பொழுதுதலின், ஞானவான்களின் ஞானநிலை பிறர்க்கறியவாரா தென்றற்கு, தெரியாத் தேர்ச்சி யென்றும், தேர்ச்சியின் பயன், தேர்ந்ததனை மேற்கொண்டு கடைப்பிடித்தொழுகுத லாதலால், கன்மச் சேதவுபாயத்தை, தேர்ச்சி யென்றும் தீராவுள்ள மென்றும் கூறினர்.

3. வினை தன்னைச் செய்த வினைமுதலைப் பற்று தொழிவதில்லையாதலின், அதனைப் பிறழாவினை யென்றும், அதனைப் பிறழ்ந்து கெடச் செய்வது ஞானத்தின் பெருமையாதலின், பெரியோர் விட்டனர் என்றும் கூறினர். "கழலா வினைகள் கழற்றுவ காலவனங் கடந்த, அழலா ரொளியன காண்க வையா றனடித்தலமே" என்று நாவரசரும் கூறுதல் காண்க.

4. விடாத தொன்றுண்டு—உ. வே.

போந்த சரீர வாசனை ; [1]இரியாது—பிராரத்த கன்மம் புசித்தறுமளவும் அஃது ஒழியாது ; அஃது எங்ஙனமெனின்,

10—13. (ஊங்கே..........ஓவாமாறும்) ஊங்கு கடனறி மண்வினைமாக்கள்—இவ்விடத்தே தம் கிரியைகளை மிகவும் அறியும் குலாலர் ; தம்வினை முடிமார்—தம் காரியம் முடிப்பான் காரணமாக ; திகிரி உருட்டி [2]ஒருவியாங்கும்—திகிரியை விசைகொளச் சுழற்றி அச்சுழற்றுத லொழித்த விடத்தும் ; வருதல் [3]ஓவாமாறும்—சிறிது பொழுது தானே சுழன்று ஓயுமாறு போலவும் ;

13—16. (குவிவாய்..............மற்றே) குவிவாய்த் தசும்புறை இங்கு—குவிந்த வாயையுடைய குடத்திலிட்டிருந்த பெருங்காயம், அசும்பறத் துடைத்தும் [4]இருங்கடி இகவாப் பெருங்கடன் [5]ஆங்கு—

---

1. இதனையே முன்பு, "போகாதம்ம புராதனம்" (ஞாறு. 41-15) என்று கூறியிருத்தல் காண்க.

2. ஒருவிய ஆங்கும், ஒருவியாங்கும் என நின்றது ; கண்ட ஆங்கு, கண்டாங்கு எனவருதல் போல.

3. ஈண்டுக் கூறப்படும் கருத்தே, "முற்செய்வினை யிங்குத் தங்கிப் போம் பாத்திரமும் குலாலன் வினைதவிர்ந்த சக்கரமும் கந்தித்துச் சுழலுமாபோல், மங்கிப் போய் வாதனையால் உழல்விக்கும் எல்லா மலங்களும் பின் காயமொடு மாயு மன்றே" (சிவ. சித்தி. சூ. 10:6) என்றும், அவ்வாறே பெரியோர்களும் வாசனை காரணமாய்ச் சுற்றிவிடப்பட்ட (குலாலன்) சக்கரம்போலச் சிறிதுகாலம் ஆன்மா சரீரத்தை வகித்துக் கொண்டிருக்கின்றானெனக் கூறுகின்றனர்" (தத்து. சங். 38. உரை) என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

4. "இங்குளி வாங்குங்கலம் போல ஞானிபால், முன்செய்வினை மாயை மூண்டிடினும்" (சிவ. போ. சூ. 10. அதி. 2. உதா. 3) என்றும், "தன்பால் வைத்து எடுக்கப்பட்டொழிந்த காயத்தினின்றும் அதன் வாசத்தை வாங்கிக்கொள்ளும் பாத்திரத்தில் அவ்வாசம் மங்கிப்போய் மெலிதாய்க் கந்திக்குமாறுபோல நானவனென்றெண்ணிச் சிவோகம் பாவனை செய்தறியும் ஞானிக்கு நாடுமுளமுண்டாதலுண்மையின்" எனவரும் சிவஞான பாடியப் பகுதியும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்குரியன.

5. "இங்காங்" (14) கென்புழி ஆங்கு பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

அக்குடத்திலே பற்றறத் துடைத்தாலும் மிக்க நாற்றம் அக்குடத்தி னின்றும் ஒழியாத பெரிய தன்மைபோலவுமாம்; அல்லதை—அல்லாமல்; [1]உடையதை உடையரோ—[2]அகப்புறப் பற்றாகிய உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பில் பற்றுடையார்போல இவர்கள் இருக்குமது பற்றாகவற்றே;

16—19. (உடையதை..................ஈண்டே) உடையதை—இனி இவருக்கு உடையதாவது யாதென்னில்; வரையளந் தறியா—எல்லையளத்தற் கரிதாகிய; [3]திரையரும் பேரானந்தப் புணரி திருத்தம்—அசைவில்லாத பெரிய ஆனந்த மாக்கடலாகிய தீர்த்தத்திலே; ஓராங்குப் படிதல் உடையோர்—இடைவிடாதே மூழ்குதலை யுடையராவர்; ஈண்டே—இந்த எடுத்த சனனத்திலே, எ-று.

புனிறு, இளமை. ஏகாரங்கள், அசை. ஐ-சாரியை. ஓ-எதிர்மறை. மற்று-அசை.

---

1. நான் எனதென்னும் பற்றுக்கள் ஈண்டு உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார் பெனப்படுகின்றன. "தந்த துன்றன்னைக் கொண்ட தென்றன்னைச் சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர், அந்த மொன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன் யாதுநீ பெற்ற தொன்றென்பால்" (திருவா. கோயிற். 10) என்றும், "அடியேன் உண்ட வூண் உனக்காம் வகை யெனதுள்ள முள் கலந்தெழு பரஞ்சோதி" (திருவிசை. கருவூர். கங்கை. 6) என்றும் வருவனவற்றால் அவையிரண்டும் அச்சான்றோர்பால் இருப்பது போலத் தோன்றினும் அவை பற்றெனப்படாமை யாவரும் அறியு முண்மையாதலின், **உடையதை யுடையரோ** என்றார். ஓகாரம் எதிர்மறையாகலின், உடையரல்லர் என்பதாம்.

2. புறப்பற்றாகிய—உ. வே. அவாவாகிய—உ. வே.

3. இனி, அவர் உடையதுதான் யாதெனின், "அந்த மொன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்" என்ற ஆனந்தமே யென்பார், **உடையதை வரையளந் தறியாத், திரையருந் திருத்தப் பேரானந்தப் புணரி ஓராங்குப் படிதல்** என்றார்.

அகவல் 49

உபதேசப் பயன்

நஞ்சே பாம்புண் டநீர் மாதோ
அஞ்செஞ் சேதா வுண்ணற லமிழ்தே
விஞ்சை வேந்தர் ஞானம் வீடே
வஞ்சர் ஞானம் வடுவொடு படுமே

இது [1]மேற்கூறிய பக்குவர்க்கும் அபக்குவர்க்கும் செய்யும் உப தேசத்தால் வரும் பயன் கூறியது.

உரை: (நஞ்சே............மாதோ) பாம்புண் டீநீர் நஞ்சு—சுவை யுடைத்தாகிய தண்ணீர் பாம்பு புசித்தால் [2]நஞ்சா மாறுபோலவும்;

2. (அஞ்செஞ்சேதா............அமிழ்தே) அம்செம் சேதா உண் அறல் அமிழ்து—அந்த நீரே அழகிய குணத்தையுடைய செவ்வை யாகிய பசுவானது புசித்தால் அமிழ்தத்தை யொத்த [3]பாலாமாறு போலவும்;

3. (விஞ்சை............வீடே) விஞ்சை [4]வேந்தர்—பக்குவராகிய

---

1. இது ஞானவான்களுக்குப் பெந்தமில்லையாயினும் பாத்திர விசேடத் தால் உண்டென்று சொல்லியது—செப்பறைப் பிரதியிற்கண்ட பாட வேறுபாடு.

2. நஞ்சுடைமை பாம்பு பிறர் கண்ணிற்படில் கொலையுண்டற்கும் பிற ரைத் தீண்டின் தீண்டப்பட்டார் கெடுதற்கும் காரணமாவது போல, இப்பாம்பன்னோர் பெறும் உபதேசமும் கேட்டுக்குக் காரண மாமென்பது குறிக்கத்தக்கதாம்.

3. பசுவுண்ணும் நீர் பாலாய்ப் பிறர்க்கும் பயன்படுவதால், அது பல ராலும் போற்றப்படுதற்குக் காரணமாவது போல, பசுவைப் போலும் சான்றோரது ஞானம் பலராற் பரவப்படும் சிறப்பும் பெறு மென்பது பெறப்படும்.

4. ஞானவான்கள் பிறர்க்குக் குடியாகாது, பிறர்பால் அருள்கொண்டு அவரை ஆளுமாறு விளங்குதலின், **வேந்தர்** எனப்பட்டார். "நாமார்க்கும் குடியல்லோம்" என அந்நல்லோர் கூறுமாறு காண்க.

ஞானவான்கள் பெற்ற; [1]ஞானம் வீடு--உபதேசம் முத்திக்கு ஏது வாய் முடியும்;

4. (வஞ்சர்...........படுமே) [2]வஞ்சர் ஞானம்—அபக்குவராகிய [3]கிருத்துமர் பெற்ற உபதேசம்; வடுவொடுபடும்-பிறரையும் தங்களையும் கெடுத்து உபதேசிக்கின்ற தேசிகர்க்கும் [4]குற்றமாய் முடியும் எ-று.

[5]இதனால் பக்குவா பக்குவம் பார்த்து அனுக்கிரகம் பண்ண வேண்டுமென்பது கண்டுகொள்க. அறல்—நீர். [6]செஞ்சேதா என்றவிடத்து முதற்கண்ணின்ற செம்மை குணத்தையும், மற்றது இலக்கணத்தையும் குறித்து நிற்பதால், பண்பைப் பண்பு விசேடித்ததன்று என அறிக. ஏகாரம், நான்கும் தேற்றம். மாது, ஓ, ஒடு, அசை[7]

---

1. உபதேசப் பயன் ஞானமாதலின், ஞானமென்றார். ஞானம் வீடு பேற்றுக் கேதுவாதலின், வீடு என்றார். "விரும்புவார் வினைவீடே" (ஞானசம்பந். திருவோத். 11) என்றாற் போல.

2. தமது கொடுமை புறத்தே தோன்றுவகை மறைத்து வைத்து ஞானம் பெற்ற பின்னர்ப் புலப்படுத்துதலின், அபக்குவரை **வஞ்சர்** என்றும், அவர் பெற்ற உபதேசம் தான்பட்ட இடத்தியல் பாற் கெட்டதேயன்றி ஞானப்பண்பிற் றீராமையின் **ஞானம்** என்றும் கூறினர்; பால் கெடினும் சிறப்பண்பு கெடாமை போல.

3. கிருத்துமர்—கிருத்திருமம் செய்பவர். வஞ்சகர்—உ. வே.

4. அல்லாதார்க்குச் செய்யும் உபதேசம் எல்லோரையும் கெடுக்குமென்பதை, திருமூலனார், "கற்பாய குற்றங்க ணீக்காமற் கற்பித்தால், தற்பாவங் குன்றுந் தனக்கே பகையாகும், நற்பா லரசுக்கும் நாட்டுக்கும் கேடென்றே, முற்பாலே நந்தி மொழிந்து வைத்தானே" (திருமந். 2047) என்பது காண்க. கெடுத்தற்குக் குற்றமான வேதுவாய் முடியும்—உ. வே.

5. இது சில பிரதிகளில் இல்லை.

6. இத்தொடர் செப்பறைப் பிரதியொன்று தவிரப் பிறவற்றில் சிதைந்து காணப்படுகிறது.

7. இங்கே, "இவை பத்தொன்பதும் கன்ம க்ஷயம்" என்றொரு தொடர், செப்பறைப் பிரதியிற் காணப்படுகிறது.

அகவல் 50

மாயாமல பந்தக்ஷயம்

எற்புக் குப்பையைப் புட்குலத் துணவை
நரப்புக் கருவியைத் திரைப்பெருஞ் சேக்கையைப்
புன்புல வாரியைத் துன்புக் குறையுளை
ஈருட் போர்வையை வேரின் விளைவைத்
தசைப் பெருந்திரளை நசைக்கின் செவிலியை
மூளைச் சேற்றை முழுமலக் குழுவை
ஞாளிக் கிரையைப் பூளைப் பொதியை
வெண்ணிணப் பெருமையைப் புண்ணின் பொற்பைக்
கொடுமைக் கோதையை யடுசினத் தமலையை
மாசின் றேரை வழும்பின் வைப்பைத்
தோலின் வேலியைத் துகளின் றுப்பை
எரிப்பெருங் கொள்ளையை நரிக்கா ரயினியை
பெருநோ யறையைக் கருநரைக் கமத்தைக்
குறும்பிக் கொண்டலை இறும்பற் குறைவைப்
புழுப்பா சறையை யழுக்கார் [1]புருவை
பஞ்ச விந்தியப் பாகர்க் காகா
அஞ்சா மதகரி யடவியை வஞ்ச
[2]அரவுவா ழளையை நுரைவா யருவியை
வாத வழுவைத் தீதுக வணைத்த
வெளிலைப் பித்தின் விளிவருங் குறும்பைக்
குரைவிரி யிருமற் றிரைவிரி புரையைக்
காமச் சும்மையைக் கவலைக் கெல்லையை
நாமத் தாணைத் தீமைத் திறலை
அழுக்கா றணையும் விழுப்பெருந் தெருவை

---

1. திருவை--பா. வே.

2. அரவா ரளையை—பா. வே.

ஏமாப் பிரலை விலங்கலைத் தீமை
இருஞ்சுறவு கலித்த திருந்திரும் பௌவத்தை
மறத்தின் மன்னை வழுக்கின் புக்கிலை
இறப்பின் கேதன மிதனை மறப்பிற்
கொண்டனை யானெனக் கொளலொழித் தொண்டிறன்
மாய வினைய தான தேயாத்
தனுகரண புவன போகம்
எனும்வகை யறிநனி துனியினி துகவே

இது மாயாமல பந்தக்ஷயம் கூறியது.

உரை:—1. [1]எற்புக் குப்பையை — எலும்புக் கூட்டத்தை; புட்குலத் துணவை—பறவை வருக்கத்துப் போசனத்தை;

2. நரப்புக் கருவியை —[2]நரம்பென்னுங் [3]கயிற்றாலே கட்டப் பட்டவதனை; திரைப்பெருஞ் சேக்கையை—[4]திரைதலுக்குப் பெரிய சயனத்தை;

3. புன்புல வாரியை—[5]புல்லிதாகிய புலாற் கடலை; துன்புக்கு உறையுளை—துக்கத்துக்குக் குடியிருப்பை;

---

1. என்புத் தூர்வையை—உ. வே. இறப்பின் கேதனமிதனை என்பது அச்சுப் பிரதியிற் காணும் உரைவேறுபாடு.

2. "வைத்துக் கட்டிய நரம்பின் கயிறே" (பட்டி. திருவிடை. 13). தன்பாற் கிடந்துறங்கும் மக்களை விடியலில் வெளிப்படுத்தும் படுக்கைபோல, திரையும் நரையும் முதுமைக்கண் வெளிப்படுப்பது பற்றி, உடம்பை, திரைப் பெருஞ்சேக்கை என்றார்.

3. கருவியாலே—உ. வே.

4. திரைதல்—தோல் சுருங்குதல்.

5. புன்புலவு வாரியை யென்பார் புன்புலவாரியை என்றார். புலால் நாறும் இயைபுபற்றி இங்ஙனம் கூறினர். "புலவுக்கடல்" என்றும், "புன்புலால் யாக்கை" யென்றும் சான்றோர் பலரும் கூறுப. "பொல்லாப் புழுமலி நோய் புன்குரம்பை" என்பர் ஔவையார்.

4. ஈருட் போர்வையை—ஈரலே யுள்ளே பொதிந்த போர்வையை; [1]வேரின் விளைவை—வியர்வைக்கு விளை நிலத்தை;

5. தசைப்பெருந்திரளை—மாங்கிசக் கூட்டத்தை; [2]நசைக்கு இன் செவிலியை—[3]ஆசையாகிய குழவியை யினிதாக வளர்க்கும் செவிலித்தாயை;

6. மூளைச் சேற்றை—மூளைக் குழம்பை; முழுமலக் குழுவை—சருவ மலத்தின் குழாத்தை;

7. ஞாளிக்கு இரையை—நாய்கட்கு உணவாவதனை; [4]பூளைப் பொதியை—பூளைப் பஞ்சு போலே நிலையில்லாதவற்றாலே கட்டிய பொதியை;

8. வெண்ணிணப் பெருமையை—வெள்ளையான நிணத்தின் மிகுதியை; புண்ணின் பொற்பை—[5]புண்ணின் பொலிவை:

---

1. பெயர் பேரென வருதல் போல வியர் வேரென வந்தது. "புறம் வேரார்" (குறள். 487) என்றாற் போல. விளைவு என்றது ஈண்டு ஆகு பெயரால் விளை நிலத்தின் மேற்று.

2. "மறைப்பில் விழைவிற்குச் சார்வாய் மயக்குவது" (புறத். 412) என்றும், "இவ்வுடம்பு இன்பத்துக்காம்" (புறத். 413) என்றும் கூறுபவாதலின், நசைக்கின் செவிலி யென்றார். "பற்றின் பற்றிடம்" (4 : 116) என்பது மணிமேகலை.

3. ஆசையை யினிதாக வளர்க்கும் செவிலித்தாயை—உ. வே.

4. "தினைப்பெய்த புன்கத்தைப் போலச் சிறியவு மூத்தவு மாகி, நுனைய புழுக்குலந் தம்மால் நுகரவும் வாழவும் பட்ட, இனைய வுடம்பு" (புறத். 413) என்று பிறரும் கூறுப.

5. புண்ணால் சிறப்பிக்கப்படும் அழகினை—உ. வே. புண்ணிடத்தே அழுக்குச் சொரிவதுபோல, "ஒன்பது வாயில்கள் தோறும் உண்ணின்று அழுக்குச் சொரிய உடம்பெனத் தோன்றி உருவு தெரிப்பதுபற்றி, புண்ணின் பொற்பு என்றார்.

9. [1]கொடுமைக் கோதையை — [2]கொடுமையென்னும் திரு நாற்ற மடிக்கும் பூவால் தொடுக்கப்பட்டதொரு மாலையை ; [3]அடு சினத்து அழலையை—கொல்லுகிற சினத்தின் [4]செறிவை ;

10. [5]மாசின் தேசை—இராகத் துவேஷங்களை வெளிப்படுத்தும் ஒளியாகிய அதனை ; வழுப்பின் வைப்பை—[6]நிணத்தாற் பூசப்பட்ட கூரையை;

11. [7]தோலின் வேலியை—தோலை வேலியாகவுடையதனை ; [8]துகளின் துப்பை—குற்றத்துக்கு வலியானவதனை ;

12. எரிப் பெருங் கொள்ளையை — அக்கினியாலே மிகவும் கொள்ளை கொள்ளப்படுவதனை ; நரிக்கு ஆர் அயினியை — நரிகள் திருத்திவரப் புசிக்கும் உணவை ;

---

1. உடம்பாலுறுகின்ற இன்பத்தால் அதுவே தானெனக் கருதிய வழி, அக்கருதினோரைத் தன் நலம் குறித்துக் கொடுஞ் செயலனைத்தும் செய்விக்கும் இயல்புபற்றி, உடம்பை, ஒருபெண்ணாக உருவகம் செய்து **கொடுமைக் கோதை** யென்றார் எனினுமாம்.

2. கொடுமைகளாலே தொடுத்த அணங்குபோல் வதனை—உ. வே.

3. "செற்றச் சேக்கை" யென்றார் **சீத்தலைச் சாத்தனார். (மணி.4:117).**

4. ஆரவாரத்தை—உ. வே

5. மாசு—விருப்பு வெறுப்பாகிய குற்றம். விருப்புள்வழித் தட்பமும், வெறுப்புள்வழி வெப்பமும் கொண்டு முகம் ஒளிர்தலின், **மாசின் தேசை** என்றார். தேசு—ஒளி.

6. வழும்பின் கூரையை—உ. வே.

7. "புன்புறந் தோலைப் போர்த்து மயிர்புறம் பொலிய வேய்ந்திட் டென்பது வாயிலாக்கி யூன்பயில் குரம்பை செய்தான்" (**சீவக. 1558**) என்று **திருத்தக்க தேவர்** கூறுவர்.

8. காமம் வெகுளி முதலியன பெருகுதற்கு ஆக்கந் தருதலின், உடம்பை, **துகளின் துப்பு** என்றார். துப்பு, வலி. "காப்பியக் கவிகள் காம எரி எழ விகற்பித்திட்டார் இறைச்சிப் போரிதனை என்றான்" (**சீவக. 1585**).

13. [1]பெருநோய் அறையை—[2]பிறப்புக்குக் காரணமாயிருப்பதோர் அறைவீட்டை; கருநரைக் [3]கமத்தை—பெரிய நரையாகிய மேகத்தை;

14. குறும்பிக் கொண்டலை—அழுக்கைக் குறும்பியாகச் சொரியும் [4]வருடத்தை; [5]இறும் பற்று உறைவை—உதிரக் கடவ பற்களுக்கு இருப்பிடத்தை;

15. புழுப் பாசறையை — கிருமிகள் புகவிட்டிருக்கும் படைவீட்டை; [6]அழுக்கார் உருவை—பொல்லாங்காலே [7]சமைக்கப்பட்ட உருவத்தை;

16—17. (பஞ்ச........அடவியை) பாகர்க்கு—[8]அந்தக் கரணமென்னும் பாகராலே; ஆகா—வணக்குதற் காகாத; பஞ்ச இந்திய அஞ்சா மதகரி அடவியை—பஞ்சேந்திரிய மாகிய அச்சமில்லாத மதயானை யுலாவும் அடவியை;

---

1. எல்லா நோய்கட்கும் காரணமாதலின், பிறப்பினை, பெருநோய் என்றார்.

2. மிக்க வியாதிகள் தங்கும் ஒதுக்கிடத்தை—உ. வே. பிறப்புக்கு உற்பவமாயிருப்பதோர் வீட்டை—உ. வே.

3. கம்—மேகம். ஈண்டு அம்மும் அத்தும் பெற்று உருபேற்றுக் கமத்தை என நின்றது.

4. கொண்டலை—உ. வே.

5. பிள்ளைப் பருவத்தும் முதுமைப் பருவத்தும் பற்களுக்கு உதிர்தல் இயல்பாதலின், இறும் பல் என்றார்.

6. பிறர்க்குத் தீங்கு செய்வது குறித்துப் போர்வீரர் சென்று தங்கும் பாசறையை, புழுவுறையும் உடம்புக்கு உவமை கூறினமையின், புழுக்கள் நோய் விளைவிப்பான் நிறைந்திருத்தலை யறியலாம். மயிர்க்கால் தோறும் அழுக்கே வெளியாதலின் அழுக்கார் உருவை என்றார்.

7. நிரப்பப்பட்டதாகிய சொரூபத்தை—உ. வே.

8. இந்திரியமைந்தினையும் புறக்கருவியென்றும், மனமுதலிய அந்தக் கரணங்களை அகக்கருவியென்றும் கூறுபவாதலின், கரணங்களைப் பாகராக்கியும், அவற்றின் வழி நிற்கும் புறக்கருவிகளை யானை

17—18. [1]வஞ்ச அரவுவாழ் அளை:-[2]வஞ்சகமாகிய சர்ப்பம் உறையும் பொந்தை;

18. நுரைவாய் அருவியை-[3]நுரையை யொன்பது வாயிலாலே அருவிபோலச் சொரிவதனை;

19—20. (வாத............வெளில) வாத [4]வழுவை-வாதமாகிய யானையை; தீதுக அணைத்த வெளிலை—குற்றமறக் கட்டப்பட்ட கம்பத்தை;

20. பித்தின் விளிவரும் [5]குறும்பை—பித்தமிருக்கும் கெடுதற் கரிய அரணிருக்கையை;

யாக்கியும் கூறினர். "வாயாதி சோத்திராதி புறத்துவாழ் கருவியாகும், ஓயாத மனாதி காயத் துணருமுட் கருவியாகும்" (சிவ. சித்தி. 2 : 63) என்றார் சான்றோரும். இந்திரியக் காட்சிக்கும் தன் வேதனைக் காட்சிக்கும் இடையே மானதைக் காட்சியை வைத்ததும் இக்கருத்தே பற்றியென அறிக. இனி, இந்நூலாசிரியரும், இந்திரியங்களைப் பரிசனமாக்கி, அந்தக் கரணங்களை அமைச்சராக்கி "நீதி சிந்தித் தாய்ந்து துணிந்து செயற்படு மந்தக்கரண வமைச்சரும்" (ஞானு 16 : 29–30) என்பது காண்க. மனம் இந்திரியங்களைத் தொழிற்படுத்தும் என்ற கருத்தால் இவர் கூறுவதுபோல, மிருகேந்திரமும்,
"ஜ்ஞாநேந்த்ரியாணி ஸஞ்ஜ்ஞாநி பஞ்ச ஸங்கல்ப்ய தீ வ ।
உத்பாதயந்தி விஷயக்ராஹகா ஶ்ரவணாதய: ॥"
(XII : 7) என்று கூறுகிறது.

1. அகத்தே ஒடுங்கியிருந்து செயற்கொடுமையால் தனது உண்மையைப் புலப்படுத்தலின், வஞ்சத்தை, அளையிலொடுங்கும் பாம்பென்றார்.

2. கிருத்திருமமாகிய—உ. வே.

3. நுரையை வாயாலே அருவிபோல—உ. வே.

4. வழுவை—யானை.

5. குறும்பு-அரண்; "நணிநணி யிருந்த குறும்பல் குறும்பின் ததும்ப வைகி" (புறம். 177) என வருதல் காண்க,

21. (குரைவிரி........புரையை) குரைவிரி இருமல்— ஓசைமிக்கிருக்கின்ற சிலேத்துமமாகிய கடலின்; திரைவிரி [1]புரையை—[2]அலை விரியத் தாங்கும் மலையை;

22. காமச் சும்மையை—[3]மிக்க காமத்தாலே பிறர் பலர் அலர் தூற்றப்படுவதனை; [4]கவலைக்கு எல்லையை–துக்கத்துக்கு முடிவெல்லையாயதனை;

23. [5]நாமத்து அரணை—[6]அச்சத்துக்கிருப்பிடத்தை; தீமைத்திறலை—மெய்யாற் செய்யுந் தீமைக்கு வலிபெற்றவதனை;

24. (அழுக்காறு........தெருவை) அழுக்காறு அணையும்—பிறர் செல்வ முதலியவற்றைக் கண்டாற் பொறாமை சேரும்; விழுப்பெருந் தெருவை—[7]துன்பத்தையுடைய பெரிய வீதியை;

25. [8]ஏமாப்பு இரலை விலங்கலை—[9]செருக்காகிய மான் வாழும் மலையை;

---

1. புரை—உயர்வு ஈண்டு உயர்ந்த இடமாகிய மலை குறித்து நின்றது.

2. கடலுக்கு விரிந்த இடமாகியவதனை—உ. வே.

3. தூர்த்த குணத்தாலே—உ. வே. மிக்க காமமே சான்றோராலும் பிறராலும் அருவருக்கப்பட்டு அலர் தூற்றப்படுவதென்பது இதனால் துணியப்படும்.

4. "அவலக் கவலை கையா றழுங்கல், தவலா வுள்ளந் தன்பா லுடையது" (மணி. 4 : 116) எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க.

5. சிறுமுள் தைப்பினும் நோய் பெரிதாதல் பற்றி, அஞ்சிக் காக்கப்படுவதால், நாமத் தரணை என்றார். "எந்தை யுள்ளடி முள்ளும் நோவ வுறற்க தில்ல" (புறம். 171) எனச் சான்றோர் வாழ்த்துமாறு காண்க.

6. அச்சத்துக்கிலயமற்ற விருப்பிடத்தை—உ. வே.

7. அழகிய பெருமையையுடைய தெய்வீகத்தை—உ. வே.

8. ஏமாப்பு—செருக்கு; "ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோமல்லோம்" (திருநா. மறுமாற். 1) என்புழிப்போல.

9. ஏசறவாகிய மான்—உ. வே.

25—26. (தீமை.......... பௌவத்தை) [1]தீமை இருஞ்சுறவு கலித்த—மனத் தோடமாகிய பெரிய சுறுமீன் வளரப்பட்ட; திருந்து இரும் பௌவத்தை—[2]திருந்திய பெரிய சமுத்திரத்தை;

27. மறத்தின் மன்னை—மறத்துக்கு நிலையான அதனை; வழுக்கின் புக்கிலை—[3]அவஞாயம் புகுந்திருக்கும் சுதேசத்தை;

28. இறப்பின் கேதனம் இதனை—சாதற்குக் கொடிகட்டியிருக்கின்றதாகிய இத்தனைக் குற்றமுடைய இத்தேகத்தை;

28—9. (மறப்பின்..........யானெனை) [4]மறப்பின் யான் எனக் கொண்டனை—அஞ்ஞானத்தாலே நான் என்று கொண்டாய்;

29—32. (கொளலொழித்து..........இனிதுகவே) கொளல் ஒழித்து—அவ்வாறு கொள்ளுமதனை ஞானத்தாலே விட்டு நான் அல்லவென்று கொண்டு; [5]ஒண்திறல் மாயா வினைய தாய—அழகிய வலியையுடைய மாயாகாரியமான; தேயா தனுகரண புவன போகம் எனும்

---

1. தீமைத் திறலை டென்புழி வந்த தீமையை மெய்யாற் செய்யுந் தீமை என்றமையின், ஈண்டு மனத்தோடம் என்றார்.

2. அழகையும் பெருமையையு முடைய சமுத்திரத்தை—உ. வே.

3. சழக்குக்குச் சுதேசத்தை—உ. வே.

4. மறப்பின் என்பது மறைப்பின் என்று பாடமிருக்கின் அஞ்ஞானமென்று கூறும் பொருள் சிறக்கும்.

5. காரணமாகிய மாயை என்றும் நிலைபேறுடையதாகலின், ஒண்டிறல் மாயை என்றும், அதன் காரியமாக, தனுகரண புவன போகம் என்னும் வகையுண்டாதலின், மாயா வினைய தாய தேயாத் தனு கரண புவன போகமெனும் வகை என்றும் கூறினர்.
"ஐபாவஷூ யஷாவ்ராவஷா தஜொஉஷிஸா—ஷிணீ ।
காயஹூாஹாவம தஉஷாவிநா ஷாஷூாவஷூா தஜெஷஷி॥"
என்று பிறரும் கூறுப,

வகை—ஒழியாத தனுகரண புவன போகமென்னும் [1]வகைகளின் வேறுபாட்டை; நனி துனி இனிதுக அறி—உன்னை மிகவும் கூடிய தோடமானது கெட்டற, [2]அறிவாயாக, எ-று.

[3]துனி, விகாரம், ஏ, அசை.

அகவல் 51

ஆணவமல பந்தக்ஷயம்

ஈறறி வுக்கெவ னெவனோ மற்றதன்
மாறறி வுக்கறி மற்றே கூறின்
இளைத்தன் மற்றெவ னெவனோ நின்ற
தளிர்த்தன் மற்றுயர் பின்மை [4]யுளங்கொள
அறிவுரு வதனோ டநித்த மன்மையின்
மறுவற [5]னெறியிவ ணெறிபட நின்ற
[6]பந்தம் போகம் போக நிறுத்தலும்

---

1. வகைகளில் ஒன்றாகிய தனுவின் வேறுபாட்டை—உ. வே.

2. தேகத்தை வேறாகக் காண்டலே அஞ்ஞானமாகிய குற்றம் நீங்குதற்கேதுவாமென்பதை தேவீகாலோத்ரம் கூறுகின்றது, திருமூலரும் "தன்னை யறிவ தறிவமைய ஃதன்றிப், பின்னையறிவது பேயறிவாமே" என்பர்.

3. துனிது என்று பாடமாயின், துன்னிய தென்பது துனிதென வந்தது செய்யுள் விகாரம். துனி என்று அச்சுப்பிரதி கொண்ட பாடமே கொள்வதாயின், நணியது "நணி" (ஐங். 20) என்றும், அணியது "அணி" (தோல். எழுத். நச். 236) என்றும், வருதல் போல அத்துன்னியது துனிதென வந்ததென்று கொள்ளப்படும்.

4. களக்கொள—பா. வே.

5. வெறியிவ—பா. வே.

6. "ஞானமிர்தத்தார் பந்தம் போகம் போக நிறுத்தலும், வந்தது மாயை வினைமலம் என்றாராகலின், பந்தம் செய்யும் மாயை நிலைபெறும் படிக் காத்தல் மறமேயன்றிக் கருணை என்பது மிகையாம் போலு மெனின், காத்தல் போகம் துய்ப்பித்ததல்; போகம் புசிக்கவே

வந்தது மாயை வினைமலந் தந்தபின்
மாயை பந்தம் வளங்கெழு போகந்
தேயா வல்வினை திகழ்தரு[1]மலத்துப்
போக [2]நிறுத்துவ தாம்வினை முறுகிய
போகந் தந்து புறங்கொடுத் தினிதா
ஏகற் கொல்லா தாகி வேகத்
தியாத்தலைத் துடைத்தலி னெறியிறை யுண்மை
பார்த்தலிற் பறிமல மனுதி கூர்த்த
[3]பிறப்பிறப் பறுஉச் சிறப்பி லாக்கத்தில்
வாசனை யகலத் தோசொடு நிவந்த
அமலனைச் சமாதி யமல
விமல செய்ம்மதி [4]விருப்பினை யினிதே

இஃது ஆணவமல பந்தக்ஷயம் கூறியது.

1—4. உரை :—(ஈறறிவுக்கு........ .. உளங்கொள) அறிவுக்கு ஈறு எவன்—[5]ஆன்மாவுக்குச் சாதல் எவ்வண்ண மென்றும்; அறிவுக்கு அதன்மாறு எவனோ—அவ்வான்மாவுக்கு [6]அச் சாதலின் மாறான

மலபாகம் வருமாகலின் காத்தல், போகம் துய்ப்பித்தற் காரண மாகலின் கருணையேயாம்; 'அருத்தி யிறுத்து மலமுதிர் வித்து' (சிவ. சித். சூ. 8-10) என்றார் வழி நூலாசிரியரும்'' என்று சிவப் பிரகாசச் சிந்தனை யுரைகாரர் இவ்வடியினை எடுத்து ஆராய்கின்றார். (சிவப். 18 உரை).

1. மலத்திற் —பா. வே.

2. நிறுத்துவதாய் —பா. வே.

3. இவ்வடி அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

4. விரும்பினை —பா. வே.

5. ஈண்டு 'ஆன்மாவென்பது உடம்போடு கூடியிருக்கும் உயிர்களை, சாதலும் பிறத்தலும் இளைத்தலும் பெருத்தலும் உடம்புக்கே யாதலின்;

6. அதற்கு மாறாய—உ. வே.

பிறத்தல் எவ்வண்ண மென்றும்; [1]இளைத்தல் எவன்—அவ்வான் மாவுக்கே இளைத்தல் எவ்வண்ணமென்றும்; நின்ற தளிர்த்தல் எவனோ—இளையாமல் பருத்தல் எவ்வண்ணமென்றும்; உயர்வின்மை எவனோ கூறின்—[2]முப்பது வயதளவும் வளர்தல் எவ்வண்ணமென்றும் பின் வளராமை எவ்வண்ணமென்றும் [3]கேட்கும் நினக்கு இப்பொருளிருக்கும்படி சொல்லின்; உளம்கொள அறி—உள்ளம் கொள்ள அறிவாயாக;

5—6. (அறிவுரு..........நெறி) அறிவு உருவதனோடு அநித்தம் அன்மையின்—[4]சேதனயாகிய ஆன்மா தேகமாகிய அத்துடன் அநித்தியப்படாமையால்; இவண் மறுவறல் நெறி—நீ கேட்ட [5]பொருள் தேகத்துக்கே யென்று கொண்டு தேகிக்கல்லவென்று இவ்வாறு குற்ற மற வறிந்து [6]போகடு; இது பசுவுண்மை அறிகை.

---

1. சாதல் பிறத்தல் போல, நோய், வறுமை, துன்பம் முதலிய காரண வகையானன்றி, இயல்பாகவே இளைத்தலும் பருத்தலும் வளர்தலும் தேய்தலும் உண்டென்றும் அவற்றிற்குக் காரணம் பிறந்து வாழும் இடம், அவ்விடத்தின் தட்பவெப்பநிலை முதலியனவா மென்றும் ஸ்டாக்கார்டு (Stockart) முதலிய உயிர் நூலாராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

2. உயரவளர்ச்சி இருபது முதல் இருபத்தைந்து வயது வரை என்றும் குறுக்கு வளர்ச்சி முப்பத்தைந்து வரை என்றும் உயிர் நூற் பேராசிரியர் சேஷையா (Prof. Seshiyah of the Annamalai University) முதலிய ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

3. விண்ணப்பஞ் செய்யும்—உ. வே.

4. இச்சொல் சில ஏடுகளில் இல்லை.

5. கேட்ட பொருள்: சாதல், பிறத்தல், இளைத்தல்.

6. "ஆன்மாவிற்குச் சடத்தன்மையுண்டென்று கூறின், கடமுதலிய சடப்பொருள்களில் ஞானத்திற்குச் சமவாய சம்பந்தம் பொருந்தாதாம்; ஆகவே ஆன்மா தேக முதலிய சடத்தின் வேறென்றறிக" என்பர் அகோர சிவாச்சாரியார்.

6—8. (இவண்............மலத்து) இவண்—இங்ஙனம்; நெறிபட நின்ற பந்தம் [1]போகம்—முறைபாக நின்றனுபவிக்கும் துக்கமும் சுகமும்; போகம் நிறுத்தலும்—இச் சுகதுக்கங்களைத் தற்சொரூப மறியாமல் மறைத்துப் புசிப்பித்தலும்; வந்தது—[2]உண்டாகியது; மாயை வினை மலத்து—முறையே [3]மாயாமலத்தாலும் கன்ம மலத்தாலும் ஆணவமலத்தாலுமாம், காண்;

8—14. (அந்தமில்............நெறி) [4]அந்தமில் மாயைப் பந்தம்—இனி மேலே சொல்லப்பட்ட நித்தியமாயிருக்கிற மாயாமல காரியமான தேகத்திலே நின்று முற்பவத்திற் செய்துகொண்டதாகிய; தேயா வல்வினை—கெடாத வலிதாகிய கன்மமலத்தால்; வளங்கெழு போகம்—வளப்பமுடையவான சுகதுக்கங்களை; திகழ்தரு மலத்துப்

---

1. "போகமாவது சுக துக்கங்களை யறிவிக்கும் புருடனுடைய ஞானமென்று சுவாயாம்புவத்திலும் கூறப்பட்டிருக்கிற" தென்று போக காரிகையுரை (சூ. 4) கூறுகின்றது.

2. வந்து கூடிற்று—உ. வே.

3. இம் மூன்றன் இயல்புகளையும் சருவ ஞானோத்தராகமம் திரிபதார்த்த விசார பிரகரணம் சுலோகம் 32 முதல் 37 வரை காண்க. போகத்துக்குப் போக்கியமான உடம்பு மாயா காரியமாதலினாலும், போக நுகர்ச்சியால் கன்மமலம் பெறப்படுதலாலும், இம்மாயை கன்மங்களின் தொடர்பே மலமறைப்பை நீக்குதற்காதலினாலும் மாயை வினைமலந்து என்றார். "கதிதருங் காழிமன் காட்டுமப் பாசங்கள் மூன்றவைதாம், பொதிதரு மாணவம் போகஞ்செய் கன்மமு மாயையுமாம், மூதிபது தாஞென்று முன்பினில்லாதது சேதனன்கண், அதிக மறைப்பன வாயிரகோடி விருத்திகளே' (தத்துவ விளக்கம். 19) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.

4. மாயை நித்தப்பொருளாதலின் அந்தமில் மாயை என்றும், அதன் காரியமாகிய தேகத்திலே தங்கிச் செய்துகொண்ட வினை, தேகத்திற் கிடவாது உயிரினைப் பிணித்துக்கொண்டு அது புக்குழிப் புகுதல்பற்றி, அதனைப் பந்தம் என்றும் கூறினர். "பந்தம் தந்த பாஞ்சுடாய்" (கந்த. வெண். 3) என்று குமருகுருபரரும் கூறுதல் காண்க.

போகம் நிறுத்துவதாம்—விளங்குகின்ற மலமானது [1]மறைத்துப் புசிப்பிக்கும்; முறுகிய வினை போகம் தந்து—[2]அதுதான் பக்குவப் பட்ட கன்ம பலங்களைப் புசிப்பித்து; புறங்கொடுத்து இனிதா ஏகற் கொல்லாதாகி—உன்னைவிட்டு நீங்குதற்கு இசையாதே; வேகத்து யாத்தலை [3]இன்னெறி துடைத்தல்—அகங்காரத்தாலே பந்தித்தலை இனிய கன்மச்சேத வுபாயத்தாலே தவிர்வாயாக;

இது பாசமறைப்பு விடுகை.

14—15. (இறை...........மலம்) இறையுண்மை பார்த்தலின்— பதியுண்மை யறிவால்; மலம் பறி—ஆணவமலத்தைக் [4]கெடுப்பாயாக;

---

1. மறைத்துப் புசிப்பித்தலாவது: நுகரப்படும் சுகதுக்கங்களையன்றிப் பிறவற்றை நோக்காவண்ணம் மறைத்து நிறுத்துதல்; அஃதாவது இனிய பொருளொன்றின் இனிமைச் சுவையி லீடுபடுங்கால், பிற வற்றை நோக்காதொழிகின்றோ மன்றோ? அந்நோக்காமைக் கேது ஆணவமல மறைப்பென வறிக. "விருத்திகளான் மறைக்கின்ற வவ்வாணவம் வெங்குருமன், கருத்திய னான் முறை தேரிற் கலந்து டனு யணுவை, யருத்திய நஞ்சென்ன மோகஞ் செய் தாசை யனு பவத்திற், பெருத்திடச் செம்பினிற் காளிதம்போலப் பிணைந் துளதே" (20) எனத் தத்துவவிளக்கமுடையார் கூறுமாற்றாலறிக.

2. அதுவாய்; அதுவதுவாய்—உ. வே.

3. போகநுகர்ச்சியால் மேன்மேலும் வினைகள் ஈட்டப் படுதலின், கன்மத்தொடர்பு அருமையின், ஏகற்கொல்லா தாகி யென்றும், போக நுகர்ச்சியின் விளைவாகிய விருப்பு வெறுப்பு அகங்கார மாதலின், அதனை வேகம் என்றும், அதுவே வினைத்தொடர்பு கோடற்கு ஏதுவாதலால் அதனை அறக்கெடுக்கும் நெறி விருப்பு வெறுப்பில்லாத நடுநிலைக் கொள்கையாய் இன்பம் பயக்கும் நன்னெறியாதலால், அதனை இன்னெறி யென்றும் கூறினர்; "வேண்டுதல் வேண்டாமையிலானடி சேர்ந்தார்க் கியாண்டு மிடும் பையில" (குறள். 4) என்று சான்றோரும் கூறுதல் காண்க.

4. ஆணவமலத்தால் மறைப்புண்ட உயிர்க்கு மாயை கன்மங்களின் தொடர்பு அம்மலத்தைப் போக்குங் குறிப்புடையதாகும்; இதனைத் திருமூலர், "நேசாய ஈசனும் நீடாணவத்தனை, ஏசா மாயாள் தன்னாலே எழுப்புமே" (திருமந். 2163) என்பர். மாயை கன்மங் களாகிய பாசத்தொடர்பைக் கண்டு கழித்தவழி, "மலக்கலப்பாலே

15—19. (அநாதி.........இனிதே) அநாதி கூர்த்த—அநாதியாகமிருந்த; பிறப்பு இறப்பு அறூஉ-பிறந்திறந்து வரும்; [1]சிறப்பில் ஆகத்தில்—[2]வருத்தத்தைத் தருவதாகிய தேகத்தில்; [3]வாசனை அகல்—பிராரத்த கன்மபலம் புசித்தறு மளவும்; [4]அமல விமல விருப்பினை—மிகவும் சுத்தமான விருப்பத்துடனே; தேசொடு நிவந்த அமலனை-பிரகாசமாயோங்கிய நின்மலனை; இனிது [5]சமாதி செய்ம்மதி—நீ இனிதாகச் சமாதி பண்ணியிருப்பாயாக எ-று.

[6]இது பதியுண்மை யறிந்து அதனோடு இயைந்திருக்கை. மற்றென்கிளவிகள் வினைமாற்று. [7]அமலம், விமலம்—ஒருபொருட் பன்மொழி. ஐ, சாரியை.[8]

மறைந்தது ஞானம்" (2213) என்ப துணர்ந்து பதியுண்மையறிவால் அம்மறைப்பினின்றும் நீங்குக என்பது கருத்து. "மலமடைய மாயா தனுவினையும்" (உபாயநிட். 39) என்பர் பிறரும்.

1. வருத்தமே மிகுதியும் பயத்தல்பற்றி, உடம்பைச் சிறப்பில் ஆகத்தில் என்றார்.

2. வருத்தத்தைத் தரும் தன்மை யுடைத்தான—உ. வே.

3. முற்பிறப்பில் செய்யப்பட்டு எடுத்த உடம்பை விடாது பற்றித் தன்பயனை விளைவித்து நிற்பதுபற்றி, பிராரத்தம் வாசனை எனப்பட்டது.

4. அமல விமல வென்பதிலுள்ள விமல வென்பதை விளியாக்காது, விருப்புக்கு விசேடணமாக இயைத்துப் பொருள்கொள்ளப்படுகிறது.

5. சமாதியாவது "நாலிருவழக்கிற் றாபதப் பக்கத்" (தொல். புறத். 20) துள் ஒன்றாகவும் காணப்படுகிறது. "ஆங்கனம் குறித்த ஆய்முதற் பொருளொடு, தான் பிறனாகாத் தகையது சமாதி" (நச்சி. உரை. மேற்.) எனக் காட்டப்படுகிறது.

6. பதியுண்மையறிந்து அதனோடு இயைந்திருக்கையாவது சிவயோகம் எனப்படுவது. பதியுண்மை யறிவு சிவதரிசனமாகும். சிவரூப சிவதரிசனங்களால் ஆன்மா, மலத்தின் நீங்கித் தன்னுள்ளே சிவத்தைக்கண்டு இன்புற்று, சிவயோகத்தால் அந்தச் சிவத்தோடு இயைந்து நிற்குமென்ப; இவற்றின் இயல்புகளைச் சீகாழித் தத்துவ நாதர் அருளிச்செய்த உண்மைநெறி விளக்கத்துட் காண்க.

7. இது அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

8. இக்குறிப்பு அச்சுப்பிரதியிலன்றிப் பிறவற்றில் இல்லை.

அகவல் 52

ஞானவான்களைப் பாசம்வாதியாமை

பதிபசு பாச மதியோர் வரத
உலையா வென்பதைத் தலைநனி [1]நிறீஇ
உடையா தாயி னொருபெரும் பாசம்
அடையா வீடெனக் கடைநனி [2]கழறின்
தன்னுரை மலைவு முன்பின் மலைவும்
அன்னவை யருளோ யாமெனிற் [3]பன்னிய
[4]உடையா மாண்டவ ரடையா பொடிபட
மாமலை யன்ன மரந்தெறுங் கடுங்கனல்
தாமரை யன்ன தளிர்க்கை தாங்கினும்
மந்திர மாக்கட் கந்தர மியாதே
செம்பிது செறிந்த புன்புறக் களங்கமிது
என்றுரை கூடா வெழில்வளர் சீருணஞ்
சித்துநீர் செறிந்த [5]தொத்தே மிக்க
[6]விடங்கெழு பெருவலி யுளங்கொண் மந்திரத்
தடங்கிய தன்மையு மற்றே [7]குடங்கர்க்

---

1. நிலைஇ—பா. வே.
2. கழறினை யென்று பாடங்கொண்டு மிகவும் அருளிச்செய்தாய் என்று உரை கூறுகின்றது செப்பறைப்பிரதி.
3. மன்னிய –பா. வே.
4. உடையா வூண்டர—பா. வே.
5. தொத்து—பா. வே.
6. "மலத்தின் சத்தியாகிய காரிய மழியும், நித்தமாகிய காரணம் அழியாது" என்பதற்கு "விடங்கெழு.........தகையே" என்ற பகுதியை மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் (சிவப். 88 உரை) எடுத்துக் காட்டுவர்.
7. குடங்கரிற் கலங்கல் நீரின்—பா. வே.

கலங்குநீ ரில்ல நலங்கிளர் விழுக்காழ்
[1] அணைந்த மாறெனை வினங்கிறந் தகன்ற
பாசப் பெருவலி [2] தடுத்தனர்
மாசின் ஞான மன்பெருந் தகையே

இது பாசம் நித்தியமும் வியாபாகமுமாயிருப்பினும் ஞான வான்களை வாதியாதென்று கூறியது.

1—6. உரை :—(பதிபசு......எனில்) மதியோர் வரத—ஞான வான்களுக்குச் சிரேட்டமாயுள்ள ஞானு சிரியனே ; பதி பசு பாசம் உலையா என்பதை—பதியும் பசுவும் பாசமும் நித்திய மென்னுமதை ; [3] தலைனி [4] நிறீஇ—முன்பே மிகவுமருளிச் செய்து வைத்த ; கடை—பின்பு ; ஒரு பெரும் பாசம் [5] உடையாதாயின் வீடு அடையா என

---

1. அணைந்த மாறெனை வினையிறந்த கன்ற—பா வே.

2. தீர்த்தனர்—பா. வே.

3. "த்ரிஷ்வர்த்தேஷு சதுஷ்பாதம் மஹாதந்த்ரம்" (2 : 2) என முதற்கண் மிருகேந்திரத்திற் கூறுதலினாலும், அதனையே மேற் கொண்டு இந்நூலாசிரியர் ஈண்டுக் கூறுவதனாலும், தலைநனி நிறீஇ என்றார். இக்கருத்தை ஆசிரியர் உமாபதி சிவனர் பவுட்கர விருத்தி உரையில் எடுத்துக்காட்டியிருப்பது காண்க. பொருள் ஏழாக வகுத்துரைக்கும் சுவாயம்பு வாகமத்திலும் இம் மூன்றுமே பொருளாகக்கொண்டு இவை அனாதி நித்தமென்று கூறியிருப்ப தாகத் தத்துவத்திரய நிர்ணய வுரை (சுலோ. 2) யாலும் தெரி கிறது. திருமூலனாரும், "பதி பசு பாசமெனப் பகர் மூன்றிற், பதி யினைப் போற்பசு பாசமனாதி" (திருமந். 115) என முதற்கண் கூறியருளுவது காண்க.

4. நிலைஇ யென்ற பாடத்துக்கேற்ப "மிகவும் நிலைபெற வருளிச் செய்துவைத்து" என்னும் உரை வேறுபாடு முண்டு.

5. "மாயா வினைய தாய தேயாத், தனுகரண புவனபோக மென்னும் வலைகயறி நனிதுனி தினிதுகவே" (ஞானு. 50) என்பதனால் மாயாமல நீக்கமும், வேகந்தியாத்தலைத் துடைத்தல் இன்னெறி (ஞானு. 51 14-5) என்பதனால் கன்மமல நீக்கமும், இறையுண்மை பார்த்தலிற் பறிமலம் (ஞானு. 51 15-6) என்பதனால் ஆணமல

னனிகழறின்—உவமையில்லாத மகத்தாகிய [1]பாசச்சேதம் இல்லா விடத்து முத்தி சித்தியாது என்று மிகவும் அருளிச் செய்வாயேல்; [2]அருளோய்—[3]அருளையுடையோனே; அன்னவை—அவ்வசனங்கள்; தன் உரை மலைவும் முன்பின் மலைவுமாம்—[4]சுவவசன விருத்தமும் சாத்திரத்துக்குப் பூருவாபர [5]விருத்தமுமாய் இருந்தனவல்லவோ; எனில்—என்பாயாகில்;

நீக்கமும் கூறலே, இவை நீங்காவிடத்து வீடு பேறின்மை பெறப் படுதலால், **உடையா தாயி னொருபெரும் பாசம் அடையா வீடு** என்று மாணவன் கொண்டெடுத்து வினவுகின்றான் "சோதித்த காயத் தொடக்கற்றால் தொல்லை மலம், சேதித்த தாகுமெனச் செப்பும் நூல்" (உபாய நிட்டை **18**) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. "அமைந்த, மாயேயம் கன்மமாமல மூன்றும், மாயா தாகவே யார்ச்சன மாயையின், உற்பவந்தீரா வொழுகு மொன்றொன்று, நிற்சம மாயினல்லது நிற்பெறல், இல்லென மொழிந்த தொல்லறம் தனக்கும், ஏயா தாகும்"(இருபா. **10 12-18**)என்று பிறரும் கூறுப.

1. பாசச்சேதம் பண்ணப் படாதாயின்—உ. வே.

2. இது **வரத** என்பதனைச் சாரவைத்து உரை கூறப்படுவது முண்டு.

3. ஆசிரியன் கூற்றுத் தனக்கு முன்னொடுபின் முரணுமாறு தோன்றக் கண்டு மலைவுதீர வேண்டுங் கருத்தால், வழிபாட்டு முறைமை பற்றி, **மதியோர் வரத** என்றதனோ டொழியாது, **அருளோய்** என்று மறுபடியும் வேண்டுகின்றான். **அருளோய்** என்றது குறிப்பால் ஆசிரியருக்குச் சினமுண்டாமென எதிர்பார்ப்பதை விளங்குகிறது. **அருணந்தி சிவனார்** சினமுண்டாதலை எதிர்பார்த்து "சீறியருளல்" (இருபா. **2 : 17**) என்றும், "மாறுகோள் கூறல் போலும்" (**4 : 19**) என்றும், "தோரா துரைப்பன் றெருமரலுளத் தொடு, பேரா தருளுதல் பெரியோர் கடனே" (**16 : 1–2**) என்றும் கூறுதல் காண்க.

4. **சுவவசன விருத்த**மாவது என்தாய் மலடி என்பது போலும் வழு வுரையாகும்; "சுவவசன விருத்தம் சொன்மாறி இயம்பல், என் தாய் மலடி யென்றே இயம்பல்" (மணி. **29 : 160–1**). சாத்திரத் துக்குப் **பூருவாபர விருந்த**மாவது முன்னுக்குப்பின் முரணாகப் பேசுவது; இஃது **ஆகமவிருத்த**மென்றும் கூறப்படும்.

5. விருத்தமும் வருவனவாய் இருந்தன—உ. வே.

6—7. (பன்னிய......அடையா) பன்னிய உடையா—இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட முப்பொருளும் [1]நித்திய வியாபகங்களே; மாண்டவர் அடையா—அவையிற்றிற் பாசங்களானவை மாட்சிமையுடையவரான ஞானவான்களை [2]வாதிக்க மாட்டாவாம்; என்போல வென்னில்,—

7—10. (பொடிபட........யாதே) [3]மாமலை அன்ன மரம் பொடிபடத் தெறும் கடுங்கனல்—பெரிய பருவதத்தைப் போலத் திரண்டு உயர்ந்த மரத்தைப் பொடியாகச் சுட்டெரிக்கும் மிக்க நெருப்பை; [4]தாமரை யன்ன தளிர்க்கை தாங்கினும்—தாமரைப்பூவின் இதழ் போன்ற மெல்லிய கையிலே தரித்தாலும்; மந்திரமாக்கட்கு அந்தரம் யாது—மாந்திரிகருக்குக் கேடாகிய விதனம் யாதாயினுமுண்டோ;

மந்திரவாதிகளை அக்கினி வாதியாமையல்லது மற்றுள்ள விதனம் நீங்காமையால், பாசம் வாதியாமைபல்லது [5]சுத்தராவதில்லையாலோவென்று வினவில்,—

11—13. (செம்பிது...........ஒத்தே) [6]செம்பு இது என்று—செம்பு இதுவென்றும்; செறிந்த புன்புறக் களங்கம் இது என்று—

---

1. "தேற்றேகாரம் தொக்கது" என்றொரு குறிப்புப் பெருமண்டூர்ப் பிரதியிலுள்ளது.

2. வாதியாமை காண் உள்ளது—உ. வே.

3. **மாமலை யன்ன மரம்** எனச் சிறப்பித்தது, கனலின் ஆற்றலை விளக்கி நிற்கிறது.

4. **தாமரையன்ன** கையென்றொழியாது, **தளிர்க்கை**யென மிருத்துக் கூறியது, அத்துணைப் போராற்றல் படைத்ததாயினும் கடுங்கனல் மந்திரசத்தியால் தடுப்புண்டு எரிக்கமாட்டாது கழியுமென்பதைச் சிறப்பித்து நிற்கிறது. "அக்கித்தம்பனை வல்லார்க் கனல் சுடாதாகும்" (சிவ. சித். சூ. 10-6) என்று அருணந்தி சிவனாரும் விளக்கிக் கூறுவது காண்க.

5. சுத்தராமாறில்லையோ—உ. வே.

6. இங்குக் கூறப்படும் கருத்தைச் **சருவஞானோத்தராகமம்**
"ரஸவிஙம் யதா தாம்ரம் ஹேமத்வம் ப்ரதிபத்யதே ।
ததாத்மாஜ்ஞாநஸம்பந்நாத் ஶிவத்வம் ப்ரதிபத்யதே ॥"
(1 : 6) என்று கூறுகிறது. இங்கே களிம்பை, புன்புறக் களங்கம்

இதனுடன் கூடிய புறத்தே விளங்கும் [1]புல்லிய களிம்பு இதுவென்றும்; உரை கூடா எழில் வளர் சேருணம்–பிரித்துச் சொல்லுதற்கரிய அழகு மிகுந்த செம்பிலே; [2]சித்து நீர் செறிந்தது ஒத்து—[3]இரதம் செறிந்தால் பொன்னானவாறு போலச் சுத்தனுவா னென்றருளிச் செய்ய;

செம்பிலே குளிகையிட்டு உருக்கினல்லது சுத்தமாகாதபடியாலே, [4]வியாபகமான ஆன்மாவுக்கு ஏகதேசமான தேகத்தில் பாசச் சேதம் செய்தவாறு எவ்வண்ணமென்ன,—

13—15. (மிக்க........அற்றே) உளங்கொள் மந்திரத்து—உள்ளத்திலே மந்திரத்தைத் [5]தியானிக்க; மிக்கவிடம் கெழுபெருவலி

என்றாற் போல சருவ ஞானோத்தரம் தா ஊ ஸ்ய ஊழ (1 : 11) என்றே கூறுதல் காண்க. செம்பின் வெட்டுவாய் தோறும் கலந்திருத்தல் பற்றிக் களிம்பினைச் செறிந்த களங்க மென்றும் செம்பு பொன்னாக வேதிக்கப்படுங்கால், அதனோடு பிரிப்பற நிற்கும் இக்களிம்பு வேறாய்ப் பிரிந்துபோதலின், புன்புறக் களங்கம் என்றும் கூறினார். "செம்பிற்காண லுறுங்களிம்பு இரத குளிகை பரிசிக்கக் கழியும் செம்புரு நிற்கக்கண்டோமன்றே, தாணுவின்றன் கழலிணையத் தவிருமலம் தவிர்ந்தாற்றான் சுத்தனாயிருக்கை" (சிவ. சித்தி. 11 : 5) என்று சான்றோர் உரைப்பது காண்க.

1. பொல்லாத களிம்பு—உ. வே.

2. சித்து நீர்—இரசம். இரசத்தால் வேதிக்கப்பட்ட மாத்திரை செம்பு பொன்னாய்விடுவதே ஒருதலையாதல்பற்றி, செறிந்தது என்றார்.

3. இரத குளிகை தாக்கினால் பொன்னானவாறுபோல—உ. வே.

4. "மலத்தினோடும் வியாபி கேவலத்தி லான்மா" (சிவ. சித். 4 : 38) என்றும், பவுட்கராகமப் பசு படலத்தின்கண் பசுவுக்கு இலக்கணம் கூறுமிடத்து, 'வ்யாபகஃ' (சு. 2) என்றும், வியாபகமுண்மையை, "வ்யாபகஸ்வேஹ்யணோ ஷிஸெ யஊவ்யாபகதா ஹிவெஸ கந்த்ரா நாவஷ்யஸ்ய ஷெஹா த்வ்யாபகதாகாதஃ॥" (சூ. 105) என்றும் கூறி வற்புறுத்துவது காண்க.

5. மானதமா யுச்சரிக்க—உ. வே.

[1]அடங்கிய தன்மையும் அற்ற — தேகமுற்றும் வியாபித்த மிக்க நஞ்சினிடத்துப் பொருந்திய பெரிய சத்தியானது [2]பாதாதிகேசமளவும் [3]கலவாமல் தடுப்புண்டவாறு போலவாம் என்று அருளிச் செய்ய;

நித்திய நோய்கள் சரீரியாவான் உடையனவாதலால், இவை தோற்றின காலங்களில் [4]ஞானத்தையே குறித்துக் கொண்டிருக்க வொண்ணாமையால், மந்திரம் தியானியாத பொழுது நஞ்சு வாதிக்குமாறுபோல ஞானமும் இவனுக்குச் சித்தியாக மாட்டாதோவெனின்,–

15—19. (குடங்கர்.......பெருந்தகையே) [5]குடங்கர் கலங்கு நீர்—குடத்திலெடுத்த மண்ணீரானது; [6]இல்லம் நலம் கிளர் விழுக்

---

1. உடம்பின் ஓரிடத்தே புக்க நஞ்சு உடலெங்கும் பாவித் தன் கொடுமையை மிகவிரைவில் பரப்பும் ஆற்றலுடைமை தோன்ற, **விடங் கெழு பெருவலி** என்றார்.

2. விடம் எனவே பெரும்பாலும் அது பாம்பின் விடமெனவே கருதப் படுவதலாலும், அப்பாம்பு தீண்டுவதும் பெரும்பான்மையும் காலிலாதலாலும், **பாதாதி கேசமளவும் கலவாமல்** என்று உரை கூறுகின்றார்.

3. சோவியாதவாறு போலவாம்—உ. வே.

4. நோயெல்லாம் உடம்பினையே பற்றி நின்று, அஃது உள்ளளவும் இருப்பனவாதலின், **நித்திய நோய்கள்** என்றும், நோய் தோன்றுங்கால் உடலோடு பிரிப்பறக் கலந்து நிற்கும் உயிர் தனக்குத் தோன்றியதாகக் கொண்டு தனது சிற்சத்தியொடுங்கி நோயே பட்டொழிதலின், **ஞானத்தையே குறித்துக்கொண்டிருக்கவொண்ணு** தென்றும் கூறுகின்றார். பசிநோயுற்றபோது மான முதலிய நற்குணமெல்லாம் பறந்துபோவது இதற்குப் போதிய சான்றாகும்.

5. குடம் என்பது குடங்கர் எனவும் வரும்; "குண்ட முற்ற குடங்கர் கொணர்ந்திடா" (கந்தபு. தேவகிரி. 24) என வருதல் காண்க.

6. இல்லம்—தேற்றாமரம். கலங்கல் நீரைத் தேற்றின் விதையிட்டுத் தெளிவித்தலை, "இல்லத்துக் காழ் கொண்டு தேற்றக் கலங்கிய நீர் போற் றெளிந்து நலம்பெற்றாள்" (கலி. 142) என்பதனாலறியலாம். கொங்கு வேளிர், இவ்வாறு தெளிவிப்பது கம்மியர் தொழில் என்பார், "இல்லின் படுகாழ்ப் படுத்துத் தேய்வை யுறீஇக், கலுழி நீக்குங் கம்மியர்போல" (பெருங். 1 : 35 : 217) என்பர்.

காழ்—தேற்றின் மரத்துண்டாகிய அழகு விளங்கிய சிறந்த விதையை யிட்டு; அளேந்த மாறு என—தேற்றின பின்பு மறித்துக் கலங்கினாலும் தேற்றாமலே தெளியுமாறு போலே; மாசில் ஞானம்—குற்றமற்ற ஞானவனலாலே; [1]இணங்கு இறந்தகன்ற பாசப் பெருவலி தடுத் தனர்—ஞானிகளும் உவமையில்லாத மகத்தாகிய பாசத்தினுடைய பெரிய சத்தியைச் சேதம் பண்ணினபின், பிராரத்த கன்மம் புசித்தற் கேதுவாகிய நித்திய நோய்கள் நலியினும், [2]தெளிவுக் காட்சி [3]யுடையராயிருப்பர்; பெருந்தகையே—பெருந்தன்மை யுடையோனே, அறிக எ-று.

காழ், வித்து. ஏகாரம் தேற்றம். அற்று, குறிப்புமொழி. ஏ, மன்-அசை.

பாசச் சேதம் முடிந்தது.

——x——

1. இணங்கு—ஒப்பு. "இணங்குமலர்" என்றாற்போல.

2. தெளிவுண்டாயிருப்பர்—உ. வே.

3. ஈண்டுக் கூறிய கருத்துக்களேயே, அருணந்தி சிவனார், "தெரிவரிய மெய்ஞ்ஞானம் சேர்ந்தவாறே சிவம்பிரகாசிக்கு மிங்கே சீவன் முத்த ரைகும், உரியமல மௌடதத்தால் தடுப்புண்ட விடமும் ஒள்ளெரி யினெளி முன்னர் இருளும் தேற்றின், வருபால்சேர் நீர்மருவு கலங்கலும் போலாகி மாயாதே தன்சத்தி மாய்ந்து காயம், திரியு மளவும் முளதாய்ப் பின்பு காயம் சோராத வகைதானும் தேயு மன்றே" (சிவ. சித்தி. சூ. 1 : 14) என்று கூறுகின்றார்.

பதி நிச்சயம்

அகவல் 53

உயிர்கட்குப் பற்றுவது பரமன் சீர்பாதம்

திருவின் செல்வி யொருதனிக் கொழுந
புலமை சான்ற கலைமகள் கணவ
வீரிய மடந்தை பேரிசைக் கிழவ
தவத்தின் றலைவ [2]தருமத் துறைவ
அருளோ னருளோ னென்ப நீயே
அருளோ னுவதை யெவனோ [3]தெருளக்
கண்ணிற் காணு ராயினுங் கனவின்
நண் ணுங் காலை நல்லுயிர் [4]செகுக்கும்
[5]பேயே யாயினும் பிரியி னின்பம்
வாயா தென்றே மதியோ ரறைப
மரீஇ நாளு நின்[6]னன்றி யாரும்
அறிய வாராப் பெரும வெண்ணே
அன்ன தாய தொன்முது பிறவி
அறைபோக் கொழியக் குலமுழுதும் [7]வளைஇ
ஞான வொள்வாட் பூமுக [8]மழுந்தக்

---

1. பேரியற் கிழவ—பா. வே.
2. தருமத் திறைவ—பா. வே.
3. தெரிய—பா. வே.
4. செருக்கும்—பா. வே.
5. இன்னுதே, பேஎயோ டானும் பிரிவு—பழமொழி **126**.
6. னறீஇ யாரும்—பா. வே.
7. வளைஇய—பா. வே.
8. மழுங்க—பா. வே.

கொன்று சினந் தணியா [1]தன்றிய சீற்றத்து
மறவனை யல்லையோ மற்றே யிறைவ
எவன்பல மொழிகுவ மியாமே வனச
நீர் நிலை நின்று தாணலம் பெற்ற
தாளோய் [2]நின்ற ணீழல மியாமென்
றிரந்துகுறை யுறினும் பிறந்தை [3]யெந்திறம்
மறந்து நோக்கா தெவன்புக லெமக்கென
ஒழிவற நிறைந்த மதிசேர் செஞ்சடை
ஒருவன் பாத மல்லதை
பிறிது முண்டோ பெறும்புக னமக்கே

இது, பாதச் சேதம் கேட்டுத் தனக்குப் பற்றாய் உள்ளது ஏதென்று சீடன் விண்ணப்பஞ்செய்ய, "ஆசாரியன் நமக்குப் புகலிடமாயுள்ளது [4]அகண்ட பரிபூரணமாய் நிறைந்த நிரஞ்சனதேவ நாயனருடைய சீர்பாத மல்லது வேறுண்டோ"? என்று அருளிச் செய்தது.

1—6. உரை: (திருவின்..........எவனே) திருவின் செல்வி ஒருதனிக் கொழுந—[5]சருவஞ்ஞத்துவமான செல்வத்தையுடைய

---

1. தாளி னீழலம்—பா. வே.

3. யெற்றிறம்—பா. வே.

2. தண்டாச் சீற்றத்து—பா. வே.

4. நிறைந்த நாயனர் சீர்பாதமல்லது மற்றொரு பற்றுண்டோ—பா.வே.

5. சருவைசுவரியங்களையும் உடையனுகையால்—உ. வே. பரஞான மாகிய சிவஞானத்தால் விளைவது சிவபோகமாதலின், அதனைப் பெண்ணாக வுருவகஞ்செய்து "செல்வி" யென்றும், அச் செல்விக்குச் செல்வமாவது சருவஞ்ஞத்துவமாதலின் அதனைத் திருவென்றும் கூறினர். "நுண்ணுணர் வின்மை வறுமை யஃதுடைமை, பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வம்" (நாலடி. 251) எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க. திரு ஞானத்தின் மேலும்,

ளுகையால் [1]சிவபோகமாகிய செல்விக்கு ஓர் ஒப்பற்ற நாயகனே யென்றும்; புலமை சான்ற கலைமகள் கணவ—கலைஞானமாகிய அபர ஞானம் முற்று முணர்தலால் [2]அறிவுடைமையாகிய வாகீசுவரிக்குப் பர்த்தாவாயுள்ளோனே யென்றும்; [3]வீரிய மடந்தை பேரிசைக் கிழவ–பஞ்சேந்திரிய நிக்கிரகம் பண்ணினபடியால் வீரமாகிய மாதுக்குப் பெரிய கீர்த்தியையுடைய நாயகனே யென்றும்; தவத்தின் தலைவ—சருவ சங்க நிவர்த்தியுடைமையால் [4]தவமாகிய செல்விக்கு

செல்வம், ஞானத்தால் விளையும் இன்பத்தின் மேலும் நிற்றலைத் "திருவே யென்செல்வமே" (**திருநா. 261 : 1**) என்றும், "செம்மையே யாய சிவபதம் அளித்த செல்வமே" (**திருவா. பிடித். 3**) யென்றும் சான்றோர் கூறியருளுமாறு காண்க.

1. மோக்ஷலக்ஷ்மியாகிய—உ. வே.

2. அறிவுடைமையாகிய வுயர்ந்த கலைகட்கு நாயகனே—உ. வே. பரஞானமாகிய சிவஞானத்தின் பயன் பிறப்பறுத்தலும், அபர ஞானமாகிய கலை ஞானத்தின் பயன் எளிதில் உணர்தற்கரிய பொருள்களின் மெய்ம்மைத் தன்மையை உணர்தலுமாதலின், கலை ஞானத்தை, **புலமைசான்ற கலைமகள்** என்றும், மெய்ம்மை யுணர்வைப் **புலமை** யென்றும் கூறினர்; "சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம், பவமதனை யறமாற்றும் பாங்கினி லோங்கிய ஞானம்" என்றும், "உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்" என்றும் (**பெரியபு. திருஞான. 70**) **சேக்கிழார் சுவாமிகள்** விளக்கியருளுமாறு காண்க.

"ஜ்ஞாநம் த்³விவிதமாக்²யாதம் பரோக்ஷம் சாபரம் ததா ।
பரோக்ஷமேவ ஶாஸ்த்ரோத்த²ம் அபரம் ஸாக்ஷாத்காரஜம் ॥"

என்பதனுல் பரஞான அபர ஞானங்களின் இயல்புணரப்படும்.

3. வீரமாவது பகையைவென்று கொள்ளும் வெற்றிமேலதாயினும், புலப்பகையை வெல்லும் திறமே **சீரிய வீரம்** எனப் படுதலின், அவ் வீரத்தை **வீரியமடந்தை** யென்றார். திரு வாதவூரரை, "புலிநடையாம் தன்பட்ட வீரர்" என்று **இராமலிங்க வடிகளும்** கூறுவர்.

4. **தவத்தின்** விளைவு இருமையும் செல்வமுடைமையாதலின், **தவமாகிய செல்வி** யென்கின்றார்; "மேலைத் தவத்தளவேயாகுமாம் தான் பெற்ற செல்வம்" "இலர் பலராகிய காரணம் நோற்பார் சிலர் பலர் நோலாதவர்". (**குறள் 270**) என்றும் சான்றோர் கூறுப,

நாயகனே யென்றும்; தருமத் [1]துறைவ-செனனமரண சாகரத்தில் அழுந்துவோரை யெடுத்துக் கரை சேர்க்கும் முறைமையால் தருமத்தக்கு இடமாயுள்ளவனே யென்றும்; அருளோன் அருளோன் என்ப—கிருபையை மிகவும் உடையவனே யென்றும் நின்னைச் சொல்லா நிற்பர்; நீ [2]அருளோனுவதை எவன்—நீ கிருபையை யுடையையானது எவ்வண்ணம்; [3]அல்லாமலும்:—

6—10. (தெருள............அறைப) தெருளக் கண்ணிற் [4]காணுராயினும்—இன்ன தன்மைத்தா யிருக்குமெனக் கண்ணாலே தெளியக் காணவேண்டும் என்னினும் புலப்படாததாய்; கனவில் நண்ணுங் காலே—கேட்டபடியே கனவிலே கண்ட காலத்துப்; நல் உயிர் செகுக்கும் பேயே ஆயினும்-நல்ல வுயிரைப் போக்கும் [5]பேயே யானாலும்; பிரியின் இன்பம் வாயாது என்று—[6]கூடியிருந்து பிரிந்தால் இன்ப

---

1. துறைவ என்றதனால், அதற்கேற்பப் பிறவிக்கடலும் அதன்கண் மூழ்குவோரை யெடுத்தலும் வருவிக்கப்பட்டன. தருமம் புணை யெனக் கொள்க.

2. பிறவியாகிய பகையை, "அறைபோக் கொழியக் குலமுழுதும் வளைஇ, ஞானவொள்வாட் பூமுக மழுந்தக், கொன்று சினந் தணியாது அன்றிய சீற்றத்து, மறவனை" (ஞா. 53 : 1–47) என்று கூறுகின்றாராதலின், நீ அருளோனுவதை யெவன் என்றார்; இது பழிப்பது போலும் புகழ்ச்சி.

3. இது சில பிரதிகளில் இல்லை.

4. பேயினை இதுகாறும் பிறர் சொல்லக் கேட்டதுண்டே யன்றி யாரும் கண்ணிற் கண்டதில்லை யாதலால், "காணுராயினும்" என்றார். "மருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்" என்னும் பழமொழியும் பேய் கண்ணிற் காணப்படாமையையே வற்புறுத்துமாறு காண்க.

5. பேயோடாயினும்—உ. வே.

6. கூடிப்பிரிந்தால் அன்பமுண்டாக்கு மென்று—உ. வே. பிரிவு இன்னாதென்று—உ. வே.

மன்றித் துன்பத்தைக் கொடுக்குமென்று; [1]மதியோர் அறைப— அறிவுடையோர் [2]சொல்லியிருக்கின்றனர்; சொல்லியிருப்பவும்

11—13. (மரீஇ..............பிறவி) பெரும—மகாத்துமாவே; என்னைத் தொன்முதுநாள் மரீஇயும்—என்னை [3]அனாதி தொட்டு வேறுபாடற [4]இந்நாள் வரை மருவியும்; நின் அன்றி யாரும் அறிய வாரா—நின்னையொழிய யாவர்க்கும் அறிதற்கரிதாகிய; அன்னதாய பிறவி—அத்தன்மைத்தான பிறவியை[5];

14. (அறை............வளைஇ) அறைகுல முழுதும்—நூல்களிலே சொல்லப்பட்ட உற்பிசம் அண்டசம் சராயுசம் சுவேதசம் என்னும் நான்கு வருக்கத்தின் தோற்ற முழுதையும்; போக்கு ஒழிய [6]வளைஇ—ஒதுக்கமற வளைத்துக்கொண்டு;

---

1. "பேயோடேனும் பிரிவொன்றின்னா தென்பர் பிறரெல்லாம்" (சுந்த. ஆரூர். 9) என்றும், "பிரிவுசெய்தாலரிதே கொள்கபே யொடும் என்னும் பெற்றி" (திருக். 144) என்றும் சான்றோர் கூறுதலின், "மதியோர் அறைப" என்றார்.

2. இச்சொல் சில ஏடுகளில் இல்லை.

3. அனாதியே ஒருபடித்தாக என்னில் வேறுபாடற—உ. வே.

4. பிறப்புக்கேதுவாகிய ஆணவமும் கன்மமும் அனாதியே தொடர் புற்றவையாதலின், "தொன்முதுநாள்" என்றார். தொன்மையும் முதுமையும் ஒரு பொருளவாய்த் தமயில் இயைந்து தொடர்ந்து அனாதியென்னும் பொருள் பயந்தன. அத்துவிதத் தொடர்பா தலின், "வேறுபாடற மருவி" யென்றுரைத்தார்.

5. மருவினதன்மை—உ. வே. உயிரையும் அது செய்யும் வினையை யும் அறிந்து வினைப்பயனைக் கூட்டும் பாலறி தெய்வ மாதலால் (தொல். சொல். 58) அவனன்றிப் பிறர்க்கு அறிவரிதாதலின், அன்னதாய பிறவி என்றார்.

6. தன் வளைப்புக்குள் அகப்படாதது யாதுமில்லை யென்பது படப் போக்கொழிய வளைஇ என்றார். நால்வகைத் தோற்றத்தையும் பகைவ ரூராக்கி, ஆங்கே இருந்துகொண்டு குறும்புசெய்யும் பாசத் தைப் பகைவராக்கி, பாசச்சேதத்தை ஞானவேந்தன் செய்யும் போராக வுருவகம் செய்தலால், போக்கொழிய வளைஇ எனக் குறிப்பித்தார்.

15—17. (ஞானம்............அற்றே) [1]ஞான வொள்வாள் பூ முகம் அழுந்தக் கொன்று—ஞானமாகிய அழகிய வாள் [2]பொலிவு பொருந்திய புகர்முகங் குளிக்கக் கொன்றும்; சினம் தணியாது [3]அன்றிய சீற்றத்து மறவனை அல்லையோ—மற்றும் பாசச்சேதம் பண்ணப் பக்குவராயினரைத் தேடிக் கோபம் தணியாதேயிருக்கும் [4]மாறுபட்ட மாற்சரியத்தையுடைய மறவனல்லையோ;

17—18. (இறைவ............யாமே) இறைவ—கர்த்தாவே; யாம் பல மொழிகுவம்—நாங்கள் தேவரீரைப் பலவாகச் சொல்லுவோம்; எவன்—அஃது எவ்வண்ணம்?

18—22. (வனசம்............எமக்கென) வனசம் நீர் தாள் நிலை நின்று நலம் பெற்ற தாளோய்—[5]தாமரையானது நீரிலே ஒற்றைக் காலினாலே நிலையாக நின்று தவசுபண்ணி நின்னுடைய சீர்பாதத்

---

1. பொலிவு பொருந்திய முகம் குளிக்கச் சங்கரித்தும்—உ. வே.
2. அன்றுதல்—மாறுபடுதல் "அன்றிய வமணர்கள்" (ஞான. 113 : 10) எனச் சான்றோர் வழங்குமாறறிக. ஏனைய வாள்போலத் தீட்டலும் வடித்தலும் வேண்டாமையின், ஞானவொள்வாள் எனப்பட்டது. பூ, கூர்மை. சாணை பிடித்த கத்தியின் வாயில் தோன்றும் பொருக்குகளை (புகர்) நாவிதர் பூவென்பர். போர்வினையாக உருவகஞ்செய்து கொண்டமையின், பாசச்சேதத்தை, பூமுகம் அழுந்தக் கொன்று என்றும், அவ்வினைக்கு மாண்பாதலின் மறமிகுதியை, சினந்தணியாது அன்றிய சீற்றத்து மறவனை என்றும் கூறுகின்றார். இம்மறச் செயலையே, "மெய்ப்படு பேருணர் விசைய மள்ளர், பூமுக ஞானப் புகர் வாளேந்தி ஐம்புலனடக்கி யறுபகை ஓட்டி, இருவினை வீட்டி யொருவழிக் கொளீஇய (ஞான. 67) எனப் பிறண்டு மோதுப
3. அளவில்லாத—உ. வே.
4. "புனலமுவம் புக்குடைந்தோர் தாளூன்றி நின்று, வனசக்காள் செய்தவம் நீர் வாழியரோ வாழி" (சிதம். செய். கோ. 12) என்று குமரகுருபர சுவாமிகள் கூறுவது இப்பகுதியோடு ஒப்புநோக்கற்குரியது.
5. வனம்—நீர். நீரில் தோன்றும் பூ வென்னும் பொருட்டாய்த் தாமரைக்குப் பெயர்; அம்புசம், பங்கசம் என்பனபோல தாமரை தன்பூ இவனது திருவடியின் நலம் பெறல்வேண்டி நீரிலே நின்று தவம்செய்து அதனைப் பெற்றது என்பதாம். தாமரை போலும் திருவடி யென்றொழியின், உவமம் பொருளினு முயர்ந்ததாமாகலின், தாமரைக்குத் திருவடியினும் ஏற்றமில்லை யென்பது தோன்ற இங்ஙனம் கூறினர். "பிறர்க்கு நீவாயினல்லது நினக்குப் பிறருவமமாகா வொருபெரு வேந்தே" (பதிற். 73) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.

தினுடைய) அழகைப்பெற்ற அச்சீர்பாதத்தையுடையோனே; நின் [1]தாள் நீழலம் யாம் என்று—நின் சீர்பாத ஆசிரயராயிருந்தோம் நாங்கள் எங்களுக்குச் செனனம் வேண்டுமென்று; இரந்து குறை றினும்—நின்னைக் குறையிரந்து வேண்டிக் கொண்டாலும்; [2]பிறந்தை எம்திறம் மறந்தும் நோக்காது—அச்செனனமானது எங்களிடத்து மறந்தும் நோக்காததாய் முடிந்தது; எமக்குப் புகல் எவன் என— எமக்குப் புகலிடம் யாதென்று விண்ணப்பம் செய்ய;

23—25. (ஒழிவற..........நமக்கே) [3]ஒழிவற நிறைந்த மதி சேர் செஞ்சடை [4]யொருவன் பாதம் அல்லதை—அணுப்புதைக்கவும்

---

1. தலைமகனொருவனது அருள்பெற்று வாழ்வோரை அவன் தாணிழலில் வாழ்வோர் என்பது பண்டையோர் வழக்கு: "அஞ்சலம் யாமே வென்வேல், அருஞ்சமம் கடக்கு மாற்றலவன், திருந்து கழ ணோன்ருள் தண்ணிழலேமே" (புறம். 397) என்றும், "யானே பெறு கவன் தாணிழல் வாழ்க்கை" (புறம். 379) என்றும் வருதல் காண்க.

2. "பிறந்தை யினத்தின் மாண்டோ ரீடே" (ஞாஞ. 46 : 8-9).

3. ஒழிவற நிறைந்த ஒருவன், மதிசேர் செஞ்சடை யொருவன் என இயையும். மதிசேர் செஞ்சடை யொருவன் என்பது, "பின்னிய சடைமிசைப் பிறை நிறைவித்த பேரருளாளனர்" (ஞானசம். 79 : 3) என்பதை நினைப்பித்தல் காண்க.

4. ஒழிவற நிறைந்த ஒருவன் என்றாற்போல, அருணந்தி சிவனாரும் "செறிவொழியாது நின்ற சிவன்" என்றும், பட்டினத்தடிகள், "எவ்வகை யளவினிற் கூடினின், றவ்வகைப் பொருளும்நீ யாகிய விடத்தே" (திருவொற்றி. ஒருபா. 1 : 29-30) என்றும் கூறுதல் காண்க. ஒருவன் என்பது பார்க்கும் இடமெங்கும் ஒரு நீக்கமற நிற்கும் பொதுமை குறித்து நின்றது; "அது அவள் அவனென நின்றமை, யார்க்கும் பொதுவில யானென வுணர்த்திய பொருளே" (ஒற்றி. ஒருபா. 6 : 5-6) என்பர் பட்டினத்தடிகள்.

இடமின்றிச் [1]சடசித்துக்களெல்லாம் நிறைந்த இளம் பிறையைத் திருச்சடாபாரத்திலே யுடையனாகிய [2]உவமனில்லாத பரமேசுவரனுடைய சீர்பாதமல்லது; நமக்குப் [3]பெரும்புகல் பிறிதும் உண்டோ—மற்று உனக்கும் நமக்கும் பெரிய புகலிட முண்டோ என்று ஆசாரியர் அருளினார் எ-று.

ஓ, மற்று, ஏ, அசை.

அகவல் 54

பதி ஞானம்

வாழிய பெரும வாழி வாழிய
வன்மீ னுணைத் தொன்முது கடவுள்
வலம்படு கொற்றந் தொலைச்சி மீளா
தடங்கருஞ் சீற்றத் திடங்கெடக் கடக்கும்
5. [4]மடம்பறி ஞான வாழி [5]யுடம்பெரி

---

1. சடசித்துக்களெல்லாம் பரிபூரணமாய் நிறைந்த—உ. வே. பிறையைத் திருச்சடாபாரத்திலே யுடையனாய் உவமனில்லாத நிரஞ்சன நாயனார் சீர்பாதமல்லது—இது செப்பறை ஏட்டில் கண்டது. ஒழிவற நிறைதற்கு இடம் கூறுவார், பொருள்கள் சடப்பொருளும் சித்துப்பொருளுமென இரண்டாய் அடங்குதலின், அவற்றை விதந்து சடசித்துக்களெல்லாம் என்றார்; "புவிமுதலைம் பூதமாய்ப் புலனைந்தாய் நிலனைந்தாய்க் கரணம் நான்காய், அவையவை சேர் பயனுருவாய் அல்லவுருவாய் நின்றான்" (ஞானசம். 129-7) என்பதனால் சடப்பொருளினிறைவும், "உரைசேருமெண்பத்து நான்கு நூறுபிரமாம் யோனி பேதம், நிரைசேரப் படைத்தவற்றின் உயிர்க்குயிராய் அங்கங்கே நின்றான்" (ஞானசம். 132-4) என்பதனால் சித்துப் பொருளினிறைவும் உணரப்படும்.
2. ஏகனாகிய கருத்தாவினுடைய சீர்பாதம்—உ. வே.
3. "சரண்புகுந்தார் தமைக்காக்குந் தன்மையினான்" (ஞானசம். 176-2) என்பதனால் அவன்பாதம் புகலிடமாதல் ஒருபுடை கிடக்க, "தம்மைப்போலத் தம் மடியார்க்கும் இன்பளிப்பவ" (ஞானசம். 238-2) ராதலின் பெரும்புகல் என்றார்.
4. மடம்படு ஞான—பா. வே.
5. யுடம்பெறி—பா. வே.

[1]வெளியென நில்லா தென்னு மாத்திரந்
தெளிவரத் தெருட்டினை செல்வ வளியேன்
தற்பொரு விறந்த மெய்ப்பரந் தெரியா
[2]தெய்த்தன னாயி னிருவினை யின்று
மொய்த்தன வல்லவோ முனிவ மொய்த்திடை
எய்துவ வெனைப்பல வன்றே யித்திறன்
யானிற் கிளத்தல் சாலு மானின்
குளம்புறு குழிவாழ் கலங்கற் சின்னீர்
மகரா லயத்தின் மயக்கறத் தெளித்தலிற்
கவரா தென்றே கண்பனி தூங்க
மெய்ம்மயிர் [3]பொடித்துத் தன்முதல் கலங்கி
இழந்த நெஞ்சமொ டிறைவன் பாதம்
ஓதினன் வீழ வவனை நோக்கித்
தானுமி யாது மாகா திவ்வென
ஒண்ணா நீதிய [4]னீதியாற் றனாது
தெய்வ நாட்டந் தைவரு மளவைக்
[5]குவிவா யமையாக் குடநிறை தீநீர்
[6]பருவா யாமைப் பார்ப்பினோ டஃதோ
தினகர னொளிசேர் சிலைகா றீயின்
துரியமு மிறந்த தூயோன் றூய்மை
அருளின னருள்பெற் றெழுந்தோற்
கிளிசேர் தீஞ்சொ லியம்பின னினிதே

இது "மதி சேர் செஞ்சடை யொருவன்பாத[7]" மடைய ஆசை வைத்த சீடனுக்கு ஆசாரியன் கடாக்ஷித்தமை கூறியது.

---

1. வளிவரை—பா. வே.
2. தெய்த்தனையாயி—பா. வே.
3. புடைத்து—பா. வே.
4. நீதியாத் தனாது—பா. வே.
5. வளைவா யமையா மணிமருள் குடத்து (ஞானா. **17 : 12**).
6. பருவாய் வாளையென்பது அச்சுப்பிரதியிற் காணும் பாடவேறுபாடு
7. ஞானா: **53 : 23–4.**

1—5. உரை :—(வாழிய..........வாழி) வாழிய பெரும வாழி வாழிய—மகாத்துமாவே, வாழ்வாயாக, வாழ்வாயாக; [1]வன்மீன் ஆணைத் தொன்முது [2]கடவுள்—வலிய மகரக்கொடியையும் வெற்றியையும் பழமையையு முடைய காமதேவன்; [3]வலம்படு கொற்றம் தொலைச்சி—இச்சை பண்ணுவிக்கும் வலிய வெற்றியைக் கெடுத்து; மீளாது—ஒழியாதே; அடங்கரும் சீற்றத்து—அடங்குதற் கரிதாகிய மாற்சரியத்தை; [4]இடம் கெடக் கடக்கும்—நின்னிடத்தே சிறிதும்

---

1. உயிர்கட்குப் பிறப்பிறப்புக்கள் தொன்மையவாதலின், பிறப்புக்கு ஏதுவாகியவுணர்ச்சியை யெழுப்பும் காமமும் மறு பிறப்புப்போலத் தொன்மை யுடைத்தாதல் பற்றிக் காமனை, **தொன்முது கடவுள்** என்றும், இறைவன் நுதல் விழியால் அழிந்தது காமனது உடலே யன்றி உயிரன்மையின், **முதுகடவு** ளென்றும் கூறினர். "கொல்வான்கொடித்தானை கொண்டெழுந்தான்" (நன்.மயி. 343) என்றாற்போல, மீனக்கொடிகொண்டு எழுதலால், வன்மீனாணை கூறப்பட்டது. "மீனேறுயர்த்த கொடிவேந்தனை வென்ற பொற்பின், தானேறனையா னுளன்" (சீவக. 6) என்று பிறரும் கூறுப.

2. காமதேவனை, "**வன்மீனாணைத் தொன்முது கடவு**" ளெனச் சிறப்பித்தது, இத்துணைச் சிறப்புடையனாயினும் அவனாணை இவ்வாசிரியன்பால் செல்லாதாயிற்றெனத் தாம் வேண்டிய தன் சிறப்பு முடித்தற்கு.

3. திருமால், பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், வசிட்டன், மரீசி, அகத்தியன், அத்திரி, கோதமன், காசிபன் முதலிய முனிவர்களும் பிறரும் காமனது வன்மீனாணைக்கு அடங்கி யொழுகியதனால், அவன் கொற்றத்தை, **வலம்படு கொற்றம்** என்றார். இதனைக் **கந்த புராணக் காமதகன படலத்தில்** அவன் கூறும் கூற்றுக்களால் (10–18) அறிக. சிவன்பால் இவனதாணை செல்லாமையை, "நின்றடர்த்திடுமைம்புல னிலையாத வண்ணம் நினைந்து உளத்திடை, வென்றடர்த்தொருபால் மடமாதை விரும்புதலென்" (ஞானசம். 186–8) என்றும், "நல்லூர்ப் பெருமணத்தான் நல்ல போகத்தன் யோகத்தையே புரிந்தானே" (ஞானசம். 383–7) என்றும் **ஆளுடைய பிள்ளையார்** அருளுமாற்றானறிக.

4. குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றாராயினும் தீங்குசெய்வோர்பால் சிறிது சினந்தோன்றலதும் மறுகணத்தே யஃது அழிவதும் இயல்பாதலின், காமன் வெற்றியைக் கெடுத்தற்குத் தோன்றிய செற்றம்

[1]இடமில்லாதபடிச் சசயிக்கும்; [2]மடம்பறி ஞான—அறியாமை நீங்கிய ஞானத்தை யுடையோனே; வாழி—வாழ்வாயாக;

5—7. [3](உடம்பு........செல்வ) செல்வ—ஞானச் செல்வனே; [4]வெளி எரி என—வெள்ளிடையிலே ஏற்றிவைத்த விளக்குப்போல; உடம்பு நில்லாது என்னும் மாத்திரம்—சரீரமானது நில்லாது என்னும் அந்த வேறுபாட்டை; தெளிவரத் தெருட்டினை—[5]தெளிவுண்டாக அறிவித்தருளினாய்;

7—10. (அளியேன்............முனிவ) அளியேன்—நின்னாலே அனுக்கிரகம் பெற்ற அடியேன்; தற்பொருவு இறந்த மெய்ப்பரம்—தனக்கு உவமையில்லாத நித்திய [6]ஞானானந்த சொரூபமான [7]பதி யுண்மையை; தெரியாது [8]எய்த்தனனாயின்—அறியாதே தேகம்

மறுகணத்தே கெட்டதை, அடங்கருஞ் சீற்றத் திடங்கெடக் கடக்கும் என்றார். "கடக்கும் ஞானம்" என இயையும்.

1. நில்லாதபடி—உ. வே.

2. அடங்கருஞ் சீற்றத்துக்கு இடந்தருவது அறியாமையாதலின், அதுபற்றி, மடம்பறி ஞான என்றார்.

3. இக்கருத்தே கொண்டு இளங்கோவடிகள், "கடுங்கால் நெடுவெளி யிடுஞ் சுடரென்ன, ஒருங்குட னில்லா வுடம்பிடை யுயிர்கள்" (சிலப். 10 : 174-5) என்பதும், இதற்கு உரைகண்ட அடியார்க்கு நல்லார், "விளக்கு உவமித்தார், நிலைவற அழிதற்கும் புக்குழிப் புலப்படாமைக்கும்" என்பதும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

4. எறிவளி வரை நில்லாது என்று பாடங்கொண்டு, "அடிக்கிற காற்றினளவும் நிலையாது" என்று அச்சுப்பிரதி கூறுகின்றது.

5. தெரியும்படியாக—உ. வே.

6. ஞானானந்த சொரூபியான பதியுண்மையை—உ. வே.

7. பதிப்பொருள் நித்திய ஞானானந்த சொரூபமானது என்பதனை, "ஊனமில ராகியுயர் நற்றவமெய் கற்றவை யுணர்ந்த வடியார், ஞானமிக நின்று தொழ நாளு மருள்செய்ய வலநாதன்" (ஞானசம். 329 :: 3) என்றும் "ஞானத்திரளாய் நின்ற பெருமான்" (ஞானசம். 69 :: 3) என்றும் கூறுதல் காண்க.

8. எய்த்தல் ஈண்டு இளைப்பின் மேற்றாய் இறப்புக்குறித்து நின்றது.

விட்டேனுயின் ; இன்னும் இருவினை [1]மொய்த்தன வல்லவோ—இன்னமும் பாவபுண்ணியங்கள் என்னைப் பந்தித்தனவா மல்லவோ ; முனிவ—[2]செனனத்துக்குக் காரணமாகிய [3]அவாவறுத்தோனே ;

10—11. (மொய்த்திடை.........அன்றே) [4]மொய்த்த இடை எய்துவ—கன்மங்கள் பந்தித்த விடத்து [5]அடியேனை வந்து கூடுவன ; எனைப் பல அன்றே—[6]எண்ணிறந்த பலவாகிய செனனமல்லவோ;

---

1. பதியுண்மை யறியாவழி மலமறைப்பு இறுகி நிற்குமாறு பெறப்படுதலானும், அது நீங்குதற்குரிய பாகம் வருமளவும் வினைத்தொடர்ப இடையறுமை ஒருதலையாதலானும், **மொய்த்தன வல்லவோ** என இறந்தகாலத்தாற் கூறினன். "மலஞ்செய்த வல்வினை நோக்கி உன்னை வாழ்த்துவனே" (**விநாயகர். திருவிரட்டை. 8**) என்று **நம்பியாண்டார் நம்பி** கூறுதல் காண்க. வினைத்தொடர்பே பிறவிக்கு ஏதுவாதல்பற்றி **ஞானசம்பந்தர்** முதலாயினர் இறைவனை வழிபட்டார் வினையினின்றும் வீடு பெறுவர் எனப் பலவிடத்தும் பன்னிப்பன்னிப் பேசியிருப்பது காண்க. "விடையான் அடியேத்த மேவா வினைதானே"; "கலையானடியேத்தக் கருதா வினைதானே"; "தொகுவான் கழலேத்தத் தொடாராவினைதானே"; "கறையார் மிடற்றானைக் கருதக்கெடும் வினையே" (ஞான. 89 : 1—9) என்பன காண்க. "ஈனமாம் வினையிரண்டாம் இருவினையாலுடம்பாம், ஊனமாருடம் பாலூழாம் ஊழினாலாகாதுண்டோ" என்றார் பிறரும்.

2. "செனன......மாகிய" இப்பகுதி சிலபிரதிகளில் இல்லை.

3. "அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றும், தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து" (குறள். **361**) என்றார் **திருவள்ளுவனர்**.

4. மொய்த்த என்னும் பெயரெச்சத்து அகரம் விகாரத்தால் தொக்கது, "புகழ்புரிந் தில்லிலோர்க் கில்லை" (குறள் **59**) என்றாற்போல.

5. எனக்குக் கூடுவன—உ. வே.

6. "வெள்ளெருக் கரவும் விரவுஞ்சடைப், புள்ளிருக்கு வேளூ ரான் பொற்கழல், உள்ளிருக்கு முணர்ச்சி யில்லாதவர், நள்ளிருப்பர் நரகக் குழியிலே (திருநா. **193 :: 1**) என்னும் **மகாவாக்கியத்தின்படி** எண்ணிறந்த......" என அச்சுப்பிரதியில் உரை வேறுபாடு காணப்படுகிறது.

11—12. (இத்திறன்..........) நின்யான் இத்திறன் கிளத்தல் சாலும் நின்னுடைய திருமுன்பே அடியேன் இந்த வேறுபாடுகளைச் சொல்லி விண்ணப்பத்தமையுமிது [1]எத்தை யொக்கு மென்னில்.—

12—15. (மானின்.........கவராது) மானின் குளம்புறு குழி வாழ் கலங்கல் சின்னீர்—மானின் குளம்படி யழுத்தின குழியிலே நின்ற அற்பமான கலங்கல் நீரைக்கொண்டு; மகாலயத்தின் மயக்கு அறத் தெளித்தலில் கவராது—சமுத்திரத்திலே கலந்துள்ள உவர்ப்பு நுரை முதலாகிய தோட முழுதுங் கெட வேண்டுமென்று [2]தெளித்தலை யொக்கும்[3].

15—18. (என்று...........வீழ) என்று—என்று கூறி; கண் புனி தூங்க—[4]கண்ணீர் வார; மெய் மயிர் பொடித்து—சரீரத்துண்

---

1. எதனை யென்பது, அன்பெறுது எந்தையென நின்றது. இது சில ஏடுகளில் இல்லை.

2. மானின் குளப்படி நீரைச் "சுத்தி காரியத்துக்குப்" பயன் படுத்துவது மரபு.

3. இதனால் நல்லறிவினனாகிய மாணவன் தன் சிறுமையும் ஆசிரியனது ஞானப்பெருமையும், அவனுரைத்த உரைப்பொருளின் பெருமையும் புலப்படுத்தினான்.

4. ஈண்டு நிகழும் நிகழ்ச்சியனைத்தும் துகளறு போதம் கூறிய இலக்கணத்திற்கு இலக்கியம்போல நிற்றல் காண்க. பதியுண்மை அறிதற்குரிய பரிபக்குவமும் ஆசிரியனிடத்தில் அயரா அன்பும் மீதூர்தலால் மாணவன்பால் கண்பனி தூங்கல் முதலிய மெய்ப்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. இது சத்திநிபாதத் தன்மையுற்றோர்க் குண்டாவதாகலின், பதியுண்மை யறிதற்குச் சமைந்த மாணவன் சத்திநிபாதம் உற்றவாறு இதனால் உணர்த்தியதுமாயிற்று. இதனை, "மாசிலாமணித் தேசிகராய, சாற்றுவன் கேண்மதி மாற்றமொன் றுளதே, மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பக் கண்ணீர் வார, மொழிதடுமாற முழுவலன் பளைப்பச், சத்திநிபாதத் தன்மை

டாகிய உரோமம் புளகமாகி; தன்முதல் கலங்கி[1]—தற்போத முழுதும் கலங்கி; இழந்த நெஞ்சமொடு இறைவன் பாதம் ஒகினன் வீழ—கரைந்த நெஞ்சத்தோடே [2] ஆசாரியன் சீர்பாதங்களிலே தோத்திரம் பண்ணி வீழ்ந்து வணங்க;

18—21. (அவனை............அளவை) அவனை நோக்கி—இங்ஙனம் பரிபாகத்துடனே வீழ்ந்த [3]சீடனை அருளோடு நோக்கி; தானும் யாது மாகாது—[4] ஆசாரியன் தானும் கிருபையாலே தன்வச

வந்தடைந்தோர்க், கப்பொருள் புரிதற் கதுபொழு தாகலின், மெய்ப் பொருளுணர்த்துதல் வியப்பெனப் படாதே" (பண்டா. 17 : 24–30) என்று குமரகுருபரர் கூறுவதும், சத்திநிபாதத் துத்தமர்க்கு மெய்ப்பொருட் காதலுற்ற விடத்து இம் மெய்ப்பாடுகள் தோன்றுமென்றும், அவை, "வேர்க்கும் கண்ணீர் ததும்பும் கம்பிக்கும் மெய்நடுங்கும், வார்த்தை நழுவு மனம் பதறும்—கார்க்கதமாய்க், காந்து முரோமாஞ் சலியாகும் காதலித்தார்க், கேய்ந்த குணங் காணிவையெட் டும்" (ஒழிவி. சத்தி. 10) என்று ஒழிவி லொடுக்கமுடையாருரைப்பதும், "இரவுபக னீழல்போ லிட்ட பணிசெய்து, குரவர்புகழ் வாயாரக் கூறித்—திருமுன், விழுந்துவிழி நீர் பொழிய மெய்விதிர்த்து நின்று, தொழுந்தவத்தோர் காணுஞ் சுகர்" (துகளறு. 84) என்று காழிச்சிற்றம் பலநாடிகள் கூறுவதும் ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

1. தானென்னும் முதல் கலங்கி—உ. வே.

2. கழன்ற நெஞ்சுடனே—உ. வே.

3. சீடனை நோக்கி—உ. வே.

4. "காதலித் தேத்திய மெல்லினத்தார் பக்கல்" (ஞான. 267–2) மேவும் இயல்பினன் இறைவன் என்பவாகலின், அவரது சிவத்துவத்தைப் பாவிக்கும் பாங்குடைய ஆசிரியர் மாணவனது அயரா அன்பினைக் கண்டளவே அருணிறைந் தவசமாதல் பெறப்படுதலால், தானும் யாதுமாகாது என்றார்.

மிழந்து ; இவ்வென ஒண்ணு நீதியன்—[1]இன்ன சொரூபமுடைய னென்றும் இன்னபடி யிருப்பனென்றும் சொல்லுதற்கரிய நீதி மானான பரமசிவனுடைய; நீதியால்—[2]முறைமையாலே சிவத்து வத்தைப் பாவித்து; தனது தெய்வநாட்டம் தைவரு மளவில்—தனது தெய்வீகத் திருநயனத்தாலே [3]கடாக்ஷித்தருளு மளவில்;

22—26. (குவிவாய்..........அருளினன்) குவிவாய் அமையாக் குடம் நிறை தீ நீர்—[4]குவிந்த வாயில்லாத [5]ஊமைக்குடத்து இனிய நீர் நிறைந்தாற்போலவும்; பகுவாய் யாமைப் பார்ப்பினோடு—பெரிய வாயினையுடைய [6]ஆமையாகிய தாய் பார்க்கக் குஞ்சு வளர்ந்தாற்

---

1. "இன்னவுரு வின்னநிற மென்றறிவ தேலரிது நீதி பலவும், தன் னவுருவாமென மிகுத்ததவன் நீதியொடு தானமர்விடம்" (திரு ஞானசம். 329–3) எனத் திருஞானசம்பந்தர் கூறுதல் காண்க. இன்ன பரிபக்குவமுடைய மாணவற்குச் சிவஞானமருளுவது முறையாதலானும், சிவத்துவத்தைப் பாவித்துத் திருப்பார்வையால் தீக்கைசெய்தே அதனை யருளவேண்டியிருத்தலாலும் 'நீதியால்' என்றார். இதனை முன்பே சத்திநிபாதம் தழைப்ப "மெய்த்தகு குருபரம் பரன தருளின் செவ்வி வம்பறு சம்பிரதாயத் தஞ்சுட ருற்றகாலை" (ஞானு. 8) என்றும், "சத்திபதிப்பிற் சம்பிரதாயந் தொத்துவது" (ஞானு. 69) என்றும் கூறுமாறு காண்க.

2. முறைமையாலே என்பது சில ஏடுகளில் இல்லை.

3. அருணோக்கம் பாலிக்கு மளவில்—உ. வே.

4. பேசுதற்கேற்ற வாயில்லாதானை ஊமையென்றாற்போலத் தன்னுள் நிறைந்திருப்பதனை வெளிப்படுத்தற் கேற்ற வாயில்லாத குடம் ஊமைக் குடமெனப்பட்டது. (ஞானு. 17 : 12 அடிக்குறிப்புக் காண்க) "இறைவன் மோனமுத்திரை யத்தனாய்த் தானே யிருந்து காட்ட, ஊமைத் தசும்புள் நீர் நிறைந்தாற்போல ஆனந்தமயமான ஒளி மாணாக்கர்க்கு" (முருகு. நச். 111–2 உரை) நிறைதல்பற்றி, ஈண்டு இது கூறப்பட்டது போலும்.

5. ஊமைக்குடத்து நிறைந்த இனிய நீர் போலவும்—உ. வே.

6. "தீம்பெரும் பொய்கை யாமை யிளம்பார்ப்பு, தாய்முகநோக்கி வளர்ந்திசினாங்கு" (ஐங். 44) என்றும், "நீறைச்சூல் யாமை மறைத்தீன்று புதைத்த, கோட்டுவட் டுருவின் புலவுநாறு முட் டைப், பார்ப்பிட னாகு மளவைப் பகுவாய்க், கணவ னோம்பும்" (அகம். 160) என்றும் சான்றோர் கூறுப.

போலவும்; அஃதோ—அந்த அதிசய மாத்திரமோ; தினகரன் ஒளி சேர் சிலை—[1] ஆதித்தன் சந்நிதியிலே சார்ந்த சூரியகாந்தக்கல்; கால் தீயின்—தீக்கான்றாற் போலவும்; [2] துரியமும் சிறந்த தூயோன்—நின்மல துரியாவஸ்தைக்கும் அப்பாலாகிய நின்மலனுடைய; [3] தூய்மை அருளினன்—[4] பதியிலக்கணத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றினான்;

26—27. (அருள்........இனிது) அருள்பெற்று எழுந்தோற்கு இளிநேர் தீஞ்சொல் இனிது இயம்பினன்—இங்ஙனம் அனுக்கிரகத்தைப் பெற்றெழுந்த சீடனுக்கு இளியென்னும் இசையை யொத்த வசனங்களாலே இனிதாக அப்பதியுண்மையறிதலைத் திருவாய்மலர்ந் தருளிச் செய்தான், எ. று.

[5] ஏ. அசை. ஓ. வியப்பு.

---

1. "சூரியகாந்தக் கல்லினிடத்தே செய்ய, சுடர்தோன்றி யிடச் சோதி தோன்றுமாபோல், ஆரியனும் ஆசான்வந் தருளால் தோன்ற, அடி ஞானம் ஆன்மாவில் தோன்றும் தோன்றத், தூரியனும் சிவன் தோன்றும்" (சிவ. சித். 8 : 28) என்று அருணந்தி சிவனார் கூறுவதும் "சூரியகாந்தமும் சூழ்பஞ்சும் போலவே, சூரியகாந்தஞ் சூழ் பஞ்சைச் சுட்டிடா, சூரியன் சன்னிதியிற் சுடு மாறுபோல், சூரியன் றோற்ற முன்னற்ற மலங்களே" (திருமந் 117) என்று சான்றோர் கூறுவதும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற் பாலன.

2. நின்மலதுரியத்துக்கும் அப்பாலாதல்பற்றியே நாவரசரும், "அப் பாலுக் கப்பாலுக் கப்பாலானை" (240 : 4) என்பது காண்க.

3. ஏனைப் பசுபாசவிலக்கணங்கள் அவ்விரண்டன் ஞானமாய்ப் பரம் பரனைக் காண்டற்குத் துணைசெய்யாமையின், பதி ஞானத்தையே ஈண்டுத் 'தூய்மை' யென்றார். "நீரார் திருமேனிய ரூனமிலார் பால், ஊறார் சுவை யாகிய வும்பர் பெருமான்" (ஞான. 33 : 6) என்பதும் இக்கருத்தே கொண்டதாம்.

4. பதித்துவத்தைப் பிரகாசிப்பித்தான்—உ. வே. அப்பதியுண்மையை உபதேசித்தான்—உ. வே.

5. இவ்விடத்தே, "இவ்வளவும் பசுபாச விலக்கணம்" என்றொரு தொடர் அச்சுப்பிரதியிலுள்ளது. இளியென்பது "இசையொலிக் கும் யாழின் இளியென்னும் நரம்பு" என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (சீவக. 1537 உரை).

அகவல் 55.

பதி யிலக்கணம்

[1]படியடி யடங்காக் கடிகமழ் தாமரைக்
கட்காண் கடவுளொடஃ தத்துறை யமலனும்
எண்ணு வியல்பின னிறையென [2]முழங்கும்
விண்ணோ ரண்ணலை வினவின் மண்முதல்
முப்பது முதலா மூவிரண் டோவா
ஒப்பி றத்துவ [3]மொரீஇய திப்பியன்
ஒழிவற நிறைந்த வொருவன் [4]பழிதீர்
வண்ண மில்லி யமலன் கண்முதற்
புலனொடு புணரா னிணையிலி யானென்
மதத்தின் வாராப் பிறப்பிலி தனக்கென
நாம மில்லோ னுத னுமையன்
கால காலன் கணக்கிலி கடையும்
மூலமு நடுவு முனிந்தோன் மேலோன்
ஆகுல மில்லி யகோப னமோகன்
அபய னபங்க னகம்ப னசஞ்சலன்
நித்தன் முத்தன் சுத்தன் சுதந்தரன்

---

1. இப்பாட்டின் கருத்தும், "பரமசிவன் சதாசிவனென் பதிக்கு மேலோன் பகர்நிரஞ் சனன்நிரா மயனிரா தாரன், தருவருண ரூபமிலான் சருவஞ்ஞன் சாந்தன் சருவபரிபூரணன் சர் வான்மாவா யிருப்போன், அருள்சர்வ தோமுகன் சிந்தியனறிவுக் கெட்டா னதிசூக்குமன் னிராலம்ப னென்றுமுள்ளான், ஒருவன் சத்தி யினன் வியாபக னப்பிரமேயன் உவமையிலான் திலதயிலத் துட் புறம் பொத்துறைவோன்" (சர்வா. 9) என்பதன் கருத்தும் ஒத்திருத்தல் காண்க.
2. விரங்கும், விளங்கும்—பா. வே.
3. மொருவிய—பா. வே.
4. புரைதீர்—பா. வே.

பந்தமும் வீடும் [1]பறைந்தோன் சிந்தையொ
டின்பமுந் [2]துன்பமு மிகந்தோ [3]னியாவதும்
புலமின் றுணர்ந்த [4]புலவன் கலரெனத்
தணித்தலு மளித்தலுந் தடிந்தோன் றற்பரன்
[5]துரியமுந் தொடராத் தூயோன் பெருமைக்
கண்ட மணுத்தர வணுவண் டத்துடன்
நின்று நுணங்கிய தண்டாச் சீர்த்தி
உரைதரு புணரிக் [6]கரைகரை யம்பிக்
காட்சி முதலிய வளவையு மளவறச்
சேட்பட வகன்றனன் சிவனெனச்
சூழ்ச்சியி னிறைந்தோர் துணிந்தனர் நெடிதே.

இஃது இளிசேர்தீஞ் சொல்லாக அருளிச்செய்த பதியிலக்கணம் கூறியது.

1—4. உரை: (படியடி................வினவின்) [7]படி அடங்கா அடி [8]மூவுலகும் அடங்காத பாதத்தினையும்; கடிகமழ் [9]தாமரைக் கண்காண் கடவுளொடு—நறு நாற்றத்தையுடைய தாமரைப் பூவை யொத்த காணும் கண்ணையு முடையனாகிய திருமாலோடு; அஃது உறை [10]அமலனும்—அத்தாமரைப் பூவிடத்திருக்கும் பிரமாவும்;

---

1. அகன்றேன்—பா. வே. பரந்தோன்—பா. வே.
2. மிடும்பையு—பா. வே.
3. யாதும்—பா. வே.
4. புனிதன்—பா. வே.
5. துரியமுங் கடந்த தூயோன்—பா. வே.
6. கரைக்கறையம்பி—பா. வே.
7. பூமியில் அடங்காத; மூவுலகிலுந்தான் அடங்காத—உ. வே.
8. "மூவுலகு மீரடியான் முறைநிரம்பா வகைமுடியத், தாவிய சேவடி" (சிலப். ஆய் குர.) என்று இளங்கோவடிகளும் கூறினர்.
9. "புவ்வத் தாமரைப் புரையுங் கண்ணன்" (15 : 49) என்பது பரிபாடல்.
10. 'தாமரைபயந்த தாவிலூழி நான்முகவொருவன்' (முருகு. 164–5).

எண்ணு இயல்பினன் இறையென முழங்கும் விண்ணோர் [1] அண்ணலை அறிதற்கரிய [2] இயல்பினையுடையான் பதியென்று வேதாகம சாத்திரங்களாற் [3] சொல்லப்பட்டவனாகிய தேவர்கட்குக் கருத்தாவாகிய பரமசிவனை யாராயின் ;

4—6. (மண் முதல்............. திப்பியன்) ஓவா—நித்தியமான ; ஒப்பில்—உவமையில்லாத : மண் முதல் முப்பது முதலா மூவிரண்டு ஓரிய [4] திப்பியன்—பிருதுவி தத்துவமுதலாகவுள்ள தத்துவமுப்பத்தாறுக்கும் [5] அதீதனாயிருக்கும் ஆச்சரியத்தையுடையோன்.

---

1. "கண்ணன் கடிமாமலரில் திசமுகம், அண்ண லிருவர் அறியா இறை" (153 : 9) என்று **ஞானசம்பந்தர்** முதலாயினர் கூறுப. "அனைத்துயிர்களுமாந் தன்மையும் விண்ணோராற்றொழுதகைமையுமானே, உனக்குரைத் தயன்மான் முதலியோருனது விபூதியென்றேதியுன் பெயர்கட், கினப்பொருளுரைக்குங் கடனமையாலுன்ற னிறைமையே குறித்துநின்பெருமை, சினத்தொகையகலத் தேற்று மாலதர்வ சிரோப நிடதமுழுவதுமே" (சிவதத். 23) என்று **சிவஞான யோகிகள்** எடுத்துக்காட்டுவது காண்க.

2. முறைமையையுடையவன்—உ. வே.

3. கோஷிக்கப்பட்டவனாகிய—உ. வே.

4. இக்கருத்தையே **திருநாவுக்கரசர்**, "விரிகதிர் ஞாயிறல்லர் மதியல்லர் வேதவிதியல்லர் விண்ணுநிலனும், திரிதரு வாயுவல்லர் செறிதீயுமல்லர் தெளிநீருமல்லர் தெரியின், அரிதரு கண்ணியாளை யொருபாகமாக வருள்காரணத்தில் வருவார்" (8 : 2) என்று கூறுதலும், **கந்தபுராணமுடையார்** "மூலமாகிய தத்துவ முழுவதுங் கடந்தும், ஏறுயர்த்திடு, தனிமுதலவனன்றி வேறுற்" (மகேந். சூரனமைச்சு. 131) என்பதும் **சருவஞானோத்தராகமம்**, "ஸவ-ந்தக்வ்யதீதஶ்வாஉநொ நாசெ வஜித்தஃ" (11 : 5) என்று கூறுவதும் ஒப்பு நோக்கற்பாலன. இங்ஙனம் தத்துவாதீதனாயிருப்பது கொண்டே **அருணந்தி சிவனார்**, "மெய்தரு சைவமாதி இருமூன்றும் வித்தையாதி எய்து தத்துவங்களேயும் ஒன்றுமின்றேர் மிறைக்கே" (சிவ. சித். 2 : 73) என்றார்.

5. அப்பாலாயிருக்கும் அதிசயத்தையுடையோன்—உ. வே.

7. ஒழிவற நிறைந்த [1]ஒருவன்—சருவவியாபகமாய் நிறைந்த ஏகன்;

7—8. பழிதீர் [2]வண்ணம் இல்லி—குற்றமற்ற பொன்மை நீலாதி [3]வண்ணங்களில் ஒன்றும் இல்லாதோன்;

8. அமலன்—நிருமலனாயிருப்போன்;

8—9. பண் முதல் [4]புலனொடு புணரான்—கண் முதலாகிய இந்திரியங்களோடு கூடாதவன்;

9. இணையிலி—[5]தனக்கு உவமையில்லாதவன்;

9—10. [6]யானென் மதத்தின் பிறப்பிலி—[7]யானென்னுமகங் காரத்தாலே வருவது செனனமாதலால் [8]அவ்வகங்காரமில்லாமையால் செனனமில்லாதோன்;

---

1. "ஸர்வ ஸம்வ்யாபீ" (1 : 47) என்று **சருவஞானோத்தரம்** கூறுகிறது.
2. "வர்ணரூப விவர்ஜிதஃ" (1 : 45) என்பது சருவ ஞானோத்தரம். "அவனருளே கண்ணாகக் காணில்லால், இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொணாதே" (திருவிரு. 10) என்று **திருநாவுக்கரசர்** கூறியருளுவர்.
3. வண்ணங்களில் ஒருநிறமும்—உ. வே.
4. "அதீந்த்ரியஃ" (1 : 46) என்பது சருவஞானோத்தரம்.
5. "தனக்குவமையில்லாதான்" (குறள் 7 என்றும், "நிருபமஃ" (சருவஞானோ. 1 : 47) என்றும், "தாயவன் உலகுக்குத் தன்னொப்பில்லாத் தூயவன்" (ஞானசம். 113 : 2) "ஒருவராலுவமிப்பதை யரியதோர் மேனியர்" (ஞானசம். 242 : 6) என்றும் வருவன பலவும் காண்க.
6. "யானெனதென்னும் செருக்கறப்பான்" (குறள் 346) என்றவிடத்தும் யானென்பது இப்பொருளே கருதப்பட்டது காண்க. எனதென்னும் புறப்பற்றுக்கும் யானென்னும் அகப்பற்றுக்கும் முதலாதலின், அதனையே யெடுத்தோதினர்.
7. யானென்னு மகங் காரணமாக வருவது—உ. வே.
8. அக்காரணமில்லாமையால்—உ. வே.

10—11. தனக்கென [1]நாமம் இல்லோன்—தனக்கென ஒரு [2]நாமதேயமில்லாதவன்;

11. [3]நாதன்—சருவ கருத்தாவாயிருப்போன்;

11. [4]அநாமயன்—[5]ஒன்றிலும் பற்றில்லாமையான் நோயில்லாதோன்.

12. காலகாலன்—திரிகாலங்களுக்கும் [6]காலமாயிருப்போன் கணக்கிலி—[7]அளவுபடாதோன்;

12—13. கடையும் மூலமும் நடுவும் [8]முனிந்தோன்—கடையும் முதலும் நடுவும் இல்லாதோன்;

---

1. "ஒருநாமமோருருவ மொன்றுமில்லாற் காயிரம், திருநாமம் பாடி நாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ" (திருவா. திருத்தெள். 1) என்று **மணிவாசகர்** கூறுமாறு காண்க.

2. பெயரில்லாதோன்—உ வே.

3. நாதன் (நாய:) என்ற சொற்கு வடநூல்கள் "எஜமானன், ரக்ஷகன், பிரபு" என்ற பொருள்களைக் கூறுதலின், இவ்வுரைகாரர் "சருவகருத்தாவாயிருப்போன்" என்று கூறுகின்றார். "நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்றாள் வாழ்க" (திருவாச. சிவபு. 1) என வருதல் காண்க.

4. ஆமயம்-நோய்; "ஆமயந்தீர்த் தடியேனை யாளாக் கொண்டார்". (தாண்ட. தனி 1) என்று **திருநாவுக்கரசர்** கூறுதல் காண்க பற்றினால் நோயுண்டா மென்பதை, "யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல் அதனின் அதனின் இலன்" (குறள் 341) என்பதனாலறிக.

5. ஒன்றிலும் பற்றில்லாமை என்றவேது சில ஏடுகளில் இல்லை.

6. காலமாயிருத்தலாவது கலைபித்திரி யென்னும் சத்தியோடு கூடிக் காலத்தானமாய் நிற்பது. இனி, காலகாலன் என்பதற்குச் சிவஞான முனிவர், "கால வரையறையைக் கடந்து காலத்தினையுந் தோற்றித் தொழிற்படுத்துவோன்" என்பர். (சிவ பாடி. 2:2 காலதத்துவம்).

7. "அளவியை யார்க்கு மறிவரியோன்" (திருக்கோ. 10) திருவாதவூரடிகள்.

8. "அந்தமுமாதியு மகன்றோன் காண்க" (திருவண்ட. 51) என்பதும் காண்க.

13. மேலோன்—[1]சருவதோமுகமாயிருப்போன்;

14. ஆகுலமில்லி—[2]கலக்கமில்லாதவன்; அகோபன்—கோப மில்லாதோன்; அமோகன்—மோகமில்லாதோன்;

15. அபயன்—பயமில்லாதோன்; [3]அபங்கன்—பங்கிக்கப் படாதோன்; [4]அகம்பன்-நடுக்கமில்லாதோன்; [5]அசஞ்சலன்-சலன மில்லாதோன்;

16. நித்தன்—என்றும் ஒருபடித்தாயிருப்போன்; முத்தன்—[6]முத்திடையிவோன்;

16. [7]சுத்தன்—தோடமில்லாதோன்; [8]சுதந்தரன்—என்றும் தன் வயத்தனாயிருப்போன்;

---

1. மகானாயிருப்போன்—உ. வே.
2. ஆகுலம்—கலக்கம்; "சிந்தாகுல முற்றென்னை வென்னைவாட்டல் திருத்துவதே" (திருக்கோ. 12) என்று சான்றோர் வழங்குப.
3. பங்கு—பாகம். நீலமேனிவாலிழை பாகத்தனாயினும் பெண்ணா னெனப் பாகம் செய்யப்படா னென்றற்கு, "நீலமேனி வாலிழை பாகத்து ஒருவன்" என்று பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரும் "ஆணும் பெண்ணுமா யடியார்க் கருணல்கிச், சேணின்றவர்க் கின்னுஞ் சிந்தை செயவல்லான்" (84 ; 5) என்றும், "ஆணும் பெண்ணுமென நிற்பரேனும் அரவாரமாப், பூணுமேனும் புகலூர் தனக் கோர்பொருளாயினன்" என்றும் திருஞானசம்பந்தரும் கூறுவன ஈண்டு ஒப்புநோக்கத் தகுவனவாம். கண்டிக்கப்படா தோன்—உ. வே.
4. கம்பம்—நடுக்கம்.
5. சஞ்சலம்—சலனம்.
6. அனுதியே மலத்தி னீங்கினோன்—உ. வே. "வான்கெட்டு மாருத மாய்ந்தழனீர் மண்கெடினும், தான் கெட்டலின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையன்" (தெள்ளே. 18) என்று மணிவாசகர் இதனை விளங்க வுரைத்தருளுமாறு காண்க.
7. "சுத்திதரித்துறையும் சோதி" (ஞானசம். 89–10) என்பர் ஞான சம்பந்தர்.
8. "தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மையான சங்கரன்" (மறுமாற். 1) என்பர் நாவரசர். ஒருவரேவலும் பிறர்க்கேவல் செய்தலுமில்லா தோன்—உ. வே.

17. [1]பந்தமும் வீடும் பறைந்தோன்—பெத்தமும் முத்தியும் இல்லாதோன்;

17—18. சிந்தையோடு [2]இன்பமும் துன்பமும் இகந்தோன்—சிந்தனையில்லாமையாற் சுகதுக்கமில்லாதோன்;

18—19. புலன் இன்று யாவதும் உணர்ந்த [3]புலவோன்—புத்திந்திரியங்களின்றியே சருவபதார்த்தங்களையுமறியும் [4]சர்வஞ்ஞன்;

19—20. கலர் எனத் தணித்தலும் அளித்தலும் [5]தடிந்தோன்—வினைநுகர் காலம் நோக்காது தீயோரென்று நிக்கிரகித்தலும் நல்லோரென்று அனுக்கிரகித்தலும் இல்லாதோன்; [6]தற்பரன்—தானே பரவத்துவாயுள்ளோன்;

21. [7]துரியமும் தொடராத் [8]தூயோன்—நிருமல துரியாவத்தைக்கு அப்பாலாயிருக்குந் தூயோன்;

---

1. "பந்தமும் வீடுமாய பதபதார்த்தங்களல்லான்" (சிவ. சித்தி. 1 : 44) என்பர் அருணந்தி சிவனர்.
2. "வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான்" (குறள் 4) என்றும், "வெறுப்பொடு விருப்புத் தன்பால் மேவுதலிலாமையாலும்" (சிவ. சித். 1 : 45) என்றும் சான்றோர் கூறுப.
3. "நோக்காதே யெவ்வளவும் நோக்கினனை நணுகாதே யாதொன்றும் நணுகினனை" (225 : 5) என்று நாவரசர் உரைத்தருளுவர். பிறரும், "கண்முதற் புலன்களாற் காண்டலில்லவன்" (குறுந்தி. 367) என்பர்.
4. சமர்த்தன்—உ. வே.
5. "நீதியர் நெடுந்தகையர் நீண்மலையர் பாவை, பாதியர் பராபரர் (169 : 7) என்று ஞானசம்பந்தர் சுருங்க வுரைப்பர்.
6. "அளக்கலாகாத் தற்பரமாய்ச் சதாசிவமாய்த் தானுமியானுமாகின்ற தன்மையனை" (312 : 7) என்பர் திருநாவுக்கரசர்.
7. "துரியங்கடந்து துரியாதீதத்தே அரிய வியோமங் கொண்டம்பலத் தாடும், பெரிய பிரானை" (திருமந். 2454) என்று திருமூலனும் "துரியமும் இறந்த சுடரே போற்றி" (போற்றி. 195) என்று திருவாதவூரரும் கூறுப.
8. அவத்தைகளில் நின்று காணும் ஆன்மாவின் காட்சிக்கு அப்பாலிருத்தலின், "தூயோன்" என்றார்.

21—23. (பெருமைக்கு........சீர்த்தி) பெருமைக்கு அண்டம்[1] அணுத்தா— அனந்தகோடியண்டங்களெல்லாம் நோக்கத் தன் பெருமைக்கு அவை அணுவாகவும்; அணு அண்டத்துத் தன் நுண்மைக்குப் பரமாணுக்கள் அண்டமாகவும், [2]உடனின்று நுணங்கிய தண்டாச் சீர்த்தி—[3]அவற்றுடனாய் நின்று தேய்ந்து நுணுகிய கெடாத சீர்மையையுடையோன்;

24—27. (உரைதரு..........நெடிதே) உரைதரு புணரிக்கரை [4]கரை—புகழப்பட்ட வேதாகம சாத்திரமாகிய கடலின் கரையையணைதற்குச் சொல்லுகிற; காட்சி முதலிய அளவை அம்பியும்— பிரத்தியக்க முதலாகவுள்ள [5]சட் பிரமாணமாகிய மரக்கலங்களுக்கும்;

---

1. ஒன்றுக் கொன்று நின்றெழில் பகரின், நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்த அண்டப்பகுதி, "இன்னுழை கதிரின் துன்னணுப் புரையச், சிறியவாகப் பெரியோன்" (அண்டப். 5–6) என்று மணிவாசகரும், "அண்டங்களெல்லா மணுவாக வணுக்களெல்லாம், அண்டங்களாகப் பெரிதாய்ச் சிறிதாயினானும்" (திருவிளை-கட-வா) என்று பரஞ்சோதி முனிவரும் கூறுதல் காண்க.

2. "அண்டமா யாதியாய் அருமறையோ டைம்பூதப், பிண்டமாய் (நாவ. 7 : 4) நிலவுதலின், அண்டமாய் நுணுகுமிடத்து அவற்றோடு ஒன்றித்தானும் நுணுகுதல்பற்றி உடனின்று நுணங்கிய என்றும் பெரியதிற் பெரியதாயும் சிறியதிற் சிறியதாயும் பெருகியுஞ் சிறுகியும் தோன்றும் சீர்த்தி அவற்கன்றிப் பிறர்க்கின்மையின், "தண்டாச் சீர்த்தி" யென்றும் கூறுகின்றார்.

3. அவற்றுடனின்று செலுத்திய அளவிறந்த சீர்த்தியையுடையோன்— உ. வே.

4. பிறகடல்களெல்லாம் பிறவாறு கடத்தற்குரியவாக, நூற்கடல் ஓதியுரைத்தே கடத்தற் குரியதாதல்பற்றி, உரைதருபுணரி யென்றார். கரைகரை யம்பி யென்றவிடத்துக் கரைதல், "கலங்கரை விளக்கம்" என்புழிப் போல நின்றது.

5. காட்சி, அனுமானம், ஆகமம், அபாவம், அருத்தாபத்தி, உவமை என்ற ஆறும் சட்பிரமாணமாம். "அளவை காண்டல் கருதலுரை அபாவம் பொருளொப்பாறென்பர்" (சிவ. சித். அளவை. 1) என்று அருணந்தி சிவனார் கூறுவது காண்க இவ்வாறு ஆறளவை கொள்பவர் பட்டாசாரியன் நெறிநிற்பவர்; மீமாஞ்சகரென மணிமேகலை (27, 5–8) கூறுகிறது.

அளவற—அளவுபடாமல்; [1]சேட்பட அகன்றனன் சிவன்என—தூரமாக அகன்றிருப்போன் பரமசிவன் என்று; சூழ்ச்சியின் நிறைந்தோர் நெடிது துணிந்தனர்—ஆகம விசாரம் மிக்கோர் மிகவும் அறுதியிட்டனர், எ. று.

ஏ. அசை.

அகவல் 56

பதியின் வியாபகம்

இன்ன தன்மைய னெனைய னென்றினி
தன்னோற் றேரி னம்ம மின்னவிர்
பதும ராகப் புதுவெயி னீழல்செய்
மதியிற் றண்மை ஞெலிகோல் வன்றழல்
மடநடை நல்லான் வனமுலை வந்த
பாலிற் றீநெய் பழத்தி னின்சுவை
பூட்சி யாருயிர் பொருளுரை யெண்ணெய்
கடிமலர் கஞலிய வொடியா வாசம்
விம்மித மென்னென் றிசைக்குவ மற்றோ
நிலநீர் தீகால் வெளியுயிர் யாவும்
அவையே தானவை தானே யாகி
விரவியும் விரவா வீரம் விரவிய
தன்வா ளல்லதை தன்வா ளிழந்த

1. பசுபாசப் பொருள்கள் ஓராற்றால் அளவைகளால் அளக்கப்படுமாயினும், பதிப்பொருளாகிய பரமசிவன் அவற்றிற் ககப்படாமை பற்றி, “**சேட்பட வகன்றனன் சிவன்**” என்றார். சேட்பட வகலும் சிறப்பினால் அவனை அளவைகளாற் காணமுயல வேண்டா என்பதற்காகவே **ஞானசம்பந்தர்,** “எதுக்களாலுமெடுத்த மொழியாலுமிக்குச் சோதிக்க வேண்டா” (3.2 : 5) என எடுத்தோதினர். “ஸ(ஶிவ:) [illegible]” (1 : 47) என்றும், “[illegible]” (2 : 6) என்றும் கூறுவது காண்க.

மதிமா சூர வொளிகால் பளிங்கின்
15. [1]பூட்சித் தென்னப் புலனொடு புணரா
தருளுமி னடிக ளென்றனன்
[2]மருள் கெட விலங்கிய மறை வல்லோனே.

இது "காட்சி முதலிய அளவையும் அளவறச் சேட்பட வகன்ற[3]" பரமசிவனது [4]வியாபகம் கூறியது.

1—2. உரை: (இன்ன........தேரின்) இன்ன தன்மையுன்—முன்னை [5]அகவலிற் சொல்லப்பட்ட பரமசிவன்; எனையன் என்று [6]இனிது அன்னோன் தேரின்—[7]எவ்வியல்பாய் நின்றானென்று இனிதாக அவனை ஆராயின்;

2—3. (அம்ம ....வெயில்) அம்ம—கேட்பாயாக; மின் அவிர் பதுமராகம் [8]புது வெயில்—விட்டுவிளங்காநின்ற ஒளியை யுடைய மாணிக்கமும் [9]புதிய சோதியும் போலவும்;

---

1. பூட்கைத் தென்ன—பா. வே.
2. அருள்கென விலகிய—பா. வே.
3. ஞானு. 55 : 25–6.
4. வியாத்தி வியாபகஞ் சொல்லியது—பா. வே.
5. யாசிரியத்திற்—உ. வே.
6. இனிதாக அவனை ஆராய்தலாவது: அவனையறிந்து கோடல் வேண்டுமென்னும் உண்மையன்புடன் அவனையுள்ளவாறறிவிக்கும் உண்மை நூல்களைக் கேட்டு ஆராய்ந்து தெளிதல். அந்நூல்கள், "பதி பசு பாசந் தெரித்துப் பரசிவனைக் காட்டும் நன்மார்க்க ஞானத்தை" (சிவ. சித். 8 : 22) யுணர்தற்குத் துணையாகும் சைவநூல்களாகும். இதனை, "வேதாந்தத் தீதில் பொருள் கொண்டுரைக்கும் நூல் சைவம்" (சிவ. சித். 8 : 15) என்பதனாலுமறிக.
7. இப்பிரபஞ்சத்தில் எவ்வியல்பாய் நின்றான் என்று சில ஏடுகளில் உரை வேறுபாடு காணப்படுகிறது.
8. "உள்ளுமோர்புறமது மொருதனக்குளதன்றி, ஒள்ளிதாமணியொளி மலர் மணமுறை பொருடா, னெள்ளுமெண்ணெயும் யாக்கையு மாவியு மெனவே, நள்ளுமேலு ளுநகீழுளும் நின்றனனுதன்" (குறுந்தி. 366) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.
9. புதுமை பொருந்திய சோதியும்—உ. வே.

3—4. (நீழல்..........தண்மை) நீழல் செய்மதியின் தண்மை—[1]விளக்கத்தைச் செய்யும் சந்திரனும் தட்பமும் போலவும்;

4. [2]ஞெலி கோல் வன்றழல்—தீக்கடை கோலும் அதில் வதியும் வலியதீயும் போலவும்;

5—6. (மடநடை.........தீநெய்) மடநடை நல்லான் வனமுலை தந்த பாலின் தீநெய்—மெத்தென்ற நடையையுடைய நல்ல பசுவின் அழகமைந்த முலையிலுண்டாகிய பாலும் இனிய நெய்யும் போலவும்;

6. [3]பழத்தின் இன்சுவை—பழமும் இனிய இரதமும் போலவும்;

7. [4]பூட்சி ஆருயிர்—[5]உடலும் நிறைந்த உயிரும் போலவும்; [6]உரை பொருள்—சொல்லும் பொருளும் போலவும்; [7]எள் நெய்—எள்ளும் எண்ணெயும் போலவும்;

---

1. "மதியிற் றண்மை வைத்தோன்" (திருவண்ட. 21) நிலவைப் பொழியும்—உ. வே.

2. "தீயின் வெம்மை செய்தோன்" (திருவண்ட. 22) என்பது திருவாசகம். "விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய் போல், மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்" (204 : 10) என்று நாவரசர் கூறுப.

3. "அதுபழச் சுவையென அமுதென அறிதற்கரிது" (திருவா. 20:7) என்ப.

4. "உடல் வரையின்னுயிர் வாழ்க்கையாய ஒருவன்" (363-1.) என்று ஞானசம்பந்தப் பெருமான் குறிக்கின்றார். உடல் முழுதும் பரந்து நிற்கும் உயிர் முழுதும் தான் பரந்து நிற்பவன் என்பது தோன்ற, "ஆருயிர்" என்றார்.

5. தேகமும் தேகியும் போலவும்—இது செப்பறை யேட்டிற் கண்ட உரை வேறுபாடு.

6. "உரையினுருறு பொருளாயினன்" (292. 4) என்று ஞானசம்பந்தர் கூறுவர்.

7. "யாவுளும் எள்ளு மெண்ணெயும் போனின்ற வெந்தையே" (திருவா. 5 : 46) என்று திருவாசகமும், "பஹிரங்க விடூஹா மெந திலதைலவ ஶிவஷ்திதஃ" (1 : 47) என்று சருவ ஞானோத்தரமும் கூறுகின்றன.

8. (கடிமலர்...........வாசம்) கடிமலர் கனலிய ஓடியா [1]வாசம்— அழகிய புட்பமும் அதில் விரவிய கெடாத கந்தமும் போலவும்;

9. (விம்மிதம்...........மறறே) விம்மிதம்—[2]வியாபித்திருக்கு மதை வியந்து; என்னென்று மற்று இசைக்குவம்—திட்டாந்தம் [3]இவ்வனைத்துமேயோ வேறே எதை எடுத்துச் சொல்வோம்;

10—12. (நிலநீர்...........வீரம்) நிலம் நீர் தீ கால் வெளி— பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் ஆகிய பூதங்களிலும்; உயிர் யாவும்—சருவான்மாக்க ளிடத்தும்; அவையேதான்—அவையிற்றைத் தானெனலுமாய்; அவைதானே ஆகி—தன்னை அவையெனலுமாய்; [4]விரவியும் விரவா வீரம்—[5]வியாபித்தும் அவையிற்றில் விரவாதிருக் கிற வீரியமும் என்போலவென்னில்;

12—15. (விரவிய.......பூட்சித்தென்ன) விரவியதன் [6]வாள் அல்லதை—அடுத்த பொருளின் பொன்மை நீலாதிவண்ணங் காட்டும்

---

1. "பூவினில் வாசம் புனலிற் பொற்புப் புதுவிரைச் சாந்தினினூற்றத் தோடு, நாவினிற் பாடல்கள் நள்ளாறுடைய நம்பெருமான்" (7:4) என்று திருஞானசம்பந்தர் கூறுகின்றார்.

2. இவன் வியாபித்திருக்கிறபடிக்கு வியப்பாகிய திட்டாந்தம்; வியப் பைத் தரக்கூடியதான திட்டாந்தம்.—உ. வே.

3. இவை யொன்பதுமேயோ எத்தையென்று சொல்வோம்—உ. வே.

4. "ஈறாய் முதலொன்றாய் இருபெண்ணாண் குணமூன்றாய், மாறா மறை நான்காய் வருபூதம் மவை யைந்தாய், ஆறார் சுவையே ழோசையோ டெட்டுத் திசைதானாய், வேறாயுடனானானிடம் வீழிம் மிழலையே" (11:2) என்று ஞானசம்பந்தரும், "அவையேதானே யாயிருவினையின், போக்கு வரவு புரிய வாணையின், நீக்கமின்றி நிற்குமன்றே" (சிவ. போ. சூ. 2) என்று மெய்கண்ட தேவரும், "உலகெலாமாகி வேறாயுடனுமா யொளியா யோங்கி, அலகிலா வுயிர்கள் கன்மத் தாணையினமர்ந்து செல்லத், தலைவனா யிவற்றின் றன்மை தனக் கெய்தலின்றித் தானே, நிலவு சீரமலனாகி நின்றன னீங்கா தெங்கும்" (சிவ. சித். சூ. 2 : 1) என்று அருணந்தி சிவனாரும் கூறுப.

5. வியாபித்திருக்கச் செய்தே வியாத்தியிருக்கிற வீரியமும்—உ. வே.

6. வாள்—ஒளி; "வாள் அவிரங்களம்" (ஞானு. 7) என்புழிப்போல.

தல்லது; தன் வாள் இழந்த—தன்னொளி தோன்றா திருக்கின்ற; [1]மதிமாசு ஊர ஒளிகால் [2]பளிங்கின்—[3]சந்திரனும் களங்கமுடைத்தாதலால் ஒளி குறைந்த தென்னும்படிப் பிரகாசத்தைச் செய்கின்ற பளிங்கினது; பூட்சித்தென்ன [4]இயல்பு—[5]போல்வதாம் என்று அருளிச்செய்ய;[5]

---

1. பளிங்கும் திங்கள்போல ஒளிவிடுவதாயினும், மறுவுடைமையால் அதனொளி, மறுவில்லாத பளிங்கின் ஒளிக்கு நிகராகாமை காட்ட, **மதிமாசூர** என்று சிறப்பித்தார். **கிரணாகமம்,** பதியையும் ஆன்மாவையும்பற்றிக் கூறுமிடத்து, "விஶுத்த: ஸ்படிக: ஸ்வச்ச: த்ராத்ரூ ஸகாஶவிக்ஷு ॥" என்று கூறியதும், இந்நூலாசிரியர், "சீருணர் திகழொளிப் பளிங்குபோலப், புகழருமிறைபுற்கலனுக் கென்றனன்" (ஞான. 9) என்றும் கூறியதுபோல ஈண்டும், **ஒளிகால் பளிங்கின் பூட்சித்து** என்கின்றார்.

2. இக் கருத்தையே **உமாபதி சிவனார்,** "பன்னிறங் கவருந்தொன்மைப் படிகநீ டொளியும் பன்மை, மன்னிலங்கியல்பும் தந்த வளரொளி போலவையும், தன்கைம் பயிலும் நற்சிற்சடங்களின் தன்மை தாவா நன்னலம்பெற நிறைந்த ஞானமே ஞானமென்பர்" **(சிவப். 69)** என்றும், **திருநெறி விளக்கமுடையார்,** "பற்றிய நிறங்களாகும் பளிங்கின தொளியும்பற்றி, நிற்றலைபளிக்கும் வெய்யோனீ டொளியதுவும்போல, முற்றுலகதற்குச் சார்வாய் முயற்றினும் மூங்கீர் விண்போற், சிற்றினிற் (சித்தினிற்) சடங்கள் தோயா என்பர் சிற்சத்தி சேர்ந்தோர்" என்றும், **சதுர்த்த சங்கிரக முடையார்** "பன்னிறப் பளிங்கிற் பற்றிடப் பற்றாப், பொன்னொளி போலு மன்னருள்" என்றும் கூறுப.

3. சந்திரன் களங்கமுடைத்தாக ஒளியை வீசுகின்ற பளிங்கினது; சந்திரனிலும் மிக்க வொளியை யுடைத்தாய் அடுத்ததன் நிறங் காட்டுமதல்லது தன்னொளி தோன்றாத பளிங்கினது—உ. வே.

4. கெய்தி போல்வதாம்—உ. வே.

5. இதனுண்மை குருமுகமாக வறிந்து கொள்க என்னொருவாக்கியம் அச்சுப்பிரதியில் இங்கே காணப்படுகிறது.

15—17. (புலனொடு............வல்லோனே) மருள்கெட இலங்கிய மறைவல்லோனே—மயக்கங் கெட விளங்கிய திவ்வியாகமத்துக்கு அதிகாரியான என் [1]சுவாமி; [2]புலனொடு புணராது—நீர் அருளிச்செய்த பதியின் தன்மை [3]இப்படியானால் எனக்குப் புலப்படாதிருந்த அப்பதியை யறியுமுபாயத்தை; அடிகள் அருளுமின் என்றனன்—தம்பிரானே, அடியேனுக்கு அருளிச் செய்யவேண்டுமென்று சீடன் விண்ணப்பஞ் செய்தான் எ-று.

மற்று-வினைமாற்று. ஒடு அசை, ஏகாரம்-தேற்றம். ஓ-வியப்பு.

---

1. தம்பிரானே—உ. வே. இவ்வாகமங்களெல்லாம் சத்திநிபாதர்க்கேயன்றி மயக்கத்தால் உலகில் நில்லாதவற்றை நிலையின என்று கருதி மயங்குவோர் பொருட்டாதலால், **மருள்கெட விலங்கியமறை**யென்றார். உயிர்களிடத்தே முதல்வன் கலந்து நிற்கும் இயல்பைக் கல்லாதறியாராதலின், அவர் பொருட்டு இவற்றைச் செய்தல் வேண்டுவதாயிற்றென்பதுபட, **திருமூலர்**, "வல்லார்கள் என்றும் வழியொன்றி வாழ்கின்றார், அல்லாதவர்கள் அறிவுபல என்பர், எல்லாவிடத்து முளனெங்கடம்மிறை, கல்லாதவர்கள் கலப்பறியாரே" (திருமந். 311) என்றும், "ஞானமுண்டாக்குதல் நலமாகும் நாட்டிற்கே"(**திருமந்.242**) என்றும் கூறுதல் காண்க. **ஞானசம்பந்தரும்**, "விழையா ருள்ளம் நன்கெழ வேதமாறங்கம், பிழையாவண்ணம் பண்ணியவாற்றால் பெரியோரேத்தும் பெருமான்" (42. 7) என்பதும் ஈண்டுக் கருதத்தக்கதாகும். ஈண்டு, "ஸவஸம்ஶயம் விஜோக்ஷாய் வரஸம் ஸவத்ரெதாஸ்வது" (2 : 3) எனச் சருவஞானோத்தரம் கூறுவது எண்ணுதற் குரித்து.

2. புலன்—ஈண்டு அறிவின்மேற்று, "புலவரை யிறந்த புகழ்சால் தோன்றல்" (புறம். **21**) என்றாற்போல. புலப்படுதல்—அறிவிற்கு அகப்படுதல்.

3. இப்படியானு லெனக்குப் புலனல்லவாயிருந்தது; அறியுமுபாயமருளிச் செய்யவேண்டுமென்று—உ. வே.

அகவல் 57

பதியுண்மை.

[1]பூபூத ராதி யோவற வுஞற்றும்
ஒருவனை யுடைத்துப் பொருவிரி காரியம்
ஆதலிற் கடம்போ லென்னிற் கோதின்
றிருங்கட மதனோ டியற்றிய வொருவனை
ஒருங்குடன் கண்டோ னொழிந்திக லிரிகடங்
கண்டா லிவையு மவணெனக் கொண்டாங்

---

1. இப்பாட்டின் பொருளையே சுருக்கமாகச் சிவஞான பாடியத்தே சிவஞான முனிவர் கூறுகின்றார்; அது வருமாறு:—"இனி, குடத்தையும் அதனை வனையும் குயவனையும் ஓரிடத்து ஒருங்கு கண்டான், அல்லுழிக் குடத்தைக் கண்டு, இதுவும் வனைதற்கு ஒரு கர்த்தாவை யுடைத்தென அனுமித்துணர்வதுபோல, இவ்வுலகம் படைத்தற்கு ஒரு கருத்தாவுண்டென வழியளவையான் உணர்தற்கு முன்னோ ருலகத்தையும் அதனைப் படைப்பானொரு கடவுளையும் ஒருங்கு கண்ட தின்மையின், அவினாபாவம் அறிதல் கூடாமையான், அனுமானமே ஈண்டைக்கேலாதென்றாய்! ஈண்டு வினாவுதும்: அட்டிலிற் புகையும் தீயும் ஒருங்குடன் கண்டான், மற்றோரட்டிலிற் புகை கண்டவழி, ஆண்டுத் தீயுண்டெனத் துணிதல் கூடும். மலைமேற் புகை கண்டவழி, ஆண்டுத் தீயுண்டென அட்டிலிற் புகையை யெடுத்துக் காட்டித் துணிதல் கூடாதாகல் வேண்டும்; என்னை? சிறிதாகிய அட்டிற் புகைக்குப் பெரிதாகிய மலையிற் புகை வேறுபாடுடைமையான், ஆண்டுத் துணிபு நிகழ்ந்தவாறு என்னை யென்பது. ஆண்டுத் துணிபு நிகழாதென்பையாயின், நீ அனுமானங் கொண்டவனல்லை. வேறுபாடுடைத்தாயினும் புகை யென்னும் சாதி சாமானியம்பற்றித் துணிந்தேன் என்பையாயின், ஈண்டும் அஃது ஒக்கும். செயப்படு பொருளையும் செயலையும் செய்வோனையும் ஒருங்குடன் கண்டவன், அல்லுழிச் செயப்படுபொருளைக் கண்டவழிச் சாதி சாமானியம்பற்றி, இதுவும் செய்வோனை யுடைத்து என்று அனுமானத்தால் துணிதல் பொருந்தும் என்றொழிக" (சிவ. பாடி. சூ. 1. அதி. 2).

குண்டோ வுலக முனூற்றுட னொருவற்
கண்டுமற் றிதூஉ முண்டிவ ணெனவெனிற்
கண்டதின் மான முனக்குக் கொண்டல்கொள்
[1]கிரிவளர் கழைஞெலி தூம மதனின்
எரிவள ரட்டிற் புகையய லெனவுணர்ந்
தொட்டினை பிறங்க லொள்ளழ லொட்டிய
[2]தென்னை விசேட சமனியத் தியாதிற்
பன்னெனில் விசேட மென்னி னன்றே
காட்சிய தலதிலைச் சமனிய மாட்சிய
தென்றேற் செயலொடு செய்வோற் கண்டோன்
மன்ற மாண்வினை காணி [3]னென்றுங்
கோதுவ னொருவன் றீதுத செயலென்
றற்றேன் மாக மாதிய வினையா
கெற்றேற் பாக மியைதலிற் கடவற்
றின்னு மொண்குண மன்னலிற் புவிபோல்
ஆதிய வழியு மழிபவை செயலென்
றோதுரு வஃதுந் தீதறு செயலே.

இது பதியை யறியும் **உபாயம்** அருளிச் செய்யவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்த சீடனுக்குக் கேவலான்னுவய அனுமானப் பிரமாணத்தாற் பதியுண்மை கூறியது.

---

1. கிரிவளர் தூம மதனி லெரிவளர், அட்டி லொண்புகை யயலென வுணர்ந்து மொட்டினை—பா. வே.

2. தென்னை விசேட மென்னி னன்றே, காட்சிய தலதிலைச் சமனிய மாட்சிய—*என இவ்வாறு இவ்வடிகள் அச்சுப்பிரதியிற் காணப் படுகின்றன.*

3. னென்றே—பா. வே.

1—2. உரை: (பூபூதராதி........உடைத்து) [1]பூ பூதர ஆதி—பிருதிவி முதலிய தத்துவ சமூகங்களும் மலை முதலிய பொருள்களு மாகிய பிரபஞ்சம்; [2]ஒவற உஞற்றும் ஒருவனை உடைத்து—ஒழியாதே [3]செய்வா னொருவனையுடைத்து;

இது பிரதிஞ்ஞை.

2—3. (பொருவிரி............ஆதலின்) [4]பொரு இரி காரியம் ஆதலின்—அதற்கு ஏது என்னென்னில், உவமையில்லாத [5]காரிய மாயிருத்தலால்;

இஃது ஏது.

---

1. பூவும் பூதரமு முதலவாகிய பிரபஞ்சம் என உம்மைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாய், உடைத்தென்னும் ஒருமை வினைகொண்டது; "பூதாதி" (சிவ. போ. சூ. 1 : 2 வெ. 1) என்பதுபோல.

2. இப்பிரபஞ்சத்தில் கணந்தோறும் இடையறாத தோற்றமும் நிலையும் இறுதியும் காணப்படுதலின், செய்வோனுக்கும் செய்கை இடையறாமை பற்றி, ஒவற உஞற்றும் ஒருவன் என்றும், பிரபஞ்சம் பெரிதாயினும், செய்வோன் ஒருவனே என்றற்கு ஒருவன் என்றும் கூறினர்.

3. பவுட்கரம், மிருகேந்திரம், மதங்கம் முதலிய ஆகமங்களெல்லாம் இப்பிரபஞ்சம் கடம்போலக் காரியப்பொருளாதலின், செய்வோனை யுடைத்தென்றே கூறுதலின், இவற்றை மேற்கொண்டு கூறும் இவ்வாசிரியரும் இப்பிரபஞ்சம் செய்வோனொருவனை யுடைத்தென மேற்கொள்ளுகின்றார்.

4. "காரியம் காசினி யாதி ஏரியல், ஈசன் கத்தா" (ஞானு. 18) என்றாராகலின், ஆண்டுப் பக்க தருமமாக வைத்தோதிய காரியத்துவத்தை ஈண்டு ஏதுவின்கண் வைத்து, முதல்வன் உண்மையைச் சாதிக்கின்றார். இவ்வாறு பிரபஞ்சம் காரியமென்பதை முன்பே கூறினமையின், ஈண்டு அதனைக் கூறாராயினர். இனி மெய்கண்டதேவர், பிரபஞ்சத்தொகுதி காரியமென்றும், அதனால் அஃது செய்வோனை உடைத்தென்றும் கூறுவாராய், அவனவளது வெனுமவை மூவினைமையின், தோற்றிய திதியே என்றும், அந்தமாதி யென்மனார் புலவ ரென்றும் கூறியருளினாராக, அருணந்தி சிவனார், அதனை விளக்கி, "ஒருவனோ டொருத்தி யொன்றென் றுரைத்திடு முலக மெல்லாம், வருமுறை வந்து நின்று போவது மாதலாலே, தருபவ னொருவன் வேண்டும்" என்பாராயினர்.

5. காரிய ரூபமாயிருத்தலால்—உ. வே.

3. [1]கடம் போல்—என் போலவென்னில் கடம் போல;

இது திட்டாந்தம். இவ்வை மூன்றும் [2]கேவலான்னுவய அனுமானம்.

என்னில் கோதின்று—இங்ஙனம் [3]கூறியதற்கு இசைந்தால் குற்ற இன்றாம்.

4—8. (இருங்கடம்................இவனென) இருங்கடமதனோடு இயற்றிய ஒருவனை—பெரிய கடமான அதனையும் செய்வானொருவனையும்; [4]ஒருங்கு உடன் கண்டோன்-ஓரிடத்தே சேரக் கண்டவன்

---

1. காயத்வாதாவாஸ்யவிஶ்வஸ்ய ஸஹாமகவாத்யாதிவத் ।
வ்யாபாதிரவிஷாம்ஷோவி ஸமானகவாத்ய யதாவட: ॥
(பௌட். 1. 92-93) என்றும், "விஶ்வம் ஹி க்ரியா ஶக்தி விஷித காரணஜந்யம் காயத்வாத் வடவத் ॥ (மதங்கம்) என்று கடத்தையே திட்டாந்தமாகக் கூறுகின்றன.

2. "அந்நுவயத்தின் மாத்திரம் வியாத்தியுடையது கேவலாந்நுவயி; அஃதெங்ஙனம் எனில், 'குடம் அபிதேயம், பிரமேயத்தன்மையால், ஆடைபோல' எனவரும்; ஈண்டுப் பிரமேயத்தன்மை அபிதேயத்தன்மைகட்கு வெதிரேக வியாத்தியின்று, எல்லாப் பொருளும் பிரமேயமும் அபிதேயமுமாதலால், பிரமேயம் அளவையால் அளக்கற்பாலது; அபிதேயம் பெயரிட்டு வழங்கற்பாலது" (தருக்க. சங். 53 அன்னம்).

3. இங்கே கூறியவாறே மிருகேந்திரம்
"ஸமேதவஸ்ய தேஹாதிவஸ்துந: காயத்வ யதாக்ஷ: ।
கத்ருபூர்வஸ்யஜாநீமோ விஶிஷ்ட ஜநநாதத: ॥"
(iii. 1) என்று கூறுகிறது.
மேலே நிகழும் கடாவிடைகளால் தொடக்கத்தே இசையாமை பெறப்படுதலின், இசைந்தால் என்று உரை கூறுகின்றார்.

4. செய்தனவேயன்றிச் செய்கின்ற குடத்தையும் செய்பவனாகிய குயவனையும் தொழில் நிகழ்ச்சிக்கண் காண்பது தோன்ற, ஒருங்கு கண்டோன் என்றொழியாது, ஒருங்குடன் கண்டோன் என்றார்.

ஒருவன்; ஒழிந்து [1]இகல் இரி கடம் கண்டால்—இவ்விடம் ஒழிந்து வேறிடத்திலே [2]உவமனில்லாத பல கடங்களைக் கண்டால் இவையும் அவண் எனக் கொண்டாங்கு—இவையும் அங்ஙனம் இயற்றப்பட்டன என்றே நிச்சயித்தாற்போல; உலகம் உஞற்று [3]ஒருவன் உடன் கண்டு மற்று இதூஉம் [4]இவண் உண்டு என உண்டோ—வேறோருலகத்தைச் செய்வானொருவனை யுடன்கண்டு இவ்வுலகமும் அங்ஙனம்போல ஒருவனாலே செய்யப்பட்டுள்ளது என்று நிச்சயித்தற்குண்டோ என்று [5]விண்ணப்பஞ்செய்ய;

8—9. (எனில்..........உனக்கு) எனில்—என்று அங்ஙனம் கூறுவாயேல்; [6]கண்டதில் உனக்கு மானம் — [7]அனுமானமல்லக் காண், பிரத்தியக்கத்திலே உனக்குக் காட்டற்குப் பிரமாணமுண்டு;

---

1. வேறிடத்திலே காணப்படுவன முன்கண்டவற்றின் வேறாய் மாறுபட்டிருந்த வழி, அனுமானம் இனிது நிகழாமையின், இகலிரிகுடம் என்றார்.

2. அளவிறந்த பல—உ. வே.

3. ஒருவன் என்றவிடத்து ஐயுருபு தொக்கது "ஐகார வேற்றுமைத் திரிபு" (தொல். எழுத். 157).

5. இவ்வண்ணமே மிருகேந்திரமும்,
ஸம்பந்நாஹ்ருஹணாத்யாநாம் ஸந்நிவேஸ்யாதி கஸ்யசித் ।
ஸாவயவத்வாதிஸ்ஹேதுப்யோ பிஹா ஸாதிதம் ॥
(iii. 6) என்று கூற, இதற்கு உரைகண்ட நாராயணகண்டர் ஈண்டுக் கூறப்படும் கருத்துக்களையே உரைக்கின்றார்.

4. இஃதெனற்குரிய ஆய்தம் விகாரத்தாற் றொக்கது; "புண்ணணுணர்வார்ப்பெறின்" (குறள் 257) என்புழிப்போல.
காட்சியளவையாலே சிடன் செய்துகொண்ட வேண்டுகோட்கு விளக்கம் கூறுகின்றாராகலின், காட்சி யளவையை, கண்டது என்றார். நில்லாமையை இயல்பாகவுடைய பொருளை, "நின்றவில் பொருள்" (ஐங். 336) என்றாற்போலக் காட்சியாலளக்கப்படும் அளவையைக் "கண்டது" என்றாரெனவறிக. மானம்—அளவை; "கதிர்முலைகள் மானக் கனகந்தரும்" (திருக்கோ. 335).

6. அனுமானமல்லக்காண் என்பது சில ஏடுகளில் இல்லை.

7. "இதற்கியா னனுமானுதி யெடேன்" (சிவ. சித். 1 : 2) என்ற அருணந்தி சிவனார் உரை ஈண்டு நினைவுக்குவருமாறு காண்க.

9—13. (கொண்டல்.........என்னை) கொண்டல் கொள் கிரி வளர் கழைஞெலி தூமம் அதனில்—மேகத்தைக் கிட்டிய [1]மலையிலுண்டான மூங்கில் இழைந்து தானே தோற்றப்பட்ட தூமத்துக்கு ; [2]அட்டில் எரிவளர் புகை அயலென உணர்ந்து—நெருப்பும் புகையும் காணப்பட்ட அடுக்களையில் எரியில் வருகின்ற புகை அற்பமாதலாலே அதனை [3]உவமமாகக் கூறல் ஒவ்வாதென்று அறிந்தும்; பிறங்கல் ஒள்ளழல் [4]ஒட்டியது ஒட்டினை—பருவதத்திலே ஒளியுடைத்தாகிய நெருப்புண்டென்பதற் கிசைந்தாய்; என்னை—இசைய வேண்டுவான் என்னை?

13—14. (விசேடம்........பன்னெனில்) [5]விசேட சமனியத்து யாதிற் பன்னெனில்—[6](விசேட சாமானியத்தினால் இசைந்ததென்று

---

1. மலையிடத்தே மூங்கில் தம்மில் இழைதலால் தீப்பிறத்தலை, "ஞெலி கழை முழங்கழல் வயமா வெரூஉம், குன்று" (ஐங். **307**) எனவும், "கடுத்தெழுந்த காப்புத்தீ, மலைபரந்து தலைக்கொண்டு முழங்கிய முழங்கழல்" (கலி. நெய். **33**) என்றும் வருதலாலறிக.

2. "அட்டிற்புகையும்" (சிலப். **13 : 122**). உணர்ந்தென்புழி உம்மை தொக்கது.

3. திட்டாந்தமாகக் கூறல்— உ. வே.

4. முதலது உண்டாயதென்னும் பொருளது; மற்றது உடன்பட்டனையென்னும் பொருளது. மலையிலெழும் தீ நெடிது பரந்து எரியுமாதலின் அருகிற் சென்று காண்டல் முடியாதாகலின் சேய்மையிலிருந்தே புகை நோக்கி உணர்தல் வேண்டுவதாயிற்று.

5. விசேடம் என்றது சிறப்பறிவு; சாமானியமென்றது பொது அறிவு. சாமானியமாக எல்லா அடுக்களையிலும் எரியும் நெருப்பும் புகையும் கண்ட அறிவால், விசேடமாக மலையிடத்து நெருப்புண்மையைப் புகையாகிய சாமானியத்தால் அறிகுவனென்பதை உட்கொண்டு இவ்வாறு கூறினர்.

6. வளைவிற்குட்பட்டவை உரைகாரரால் வருவித்துரைக்கப்படுகின்றன.

சீடன் கூறினனாக, அங்ஙனமாயின்) விசேடத்திலும் சாமானியத்திலும் [1]நீ கொள்ளுமது யாது சொல்வாய் என்று வினவ;

14-15. (விசேடம்........இலை) [2]விசேடம் என்னின்—கடத்தைச் செய்த செயலுக்கு உலகத்தைப் பண்ணும் செயல் பெரிதாதலால் விசேடந்தான் கொள்வதென்று விடை கூறுவாயாயின்; [3]அன்றோ—ஐயோ; காட்சியது அலது இலை—நீ பிரத்தியக்கப் பிரமாணம் கொள்ளுமதுவன்றி அனுமானங் கொண்டதில்லையாம்;

15—16 (சமனியம்..........என்றேல்) சமனியம் மாட்சியது என்றேல்—புகையென்னும் சாதி சாமானியத்தால் நெருப்புண்டென்று அழகிதாகக் கொள்வேன் என்பாயாகில்;

---

1. மலையிடத்துப் புகையும் அடடிற்புகையும் கண்டு ஒன்றற்கொன்று விசேட சாமானியமாதலைக் கூறி, உலகத்தைப்பண்ணுஞ் செயலை இவ்விசேட சாமானியங்களில் எதனுற்கொள்வ தென்பார். "நீ கொள்ளுமது யாது சொல்வாய்" என்று உரைக்கின்முர்.

2. விசேடம் கோடற்குரித் தென்றற்கு ஏது, "உலகத்தைப்பண்ணுஞ் செயல் பெரிது" என்பது.

3. அக் கொள்கை காட்சியளவையே மேற்கொள்வதென்பதாய் உலகாயதன் மதமாய் முடிதலின், அன்றோ என்முர்; மாணவன், பதியுண்மை யறியும் வேட்கையனுதலால், "புலனொடு புணராது அருளுமின் அடிகள்" (ஞானு. 56) என்றும், "கண்பனி தூங்க மெய்ம்மயிர் பொடித்துத் தன்முதல் கலங்க, இழந்த நெஞ்சமொடு இறைவன்பாதம் ஓதினன் வீழ" (ஞானு. 54) என்றும் கூறியிருத்தல் காண்க. உலோகாயதர் காட்சியொன்றே அளவையாகக் கொள்வரென்பதை, மணிமேகலையாசிரியர் "பாங்குறுமுலோகாய மேத" என்பதுமுதல் 'இவையே யிப்போ தியன்றுள வளவைகள்' என்பது வரை (27 : 78-85) கூறியவாற்றுனும், "ஈண்டளவை காட்சி மனமாதியிரு மூன்றாய், வேண்டுமெனுமான முதலான பல வேண்டா" (சிவ. சித். பா. 13) என்று அருணந்தி சிவனர் கூறுமாற்றுனுமறிக. அவன் நிரீசுவரவாதி யாதலால், அவன் கொள்கை தோன்றுதற் கிரங்கினர்; "கன்மம் உயிர் இறைவேறுண்டென்று செப்பிடுமவர்க்கு மண்ணோர் செய்திடுங் குற்றமென்னோ" (சிவ. சித். பர. 17) என அவ் வுலோகாயதன் கூறுவது காண்க.

16—18. (செயலொடு..................செயலிலன்று) செயலொடு செய்வோற் கண்டோன்—கடத்தைப்பண்ணுகிற செயலோடே செய்பவனையும் கண்டானொருவன்; ஒன்று [1]மாண்வினை காணின்—ஒரு பதார்த்தம் மாட்சிமையுடைய காரியமாகிய உருவமாயிருப்பது கண்டால்; ஆங்கு—அவ்விடத்து; மன்ற ஒருவன் [2]தீதுகு செயல் என்று ஓதுவன்—அநுமானத்தாலே சிறிதாயிருப்பினும் பெரிதாயிருப்பினும் நிச்சயமாக ஒருவனாலே குற்றமறச் செய்யப்பட்டதென்று [3]சொல்வான் காண், என்று சொல்ல;

19—20. (அற்றேல்...........எற்றேல்) அற்றேல்—அங்ஙனமேயாயின்; மாகமாதிய—ஆகாய முதலாக மேலுள்ள தத்துவங்கள் அருவமாதலால்; [4]வினையாகு எற்றேல்—அவை [5]தொழிற்பட்டமை எவ்வண்ணமென்று [6]வினவுவாயாகில்;

---

1. தொடங்கிய வினையொன்று வென்றியுற முடிந்து கருதிய பயனை விளைத்தாலன்றி மாண்புடைத்தெனற்காகாமையின், மாண்வினை என்று சிறப்பித்ததனால், "காரியமாகிய உருவப்பொருள்" உண்டாகியிருப்பது பொருளாகக் கூறப்பட்டது. வினையென்பது ஆகு பெயர்.

2. இக்கருத்தே, "விஶ்வம்ஹி க்ரியாஶக்தி யதிஷ்டிதகாரணஜந்யம் கார்யத்வாத் வடவத்" என மதங்காகமத்தும் கூறப்படுவது காண்க.

3. சொல்லத் தகும்காண்—உ. வே.

4. இதுகாறும் கூறியவாற்றால், செயப்படு பொருளெல்லாம் காரியமாய் உருவமாயிருத்தலால், அவற்றின் வழியே செய்வோனொருவனுண்மையை ஏற்றுக் கோடலமையும்; ஆகாய முதலியன அருவப் பொருளாதலின், அவற்றைக் காரியமென்றும் அவற்றைச் செய்வோனொருவனுண்டென்றும் கோடல் யாங்ஙனம் என்றற்கு, "மாகமாதிய வினையாகெற்று" என்றான். ஆகு, ஆகுதல்; "ஆகுவினை" (அகம். 262) என்புழிப்போல.

5. வினைப்பட்டமை—உ. வே.

6. விண்ணப்பம் செய்தால்—உ. வே.

20. (பாகம்..........கடவற்று) [1]பாகம் இயைதலின்—ஆகாயம் பங்கிக்கப்படுதலானும் [2]அது பாகமாகிய நான்கு தத்துவமும் உருவமாதற்கியைதலானும்; கடம் அற்று—கடம்போலே [3]காரியமாயே யிருக்கும்.

21. (இன்னும்..........புவிபோல்) இன்னும்—மேலும்; ஒண்குணம் மன்னலின்—அழகிய சத்தமாகிய [4]குணமுடைத்தாதலால்; புவிபோல்—பிருதிவி தத்துவம்போல [5]உருவமுடைத்தாம் காண்;

22—23. (ஆதிய..............செயலே) [6]ஆதிய அழியும்—இத் தத்துவங்கள் ஆதியானபடியாலே அழியும்; அழிபவை செயல்—

---

1. இக்கருத்தையே பௌட்கராகமம், 'காயபூதாவாஸ்ய விஸ்வஸ்ய ஸஹாமகவாச வடாஷிவசு' என்று கூறுகிறது. ஈண்டுச் சிவஞான பாடியம், "உலகம் தோன்றி நின்றழியும், அவன் அவள் அது என்று இவ்வாறு பகுக்கப்படும் அவயவப் பகுப்புடைமையின், ஆடைபோலும் என்னும் அனுமானமுகத்தானே மூவினையுடைமை துணியப்படுமென்பதாயிற்று" (சூ. 1, அதி. 1) என்பது ஒப்பு நோக்குக.

2. அது பாகமாகிய நான்கு தத்துவமும் வாயு, தீ, நீர், நிலம் என்ற நான்குமாம். இந் நான்கிலும் சத்ததன்மாத்திரையாகிய ஆகாயத்தின் கூறு கலந்திருத்தல் பற்றி, இவை ஆகாயத்தின் பாகமாகக் கூறப்படுகின்றன.

3. செயப்படுபொருளாயே யிருக்கும்—உ. வே.

4. குணமுடைத்தாகலானும்—உ. வே.

5. பிருதிவி சத்தம் முதலிய ஐந்து குணங்களையுடைய குணப்பொருளாதலாலும், ஆகாயமும் அவ்வாறே சத்த குணத்தையுடைய குணிப்பொருளாதலாலும், ஆகாயமும் பிருதிவி தத்துவம்போல உருவ முடைத்தாம் என்றார்.

6. ஆகாசம் முதலிய தத்துவங்கள் முதலியன முறையே சத்தம், பரிசம், உருவம், இரதம், கந்தம் என்ற தன்மாத்திரை யைந்தன் காரியமாய்த் தோன்றியனவாதலின், இவை ஆதிய என்றும், காரியமெனவே அழியு மென்றும் கூறினர். திருஞானசம்பந்தரும் "இருநிலனது புனலிடை மடிதர எரியதுபுக எரியது மிகு பெருவளியினிலவிடைதர வளிகெட வியனிடை முழுவது கெட, இருவர்களுடல் பொறையொடு திரியெழிலுரு வுடையவன்" (22 : 7) என்று இவற்றிற்கு ஒடுக்கங் கூறுவது காண்க.

அழியும் பதார்த்தம் ஒருவனாலே ஆக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்; உருவஃதும் தீதறு செயல்—உருவமாயிருத்தலால் அந்தப் பிரபஞ்சமும் பரமசிவனால் குற்றமறச் செய்யப்பட்டதே; என்று ஓது—[1]என்று கொள்வாயாக.

சமனியம், குறுக்கல். ஆகு, பெயர்ப்பட்டது.

அகவல் 58

பதியள வளவை மதியோர் வரத
உணர்தல் வேட்கையெ னளவையி னுணர்த்த
உணர்வோர்க் குணர்வ தனைவகை யாதலின்
அறிதவ வசத்தில கறிவனை விநாஅக்
குறிவரல் போதல் கூடா துறுதேர்
ஆதி போல வவையினி துய்க்கும்
[2] நீதிய னெவன்பதி யேஎற் கோதமல்
அநேகாந் திகமென் னினைவொடு [3] நின்றது
கன்றுவளர் பாலினுஞ் சென்றின் றீன்கோச்
சேதன மாதலி னேதிய வுயிர்போஒஞ்
சுரபி தீம்பால் சொரியிற் புரையில்
தீம்பால் வளர்த்த தன்றெனவோம்பா
[4] துரையா டுநரெவர் வரையா வறிவன்

---

1. என்று கொண்டு சொல்வாயாக—உ. வே. ஈண்டுக் காட்டப்பட்ட ஆகாயம் பொருளாக வெழுந்த சடாவும் விடையும், பௌட்கரத்தில் "வ்யோமாஶ்ரிதவிஶாலம் ஶோபி ஸமர்ணஸாஸ் யயோவடு: । விலாஹாஜ்யா விஹிதம் த்ஸாஸ் ஜமஸ்கஸ்த்ர்யு பர்ஸாஷ் ॥" என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றன.
2. நீதிய னெவன்பதி யேற் கோதமல, நேகாந்திக—பா. வே.
3. நின்ற—பா. வே.
4. துரையா டுநரிலர்—பா. வே.

செயலென விரும்பை [1]யயலற வுய்க்கும்
காந்தமென் றெடுத்துக் கோளும் வாய்ந்தன்
றிரண்டையு மியைக்கு [2]முரண்டகு சேதனன்
இன்றெனி னவைசென் றொன்றா வாகலின்
சேதனன் [3]செய்தியென் றோதிடி னுயிர்கட்
கேதள வவையே கோதுக வமைக்க
நாத னென்னை யெனிலுயி ரறியா
ஈசத் தன்மையு மில்லை யாகில்
தம்முடைச் செயற்கும் வெம்முரட் கடம்போல்
[4]ஒருவனை யிகலிரி துணையென மருவுவர்
என்றா லிறைமை யிவர்க்கெனை யிறையே
மன்றார் மாநட மாடி [5]யொன்றோ
வீடடை பவரே கூடுக செயலெனின்
ஆதிய ரோமற் றனாதிய ரோவே
றேதமின் முத்திய ரென்னி னாதி
அன்றெனிற் சித்த சாதன மாதி
என்றிடின் முத்திய தீவோன் முன்னர்
நின்றன னாக நிகழு மின்றி
என்றும் பந்த மன்றி முத்தி
ஒன்றா துணர்வோ ருணர்விற் [6]குன்றா
திருந்திரும் பாசஞ் செற்ற
பெருந்தகை யருளிற் பொருந்துமற் றஃதே.

இஃது அன்னுவயவெதிரேகி யனுமானத்தால் பதியுண்மை கூறியது.

---

1. மயலற—பா. வே.
2. முரண்மிகு சேதனன்—பா. வே.
3. செய்திக் கோதிடின்—பா. வே.
4. இவ்வடி அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.
5. பொன்றா—பா. வே.
6. குன்றாத்—பா. வே.

1—3. உரை: (பதியளவு .. .... ஆதலின்) மதியோர் வாத— ஞானவான்களுக்கு மேலான [1]ஞானமுடையோனே; உணர்வோர்க்கு [2]உணர்வது அனைவகையாதலின்—[3]வத்து நிச்சய விசாரமுடையவர்க்கு விசாரித்தறியும் அளவைகள் [4]முன்பே சொல்லப்பட்ட [5]சட்பிர மாணங்களாதலால்; பதி அளவு அளவை—பதிப் பொருளினுடைய அளவாகிய எல்லையை; [6]அளவையின் உணர்த்த உணர்தல் வேட்கை யென்—அந்தப் பிரமாணங்களாலே அறிவிக்க அறிய விரும்பினேன் என்று சீடன் இவ்வாறு விண்ணப்பஞ் செய்ய;

4. அறி தவ—பிரபஞ்சம் ஒரு கருத்தாவையுடைத்தென்று மிகவும் அறிவாயாக;

இது பிரதிஞ்ஞை; [7]இதற்கு ஏது என்னெனில்,

---

1. கர்த்தா வாயுள்ளோனே—உ. வே.

2. உணர்வதென்பது உணர்வதற்குக் கருவியாகிய அளவை மேல் நிற்றலின், அளவைகளை என உரை கூறினர்.

3. அறியக் கடவோர்க்கு அறியும் பொருள்கள்—உ. வே.

4. ஞானு. 55 : 25 உரை காண்க.

5. சட்பிரமாணங்களாலே அறிவிக்க அவ்வகையால் அறியலாமாத லாலே—உ. வே.

6. அளவைகளானும் பொருந்துமாற்றானும் உண்மைபுணர்தலே நன் னெறியாதலால், அளவையினுணர்த்த வுணர்தல் வேட்கையென் என்றான். அளவைகளையும் பொருந்துமாற்றையும் திருவள்ளுவர் "நல்லாறு" (குறள் 242) என்பர். இவ்வாறே பௌட்கரம் மகரிஷிகள் உரையில் வைத்து "யாங்கள் அளவைகளானும் பொருந்துமாற்றானும் உண்மை யுணரும் இயல்பினேமாதலால், இப் பதிப்பொருள் உணர்த்தப்படவேண்டும்" என்ற கருத்துப்பட, 'ப்ரமாணைர்யுக்திபிர்யுக்தைர் ஞாதவ்யோ ஹி வயம் யத:' (1–79) என்று கூறுகிறது.

7. இது சில ஏடுகளில் இல்லை.

4—5. (அசத்து............கூடாது) உலகு அசத்து—[1]பிரபஞ்சம் அசேதனமாயிருத்தலால்; அறிவனை [2]விநா அ—சைதன்னியனை ஒரு கருத்தாவையின்றி; குறிவரல் போதல் கூடாது—அவயவத்தோடு காணத்தக்க [3]சிருட்டியும் சங்காரமும் எய்துதல் கூடாதென்று நிச்சயிக்கப்படுமாதலால்;

இஃது ஏது. என்போலவென்னில்,

5—6. உறுதேர் ஆதி போல—[4]மிக்க உறுதியையுடைய தேராதி வாகனம் போல;

இது திட்டாந்தம்.

[5]தேராதி தாமே பிரவர்த்திக்கமாட்டா; பிரவர்த்திப்பாரை வேண்டும்; அது போலப் பிரபஞ்சத்தையும் பிரவர்த்திப்பானொரு கருத்தா வேண்டும்; [6]இஃது உபநயம்

6—7. (அவை........பதி) அவை இனிது உய்க்கும் நீதியன்—இவ்வுலகங்களை இனிதாகச் செலுத்துகிற முறைமையையுடையான் யாவன்; அவன் பதி—அவன் பதியாகும்.

இது நிகமனம்; இவை ஐந்தும் அன்னுவய வெதிரேகியனுமானம்.

---

1. இதனை பௌட்கரம்,
" அசேதநம் ஜகத்ஸர்வம் சேதநப்ரேரணம் விநா ।
ப்ரவ்ருத்தௌ வா நிவ்ருத்தௌ வா ந ஸ்வதந்த்ரம் ரதாதிவத் ॥

2. விநா என்பது எதிர்மறைப் பொருட்டாய வடசொல். இராமம் விநா, இராமேண விநா, இராமாத் விநா என முறையே 2, 3, 5ம் வேற்றுமைகளில் வரும் என்ப.

3. பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தி யெய்துதல் கூடாதென்று நிச்சயித்துக் கொள்க; இது ஏது—உ. வே.

4. மிகுதியையுடைய—உ. வே.

5. இதனை, 'ரதாத்ப்ரவ்ருத்திகஸ்ய ஸ்வதஸ் ஸம்ப்ரவ்ருத்தே।' (1–80) என்று பௌட்கரமும் கூறும்.

6. இஃது உபநயம்; இதுதான் எஞ்சியது என்றொரு தொடர் அச்சுப் பிரதியிற் காணப்படுகிறது.

7—8. (ஏனல்..................நின்றது) ஏனல்—அங்ஙனமேயாயின் ; கோதமல் அநேகாந்திகம் குற்றம்—செறிந்திருக்கின்ற [1]அநேக விதத்தாலே அசேதனம் பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தியெய்தி நிற்றல் கூடு மென்பது ; என் நினைவொடு நின்றது—என் நினைவில் உண்டாகா நின்றது என்று சீடன் விண்ணப்பஞ் செய்ய ;

9—13. (கன்று... .. ..இலர்) கன்று வளர் பாலினும் சென்றின்று—கன்றைவளர்ப்பது பாலெனை நினைக்கும் செயலினும்[2] செல்லாது காண் ; என் கோ சேதனமாதலின்—கன்றீனும் அந்தப் பசுத்தான் சைதன்னிய மாதலால் ; ஓதிய உயிர் போழும் சுரபி தீம்பால் சொரியின்—சொல்லப்பட்ட பிராணன் போகிய பசு இனிய பாலைச் சுரந்த தாயின் ; புரையில் தீம்பால் வளர்த்தது அன்றென

---

1. பசுவின்பால் கன்றை வளர்ப்பது போல அசேதனமான உலகமே பிரவிர்த்தி நிவிர்த்திகளைச் செய்யும் ; இதற்கொரு முதல்வன் வேண்டாவே" பென்ற கருத்தால், "அநேக விதத்தாலே அசேதனம் பிரவிர்த்தி நிவர்த்தி யெய்தி நிற்றல் கூடும்" என்றான். 'பால் சுரந்து கன்றினை வளர்ப்பவும், காந்தம் இரும்பை வலிப்பவும் கண்டாமாகலின் சடத்துக்குஞ் செய்தியில்லை யென்பது பொருந் தாது" என்று சிவஞாளபாடியத்தும் இது காணப்படுகிறது.

2. ஈண்டுக் கூறப்படும் கருத்து, பௌட்கரத்தில்,
" நாசெநகாஞி கதாஹெதொ: க்ஷீரெவத்ஸ விவூஸிஜெ ।
வெதநெ நமவாஂயஷூாஸ வூவூதஂ வஸ்வூஸிஷூ ॥
கூதாஷெஹாஸவூவதெூத வூவூஸெஸூஸஸ்தஃவயஃ ।
நவவூவஸூதெ யஷூாஸ வெதநா வெகூிதாஷூிதா ॥"
(1, 81–2) என்று காணப்படுகிறது. சிவஞானபாடியத்தில், இச் செய்தி, "பால் சுரந்து கன்றினை வளர்ப்பவும் காந்தம் இரும்பை வலிப்பவும் காண்டலிற் சடமும் கூட்டுவானை யின்றியமையும் என்பது பொருந்தாது : பால் சுரந்து வளர்க்குமாயின் உயிர் நீங்கிய ஆன்முலையினும் பால் சுரத்தல் வேண்டும் ; அஃது இன்மையின் சேதனமாகிய ஆவையின்றி அமையாமை யுணர்க" (சூ. 1. அதி. 2) என்று காணப்படுகிறது.

ஓம்பாது உரையாடுநர் இலர்—குற்றமில்லாத இனிய பால் சன்றை வளர்த்ததன்றென்று பரிகரியாதே சொல்லுவோர் [1]இலராவர், காண்.

13—17. (வரையா..................ஆகலின்) வரையா அறிவன்—[2]சர்வஞ்ஞனை பரமசிவன்; செயல் என—செய்தியைப் போல; காந்தம் இரும்பை அயல் அற உய்க்கும் என்ற எடுத்துக்காளும்—[3]அசேதன மாகிய காந்தக்கல் இரும்பை அந்நியமற வலிக்குமென்று நீ யெடுத்துச் சொல்லும் திட்டாந்தமும்; வாய்ந்தன்று—பொருளாகமாட்டாது காண்; இரண்டையும் இயைக்கும் முரண்மிகு சேதனன்—காந்தக் கல்லையும் இரும்பையும் முகமொக்கச் சேரவைக்கும் வலிமிக்க சைதன்னியன்; இன்றெனின்—இல்லையாயின்; அவை சென்று ஒன்று ஆகலின்—அவை தம்மிற் கூட மாட்டா வாதலால்[3] என்று அருளிச்செய்ய;

---

1. "நாவ்யயஸாஞ்ஜே ந வ்யவ்ஹாரஃ।
தத்ராவியோகப்ரஸித்தக்வ ஸஹாகவாசு।
உஹயொரவி வக்ஷ்கொடி நிவெஶ ஸம்ஹவாது।
ததஹுக்தம் ஸ்ரீதேவதத்தஷெ—
"நாவ்யயஸாஞ்ஜ ஹ்யஷ்டாஞ்ஜ ஸாகொzவிஃ வ்யவதிஷ்டெ ந அயஸாஞ்ஜொzவியொகாரு ஜெவொக்ஷ்யவ வ்யவதிஷ்டகஃ॥
கிஞ்சவக்ஷீ க்ருதஸொzவி ஜஸஸ்யஃ வ்யவதிஷ்டதெ।
ஸவ்யவ்ருத்தை வராவெக்ஷ ஜெவெதந ஜேதஃஸ்திஃ॥"
என்று சிவாக்கிரபாடியம் கூறுவது காண்க.

2. மட்டிடப்படாத அறிவையுடைய பரமசிவன்—உ. வே.

3. ஈண்டுக் கடாவிடைகளால் விளக்கிய கருத்தையே சிவஞான முனிவர், பாடியத்தின்கண், "வினையே யமையும் இறைவன் வேண்டாவெனின்,—அற்றன்று; வினையும் மாயை போலச் சட மாகலின், கூட்டுவானையின்றி யமையாதென்க; பால் சுரந்து கன்றினை வளர்ப்பவும், காந்தம் இரும்பை வலிப்பவும், காண்டலிற் சடமும் கூட்டுவானையின்றி யமையுமென்பது பொருந்தாது; பால் தானே, சுரந்து வளர்க்குமாயின் உயிர் நீங்கிய ஆன்முலையினும் பால் சுரத்தல் வேண்டும். அஃதின்மையிற் சேதனமாகிய ஆவை யின்றி யமையாமை யுணர்க. காந்தம் இரும்பை வலித்தலும் அவ்விரண்டனையும் இயைவிக்கும் சேதனனை யின்றியமையா வென்க" (சிவ. போ. பாடி. சூ. 1 : அதி. 2) என்பர்.
"க்ஷீரம் விவ்ருத்தம் வத்ஸஸ்ய ஹேதுஜம் தத்வெக்ஷதெ।
பொஜஸ்ஸதெஹ நாஸ்தி ஸேவ்யா வவாந யத॥"
என்று பராக்கிய ஆகமம் கூறுகிறதென்பர்.

18—20. (சேதனன் ....என்னை) [1]சேதனன் செய்தி யென்று ஓதிடின்—சைதன்னியனுயிருப்பான் ஒருவனுலே செய்ய வேண்டும் எனில்; உயிர்கட்கு ஏது அளவு—ஆன்மாக்களில் செயல் கட்கு எல்லையில்லையாம்; அவையே கோதுக அமைக்க நாதன் என்னை— அவைதாமே குற்றமறச் செய்ய அமையுமெனில், கருத்தாவொன்று ஏனோ? என்று சீடன் விண்ணப்பம் செய்ய;

20—24. (எனில் உயிர் ....என்னை) எனில்—கருத்தா வொன்று என்தான் என்பாயாயின்; உயிர் அறியா [2]—ஆன்மாக்கள்

---

1. இனி, சிவஞானமுனிவர், "அற்றேல், உயிர்கள் சேதனமாகலின், அவையே யமையும், இவற்றின் வேறாய் இறைவனுண்டென்பதற் குப் பிரமாணமில்லை யெனின்,"—என ஆசங்கிக்குமாறு காண்க. இக் கருத்தே பவுட்கரத்திலும் :—
"ஸவஜ்ஞோ வேத்தநாஸ்ஸந்தி பாசாஷ்டா ஸ்வபுஸாசிதா: |
தேஷாமேவாஸ்து கர்த்ருத்வம் கிமந்யேந பதேஶ்வரே ||
(பவுட். 1, 85) என்று கூறப்படுகிறது.

2. ஈண்டு ஆசிரியன் விடுக்கும் விடையினையே, மேலே "இறைவனுண் டென்பதற்குப் பிரமாணமில்லையெனின் "என்றெழுப்பிய கடா விற்கு விடையாகச் சுருக்கமாய், "அற்றன்று, உயிர்கள் மலத்தாற் கட்டுற்றுச் சுதந்தரமின்றித் தம்முடைச் செயற்கும் குடம் போல வேறொரு கருத்தாவையவாவி நிற்றலானென்பது" (சிவ. பாடி. 1 : 2) என்பர்.
"அஜ்ஞாநேந நிரோதாயம் ஞாத்ருத்வாதிஜுஷ்டிஹா: |
ஸாவிகாவேக்ஷவரஸ்யாஸ் ஸ்வதந்த்ரத்வபாகிவஸ ||
ஜஷ்யதே ஸக்யம்கர்த்ரு கர்த்ராதஸ்தாநஹேஶ்வர: ||
(1. 86, 87) என்று பவுட்கரம் கூறுகிறது. மேலும்,
"கிம் காரணம் ப்ரஹ்ம? குதஸ்ம ஜாதா:? ஜீவாமகேந? க்வசஸம் ப்ரதிஷ்டா? அதிஷ்டிதா:கேந ஸுகேதரேஷு வர்த்தாமஹே? ப்ரஹ்மவிதோ வ்யவஸ்தா? என்று கேட்டுக் கொண்டு இவற்றிற்கு விடையாக,
"காலஸ்வபாவோ நியதிர்யத்ருச்சா பூதாநி யோநி:
புருஷ இதி சிந்த்யம் | ஸம்யோக ஏஷாம் நத்வாத்
மபாவாதாத்மாப்யநீஶ: ஸுகது:க ஹேதோ:||" என்று
சுவேதாசுவதரம் கூறுவதும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

அஞ்ஞானிக ளாதலாலே ; ஈசத்தன்மையும் இல்லை—அவ்வான்மாக் கட்குப் பதித்துவமில்லை ; [1]ஆசில் தம்முடைச் செயற்கும்—குற்றம் நீங்கத் தம்முடைய கன்மபலம் புசித்தற்கும் பக்குவப்படுதற்கும் ; வெம்முரண் கடம்போல்—அசேதனமாகிய மிக்க வலிய கடம் போல; இகல் இரி துணையென ஒருவனை மருவுவர் என்றல்—[2]உவமனில்லாத முதல்வனென்று செய்விப்பான் ஒருவனை வேண்டி நிற்றலால் ; இவர்க்கு இறைமை எனை—இவ்வான்மாக்கட்கு கருத்திருத்துவம் எவ்வண்ணம் உண்டாவது ;

24—25. (இறையே...........ஆடி) இறையே—இனி கருத்தாவைக் கேட்பாயாயின் ; மன்றார் மாநடம் ஆடி—[3] திருச்சிற்றம்பலத்திலே மகத்தாகிய் திருநடனத்தைப் புரியும் பரமசிவனே யென்று அருளிச்செய்ய ;

25—28. (ஒன்றோ..................என்னின்) [4]வீடு அடைபவர் செயல் கூடுக எனின்-முத்தராயிருப்பாராலே பஞ்சகிருத்தியம் செய்யப்படும் என்பாயாயின் ; ஒன்றோ—அந்த முத்தான்மாக்களுக்கு அளவில்லையே, [5]அவர் பலரல்லரோ; வேறு ஏதமில் முத்தியர் ஆதியரோ அநாதியரோ—அங்ஙனமாயின் வேறாகிய குற்றமற்ற முத்தான்மாக்கள் ஆதியாக முத்தரோ, அன்றியே அநாதியாக முத்தரோ ; என்னின்—[6]என்று வினவுமிடத்து ;

---

1. ஆசு இல் என்பது ஆசு இன்றாக எனப் பிரித்துப் பொருள் கூறப்படுகிறது.

2. இவ்வுரைப்பகுதி சில ஏடுகளில் இல்லை.

3. "கண்ணிறைந்த கடிபொழி லம்பலத், துண்ணிறைந்து நின்றாடு மொருவனே" (திருநா. 115 : 8) என்று அருளிச்செய்ய—இஃது அச்சுப்பிரதியில் காணப்படுகிறது.

4. பொன்று என்று பாடங்கொண்டு, அதனை வீடடைபவரென்பதனோடியைத்து, அழியாத முத்தராயிருப்பாராலே யென்று உரை கூறிய ஏடும் உண்டு.

5. இது சில ஏடுகளில் இல்லை.

6. இதனைச் சிவஞான முனிவர், " அற்றேல், மலம் தீர்ந்த முத்தரே அமைவரால் எனின்—நன்று சொன்னாய் ; முத்தராவார் ஆதி முத்தரோ ? அநாதி முத்தரோ ? கூறுவாயாக " என்பர்.

28—33. (ஆதி............ஒன்ருது) ஆதி அன்று எனில்[1]—அநாதி முத்தன் செயல் என்னில்; சித்த சாதனம்—அவ்வார்த்தை என் பக்கம் என்று அறிக; ஆதி என்றிடின்—ஒருநாளிலே முத்தி பெற்ருேராலே செய்யப்படும் எனில்; முன்னர் முத்தியது ஈவோன் நின்றனனுக நிகழும்—அவர்கட்கு முன்பே முத்தியைப் பிரசாதித்தானொருவன் உளனுக வேண்டும்; இன்றி—இப்படியொரு கருத்தாவையின்றி; என்றும் பந்தம் அன்றி—என்றும் பந்தமாய்க் கிடக்குமதன்றி; [2]முத்தி ஒன்ருது—முத்தி அடைவதும் இல்லையாம்; ஆகையால்,—

---

1. "அநாதி முத்தரெனின், அதுவே எமது சித்தாந்த மாகலின், சித்த சாதனம்; ஆதி முத்தரெனின் அவருக்கும் முத்தியளிப்பவன் முன்னரே யுளனுதல் பெறப்படு மாகலின், அநாதி முத்தனுகிய இறைவன் உண்டென்பது தெற்றெனவுணர்க" (சிவ. பாடி. க. 2) என்பர் சிவஞான முனிவர். ஈண்டு நிகழ்த்தப்படும் கடாவிடைகளையே பௌட்கரம்,

விமுக்தாத்மஸஹித: கர்த்தா ஸ்வே யாஸிதிஷேந்திதி: ।
கிமாதி முக்தஸ்யாக்த்ருதா நாதிமுக்தாய வாதிஜா: ॥
அநாதிமுக்தஸ்யாஸ்ய கர்த்தா விஸ்வாய நதாத்ருதா ।
ஸ்ருஷ்ட்யேஷ்டான்வித்தஸ்ய கர்த்தா ப்ராகேவ விஸ்யதி ॥
அந்யதாஸ்யம் கயா முக்தோ ப்ஸஹாம் ஸத்ரூஹ்வேஸ ।
நமோக்ஷம் யாஹிவ ஹ்ருஷா: ஸ்வஸாத்யத்ராக்ஷவத ॥
முக்தா ப்ரஸாதம் தேவஸ்ய ஶிவஸ்யா ஶிவகாரிண: ।
(87—90) என்று கூறுகிறது.

2. முத்தி ஒன்ருது எனவே, முத்தான்மாக்களுக்கு மேலாக அவர்கட்குரிய சிவபோகம் விளைத்து நிற்கும் முதல்வன் உண்டென்றும் அவனே சிவன் என்றும் கூறியவாறும்; இதனை மிருகேந்திரம்,
"காயஸ்ய நஸ்திதிஜந்மாதி ஸ்ரீஜஸ்ய ப்ரக்ருதேரணோ: ।
வாஸிஶேஷாத்மஹேஶஸ்ய முக்தஸ்ய ஶிவதாவஸ: ॥"
என்று கூறுதலா லறிக.

33—35. (உணர்வோர்..........அஃதே) உணர்வோர் உணர்வில் குன்றுதிருந்து—[1] இனிப் பதியுண்மை யுணர்ந்து தியானிப்போர் உணர்வின்கண் [2] ஒளியாமலே அமர்ந்து ; இரும் பாசம் செற்ற பெருந்தகை [3] அருளின்—பெரிய பாசச்சேதம் பண்ணுதற்குரிய பெருந்தகையாகிய பரமசிவனுடைய பிரசாதத்தாலே; அஃது பொருந்தும்—அந்த முத்தி கூடும் எ. று.

மற்று, வினைமாற்று, ஓகாரம், எதிர்மறை, ஏ. அசை.

அகவல் 59

[4] எல்லாத் தொழிலு மிறைவற் குறித்த
[5] இல்லாச் சேதன மாகி யெங்கணும்
நின்றுழி நில்லாத் தகைத்தா னின்றுழி
நிற்கப் படுவதி யாதே யஃதே
5. முற்பட வமைந்தது முயற்சியு மின்றே.

இது[6] கேவல வெதிரேகி யனுமானத்தாற் பதியுண்மை கூறியது.

---

1. "அசனமர்ந்த வன்பினரா யறுபகைசெற் றைம்புலனு மடக்கி ஞானம், புகலுடையோர் தம்முள்ளப் புண்டரிகத் துள்ளிருக்கும் புராணர்" (132 : 6) என்று ஞானசம்பந்நர் கூறுவதும், நாவரசர், "உறவுக்கோல் நட்டுணர்வுக் கயிற்றினால், முறுக வாங்கிக் கடைய முன்னிற்குமே" (204 : 10) என்பதும் இக்கருத்தை வலியுறுத்துவது காண்க.

2. ஒழியாமலே—உ. வே.

3. பாசத்தைச் செறுதற்குரிய பெருந்தலைகயைச் செற்ற பெருந்தகை என்றார் ; இஃது உபசாரம்.

4. இதன் உரை ஏடுகளில் சிதைந்திருக்கிறது.

5. இவ்வடி அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

6. இது கேவலான்னுவய வெதிரேகியனுமானத்தாற் பதி சாதகம் கூறியது—பா. வே.

1. உரை : (எல்லா............குறித்த) எல்லாத் தொழிலும்—[1]சருவ காரியங்களும்; இறைவற் குறித்த[2]—ஒரு கருத்தாவைக் காட்டாநின்றன ;

இது பிரதிஞ்ஞை. இதற்கு ஏது என்னெனில்,—

2—32. (இல்லா...............தகைத்தால்) இல்லாச் சேதனமாகி எங்கணும்–அசேதனமாய் எவ்விடத்தும் ; நின்றுழி நில்லாத் தகைத்தால்—ஒருபடித்தாயில்லாத தன்மையால் ;

இஃது ஏது. [3]இவை இரண்டும் கேவலான்னுவயம். இனிக் கேவல வேதிரேகி வருமாறு :—

3—5. (நின்றுழி...............இன்றே) நின்றுழி நிற்கப்படுவது யாது–நின்றவிடத்தே [4]ஒருபடித்தாய் நிற்க அமைந்தது யாதொன்று; அஃது முற்பட அமைந்தது—அஃது அறுதியாயுள்ளது, [5]ஒருவராற் செய்யப்பட்டதுமன்று காண் எ. று.

எ. அசை. இல்லாச் சேதனம் என்றது அசேதனம் என்றபடி.

---

1. செயலாயுள்ள வெல்லாம்—உ. வே.

2. செய்யப்படும் வினை முழுதும் செய்வோன் ஒருவனையின்றி நிகழாமை யாவரும் நன்கறிந்த தொன்றாகலின், அதனைப் பக்கமாகக் கொண்டு எல்லாத் தொழிலும் இறைவற் குறித்த என்கின்றார்.
"ஸர்வத்ர விஹிதம் தஸ்ய ப்ராஜகம் தத்வேக்ஷதே ।
யோஜகஸ்வைகஹேதுஃ ஸர்வதா வ்யவஹ்ருதே ॥"
என்று பராக்கியமென்னும் ஆகமம் இதனையே கூறுவது காண்க.

3. இவை செப்பறைப் பிரதியில் உள்ளன. எல்லாக் காரியங்களும் ஒருபடித்தாயின்றி ஒவ்வொன்றும் வேறு விதமாய் இருப்பது ஈண்டு ஏதுவாகக்கொள்ளப்படும். குணமும் காரியமே என்று சாதித்தற்குச் சான்றோரும், இக் நின்றுழி நில்லாத் தகைமையினையே — "ஸவிதந ஸ்வாநேகஸ்வாத் குணாஃ கார்யத்வஹேதவஃ" (பௌட். 6-25) என எடுத்தோதுகின்றனர்.

4. ஒருபடித்தாய் நிற்கப்படுவது—உ. வே.

5. ஒருவராற் செய்யப்படுங் காரியமன்றுகாண்—உ. வே.

அகவல் 60

பதி சங்கற்பம்.

விந்து வவத்தை விசேடத் தெந்தை
கவவுசிவ பேதந் தவவளித் தனையது
சேதன மன்மையிற் கோதறச் செயலின்
றச்செயற் கமல னென்னின் மற்றவற்
கெய்திடும் விகார மெய்த [1]மையுகாஅ
விகாஅ ரத்தைத் தவிரத் தவிரா
தென்னை யென்னிற் பன்னுவ மன்னோ
பொங்கிய வினையிரு வகைத்துச் சங்கற்
பத்தொடு கரணத் தலர்கடங் குலாலன்
எற்படு சங்கற் பத்தின் முற்பட
இயற்றல னிறைவன் சங்கற் பத்தின்
மயக்கற விந்துவைத் துயக்கறக் கலக்கல்
செய்வ னோவான் செய்தற் கைய
காரண மாக மெவையுஞ் சேர்தல்
செல்லா னாக லானு [2]நல்லியல்
அமல னாக லானும் விமலம
தாக வம்ம வாக மேவுநர்
போகல ரியாவுந் தீதுக வியற்றல்
இல்லோ ராக மியற்ற வல்லோர்
அல்லோ ரென்ன லாக [3]மெல்லாஞ்
செய்தியைத் தடுத்தற் கைய மின்ற
தின்றே லெவையு மியற்றற் கொன்றுங்

---

1. மையுகும்—பா. வே.
2. மெல்லிய—பா. வே.
3. மெல்லாச்—பா. வே,

குன்று தெவனெனின் மன்ற[1] தன்றனு
ஆக வியற்றிய வறிவன் போகிய
தேக னல்லகொல் சிவனகி லத்தைச்
செய்வ னின்னு மைய கேண்மோ
மெய்யுட னியைவோர்க் கல்லதை வினைமற்
றுய்யா தென்னி னுடல்கா ரியமக்
காரியஞ் செய்வோ னின்றி வாரா
தவனுடன்[2] முதலிற் சிவனு மற்றவன்
ஆக வவத்தைத் திறனல் லாத
போகா தாகலிற் புகன்முதற் றொடக்கிற்
கெல்லா வாகமு [3]மிரித்திணை யிறந்த
செல்லா நல்வலி சிறந்த[4] வல்லோன்
[5]ஈச னாக வியையும்
ஆசின் றுயுநர் [6]ஆயுங் காலே

இஃது அனுமானப் பிரமாணத்தால் "பூபூதராதி[7]" என்னும் திருவகவல் முதல் பிரபஞ்ச சிருட்டிகொண்டு பதியுண்மை கூற இவன் சிருட்டிக்கிறபடி எங்ஙனே யென்று சீடன் விண்ணப்பிக்க அவன் நிட்களனா யிருந்தே சிருட்டிப்பான் என்று கூறியது.

---

1. தன்றனதாக—பா. வே.
2. முதல—பா. வே.
3. மிரித்திக லிரிந்த—பா. வே.
4. நல்லோன்—பா. வே.
5. இவ்வடி எல்லாப்பிரதிகளிலும் ஈசனாக வியையும் என்றே காணப் படுகிறதெனினும், உரைநோக்கி இவ்வாறு கொள்ளப்பட்டது.
6. அறியுங்காலே—பா. வே.
7. ஞானா. 57.

1—2. உரை: (விந்து……………அளித்தனை) எந்தை—என் சுவாமியே; கலவு சிவபேதம்—பரமசிவனுடனே கூடியிருக்கின்ற சத்தி; விசேடத்து—சங்கற்பத்தாலே; [1]விந்து அவத்தை—[2]சுத்த மாயையினுடைய கலக்கத்திலே யுண்டானது பிரபஞ்சம் என்று; தவ அளித்தனை—மிகவும் அருளிச் செய்தாய்[3];

2—3. (அது…………செயலின்று) அது-அந்தச் சுத்த மாயை தான்; [4]சேதனம் அன்மையில் கோதறச் செயலின்று—அசேதன மாதலாலே குற்றமற யாதும் செய்யமாட்டாது;

---

1. விந்து—சுத்தமாயை; சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதி மாயை யென்ற மூன்றும் முறையே விந்து, மோகினி, மான் என்ற பெயர் கொண்டு பிரபஞ்சத் தோற்றத்துக்கு முதற்காரணமா மென்பதை, "சகத்தினுக் குபாதானங்கள் விந்து மோகினி மான் மூன்றும்" (சிவ. சித். சூ. 1 : 57) என்றும், "துன்பத்தோடு விரவுதலின்றி இன்பமாத்திரையே பயத்தற் கேதுவாயது பற்றி சுத்தமாயை யென்றும் சான்றோர் கூறுப. சுத்தம், அசுத்தமென வேறுவேறு பெயர் கூறப்பட்டதாயினும், மாயையொன்றே யெனக்கொள்க; இதனைச் சிவஞான முனிவர், "கன்மமொன்றே சுத்தகன்மம் அசுத்தகன்மம் என்று இருவகைப்பட்டவாறுபோலப் பயத்தல் விசேடத்தானும் அறிவித்தல் விசேடத்தானும் சுத்த மாயை அசுத்தமாயை யென்று இருவகைப்பட்டு நிற்கும்" என்று சான்றோர் உரைமேல் வைத்தோதுவது காண்க. சிறப்புடைமை பற்றி, விந்து என விதந்தோதினரெனவறிக. "அசுத்தமாயை முதற் காரணமாகிறதில்லை" (இரத். சூ. 48) என்று கூறுப வாதலின், சுத்தமாயையே ஈண்டுக் கூறப்பட்டது.

2. சிவதத்துவத்தினுடைய கலக்கத்திலே யுண்டானது—உ. வே.

3. இவ்வுண்மை குருமுகமாக அறிக என்றொரு குறிப்பு ஈண்டு அச்சுப்பிரதியிற் காணப்படுகிறது.

4. இந்தச் சுத்தமாயை பரமசிவன் சிற்சத்தியால் கலக்கப்பட்டுத் தொழிற்படுவதாகலின், சேதனமன்மையின் என்றார்.

4—5. (அச் செயற்கு..........விகாரம்) அச்செயற்கு அமலன் என்னின்—அந்தச் செயல் நின்மலனான பரமசிவனாலே செய்யப்படும் என்னில்; [1]விகாரம் எய்திடும்—அவனுக்கு விகாரம் கூடும்;

5—7. (எய்த..................மன்றே) எய்த—அவனுக்கு [2]விகாரமுண்டாகவே; மைபுகா அவிகாரத்தைத் தவிரத் தவிராது என்னை என்னின்—[3]குற்றத்தை விடாத அவ்விகாரத்தையொழிய விடாது எய்தும் தூடணத்துக்கு முடிவு என் என்பாயாகில்; [4]பன்னுவம்—சொல்லுவோம், கேட்பாயாக.

8—9. (பொங்கிய.......... ....கரணத்து) பொங்கிய வினை இருவகைத்து—[5]மிகுந்து தொழிற்படும் சிருட்டிவினை இருவகைப்படும்;

---

1. இவ்வாசங்கையினையே அருணந்தி சிவனாரும், "தோற்றுவித் தளித்துப் பின்னும் துடைத்தருள் தொழில்கண் மூன்றும், போற்றவே யுடையன் ஈசன் புகுந்தது விகாரமென்னின்" (சிவ. சித். சு. 33) என்பர். பௌட்கரத்தும், இது,

"ஸிம்ஹவஷா விஶேஷேண ஶிவஹேதுகஸயொஜிதः ।
ஸிதொஸவெ தநகௌநு வ்யவ்ருத்தி ஷுதவஷவந ॥
கத்ரூரவெதகு வ்யவ்ருத்யஷம்ஹம் விகாரீஸ்யாத்தஶாஶிவः ।
வஸவம்விரோயு க்ஷவணே வரிஹாரம் வதெஶ்வர ॥"

(1 : 7-8) என்று கூறப்படுதல் காண்க.

2. விகாரமுடைத்தாகவே—உ. வே.

3. குற்றத்தைச் சொரிகின்ற—உ. வே.

4. பன்னுவ மன்றே என்பதைப் பன்னுவம் அன்றே என்று கொண்டு ஐயோ வென்று கூறும் உரை வேறுபாடும் உண்டு.

5. மிக்கிருக்கின்ற அச்செயல் இருவகைப்படும்—உ. வே.

[1]சங்கற்பத்தொடு கரணத்து—அவை சங்கற்ப சிருட்டியென்றும் கரண சிருட்டி யென்றுமாம்;

9—13. (அலர்......ஓவான்) அலர் கடம்—விரிந்த கடங்களை; குலாலன்—குயவன்றான்; [2]எற்படு சங்கற்பத்தின் முற்பட இயற்றலன்—[3]விளக்க முண்டாகச் சங்கற்பத்தினாலே முதன்மையறச்

---

1. "கர்த்ருத்வம் த்விவிதம் வித்யாத் ஸங்கல்பாத் கரணாதபி" (சூ. 29) என்று பௌஷ்கரம் கூறும். சங்கற்பத்தொடு கரணத்து என்புழி, ஒடு, எண்ணுப்பொருட்டு. அத்து, இருவழியும் அசைநிலை. "அரவழங்கும் பெருந்தெய்வத்து வளைஞாலம் பனிப்பௌவத்து" (பதிற். 51) என்பவற்றின் உரையில் பழையவுரைகாரர், "தெய் வத்து, பௌவத்து என்னும் அத்துக்கள் ஈண்டுச் சாரியைப் பொருண்மையைச் செய்யாமையின் அசைநிலை யெனப்படும்" என்று கூறுவது காண்க. "இஃது இவ்வாறாகவென எண்ணுத லாகிய சங்கற்ப மாத்திரையாற் செய்வதூஉம் கரணத்தாற் செய்வ தூஉமென வினைமுதல் இருவகைப்படும்" என்று சிவஞான சுவாமிகளும், "கர்த்திருத்துவமானது கரண வியாபாரத்துடன் கூடியதென்றும், சங்கற்பமாத்திரமென்றும் இருவகைத்தாம்; இதில் கரணவியாபாரத்துடன் பண்ணுவது குலாலாதிகளுக்கே. இனி, சங்கற்ப கர்த்திருத்துவம் மனோசங்கற்பமென்றும் சன்னிதி யென்றும் இருவகைத்தாம்; இதில் மனோவியாபார கர்த்திருத்துவம் பிரமாதிகளுக்கு; ஈசுவர கர்த்திருத்துவமாவது சன்னிதிமாத்திரமே" (சிவநெறி. 34 உரை) என்று ஸ்ரீநந்தி சிவாக்கிரயோகிகளும் கூறுவர்.

2. "குயவன் கரணத்தாற் செய்வதன்றிச் சங்கற்ப மாத்திரையாற் செய்யமாட்டான்" (சிவ. பா. 1 : 2) என்று சிவஞானமுனிவர் கூறுவர். இவ்வாறே மோக்ஷகாரிகையுடையாரும், "தனது இச்சையின் வழிக் காரியத்தைச் செய்பவராயும் அளவற்ற ஐசுவரி யத்தை யுடையராயு முள்ள பரமசிவன் போகிகளினுடைய போகத்தின்பொருட்டுத் தனது சத்திகளால் மாயையைக் கலக்கி உலகத்தை விசித்திரமாகச் செய்கின்றார்" (மோக்ஷ. 1, 2) என்று கூறுகின்றார்.

3. ஒளியுடைத்தாகிய நிர்மிதமானபொழுதே செய்யமாட்டான்—உ.வே. "நஹிஸங்கல்பாதேந கரணேந க்ரியதே வட:" (பௌஷ் 1. 29) எனச் சிவாகமம் கூறுகிறது.

செய்ய மாட்டுவானல்லன்; இறைவன்—பரமசிவன்; சங்கற்பத்தின்—தனது திவ்ய சங்கற்ப மாத்திரையானே; விந்துவை மயக்கறத் துயக்கறக் கலக்கல் செய்வன்—விந்துவை [1]மயக்கமும் வருத்தமும் இல்லையாய்க் கலக்காநிற்பன்; ஓவான்—ஒருநாளும் [2]விகாரிபாகான்;

13—14. (செய்தற்கு..............காரணம்) ஐய—பிள்ளாய்; செய்தற்குக் காரணம்—பரமசிவன் சங்கற்பத்தாலே செய்தற்குக் காரணம் கேளாய்;

14—17. (ஆகம்...........அம்ம) [3]ஆகம் எவையும்—காரணத்தினுற் செய்தற் கியன்ற [4]மந்திரரூப முதலாக வுள்ள தேகம் யாதும்;

---

1. அழுகிதாகக் கலக்கா நிற்பன்—உ. வே.

2. ஒழியான்-உ. வே. "ஶிவஸங்கல்பமாத்ரேண பிந்துக்ஷோப கரோயத꞉। நவ்யாபாரவிஶேஷேண யேநாயம் விக்ருதோ பவேத்॥" (1. 30) என்பது பௌஷ்கரம்.

3. அத்துவா மூர்த்தியென்றும், மந்திரமூர்த்தியென்றும், பஞ்சமந்திர மூர்த்தியென்றும் ஆகமங்கள் கூறுவதுபற்றி, ஆகம் எவையும் என்றார்.

4. அத்துவா மூர்த்தி, மந்திரமூர்த்தி யெனக் கூறுவது உபசார மாதலின், சேர்தல் செல்லான் என்று உரைக்கின்றார். இதனை அருணந்தி சிவனார் "அத்துவா மூர்த்தியாக வறைகுவ தென்னை யென்னின்" என்றும் "மந்திர மத்துவாவின் மிகுத்தொரு வடிமாகத் தந்ததென் அணுக்கென்னின்" என்றும் "மந்திரமதனிற் பஞ்சமந்திரம் வடிவமாகத் தந்திரம் சொன்னவாறிங்கென்னெனின்" என்றும் (சிவ. சித். 1 : 56, 57, 59) தடைவிடையாகக் கூறுவது காண்க. மந்திர ரூபங்களை இறைவனுக்கு உபசாரமாகக் கூறுவதை மிருகேந்திரத்தும், அதனை யெடுத்தோதும் சிவாக்கிரபாடியத்தும்,

"மந்த்ராதிகம் தேஹஸாதனம் । தத்ருதம் ஶ்ரீமத் ம்ருகேந்த்ரே — மோக்ஷ ஸம்ஸாரகாரகம் । வபுர்நேதாத்ருஶம் விபோ꞉॥ ததபர꞉ மந்த்ரைர்மந்த்ரேஶ்வரை꞉ மந்த்ரேதராவ போதிபி꞉। ஸம்ஸ்தவ்யார்த்தா வோப

சேர்தல் செல்லான் ஆகலானும்—எடுத்துக் கொள்ளானாகலானும்; [1]விமலம தாக [2]நல்லியல் அமலன் ஆகலானும்—சுத்தமாக நல்ல இயல்பையுடைத்தாகிப் நிருமல னாகலானுங் காண்;

17—18. (ஆகம்..............இயற்றல்) ஆகம் மேவுநர்—சரீரத்தைப் பொருந்தியோர்; யாவும் [3]தீதுக இயற்றல் போகலர்—[4]அஃது ஏகதேசப்பட்டமையாலே கரணங்களாலே ஒன்றைச் செய்வதன்றி யாவற்றையும் குற்றமறச் செய்யமாட்டுவாரல்லர்;

வாஸாஜெ உஹுக்ஷாதிகஜிதி ॥" (**சிவாக்கிரபாடியம் பிரதம சூத்ரம், மந்திர தேக நிருபணம்**) என்றும், 'ஐகூஂஶக்திஃ கூவஷுஜீ ஷெஹ க்ரு தூஂ ஷெஹாஹாவா உவஷுதெ ஷெஹஶவெவஃ॥ (**மிருகே. 3-13**) என்றும் கூறப்படுதல் காண்க.

1. அநந்தர் முதலிய வித்தியேசுரர் மந்திரேசுரர் முதலாயினோர் அதிகார பலமுடையராதலின் **விமலம தாக** என்றும், சந்நிதியென்றும் சங்கற்பவகையால் எல்லாம் செய்யும் இறைவனாதலின், **நல்லியல்** என்றும், அனாதியே மலரகிதனாதலின் **அமலன்** என்றும் கூறுகின்றார். இது ஞாபகம்.

2. **எல்லியல்** என்று கொண்டு, ஒளியையுடைத்தாகிய என்று உரை கூறும் பிரதியுமுண்டு.

3. உலகிற் பல செயல்களைச் செய்தொழுகுமிடத்து உருவமுடைமை தடையாயிருப்பது ,ஒற்றறிதலாகிய அரசியலறம்புரிவோர் செய்திக்கண் நன்கு விளங்குவதுபற்றி, **யாவும் தீதுக வியற்றல் போகலர்** என்றார். ஈண்டுக் கூறப்படும் இக்கருத்தையே **சிவஞான முனிவர்** "உருவமாவது எல்லாத்தொழிலும் செய்யும் ஆற்றலைத் தடுப்பதாகலின், முதற்கண் இறைவன் அருவம் உருவமென்னும் இருவகை வடிவுமின்றி நின்றே தனது சத்தியால் விந்துவைக் கலக்கி நாத முதலியவற்றைத் தோற்றுவித்துப் பின்னர்த் தனது இச்சைவயத்தால் வடிவமும் கொள்வனென் றுணர்க" (**சிவ. பா. சூ. 1 அதி. 1**) என்றும், பௌட்கரம் "ய வஸெவாவாயிஜெஷெ விகூர்தாஃ காயஜநதி" (1. 31) என்றும் கூறுதல் காண்க.

4. சரீரம் ஏகதேசப்பட்டமையாலே அவர் கரணங்களாலே ஒன்றைச் செய்வதன்றி அனைத்தையும் குற்றமறச் செய்யமாட்டார்—உ. வே.

19—20. (இல்லோர்...............என்னல்) இல்லோர் [1]இயற்ற வல்லோரல்லர் என்னல்—சரீரமில்லாதோர் அனைத்தையும் செய்தற்கு வல்லாரல்லர் என்று சொல்லற்க ;

20—23 (ஆகம்...............குன்றாது) ஆகம் எல்லாம் செய்தியைத் [2]தடுத்தற்கு ஐயமின்று—ஆகவே சரீரமானது பிரபஞ்சம் அனைத்தும் செய்வதற்கு விக்கினமாயிருப்பது என்பதற்கு ஐயமில்லை; அஃதின்றேல்—அத்தேகம் இல்லையாயின்; எவையும் இயற்றற்கு ஒன்றும் குன்றாது—எல்லாவற்றையுஞ் செய்தற்குச் [3]சிறிதும் தாழ்வு படாது ;[4]

---

1. உருவுடையாரைப் போலக் கரணங்களைக் கொண்டு செயற்குரியவற்றை அவ்வுருவிலார் செய்தற் காகாதெனக் கருதுதல் கூடாதென்றற்கு, இயற்ற வல்லோரல்லர் என்னில் என்றார். எனவே அவர் எல்லாஞ் செய்யவல்லவராம் என்பதாம்; என்னல், மகனெனல் (குறள் 196) என்றாற்போல எதிர்மறை.

2. தடையாகுமென்பதற்கு எனற்பாலது தடுத்தற் கென நின்றது. உருவமுடைமையாகிய உபாதி எச்செயலையும் செய்தற்குத் தடையாமென்பதைப் பௌட்கரம், "கர்த்ருத்வ வ்ருத்திவாதக்வா உபாயௌ:" (1. 33) என்று கூறுதலாலறிக.

3. ஒரு சந்தேகமுமில்லை — உ. வே.

4. ஆகம் மேவுநர் யாவும் தீதுக வியற்றல் போகலர் என்றும் இல்லோர் இயற்றவல்லோ ரல்ல ரென்னல் என்றும் கூறியனவே அமையுமாயினும், மீட்டும், ஆகம் எல்லாம் செய்தியைத் தடுத்தற் கையமின்று அஃதின்றேல் எவையும் இயற்றற் கொன்றும் குன்றாதென்றது, இறைவற்கு அருவமே வேண்டுவதென்பதனை யாப்புறுத்தற் கெனவறிக. இதனைப் பௌட்கரம்
"கர்த்ருத்வ வ்ருத்திவ்யாக்வா உபாயௌஸ்திபோமதஃ।
ஸவெகு வ்ருத்ரூத கர்த்ருத்வம் வ்யாவ்யபூாய உநீ
ஷ்வராஃ ॥'' (1–33) என்று கூறுகிறது.

23—26. (எவண்.........செய்வன்) எவண் எனில்—அஃது எவ்வண்ணமென்னில்; மன்ற—நிச்சயமாக; [1] தன் தனு ஆக இயற்றிய ஒருவன்—தனது தேகத்தைக் கரணமாகக் கொண்டு [2] ஒவ்வொன்றைச் செய்கிற சைதன்னியன்; போகிய தேகன் அல்ல கொல்—அரூபியாகிய ஆன்மாவல்லனோ; சிவன்—பரமசிவன்; அகிலத்தைச் செய்வன்—இப்படியால் அரூபியாயிருந்தே பிரபஞ்சம் அனைத்தையும் செய்யா நிற்பன்; [3]

26. ஐய இன்னும் கேண்மோ—பிள்ளாய், நீ இன்னமும் கேட்பாயாக.

---

1. ஒருவன் ஒன்றைச் செய்தற்கு அவனது உடம்பு, முதல் துணை நிமித்தமென்ற மூவகைக் காரணங்களுள் ஒன்றாதலின், தன் தனுவாக என்றும், "உணர்வுடைய வொருவன் என்பதுபட ஒருவன் என்றும் கூறினர். போகிய தேகன் என்பது "சென்று சேர் கல்லாப்புள்ள......வியன்குளம்" (அகம். 42) என்பது போலும் பண்டைத் தமிழ்வழக்கு
'ஈதேஹஸ்யாபி கர்த்ருத்வம் ஸ்வதேஹேனைவ கர்மணா யதா'
என்று பௌட்கரம் (i. 33) கூறுவது ஈண்டு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

2. ஒவ்வொன்றைச் செய்ய முயற்சிபண்ணுகிற அறிவன்—உ. வே.

3. இக்கருத்தையே சிவஞானமுனிவர் "முத்தொழில் செய்யும் இறைவன் உருவுடையனாதல் வேண்டும். உடம்பின்றி வினை செய்தல் கூடாமையான் எனின்,—அற்றன்று; தன்னுடம்பினை இயக்குவதாய வுயிர்க்கு வடிவின்மையின், இறைவனும் அவ்வாறு உருவின்றி நின்றே உருவாகிய உலகத்தைத் தொழிற்படுத்தல் அமையுமென்க" என்றும், மோக்ஷகாரிகைக்கு உரைகண்ட பட்டராம கண்டர், "ஈசுவரனுக்குக் காரியமிருத்தலால் சரீரமு மிருக்கவேண்டுமெனில், இந்தச் சங்கை பொருந்தாது; குயவன் முதலியவர்களுக்கும் தனது தேகத்தைத் தொழிற்படுத்தும் காரியம் வேறொரு தேகத்தைக் கொண்டு நிகழ்கிறதாகக் காணப்படுகிறதில்லை; அதுபோல், தனது சரீரமான வுலகத்தைத் தொழிற்படுத்துவதற்கு வேறொரு சரீரம் ஈசுவரனுக்கு வேண்டியதில்லை"(மோக்ஷ. சூ. 1–2) என்றும் கூறுவது காண்க.

27—30. (மெய்யுடன்..............சிவனும்) மெய்யுடன் இயை வோர்க்கல்லதை [1]வினை உய்யாது என்னின்—சரீரத்தோடு கூடியிருப் போர்க் கல்லது செயல் கூடாது என்னில்; உடல் [2]காரியம்—அச் சரீரம் காரியமாயிருத்தலால்; அக்காரியம் செய்வோன் இன்றி வாராது—அக்காரியந்தான் செய்வோன் ஒருவனையின்றி வருவ தில்லையாதலால்; அவனுடன் முதலிற் சிவனும்—[3]தன்னை வர்த்திக்கு மவனையே யன்றி அவனுக்குக் காரணத்தையும் காட்டும்;

---

1. மலத்தான் மறைப்புண்டு அருவாய்க் கேவலத்தி லிருந்த உயிர் சகலத்தே வினை செய்து அம்மறைப்பின் நீங்குதற் பொருட்டு உருவுடைய உடல் முதலியவற்றோடு கூடி நிற்கும் என்பது தேர்ற மாதலின், மெய்யுட னியைவோர்க் கல்லது வினையுய்யாது என்றார். இறைவற்கு உருவுண்டென்னின் முடிவின்மையென்னும் குற்ற முண்டாமென்று வற்புறுத்துகின்றாராதலால், மெய்யாகிய வுருவோடு இயைந்தாலன்றி அவன் படைத்தல் முதலிய வினை செய்தல் கூடாதென்றற்கு, **மெய்யுட னியைவோர்க் கல்லதை வினை யுய்யாதென்னின்** என்றார். "இயைவோர்கல்லதை" யென்றது இயைவோரெனப் பலராகியபிறர்மேல் வைத்தோதியது, இறைவன் மெய்யுடையனெனல் பொருந்தாமையின் என்றறிக.

2. "இறைவன் உருவமுடையனேயென்னில், உருவமெல்லாம் காரியப்பொருளாகலின் அவ்வுருவினைத் தருவான் வேறோர் இறைவன் வேண்டும்; வேண்டவே, அவனுக்கும் வேறோர் இறைவன் வேண்டுமென்று அநவத்தையாய் முடியும்" என்று **சிவஞான முனிவர்** கூறுமாறு காண்க. **மிருகேந்திரம்,**

"காயம் ஶரீரயோகேந கர்த்ருத்வம் ஸதேஹவத் ।
ஸைவ பக்ஷே தோஷ்டம் கர்த்ருத்வம் ஸாவ்யவிவத் ॥"

(iii. 7) என்றும் **பௌட்கரம்,**

ஸதேஹஸ்யாபி கர்த்ருகம் ஸவர்த்ராபி யதிஷ்யதே ।

(1--35) என்றும் கூறுகின்றன.

3. அதற்கு முன்னர் ஒருவனுளனைக் காட்டும் – உ. வே.

30—32. (மற்று...... ஆகலின்) அவனுக—அப் படியாகவே; அனவத்தைத் திறனல்லதை [1]போகாதாகலின்—[2] அனவத்தைப் பட்டு ஒருவரையொருவர் சிருட்டிக்குமதுவல்லது மூலமான ஓர் ஆன்மாவுளன் எனக் [3] காணமாட்டாதாம் ஆகலால்;

32—36. (புகல்..........அறியுங்காலே) புகல் முதல் தொடக்கிற்கு—சொல்லப்பட்ட முதற் [4]பஞ்சகிருத்தியத்துக்கு; எல்லா [5] ஆகமும் இரித்து—விந்துநாத முதலான தேகமெல்லாம் விடுத்து; இணை இறந்த செல்லா நல்வலி[6]—உவமையில்லாத கெடாத

---

1. கடைபோகாமையே ஈண்டுப் போகாதாதலின் எனப்பட்டது. முடிவு காண்பதாவது மூலமான ஓர் பரமான்மாவுளன் என்பது காண்டல்.
தஸ்யேஹஸ்யாதிகாரஸ்ய ஹ்யாத்யந்தௌ நஹி வித்யதே ।
தஸ்யாஹோ ஹ்யபோவ்ய வித்யஸ்யாந நஹி வித்யதே ॥
என்று பௌட்கரம் கூறுகிறது.

2. முதற்கு முதல் அதற்கு முதல் என அனவத்தையாகிய குற்றமுண்டாவதல்லது முடிவுபோகச் சொல்லாதாகையால்—உ. வே.

3. சொல்லவொண்ணாததாய் முடியுமாதலால்—உ. வே.

4. பஞ்ச கிருத்தியத்துக்குக் கடவவான—உ. வே.

5. முதல்வன் சத்திவியாபாரங்களை மேற்கொள்ளுமிடத்து நாத மூர்த்தம் விந்து மூர்த்தம் முதலியவற்றைக் கோடலின் எல்லா ஆகமும் என்றதற்கு விந்துநாத முதலான தேகமெல்லாம்" என்று உரைத்தார். விந்துமூர்த்தம், விந்துதத்துவபுவனத்தை விரும்பித் தீக்கையுற்றோர் வழிபடுவது; நாதமூர்த்தம், சிவதத்துவத்தை விரும்பிச் சிவதீக்கையுற்றோர் வழிபடுவது.

6 "முதல்வன் தன் சத்திவியாபாரங்களை யொழித்துப் பகுப்பின்றித் தானேயாய் நிற்கும் தன்மையையே ஈண்டு இணையிறந்த செல்லா நல்வலி சிறந்த வல்லோன்" என்றார் "பேசரிய வுயிரையெலாம் பெற்று நோக்கிப் பெரும் போக மவையளித்துப் பிறப்பினையுமொழித்திட் (சிவ. சித். பர. 3) டாசகற்றம் சிறப்புப்பற்றி, அருட்சத்தியை நல்வலி யென்றும் "எத்திறம் நின்றானீசன் அத்திறம் அவளும் நிற்ப" (சிவ. சித். 2. 75) ளாதலின் நல்வலி யென்பவர் செல்லா நல்வலி யென்றும் கூறினர். செல்லாமை-கெடாமை.

[1]அருட்சத்தியுடனே கூடிய; சிறந்த வல்லோன் ஈசன் ஆகல் இயையும்—சருவசத்தி பரனாகிய பரமசிவன் கருத்தாவென்பது பொருந்தும்; ஆசின்று ஆயுநர்[2] ஆயுங்கால்—[3]ஆகமங்களைக் குற்றமற ஆராய்ந்த நல்லோர் தாம் ஆராயுமிடத்து என்று.

மன், ஓ, மற்று, அசை.

அகவல் 61

ஞானநாட்டம்.

ஏணி போகிய [4]கீழ்நிலைப் படலமும்
உம்பர் போகிய வுயர்நிலை யுலகமும்
எண்டிசை மூன்று தண்டாக் காலமும்
உளப்படப் பொதிந்து நிலைக்குரி மரபின்

"செல்லா நல்லிசைப் பெயரொடு நட்ட, கல்லேசு கவலை" (மலைபடு 388. 9) என்புழிப்போல. நல்வலி யென்ற அருட்சத்தியைத் தன் கண் ஒடுக்கிப் பகுப்பின்றித் தானேயாகிய சிறப்புக் குறித்து, சிறந்த வல்லோன் என்றார்.

1. நல்ல சத்தியுடன் கூடிய—உ. வே.

2. பல ஆகமங்களையும் கற்று அக்கல்வியறிவின் பயனாக மெய்யுணர்வு கைவரப்பெற்றார் உள்ளதன் உண்மையை யுள்ளவாறே யறிந்து உரைக்கும் ஒட்பமுடையராதலின் அவரை, ஆசின் றாயுநர் என்றும், ஆராய்ச்சி யில்வழி இக்கூறியவண்மை புலனாகாமை தோன்ற, ஆயுங்கால் என்றும் கூறினார். ஈண்டு முடித்துக்காட்டும் கருத்தையே பௌஷ்கரம்,
"ததஃ வ்யஹேஷ்வேஷ ஸஹெஸா வாஞ்சிதஃ।
கதாரெஹைர ஷவேஷஃ வ்யாதா ஸேஷஸங்கிகஃ॥"
(1. 37) என்று முடித்துக் காட்டுகின்றது. ஆயுநர் ஆயுங்கால், வல்லோன் ஈசன் ஆகல் இயையும் என முடிக்க.

3. இதனை—உ. வே.

4. வீழ்நிலைப் படலமும், கீணிலைப் படலமும்—பா. வே.

அவத்தை நீங்கிய தவத்தின் சார்வைக்
காண்டல் வலியோ ரின்மையின் [1]மாண்ட
ஞான நாட்டக் [2]கன்றி யிலகா
யாணர்த் [3]திணையிரீ நோக்கங் காணான்
இருளற விரிய விரிகதிர் பரப்பிய
ஒருதேர் நேமிப் பருதி வானோற்
காணா வாறு போலச் சேணென
இடைகடை [4]முதலிறந் துடைதர வளவை
ஒழிவற நிறைந்தோ னின்றுங் குழிகட்
கூளி யூர்ந்த வாடவற் றிரிந்த
ஆள்வினை காட்சித் தலைககண் டிலதெனக்
காட்சியிற் கனலிய வெவற்று மாட்சியின்
நின்றனன் பரம காரணன்
மன்ற நன்றறி யொன்றினை யுணர்ந்தே.

இது நிட்களனா யிருந்தே அனைத்தையும் செய்கிற கருத்தா சருவான்மாக்களுக்கும் [5]திருசியனல்லாமைக்குக் காரணம் என்னென்று வினவ ஞானநாட்டம் உடையோர்க் கன்றிக் காண வொண்ணாது என்று காரியம் கொண்டு காரணம் உணர்ந்து பதியுண்மை கூறியது.

---

1. ஆண்டை—பா. வே.
2. யாணுற விலகா—பா. வே.
3. திகலிரி—பா. வே.
4. முதறுரந்—பா. வே.
5. பிரத்தியட்ச மாகாம னின்ற காரண மென்னென்று—பா. வே.

1—6. உரை: (ஏணி............இன்மையால்) [1]ஏணி போகிய கீழ்நிலைப் படலமும்—[2]எல்லை யிறந்த ஆடகேசுர புவன முதலாகக் கீழுற்ற தலங்களையும்; உம்பர் போகிய உயர்நிலை யுலகமும்—[3]மேலே உள்ளனவாகிய [4]அநாகிருத புவன முதலாகிய உலகங்

---

1. ஏணி—எல்லை. "களியிரு முந்நீ ரேணியாக" (புறம். 35) என்று சான்றோர் வழங்குதல் காண்க. நிலவுலகிற்குக் கீழுள்ள தலங்களுள் ஏனையெல்லாவற்றிற்கும் மேலுள்ளதும் நிலவுலகையடுத்துக் கீழுள்ளதுமாகியது ஆடகேசுர புவனமென்றும், எல்லாவற்றிற்கும் கீழாய் அண்டகடாகத்தை யடுத்திருப்பது காலாக்கினி உருத்திர புவனம் என்றும் கூறுப. இவற்றின் இயல்பைச் சிவதருமோத்தரக் கோபுர வியலிலும், கந்தபுராணத்து அண்டகோசப்படலத்திலும், சிவஞானபாடியத்து "அண்டங்களின் இயல்பு" (சூ. 2, அதி. 3) கூறும் பகுதியிலும் காண்க.

2. எண்ணிறந்த—உ. வே.

3. மேலே எண்ணிறந்த—உ. வே. சொர்க்க முதலாகிய லோகங்களையும்—செப்பறையேட்டில் கண்ட உரை வேறுபாடு.

4. நிவிர்த்திகலை முதலாக ஒன்றற்கொன்று உயர்ந்து செல்லும் ஐவகைக் கலைகளுள் எல்லாவற்றிற்கும் உயர்ந்ததாகிய சாந்தியதீத கலையில் அடங்கிய புவனங்கள் பதினைந்தில் எல்லாவற்றிற்கும் உயர்ந்து உச்சியில் இருப்பது அநாசிருதை யென்னும் புவனமாதலால், அநாசிருத புவன முதலாகிய உலோகங்கள் என்றார். நிலவுலகத்தை யடுத்துக் கீழ்க்கீழாக இருக்கும் ஆடகேசரபுவனம், கூர்மாண்ட புவனம், காலாக்கினிருத்திர புவனம் என்ற மூன்றையும் கீழ்நிலைப்படலம் என்றாராகலின், நிலவுலகத்துக்கு மேலுள்ள புவனங்களை வேறுபடுத்துக் காட்டற்கு உம்பர்போகிய உயர்நிலையுலகம் என்றார். ஒன்றன்மேலொன்றாதல் தோன்ற, உம்பர்போகிய என்பதும், அவை இன்ப நுகர்ச்சிக்குரியவாதல் தோன்ற, உயர்நிலை யுலகம் என்பதும் குறிக்கத்தக்கனவாம். "நிலமமர் வையத் தொருதா மாகி, உயர்நிலை யுலக மிவணின் றெய்தும் அறநெறி பிழையா அன்புடை நெஞ்சிற், பெரியோர்" (மதுரை. 470–73) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

களையும்; எண்திசை—திக்குகள் எட்டையும்; [1]தண்டாக் காலம் மூன்றும்—பூத பவிஷிய வர்த்தமானங்களாகிய பிறழாத காலங்கள் மூன்றினையும்; உளப்படப் பொதிந்து—தன்னிடத்தே அகப்படப் பொதிந்துகொண்டு; [2] நிலைக்குரி மரபின்—நித்தியத்துக்குரிய முறைமையினால்; அவத்தை நீக்கிய தவத்தின் சார்வை—[3]அப்பிரயோசனமாகிய முயற்சியல்லாத பெரிய தவத்தினருக்குப் புகலிடமாயுள்ள பரமசிவனை; காண்டல் வலியோர் இன்மையின்—கண்ணாற் காணவல்லோர் இல்லை;

இது பிரதிஞ்ஞை.

இதற்கு ஏது என்னெனில்.—

6—8 [4](மாண்ட.......... ....யாணர்த்து) மாண்ட [5]ஞான நாட்டத்து அன்றி—மாட்சிமை யுண்டாகிய ஞானக் கண்ணுக் கன்றி;

---

1. மூன்று தண்டாக் காலமும் என்பது தண்டாக் காலம் மூன்றும் என இயைந்தது "காலந் தாமே மூன்றென மொழிப" (வினை. 2) என்றார் தொல்காப்பியனாரும். கால தத்துவம் ஒடுங்குமிடத்து மாயையிலும், அம்மாயை சத்தியிலும், அச்சத்தி தன்னிலும் ஒடுங்க ஒடுக்குதலின், மூன்று தண்டாக்காலமும் உளப்படப் பொதிந்து என்றார்.

2 இங்ஙனம் காலம் முதலியன தன்கண் ஒடுங்கத் தான் அவற்றிற்கு மேலாய் நித்தனாயிருத்தலின், நித்தத்துவம் முதல்வற்கு உரித்தாதல் பெறப்படுவதுபற்றி, நிலைக்குரி மரபின் என்றார். சிவஞான முனிவரும், "காலவரையறையின் அகப்படாது நிற்பதே நித்தப் பொருளெனக் கொள்க; இங்ஙனமாகலான் காலம் நித்தமாகாமை பற்றி நித்தப் பொருளுண்மைக்கு இழுக்கின்மையுமறிக" (சிவ. பா. சூ. 2: 2) என்பர்.

3. அவத்தைப்படாத தவசிகட்கு—உ. வே.

4. இப்பகுதியின் உரை ஏடுதோறும் வேறு வேறாகப் பிழை மலிந்தும் சிதைந்தும் உள்ளது.

5. "ஞானத்திரு வீங்கிட வேண்டின், ஞானப்பொருள் கொண்டடி பேணும்" (ஞான. 38. 3) என்றும், "உடம்பெனு மனையகத்து ளுள்ளமே தகளியாக, மடம்படு முணர் நெய்யட்டி மதியெனுந் திரிமயக்கி, இடம்படு ஞானத்தீயா லெரிகொள விருந்து நோக்கிற், கடம்பமர் காளை தாதை கழலடி காணலாமே" (திருநா. 75. 4)

இலகா [1]யாணர்த்து—[2]விளங்கத் தோன்றாத புதுமை யுடைத் தாதலால்;

இஃது ஏது; என்போல வென்னில்—

8—11. (இணையிரி.....................போல) இணையிரி [3]நோக்கம் காணான்—உவமை யிறந்த கண் தெரியாத குருடன்; இருள் அற [4]இரிய—உலகத்தில் அந்தகாரமனைத்து மறப் போகவும்; ஒரு நேமித் தேர்—ஓராழித்தேரை யுடைய; விரிகதிர் பரப்பிய[5] பருதிவானேன் காணாவாறு போல—விரிந்த கிரணங்களைப் [6]பரப்பி வரும் சூரிய தேவனைக் காணாதவாறு போல.

என்றும், "மிக்க ஞான மூர்த்தி யாய வேத விளக்கினையென், தக்க ஞானக் கண்களாலே கண்டு தழுவுவனே" (திருவாய் 4 : 7 : 10) என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. நாட்டத்துக் கெனற்பாலது நாட்டக்கென வந்தது.

1. தவத்தின் சார்வாகிய முதற் பொருள் யாணர்த்து என முடிக்க. ஆதலால் என்பது வருவிக்கப்பட்டது. முதல்வனைத் தவத்தின் சார்வு என்ற இதனைச் "சார்புணர்ந்து சார்பு கெட வொழுகின்" (குறள். 359) என்பதனோடு ஒப்பு நோக்குக. யாணர், புதுமை (தொல். உரி. 81).

2. விளியாத முறைமையதாதலாலே—உ. வே.

3. "கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லை" யென்பவாதலின், இணையிரி நோக்கம் காணான் என்றும், குருடர்கட்குக் கண்ணாகிய வுறுப் பிருப்பினும், காணும் பகுதியின்மையின், நோக்கம் காணான் என்றும் கூறினார்.

4. இரியவும் எனற்குரிய உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது.

5. தன் ஒளிக்கதிர்களை நிலவுலகெங்கும் இருளறக் கெடுமாறு பரப்பி வந்தானாயினும் குருடற்குப் பயனில்லை யென்பது தோன்ற, இருளற விரிய விரிகதிர் பரப்பிய பருதி வானேன் என்று விதந்து கூறினார்.

6. ஆதித்தனாகிய தேசவனை—உ. வே. தேசனை, தேசவனை—உ. வே.

இது திட்டாந்தம் ; இவை மூன்றும் [1]கேவல வெதிரேகி யனு மானம்.[2]

11—13. (சேணென..................இன்னும்) சேண் என முதல் இடை கடை இறந்து—பரமாகாயம் போல முதல் நடு இறுதி யின்றியே ; [3]அளவை உடைதர—பிரமாண ரகிதனுய் ; ஒழிவற [4]நிறைந்தோன்—சருவ வியாபகனுய் எங்கும் நிறைந்துள்ளவன் [5]நின்றபடிக்கு ; இன்னும்—இதற்கு இன்னும் ஒரு திருட்டாந்தம் வருமாறு—

13—18. (குழிகண்..................உணர்ந்தே) குழிகண் கூளி ஊர்ந்த ஆடவன்—குழிந்த கண்ணை யுடைத்தாகிய பிசாசு [6]பிடிக்கப்

---

1. கேவலான்னுவய வனுமானம்—உ. வே.

2. "இறைவனைக் காணவல்லோரில்லை ; ஞானக் கண்ணுடையோர்க் கன்றிக் காணப்படாப் புதுமையுடைமையான் ; பருதிவானேனைக் குருடன் காணுதவாறு போல" என மேற்கோளும், ஏதுவும், எடுத் துக்காட்டும் எதிர்மறை வாய்பாட்டான் ஓதப் படுதலால், கேவல வெதிரேகியனுமானம்" எனப்பட்டது. ஈண்டுக் காட்டப்பட்ட கருத்தையே அருணந்தி சிவனர், "எங்குந்தான் நிறைந்து சிவ னின்றுனெகில் எல்லாருங் காணவே வேண்டுந்தா னென்னில், இங்குந்தா னந்தகருக் கிரவியிருளாகும், ஈசனருட் கண்ணில்லார்க் கொளியாயே யிருளாம்" (சிவ. சித். 11 : 8) என்பர்.

3. "காட்சி முதலிய வளவைபு மளவறச், சேட்பட வகன்றனன்" (ஞானு. 55 : 25 : 6) என்றுராகலின், ஈண்டும் அளவை யுடைதர என்றுர்.

4. "ஒழிவற நிறைந்த வொருவன்" (ஞானு. 55 : 7) என்று முன்பும் கூறியிருப்பது காண்க.

5. இது சில ஏடுகளில் இல்லை.

6. பிடிக்கப்பட்ட ; அனுசரிக்கப்பட்ட—உ. வே.

பட்ட புருடனிடத்து; [1]திரிந்த ஆள்வினை காட்சித்து—வேறுபட்ட செய்தி காண்பதல்லது; அலகை கண்டிலதெனை—அப்பிசாசு கண்ணிற்றுப் புலனாகாததுபோல; காட்சியிற் கனலிய எவற்றும்—காணுதற்குப் பொருந்திய பொருள்கள் எல்லாவற்றினும்; [2]மாட்சியின் நின்றனன்—[3]காணப்படாது அழகிதாக நின்றான்; பரம காரணன்—பரமகாரணனான பரமசிவன் என்று; மன்ற—[4]தெளிவாக; ஒன்றினை உணர்ந்து நன்று அறி—[5]ஏகாக்கிர சித்தமாய் இருந்துணர்ந்து மிகவும் அறிவாயாக எ. று.

[6]இன், அசை. ஐகாரம், சாரியை.

---

1. பேய்க் கோட்பட்டவன், தான் செய்யத்தகுவனவற்றைச் செய்யாது, அல்லாத ஒவ்வாச் செயல்களைச் செய்தலின், திரிந்த ஆள் வினை யென்றார்; பேய்க் கோட்பட்டான்பால் உண்டாகும் செயல்களை மதுரைச் சிவப்பிரகாசனார் "புகலரு மசத்தர் தம்பாற் பொருந்திய அலகையேபோல், அகிலமு முணருமீசன் அருள் உயிர் மேவலாலே" (சிவப். 76) எனக் கூறும் சிவசமவாத வுரைப் பகுதிக் கெழுதிய உரையில் "பேய் பிடியுண்டவன் இன்னான் இன்ன பண்டம் கொண்டு வருகிறானென்றும் இந்நாள் மழை பெய்யுமென்றும், நெருப்பை மிதித்து நின்றாடியும், சுடுகிற பாற்சோற்றிலே கையையிட்டுத் துழாவியும் நிற்பன்" என்பர்.

2. இறைவன் எங்கும் நிறைந்திருத்தல்பற்றி, மாட்சியின் நின்றனன் என்றார். "பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவும் எண்ணுஞ் சுவையும் போல் எங்குமாம் அண்ணல்" (சிவ. போ. 2. 1 : 3) என்று மெய்கண்டதேவரும் அருளுப. ஞானபூசைத் திருவிருத்தமும், "நாதன் மேலுகந்த மலரொதுக்கி யுருவநோக்கி விமலனிறை வுணர்ந்து எவையும் மேனியான சீலமும் இங்கு அருவு திருவுருவ மான சிறப்பும் உணர்ந்து இலிங்க சுத்தி சேர்த்திடாயே" (11) என்று கூறுவது ஈண்டு நினைவு கூரத்தக்கது.

3. இன்றியமையாது—உ. வே. ஈண்டு அலகையுவமம், இறைவன் காணப்படாது நின்றே எல்லாவற்றிற்கும் பரம காரணனாக விளங்கும் இயைபுணர்த்தி நின்றது; சிவசமவாதமன்று.

4. அறுதியாக—உ. வே.

5. ஒருப்பட்ட மனத்தையுடைய னாயிருந்துணர்ந்து—உ. வே.

6. இவை அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

அகவல் 62.

சத்தி சங்கற்பம்.

இறைசிவ னெனவரு ளுறைபதி யறைதன்
முறையல வன்மையின் [1]மூர்த்தி கறைகடி
கரண மின்மையின் முரண்மிகு கடாவிடை
அறிமதி கால மமூர்த்த முறுபலந்
தருமது போலத் தலைவன் மூர்த்தத்
திரிபின னானு [2]மின்றெழில் பொருவிரீ
இச்சையி லியற்று மெனினவ் விச்சை
நற்றெழிற் செய்தி நயவா தாங்கெனிற்
கண்டிசின் யோகக் கலைத்துறை நீந்திய
ஒண்டிற லியோகர் போலத் தண்டா
விச்சை யிறைக்கிவ [3]ணெற்றெனிற் சொற்றகு
சல்லியந் [4]தாளற வாங்கிற் றெல்லேய்
புலமின் றாயினு நலமிலி கட்டகம்
அன்ன தானு மதன்பா லின்றெழில்
மன்னா தானு மற்றது வந்த
செய்தி கட்காண் [5]பெய்யா வுவமையின்
பெருத் தெனைப் பலவா முருத்திகழ் [6]தொழிறான்
இருத்தல் கூடா திருத்திய கடம்போல்

---

1. மூர்த்தங்கரைகழி ; மூர்த்தி கறையறு—பா. வே.
2. னாயினும் பொருவிரியின் றெழில்—பா. வே.
3. ணெற்றேற் சொற்றரு—பா. வே.
4. தரை—பா. வே.
5. செய்தியி னுவமையில்—பா. வே.
6. தொழில்கள்—பா. வே.

குரிய பிரயோசனங்களைக் கொடுக்கும் ; அதுபோல—அதுபோலவே; தலைவன் மூர்த்தத் திரிபினனும்—கருத்தாவாகிய பரமசிவனும் [1]மூர்த்தத்துக்கு வேறுபட்டிருந்தானாயினும் ; இன்றொழில்—இனிதாகிய பஞ்ச கிருத்தியத்தை ; [2]பொருவு இரி இசையில் இயற்றும்—உவமை யில்லாத இச்சா சத்தியால் செய்யா நிற்பன் ;

7—8. (எனில்........ஆங்கெனில்) எனில்—என்று இவ்வாறு அருளிச் செய்யின் ; அவ்விச்சை ஆங்கு நற்றொழில் செய்தி [3]நயவாது—அந்த இச்சா சத்தி அவ்விடத்தே [4]நல்ல கிருத்தியமாய்ச் செயற்படாது ; எனில்—என்கின்றாயாகில் ;

9. கண்டிசின்—காண்பாயாக ;

9—11. (யோக............இச்சை) யோகக் கலைத்துறை நீங்கிய [5]ஒண்டிறல் யோகர் போல—யோக சாத்திரத்தை முடிய வறிந்த

---

1. காண ரகிதனா யிருந்தா னாயினும்—உ. வே.

2. இனி, சங்கற்பத்தால் படைப்பாதி தொழில் செய்தற்கு இச்சை சிறந்தமையின் பொருவிரி இச்சை யென்றார். இச்சையாவது "உயிர்க்கருள் நேசமாகும" (சிவ. சித். 1 : 63) என்றும், "இச்சை யுயிர்க்கிரக்கல்" (துகளறு 41) என்றும் சான்றோர் கூறுவ ராயினும், ஈண்டுச் சங்கற்பத்துக் கேதுவாய் நின்றது "சத்தி ரூபமான அவருடைய மனத்தில் தோன்றுகின்ற கிரியாசத்தியே இச்சையாகும்" என்று மோக்ஷகாரிகை யுரை (சு. 1) கூறுவது காண்க. மிருகேந்திரம் "கரணனுநபக்ஷு நுவக்ஷிஃ" (3. 4) என்று கூறுகிறது.

3. இச்சை, செயற்குக் காரணமாமேயன்றிச் செயற்படாது என்று ஆசங்கிக்கின்றானாதலின், இச்சை ஆங்கு நற்றொழில் நயவாது என்றான்.

4. நல்ல கிருத்தியாய் முடியாது—உ. வே.

5. தாம் எண்ணிய மாத்திரையே அணுப்போற் சிறுகலும் மலைபோற் பெருகலும் வருவேறு கோடலும் அருவுருவாதலும் பிறவும் செய்ப வாதலால் ஒண்டிறல் யோகர் போல என்றும், 'யோகக்கலையில் துறைபோயினார்க்கன்றி ஒள்ளிய திறமுண்டாகாமை தோன்ற, யோகக்கலைத்துறை நீந்திய ஒண்டிறல் யோகர் என்றும் கூறினர்.

[1]அழகிய வலிமையுடைய யோகிகட்கு யோக சித்தி அட்டமா சித்திகள் செய்யுமாறுபோல: தண்டா இச்சை—கர்த்தாவினது [2]கெடாத [3]இச்சாசத்தி இலக்கணம் என்று அருளிச்செய்ய;

11. [4]இறைக்கு இவண் ஏற்று எனில்—யோகிகளைப் போலப் பரமசிவனுக்கு இராகமுண்டாகவற்றோ, இவ்வியல்பு பொருந்தும்படி என் என்பாயாகில்;

நீந்திய வென்றதனால் அக்கலை கடல்போலும் பெருமையுடைத் தாதல் பெற்றாம். "பெருங்கடவுள் தானும் எண்ணிய யோகசித்தர் போலுரு விசைப்பன் காணே" (சிவ. சித்தி. 1. 39) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

1. மிக்க வலியையுடைய—உ. வே.

2. குறையாத—உ. வே.

3. இச்சா சத்திக்குக் கெடுதலாவது, எண்ணிய எண்ணியாங்கெய்தாமை. கெடாத இச்சாசத்தி யெனவே, கெடுதிறமுடைய இச்சை உண்டென்றும், அஃது அக்கருத்தாவுக் கில்லை யென்றும், எனவே, ஆன்மாவின்பால் அஃதுண்டென்றும் உணர்க. "சிவனும் இச்சா ஞானக் கிரியையாற் சிவனையொப்ப னுவனென் றிடினனாதி மலமிவற்றினை மறைக்கும், காவல னிவன்செய் கன்மத் தளவினிற் கொடுப்பக் காண்பன்" (சிவ சித். 1,64) என்பது காண்க. சத்தி, இச்சா ரூபமென்றும், யோகிகட்கு யோகசத்தி போல முதல்வனுக்குச் சத்தி கரணம் என்ற கருத்துப்படக் கிரணாகமம் " ஐச்வர கரணம் தஸ்ய யதா ஸம்ஹார யோகினோ மதா " என்றும் கூறுகின்றது.

4. இதனால் ஒண்டிறல் யோகசித்தர் தமது இச்சாசத்தியால் அட்டமா சித்திகளைச் செய்து அச்செய்கையால் விருப்பு வெறுப்புடையராதலறிக. இறைவன் யோகர் போல்வனெனில், அவர்களில் ஒருவனாய், அவர்க்கெய்தும் விருப்பு வெறுப்பு முதலியன தானும் எய்துவன் என்று கொண்டு, இறைக்கு இவண் ஏற்றெனில் என்றார்; இவ்வண்ணம் என்பது இவண் என்றாகி, யோகர்க்குரிய விருப்பு வெறுப்புக்களை யுணர்த்தி நிற்கின்றது. "வித்தக யோகசித்தர் வேண்டுருக் கொள்ளுமாபோல், உத்தமன் கொள்வ னென்னி னவர்களி லொருவ னவன்" (1:10) என்பது சிவஞானசித்தியார்.

11—16. (சொற்றகு............செய்தி) [1]எல்லேய் புலமின்று யினும்—ஒளியையுடைத்தான கரணமில்லாதிருந்தீதயும்; சொல் தகு சல்லியம் தாள் அற வாங்கிற்று நலமலி கட்டகம்—சொல்லப்பட்ட இருப்புத் தாளை [2]வலியறத் தன்பால் சூழ இழுத்தது அழகிய காந்தக் கல்லை; அன்னதானும்—அத்தன்மைததாயினும்; [3]அதன்பால் இன்றொழில் மன்னுதானும்—அதனிடத்தே இனியதொரு கிரியை [4]தோன்றுதிருக்கவும்; அது வந்த [5]செய்தியின்—அந்த இருப்புத் தாள் காந்தக் கல்லினிடத்திலே செறிந்த [6]செய்திபோல என அறிக.

16—20. (கட்காண்பு.........................ஒதிடின்) கண் காண்பு எய்யா—கண்ணால் காண்பதற்கு அளவுபடாத; உவமையில் பெருத்து எனைப் பலவாம் உருத்திசழ் தொழில்—உவமை யில்லாத பெருமையுடைத்தாகி [7]நானுவித வுருவமாய் விளங்குகின்ற

---

1. விளக்கக் காணத்தக்க காணமொன்றும் காந்தக்கல்லிடத்தே காணப் படாமையின், எல்லேய் புலமின்றுயினும் என்றும், இருப்புத் தாளின் வலிமுற்றும் இல்லையாமாறு தன்பால் ஈர்த்துக்கொண்டமை பற்றி தாளற வாங்கிற்று என்றும், ஈர்த்த காலையும் அக்காந்தக் கல்லிடத்தே விகாரமொன்றும் தோன்றாமையால் நலமலி கட்டகம் என்றும் கூறினர்.

2. இருப்புத்தாளைச் சுழல விழுத்தது; சுழற்றிப்பறித்தது—உ. வே.

3. அதன்பால்—அக்காந்தக்கல்லினிடத்தே.

4. இல்லையாகவும்—உ. வே.

5. காந்தசத்திபோல இறைவனது சத்திசங்கற்பத்தால் முத்தொழில் நிகழுமென வற்புறுத்தற்கு, அது வந்த செய்தியின் என்றார். "சத்தியின் வேறென் றெண்ணச் சார்கரணமுமீங்கில்லை, சித்தின் வேறுய சித்தாம் சத்தியுந் தெரியினில்லை, இத்திற மதனுலந்த வேக மாம கரணந்தானே, வைத்த பல்வினையான் ஞானக் கிரியையின் மருவிநிற்கும் "(13) என்பது கிரணுகமநூந்திரப் பொருளெனச் சதமணியாலேயுடையார் கூறுகின்றார்.

6. தன்மைபோல—உ. வே.

7. நானுவிதமா முருவமாகிய பிரபஞ்சத்தைப் பஞ்சகிருத்தியமானது உ. வே.

[1]பிரபஞ்சகிருத்தியமானது; இருத்தல் கூடாது—தானே உண்டாகுதல் கூடாதாம்; கிருதகிய கடம் போல்—ஒருவன் கிருத்திச் செய்த கடம்போல; ஆதலின்—ஆதலாலே; காரணம் [2]ஒன்று உண்டாம்—[3]பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதானமாகிய மாயையிடத்தே ஒன்றாகிய சத்தி [4]உண்டாகவேண்டும்; [5]என ஓதிடின்—என்று சொன்னால்;

20—21. (கருமம்.......இடர்) [6]கருமம் அது ஆதற்கு இடர் ஏது—[7]அக்கன்ம சத்தியே கருத்தாவாக அமையாதோ அதற்கு விக்கினம் என்னென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய;

---

1. பிரபஞ்சத்துக் கிருத்தியமாவது தோன்றுதல், நிலைபெறுதல் முதலியன.

2. சத்தியொன்றே ஞானம் இச்சை கிரியை யெனத் தொழில் வேறுபாடுடைத்தாய்ப் படைத்தல் முதலியன செய்தலின், அதுபற்றி அச்சத்தியை ஒன்று என்றார். "ஒன்றதா யிச்சா ஞானக் கிரியை யென் றொரு மூன்றாகி, நின்றிடுஞ் சத்தி" (சிவ. சித். 1. 63) என்பது காண்க.

3. பிரபஞ்சத்தை உ. வே.

4. நிமித்த காரணமாகிய ஒரு கருத்தா உண்டாக்கவேண்டும்—உ.வே.

5. இதனால், பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணமாகிய மாயையிடத்தே தோற்றம் முதலியவற்றை யுண்டுபண்ணும் சத்தி உண்டு எனக் கூறியவாறும்; இவ்வாறே, மோக்ஷகாரிகையுடையாரும், "பராசத்தியான இச்சாசத்தியே நிச்சயமாய்க் காரணமாயிருக்கின்றது; ஈசுவரன் இல்லை" (சூ. 15) என்று பிறர் கூறும் பக்கமாகக் காட்டுகின்றார்.

6. கருமம்—தொழில்; மேலே பிரபஞ்ச கிருத்திய மென்றதும் இது, இஃது ஆகுபெயராய், அதற்கேதுவாகிய சத்திமேல் நிற்கிறது. மாயையினிடத்துக் கலக்கத்தால் பகற்காலமாகிய சிருட்டி காலத்தில் அந்தச் சத்தி தொழிற்படுகின்றமையாலும், இராக்காலமாகிய பிரளயகாலததில் மாயையினிடத்துத் தொழிற்பாடின்றி யிருக்கின்றமையாலும் அந்த இச்சாசத்தியே நிச்சயமாயிருக்க ஈசுவரன் எதற்காக வேண்டும் (மோக்ஷ. சூ. 15—17) என்று சான்றோர் பிறர் கூறுவதாக எடுத்தோதுப.

7. கன்மமே—உ. வே.

21. எனில் அது கோதில் அசேதனப்—கன்மமே கருத்தாவாக அமையுமென்பா யாயின், அது, குற்றமற்ற [1] அசேதனமல்லவோ?

22—25. (அருமறை........................இசையினுேனே) சாந்தன் உருவிலி—சாந்தனுகிய சிவன் [2] நிட்களமாயிருப்பர்; ஒளிதிகழ் சதாசிவன் அருவுரு—பிரகாசம் விளங்கிய சதாசிவ தேவர் [3] நிட்கள சகளமாயிருப்பர்; அவிர் ஈசன் உரு—விளங்குகின்ற மகேசுரதேவர்

---

1. கர்த்ருத்வம் ஹி தத்ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரயோஜகத்வ மபேக்ஷதே" என்று பராக்கியம் கூறுவது காண்க. கருமம் கருத்தாவாதல் கூடா தென்பதை "எல்லாத்தொழிலும்" (ஞானு. 59) என்ற திருவக வலால் வற்புறுத்தியுள்ளா ராகலின், ஈண்டுக் கோதில் அசேதனம் என்றெழிந்தார். இவ்வாறே, மோக்ஷகாரிகைக்கு (சூ. 17) உரைகண்ட பட்டராம கண்டர், "சடத்திற்குத் தானுகவே தொழிற்படவும், தொழிற்படாமலிருக்கவும் சாமர்த்தியம் கிடையாதென்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது; ஆகையால், வேறு வழியாகப் பொருந்தாதது கொண்டு முற்றறிவுடன் கூடின பரமேசுவரனே மாயையைத் தொழிற்படுத்தும் விஷயத்தில் கருத்தாவாவன்" என்று கூறுவது ஈண்டுக் குறிக்கத்தக்கது.

2. சத்திகளின் தொழிற்பாடு சிறிதுமின்றித் தன்பால் ஒடுங்கிநிற்பச் சாந்தமாயிருக்கும் இலய சிவனேச் சாந்தனென்றும் நிட்கள னென்றும் கூறுபவாதலின், சாந்தனுகிய சிவன் நிட்களமா யிருப்பர் என்றுர்; ஸந்த்யாயம் ஸந்த்யோபாயஸ்வாத்யேத்ராமாதிக்ரியா வ்ருதா: । ஶிவ ஸமாவதிஷ்டேத நிஷ்கள ஸ்த்வஸமாவத: ॥ (1,22) எனப் பௌட்கரம் கூறுதல் காண்க. இவ்வாறே நிட்களம் சகளம் நிட்களசகளம் மூன்றையும் சுப்பிரபேத மென்னும் ஆகமம், "தத்வஶீர்ஷே யஜேந் நிஷ்களம் ஸகலாகலம் । ஸகலம் து யஜேந் நித்யம் வியந்தே விஶேஷத:" என்பது முதலிய சூத்திரங்களாற் கூறுவது காண்க.

3. சகளநிட்களமாயிருப்பர்—உ. வே.

சகளமாயிருப்பர்; ஏந்திய கொள்கை இசையினன்—[1]இவர் [2]மூவரையும் தமக்குச் சுதந்திரத் திருமேனியாகக் கொண்ட கோட்பாட்டையுடைய கீர்த்தியையுடையோனாகிய பரமசிவனே கருத்தா; என்று இனிது அருமறை அறையும்—இனிதாக அரிய ஆகமங்கள் [3]சொல்லா நின்றன எ-று.

மதி, சின், மற்று—அசை.

---

1. மேம்பட்ட கோட்பாட்டையுடைய கீர்த்தியாலே திவ்யாகமங்கள் நிச்சயமாக இவர்கள் மூவரும் கருத்தாக்களென்று சொல்லா நின்றன என்றவாறு—செப்பறையேட்டில் கண்ட உரைவேறுபாடு.

2. சிவன், சத்தி, சதாசிவன், மகேசுரன், வித்தியேசுரன் என ஐவராகக் கூறவேண்டியிருக்க, ஈண்டு சத்தியைச் சிவத்துள் அடக்கியும், சுத்தவித்தையை ஈசுரத்துள் அடக்கியும் கூறலால், இவர் மூவர் என்று ஓதுகின்றார். "சிவம் சத்தி சதாசிவம் ஈசுரம் சுத்தவித்தை என்னும் இவை ஐந்தும் இலயம் போகம் அதிகாரமென மூன்றாயடங்குதல்பற்றிச் சுத்த தத்துவ மூன்றென்றும், சிலவற்றிற் சிவம் சத்தி சதாசிவ மூன்றுஞ் சிவனால் அதிட்டிக்கப்படுதலின் ஒன்றாக வைத்து, ஈசுரமும் சுத்தவித்தையும் அனந்ததேவர் முதலியோரான் அதிட்டிக்கப்படுவன என வேறுவைத்தெண்ணி மூன்றென்றும், அதிற் சிலவற்றின் ஈசுரமும் சுத்தவித்தையும் சிவன் ஏவல்வழி நிற்போரான் அதிட்டிக்கப்படும் தன்மையான் ஒன்றென வைத்து எண்ணி நான்கென்றும், சிலவற்றிற் சத்தி தத்துவம் சிவதத்துவத்தின் வேறன்மையான் ஒன்றென வைத்தெண்ணி நான்கென்றும் கூறப்படும்; வகையான் அங்ஙனம் கூறினும் விரியான் ஐந்து என்றலே அவற்றிற்கெல்லாம் கருத்தாகலின் மாறுகோளின்மையுணர்க"—சிவ. பாடியம் சூ. 2. அத். 2.

3. இவ்வாறு ஆகமங்கள் மூவராகக் கூறும் திறத்தை அகோர சிவாச்சாரியார், தத்துவத்திரைய நிர்ணயவுரையில் 'நூல்களில் அதிகார சிவம், போக சிவம், இலய சிவமென்னும் சிவபேதங்கள் காரிய பேதம் பற்றி உபசாரமாகக் கூறப்பட்டனவேயன்றி உண்மையிற் கூறப்படவில்லையென்றும், ஈசுவரன், சதாசிவன் சாந்தன் என்னும் பேதமும் காரிய தேசம்பற்றியே சம்பவித்தன என்றும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க" என்று கூறுகின்றார்,

அகவல் 63

பஞ்ச கிருத்திய பதி அவிகாரி.

அடையான் விகார [1]மாயினுஞ் சுடரவன்
சுடர்வீழ் தாமரைத் தோடினி தலர்த்தவும்
மற்றவை குவிப்பவு முலர்த்தவும் கொற்றக்
கிரணத் ததுவென வரணமில் கூற்றின்
முரண்டொலை யொருவனு முரியாச் சத்தியின்
அண்ட ரண்டமற் றெண்டர லிடைவ
செய்தக் கண்ணுந் [2]திரிவிலன் வெய்யோன்
இலங்குகதி ரீரமட் [3]டிரளை மெழுகை
நலங்கொளக் கரைத்து நவையற வலித்தற்
கொன்றே போலச் சென்றகல் பறியாச்
சத்தியிற் பிணித்தற் கப்பிணி யவிழ்த்தற்
கன்ன சத்தி [4]யறியிற் பன்னுவம்
பொருவொடு போகா வொளியொடு பொருந்தி
அளவற வகன்று விளைவதோர் சலனம்
இன்றி யென்று நின்றுங் கொன்று
மறைப்பதை யின்றி யுறப்பெருத் தகன்ற
உருவொடு செறியாது [5]வெருவரு மராகம்
ஆதிய வணையா வலரைம் பூதம்
ஊர்தரு விந்துவி னோர்தர வியைந்த
செய்தியிற் [6]றிகழ்ந்தும் பிறிதிற் சிறிதும்

---

1. மல்கினும்—பா. வே.
2. செயலிலன்—பா. வே.; திரிந்திலன்—பா. வே.
3. டிரணம்; டிரணை—பா. வே.
4. யறிவிற்—பா. வே.
5. தொரு பெரு மராகம்—பா. வே.
6. செறிந்தும்—பா. வே. சிறந்தும்—பா. வே.

உய்யா தாசை யொளிமுக மெங்கணும்
ஆகி முதலிடை கடையிற் போகா
தியாவதோர் பந்தமு மிரீஇப் போவதும்
வருவது மிறந்து மேலாய் முடிந்த
[1]திருவா யெல்லை யாகி யொருவா
றுணங்கிய தரனை யிணங்கி வணங்கா
[2]விந்துவில் வைகரி யாதி விருத்தியில்
வந்தா ணவமான் மாவை மறைப்பது
போல விகாரித் தது[3]மற் றஃதெது
[4]போலு மெனிற்கட றண்கதிர் வெஞ்சுடர்
ஒட்டிய காலை யுருத்தெழு திரையின்
விட்டுய ரோதை [5]விராவுபு முற்ற
அந்தர [6]மறைவது போலப் பொங்கிய
வாறென வமோக னீறில் சத்தி
ஒன்று பலபோல நின்றியல் பெவணெனின்
வென்றி விரிச்சிகன் விரிகதிர்க் கோடையிற்
கோடலி னொன்றே யாகி யிச்சை
[7]ஆடா னாகி யாடுநன் போலப்
பலபோற் [8]றேன்ற லலர்வா ளமலன்

---

1. திருவிரி—பா. வே.
2. விந்து—பா வே.
3. மற்றெதுபோற்—பா. வே.
4. சாலு மெனிற்—பா. வே.
5. விரவி முட்ட—பா. வே.
6. மறைப்பது போல—பா. வே.
7. ஆடர் தாகி—பா. வே.
8. றேன்றல வலர்வா—பா. வே.

இச்சைசெய் சத்தி யிவணமற் றவனே
காரியத் திசைந்த பேரிசைப் பெருவலி
அறிவின் றறிவதை யொத்துப் பிறிவின்
றிருந்தொழி லிலதஃ தருந்தொழில் [1]சிவணல்
அருமறை யகத்து மூலகத் தெங்கணும்
[2]வருமறி சிந்தா மணிகற் பகமிவை
வேண்டுநர் வேண்டிய வாண்டாண் டுதவல்
அன்ன தாய வளவி லரனுடைப்
பன்ன ஞானப் படரடு பெருவலி
இலங்கிருங் கிரியையின் விதியின்
நலந்தரு காம நல்குமன் னயந்தே.

இது [3]பஞ்சகிருத்தியச் செயலால் விகாரம் கூடுமென்று வினவப் பரமசிவன் அவிகாரியாயிருந்தே ஏக சத்தியாலே பிரபஞ்ச காரியஞ் செய்வன் என்று சொல்லியது.

1—4. உரை : *(அடையான் .... அதுவென) [4]சுடரவன் விகாரம் அடையான் ஆயினும்—ஆதித்தன் அவிகாரமுடையனுயி*

---

1. சிவணலும்—பா. வே.

2. வருமற்—பா. வே.

3. இஃது அமூர்த்தனே கர்த்தா என்று சாதித்தது—பா. வே.

4. *தாமரையை அலர்த்துதல், ஆம்பல் முதலியவற்றைக் கூம்புவித்தல், பறித்துள்ளவற்றை உலர்த்துதல் முதலிய மூவகைச் செயல்களையும் தன் கிரணங்களைக் கொண்டு செய்யினும் பகலோன் விகார மடைதல் இல்லையாதலின்,* **சுடரவன் விகாரமடையான்** *என்றார்; இக்கருத்தையே, "தோற்றுவித் தளித்துப் பின்னும் துடைத்தருள் தொழில்கள் மூன்றும், போற்றவே யுடைய னீசன் புகுந்தது விகார மென்னில், சாற்றிய கதிரோ னிற்கத் தாமரை யலரும் காந்தம் காற்றிடுங் கனலை நீரும் காந்துடுங் காசினிக்கே"* (சிவ. சித். **1 : 33**) என்று அருணந்தி சிவனும், *"விகாரங்கள் மருவான் வானின், முந்திரவி யெதிர்முளரி யலர்வுறமொன் றலர்வான்,*

னும்; சுடர்வீழ் தாமரைத்தோடு இனிது அலர்த்தவும்—[1]ஆதபத்தை விரும்புதலையுடைய தாமரை மொட்டை இனிதாக மலர்விக்கவும்; மற்றவை குவிப்பவும்—ஆம்பல் முதலான ஏனைப் புட்பங்களை மொட்டிப்பிக்கவும்; உலர்த்தவும்—பறித்த புட்பங்களை [2]உணத்தவும்; [3]கொற்றக் கிரணத்து—அவனது கீர்த்தியையுடைத்தாகிய கிரணத் தாலே [4]யாம்; அது என—அதுபோல;

முகையாமொன் றென்றலரு முறைபினுமே" (சிவப். 17) என்று உமாபதி சிவனாரும், "சீலமோ திரிவில்லை கதிரோன் முன்னர்ச் செய்தி கமலாதிகள்பாற் றெரிந்து கொள்ளே" (சிவநெறி 34) என்று சிவாக்கிரயோகிகளும், "உருக்குதல் நவனீதாதி யுலர்த்துத லீரமண்ணும், விரிக்குதல் கமலமாதி வெறிகமழ் குவளை மற்றும், சுருக்குத லென்ற விந்தத் தொழில் வித மில்லா னேனும், அருக்கனேயவற்றிற் கேது சடச்செயற் கனுதி முத்தன்" (சிவதரு. சிவஞானயோக 12) என்று மறைஞானசம்பந்தரும், "பரமசிவனும் தான் ஒருவிதமான விகாரமில்லாதவனாயிருந்தும், மேலே கூறப் பட்ட முறையாகத் தோன்றுவனவாயும் அவத்தை வேறுபாட்டால் உண்டானவையாயும் இருக்கும் படைத்தல் முதலிய காரியங்களைச் சூரியன் விகாரமற்றவனாயிருந்து தாமரைகளை மலரச் செய்வது போலச் செய்கின்றான்" (இரத். சூ. 308. 9) என்று சீகண்டரும் கூறுதல்காண்க. இக்கருத்தையே பௌட்கரமும்,"

யதா தூ꞉ வஜ்ஜம் நித்யம் ஶோஷணாதிஹி ।
கரோதிவேதரஸாயகத்வாவ்யஹதே தத்ர ததாஶிவ꞉ ॥

(1. 17) என்று கூறுகிறது.

1. ஒளியையுடைத்தாகிய தாமரைமொட்டை—உ. வே.

2. உலத்தவும்—உ. வே.

3. சுடரவன் சத்தியாய் மலர்வித்தல் முதலிய மூவகைத்தொழில் களையும் செய்து அவற்கு அழியாப் புகழைப் பயத்தலின், கொற்றக் கிரணம் எனச் சிறப்பித்தார். இனி, வானிலும் மண்ணிலுமுள்ள ஏனை ஒளிகளை யொடுக்கித் தன்னொளியே திகழ நிற்றல்பற்றி இவ்வாறு கூறினாரென்றுமாம்.

4. செய்யாநிற்பன்—உ. வே.

4—7. (அரணமில்..........திரிபிலன்) [1]அரணம் இல் கூற்றின் முரண்தொலை ஒருவனும்—பரிகாரமில்லாத கூற்றுவனுடைய வலியைக் கெடுத்த பரமசிவனும்; முரியாச் சத்தியின்—[2]கெடாத சத்தியினாலே; அண்டர் அண்டம் மற்று எண்தால் இடைவ செய்தக்கண்ணும்—தேவருலகமும் மற்றும் எண்ணிறந்த அண்டங்களும் செய்தானேயாயினும்; திரிபிலன்—அவிகாரியாயே இருப்பன்

7—11. (வெய்யோன்...............அவிழ்த்தற்கு) வெய்யோன் இலங்கு கதிர் ஈரமண் திரளை நவையற வலித்தற்கு—இந்த ஆதித்தனுடைய விளங்குகின்ற [3]ஒளியானது ஈரமண்ணின் திரளைக் குற்றமற வலிக்கப் பண்ணவும்; மெழுகை நலங்கொளக் கரைத்து—வலியுண்டான மெழுகை [4]நன்றாக உருக்கவும்;

---

1. உடம்பையுடைய உயிர்கள் எத்துணை வலிவுடையவாயினும், கூற்றுவன் முன்னின்று வேறலரிதாகலின் அரணமில் கூற்று என்றார். பிறரும், "மருந்தில் கூற்றம்" (புறம். 3) என்ப. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் "மாற்றருங் கூற்றம்" (தொல். புறத். 24) என்பது காண்க. ஈண்டுக் குறிக்கப்படுவது மார்க்கண்டற்காக யமனைக் காய்ந்த வரலாறு.

2. சுடரவன் கிரணத்தைக் கொற்றக் கிரணம் என்றாராகலின், அதற்கியைய, இறைவன் சத்தியை, முரியாச் சத்தி யென்றார். மோக்ஷ காரிகை யுடையாரும். "பரமசிவனுடைய சத்தியொன்றே சருவ ஞானக் கிரியா ரூபமாக விருக்கின்றது" (சூ. 25) என்பர். அவர் சிவனென்னும் சூரியனுடைய சத்தி ரூபமான கிரணத்தால் விளக்குஞ்செய்யப்பட்ட அறிவென்னும் கண்ணால் ஆன்மா சிவனைப் பார்க்கிறான்" (சூ. 111) என்றது கொண்டு, இவரும் சிவசத்திகட்கு முறையே சூரிய கிரணங்களை உவமம் கூறுகின்றார். மதங்கமும், "ஈசுவரத்ருஷ்டாதிஷ்டாநம் ஸஸ்வசக்தி: கிரணாதிகா" என்று கூறுவது காண்க.

3. வெயிலானது—உ. வே.

4. அழகிதாக உருகப் பண்ணவும்—உ. வே.

[1]ஒன்றேபோல—தான் ஒன்றேயாய் இருத்தல் போல; சென்று அகல்பு அறியாச் [2]சத்தியின்—[3]ஒருகாலத்தும் கூடுதலும் பிரிதலும் அறியாத ஏக சத்தியாலே ; [4]பிணித்தற்கு அப்பிணி அவிழ்த்தற்கு—[5]சிருட்டியாதி தொழில்களைப் பரமசிவன் செய்யாநிற்பன் ;

12—18. (அன்ன........அணையாது) அன்ன சத்தி அறியின் பன்னுவம்—[6]அத் தன்மைத்தாகிய சத்தி இருக்கும்படி அறிய வேண்டில் அதனைச் சொல்வோம் ; [7]பொருுவொடு போகா

---

1. இவ்வுவமையே, "எவ்வாறு சூரியனானவன் ஒருவிதமான விகாரம் அற்றவனாயிருந்தும், விருப்பு வெறுப்பற்று, மெழுகை உருகவும் மண்ணை உலரவும் செய்கின்றானோ, அவ்வாறே பரமசிவனும் தான் ஒருவிதமான விகாரமற்றவனாயிருந்தும் புண்ணிய பாவரூபமான வினைகளின் ஒப்பை அடைந்த ஆன்மாக்கட்கு மோட்சத்தையும், அந்த இருவினை யொப்பைப் பெறாத ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தத்தையும் செய்கின்றான்" (இரத். 310, 311) என்றவிடத்தும் காட்டப்படுகிறது.

2. "ஶிவஸ்ய ஸமவேதாயா ஶக்திஃ" (பௌ. 7) என்றும் "சிவனோடு பிரிக்கமுடியாத சமவாய சம்பந்தத்திலிருக்கும் சமவேத சத்தி" யென்றும் சிவ சமவேத சத்தி யென்றும் சான்றோர் கூறுவதுபற்றிச் சென்றகல் பறியாச் சத்தி யென்றார். "ஆணையின் நீக்கமின்றி நிற்கும்" (சிவ. போ. சூ. 2) என்பது நினைவு கூர்க.

3. ஒருநாளிலே—உ. வே.

4. மாயாமல காரியமாகிய உடல் கருவி யுலகுகளால் பிணிப்புண்டாலன்றி ஆன்மாக்களுக்குப் போக நுகர்ச்சியும் மல நீக்கமும் கைகூடாவாதலின், ஆன்மா உடம்பிடை யுலகில் தோன்றுதல் நிலைபெறுதல் முதலிய செயல்களைப் பிணித்தல் என்றும், ஒடுக்குதலைப் பிணியவிழ்த்தல் என்றும் கூறுகின்றார். "மன்னிய புத்தி முத்தி வழங்கவும் அருளான் முன்னே, துன்னிய மலங்களெல்லாம் துடைப்பதும் சொல்லலாமே" (சிவ. சித். 1:36) என்று ஆசிரியர் அருணந்தி சிவனாரும் கூறுமாறு காண்க.

5. சிருட்டியும் திதியும் சங்காரமும்—உ. வே.

6. அத்தன்மையாகிய சத்தி; அத்தன் றன்மையாகிய சத்தி—உ. வே.

7. எனை ஞாயிறு திங்கள் முதலிய ஒளிப் பொருள்களால் உவமித்துக் கூறமுடியாத பேரொளியுடைமை தோன்ற, பொருுவொடு போகா

ஒளியொடு பொருந்தி—உவமையில்லாத மகத்தான பிரகாசமாய்; [1]அளவற அகன்று—அளவில்லாத சருவ வியாபியாய்; விளைவதோர் சலனம் இன்றி—தனக்கு உண்டாவதொரு விகாரமின்றி; அன்றும் நின்று—நித்தியமாய்; ஆங்கு ஒன்றும் மறைப்பதை யின்றி—அவ்விடத்தே ஒரு பதார்த்தத்தான் மறைக்கப்படாததாய்; உறப் பெருத்து அகன்ற—மிகவும் பெருத்து விரிந்திராநின்ற; உருவொடு செறியாது—உருவமுடையதன்றாய்; வெருவரும் அராகம் ஆகிய அணையாது—நல்லோராலே [2]வெருவப்பட்ட இராகத்துவேஷ முதலானவற்றோடு இசையாததாய்க் [3]காண் இருப்பது; இது சிவசத்தியின் சொரூபவிலக்கணம்[4].

ஒளியொடு பொருந்தி என்றார். இச்சத்தி, “பிறபொருளைத் துணையாகக் கொள்ளாது; அதுபற்றியே சுயம்பிரகாசமானது” (சூ. 183) என்றும், “இந்தச் சிற்சத்தியானது ஒளி ரூபமாயும், சடப்பொருளாகாது அறிவுடைப் பொருளாயும் இருப்பதால் உண்டு பண்ணப்படுவதில்லை” (சூ. 194) என்றும் இரத்தினத்திரயம் கூறுவது காண்க. பௌட்கரம், “ஶக்திர் த்³ருக்க்ரியாவிஸ்வாவஸா சேதீ சேதித்ரீ ரௌத்ரீ” என்று கூறும்.

1. ஈண்டுக் கூறப்படும் அளவற வகறல், சலனமின்மை, நிலை பேறுடைமை, மறைப்பின்மை, பெருமை, உருவின்மை, அராகமாதிய வளையாமை என்பனவற்றை இரத்தினத்திரயமுடையார்,

நித்யவ்யாபகஶேஷகார்யாணாம் காரணத்வாத்யேஶ்வர:
ஸ்வேச்சகாரணஸந்த்யக்த்வா ஹவிஶேஷ வஶிஷ்யதே ॥
ததாஹிதாம் ஸர்வஶக்த்ய ஸம்பாத்ய ஸாஸ்வதீ।

என்பது முதலியவற்றால் விளக்குகின்றார்.

2. வெருவப்படத்தக்க—உ. வே.

3. இது அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

4. “கிரியா ஞானசொரூப மாயிருக்கிற சிவ சத்தியின் இலக்கணம் கூறினார்; இனி, இவ்வாசிரியர் இச் சிவசத்தி, கிரியாஞானரூப மான இரண்டாம் என்றும், இவ்விரண்டனுள் ஞானசத்தியால் அறிவதும், கிரியாசத்தியால் உலகினைச் செய்வதும் செய்கின்றான் என்றும் கருதுபவ ராதலின், அதற்கேற்பக் கிரியாசத்தி தொழிற் படும் திறத்தை இது முதல் கூறுகின்றார்” என்றொரு தொடர் இங்கே ஏடுகளில் காணப்படுகிறது.

18—26. (அலர்........நுணங்கியது) அலர் ஐம்பூதம்—அந்தச் சத்திதான் விரிந்திருக்கின்ற [1]பஞ்சபூதங்களுக்கும் உபாதானமான மகா மாயையை; ஊர்தரு விந்துவில் நேர்தர இயைந்த-பிரேரிப்பதான [2]சிவதத்துவத்தில் அழகிதாகப் பொருந்திய; செய்தியின் திகழ்ந்தும்—பஞ்ச கிருத்தியங்களிலே [3]பிரகாசித்தும்; பிறிதிற் சிறிதும் [4]ஆசை உய்யாது—இக் கிருத்தியமன்றி வேறு பதார்த்தமில்லாமையாலே மற்றொரு தொழிலில் யாதும் ஆசையின்றியே; எங்கணும் ஒளிமுக மாகி—சர்வதோமுகமாய் விளங்கி; முதல் இடை கடையிற் போகாது—முதல் நடு இறுதி யின்றியே; யாவதோர் பந்தமும்

---

1. பஞ்சபூதங்களும் தோன்றும் படிக்கு உபாதானமான அசுத்த மாயையை ஐம்பூதம் என்றது அன்மொழித் தொகையாகு பெயர்— பெருமண்டூர்ப் பிரதி.

2. இச்சிவதத்துவ நிகழ்ச்சியை இரத்தினத்திரய முடையார் பிறர் மதம் கூறும் முறையில்வைத்து, "அந்த ஐந்து சிவதத்துவங்களிலும் மகான்களான விஞ்ஞான கேவலர்களுக்குப் பரமசிவன் தன்னை விட்டுப் பிரியாத கிரியாசத்தியால் விசித்திரங்களான புவனங்களையும், இயல்பாகவே அழகுவாய்ந்த நாயகிகளையும், மிகுதியான போகங்களையும், அப்போகங்களுக்குச் சாதனங்களான அழிவற்ற தனுகரணங்களையும், நாத முதலியவற்றையும் தோற்றுவிக்கின்றார்" (சூ. 103 : 2) என்று எடுத்தோதுகின்றார்.

3. முதல்வன் தனது சத்தியைக் கொண்டு பஞ்சகிருத்தியம் செய்வன் என்பதை, மிருகேந்திரம்,
"ஸஊஸம விபுர்ஹாநேந கரணேநாத்மஸம்ஸ்திதா।
கரோதி ஸர்வதாக்ருத்யம் யதாயதாவஸ்த்யதே॥"
(4.1) என்று கூறுதலாலும் அறியப்படும்.

4. சிற் சத்தியாதலின் ஆசை உய்யாது என்றார். இந் நிலை இலயாவத்தைக் கண்ணதாம்; இதனைப் பௌட்கரம்,
"ஸமாவஸ்தாம் யதாவஸ்தா ததோதாவஸ்ந ரூபிணீ।"
(1. 40) என்றும், ஒளிமுகமாகி யிருத்தலை,
"ஜ்ஞாநக்ரியாநிகாரஸாவி மிஷ்ராநிதேஷா ஷிதவ்ரஹா।
ஸாவராஹி ஃவீஸவ் வம்யயெஸ விவஜிதா॥"
(1 ; 39) என்றும் கூறுகின்றது.

இரீஇ—சருவ பந்தங்களையும் ஒழிந்து; போவதும் வருவதும் இறந்து—போக்குவரவின்றியே ; மேலாய் முடிந்த [1]திருவாய் எல்லையாகி—எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் மேலாய் முடிவான நாதபரியந்தம் தேடக் கிடையாத செல்வம் மிகுந்த எல்லையாய் ; [2]ஒருவா நுணங்கியது—[3]நீங்காத [4]சூக்குமமானதாய் ;

26—29. (அரனை............விகாரித்தது) அரனை [5]இணங்கி—பரமசிவனுடனே கூடி ; [6]வணங்கா விந்துவில்—கெடாத [7]சுத்தமாயை

---

1. துக்கமென்பதேயின்றி இன்பமே நிறைந்த நிலையாதலின், மேலாய் முடிந்த எல்லை என்று ஒழியாது, திருவாய் எல்லை என்றார்.

2. ஒருவாது எனற்பாலது ஈறு கெட்டு நின்றது.

3. "இந்தச் சத்திகளைவிட்டுச் சிவன் நீங்கியிருப்பன் ; அஃதாவது அவை தொழிற்படாது தன்பால் ஒடுங்க நிற்பன் : அச்சத்திகளோ சிவனைவிட்டுத் தனித்திருப்பதில்லை" என்று இரத்தினத்திரயம் கூறுகிறது.

4. சூக்குமமாய்க் கொண்டு ; சூக்குமமாகிய—உ. வே.
"शक्तिर्व्यक्तिव्यपाधारमरीचिर्निर्व्यपायिका ।
नित्योदिता नवस्विन्ना निष्कला सर्वदर्शिनी ॥
निरावरणनिष्कम्पनिर्व्याघातनवैभवा ।
विविधोपाधिसंभेदविवर्जितनिरोधया ॥
ज्ञानादिप्रभवादिर्द्रव्यव्यक्तपटीयसी ।
परानपेक्षा नन्याद्यप्रकाशा सर्वतोमुखी ॥
सूक्ष्मात्सूक्ष्मरहिता सर्वसंबन्धदेनः ।
काष्ठानिष्ठा परावस्था वस्तुनो नित्यवासना ॥
मतिरेव मतां ज्ञानमहिमा परमेष्ठिनः ।"
என்பது (சிவாக்ர. 186) இரத்தினத்திரயம்.

5. இணங்குதல் கூடுதற் பொருட்டு ; " இணக்க மறிந்து இணங்கு " என்றாற்போல.

6. வணங்காமை, "வணங்கிய சாயல் வணங்கா ஆண்மை" (பதிற் 48 : 9) என்புழிப் போல.

7. சிவ தத்துவத்தினுடைய. உ. வே.

யினுடைய பிரவிருத்தியில் தோன்றிய ; [1]வைகரியாதி—வைகரி மத்திமை பைசந்தி சூக்குமை என்னும் நால்வகை வாக்கையும்; விருத்தியில் வந்து—விருத்தியுறத் தோற்றுவிக்கும் காரணத்தினுல் வந்து [2]; ஆன்மாவை ஆணவம் மறைப்பது போல [3]விகாரித்தது-சூக்குமமான ஆன்மாவை ஆணவமலம் மறைப்பதுபோலச் சிருட்டி காலத்திலே அந்த விந்துவைக் கலக்காநிற்கும்

29—34. (மற்று........பொங்கியவாறெனை) அஃது எதுபோலும் எனில்—அச்சத்திதான் எதுபோலக் கலக்குமென்னில் ; தண்கதிர் வெஞ்சுடர் ஒட்டிய காலை—சந்திராதித்தர் கூடிய ஞான்று ; கடல்—

---

1. "விந்துத் தான் பால் வைகரியாதி...மூக்கிடும்" (சிவ. சித். 1 : 19) என்று அருணந்தி சிவனுரும் கூறுவர். பவுட்கராகமமும் வைகரியால் வாக்குகள் சுத்தமாயையிலிருந்து தோன்றுவனவே என்பதை பிந்து படலத்தில் விரிவாய்க் கூறுகிறது.
ஜாயதெ உயாபகஃ ஸூக்ஷாவதஆகெ யதாஹியதெ ।
ஸவிநூஃ வாநாதாவெ்யா நாடிஸிம்ஹணு காரணஃ ॥
என்று இரத்தினத்திரயம் (சிவாக். பக். 200) கூறுகிறது.

2. "வாக்கு நான்கு வகையில் சோத்திரவிடயமான முட்டையினின்று மயிற் குஞ்சு புறப்பட்டாற் போன்ற பிருதிவியின் கூறுகிய வைகரியும்......அப்பு முதல் புருடன் வரையான தத்துவத் துக் காகிய மத்திமையும், ...முதல் மாயை வரையான தத்துவத்துக் காகிய பைசந்தியும், சுத்த வித்தை முதலான சுத்தாசுத்த அத்துவாவுக் காகிய சூக்குமையும் இவை தோற்றுவித்தல் காரணமாக வந்து" என இப்பகுதி செப்பறையேட்டில் சிதைந்து காணப்படுகிறது.

3. இச்சாஞானக் கிரியாரூபியான ஆன்மாவை அசேதனம் கிடப்பித்து விகாரம் எய்துவிப்பது போலக் காரணரூபமாயிருக்கும் விந்துவைக் கலக்கிக் காரியப் படுத்துவது பற்றி விகாரித்தது என்றார் ; "கெடுப்பதூஉம் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றாங்கே, எடுப்பதூஉ மெல்லாம் மழை" (குறள் 20) என்புழிப்போல மறுதலைத் தொழிலுமாம்.
வதஸொ்ாவாதபஹஸா யாஹிவஷாவத ஹிஷாணவஃ ।
வெவரீ ஜஸ்ா ஹிவ்யா வஸ்ஷீ ஸஷுஸ்ஸஂஜீதஃ ॥
என்று இரத்தினத்திரயம் கூறிற்று.

சமுத்திரமானது ; உருத்தெழு திரையின் விட்டுயர் ஓதை—[1]பயங்கரமாக எழுகின்ற அலைகளினாலே மிகவும் உயர்ந்து ஆரவாரிக்கின்ற ஆரவாரம் ; அந்தரம் விராவுபு முற்ற மறைவது போலப் பொங்கிய வாறென—ஆகாசத்தின் மேற்கலந்து அதன் இடம் முழுதும் மறைத்தாற் போலச் [2]சத்திக்கின்ற [3]தன்மையாயிருக்கும் ;

34—40. (அமோகன்........இவணம்) அமோகன் ஈறில் சத்தி ஒன்று பல போல நின்று இயல்பு—[4]மோகமில்லாதவனாகிய பரமசிவனுடைய முடிவில்லாத சத்தியாகிய ஏக சத்தியே கிரியாபேதத்தாலே திரிவிதமாக நின்று [5]இயற்றும் இயல்பு ; எவண் எனின்—எவ்வண்ணம் என்னில் ; வென்றி விருச்சிகன் விரிகதிர் கோடையிற் கோடலின்—வெற்றியையுடையனாகிய ஆதித்தனுடைய விரிந்த கிரணம் மெழுகை நெகிழ்க்கவும் ஈரமண்ணின் நீரை வாங்கவும் ; ஒன்றே யாகி—ஏக சத்தியாகி ; இச்சை ஆடானாகி—இராகத்துவேட

---

1. கர்ச்சித் தெழுகிற—உ. வே.
2. கோஷித்த வாறுபோல—உ. வே.
3. "எவ்வாறு சமுத்திரமானது சூரியனுடைய சந்நிதானத்தில் சந்திரனுடைய சேர்க்கையால் அசைகின்ற அலைகளால் ஆகாயத்தைச் சத்திக்கச் செய்து விகாரத்தை அடைகின்றதோ, அவ்வாறே விந்துவும் புதிதான விசேடத்தால் வியாபிக்கப்படாத பரமசிவனுடைய சந்நிதானத்தில் அழிவற்றதாயும் பரமசிவனுடைய மகிமை ரூபமாயுமுள்ள சிற்சத்தியின் சேர்க்கை விசேடத்தால் அணுசம்பந்தமான அறிவென்னும் ஆகாயத்தை விசித்திரங்களான நாத முதலிய விருத்திகளால் அடிக்கடி நிறையச் செய்து விகாரத்தை அடைகிற தென்பதாம்" (இரத். 185—7).
4. "சிவனிடம் சமவாய சம்பந்தத்திலிருக்கும் சத்தியானது ஒன்றே யாகும் ; அஃது உபாதி வேறுபாட்டால் இலயம், போகம், அதிகாரம் என்னும் மூன்று தருமத்துடன்கூடி மூன்று விதமாய் இருக்கின்றது" (இரத். 180) இலய முதலிய அவத்தைகட்கு இச் சத்தி காரணமென்பதைப் பௌட்கரம்,
ஶயாதிகொ வ்யஂஹெஃ ஶக்திதஸ்ய தஹ்ஸிதஃ।
ஶிரஃகெஷாஹொயதஸஂஹொ ஸ்ஹகெரெவ வ்யவதிஷ்தஃ॥
(1 : 38) என்று கூறுதல் காண்க.
5. இயற்றுகை இயல் பென்னுமிடத்து—உ. வே.

மற்றிருக்கவும்; ஆடுநன் போல—இவை உடையனுகத் தோன்றிஞற் போல; [1]அலர் வாள் அமலன் இச்சை செய் சத்தி—விரிந்த பிரகாசத்தையுடைய பரமசிவனுடைய ஏக சத்தியாகிய இச்சாசத்தியே; பல போல் தோன்றல் இவணம்—பல போலத் தோன்றுவது [2]இவ்வண்ணமாய் இருக்கும்;[3]

---

1. அலர்தல் இப்பொருட்டாதலை "அலர்கதிர் ஞாயிற்றைக் கைக் குடையுங் காக்கும்" (அறநெறி 19.) என்பதனுலும் அறிக.

2. "எவ்வாறு ஒரே சூரியனுடைய சத்தியானது நீரைக்கொடுத்தல் இழுத்தல் என்னும் காரிய வேறுபாட்டால் வேறு பாட்டை அடைந்திருக்கின்றதோ, அவ்வாறே விவர்த்தமற்றதாயும், பலத்துடன் கூடியதாயும் உள்ள சிவசத்தியும் தான் ஒன்ருயிருந்தும் காரியவேறுபாட்டால் வேறுபாட்டையடைகின்ற தென்பதாம்." (இரந். 188 : 9) அருணந்தி சிவனும் "சத்திதான் பலவோ வென்னிற் ருென்றே அநேகமாக வைத்திடும் காரியத்தான்" (சிவ. சித். 1 : 61) என்று கூறுவர். ஈண்டுப் பன்மையாகக் கூறிய சத்தி வகைகளைச் சிவஞான முனிவர், பாடியத்தின்கண், "தீயின் சத்தியொன்றே சுடுதல் அடுதல் முதலிய தொழில் வேறு பாட்டால், சுடுஞ்சத்தி, அடுஞ்சத்தி என்றற் ருெடக்கத்துப் பல வேறு வகைப்படுமாறுபோல, சிவசத்தியொன்றே காரிய வேறு பாட்டாற் பராசத்தி, திரோதானசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி எனப் பஞ்ச சத்திகளாயும், முறையே ஐந்தும் நான்கும் எட்டும் பதின்மூன்றும் எட்டுமாகிய கூறுபாடுடைய, ஈசான முதற் சத்தி யோசாத மீருகிய (ஈசானி, பூரணி, ஆர்த்தி, வாமை, மூர்த்தி என்ற) பஞ்சசத்திகளாயும், ஆரணி சனனி முதலிய மூவகைச் சத்திகளாயும், நிவிர்த்தி பிரதிட்டை முதலிய பஞ்ச சத்திகளாயும், வாமை, சேட்டை முதலிய அட்டசத்திகளாயும், பரவாகீசுவரி, அபரவாகீசுவரி, மனோன்மணி, மகேசை, உமை, திரு, வாணி என்று எழுவகைச் சத்திகளாயும் அத்தியான்மிகமான உன்மனே சமனே முதலிய கலைகளாயும் இன்னும் பலவேறு வகைப் பட்டும் நிற்கும்.........இவற்றினியல்பெல்லாம் ஆகமங்களுட் காண்க" (சிவ. பாடி. சூ. 2 : அதி. 4) என்று எடுத்தோதுவர்.

3. இப்பகுதியின் உரை, "இவையுடையனுகத் தோன்றிஞற் போல ஏகசத்தியே பல போலத் தோன்ரு நிற்கும்; விரிந்த பிரகாச முடைய பரமசிவனுடைய இச்சாசத்தி இவ்வண்ணமிருக்கும்" என்று அச்சுப்பிரதியிற் காணப்படுகிறது.

40—45. (மற்று...........வருமறி) அவன் காரியத்து இசைந்த பேர் இசைப் பெருவலி—அந்தப் பரமசிவனுக்குக் கிரியாசத்தியாய்ப் பொருந்திய பெரிய கீர்த்தியையுடைய மகா சத்தி இருக்கும்படி சொல்லின்; [1]அறிவின்று அறிவரை ஒத்து—அறிவின்றி இருந்தும் [2]அறிவுடைய பதார்த்தத்தைப் போன்று; [3]பிரிவின்று—பரமசிவனைப் பிரிதலையின்றியே; இருந்தொழில் இலது—மிக்க தொழில் இல்லாததாகி; அஃது-அது தான்; அருந்தொழில் சிவணல்—அரிய தொழில்களைச் செய்யும் இயல்பு; [4]அருமறை யகத்தும் உலகத்து எங்கணும் வரும்—அரிய வேதாகமங்களிலும் உலக நூல்களிலும் அவ்வவ்விடங்களிலே சொல்லப்பட்டுவரும்; அறி—இதனை நீ அறிவாயாக; அஃது என்போலவென்னில்,—

45—46. (சிந்தாமணி.........உதவல்) [5]சிந்தாமணி சற்பகம் இவை—சிந்தாமணியும் கற்பகமும் என்று சொல்லப்பட்ட இவை;

---

1. கிரியா சத்தியால் முதல்வன் பிரபஞ்சத்தை இயற்றுவன் என்ற கருத்தால், காரியத் திசைந்த பேரிசைப் பெருவலி என்றும் ஞானசத்தியின் வேறு என்னும் கருத்தினராதலின், கிரியா சத்தியை, அறிவின்று என்றும் கூறினர்.

2. அறிவின் றறிவரை யொத்து என்று பாடங்கொண்டு அதற்கேற்ப "அறிவினறியிருந்தும் அறிவுடையாரைப் போன்று" என உரை கூறுகிறது செப்பறை யேட்டுப் பிரதி.

3. ஞானமும் கிரியையுமாகிய சத்திகள் முதல்வனை இன்றியமையாவாகலின், பிரிவின்று என்றும், இருந்தொழில் இலது என்றும் கூறினர்.

4. இக்கருத்தையே, இரத்தினத்திரயம் என்னும் நூலும், "சாத்திரங்களாலும் உலகத்தி லுள்ளவர்களாலும் இஃது இதனுடைய காரியமென்று எந்தக் காரியம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அந்தக் காரிய மனைத்தையும் எண்ணமுடியாத மகிமையையுடைய சிற்சத்தியே செய்கின்றது" (சு. 191) என்று கூறுகிறது. எவ்விடங்களிலும்—உ. வே.

5. "எவ்வாறு மனதினால் கவர முடியாத மகிமையையுடைய கற்பக விருக்கமும் சிந்தாமணியு மென்னும் இரத்தினமும் தான் ஒரு பொருளாக இருந்து கொண்டே அநேக விதமான விரும்பப்படும் பொருள்களைப் பிறருக்குக் கொடுக்கின்றனவோ, அவ்வாறே மதிக்க

வேண்டுநர் வேண்டிய ஆண்டாண்டு உதவல்—அசேதனமாயிருந்தும் வேண்டினோர் வேண்டிய பொருளை அவ்விடத் தவ்விடத்து உதவினாற் போலவாம்[1] ;

47–50. (அன்னதாய........நயந்தே) அன்ன தாய [2]அரனுடை —அத்தன்மைத்தாகிய பரமசிவனுடைய ; படர் அடு—ஆன்மாக்களின் துக்கத்தைக் கெடுக்கும் ; பன்னு அளவில் ஞானப் பெருவலி— சொல்லுதற்கரிய அளவில்லாத மகத்தான [3]ஞானசத்திதான் ; இலங்கு

முடியாத பரமசிவனுடைய சிற்சத்தியும் ஒரு விதமான விசேடமு மற்றதாய் ஒரு பொருளாக இருந்து கொண்டே எல்லாப் பொருளையும் தோற்றுவிப்பதில் சாமர்த்தியமுடையதாகின்றது" (இரந். 192–3)

1. கிரியாசத்தியைச் சிற்சத்தி என்னாது அறிவின்று என்றும், அறிவின்றாயினும் அறிவதை யொத்து அருந்தொழில் சிவனும் என்றும், அஃது என போல வென்னில், சிந்தாமணி கற்பகம் இவைபோல என்றும் கூறிய கருத்துக்கு அடிப்படையான கிரியாசத்தி சடம் என்பதனைச் சிவஞான முனிவர், "சைவாகமங்க ளெல்லாம் சுத்தமாயையைத் தாதான்மிய சத்தியன்று, பரிக்கிரக சத்தி யென்று ஓதுதலின், அவற்றொடு முரணுதலானும், தாதான் மிய சத்தி சித்தாவதன்றிச் சடமாதல் பொருந்தாமையானும்,கிரியா சத்தி ஞானசத்தியின் வேறன்மையானும்.........அது பொருந்தா தென மறுக்க" (சிவ. பாடி. சூ. 2. அதி. 2. முதற்காரண முடிபு) என்பர்.

2. அரனுடை ஞானப்பெருவலி, படர் அடு ஞானப் பெருவலி, பன்னு அளவில் ஞானப் பெருவலி யென இயையும்.

3. இந்த ஞானசத்தியின் இயல்பை அருணந்தி சிவனர், "சத்திதான் பலவோ வென்னிற் றொன்றே யநேகமாக, வைத்திடுங் காரியாத் தான் மந்திரி யாதிக்கெல்லாம், உய்த்திடு மொருவன் சத்தி போலா னுடைய தாகிப், புத்தி முத்திகளை யெல்லாம் புரிந்தவ னினைந்த வாறும் ; சத்திதன் வடிவே தென்னில் தடையிலா ஞானமாகும், உய்த்திடு மிச்சை செய்தி யிவைஞானத் துளவோ வென்னின், எத் திற ஞானமுள்ள தத்திற மிச்சை செய்தி, வைத்தலான் மறைப்பில் ஞானல் மருவிடும் கிரியை யெல்லாம் ; ஒன்றதாய் இச்சா ஞானக்

இருங்கிரியையின்—விளங்குகிற பெரிய கிரியாசத்தியினாலே; நலம் [1]தரு காமம்—[2]நன்மையைத் தருகிற போகம் மோக்கம் என்னும் [3]அபேட்சிதமான பொருள்களை; [4]நயந்து நல்கும்—மிகவும் [5]அறிவித்து அளித்து நிற்குங்காண்[6] எ. று.

மற்று, வினைமாற்று. ஓ, இசைநிறை. மன், மிகுதி.

கிரியையென்றொரு மூன்றாகி, நின்றிடுஞ் சத்தி யிச்சை யுயிர்க் கருள் நேசமாகும், நன்றெலா ஞானசத்தி யாலளந் தறிவனாதன், அன்றருட் கிரியை தன்னா லாக்குவ னகில மெல்லாம்'' (சிவ. சித். சுபக். 81–3) என்று கூறுகின்றார்.

1. தன்பவிளைவிற்றாய காமத்தின் நீக்கி அழிவில் இன்பம் விளைக்கும் சிறப்புத் தோன்ற, நலந்தரு காமம் என விசேடித்தார்.

2. ஆன்மாக்களின் பக்குவானு குணமாக நன்மையாகத் தருகிற— உ. வே.

3. வேண்டின பொருள்களை—உ. வே.

4. ஞானமின்றிக் கிரியையும், கிரியையின்றி ஞானமும் பயனில்லை யாதலின், ஞானப் பெருவலி கிரியையின் நயந்து நல்கும் என்றார். (இரத். சூ. 127—8.)

5. கொடுத்துக்கொண்டு—உ. வே.

6. எனவே, ஞானமும் கிரியையுமாகிய சத்திகள், முதல்வனிடத்துச் சமவாய சம்பந்தம் உடைய வென்றும், கிரியை ஞானத்தின் வேறென்றும் கொள்ளின், கிரியை சடமாய் அதுவே ஏதுவாக அதனோடு சமவாயசம்பந்த முறுதலின் முதல்வனும் சடமாய் ஆகமங் களோடு முரணுதலின், பொருந்தாது எனச் சிவஞானமுனிவரும் அவர்க்கு முன்னைய ஆசிரியரும் மறுத்தனர்;
ஜ்ஞாநக்ரியாநயோ ஹேது: ஸவிசேஷாதிகாரிதி:
(பதி. : 44) என்று பௌட்கராகமம் கூறுவது காண்க.

அகவல் 64

சருவகாரண சிவன் அவிகாரி.

நார மேய நல்லுயி ரனைத்தும்
நார மன்றே நாரமின் றின்றே
நாரச் செய்தியு மன்றே நாரம்
ஆருயிர்க் கல்ல துயிரதற் [1]குதவும்
பேருப காரமு மின்றே யாயினும்
ஆருயிர்க் கபய மறன்மற் றுள்ளா
தாருயிர்க் கபய [2]மாற்றும் பேரிசை
வான்மண் டீநீர் வளியக நிறைதந்
தானு தப்புறம் படர்ந்துந் தானவை
உறைவிட னாங்கினி தளித்து [3]மிடையுந்
தானே யாகி யேனைய விளக்கி
இருவே றிசையா தொருவழிச் சிவணி
[4]இன்றி யமையாச் சிறப்பிற் றாகி
என்றுந் தானவை யொன்றா [5]வாறும்
பதங்கள் பல்கதிர் பரப்பி விசும்பினி
தியங்குங் காலை யெழுந்தினி தியற்றும்
மன்னுயிர்த் தொடக்க [6]மார்த்தாண் டற்கின்
றன்னே [7]தானு மருவிலை யமளிப்
பாய னீங்கிப் பஃறொழில் புரிகென்

---

1. குத்தகும்; குத்தரும்—பா. வே.
2. மற்றும்—பா. வே.
3. மிடையின்—பா. வே.
4. "இன்றியமையாச் சிறப்பினவாயினும்"—குறள். 961
5. வாறும், மாறும்—பா. வே-
6. மார்த்நாண்டனென்—பா. வே.
7. தயனும்—பா. வே.

[1]றேவுதிறம் படரா னேனு மேவிய
ஆதப [2]னிடத்தன் றருந்தொழில் புரியும்
[3]நீத மில்லை நீணிலத் தோர்க்கே
இன்னுங் கேண்மதி [4]யினமலர் துதைந்த
தாதுபடு கொழுநிழல் பாதவ மன்றே
மாதர் வண்டொடு சுரும்பிமிர் [5]தருநிழல்
பாதவம் படைத்தது மன்றே பாதவம்
இன்றே னீழல் [6]காண்டலு மிலமே
ஒன்றோ மற்று முண்டுமற் பெரிதே
கருந்தாது கொட்கு மிருஞ்சிலை யிரும்பை
[7]வருந்தின மறுகுமன் னென்னு தையமின்
றிருந்தாது கறங்கற் கிதனிடத் தல்லதை
பொருந்தா தென்னை விரிந்தொளி கான்று
மாதிர மனைத்து மீரேழ் புடவியும்
அளவிழைத் தளவா வண்டமும் பலவெனக்
கொட்புறு காலமு மெப்பே ருயிரும்
உருவரை யெய்தி யொன்றோடும் புணரா
தினைய காக்குங் களைக ணாகிக்
களைகண் யானெனும் விளைவற வொரீஇப்
பன்னிய வெவற்றுந் [8]தன்னமோர் குறையின்

1. றேதிறம்—பா. வே.
2. னிடத்தோன் றருந்தொழில்—பா. வே.
3. நீதி யில்லை—பா. வே.
4. இணர்மலர்—பா. வே.
5. நறு நிழல்—பா. வே.
6. கண்டது மிலமே—பா. வே.
7. வருந்தினை மறுகின்—பா. வே.
8. தன்னதோர்—பா. வே.

40. றன்றே னின்ற [1]வகாரணுற் காரணம்
என்னதென் றிசைக்குவம் யாமே யன்றே
உரையுணர் வொடுங்கின ருணர்வின்
விரையுறு கடியின் விரவி யோனே.

இது, [2]பரமசிவன், செயல்களனைத்திற்கும் காரணமாகித் தான் அவிகாரியாயிருப்பன் என்று கூறியது.

1—7. உரை: (நாரம்.........ஆற்றும்) நாரம் [3]மேய நல் உயிர் அனைத்தும்—சலத்தில் வர்த்திக்கும் பல வருக்கத்து நல்ல [4]பிராணிகளும்; [5]நாரம் அன்று—சலம் அல்ல; நாரம் இன்று இன்று—சலத்தை இன்றி அமையா; [6]நாரச் செய்தியும் அன்று—அவை

---

1. காரணு காரணம்—பா. வே.

2. சிவன் சருவத்தையும் செய்கை ஒரு காரணத்தைக் காட்டுமென்று வினவ, சிவன் செயல் அகாரணுற் காரணமாய்த் தான் அவிகாரி யாய் இருப்பானென்று சாதித்தது —பா. வே.

3. மேவிய என்பது மேய என நின்றது; "மாயோன் மேய காடுறை யுலகம்" (தொல். பொ. 5) என்றாற்போல. "நல்லுயிர் அனைத்தும்" என்றதற்கேற்ப, பலவருக்கத்து நல்ல பிராணிகள் என்றார்.

4. ஆன்மாக்களும்—உ. வே.

5. நாரமேயாயின், நல்லுயிர் எனப் பிரித்துக் கூறலாகாமையின், நாரமன்றே என்றும் நாரமல்லவாயினும் அந்நாரத்தை இன்றி யமையாவென்றற்கு, நாரமின்றின்றே என்றும் கூறினர். கூறவே அந்நல்லுயிர்கட்கு நாரம் ஆதாரமென்ற வாறாயிற்று.

6. மண்ணின் காரியமான குடம் சுடப்பட்டு உருமாறியவழி காரண மாகிய மண்ணின் வேறுபட்டுத் தோன்றுவதுபோல இந்நல்லுயிரும் நாரத்தின் வேறாயினும் அதன் காரியமாதல் கூடும் போலும் என்றெழும் ஐயமறுத்தற்கு, நாரச்செய்தியுமன்று என்றார். செய்தி-காரியம்.

சலத்தின் [1]காரியமும் அல்ல; [2]நாரம் ஆருயிர்க்கல்லது உயிர் அதற்கு உதவும் பேருபகாரமும் இன்று—சலந்தான் [3]நிறைந்த பிராணிகளுக்கு இரட்சையாமல்லது பிராணிகள்தாம் அந்தச் சலத்துக்குச் செய்யும் பெரிய உபகாரமும் இல்லை; ஆயினும்—[4] அற்றாயினும்; [5] ஆருயிர்க்கு அபயம் அறன் மற்று உள்ளாது—நிறைந்த பிராணிகளை இரட்சிக்கின்ற தான தருமத்தைச் செய்யாநின்றேன் நான் என்று இச் சலந்தான் நினையாதிருந்தும்; ஆருயிர்க்கு அபயம் ஆற்றும்—இந்த நிறைந்த பிராணிகளுக்கு இரட்சையைச் செய்யா நிற்கும்[6];

---

1. செய்தியு மல்ல—உ. வே.

2. நாரமும் நல்லுயிரும் முறையே ஆதாரவாதேயங்களாய் இயைபுற் றிருப்பினும், ஆதாரமாகிய நாரத்துக்கு அவ்வாதேயங்களாற் பயனின்மை தோன்ற, நாரம் ஆருயிர்க்கல்லது உயிர் அதற் குதவும் பேருபகாரமும் இன்று என்றார். பேருபகாரம், பெய ரளவிற்றாய சிற்றுதவி யென்பது பட நின்றது. “நீரின் றமையா துலகு” (குறள் 20) என்பதனால், நீர் ஆதாரமாதல் தெளிக.

3. அந்த உயிர்களுக்கு—உ. வே.

4. இஃது அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

5. பல்லுயிர்க்கும் தான் ஆதாரமாயிருந்தும் அது குறித்துச் சிறிதும் அகங்கரியாமை விளக்குவார், ஆருயிர்க்கபயம் அறன்மற்று உள்ளாது என்றார். ஈண்டுக் குறித்த நாரத்தை அருட்கடலாகிய பதிப் பொருள் என்றும், நல்லுயிரனைத்தும் பசுவாகிய ஆன்மாக் களென்றும் கொண்டு, நாரத்துக்குக் கூறிய இயல்பனைத்தும் பதிப்பொருட்கும் கூறிக் கொள்க.

6. இவ்விடத்தே, “இது பதியுளபோதே வேரும் பசுபாசம் இரண்டுக் கிந்தப், பதியறி வசைவுண்டாகப் பண்ணிடும் என்பதற்குத் திட் டாந்தமெனக் கொள்க” என்றொரு தொடர் அச்சுப்பிரதியில் மட்டும் காணப்படுகிறது. பதிப் பொருளும் ஆன்மாவும் வேரு யினும் அவை முறையே ஆதார வாதேயங்களாயிருத்தற்கும், பதிப்பொருள் சுபாவ நின்மலனாதற்கும் திட்டாந்தமெனக் கொள்க என்றொரு தொடர் இங்கே ஏடுகளிற் காணப்படுகிறது.

7—14. (பேரிசை..............ஒன்றுவாரும்) பேரிசை வான்—பெரிய கீர்த்தியையுடைய ஆகாயமானது; மண் நீர் தீ வளி அகம் நிறை தந்தும்—பிருதுவி அப்பு தேயு வாயுவாகிய நான்கிலும் வியாபித்தும்; ஆனாது—அமையாது; அப்புறம் படர்ந்தும்—அப்பாலும் வியாபித்தலையுடைத்தாய்; தான் அவை ஊங்கு இனிது [1]உறைவிடன் அளித்தும்—தான் அப்பூதங்கட்கு மிகவும் இனிதாக இருக்கத்தக்க இடம் கொடுத்தும்; [2]இடையும் தானே யாகி—நடுவும்தானேயாய்; ஏனைய விளக்கி—[3]அப்பூதங்களை உருத்தெரித்து; [4]இருவேறு இசையாது ஒரு வழிச் சிவணி—[5]அவை வேறு தான் வேறு எனனும்

---

1. ''அகலிரு விசும்பிற்பாயிருள் பருகி'' (பெரும்பாண் 1) என்புழி, அகலிருவிசும்பு என்றதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியார் ''தன்னையொழிந்த நான்கு பூதமும் தன்னிடத்தே அகன்று விரிதற்குக் காரணமாகிய பெரிய ஆகாயம்'' என்று உரை கூறுகின்றார்.
ஶரீரஶோஷு வ்யாவாரோ யஷிந் ஸகிந்யாணாம் ஸவெஶ꞉।
தலெஷ தா ஸு தஶோகாஶ ஜிஷ்யதாம் ஓ நிவாஸமவா꞉॥
(vi. 280) என்று பௌட்கரம் கூறுகிறது.

2. ஆகாயம் ஏனையவற்றின் இடையிருத்தலைச் சிவஞானபாடியம், ''நீரகத் தியங்கு முயிர்கட் கிடங்கொடுத்த லுண்மையான் ஆண்டு வெளியுண்டு'' என்பது பெறப்பட்டது என்பது காண்க.

3. ஏனையவற்றின் பரமாணுக்கள் வளர்ந்து உருப்பெறுதற்கு ஆகாயம் இடமாதலைப் பரிபாடல் ''கருவளர் வானத் திசையிற் றோன்றி, உருவறி வாரா வொன்ற னூழியும்'' (2 : 5, 6) என்பதனாலும் ''தன்குணமாகிய ஒலியுடனே தோன்றி உருவு காணப்படாத வளி முதற் பூதங்களின் பரமாணுக்கள் வளர்கின்ற வானம்'' என வரும் அதன் உரையாலு மறிக.

4. உருவறி வாராத பரமாணுக்கள் வளர்ந்து விளக்கமுறுங்காறும் ஆகாயத்தின்கண் வேறறிபாவா திருத்தலின், இருவேறிசையா தொருவழிச் சிவணி யென்றும், இருப்பினும் அவை ஆகாயமாகாது வேறென விளங்குதலின், என்றுந் தானவை ஒன்றுவாரும் என்றும் கூறினார்.

5. இத்தொடர் சில ஏடுகளில் இல்லை.

வேறுபாடற ஒருபடித்தாகக் கூடித் தன்னை யின்றி அமையாத [1]சிறப்பு உடைத்தாய்; என்றும் தான் அவை ஒன்றுவாறும்—ஒருநாளும்தான் அவையிற்றோடு கூடியிராதவாறு போலவுமாம்;

[2]இஃது இன்றியமையாமைக்குத் திட்டாந்தம் எனக் கோள்க.

15—22. (பதங்கன்...............நீணிலத் தோர்க்கே) பல் கதிர் பரப்பிப் பதங்கன் விசும்பு இனிது இயங்குங் காலை—தன்னுடைய கிரணங்கள் பலவற்றையும் விரித்துக்கொண்டு ஆதித்தனானவன் ஆகாயத்திலே இனிதாக இயங்கும்பொழுது; [3]இனிது இயற்றும் மன் உயிர்த்தொடக்கு[4] அம்மார்த்தாண்டற்கு இன்று—[5]இனிதாகத்தொழில்

---

1. அழகையுடைத்தாய்—உ. வே.

2. இக்குறிப்புச் சில ஏடுகளில் இல்லை.

3. உயிர்கட்குத் தாம் செய்யும் தொழில்வாயிலாகவே போகநுகர்ச்சி கை கூடுமாகலின், இனி தியற்றும் மன்னுயிர் என்றார்.

4. உயிர்கள் தமக்குரிய தொழில்களைச் செய்விதின் ஆற்ற முகத்தால் மாசொழிந்து உய்தி பெறும் பொருட்டு நாடோறும் தவறாது போந்து விளக்கம் செய்தலின், அவற்கு இவ்வுயிர்களோடு எவ்வாற்றாலேனுந் தொடர்புண்டு போலும் எனும் ஐயமறுத்தற்கு, மன்னுயிர்த் தொடக்கு அம்மார்த்தாண்டற்கு இன்று என்றார்; இவ்வாறு இயைபின்றி யிருந்தும் தம் பொருட்டு இருள்கடிந்தெழும் ஞாயிற்றை அறிஞர் தொழுகின்றன ரென்பது தோன்றவே, சான்றோரும், "பலர் புகழ் ஞாயிறு" (முருகு 2) என்றும், "உலகு தொழத் தோன்றி, வயங்குகதிர் விரிந்த வுருகெழு மண்டிலம்" (அகம் 263) என்றும், "பேராழி யுலகனைத்தும் பிறந்த கலி யிருணீக்க, ஓராழி தனை நடத்து மொண்சுடரைப் பரவுதுமே" (கலிங்க. தாழி. 7) என்றும் கூறுவாராயினர்.
"ஸகேஷூத்ர வேஷ்டாநாம் ஸஷிமெ ஙஷவகாரகஃ"
(1 : 34) எனப் பௌட்கரமும் கூறிற்று.

5. நன்காகத் தொழில்புரியும்—உ. வே. "அழகிதாகத் தொழில் பண்ணும் ஆன்மவர்க்கத் தொடக்குகள் ஆதித்தனல்ல"—இது செப்பறையேட்டிற் கண்ட உரை வேறுபாடு.

புரியும் நிலையற்ற உயிர்க்களின் தொடக்கு அந்த ஆதித்தனுக்கு இல்லை; அன்னோ—ஐயோ ; தானும் அருவிலே அமளிப் பாயல் நீங்கிப் பல் தொழில் புரிக என்று [1]ஏவுதிறம் படரானேனும்—ஆதித்தன் தானும் பெறுதற்கரிய விலையுடைத்தாகிய [2]மஞ்சத்திற் கொள்ளப் படுகின்ற சயனத்தினின்றும் எழுந்திருந்து பல தொழில்களையுஞ் செய்யுங்கோள் என்று ஏவும் முறைமையைச் செய்யானுயினும்; மேவிய ஆதபன் இடத்தன்று அருந்தொழில் புரியும் நீதம்—இச்செய லுக்குக் காரணமாகப் பொருந்திய ஆதித்தனிடத்தல்லது அரிய தொழில்களைச் செய்யும் முறைமை ; [3]நீள் நிலத்தோர்க்கு இல்லை— விரிந்த பூமியிலுள்ளார்க்கு இல்லை[4] ;

[5]இது பெத்த முத்தி இரண்டினும் பேரறிவு சிற்றறிவு இருக்கும் இலக்கணத்திற்குத் திட்டாந்தம் எனக் கோள்க.

23. இன்னும் கேண்மதி—இன்னமும் கேட்பாயாக ;

---

1. ஏவு திறம்படர்வானுயின், அவன் தோன்றுதற்கு முன்பே, "பொறி மயிர் வாரணம் வைகறை யியம்ப, யானையங் குருகின் சேவலொடு காமர், அன்னங் கரைய அணிமயி லகவ, பிடிபுணர் பெருங்களிறு முழங்க" (மதுரை. 673–6) நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் வேண்டாவாம் என அறிக.

2. விலையுடைத்தாகிய சயனத்தினின்றும்—உ. வே.

3. இக்கருத்துப் பற்றியே, இளங்கோவடிகள், "புறஞ்சிறைப் பொழி லும் பிறங்குநீர்ப் பண்ணையும் இறங்கு கதிர்க் கழனியும் புள்ளெழுந் தார்ப்பப், புலரி வைகறைப் பொய்கைத் தாமரை, மலர்பொதி யவிழ்த்த வுலகு தொழு மண்டிலம், வேந்து தலை பணிப்ப வேந்துவாட் செழியன், ஓங்குயர் கூட லூர்துயி லெடுப்ப" (சிலப். 14 : 1–6) என்றார்.

4. இதனுல், பகலோன் இருளை நீக்கித் தரும் உதவிகொண்டு உயிர்கள் தமக்குரிய தொழில் பலவும் செய்து வாழ்தல்போல, சிவசூரியன் அருளொளியால் மலமறைப்பினை நீக்கிக் கலை முதலிய தத்துவங் களைக் கிளரச்செய்வதால், உயிர்கள் அவ்வுதவிகொண்டு திருவருள் ஞானம்பெற்று உய்தற்குரிய தகுதிப் பாடுடையரென்பதும் பெறப்படுகிறது.

5. இக்குறிப்புக்கள் சில ஏடுகளில் இல்லை.

23—27 (இணமலர்............இலமே) துதைந்த தாது இணமலர் படு கொழுநிழல்—செறிந்த தாதோடே கொத்துக் கொத்தான பூக்களை யுடைய அழகிய விருக்கத்தின் நிழல்; பாதவம் அன்று—விருக் கந்தான் அன்று; மாதர் வண்டொடு சுரும்பு இமிர்தரு நிழல்—[1]காத லிக்கப்பட்ட பெடையும் வண்டும் சத்திக்கும் அவ்விருக்கத்தின் நிழல்; [2]பாதவம் படைத்ததும் அன்று—விருக்கத்தாற் படைக்கப் பட்ட தன்றாயினும்; பாதவம் இனறேல் நிழல் காண்டலும் இலம்—விருக்க மில்லையாயின் நிழலைக்காண்பதும் இல்லை;

[3]இஃது அனுதியே பரமசிவனைப் போல ஆன்மா நித்தியமாய் இருந்ததாயினும், அவனையின்றி ஆன்மா என்றொரு பொருள் உளதா தற்கு இடமில்லை என்பதற்குத் திட்டாந்தமெனக் கொள்க.

[4]இவை நான்கும் அகாரணுற் காரணமாகப் பஞ்ச கிருத்தியம் செய்தற்குத் திட்டாந்தம் அருளிய தெனக் கொள்க.

28. (ஒன்றோ................பெரிதே) ஒன்றோ—ஒன்றேயோ; மற்றும் பெரிது உண்டுமன்—இன்னமும் திட்டாந்தம் பல உள்ளன, காண்;

29—32. (கருந்தாது..................பொருந்தாது) கருந்தாது கொட்கும் இருஞ்சிலை—இருப்புத்தாளைச் சுழற்றும் பெரிய காந்தக் கல்; இரும்பை [5]வருந்தின மறுகும் என்னுது—இரும்பை வருத்திச்

---

1. அழகிய பெடையும்—உ. வே.
2. பாதவம் படைத்ததாயின், அதுபோலவே பாதவமாயிருத்தல் வேண்டுமாதலின், பாதவம் படைத்ததன்றாயிற்று. ஒளி பரவுதற் குரிய அந்நிழலிடம் பாதவத்தால் மறைக்கப்பட்டமையின் ஒளி யில்வழித் தோன்றும் இருளே நிழலாயிற்றென்க. அதனுற்ருன், பாதவமின்றேல் நிழல் காண்டலும் இலம் என்ருர்.
3. இக்குறிப்புக்கள் சில ஏடுகளில் இல்லை.
4. இக்குறிப்புக்கள் சில ஏடுகளில் இல்லை.
5. வருத்தினம் மறுகும் என்பது வருந்தின மறுகும் என நின்றது. மறுகும், கும்மீற்றுத் தன்மைவினை பிறவினைப் பொருட்டு. என்னுது—என்று கருதாது; ஆயினும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

சுழற்ற வேண்டும் என்னும் கருத்தில்லையாயினும்; ஐயமின்று இருந்தாது கறங்கற்கு இதனிடத்தல்லதை பொருந்தாது—ஐயமறப் பெரிய இரும்பு சுழலுதற்கு உரிய ஏது இதனிடத்தல்லது இல்லை;

[1]இது பரமசிவன் அவிகாரியாயிருக்கச் சத்தி சந்நிதானத்திற் பிரபஞ்சம் காரியப்படுதற்குத் திட்டாந்தம் எனக் கொள்க.

32. என்ன—இவ்வைந்து திட்டாந்தமும் போல;

32—43. (விரிந்தொளி....................விரவியோனே) [2]விரிந்து ஒளிகான்று — சருவவியாபியாய்ச் சுயம்பிரகாச முடையனாகி; [3]மாதிரம் அனைத்தும் ஈரேழ் புடவியும்—திக்குகள் பத்திலும் உலகம் பதினாலிலும்; அளவு இறைத்து அளவா அண்டமும்—[4]அளவு செய்து அளத்தற்கரிய அண்டங்களிலும்; [5]பல எனக் கொட்புறு காலமும்—வருங் காலம் செல் காலம் நிகழ் காலம் என்று சுழன்றுவரும் காலங்களிலும்; எப்பேர் உயிரும் [6]உருவரை எய்தி—

---

1. இக் குறிப்புச் சில ஏடுகளில் இல்லை.

2. 'உலகெல்லாம் சோதியாய் நிறைந்தான் சுடர்ச்சோதியுட் சோதியான்" (ஞானசம். 142 : 7) என்றும், "சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே" (திருவா. அருட். 1) என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

3. திக்குகள் பத்தாவன : வடக்கு, வடகிழக்கு, கிழக்கு, தென்கிழக்கு, தெற்கு, தென்மேற்கு, மேற்கு, வடமேற்கு என்ற எட்டும், மேல், கீழ் என்ற இரண்டுங் கூடப் பத்தாதல் அறிக. உலகம் பதினான் கென்றது, மேலேழும் கீழேழுமாகிய பதினான்கினையும்.

4. எண்ணிறந் தளத்தற் கரிய— உ. வே.

5. ஒருமை பன்மையென்னும் வழக்குப்பற்றி, மூன்றாகிய காலத்தை, பலவெனக் கொட்புறுகாலமும்" என்றார்.

6. இக்கருத்தே தோன்ற, நாவரசரும், "சேயவலகமும் செல்சார்வு மானானை" (iv. 19 : 3) என்றும், "மனத்தினுட் போகமாகிச் சினங்களைக் களைவர்" (iv. 32 : 9) என்றும் கூறுவர்.

[1]சருவான்மாக்களும் போகம் புசித்தற்குத் தான் இன்றியமையாத முற்றாட்டாகிய பொருளாய் நின்று; [2]ஒன்றொடும் புணராது— இவைகள் ஒன்றினும் தான் பற்றற்று; இனைய காக்கும் [3]களைகண் ஆகி—இத்தன்மையவாகிய உயிர்களை இரட்சித்தற்குத் தான் இரட்சகனுமாய்; களைகண் யான் எனும் விளைவு அற ஒரீஇ—இரட்சகன் யானென்னும் அகங்காரம் அறவொழிந்து; பன்னிய எவற்றும் [4]தன்னமோர் குறையின்று—இப்படிச் சொல்லப்பட்ட பொருள்

---

1. சருவான்மாக்களையும் போகம் புசிப்பித்தற்கு இன்றியமையாமைக் குத் தனக்கே முற்றாட்டாசவுரித்தாகிய பொருளாய் நின்று— இது செப்பறை யேட்டிலும் பெருமண்டூர் ஏட்டிலும் உள்ள உரை வேறுபாடு.

2. பற்றுளதாயின் தூயனல்லனாய் விடுவ ரென்பது கருத்து. இறைவனைத் திருவள்ளுவரும், "வேண்டுதல் வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலான்" என்றும், "பற்றற்றான்" என்றும் கூறுதலாலும், "புவி முதலைம் பூதமாய்ப் புலனைந்தாய் நிலனைந்தாய்க் கரணம் நான்காய், அவையவை சேர் பயனுருவாய் அல்லவுருவாய் நின்றான்" (129 :6) என்று ஞானசம்பந்தரும் "விரிகதிர் ஞாயிறல்லர் மதியல்லர் வேத விதியல்லர் விண்ணு நிலனும், திரிதரு வாயுவல்லர் செறிதீயுமல்லர் தெளிநீரு மல்லர் தெரியின், அரிதரு கண்ணியாளை யொருபாகமாக அருள் காரணத்தின் வருவார்" (8 ; 2) என்று நாவரசரும் கூறுதல் காண்க.

3. இராமலிங்க அடிகளும் இக்கருத்தைவாங்கி "கருணைநிறைந் தகம்புறமுந் ததும்பி வழிந்து உயிர்க்கெலாம் களைகணாகித் தெருணிறைந்த வின்பநிலை வளர்க்கின்ற கண்ணுதலோய்" (மகாதேவ. காப்பு.) என்று கூறுவர்.

4. தன்னம்—சிறிது; "தன்னஞ் சிறிதே துயின்று தாழ" (சீவக 2023) என்றார். அணுப்புதைக்கவும் இடனின்றி எங்கும் குறைவிலா நிறைவாய் நிலவுவது பற்றியே தன்னமோர் குறையின்று என்றார்; "குறைவிலா நிறைவே" (146. 4) என ஞானசம்பந்தரும் "குறைவிலா நிறைவே" யென்றும், "இரந்த வாகாய நீர் நிலந்தீ காலா யவையல்லையா யாங்கே, கரந்ததோ ருருவே" (கோயில் 5, 6) என்று மணிவாசகனாரும் கூறியருளினர்.

எவற்றினிடத்தும் [1]சிறிதேயுமொரு குறைவின்றியே ; உரை உணர்வு ஒடுங்கினர்—"[2]நான் மறையை முழுதுணர்ந்து ஐம்புலன்களைச் செற்று மோனிகளாயினர்" ; உணர்வின்—உணர்விலே ; விரையுறு கடியின் [3]விரவியோன்—பூவிற் கந்தம் போலக் கூடி நின்றோனாகிய ; அன்னோன்—அத்தன்மையனான பரமசிவன் ; நின்ற அகாரணாற் காரணம் [4]என்னது என்று அன்னோ யாம் இசைக்குவம்—அகாரணாற் காரணனாய் நின்ற இயல்பை ஐயோ நாம் என்னென்று சொல்லு வோம் எ. று.

மற்று, வினைமாற்று. ஏகாரம் தேற்றம். மன், அசை. ஐ, சாரியை. விரை, ஆகுபெயர்.

---

1. தானொரு குறையு மின்றியே—உ. வே.

2. திருஞான 131 : 10. இது சில ஏடுகளில் இல்லை.

3. "அகனமர்ந்த வன்பினரா யறுபகைசெற் றைம்புலனு மடக்கி ஞானப்புகலுடையோர் தம் முள்ளப் புண்டரிகத் துள்ளிருக்கும் புராணர்" (132 : 6) என்று ஞானசம்பந்தரும் அருளுவர். "தொண்டர் அகமலாற் கோயிலில்லை" (40 : 8) என்பர் நாவரசர்.

4. "பூவினில் வாசம் புனலிற் பொற்புப் புதுவிரைச் சாந்தினின் நாற் றத்தோடு, நாவினிற் பாடல்கள் நள்ளாறுடைய நம்பெருமான் இது என்கொல்" (7 : 4) என்று ஞானசம்பந்தரும், 'பூவில்வாசனை' என்று நாவரசரும், "பூவில் வாசத்தை" என நம்பியாரூரரும் "நறுமலர் எழுதரு நாற்றம் போற் பற்றலாவதோர் நிலையிலாப் பரம் பொருள்" என மணிவாசகரும் கூறியருளுதல் காண்க.

5. "உம்பராலும் உலகின் னவராலும், தம் பெருமை யளத்தற்கரியான்" (ஞான. 29 : 5) என்று சான்றோர் கூறுதலின், என்னதென் றிசைக்குவ மென்றார். மணிவாசகனார், "வானாகி மண்ணாகி வளியாகி தீயாகி, ஊனாகி யுயிராகி யுண்மையுமாய் இன்மையு மாய்க், கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு வானாகி நின்றாயை யென் சொல்லி வாழ்த்துவனே" என்றும், நாவரசர், "உன்னை என்னனாய் என்னனாய் என்னி னல்லால் எழையேனே, னென் சொல்லி யேத்துகேனே" என்றும் உரைத்தருளுவது காண்க.

அகவல் 65.

அசுத்தாத்துவ கருத்தர்.

கலைநில வலனெனிற் புலனல னலனெனின் ,
நலமலி புற்கல னிலைமலி கலையுடன்
ஒன்ற லொன்ரு தாக வென்றும்
ஒன்றிற் கொன்ரு வென்றனி நாயக
பன்னு நிட்கள மறிதற் குன்னிற்
பசுவுக் கமலன் சத்தி யோசியா
துற்ற வுண்மை யானு மற்றவன்
மந்திர வலியி னுனு மந்தமில்
நிட்கள மறித ரெக்கதன் வலியின்
நொசிவிட விகார மான வசிபடு
சகல னுனுந் துகடொகு புற்கலன்
அல்லன் மாயை யவயவ மாட்டி
எல்லிய [1] நிமல மாய நல்ல
மந்திர கலையின் மரீஇ மைந்துமலி
திருந்திருந் தியானத் [2] திருந்தனன் பெருந்தகை
அரும்பெறல் யோகரிற் பொருந்துதல் விடலென
நின்றது விந்து நிட்கள மலமன்
மன்ற நன்றினி தாயிற் சென்றுயர்
ஆகத் தன்மைய னுயிற் [3] போகிலன்
இருங்கலை யிவணம் பெருந்தகை திருந்தியல்
அரும்பெறல் யோகப் பெருந்துறைப் படியுநர்க்
கிருந்தோ ரிலக்க மின்றெனிற் பொருந்தா
தாகலி னுத விந்து வாகிய
யோக வாணர்க் குறுபயன் புரப்ப

---

1. னிமல மாய—பா. வே.
2. திருந்தது பெருந்தகை—பா. வே.
3. போகியது—பா. வே.

நின்றனன் யாவு மொன்றிய வறிவன்
ஆகலி னமல னற்றோ போகிய
ஆருயிர்க் கருட்கடன் பூண்டு சீர்மிக
உயர்ந்தனன் பணிந்த வியந்தா கத்தை
நயந்தன னல்லகொ னன்றே வியந்தென
இச்சை யருளோ டிறைமை நச்சி
இலய போக வதிகா ரத்து
நிலையின னீச னிலை இத் தொலையா
மாயை முதலிய [1]விச்சைக் கிறையின்
[2]ஏய செய்தியி னேயத் தூய
அத்துவா வதனுக் கதிப [3]னெத்தகை
அத்தகை யனந்த னிறையசுத் தத்தின்
மிக்க பூபதி தலைமை வைத்தோன்
வைத்த நிருபனோ [4]டொத்த வாறெனச்
செய்வ னெவையுஞ் சிவன்வலி யவமற
ஐயமின் றுணர்த்த வறிந்தினி தெவையுந்
தூய வாக னாகி யாயா
ஞான மெவையு நலங்கொள
ஊனம தகல வுறவிரிந் துயர்ந்தே

இஃது "உரையுணர் வோடுங்கின ருணர்வின் விரையுறு கடியின்[5]" விரவிய பரம சிவனுக்கு நிட்களமும் சகளமும் சகள நிட்களமும் பொருந்தாமை வினவ, "இவையிற்றுக்கு இவன் இன்றி யமையானா யிருப்பன்" எனக் கூறி, அசுத்தத்துவாவுக்குக் கருத்தா அனந்த தேவரே என்று கூறியது.

---

1. வவிச்சைக் கிறைவன்—பா. வே.
2. எய்திய செய்தியி னெய்த தூய—பா. வே.
3. சுத்தன் எத்தகை யனந்தன்—பா. வே.
4. டொத்தா மாறென்; டொத்தா மாறேன; டொத்த வாவென—பா. வே.
5. ஞானா. 64 : 42-3.

1—4. உரை: (கலை......நாயக) என் தனி நாயக—[1]அடியே னுக் கென்று வாய்த்த உவமையில்லாத கருத்தாவே; கலை [2]நிலவலன் எனில் புலனலன்—தேகத் தோடே கூடியிரானுயின் [3]காணப்படா தவனும்; அலன் எனில் [4]நலமலி புற்கலன்—அன்றியே தேகத் தோடே கூடியிருப்பானுயின் [5]பந்தனும்; [6]நிலைமலி கலையுடன் ஒன் றல் ஒன்றுதாகல் என்றும் ஒன்றிற்கு ஒன்று—[7]கழித்தற்கருமை யால் இடையறுத தேகத்துடனே கூடுதலும் கூடாமையுமாகிய ஈரியல்பும் என்றும் ஒரு பொருளுக்குப் பொருந்தா என்று சீடன் விண்ணப்பஞ் செய்ய;

5—10. (பன்னும்..............விகாரமான) பன்னும் நிட்களம்[8] அறிதற்கு உன்னில்—புலப்படுவானல்லனென்று நீ சொல்லும் நிட் களத்தை அறிதற்கு உபாயம் விசாரிக்கில்; பசுவுக்கு—பாசபந்தனை

---

1. அடியேனுக்கு உவமையில்லாத கருத்தாவே—உ. வே.

2. கலை—கலா என்பதன் றிரிபு; உடம்பு என்பது இதற்குப் பொருள் முண்டகோப நிடதம் (6 : 7) காண்க.

3. தரிசனத்துக்குக் கிட்டானும்—உ. வே.

4. நலமலி புற்கலன் என்பது வஞ்சப்புகழ்ச்சி; பந்தம் துக்க காரண மாதலின் நலமாகாதென்க.

5. பெத்தனும்—உ. வே.

6. கழித்தற் கருமைபற்றி, நிலை மலி கலை யென்றார்; நாவரசரும் "துறக்கப்படாத உடல்" (4. 114 : 8) என்றும், "துறவா ஆக்கை" (7. 42 : 2) என்றும் கூறியருளியது காண்க.

8. முதல்வனது தேகாதேக நிலையினை வினவுதலின், அவனைக் காண் டற் கெழுந்த வேட்கையன் சீடன் என்றறிந்து விடையிறுத்தலின் பன்னும் நிட்களம் என்றார். புலனலன் என்றுனதலின், அதனையே மேற்கொண்டு, புலனாகாத திருவுருவம் நிட்களம் என்பார், பன்னும் நிட்களம் என்றார்.

7. கழித்தற் கரிய தேகத்துடனே—உ. வே.

ஆன்மாவுக்கு ; [1] அமலன் சத்தி ஒசியாது உற்ற உண்மையானும்—[2] நிட்கள சிவசத்தி குற்றமறப் பதிதலாலே [3] முத்தனுனமையானும்; மற்று—மற்றும் ; [4] அவன் மந்திரவலியினுனும்—பிரத்தியட்சத்திலே மந்திரவாதியினுடைய ஆக்கினையால் மந்திரசத்திகள் பலிக்குந் தன்மையாலும் ; நொசி விட விகாரம் மான—குறுகிய விட விகாரம் கண்டு விடம் தீண்டின தன்மையை ஐயமற நிச்சயித்தாற் போல ; தன் வலியின் தொக்க அந்தமில் நிட்களம் அறிதல்—[5] இப்பொருள்கள்

---

1. பாச பந்தத்தினுல் உண்மை ஞானமின்றிப் பசுபாச ஞானங்களே பற்றி மேன்மேலும் பிறப்பிறப்புக்களில் அலமந்து அவற்றையே நச்சிப் பசுத்தன்மையி னீங்காது கிடந்த சீவனுக்கு, உண்மை ஞான நெறியில் விருப்பும் ஏனையவற்றில் வெறுப்பும் உண்டாவது காணுமிடத்து, அவன்பாற் சத்திபதிந்துள்ளமை வெளிப்படுதலால், பசுவுக்கு அமலன் சத்தி ஒசியாதுற்ற வுண்மையானும் என்முர். சத்திநிபாதமுற்முர்க்கு முத்தியில் விருப்பும் சமுசாரத்தில் வெறுப்பு முண்டாமென்பதை "ஸக்திரூ ஸிவஸந்தோஷ ரூ ஸாதநா ஸமகௌவியௌ। சுஜேநாநு திதிஸ்ஷ ஹேதோ: ஸூரூய யியாஜேவி ॥"
(V. 5) என்று மிருகேந்திரம் கூறுவதனுல் அறிக.

2. இந்த நிட்களம் என்ற சொல் சில ஏடுகளில் இல்லை.

3. முத்தனுன தன்மையாலும்—உ. வே.

4. மந்திரவலியினுனும் எனப் பின் வந்த அடையால் அவன் என்பது அம்மந்திரத்தைச் செலுத்தும் வாதி யென்பது பெறப்படுதலின், அவன் என்று சுட்டி யொழிந்தார்; "அவனணங்கு நோய் செய்தான் ஆயிழாய்" (தொல். சொல். சேனு. மேற். என்புழிப் போல. ஈண்டு இயற்பெயர் உய்த்துணா நின்றது. இதனுற் சத்தியுண்மை துணியப்பட்டது.

5. சத்தியோடு கூடிநிராநின்ற நித்தமாகிய நிட்களத்தை நிச்சயித்தறியக் கூடும்—உ. வே. இப்பொருள்கள் இவன் சந்நிதியிலே—உ. வே. சில ஏடுகளில் தன் வலியின் தொக்க என்பதற்கு உரையேயில்லை; "நிச்சயித்தாற் போல நித்திய நிட்களத்தை யறியக் கூடும்" என்று காணப்படுகிறது.

சிவன் சத்தி சந்நிதியிலே முடிந்தன என்று நித்தியமாகிய நிட்களத்தை [1]யறிதல் கூடும்.

10—16. (வசிபடு..........விடலென) [2]வசிபடு [3]சகலனும் துகள் தொகு புற்கலன் அல்லன் — இனி [4]வசீகர முடைத்தாய ஏகதேச மாகிய சரீரங் கொண்டானாயினும் குற்றங்கள் கூடிய புற்கலன் அல்ல

---

1. சத்தியானது தன்பால் ஒடுங்க நிற்கும் சிவன் அந்நிலையில் லய சிவன் எனப்பெயர் பெற்று நிஷ்களமாயிருப்பன் என்று பவுட்கராமம் (பதிபட. சூ. 22) கூறுதலின் "இப்பொருள்கள் சிவசத்தி சந்நிதியிலே முடிந்தன" என்று உணருங்கால் அச்சத்தியோடு கூடி அது தன் பாலொடுங்க விளங்கும் சத்திமானாகிய நிட்களசிவம் உணரப் படுமாதலின், அறிதல் கூடும் என்று உரை கூறப்பட்டது. நிட்களத் திருமேனி, அருவத்திருமேனி. இறைவற்கு மூவகைத் திருமேனியுண்டென்பதை "அருவமு முருவாரூப மானதுமன்றி நின்ற உருவமு மூன்றுஞ் சொன்ன வொருவனுக் குள்ளவாமே" (சிவ. சித். 1 : 38) என்பதனாலறிக.

2. வசிபடுதல் இப்பொருட்டாதலை, "பசுகரணங்க ளெல்லாம் பதிகரணங்களாக வசிபடுமடியார்" (தணிகை. பாயி. 15) என்பதனாலு மறிக.

3. சகலன்—உடலோடு கூடியவன். வசிபடு என்ற விசேடணம் சுலையை விசேடிக்கின்றது; அருவத்திருமேனிக்கேயாயின், தன்னை யின்றியமையாது நிற்கும் சத்தியே திருமேனியாகக் கொண்டிருத்தலின், அதனை யவ்வாறு சிறப்பித்தாரென்றுமாம். (மிருகேந். பதிலக்ஷண. 8.14) இதுவும் உபசாரமென்ப.

4. வசியென்பதற்கு வசீகரமென்னுது வசித்வம் என்று கோடலு மொன்று; "வசித்வம் ஈசனுக்கு ஐஸ்வர்யம்" என்ப; இதனை, வஶிக்வஃ வஶாயீநம் (1.60) என்பதற்கு உமாபதி சிவனார் குறித்துள்ள உரை காண்க.

ணும், அஃது எங்ஙனம் என்னில்; [1]மாயை அவயவம் [2]மாட்டி—மாயாகாரியமான தேகத்தை யொழித்து; [3]எல்லிய நிமல மாய நல்ல மந்திர கலையின் பரிஇ—ஒளியுடைத்தாகிய நின்மல மாகிய நல்ல மந்திர சொரூபமாகப் பொருந்தி; மைந்துமலி திருந்து [4]இரும் தியானத்து இருந்தனன் பெருந்தகை—வலிமிகுந்த திருந்தியிருக்கின்ற

---

1. அத்திருமேனி மந்திரத் திருமேனியெனப் பின்னர்க் கூறுதலின், மாயாகாரியமாயின் ஆகள்தொகும்; அன்னது அன்று என்றற்கு, **மாயை யவயவ மாட்டி** யென்றார்; அருணந்தி சிவனாரும், "மாயை தான் மலத்தைப்பற்றி வருவதோர் வடிவமாகும், ஆயவாணவ மகன்ற வறிவொடு தொழிலை யார்க்கும், நாயகனெல்லா ஞானத் தொழின் முத னண்ணலாலே, காயமோ மாயையன்று காண்பது சத்திதன்னால்" (சிவ. சித்தி. 1:41) என்று கூறுவர்.

   இக்கருத்தையே மிருகேந்திரம்
   ஊர்ஜா ஸம்ஹவாத்வாக்தம் வபுர்ஜெநு தாஜ்யஸம்வ்யஹோ:
   (3. 7) என்று கூறுகிறது.

2. மாட்டி—மாள்வித்து என்னும் பொருட்டு.

3. சிவசத்தி பேரொளியுடைய தாதலின், **எல்லிய** என்று சிறப்பித்தார். "ஆதியுமந்தமுமில்லா வரும் பெருஞ்சோதி" (திருவா. திருவெம்பா. 1) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

4. இம்மந்திரதேகமும் இறைவனுக்கு ஐந்தொழில் நடத்துதற் பொருட்டென்று மிருகேந்திராகமம், (சு. 9), கூறிற்றாயினும் "வரங்களினால் தியானிக்கு மவர்களைப் போஷிக்கிறபடியால்', "வபு: (மிருகேந். 3 : 8) என்றமையின், அதற்கேற்பவே, **இருந் தியானத் திருந்தனன் பெருந்தகை** என்றார். உயிர்கட்கு இன்பஞ் செய்தற் பொருட்டு உமையொடு கூடியிருக்கும் பரமனை **ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்** "பெண்ணினல்லாளொடும் பெருந் தகை யிருந்ததே" (5 : 1) என்றது ஈண்டு இவ்வாசிரியர்க்கு எத் துணையருள் செய்துளதென்பது குறிக்கற்பாற்று. இந்த மந்திர தேகத்தின் பொதுவியல்பை,

   "வபுர்விதந் யோகிநாம் ஸித்யா ஸகல நிஷ்கலா।
   ஈஸ்வரஸ்ய ஸ்ரீவீர்யா ஸவர்காயஸ் வ்யவஸ்திதா॥"

மகத்தாகிய தியானத்திலே பக்குவப்பட்டோர்க்குச் சொரூபமாகிய தொரு குறி வேண்டித் திருமேனி கொண்டான் பரமசிவன், என் போல என்னில்; [1] அரும் பெறல் யோகரின் பொருந்துதல் விடல் என—பெறுதற்கரிய யோகிகள் சுவேச்சா விக்கிரகம் கொண்டு விட்டாற் போல;

17—18 (நின்றது......................ஆயின்) நின்றது விந்து—[2] இங்ஙனம் கூற இனி நின்ற தாகிய திருமேனி சகள நிட்களம் என அறிக; நிட்களம் அல—அது தான் நிட்களமல்ல; மன்ற இனிது நன்று [3] ஆயின்—நிச்சயமாக இனிதாக மிகவும் ஆராயுமிடத்து;

என்று கூறி, ஈசானத்தை தலையிலும், தற்புருடத்தை முகத்திலும், அகோரத்தை இதயத்திலும், வாமத்தைக் குஹ்யத்திலும், சத்தியோ சாதத்தைப் பாதத்திலும் கொண்டு, ஆரணி, ஜனனி, ரோதயித்திரி என்ற முச்சத்திகளை இந்திரியங்களாகக் கற்பிக்கப்பட்டுளதென்பது

ஈஶாநம் ஶிரஸீஶாய வக்த்ரே கோரம் ஹ்ருதீஶ்வர: |
வாமம் குஹ்யாய ஸத்யாங்க்ரீ ஹாரணீ ஜநநீதயா ||
ரோதயித்ரீ த்ரிதா ஹி ஶக்திபி: கல்பிதேந்த்ரியா |
(1 : 56) என்று பௌட்கரம் கூறுகிறது.

1. இவ்வாறே அருணந்தி சிவனாரும், இறைவன் திருமேனி கோடற்கு "பெருங் கடவுள்தானும், எண்ணிய யோக சித்தர் போலுருவிசைப் பன் காணே" (சிவ. சித். 1 : 39) என்பர்.

2. உருவுடையானுமல்லன், அருவுமல்லன் என்று மேலே கூறினமையின், "இங்ஙனம் கூற" என்றார். எனவே, பாரிசேடத்தான் பெற வைப்பார் போல நின்றது விந்து என்றதற்கு நின்ற திருமேனி உருவும் அருவுமாகிய சகள நிட்கள மென்றார். "அருவமுமுருவாருப மானதுமன்றி நின்ற உருவமுமூன்றுஞ் சொன்ன வொருவனுக் குள்ளவாமே" (சிவ. சித்தி. சூ. க : 38) என்பது காண்க.

3. ஆயுமிடத்து மந்திர மூர்த்தியாய்ச் சகளப்படுதல் விளங்குதலின், ஆயின் என்கின்றார்.

18—20. (சென்றுயர்................பெருந்தகை) சென்று உயர் ஆகத் தன்மைய னுபின்—விரிந்துயர்ந்திருக்கின்ற [1]சகளத் திருமேனி கொண்டானனபடியைச் சொல்லின்; [2]இவணம் இருங்கலை போகிலன்—இவ்வண்ணம் பெரிய கலை முதலாகிய தத்துவாங்கிசங்களாலே யாகிய சரீரம் எடுத்தானல்லன்; பெருந்தகை—பெருந்தகைமையை யுடையோனுன பரமசிவன்;

20—25. (திருந்தியல்...............நின்றனன்) திருந்து இயல் யோகப் பெருந்துறை படியுநர்க்கு—[3]திருந்தியிருக்கின்ற இயல்பை யுடைய பெறுதற்கரிய யோகமாகிய பெரிய சமுத்திரத்திலே ஆடுவோர்க்கு; இருந்ததோர் இலக்கம் இன்றெனின்—உண்டாயதோர் [4]இலக்காகிய சகள நிட்கள வடிவில்லையாயின்; [5]பொருந்தா

---

1. சகளமானபடியைச் சொல்லின்—உ. வே.

2. "ஏகதேச வறிவைச் செய்தல் ஏகதேசப்படும் தகுதியையுடைய பொருட்கே யன்றி ஏனையதற் குரித்தன்று; வியாபக வறிவைச் செய்தல் வியாபகப் பொருட்கேயன்றி ஏகதேசப்படும் தகுதியுடைய தற்கு உரித்தன்ருகலான், ஏகதேசத்தி லறியும் பசுக்களுக்கு ஏக தேசப்படும் மாயையே உருவமாயிற்று" (சிவ. சித்தி. 1 : 41 சிவ உரை); வியாபகமா யறியும் பசுபதிக்கு ஏகதேசப்படும் அம் மாயை உருவமாதற் கின்மையின், இவணம் இருங்கலை போகிலன் என்றூர். நாவபவஹநோ: (119 9) என மிருகேந்திரமும் கூறுதல் காண்க. வியாபகமாயறியும் தகுதிப்பாடுடையன் என்பது தோனறவே, ஆசிரியர், பெருந்தகை என்றூரென வறிக.

3. ஞானசாதகமா யிருக்கின்ற—உ. வே.

4. இலக்கில்லை யாயின்—உ. வே.

5. யோகப் பெருந்துறைபடியும் பெருமக்களுக்கும் முதற்கண் ஆதார யோகமும் பின்னர் நிராதார யோகமும் வேண்டியிருத்த லாலும், ஆதார யோகத்துக்கு வேண்டும் இலக்கும் இறைவன் சகளீகரித்தே அருளுதல் வேண்டுமாதலாலும், இலக்கம் இன் றெனிற் பொருந்தாது என்றூர். இதனைச் சான்றோர் "ஆகமங்க ளெங்கே அறுசமயந் தானெங்கே, யோகங்க ளெங்கே யுணர் வெங்கே—பாகத்து, அருள்வடிவுந் தானுமாய் ஆண்டிலனேல் அந்தப்

தாகலின்—நிருவகிக்க வொண்ணு தானபடியால்; நாதவிந்துவாகிய யோக வாணர்க்கு—[1] விந்து நாத தரிசனம் பெறும் [2] சிவயோகிகளுக்கு; உறுபயன் புரப்ப நின்றனன்—மிக்கபலன் கொடுப்பான் காரணமாகச் சகளீகரித்தான் [3];

[4] இனி இவன் நிட்களமான படியைச் சொல்லின்,

25—29. (யாவும் ....வியந்தெதன) யாவும் ஒன்றிய அறிவனாகலின் — சருவ பதார்த்தங்களிலும் ஒருபடித்தான அறிவுடையோனுதலால்; [5] அமலன்—நிட்களனும்; அற்றேரு—அஃது ஒன்றோ;

பெருவடிவை யாரறிவார் பேசு (களிறு. 5) என்ப இலிங்கமென்ற சகள நிட்கள வடிவமாவது, "ஆக்கி யொருபொருளை யாதாரத் தப்பொருளை நோக்கி" (ஷ 23) என்புழி ஓதப்படும் பொருள் என அறிக.

1. விந்து நாத தரிசனமாவது பரவிந்து பரநாத தரிசனமாம்; இதனை "தருச்சிலம் போசை யொலியவழிபே சென்று, நிருத்தனைக் கும்பிடென றுநதீபற" (திருவுந்தி. 17) என்பதனாலும் அதனுரையாலுமறிக. ஈண்டுக் கூறப்படும் சிவயோகிகள் ஆதார யோகம் கைவர நிராதார யோகத்தைச் செய்வர்.

2. சிவஞானிகளுக்கு—உ. வே.

3. யோகியர்க்கு அருள்செய்வது குறித்தே இறைவன் சகளீகரித்தான் என்பது தோன்ற, ஞானசம்பந்தர், "பத்திப்பேர் வித்திட்டே பரந்தவைம் புலனகளவாய்ப், பாலே போகா மேகாவாப் பகையறு வகை நினையா, முத்திக்கே விக்கத்தே முடிக்கு முக்குணங்கள் வாய் மூடா வாடா நாலந்தக் கரணமுமொருநெறியாயச், சித்திக்கே யுய்த்திட்டுத் திகழ்ந்த மெய்ப் பரம்பொருள், சேர்வார் தாமே தானுகச் செய்யு மவன்" (126. 7) என்று கூறியருளுவது காண்க.

4. இது சில ஏடுகளில் இல்லை.

5. "ஆக்கப்படாத பொருளா யனைத்தினிலும், தாக்கித் தானென்றேடுத் தாக்காதே—நீக்கியுட னிற்கும் பொருள" (களிறு. 26) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

போகிய ஆருயிர்க்கு [1]அருட் கடன் பூண்டு சீர் மிக உயர்ந்தனன்—[2]அளவற நிறைந்த ஆன்மாக்களுக்கு அருளென்னும் முறைமையைப் பூண்டு எல்லையில்லாத கீர்த்தி மிக உயர்ந்தோன்; வியந்தென பணிந்த ஆகத்தை நன்று வியந்து நயந்தனனல்ல கொல்—தன் பெருமைக்கு ஆச்சரியமாகத் தாழ்ந்த தேகத்தை [3]நல்ல அதிசயமாக விரும்பானல்லவோ;

30—32. (இச்சை............ஈசன்) இச்சை போகம்—இங்ஙனம் ஆதலாலே இச்சையான் ஆன்மாக்களைப் போகம் பொசிப்பிப்பான் காரணமாகச் சகள நிட்களமான சதாசிவ தேவரிடத்தும்; இறைமை அதிகாரம்—இறைமைபாலே அதிகாரமாகச் சகளீகரித்த [4]மகேசுர தேவரிடத்தும்; அருள் இலயம் நச்சி—அருளாலே இலயமாக நிட்களனாகிய இலய சிவனிடத்தும் விரும்பி; நிலைஇயினன் ஈசன்—நின்றான் [5]பரமசிவன்;

---

1. பூரியர்கண்ணும் இருத்தற்குரிய பொருட்செல்வமே நன்னெறியில் தன்னைச் செலவிடுவார்க்குப் பொன்றாப் புகழ் பயக்கின்றதாயின், என்றும் ஞானத்தால் உயர்ந்தோரிடத்தே நிலைபெற நிரம்பியிருக்கும் செல்வத்துட் செல்வமெனப்படும் அருட் செல்வத்தைப் பிற ஆன்மாக்களின் உய்தி குறித்தே கொண்டிருக்கும் முதல்வற்குச் சீர் மிகுதல் ஒருதலையாதலின், **அருட்கடன் பூண்டு சீர் மிக உயர்ந்தனன்** என்றார்: ஞானசம்பந்தரும், "அவ்வதிசை யாருமடியாருமுள ராக வருள் செய்தவர் கண்மேல், எவ்வ மறவைகலு மிரங்கி யெரியாடு மெமதீசன்" (328. 7) என்றும், "நேசர்க்குப் பார்மலி பெருஞ்செல்வம் பரிந்து நல்கிடும் சீர்மையனை" (281:10) என்றும் கூறியருளுவது காண்க.

2. அளவிறந்த அரிய ஆன்மாக்களுக்கு—உ. வே.

3. **நல்ல அதிசயமாக** என்ற தொடர் சில ஏடுகளில் இல்லை. விரும்பினானல்லவோ—உ. வே.

4. ஈசுர தேவரிடத்தும் எனச் **செப்பறையேடு** கூறுகிறது.

5. பரமசிவனைச் சகளநிட்களமான **சதாசிவனென்றும்**, சகளமான **மகேசுரனென்றும்**, நிட்களமான **சிவனென்றும்** இந்நூல் கூறிற்றாக, **சருவ ஞானோத்தரம்**, அதிகாரம் போகம் இலயங்களை யின்றித் தன்னியல்பில் நிற்பது **சிவனெனவும்**, இவ்வதிகாரங்களைச் செய்து நிற்பது **பதி** யெனவும் கூறுகிறது. அதனை,

32—36. (நிலை இ.................அசுத்தத்தின்) நிலைஇ—இங்ஙனம் நின்று; [1]தொலையா மாயை முதலிய விச்சைக்கு—கெடாத [2]சுத்த மாயை [3]முதலாகிய சுத்தாத்துவாவை; இறையின் ஏய செய்தியின்—பரமசிவன் பிரேரித்துச் செய்தலால்; அந்நாய அத்துவாவதனுக் கதிபன்—அந்தச் சுத்தாத்துவாவுக்கு அதிபனாகிய பரமசிவன்; எத்தகை—எவ்வண்ணம் கருத்தாவோ; அத்தகை—அவ்வண்ணமே;

வதிஶக்தி வியோஜ்ய ஸாயிகார வஶவர்த்திதா: ।
ஶிவஶக்தி ஸமாவேஶாத் யோயிகார விவர்ஜிதா: ॥
(சருவ ஞான. 1 : 3) என்பதனாலறிக.

இனி, இம் மூவுருவும் ஆன்மாக்கள் எண்ணிப் பூசித்து வழிபடுவதற்காக முதல்வன் கொள்வன் என்ற கருத்தைச் சிவாக்கிரயோகிகள், "உணரின் மூன்றும் ஈனமாம் நம் பாசமொழிக்கப் பாவித்திடப் பூசித்திட வணங்கி யேத்த வென்றே" (சிவ நெறி. 92) என்று கூறினர்.

1. தொலையா மாயை யென்புழித் தொலையாமை இன்பவியல்பு குன்றுத தூய்மை குறித்து நின்றது; அஃதாவது துன்பத்தோடு விரவுதலின்றி இன்பமாத்திரையே பயத்தற்கேதுவாதல்; இன்பமே பயப்பது துன்பத்தோடு விரவுவதாயின், அதன் இயல்பு தொலைதலின், சுத்தமாயை தொலையா மாயை எனப்பட்டது.

2. சுத்தாவத்தை முதலாகிய—உ. வே. சுத்தவித்தை முதலிய தத்துவங்களடங்கிய சுத்தாத்துவாவை—உ. வே.

3. முதலாகிய — முதற்காரணமாகக் கொண்ட சுத்தாத்துவா என இயைத்துக்கொள்க. சுத்தாத்துவாவுக்குச் சுத்தமாயை முதலாதலை, "வித்தைகள் வித்தையீசர் சதாசிவ ரென்றிவர்க்கு வைத்துறும் பதங்கள் வன்னம் புவனங்கள் மந்திரங்கள், தத்துவம் சரீரம் போகம் கரணங்க ளாமெலாமும், உய்த்திடும் வைந்தவந்தான் உபாதான மாகி நின்றே" (சிவ. சித். 1 : 25) என்று அருணந்தி சிவனார் கூறுதல் காண்க. இவ்வத்துவாக்களின் இயல்புகளை மிருகேந்திர அத்துவப்பிரகரணத்துட் காண்க.

[1]அசுத்தத்தின் அனந்தன் இறை—அசுத்தாத்துவாவுக்கு அனந்த தேவர் கருத்தாவா யிருப்பர் ;

36—43. (மிக்க.........................விரிந்துயர்ந்தே) [2]மிக்க பூபதி தலைமை வைத்தோன்—மகத்தாகிய வலிமையினையுடைய இராசாவாலே அனுக்கிரகிக்கப்பட்டு இராசவரிசை தரப்பெற்றோன் ; வைத்த நிருப னோடு ஒத்தவாறெனை—இப்படிக் கொடுத்த இராசாவோடு ஒக்கக் கருத்திருத்துவம் செலுத்தினாற் போல ; [3]சிவன் வலி அவம் அற உணர்த்த—பரமசிவன் சத்தி எக்காலத்தும் [4]குற்றமற அறிவிக்க ; [5]இனிது எவையும் ஐயமின்று அறிந்து—இனிதாக அனைத்தையும்

---

1. "சுத்தாத்துவா விஷயத்தில் சிவன் கருத்தா ; அசுத்தாத்துவா விஷயத்தில் அனந்தேசர் கருத்தா' என்னும்இது கிரணாகமத்துட்கண்டது; இதனைக் கிரணாகமம், "ஶுத்தாத்⁴வநி ஶிவ꞉ கர்தா ப்ரோக்தோ(அ)நந்தோ(அ)ஸிதே ப்ரபு⁴꞉" என்று கூறுகிறது. சதமணிமாலையுடையார் இதனை, "சுத்தமா மத்துவாவிற் கிறைவனு மெய்த்த சீர்ச் சிவனென்பர் விழுமியோர், சுத்த னாகு மனந்த னசுத்தமா, வைத்த மாயையின் மன்னவ னாகுமால்'(29) என மொழி பெயர்த்துரைப்பர்.

2. மிக்க பூபதி என்று தொடங்கிக் கூறுவனவற்றால் அனந்ததேவர் இயல்பு கூறுகின்றார். தலைமை வைக்கும் பூபதி தன் மாட்டாமை யால் வைப்பானாயின் அஃது ஒவ்வாதொழியுமாதலின் மிக்க பூபதி யென்று சிறப்பித்தார்; இன்றேல் வைப்பவன்பால் மாட்டாமையும் வைக்கப் பெறுபவன்பால் வல்லமையும் உளவாய் ஒவ்வாமை பயத்தல் காண்க.

3. அனந்ததேவராவார் "விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலரிற் பசுத்துவநீங்கி முத்தராய் அதிகாரமல வாசனை மாத்திரமுடைமையான் முதல்வன் ஏவல் வழி நின்று ஐந்தொழில் நடாத்துவோர்" (சிவ. பாடி. 2 : 2) என்பர். எனவே இவர் முதல்வன் ஏவல்வழி நிற்பது தோன்றற்கு, ஈண்டு ஆசிரியர், சிவன்வலி யவமற வுணர்த்த உணர்பவ ரென்றா ரெனக் கொள்க.

4. அழிவுபடாதே குற்றமற—உ. வே.

5. இவர்களும் முதல்வனருளால் அவனைப்போல எக்காலத்தும் எப் பொருளையும் விளங்க அறிந்தியற்றுமாறு தோன்ற எவையும் இனிது ஐயமின்றறிந்து என்றார்.

சந்தேகமற அறிந்து; [1]தூய ஆகனுகி—சுத்தாத்துவாவா லாகிய திருமேனியோடு நின்று; ஆயா ஞானம் எவையும்—ஆராய்தற்கரிய [2]சருவ ஞானத்தையும்; நலங்கொள உற விரிந்து உயர்ந்து—நலமாக உடையராய் மிகவும் விரிந்துயர்ந்து; ஊனமது அகல—தோடமற; எவையும் [3]செய்வன் — அசுத்தாத்துவாவிலுள்ளன யாவையும் செய்யா நிற்பர் எ. று.

மன், ஏ, ஓ, அசை.

---

1. சுத்தமாயை முதற்காரணமாக அமைந்த தேகமும் கரணங்களு முடையராதலால், அவரைத் தூய ஆகனுகி யென்றார். பவுட்கரகமம், அனந்ததேவருடைய தனு கரணுதிகள் சுத்தமாயையை முதலாகக் கொண்டன என்றற்கு
[illegible]
[illegible]
(பவுட். 2 : 13) என்று கூறுகிறது.

2. சர்வஞ்ஞத்தையும்—உ. வே.

3. சுத்தபுவனத்தில் சுத்த தனுவும் சுத்தகரணமுடையராயச் சுத்த போகங்களைத் துய்க்கும் அனந்ததேவருக்கு அறியவாராதனவும் குற்றமறச் செய்யமாட்டாதனவும் இலவாயினும், ஆயா ஞானம நலங்கொள விரிந்துயர்ந்து என்றும், ஊனமதகல எவையும் செய் வன் என்றும் மிகுத்துக் கூறியது, அசுத்தமாயையைக் கலக்குதற் குரிய அதிகார மலமுடையராதலை வற்புறுத்தற்கென வறிக.
பவுட்கரம்,
"[illegible]
[illegible]"
(2 : 2) என்று இதனைக் குறித்துரைப்பது காண்க.

அகவல் 66

அனந்த தேவர்.

மேவி னாக மனந்தற் கியாவும்
அறிவொடு படாஅ பொறிபிற [1]புலன்கொளல
உய்த்தல் செல்லா வாகலி னப்புலன்
[2]பொறிகொளப் பிறவாற் செறியா வெறிகொள்
ஆக மாயை யாதலி னன்றிப்
போகிய நாம விசேட மெய்தல்
உளதெனிற் சிறிது சேய்த்தாய் வளமலி
உரைமுதல் விடய [3]முணர்வன் விரைவினொடு
என்னின் மற்றவ னாகம் [4]பன்னிய
தூய மேனி வினையுட னேயா
தாய காலை யவனே பாசம்
உடைத்தன னாதலி னவனது ஞானம்
தடுக்குந ரியாரே யுரக முடைத்தயல்
அடுவது தன்னை யடலின் றதுபோல்
விடுமொளி யனந்தனை விரவிய பாசம்
சின்ன மானுஞ் சின்ன வுற்பவம்
[5]துன்னிய வதனின் வியோகத் தன்ன

---

1. புலன்கள் —பா. வே.
2. பொறிகொள்ளவைச் செறிதலின் வெறிகொள் என்ற பாடவேறுபாடு அச்சுப்பிரதியிலுள்ளது. பொறிகொள் பிறவறச் செறிய வெறி கொள்—பா. வே. பொறிகோட் பிறவோ வறியாச் செறியா—பா. வே. இவ்வடிகள் ஏடுதோறும் மாறுபட்டுக் கிடக்கின்றன.
3. முணர்க—பா. வே. முணர்வின்—பா. வே.
4. பண்ணிய—பா. வே.
5. என்னதான—பா. வே.

மந்தி ரேசனு மந்தமில் [1]தான் முதல்
கூடலி னடம் போ லாடிய லாக
மந்திர [2]வலியின் மரும மந்தமில்
கால நீடல் போலவு மோடிய
வேண்டிய வியையுங் காண்டகு காலம்
கூடின னாயினு மேனி பீடியல்
ஆண்டகை வலியி னிலைமை மாண்ட
ஆக மவன தமலந் தாதமல்
நளினப் பாசடை யேய்ப்ப வொளிய
தந்திர வலியி னவண மைந்தமல்
இரதத் தாக மெவணம் புரைதீர்
போத மேதமில் மேதகு பெருவலி
தீதின் றறிதிக முறையி னோயுடன்
முன்செயல் முரஞ்சிய தெவணவ [3]ணெண்கெட
இறைமிட லதனிற் குறையிலன் [4]கறையின்
மந்தி ரேசனு மந்தமி லமலன்
மைந்தின் மாயை கலக்கி
வெந்திறற் செய்தியின் விரவுவன்[5] விரைந்தே

இது, தூய வாகனாயினும் அனந்ததேவர்க்குப் படைப்புக் கூடாதென்று வினவ, இவரைச் சகளீகரித்தே அசுத்தாத்துவாக்களைப் பரமசிவன் சத்தியாலே செய்வரென்று கூறியது.

---

1. தானம்—பா. வே.
2. வலியி னமரு மந்தமில்—பா. வே.
3. ணெண்செய—பா. வே.
4. கறையிலன்—பா. வே.
5. னுரவுவன்—பா. வே.

1—5. உரை: (மேவின்..............யாதலின்) அனந்தர்க்கு [1]ஆகம் மேவின்—அனந்த தேவர்க்குத் திருமேனி உண்டாயின்; யாவும் அறிவொடு படா—சருவ பதார்த்தங்களையும் [2]அறியும் சருவஞ்ஞத்து வம் கூடாது; அஃது எங்ஙன மெனனில்; எறிகொள் மாயை ஆதலின்—[3]பிரகாசத்தைக் கொண்ட மாயாகாரியம் தேக மாதலின்; பொறி பிற புலன்கொளல் [4]உய்த்தல் செல்லா—அத் தேகசம்பந்த மான இந்திரியங்கள் அந்நிய விடயங்களை அறிய மாட்டா; [5]அப்புலன் பொறிகொளப் பிறவால் செறியா ஆதலின—அவ்விடயங்களும் தம் மைத் தம் பொறிகளாலேயல்லது பிறவகையால் உணரும் உபாயம் இல்லாதவை யாதலால்;

---

1. முன்னே, தூய வாக ஞகி யாயா ஞானம் எவையும் நலங்கொள (ஞான. 65 : 41, 2) என்று கூறினாராகலின், அதனை மேற்கொண்டு ஆகம் மேவின் யாவும் அறிவொடுபடா என்று மாணவன் கேட் கின்றான். பௌட்கரம்,
காயஞ்ச ஶரீரஞ்சேந் கர்த்ருத்வாவஹம் ஸதேவயத் ।
ஜோகேவஞ்சேதாதேஷ்கார்த்யம்ஜோவர்ஷாதிவத் ॥
(3 : 7) எனவும் கூறுவது காண்க.

2. அறிதல் கூடாதாம்—உ. வே.

3. பயத்தை யுண்டாக்குகிற மாயாகாரியமான தேகமாதலின்—உ. வே. மாயாகாரியமான வுடம்பு விளக்காய் அறிதற்குத் துணைசெய்வதாத லின், எறிகொள் மாயை என்றார்; மாயா தனு விளக்கா மற்றுள் ளம் காணுதேல், ஆயுதா மொன்றை" (சிவ. போ. 4 : 5) என்று சான்றோர் தெளிவிக்குமாறு காண்க.

4. உய்த்தல் செல்லா என்றார், மாயா காரியமாகிய அவை வியாபக மின்றி ஏகதேசமாய் நிற்பனவாதலின். மாயாகாரிய தேகம் வியாபகமன்றென்பதை, மிருகேந்திரம்,
"ஸவஞ்செதா யாஸவஞ்சேதரநாதாஷாஷ ஸவஞ்சம் ।
ஸிஞ்ஜா தீயஸேவ்யக ஷஸம்ஶீவாஷ வஸ்வக ॥"
(12-32) என்பது காண்க.

5. அப்புலன் என்றவிடத்து எச்சவும்மை தொக்கது. மாயாகாரியமான பொறிகளும் புலன்களும் வியாபகமல்லவென்பது வற்புறுத்திய வாறும்.

5—9. (அன்றி ....என்னின்) அன்றி—அங்ஙனமன்றியே ; [1]போகிய நாம விசேடம் — நெடிதா யுயர்ந்த அனந்த தேவரென்னும் சிவ நாமவிசேடத்தால் ; எய்தல் உளதெனில்—அறிதல் உண்டென்று கொள்ளின் ; சிறிது சேய்த்தாய்—சிறிது தூர தரிசனமாய் ; வளம் மலி உரை முதல் விடயம் விரைவினொடு உணர்வன் என்னின்— வளமிகுந்த சத்த முதலாக உள்ள விடயங்களை விரைவினில் [2]அறியக் கூடுமல்லது சருவஞ்ஞத்துவம் கூடாதென்பாயாகில் ;

9—13. (மற்றவன்.........யாவே) பன்னிய அவன் ஆகம்— நீ கேட்கிற அந்த [3]அனந்தேசுரர் திருமேனி ; [4]தூயபோனி—சுத்த மாயை யாதலாலே ; வினையுடன் ஏயாது—கன்மத்துடன் கூடியிருக்க மாட்டாது ; ஆய காலை—ஆனபொழுது ; அவன் பாசம் உடைத்தன

---

1. போகிய நாமம்—உயர்ந்த நாமம்; "போகுபர் மதி" (சீவக, 705) என்றாற்போல. அனந்ததேவரென்னும் பெயரே அவரது முடிவிலாற்றலையுணர்த்துதலால் அவர் எல்லாம் அறியக்கூடுமென்பது தோன்ற நிற்பதுபற்றி, நாம விசேடத்தை ஏதுவாக்கி, எய்தல் உளதெனில் என்றான். அதனை மறுத்து, அனந்ததேவரெனும் நாமவிசேடத்தால் அண்மையிலிருப்பவற்றை இனிதறியும் ஏனோர் போதுலாது சேய்மையிலுள்ளவற்றைக் கடிதனுணரும் வன்மையுடையரென்றபடுவதல்லது சருவஞ்ஞத்துவமுடையரென்பது கூடாதென்பன் உரை முதல் விடயம் விரைவினொடுணர்வன் என்றான்.

2. அறியக்கூடுமென்பாயாகில்—உ. வே.

3. அனந்தேசுரர் திருமேனிக்கு உற்பத்தி சொல்லப்பட்டது—உ. வே.

4. முன்னே, தூய ஆகனுகி (ஞானு. 65 : 41) என்று கூறியிருப்பது காண்க. இதனைப் பெயர்த்தும் கூறியது "வினைத்தொடர்பு ஏயாமை வற்புறுத்தற்கு. பவுட்கரரும்,
"கிஞ்ச ஶுத்தாத்⁴வஜம் வபு: வாஹ்யாஶ்ருயேவத்⁴வநி ।
க்ஷயங்க ஶுத்தேந ஸாரேண மாயா வஸிநத்வஸிதி: ॥"
(2, 8) என்று கூறுகிறது.

னாகலின்—அவர் பாசச்சேதம் பண்ணினவராதலால்; [1] அவனது ஞானம் தடுக்குநர் யாரே—அவருடைய சருவஞ்ஞத்துவத்தைக் [2] கெடுக்க வல்லார் யாரோதான்?

13—15. (உரகம்…………பாசப்) [3] உரகம் அயல் அரிவது உடைத்து—பாம்பினிடத்திலே பிறரைக் கொல்லுவதாகிய நஞ்சு கிடந்ததாயினும்; தன்னை அடல் இன்று—அது அப்பாம்பை [4] நலிவதில்லை; அது போல—அது போலவே; அனந்தனை விரவிய பாசம் ஒளிவிடும்—[5] அனந்த தேவர்க்குண்டாகிய [6] பாசமும் அவரை வாதியாதிருக்கும்;

16—19. (சின்ன…………கூடலின்) [7] சின்ன உற்பவம் சின்னமானும்—சீந்திலின் உற்பத்தி அற்பமாயினும்; துன்னிய அகனின் வியோகத்தன்ன — [8] ஒன்றோடே பற்றினபடியால் அதனை மிகவும்

---

1. அனந்ததேவர் முற்றறிவுடையரென்பது.
[illegible] ।
(பவுட். 2 7) என்பதனாலும் விளங்கும்.

2. ஒழிக்கமுடியாது காண்—உ. வே.

3. அனந்ததேவர் தேகம் கருவி முதலியவற்றோடு கூடியிருந்தபோதிலும் அவற்றால் தாம் அறிவாற்றல் குறைவெய்தார் என்பதைப் பாம்பின் விடவுதாரணத்தால் விளக்குகின்றார்.

4. வாதிக்குமதில்லை—உ. வே.

5. இவ்வாறே பவுட்கரம், "[illegible]" (2, 8) என்றும், சுப்பிரபேதம், [illegible] । [illegible] காரணம் [illegible] ॥ என்றும் கூறுகின்றன.

6. திருமேனியும் சுவேச்சா விக்கிரகமாயிருக்கும்—உ. வே.

7. சின்னம்-சிறிது; "சின்னஞ் சிறக்கவிடை" என்று பிற்காலத்தவர் சிறுமைப் பொருளில் இச்சொல்லை வழங்கியுள்ளனர்.

8. சீந்திற்கொடி மிகப்புல்லிதாயினும் தன்னருகே தனக்குப் பற்றக் கோடாய் நிற்கும் மரமுற்றும் பரவிப்படரும் இயல்பிற்றென்பதை காட்டுச் செல்வோர் இன்றுங் காணலாம்.

[1]பரிணமித்தாற் போலே; [2]மந்திரேசனும் அந்தம் இல் தான் முதல் கூடலின்—மந்திர நாயகரும் முடிவில்லாத [3]சிவசக்தியோடே கூடின படியால் [4]அசுத்தாத்துவாவுக்குக் கருத்தாவா யிருப்பர்;

19. (அடம்...............ஆகம்) அடம் போல்—கொட்டைப்பாசி யானது நீரில் கிடந்தும் அதில் தோய்வற்றுக் கிடப்பது போல; ஆடியல் ஆகம்—வெற்றிபயன்ற திருமேனி கொண்டாராயினும் இவர் [5]அதில் தோய்விலர்;

---

1. பரிணமித்தல்—சூழப் படர்ந்து கொள்ளுதல்.

2. சிங்கிற் கொடி தனக்குப் பற்றுக்கோடாய மரத்திற் படரு மாற்றல் பெருகித் தலைமை கொள்ளுமாறு போல, மந்திரேசரும் சிவசத்தி யாகிய பற்றுக் கோட்டினால் அசுத்தாத்துவாவுக்குக் கருத்தாவா யிருக்கும் தலைமை பெய்துகின்றனர் என்பதற்கு **தான் முதல் கூடலின்** என்றார். முதல் என்றது ஈண்டுச் சிவசத்தி "அசுத் தாத்துவாவுக்குக் கருத்தாவாயிருப்ப" ரென்பது உவமையாற் பெறப்பட்டது. அனந்ததேவரையே ஈண்டு மந்திரேசன் என்றார், இவர் முதலிய எண்மர்களும் வாமை முதலிய ஒன்பது சத்தி களோடுகூடி ஏழு கோடி மந்திரங்களைப் பரிவாரமாயுடையராதல் பற்றி. இதுபற்றியே இவர்கள் "மந்திர மஹேஸ்வரர்" என்று ஆகமங்களிற் கூறப்படுகின்றனர். இவ்வனந்தர் முதலிய எண்மர் இயல்புகளையும் மிருகேந்திரம், பவுட்கரம் முதலிய ஆகமங்களுட் காண்க.

3. "தூயசிவ தத்துவத்து வழங்கா நின்றோர் துடக்குமுடம் பிறங்கியங்க ளுடையரேனும், மேய சிவ ஞெளியாற் போறிஞானவர் வேறுளர் போல் அஞ்ஞான முடையராகார்" (44) என்ற **சிவப்பிரகாச விகாசம்** கூறுவதும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.

4. இத்தொடர் சில பிரதிகளில் இல்லை.

5. இக்கருத்தையே **பவுட்கராகமம்**, "ஷெஹொ௱ி௺யாஜிஜெொவி நாவ௱ஊொஷெ௯ஷ௱ வ௱நஃ" என்று கூறுவது காண்க.

20—24. (மந்திரவலியின் ....ஆண்டகைவலியின்) மேனி—இவரது திருமேனி; பீடு இயல் [1]ஆண்டகை வலியின் காண்தகு—வலியயன்ற பரமசிவனுடைய சத்தியாலே காணத்தக்க; காலம் கூடினனுபினும்—காலத்துடனே கூடியதாயினும்; மருமம் மந்திர வலியின்—யோகிகள் தேகம் மந்திரசத்தியாலே; அந்தமில் காலம் நீடல் போலவும்—அளவில்லாத காலம் [2]சென்றிருத்தல்போல; ஓய வேண்டிய இயையும்—அதி தூரமாகிய வேண்டிய காலம் அழியா திருக்கும்;

24—26. (நிலைமை...........எய்ப்ப) [3]வலியின் நிலைமை மாண்ட ஆகம்—சிவசத்தியோடே கூடும் நிலைமையால் இவரது மாட்சிபெற்ற திருமேனி;: அவனது அமலம்—பரமசிவனது போல [4]மலபந்தம்

---

1. முதல்வன் சத்தி வழி நின்று அநந்ததேவர் கலக்கக் கலக்குண்ட அசுத்தமாயையினின்றும் காலதத்துவம் தோன்றுதலின், "**ஆண்டகை வலியின் காண்டகு காலம்**" என்றார். "மாயையிற் காலமோடு நியதி பின் கலாதி தோன்றும், ஆய வக்கால மூன்றுயாக்கியு மளித்தும் போக்கிக் காயமொடுலகுக்கெல்லாம் கால சங்கையினைப் பண்ணி, நாயகனாணையாலே நடத்திடுஞ் சகத்தையெல்லாம்" (சிவ. சிந் **2 : 54**) என்றும், "கீழ்சனது சத்தியயக்குறு மனந்ததேவன், மறுவறுமொண் சத்திகளா லவற்குபாதானம், மாயைதனைக் கலக்குமென வகுத்தன வாகமங்கள்; கலங்கலுறு மதுகிருத கீட நியாயத்தால், கவின்றதன தேக தேசம் பரிணமிப்ப, விளைந்முதல் வருங்கால நியதிகலை யென்ப" (**சிவப். விகா. 52 — 3**) என்றும் சான்றோர் கூறுப.

2. சென்றார் போல—உ. வே.

3. மிகத் தூயதாகிய சிவசத்தியோடு கூடுதற்கேற்ப தூய்மையும் வன்மையுமுடைய சுத்தமாயையாலியன்ற தனுகரணங்களையுடைமைபற்றி, "வலியின் நிலை மாண்டவாகம்" என்றார்.

4. **அவனது அமலம்** என்பதற்கு அவனது திருமேனி அமலமாதல்போல அமலமாம் என்பது பொருள். அமலமுடையதனை அமலமென்றார். அமலம்—மலபந்தமில்லாதது. சுத்தமாயையை முதற் காரணமாகக் கொண்டதனால் "அவனது அமலம்" என்றார். இதனைப் பவுட்கராகமம்,

உடைத்தன்று; தாது அமல் களினைப்பாசடை எய்ப்ப—தாதையுடைய தாமரையின் [1]நீரில் தோயினும் தோய்வுறாத பசிய இலையைப்போல;

26—30. (ஒளிய.........அறி) ஒளிய தந்திர வழியின் எவணம் —[2]சிவசக்தியோடே கூடுதலாற் பிரகாசமான வேதாகமங்களைக் கற்றோர்க்கு உண்மைஞானம் உண்டாவது எவ்விதம்; இரதத்து மைந்தமல் ஆகம் எவணம்—இரதம் புசித்தோர்க்குச் சரீர சித்தி வருவது எவ்விதம்; அவணம் புரைதீர் போதம் ஏதமில் மேதகு பெருவலி—அவ்விதமே [3]ஒப்பற்ற ஞானமும் குற்றமற்ற [4]மேன்மை தக்கிருக்கப்படாநின்ற பெரிய சத்தியும் உடைமை; [5]தீதின்று அறி—[6]அனந்ததேவர்க்கு மகத்தான தன்மையில் அமைவது தடையில்லையென அறிவாயாக.

இது நிரல் நிறை.

கிஞ்சாயாஶ்சாவாசாநம் தேஹேந்த்ரிய காரணாத்।
க்ஷுப்த்யதிகாயகரம் தஸ்ய தத்ஸ்யதேஹேந்த்ரியாதிகம்।
யதாவாசாந நகஜாதம் ஸலிலேநாபி லிப்யதே।

என்று கூறுவது காண்க. முன்னே கொட்டைப் பாசியைக் காட்டியது இவ்வனந்தர் தேகேந்திரியங்களோடு கூடிய வழியும், அவற்றால் விசாரமுடையரல்லர் என்றற்கும், அசுத்தமாயையைக் கலக்குமுகத்தால் அதிற்றோயினும், அதனாற் பற்றப்படுதல் இலரென்றற்கு, தாமரையைக் காட்டியதென்றும் அறிந்துகொள்க.

1. இது சில ஏடுகளில் இல்லை. ஈண்டு இஃது இசையெச்சம்.

2. சிவசத்தியோடே கூடுதலாலென்பதும் பல ஏடுகளில் இல்லை; செப்பறையேடு ஒன்றில் தான் காணப்படுகிறது.

3. அழகிய ஞானமும்—உ. வே.

4. மேம்பாடான சத்தியும்—உ. வே.

5. அனந்ததேவரின் கீழ்நிலையிலுள்ள ஞானவான்கட்கும் யோகிகட்கும் முறையே உண்மை ஞானமும் காயசித்தியும் எய்துவது காட்டி, மேனிலையிலுள்ள அவர்க்கு இவை எளிதில் கைவரப்பெறுவதில் தடையேதுமில்லை யென்பதை வற்புறுத்தற்கு, தீதின்றறி என்றார்.

6. அனந்த தேவர்க்குத் தீதில்லை; தடையில்லை—உ. வே.

30—32. (திகழுறை..............குறையிலன்) திகழ் உறையின் நோயுடல் முன் செயல் முரஞ்சியது எவன்—பிரகாச முடைத்தாகிய ஔடத சத்தியாலே நோயானவுடம்பு [1]முன்பு போலே செயல் வலி பெற்றது எவ்வண்ணமோ, அவண் இறை எண்கெட [2]மிடல் அதனில் குறைபிலன்—அவ்வண்ணமே பரமசிவனுடைய அளவிறந்த சத்தியாலே [3]இவர் குறைவிலர் ;

32—35. (கறையில்............விரைந்தே) கறையில் மந்திரேசனும்—குற்றமில்லாத அந்த [4]அனந்தேசுராரும் ; அந்தமில் அமலன் மைந்தின்—முடிவில்லாத பரமசிவனுடைய சத்தியாலே; மாயை கலக்கி

---

1. முன்புபோல் வலிபெற்றது—உ. வே. மருந்தால் நோயுற்ற வுடல் பண்டை வலிபெறுமெனும் இக் கருத்தையே "மருந்தி னாற்றலின் மிக்க வலிவரும், அரந்தை நோயிற்ற வர்க்கது போலிறை பொருந்து சத்தி பொருந்த ளவிலா, திருந்த வாற்ற லிசையுமுயிர்க்கமோ" (70) எனச் சதமணியாலே கூறுகிறது. இது கிரணகமந்துட்கண்டது.

2. அனந்தர் முதலிய எண்மரும் தத்தம் "அதிகாரமலவிசேடத்தால் தம்மில் தாரதம்மிய முடையராயினும் சர்வஞ்ஞத்துவம் முதலிய குறைபாடிலர்" என்று ஆகமங்கள் கூறுவதால, மிடல் அதனில் குறையிலன் என்றார். மிடல் குறையிலன் என்றதனால், மந்திரங்களால வேறுபாடுடைமை துணியப்படும்."
"ஸவஜ்ஞத்வாதி யொமெவி கியொஜ்ஃவா ஶாம்ஶஃ।
வாஸ்வாம் விஶிஷ்ஜெ ஶத்ராமெஶ்வ ஶஃஷிதாஃ॥"
(4 5) என்பது மிருகேந்திரம்.

3. இவர் சத்திக்குக் குறைவில்லை. —உ. வே.

4. இந்த அனந்தேசுரர் இயல்பைப் பௌட்கரம்,
பெவ்ராவாஸகவிஶெஷாநம் விஶெஷெண க்ஷியாயிகாஃ।
கயிகார மாணொவெகா ஶஹாஜ ஶக்ஷவகிநஃ॥
கஷ்டாவநஜ ஸம்ஶாஷ்யா யயாவமெவம் மாணாயிகாஃ।
கதிஸாநஷ்ய ஶாவணா ககீணஶநஸ ஸஹா॥
(4. 53 4) என்று கூறுதல் காண்க.

வெங்கிறல் செய்தியின் விரைந்து விரவுவன்—[1] அசுத்த மாயையைக் கலக்கி மிக வலிய பஞ்சகிருத்தியங்களை விரைந்து செய்யாநிற்பர் எ. று.

மற்று, வினைமாற்று. தான், இன் என்பன அசை. உம்மை இசை நிறை. வலியின் என்பது மத்திம தீபம்.

அகவல் 67

சிவானுபவம் வாசாரகிதம்.

யாணர்க் கோங்கின் குவிமுகை யெள்ளிப்
பூணகத் தொடுங்கிய முலையு மாநிறக்
கயன்மலைப் பன்ன கண்ணும் புயலெனப்
பின்னுவிட நெறித்த கூந்தலும் பொன்னென
ஆகத் தரும்பிய சுணங்கும் பாகொத்
தின்றீங் கிளவியு நிதம்பமு [2]மொன்றிக்
கண்ணு மனமுங் கவற்றப் பண்வர
இரங்குமணி மேகலை யிரியச் சுரும்பொடு
வண்டினம் வாய்விட் டார்ப்பத் தண்டா
நாணு நிறையு நடப்பப் பூணொடு
கோதை [3]பரீஇத் தாதுக பொங்கணை
கலவி விளைந்த காமத் தேறல்
உண்டோ ருணரி னல்லதை [4]யாவதுங்
கொண்டுரை கூடா [5]வாறுந் தெண்டிரை

---

1. "அவர்கள் தம்முள், விஞ்சுதொழில் ஞானவனந் தேசர்தம்மை மேவுவித்து மகேசுரதத் துவத்ததிபராக. எஞ்சலிலா வதிகார சத்தி யவர் பாலி, விருத்தித்தா னிரண்டறவே யிசைந்து நின்று, நஞ்சனைய வதோமாயா காரியத்தைப் பரிய" (சிவ. நெறி. 91) என்று சிவாக்கிரயோகிகள் கூறுவது ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.
2. மென்றிக்—பா. வே.
3. பரியத் தாதுகு பைங்கணை—பா. வே.
4. யாவருங்—பா. வே.
5. மாறுந்—பா. வே.

அமிழ்துபடு தீஞ்சொ [1]லிமிழ்பெரும் புலனொடு
ப னுவற் [2]பவ்வம் படிந்துண்டு நிமிர்ந்த
[3]இருபெரும் புலனு மொருங்கினி திழந்து
மெய்யுரை பெறூஉஞ் செவ்வி யாளன்
கனைத்திற னல்லதை வினைத்திறம் பிறிதோ
பொறைப்பெருங் கவசம் புக்குச் செறுப்பருஞ்
செயறீர் கனைகழற் கட்டி மயலொடு
காம நீத்த கயந்தலை கடிதூர்ந்
தச்ச மின்மையிற் றுணையின் றூங்கு
[4]வசையில் பேருணர் விசைய மள்ளர்
பூமுக ஞானப் புகர்வா ளேந்தி
ஐம்புல னடக்கி யறுபகை யோட்டி
இருவினை வீட்டி யொருவழிக் கொளீஇய
உள்ளமொ டுணர்வுரு ழொடுக்கி
உள்ளுந ருணர்வ துணர்வின் பாலே

இஃது, ''பசுவுக்கு அமலன் சத்தி யோசியா துற்ற வுண்மை யானும் மற்றவன் மந்திரவலியினானும், அந்த மில் நிட்களம்'' பெற்ற [5]அறிவனுக்கு [6]அனுபோகம் இன்னபடியிருக்குமென்று சொல்ல ஒண்ணாமைக்குக் காரணம் என்னென்று வினவ, அவ்வனுபவம் அனுபவித்தறியும தல்லது [7]வாசாரகிதமெனக் கூறியது.

---

1. ழுமிழ் பெரும் புலனும்—பா. வே.
2. செவ்வி—பா. வே.
3. ஒரு பெரும் புலனும்—பா. வே.
4. மெய்ப்படு பேருணர்—பா. வே.
5. ஞானு. 65 : 6—9.
6. சிவ போகம்—பா. வே.
7. வாசகரகிதமெனக்—பா. வே.

1—14. உரை: (யாணர்..........கூடாவாறும்) யாணர்க்[1] கோங்கின் குவிமுகை எள்ளி—[2]புதுமைவினையுடைத்தாகிய கோங்கினது குவிந்த மொட்டை [3]யொத்து; பூணகத்து ஒடுங்கிய முலையும்—ஆபரணங்களை யகத்திடப்பட்ட முலையும்; [4]கயல் மலைப்பன்ன மான் நிறக் கண்ணும்—பிறழ்ச்சியாற் [5]கயல்மீனோடு பொருவது போன்ற மானின் [6]நோக்கத்தையுடைய கண்களும்; புயல் எனப் [7]பின்னுவிட நெறித்த கூந்தலும்—[8]மேகமென்னுமபடியாகப் பின்னுதல் தங்கிய

---

1. "கோங்கின் குவிமுகி ழிளமுலை" (முருகு 34-5) என்று சான்றோரும கூறுப.

2. வளப்ப முடைத்தாகிய—உ. வே.

3. யிகழ்ந்து—உ. வே.

4. கயல்போற் பிறழும் கண்ணிணையை அதனோடு மலைப்பது போலக் கூறுதலின், கயன் மலைப்பன்ன கண் என்றார்; பிறரும் "மதர்கயன் மலைப்பி னன்ன கண்" (அகம் 140) என்றும், "கயல் மலைப்பன்ன கண்ணிணை" (யாப். வி. 39. உரைமேற்.) என்றும் கூறியிருத்தல் காண்க. நோக்கத்தால் மானை ஒத்தல் பற்றி, மான் நிறக் கண் என்றார்; மான் பிணையின் வெருவிய நோக்கத்தை மகளிர் நோக்கிற்கு உவமஞ் செய்தல் சான்றோர் இயல்பு. தமமையும தம்முன்னிருந்த சமணரையும் கண்டு அஞ்சி நோக்கிய மங்கையர்க் கரசியாரைத் தெருட்டலுற்ற ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், "மானி னேர்விழி மாதராய்" (297:1) என்று உரைத்தருளுவது காண்க.

5. கயலை யொத்த—உ. வே.

6. மானோக்கத்தைக் கெடுத்த—உ. வே.

7. பின்னுதற்குச் சிக்கறுத்து நீவிய கூந்தல் என்றற்கு. பின்னுவிட நீவிய கூந்தல் என்றார்; அது செய்த வழிக் கூந்தலின் கருமை விளங்கிப் புயலினை நினைப்பித்தலின், புயலெனப் பின்னுவிட நெறித்த கூந்தல் எனப்பட்டது. "பின்னுவிட் டிருளிய வைம்பால்" (கலி. 59) என்றும், "ஐதாக நெறித்தன்ன அறலவிர் நீளைம்பால்" (கலி. 32) என்றும் வரும் வழக்குக்களைக் காண்க.

8. நீலமேகத்தின் நிற மென்னும் படியாக—உ. வே.

நெறித்த கூந்தலும்; பொன் என ஆகத்து அரும்பிய சுணங்கும்— பொன்னின் [2] நிறத்தையுடைய மார்பிலே பரந்த தேமலும்; பாகொத்த இன்றீங் கிளவியும்—பாகுபோல் இனிதாகிய அழகிய வசனமும்; நிதம்பமும்—[3] அல்குலும் என்னும் இவையத்தனையும்; ஒன்றி—பொருந்தி; கண்ணும் மனமும் கவற்ற—[4] கண்ணும் மனமும் [5] தொழிலிழந்து மயங்க; இலங்கு மணிமேகலை இரிய—சொலிக்கின்ற [6] மணிகளாலான மேகலாபரணமும் நீங்க; [7] பண்வரச் சுரும்பொடு வண்டினம் வாய்விட்டு

---

1. மார்பிடத்தே தோன்றும் சுணங்கு பொன்னின் நிறத்தையுடைமை பற்றி, பொன்னென என்றும், சுணங்கு தோன்றுதலை அரும்புத லென்னும் புலனெறிவழக் குப்பற்றி, அரும்பிய சுணங்கு என்றும் கூறினர்; "பொன்வீ வேங்கைப் புதுமலர் புரைய, நன்னிறத் தெழுந்த சுணங்கு" (அகம். 319) என்றும், "குரும்பை மென்முலை யரும்பிய சுணங்கின" (அகம். 253) என்றும் வருமாறறிக.

2. ஒளியுண்டாகப் பரந்த சுணங்கும்—உ. வே.

3. நிதம்பப் பிரதேசமும்—உ. வே

4. கண்ணையு மனத்தையும் கவற்ற—உ. வே.

5. கண் காண்டலும் மனம் நினைத்தலுமின்றிக் காமவின்பத்திற் களித்துத் தடுமாறுதலின் தொழிலிழந்து மயங்கி என்று உரை கூறினர்; நினைவின்மை கூறவே, காமவின்பம் உரைக்கப்படாமைக்கு ஏது கூறியவாறாயிற்று; இவ்வாறே காமக்கடலுள் மூழ்கித் தடுமாறும் சீவகன், "பண்ணுலாங் கிளவிதன் பரவை யேர்தல்குல், வண்ணமே கலையிவை வாய்ந்த பூந்துகில், உண்ணிலாய்ப் பசுங் கதிருமிழ்வ பாவியேன், கண்ணையு மனத்தையுங் களங்கொண் டிட்டவே" (சீவக. 1481) என்பது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

6. இலங்குமணி மேகலை—ஒளியுடைத்தாகிய மேகலா பரணமும்—உ. வே.

7. சர்க்கரைப் பாகினைப் பாகென்றும், அதனினிமை சொல்லிடத்துத் தோன்றுதல் கொண்டு பாகொத்த இன்றீங்கிளவி என்று கூறுவது வழக்காயிற்று. பாகு போலும் சுவையுடைய சொல்லைப் பாகென்றே ஒற்றுமையுறக் கூறலுற்று, "பெட்ட வாய்மொழிப் பெரும் பாகுதிர" (பெருங். 1 : 40. 174) என்று கொங்கு வேளிர் உரைத்தார்.

[1]ஆர்ப்ப—பண்ணுக்குப் பொருந்த பெடையும் வண்டும் வாய்விட்டு ஆரவாரம் பண்ண; [2]தண்டா நாணும் நிறையும் நடப்ப—நீங்காத நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பும் அறிவு நிறை ஓர்ப்புக் கடைப்பிடியும் நீங்க; [3]பூவொடு கோதை பரிய—[4]ஆபரணங்களும் புட்ப மாலையும் தம்மிற் பின்னிக் கலந்து சிதைய; தாதுகு பொங்கணை—புட்பங்களின் தாதுகள் உதிரப்பட்ட உயர்ந்ததாகிய சயனத்திலே; கலவி விளைந்த காமத் தேறல்—போகத்திலுண்டாகிய காமரசம்; உண்டோர் உணரின் அல்லதை—புசித்தோர் அறியுமதல்லது; கொண்டு யாவதும் உரை கூடாவாறும்—அவர் தம்மாலும் இன்னபடியிருந்ததென்று கொண்டு சிறிதும் [5]சொல்லவொண்ணாதவாறு போலவும்;

---

1. "தேதாவென வண்டொடு தேன்வரி செய்யப், போதார் குழலாள் புணர்மென் முலைபாயத் தாதார் கமழ்தார் மது விண்டு துளிப்ப ஏதா மவரெய் தியவின்ப மதே" (சீவக. 1066) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.

2. மகளிர்க்கு உயிரினும் நாண் சிறந்தமை பற்றி, **தண்டா நாணும்** என்றும், "பெருமையும் உரனு மாடூஉ மேன" (தொல். பொ. 98) என்பதனால் **தண்டா நிறையும்** என்றுங் கூறினர். ஆடவரினும் மகளிர்க் குண்டாகும் நாண் மெலிவு நன்கு புலனாதலின், நாணீங்கல் முற் கூறப்பட்டது. தலைமைபற்றி நாணும் நிறையுங் கூறினாராகலின், ஏனை மட முதலியனவும் அறிவு முதலியனவும் கொள்ளப்பட்டன.

3. காமப் புணர்ச்சிக்கண் மகளிரணியும் கோதையும் மேகலையும் துகிலும் நீங்கச் சூழ்ந்த வண்டினம் முரலு மென்பதை, "பரிந்த மாலை பறைந்தன குங்குமம், கரிந்த கண்ணி கலந்த மகிழ்ச்சியின், அரிந்த மேகலை யார்த்தன வஞ்சிலம், பிரிந்த வண்டிளையார் விளையாடவே" (சீவக. 1349) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.

4. ஆபரணங்கள் தம்மிற் கலாவிச் சிதைய—உ. வே.

5. ஈண்டுக் கூறப்படும் கருத்தை, "அற்புதமாகிய வனுபோகக் காமம் போற், கற்பனை யின்றிக் கலந்து நின்றானே" "மகட்குத் தாய் தன் மணாளனோ டாடிய. சுகத்தைச் சொல்லென்றாற் சொல்லுமா றெங்ஙனே" (திருமந். 2943, 2944) எனவருவனவற்றாலும், "மோகித்த காமத்தின்கண் முயற்சியிற் சுகமுந் தண்ணீர், தாகித்த தாகந்தானும் தாகித்தா னறிவதல்லால், ஏகத்த பொருளதாகி யிடைவிடா தமுத

14—29. (தெண்டிரை........பிறிதோ) [1]தெண்டிரை அமிழ்து படு தீஞ்சொல் இமிழ் [2]பெரும்புலனொடு—கடலிலுண்டாகிய அமிழ்து போன்ற இனிய வசனத்தைச் சொல்லும் வாக்காகிய பெரிய புலனும்; பனுவற் பவ்வம் படிந்துண்டு நிமிர்ந்த இருபெரும் புலனும்—அழகிய சாத்திரங்களாகிய சமுத்திரத்திலே மூழ்கி அவையிற்றைப் புசித்துத் தலைமை பெறும் சோத்திர மாகிய புலனும் என்ற இரண்டு பெரிய புலன்களும்; ஒருங்கு இனிது இழந்து— [3]ஒக்கவே [4]அழகிதாக இழந்து; [5]மெய் உரை பெறாஉஞ் செவ்வியாளன் — பரிசத்தாலே

மூறும், போகத்தை நுகர்வதல்லாற் போதத்தாற் புகலலாமோ'' (பெருந். 2023) என்பதனாலு மறியலாம்.

சொல்ல வொண்ணாமைக்குரிய இயல்பை, இராமலிங்க அடிகள் ''மணையணைந்து மலரணைமே லெனையணைந்த போது மணவாளர் வடிவென்றும் எனது வடிவென்றும், தனை நினைந்து பிரித்தறிந்த தில்லையடி யெனைத்தான், சுற்றுமறி யேனெனில்யான் மற்றறிவ தென்னே, இனையளவாயினும் விகற்ப வுணர்ச்சி யென்பதிலையே திருவாளர் கலந்தபடி செப்புவ தெப்படியோ, உனையணைந்தா லிவ் வாறு நான் கேட்பே னப்போ, துன்னறிவு மென்னறிவு மோரறி வாங்காணே'' (vi. 82. 16) என்று மகளிர் இருவர் கூற்றில் வைத்துரைப்பது காண்க.

1. தெண்டிரை யென்பது ஆகு பெயராய்க் கடல் குறித்து நின்றது. அமிழ்து படு தீஞ் சொல் என்புழிப் படுசொல் உவமங் குறித்து வந்தது; ''இளிபடு மின் சொல்'' (ஞானசம். 2:68. 3) என்முற்போல.
2. எல்லா கலங்களினும் தலையாய நாநல முடைமை பற்றி, தீஞ் சொல் இமிழ் பெரும் புலன் என்றும், எல்லாச் செல்வங்களினும் தலையாய கேள்விச்செல்வம் தருதல் பற்றி நிமிர்ந்த இருபெரும் புலன் என்றும் சிறப்பித்தார்; (குறள். 641 : 411) காண்க.
3. ஒரு காலே—உ. வே.
4. அழகிதாக என்றுரைத்தது, அவ்விழவால் மெய்வனப்புக் குறை யாமை யுணர்த்தற்கு எனக் கொள்க.
5. உடலசைவாலும் முகக்குறிப்பாலும் கைகளாலும் தன்னுள்ளத் தெழுந்த கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கும் சிறப்புப்பற்றி, ஊமனை, மெய்யுரை பெறாஉஞ் செவ்வியாளன் என்றார், ''கையினாற் சொலக் கண்களிற் கேட்டிடும், மொய்கொள் சிந்தையின் மூங்கையு மாயினேன்'' (சீவக. 997) என்று பிறர் கூறியது, கூற்று நிகழ்த்துவோள் தனனை யவலித்துக் கூறும் அமைதி பற்றி யெனவறிக.

அறிவிக்க அறியும் [1]ஊமன்; கனத்திறன் அல்லதை விளத்திறம்—காணும் கனாப் போல்வதல்லது வசனிக்கவொண்ணாத சிவபோகம் இன்னபடியிருந்ததென்று [2]கேட்கவும் சொல்லவும் கூடிய கூறுபாட்டையுடையதோ, அன்று; [3]பிறிது—வேறுபட்டது, காண்;

20—29. (பொறை.........உணர்வின்பாலே) வசையில் [4]பேருணர்வு [5]இசைய மள்ளர்-குற்றமில்லாததாகிய பெரிய உண்மைஞானத்

---

1. ஊமன் கண்ட கனவு முற்றும் பிறர் விளக்க அறியுமாறு உரைக்கவும் கேட்கவும் படாதென்பதுபற்றி, கனத்திறனல்லதை விளத்திறம் இல்லை என்றார்.

2. இவ்வுரை சில ஏடுகளில் இல்லை. சொல்லும் வேறுபாட்டையுடையதோ—உ. வே.

3. அற்றேல், "ஊமனார் கண்ட கனவிலும் பழுதாய் ஒழிந்தன கழிந்த அந்நாட்கள்" (பெரிய. 1. 1. 3.) என்றாற் போலப் பயனின்றிக் கழியும் போலும் என்பதனை விளக்கி, அது ஞானவான்களாலே எய்தப்படுமென யாப்புறுத்தற்குப் பிறிது என்றார். அருணகிரியாரும் இந்த ஞானவின்பம் எளிதில் கேட்கவும் சொல்லவும் படாததென்பதனை, "மக்கட்குக் கூறரிதானது, கற்றெட்டத் தான் முடியாதது, மற்றொப்புக் கியாது மொவ்வாதது—மனதாலே; மட்டிட்டுத் தேடவொணாதது, தத்வத்திற் கோவைபடாதது, மத்தப் பொற் போது பகீரதி—மதி சூடும்; முக்கட் பொற்பாளருசாவிய, அர்த்தக்குப் போதகமானது, முத்திக்குக் காரணமானது—பெறலாகா; முட்டர்க் கெட்டாதது நான் மறை யெட்டிற்றட்டாதெனவேவரும்" என்றோதி, எனவே அதனால் நாம் அதனைப் பெறலரிது போலு மென்பாரை மறுத்து, பெறற் குரியதே யென்பாராய், "முற்பட்டப் பாலையிலாவது—புரிவாயே" (திருப்புகழ். 489) என்று கூறுதல் காண்க.

4. உண்மை ஞானத்தைப் பேருணர் வென்றார், அதனிற் பெரியது பிறிதியாதும் இல்லையாதலால்; "அருளிற் பெரிய தகிலத்தில் வேண்டும், பொருளிற் றலையிலது போல்" (திருவருட். 31) என்பது காண்க.

5. கல்வி கேள்விகளால் பேருணர்வு உடையாராயினும், சிவபோகமுண்மை தேர்ந்து அதனைப் பெறற்குக் கருதாதவழி வசையே பெறுவாராதலின், வசையில் பேருணர் விசைய மள்ளர் என்றார்; திருவள்ளுவரும், "கற்றதனா லாய பயனென் கொல்வாலறிவன், நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்" (குறள். 2) என்றமை காண்க.

தையுடைய கீர்த்திமான்களாகிய வீரரானவர்கள் ; [1]பொறைப்பெருங் கவசம் புக்கு—பொறுத்தற்கரிய வெகுளியும் துன்பமும் வந்தால் சகிக்கும் பொறுமையாகிய பெரிய கவசத்தையிட்டு ; செறுப்பு அரும் [2]செயல் தீர் கனைகழல் கட்டி—விரோதிகளால் சயித்தற்கரிதாகிய தம் மால் பிறர்க்கும் பிறரால் தமக்கும் ஒரு செயல் இல்லை என்னும் சத் திக்கின்ற வீரக்கழலை வீக்கி ; மயலொடு காமம் [3]நீத்த கயந்தலை கடி தூர்ந்து—காமமயக்கங்களை [4]யொழித்தல் என்னும் யானையைக் கடிதாக மேல்கொண்டு ; அச்சம் இன்மையின்—சருவசங்க நிவிர்த்தி வந்து நிர்ப்பயமானபடியால் ; [5]துணை யின்றி—துணையின்றித் [6]தமியராய் ; ஆங்கு—அவ்விடத்தே ; [7]ஞானப் பூமுகப் புகர்வாள் ஏந்தி—ஞான

---

1. கவசமில்வழிப் பகைவர் எறியும் படை எளிதிற் றுக்கித் தீங்கு செய்வதுபோல, வெகுளியுந் துன்பமும் தாக்கி மெய்யுணர்வைச் சிதைத் தழிக்கு மாதலின், பொறைப் பெருங்கவச மென்றார்.

2. செயல் தீர் கழல்—செயலின்மையாகிய கழல்; அஃதாவது சுன்மச் சேதவுபாயமென மேலே கூறியது. தீர், முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.

3. நீத்த கயந்தலை யென்பது "பொச்சாவாக் கருவி" (குறள் 537) என்றாற் போல நின்றது. கயந்தலை—பெரிய தலையையுடைய யானை)

4. ஒழித்தலென்னும் விரதமாகிய யானையை யூர்ந்து—உ. வே.

5. துணையன்றாக கென்று கொண்டு துணைவேண்டாமை யாகிய படையே துணையாக வுடையரான விடத்து—உ. வே.

6. உயர்வற வுயர்ந்த வீரர் துணை வேண்டாது தமித்துச் செல்லும் பான்மைய ராதலின், துணையின் றென்றார் ; "கூட்டொரு வரையும் வேண்டாக் கொற்றவன" (கம்ப. கிட். வாலி வதை. என்று கம்பரும் 'செருவில் ஒருவ" (முருகு 262) என நக்கீரரும் கூறுதல் காண்க.

7. இறைவனுக்கு ஞானமே வாளாகச் சான்றோர் கூறுவது பற்றி, இவரும் ஞானப் பூமுகப் புகர்வாள் என்றார் ; "ஞானவாளேந்து மையர் நாதப் பறையறைமின்" (திருவா. 46. 1) என்று மணி வாசகர் கூறுவர்.

மென்னும் கூர்மையும் ஒளியு முடைத்தாகிய வாளையெடுத்துக்கொண்டு; ஐம்புலன் அடக்கி—பஞ்சேந்திரியங்களையும் தம் வசமாக்கி; அறு பகை ஓட்டி—காமாதிபகை ஆறையும் போக்கி; இருவினை வீட்டி—புண்ணியபாவங்களைச் சயித்து; [1]ஒருவழிக் கோலி இய உள்ளமொடு—[2]பரமசிவமே பரதத்துவமென்னும் [3]ஒருநெறிப்பட்ட அறிவொன்றே யல்லாமல்; உணர்வு முழு ஒடுக்கி—அல்லாத [4]உணர்வுகளைக் கெடுத்து; உள்ளுநர் உணர்வின்பால் உணர்வது—அறிவோர் அறிவின்பாலாய் அறிந்து அனுபவிக்கத்தக்கதாம் எ. று.

ஓ, [5]வினா. ஏ, அசை.

---

1. சிவநெறி யொன்றையன்றி வேறு நெறி அப்பெருமக்கட் கின்மை யின், ஒருவழிக் கோலிஇய உள்ளம் என்றார்; "ஒரு நெறிய மனம் வைத்துணர் ஞானசம்பந்தன்" (ஞான. 1. 11.) என்று ஞானசம்பந்தரே கூறுதல் காண்க.

2. பரமேசுவரர் துதி யொழிய அல்லாதவற்றைக் கெடுத்து—இவ்வுரை வேறுபாடு செப்பறை யேட்டில் கண்டது

3. உள்ளத்தை ஒருநெறிப் படுத்தி ஞானம் கைவரப் பெற்ற பின்னரும் தாங்கி நிற்கும் உடம்பின் தொடர்பால் வேறு உணர்வுகள் தாக்கு மாதலின், அவற்றை வேரோடுங் கெடுப்பது தோன்ற, உணர்வுமுழு ஒடுக்கி யென்றும், அவரால் உணரப் படுவது சிவ போக மொன்றே யாதலின், உணர்வது உணர்வின் பாலே யென்றும் கூறினார். இவ்வாறு உள்ளி யுணர்ந்த உணர் வின் நலத்தை மணிவாசகர் "இன்பம் பெருக்கி யிருளகற்றி யெஞ் ஞான்றும், துன்பந் தொடர் வறுத்துச் சோதியாய்—அன்பமைத்துச் சீரார் பெருந்துறையான் என்னுடைய சிந்தையே, ஊராகக் கொண்டான் உவந்து" (திருவா. 47. 11) என்றும், திருமூலர், "ஒன்றி நின்றுள்ளே யுணர்ந்தேன் பராபரம், ஒன்றி நின்றுள்ளே யுணர்ந்தேன் சிவகதி, ஒன்றி நின்றுள்ளே யுணர்ந்தேன் உணர் வினை, ஒன்றி நின்றே பல ஊழி கண்டேனே" (திருமந். 2954) என்றும் கூறுகின்றனர்.

4. உணர்வும் வகைகளை—உ. வே.

5. ஓகாரம் எதிர்மறை—உ. வே.

அநந்நிய பாவகம்.

அகவல் 68.

சகளங் கட்காண் டகுதித் தாகத்
துகளில் தியானந் துறவா தறவ
நிட்களங் கட்காண் டகுதி [1]நீளிடைத்
துட்க வோடிய தோட மிக்க
பாவனை படியா தாவகை யரிதெனின்
மேவினை புணர்நனி விமல ஞேவா
நிலைமையன் குணமுக நிவந்தோ னிலனுரு
அறிவறி யாமை யகன்றோன் பொறிபுனை
யோக வியோக [2]மொழித்தோன் றாமனச்
சங்கற் பத்தொடு சகலங் கலைதீர்
பெங்கணு மிரிய விருந்தோன் பொங்கிய
மதியாங் கார மடித்தோன் விதியால்
அபாவ னதனைப் பாவா பாவத்
[3]துயர்வற பாவ மொழித்தரும் பாவத்
துற்றோ னேதுக் காலஞ் செற்றோன்
தீண்ட றீண்டா தாதன் மாண்ட
ஆக மணைத லகறல் போகோன்
விகற்ப மேவோன் றரிப்பது [4]தவிர்த்தோன்
இச்சை மற்று சி[5]ரயஞ் செற்றோன்

---

1. நீளிடை--பா. வே.
2. முடைத் தோன்-பா. வே.
3. துயர் வறுபாவ மொழித்த பாவத்—பா. வே.
4. தணித்தோன்—பா. வே.
5. சிரயங் குற்றோன்—பா. வே.

20. எற்றிவ னபாவ ளுத லெற்றேற்
கூடான் [1]குறியுட னதனுல்
[2]வீடா வுலக மபாவனென் றறைவே

இஃது "உள்ளுந ருணர்வ துணர்வின் பாலாய்" வசனிக்க வொண்ணுத அனுபவமாயிருக்கிற நிட்களம் பாவிக்கப்படாததாய் இருந்ததேன் என்று வினவ, அரூபி யாதலின் சட்சுவாதி கரணங் களுக்குத் [4]திருசிய னல்லாமையாற் கரணவறி வொழிய, அரூபியா யிருக்கிற [5]ஆன்ம வறிவாலே தரிசிப்பார்க்குத் திருவருளால் அநந்நிய மாகப் பாவிக்கப்படுவன் என்று கூறியது.

1—5. உரை: (சகளம்........அரிது) [6]அறவ—தருமவானே; சகளம் கட்காண் தகுதித்தாக துகளில் தியானம் துறவாது—பதிப்

---

1. குறிப்புடனதனுல்—பா. வே.
2. ஆடாவுலக—பா. வே.
3. ஞானு. 67 : 29.
4. தரிசனமல்லாமையாற்—பா. வே.
5. ஆன்ம வறிவாலே பாவிக்கப்படுவனென்று சொல்லியது—பா. வே.
6. சமயவறங்களை யுரைக்கும் சான்றோரை 'அறவோர்' என்றும், சமய நெறியை அறமென்றும் கூறும் வழக்குப் பற்றி, ஈண்டுச் சமய வுண்மை யுரைக்கும் ஆசிரியனை, அறவ என்றான், "அங்கையிற் பாத்திரங் கொண்டறங் கேட்கும், இளங்கு இணையில்லாள்" (மணி. 25 : 9-10) எனச் சமய நெறி அறமென்று வழங்கப்படுமாறறிக.
7. சகளமாவது உருவத் திருமேனியாதலால், சகளம் கட்காண்தகுதித் தாமென்றும், அதனுல் தியானம் எளிதில் அமையும் என்பது பற்றி, துகளில் தியானம் துறவாது என்றும் கூறினுன். துறத்தல், நீங்குதல். கண் முதலிய பொருள்களாற் காண்டல் முதலிய தொழில் நிகழ்ச்சியால் மனம் ஒன்று தொழியும் குற்ற முண்டா தலின துகளில் தியானம் என்று சிறப்பித்தார். கேள்வி சிந்தனை தெளிதல்களின் பயன் தியானம் என்பர். "எண்ணு யிரத்தாண்டு யோக மிருக்கினும், கண்ணு ரமுதினைக் கண்டறி வாரில்லை, உண் ணுடி யுள்ளே யொளிபெற நோக்கினுற், கண்ணுடி போலக் கலந்து நின்றுனே" (திருமந். 603) என்பதனுல் தியானத்தின் சிறப்புணரப் படும்.

பொருள் உருபி பாயிருக்குமாயின் கண்ணுற் காணப்படும் முறைமைத் தாதலாலே குற்றமற்ற தியானத்துக்கு நீங்காதாம்; நிட்களம்—அங்ஙனமின்றி [1]நிட்களமென் றருளிச் செய்தபடியாலே; கட்காண் தகுதி நீளிடைத்து [2]உட்க ஓடியது—கண்ணால் தரிசிக்கு முறைமை அதிதூரத்ததாய்ப் பயத்தை யுண்டாக்கிக் கிட்டாததா யிருந்தது; ஓட—கிட்டா தொழியவே; மிக்க பாவனை படியாது—அது மிகவும்பாவிக்கப் படாத தாகலின்; [3]ஆவகை அரிது—தியானித்தல் அரிதாயிருந்த தென்று சிடன் விண்ணப்பஞ் செய்ய; [4]இனி, ஆசிரியர் கூறுவார்:

5—6. (எனின்........நனி) எனின்—என்பாயாயின்; மேவினை நனி உணர்—[5]பொருந்த மிகவும் அறிவாயாக;

6—19. (விமலன்.......உற்றோன்) [6]விமலன்—நின்மலன்;

---

1. நிட்களம் என்றருளிச் செய்ததை அகவல். 62ல் காண்க.

2. கண்டு பயனெய்துதற்குரிய உறுதிப்பொருள் காணப்படாதாயின் அதனால் உறுதி யெய்துதற்குரியோர் அச்சமும் அவலமும் உறுவது இயல்பாதலின், உட்கவோடியது என்றான்; "உண்டொ ரொண் பொரு ளென் றுணர் வார்க்கெலாம், பெண்டி ராணலி யென்றறி யொண்கிலே, தொண்டனேற் குள்ளவா வந்து தோன்றினாய், கண் டுங்கண்டிலே னென்னகண் மாயமே" (திருவா. திருச். 42) என்று மணிவாசகரும், "தேடிக்கொண்டு திருவாய்மூர்க் கேயெனா, ஓடிப் போந்திங் கொளித்தவா றென்கொலோ" என்று திருநாவுக்கரசரும் வருந்திபுரைக்குமாறு காண்க.

3. பாவனைக்கெட்டாதாயின், பாவக மாத்திரையாய்ப் பயன்படாமை யின் ஆவகையரிது என்றான்; "பாவனா தீதமெனிற், பாவகமாம் அன்றென்னிற் பாழதுவாம்" (சித்தாந்தப்பஃறொடை 604 சிவ. போ. 6 : 2, 3) என்று சான்றோர் கூறுப.

4. இத்தொடர் சில ஏடுகளில் இல்லை.

5. மனம் இனிதாகப் பொருந்தி யறிவாயாக—உ. வே.

6. எப்போதும் எல்லாப் பொருள்களிலும் தூய்மையாக ஒளிர்வது பற்றி, முதல்வனை விமலன் என்றார்;
"ஜ்ஞாநஶோபாதி விமலம் ஸர்வத்ர ஸர்வவஸ்துஷு"
(5 ; 16) என்று மிருகேந்திரம் கூறுதல் காண்க.

6—7. [1]ஓவா நிலைமையன்—[2]மாறுபாடின்றி என்றும் ஒரு படித்தான [3]நிலைமையுடையோன் ;

7. [4]குணம் உக நிவந்தோன் — முக்குணங்களையும் ஒழித்து ஓங்கினோன் ;

[5]உருவிலன்—அரூபியா யிருப்போன் ;

8. அறிவு அறியாமை அகன்றோன்—தனக்கு அபூருவமாக அறிவதோர் [6]அறிவில்லாமையாலே அறிதலில் விருப்பும் சர்வஞ்ஞனபடியினாலே [7]அறியாமையுமாகிய இரண்டும் இல்லாதோன் ;

---

1. "வான்கெட்டு மாருதமாய்ந் தழனீர் மண்கெடினும், தான்கெட்டலின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையன்" (திருவா. தெள்ளே.) என்ப.

2. திரிதலின்றி—உ. வே.

3. செய்தியையுடையோன்—உ. வே.

4. "குணங்கள்தாம் இல்லா இன்பமே" (கோயில் 4) என்று திருவாசகமும்'' 'ஸாத்ரவ்ய நிருபணா ஸாக்ஷா த்வா தீதஃ' (7, 19) என்று சருவ ஞானோத்தராகமும் கூறுதல் காண்க.

5. "இன்னவுரு வின்னநிற மென்றறிவ தேலரிது" (ஞான. 329. 4) என்று சான்றோர் கூறுப. செப்பறையேட்டில் ஈண்டுக் காணப்படும் பதவுரையில், "இலன் உரு" என்றே பிரித்து நிறுத்தி "அருவாயிருப்போன்" என்று உரை கூறப்பட்டுள்ளது.

6. அறிவு என்றது ஈண்டு அறியப்படும் பொருண்மேனின்றது. இறைவனுக்குத் தெரியாமே ஒரு பொருளும் இல்லையென்பது கருத்து. அறியாப்பொருளை அறிதற்கண் அனைவர்க்கும் விருப்பமுண்டாதல் இயல்பாதல்பற்றி, அறிதலில் விருப்பும் என்று உரை கூறப்பட்டுளது.

7. அறியாமை யென்பதற்கு அறிதலாகிய தொழிலைச் செய்யாமை என்று பொருள் கொள்க; "கல்லாமை" என்பதற்குப் பரிமேலழகர் உரைக்கும் உரை காண்க.

8—9. பொறிபுனை யோக வியோகம் ஒழித்தோன்—[1]இந்திரியங்களையுடையார் பதார்த்தங்களிற் கூடியிருப்பது போலத் தனக்கு அபூருவமாயிருப்பதொரு பொருளில்லாமையினாலே ஒரு பதார்த்தத்திற் கூடியிருக்க [2]வேண்டுதலும், தன்னையொழிய ஒருபொருட்கும் நிலை இல்லாமையால் ஒரு பொருளை [3]ஒழிந்திருத்தலும் இல்லாதோன்;

9—11. (தூமன.......... இருந்தோன்) தூமனச் [4]சங்கற்பத்தொடு [5]சகலம் கலை எங்கணும் தீர்பு இரிய இருந்தோன்—தூயதாகிய மனத்திலுண்டாகிய [6]ஈடணைக் திரயங்களும் சகல கேவலங்களும் தேகமும் யாண்டும் விட்டு நீங்க விளங்கியிருந்தோன்;

11—12. பொங்கிய மதி ஆங்காரம் மடித்தோன்—மிக்குற்ற கரணவறிவாலாகிய அகங்காரம் கெடுத்திருந்தோன்;

---

1. அந்தக்கரணங்களையுடையார்—உ. வே.

2. வேண்டுமதில்லை—உ. வே.

3. ஒழிந்திருப்பானுமல்லன்—உ. வே. இக்கருத்து, "ஒன்று நீயல்லை அன்றி யொன்றில்லை யாருன்னை அறிய கிற்பாரே" (கோயில் 7) என்ற திருவாசகத்தை யுட்கொண்டு நிற்கிறது. "வேறுயுடனானிடம் வீழிம்மிழலையே" என்பர் ஞானசப்பந்தர்.
இசனைத் தேவிகலோத்தரம் "யூதாநிவாஹம்ஸிரஜம் ஹஹாநி யாவஷி வாநூாநூஹ ஜெவதாநி" என்றும், "விஸாதிகம் ஸதத ஊநஜை" என்றும் கூறுதலாலும் அறிக.

4. மனத்தின் சங்கற்பத்தால் விளைவனவாதலின், ஈடணைகளைச் சங்கற்ப மென்றொழிந்தார்.

5. சகலமெனவே கலையும் கேவலமும் அடங்குமாயினும், அவத்தையாம் இயைபு தோன்றவும்; கேவலம் தன்பால் அடங்கவும் சகலம் என்றும், தூலசூக்கும தேகமெல்லா மடங்க, கலை யென்றும் பிரித்தோதினர்.

6. ஈடணைத்திரயங்களுக்குக் கண்டிக்கப்படுதலும் கண்டித்த பொருள்களிற் கூடாமையும் இவை தூரத்தனவாகக் கெடுத்துக்கொண்டிருப்போன்—உ. வே.

12—15. (விதியால்..........உற்றேன்) [1]விதியால் அபாவன்—அரூபியான முறைமையாலே காணவறிவாற் பாவிக்கப்படான்; அவனைப் பாவா பாவத்து—ஒருவன் [2]அவனைப் பாவிக்கப்படுவனே பாவிக்கப்படானே என்று பார்த்து; உயர்வு அறு அபாவம் ஒழித்து—[3]பாவா பாவம் என்றவையிற்றில் தாழ்ந்ததாகிய அபாவமென்னும் அதை ஒழித்து; அரும் பாவத்து உற்றேன்— [4]அவைகளாலே நிச்சயித்துக்கொண்டு [5]காணாததமாயிருத்தலினால் அரூபவறிவாலே

---

1. வாளாது அபாவன் என்ற வழி அத்துவித பாவனையும் பயனில் செயலாம் என்பதுபட்டுக் குற்றமாய் முடிதலின், விதியால் அபாவன் என்று சிறப்பித்தார். அத்துவித பாவனையின் நலத்தைச் சருவ ஞானோத்தரத்துப் பரமாத்ம பிரகரணத்துட் காண்க.

2. அபாவனவனை யென்றுகொண்டு, "காணவறிவாற் பாவிக்கப்படாதவனை யென்றும், பாவாபாவத்து என்பதற்குக் கருவிகளோடுகூடி நின்று இயற்றும் பாவனை சகலமாதலினாலும், கருவிகள் நீங்கி நின்று பாவிப்பது கேவலமாதலினாலும் இவ்வாறு பாவனைச் செய்தாதவனைப் பாவனைக்குள்ளாயினனாகப் பாவிப்பது பயனில் செயலாகலானும் என்றும், உயர்வறு அபாவமொழித்து என்பதற்கு இத்திறத்துத் தாழ்ந்த பாவனைகளை யொழித்து என்றும், அரும்பாவத்துற்றேன் என்பதற்கு, அசங்கேயமாய்த் திருவருளினாற் பாவிப்போருடைய அரிதாகிய பாவனையிலே நின்றேனென்றும் ஏறுநிவாடிவடு கூறுகிறது.

3. பாவனை யாவது மனமுதலிய கருவிகொண்டு செய்யப்படுதலால் பாவிக்கப்படும் பொருள் அசத்தாதலின் பாவத்தை விலக்கினார் அருவாதலின், பாவனைக்கெட்டாதவன் என்று பாவிப்பது பயனில் செயலாம் என்பதுபற்றி, உயர்வறு பாவம் என்றார். "பாவிக்கின் மறைவேண்டும் பயனிலை காணநீத்துப், பாவிப்பன் என்னி லென்ன பழுதுள, பாவகத்தால், பாவிக்கவொண்ணானென்று பாவிப்பன் என்னின் நீயென்" (சிவப்.86) என்றார் பிற சான்றோரும்.

4. காணத்துடன் அவைகளாலே—உ. வே.

5. காணாதீதமான அரூபவறிவாலே—உ. வே.

பாவிக்கப்படுவன் என்று உணர்ந்து அவனை அவ்வளவும் அபேட்சித்துக்கொண்டு அனுட்டிப்போர் [1]பாவனையிலே நின்றோன்;

15. ஏதுக்காலம் செற்றோன்—தனக்கு மற்றொரு [2]நிமித்த காரணரும் திரிகாலங்களும் இல்லாதோன்;

16—17. (தீண்டல்..........................போகோன்) [3]தீண்டல் போகோன்—ஒரு பொருளினும் பற்றில்லாமையாலே அதில் தோய்வுடையானும் அல்லன்; தீண்டாதாதல் போகோன்—சருவவியாபியாத

---

1. "ஊனினுள் உயிரைவாட்டி உணர்வினுக் கெளியராகி, வானினுள் வானவர்க்கும் அறியலாகாத வஞ்சர், நானெனில் தானேயென்னும் ஞானத்தார் பத்தர் நெஞ்சுள், தேனுமின்னமுதுமானார்" (29 : 1) என்று திருநாவுக்கரசர் கூறுதல் காண்க.

2. முதல்துணை நிமித்தமென்ற ஏது மூன்றனுள், தனக்கு உருவம் இன்மையின் முதலும் துணையும் இலவாதலின், நின்ற நிமித்தம் நோக்கிய வழி, தான் உலகுயிர்கட்கு நிமித்தகாரணமாவதன்றித் தன்னை நியமிக்கும் நிமித்த காரண மில்லாமைபற்றி, ஏது செற்றோன் என்றும், முக்காலமும் மாயாகாரிய மாதலின், அதற்கு அப்பாற்பட்ட தனக்கு அக்காலம் கீழ்ப்படுதலின், காலம் செற்றோன் என்றும் கூறினார். ஆகமங்கள் காலாதீதன் என்று கூறும், "நித்யம்காலா நவச்சேதாத்" என்பது மிருகேந்திரம்; "கால மூன்றையும் கடந்த கடவுள்" (திருவிடை. மும். 22; 4) என்று பட்டினத்தடிகளும் கூறுவர்.

3. "வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான்" என்றும், "பற்றற்றான்" (குறள்) என்றும் திருவள்ளுவர் கூறுவர். செம்பொருள் (குறள் 358) என்பதற்குப் பரிமேலழகர், "தோற்றக்கேடுக ளின்மையின் நித்தமாய், நோன்மையால் தன்னை ஒன்றும் கலத்தலின்மையின் தூய்தாய்த் தான் எல்லாவற்றையும் கலந்துநிற்கின்ற முதற்பொருள் விகாரமின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மைத்தாதல் பற்றி, அதனைச் செம்பொருள் என்றார்" என்பதும், "கருவினுலன்றியே கருவெலா மாயவன், உருவினுலன்றியே யுருவு செய்தான்" (293. 3) என்றும், "அவையவைசேர் பயனுருவாய் அல்லவுருவாய் நின்றான்" (129 : 7) என்றும் ஞானசம்பந்தரும் வேறு சான்றோர்களும் கூறுவனவும் ஒப்புநோக்கத் தக்கனவாம்.

லாலே அதனை ஒழிந்திருப்பானு மல்லன்; மாண்ட ஆசம் அணைதல் போகோன்—அழகிய தேகங்களாலுண்டாகிய சுக துக்கம் தனக்கு இல்லாமையாலே அவையிற்றிற் பந்தமில்லாதோன்; அகறல் [1]போகோன்—அத்தேகங்களுக்குப் பிரவிருத்தி நிவிருத்தி தன்னை யின்றி அமையாமையால் அவையிற்றை விட்டு இராதோன்.

18. (விகற்பம்.......... தவிர்த்தோன்) [2]விகற்பம் மேவோன்—அவிகாரியாயிருப்போன்; தரிப்பது தவிர்த்தோன்— [3]தன்னை யொன்றும் தாங்கி நிற்றலை இல்லாதோன்;

19. (இச்சை—செற்றோன்) இச்சை—ஒரு பொருளில் ஆசை யும்; ஆசிரயஞ் செற்றோன்—ஒருவரை ஆசிரயித்தலும் இவையிரண் டும் கெடுத்தோன்;

20. இவன் அபாவனுதல் எற்று—[4]இத்தனைப் பிரகாரத் தாலே அறியப்படுவான் ஒருவனைப் [5]பாவிக்கப்படான் என்பது எற் றிற்கோ?

---

1. போகோன் என்பது நீண்டல் முதலியவற்றோடும் கூட்டப்பட்டது.

2. ஞாயிற்றின்முன் தாமரை மலர்வது போல முதல்வன் சத்தி சங்கற்பத்தால் படைத்தல் முதலிய தொழில் நிகழ்தலால் அவன் பால் விகாரம் சிறிதும் உண்டாகாமையின் விகற்பம மேவோன் என்றார்; மேவோன் என்னும் எதிர்மறைவினையின் ஆகாரம் செய்யுளின்கண் ஓகாரமாயிற்று எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாகிய தனக்கு ஓர் ஆதாரம் வேறு இல்லான் என்பதை, தரிப்பது தவிர்த் தோன்" என்றார். தாயுமானுர், "ஆதார வாதேய முழுது நீயாத லால் அகிலமீ தென்னையாட்டி யாடல் கண்டவனுநீ ஆடுகின்ற வனுநீ" (சச்சி 10) என்பது காண்க.

3. தன்னையொன்று தாங்கி நிற்பதொழிந்திருப்போன்—உ. வே.

4. இவ்வாறெல்லாம் அனுபவமுடைய சான்றோர்கள் பலபடியாலும் உரைத்தவற்றை எடுத்தோதினுர், முதல்வனைப் பாவனுதீதன் என்றும், மிக்க பாவனை படியாது (ஞாஞ. 68 4. 5.) என்றும் கூறுவதன் கருத்தை விளக்கி வற்புறுத்தற்கு.

5. பாவிக்கப்படாத அபாவனென்றல் எற்றிற்கோ—உ. வே.

20. எற்றேல்—[1] அபாவனென்னும் வசனம் என்றுன் உண்டா யிற்று என்னில்;

21—22. (கூடான்.........அறைவே) குறியுடன் கூடான்— [2] அரூபியாதலாலே [3] கரணவறிவால் குறிக்கப்படுவானல்லன்; அதனுல் உலகம் [4] அபாவன் என்று அறைவு வீடா—அதனுல் உலகத்தார் பாவிக்கப்படாதான் என்று சொல்லுதலே ஒழியார். எ. று.

மற்று, அசை. உலகம், ஆகுபெயர். ஐகாரம், சாரியை. வீடா, நீட்டல் விகாரம்.

---

1. பாவிக்கப்படானென்னும் வசனம் எத்தாலெனின்—உ. வே.

2. அருவுருவங் கடந்து நிற்றலாலே—உ. வே.

3. எனவே அவன் உயிர்களிடையே கலந்துநிற்கும் குறியை யுணர்ந்து அவ்வாறே தாமும் அவன் திருவருளிற் கலந்து நின்றவழிக் காணலாம் என்பதாம்; ஞானசம்பந்தரும், "குறியாற் குறி கொண்டவர் போய்க் குறுகும், நெறியான்" (155, 6) என்று அறிவுறுத்துமாறறிக.

4. அத்துவித பாவனைதானும் அவன் திருவருளாலே பெறவேண்டுமே யன்றித் தாமே செய்து கோடற்கும் அமையாமையின், அபாவன் என்று அறைவு வீடா என்முர். "நின்வயின் நினைக்குமா நினைக்கப் பெறுதல், அனைத்தொன்றும், நீயே யருளல் வேண்டும்" (கோயில் நான் 32. 40–1) என்று பட்டினத்தடிகளும், "அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி" (சிவபுரா. 18) என மணிவாசகரும், "காண்பாரார் கண்ணுதலாய் காட்டாக்காலே" என்று திருநாவுக்கரசரும் அறிவுறுத்துமாறு காண்க. இனிச் சிவாகமங்களும்,

"உந்நாஞ்ஞம் வரம்ஸ்ய ஸ்வஹாவம் ஹாவயெசு ஸதா।
ஸவெஷ்ணிய ஐநாதீத ஐலெக்ஷாஹாவ உவ்யதெ॥
ஹாவெந ஹாவ்யஹாவெந ஹாவங்க்ருத்வா நிராஸ்யயம்।
ஸவெஷாவாஸ்ரி விநிஷ்க்தம் ஹாவெந ஐஹ்செவஷ்டி॥"

என்று கூறுகின்றன.

கன்ம சமத்துவ சத்திநிபாதம்.

அகவல் 69

அந்தமி லமலன் சத்தி யெங்கணும்
நந்து நன்றெனி னல்லறி வெவவர்க்கும்
உந்தா தொழிதலென் னுரவோர்க் கல்லதை
[1]பிறவா தெனினதற் கிறவா தாரகம்
அனைத்தெனிற் பதங்க னலர்கதிர் பங்கயம்
[2]அனைத்து மலர்த்தா வியல்பிற் கவற்றின்
உண்டுகொ ளுரைசின முரைமோ கண்டிசிற்
கண்டன மாவலி யற்றாக் [3]கோடி
சத்தி பதிப்பிற் சம்பிர தாயந்
தொத்துவ தென்பது துகளச் சத்தி
எங்கணு நிறைதலி னெனின்மற் றாங்கதற்
கறிவிடை யுரையுப சாரத் தல்கல்
புற்கல னித்த னிறைந்தோ னவனை
மிக்க போக்கின னிற்றோ னென்றும்
இறைபா சத்தை யிறுத்தோ னென்றும்
அறையுரை யற்றச் சத்தி நிபாத
[4]நிபாத மென்ற தியாவ தொருவன்
இடைக்கடி தொருபொரு ளடுத்துற வீழின்
வெரீஇ யந்நிலை யொரீஇ வேறிடம்
மருவு மற்றென நிருமலன் பெருவலி
பதிப்ப வறிவன் பவபயங் [5]கதுவ

---

1. புரவாதெனினதற் — பா. வே.
2. எனைத்து மலர்த்தா — பா. வே.
3. கொண்டி — பா. வே.
4. மென்றது கேட்டி — பா. வே.
5. கவவ — பா. வே.

மதித்தனன் றேசிகன் மலரடி யடையும்
மோக வனந்தர் முயல்வோர்க் கமோகன்
சத்தியி னவனை யுணர்த்தன் மற்றது
கருமத் தொப்பி [1]னல்லதை
[2]வருமா றுங்கின்று மதிக்குங் காலே.

இது மேற் பசுவுக்குஅமலன் சத்தி ஒசியாதுற்ற உண்மையால், அறிவுண்டாகில், அச்சத்தி வியாபியாயிருக்க எல்லார்க்கும் நல்லறிவு இல்லையாதற்குக் காரணம் என் என்று வினவ, கன்மசமத்துவ சத்தி நிபாதத்தா லல்லது ஞானமுண்டாகா தென்று சொல்லியது.

1—1. உரை : (அந்தமில்.......தாரகம்) அந்தமில் அமலன் சத்தி—நித்தியனுன பரமசிவனுடைய சத்தி ; [3]எங்கணும் நன்று நந்தும் எனின்—எவ்விடத்தும் அழகிதாக வியாபகமாம் என்னில் ; நல்லறிவு எவர்க்கும் உந்தா தொழிதல் என் — உண்மைஞானம் யாவருக்கும் உண்டாகா தொழிதல் [4]என்னையோ ; [5]உரவோர்க்

1. னல்லது—பா. வே.
2. வருமாருங்கில—பா. வே.
3. முதல்வன் வியாபகப் பொருளாதலின், அவன்பால் சமவேதமாய் ஒன்றியிருக்கும் சத்தியும் வியாபகமென்று எல்லா ஆகமங்களும் கூறுதலால், எங்கணும் நன்று நந்தும் எனின் என்ருன் : "எத்திற நின்ற னீச னத்திற மவளும் நிற்பள்" (சிவ. சித்தி. 2. 75) என்று சான்றேரும் கூறுப. சத்தி எங்கணும் வியாபகமென்பதனைப் பௌட்கரமும்
"தஸ்மிந் நித்யே விபௌ ஶக்திர் வ்யாபிகா ஸ்வாத்மஸமவாயிநீ ।
ஜ்ஞாநக்ரியாத்மிகா ஸித்தா ஸ்வேச்சயா ஸ்வஸ்திதஶ்ஶிவ: ॥"
(1. 21) என்று கூறுவது காண்க.
4. இது சில ஏடுகளில் இல்லை —உ. வே.
5. இருவினை யொப்பும் மலபரிபாகமும் உண்டாயினல்லது சத்திநிபாதம் உண்டாகாதென்று நூல்கள் கூற, உரவோர்க்கல்லதை பிறவாதெனின் என்பது மாணவனை ஆசங்கித்துக் கூறும் கூற்றென அறிக. "காடும் வினை, எல்லையிரண்டு மிடையொப்பிற்—பல் பிறவி, அத்தமதி லன்றே வளவென்று பார்த்திருந்து, சத்திபதிக்கும் தாம் போற்றி" (போற்றி. 58-9) என்பர் சான்றேர்.

கல்லதை பிறவாது எனின்—இஃது அறிவுடைய நல்லோர்க்கல்லது உண்டாகாதென்னில்; அதற்குத் தாரகம் இறவா—அச்சத்திக்கு அனுக்கிரக நிக்கிரகங்கள் [1]ஒழியாதனவாயிருந்தன, காண், என்று சீடன் விண்ணப்பம் செய்ய;

5—7. (அனைத்தெனில்........உரைமோ) அனைத்து எனில்—[2]அத்தன்மையாகவும் ஒரு [3]கடா உண்டென்னில், சொல்வோம்; [4]பதங்கன் அலர்கதிர் பங்கயம் அனைத்தும் அலர்த்தா இயல்பிற்கு—[5]ஆதித்தனுடைய விரிந்த கதிர் பக்குவமான தாமரைமொட்டை

பௌஷ்கரமும்—
"யதா நாத்ரகரு ஸஸூர்ய ஸம்ஸஸ்ய விகாஸிநீ।
ததாவிஜ்ஞாந கைவல்யம் பாமஸஸ்யாஸ் கரூணாஸநஃ॥
கரூணாஸாநஸ்யாபி விவாகே ஸஹகாரிணஃ।
பதத்ராந்நீநிமீஸகி ஸுதிநாபூஹாராவிணீ॥
(4:36—7) என்று கூறுகிறது.

1. ஒழியாதிருக்குமல்லவோ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய—உ. வே.
2. அத்தன்மைத்தாகிய கடா—உ. வே.
3. இவ்வாறு இல்லாத கொள்கையொன்றை உள்ளதாக மேற்கொண்டு வினுதல் வாதமுறையன்மையின், அந்தன்மையாகவும் ஒருகடா உண்டெனில் என்று உரைகூறப்பட்டது.
4. இது கடாவன்றென மறுத்தவழி மாணுக்கற்கு அறிவுநூலாராய்ச்சிக்கண் ஊக்கம் குன்றமென்றெண்ணி, அதனை உடன்பட்டு விடையிறுப்பார்போல, சிவசத்தியின் இயல்பைப் பதங்கன் கதிரையும் பங்கயத்தையும் உவமாக நிறுத்தி விளக்குகின்றார்.
5. ஈண்டுக் கூறப்படும் உவமமே முதல்வன் முத்தொழில் நிகழுமிடத்துந் தான் விகாரமின்றி யிருத்தற்குக் காட்டப்படுவது; "விகாரங்கள் மருவான் வானின், முந்திரவியெதிர் முளரியலர்வுறமொன் றலர் வான் முகையாமொன் றொன் றலரு முறையினுமே" (சிவப். 17) என்று உமாபதி சிவனும், "பதங்கன் பல்கதிர் பரப்பி விசும்பினி, தியங்குங் காலை பெழுந்தினி தியற்றும், மன்னுயிர்த் தொடக்கம் மார்த்தாண்டற் கின்று" (ஞான. 64 : 15—7) என இவ்வாசிரியரும் கூறுதல் காண்க.

அலர்த்துமதொழியப் பக்குவமில்லாத தாமரைமொட்டை [1]அலர்த் தாமைக்கு ; அவற்றின் [2]உறுசினம் உண்டு கொல்—[3]அவையிற்றின் மேல் அந்த ஆதித்தனுக்கு மிக்க கோபமுண்டோ ; உரைமோ—சொல்லாய் ;

7. கண்டிசின்— அந்தச் [4]சத்தியிருக்கும் படியைக் காண்பாயாக ; காண்பாயாயின்,

8. (கண்டன............கோடி) கண்டன மாவலி—பரமசிவனிடத்திற் கண்டனவாகிய மகத்தாகிய சத்திகளும்; அற்றுக் கோடி—ஆதித்தனுடைய அத்தன்மைத்தாகிய சத்தி போலக் [5]கொள்க ;

---

1. யலர்த்தாமை—உ. வே.

2. சினம் மிக்க வழியே நடுவுநிலை திறம்புதற் கேதுவா மாதலின், உறுசினம் என்று சிறப்பித்தார் ; கழிசினமே அரசியற்குக் கேடு தருமென்னுங் கருத்தாற் சான்றோரும் "சினனே காமங் கழிகண்ணோட்டம்" முதலியன "இவவுலகத்து அறந்தெரி திகிரிக்கு, வழியடையாகுந்தீது" (பதிற். 22: 1—5) என்று கூறுதல் காண்க. இதனை விளக்கி இப்பதிப்பாசிரியர் உரைத்த உரையை ஆண்டுக் காண்க.

3. யாதேனும் கோபமுண்டாயிற்—உ. வே.

4. சத்தியிருக்கும்படியை யறிவாயாயின்—உ. வே.

5. இதனல் பக்குவமுடையார்க்கே சத்திபதிவுண்டாம் என்பது பெறப்படும். பக்குவமாவது இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் உண்டாதல். இதனை முன்பே, "வல்வினையெல்லை செல்லாக் காலத்து, ஒல்லென வொப்ப வுயர்பெருஞ் சிவனது, சத்திநிபாதந் தழைப்ப" (ஞான. 8) என்று கூறுதல் காண்க. வினையொத்த வழியும் பக்குவம் இன்றியமையாது என்றற்கே அற்றுக் கோடி யென மாட்டெறிந்தார் என அறிக. பௌட்கரமும்,
"[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible]"
(4 : 24, 25) என்ற கூறுவது காண்க.

9—10. (சத்தி............எனின்) சத்தி பதிப்பின் [1]சம்பிரதாயம் தொத்துவது என்பது—இனி சத்திநிபாதத்தால் குருபரன் அருளாலே தீக்கை கூடுமென்னும் இது; துகள்—குற்றமாயிருந்தது; அச் சத்தி எங்கனும் நிறைதலின் எனின்—அச்சத்தி எவ்விடத்தும் சருவ வியாபியானபடியா லென்னில்;

11—12. (மற்று........விடை) ஆங்கு அதற்கு விடை—[2]அவ் விடத்து அதற்குப் பரிகாரம் கூற அறிவாயாக;

12. (உரை...........அல்கல்) உரை—இவ்வசனம்; உபசாரத்து அல்கல்—உபசாரமாய்த் தங்குவதாம்; [3]அதுதான் எதுபோலவென் னிற் கேட்பாயாக;

13—6. (புற்கலன்...........அற்று) புற்கலன் நித்தன் அவனை இறந்தான் [4]என்றும்—ஆன்மா நித்தியனாக அவனை மரித்தானென்றும்; நிறைந்தோன் அவனை மிக்க போக்கினன் என்றும்—வியாபியான அவனைச் [5]சொர்க்காதிகட்குப் போனானென்றும் சொல்லுமாறு போல வும்; இறை பாசத்தை இறுத்தோன் என்றும்—[6]சிவன் அவிகாரியா

---

1. சத்திநிபாதம் பிறந்தவழி ஆன்மாவுக்கு உலக வாழ்வில் வெறுப்பும், வீடுபேற்றின்கண் விருப்பும் உண்டாதலால், அவ்வான்மா வீடு பேற்றுக்குரிய ஞானமுணர்த்தும் ஆசிரியனை நாடும்; அக்காலை ஆசிரியன் இவ்வான்மாவின் நிலைமையை ஓர்ந்து ஞானம் நல்கு வன் என்று ஆகமங்கள் கூறுகின்றன.

2. இவ்வுரை சில ஏடுகளில் இல்லை.

3. இவ்வுரை சில ஏடுகளில் இல்லை.

4. "வீயாது, உடம்பொடு நின்ற வுயிரு மில்லை, மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே" (புறம் 363) என்றும், "அண்டிரன் வரூஉ மென்ன வொண்டொடி, வச்சிரத் தடக்கை நெடியோன் கோயி லுட், போர்ப்புறு முரசங் கறங்க, ஆர்ப்பெழுந் தன்றால் விசும்பி னானே" (புறம். 241) என்றும், "இச்சைமற் றுசிரடைஞ் செற்றான் (ஞான. 68. 19) என்றும் வருவன காண்க.

5. அவனைப் போனான் வந்தானென்று சொல்லுமாறு—உ. வே.

6. அவிகாரியாகிய பரமசிவன்—உ. வே.

யிருந்தும் பாசச்சேதம் பண்ணினானென்றும்; அறை உரையற்று—[1]சொல்லுகின்ற உபசார வசனம் போலவும் கொள்க.

16—1. (அச்சத்திநிபாதம்..........என்றது) அச்சத்திநிபாதம் நிபாதம் என்றது—இனி அந்தச் சத்திநிபாதம் சத்திநிபாதம் என்று சொல்லுமதனைக் கேட்பாயாக.

17—22. (யாவன்..........அடையும்) யாவன் ஒருவன் இடை ஒரு பொருள் கடிதுற அடுத்து வீழின்—யாவனொருவன் இருந்த விடத்திலே ஒரு பொருள் கடிதாக மிகவும் சேர வீழுமாயின்; [2]வெரீஇ அங்கிலை ஒரீஇ வேறிடம் மருவும்—என்னவோவென்று பயப்பட்டு அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி வேறோரிடத்திலே பெயரும்; அற்றென—அதுபோலவே; நிருமலன் பெருவலி பதிப்ப—[3]பரமசிவனுடைய பெரிய சத்திநிபாதத்தாலே; அறிவன்—ஆன்மாவான

---

1. சொல்லுந்தன்மை போலவும், சொல்லுகின்ற வசனம் போலவும் —உ. வே.

2. "சத்திநிபாதம் என்னும் சொல்லியல்பு சத்தியினிது வீழ்ச்சியென்றவாறு. நி என்பது ஏற்றமாக என்னும் பொருள் குறித்து நின்றதோரிடைச் சொல். ஓர் அவைக்களத்தின் நடுவே ஒருகல் வந்து வீழ்ந்தால், அவ்வீழ்ச்சி அவ்வவைக்களத்துள்ளாரை ஆண்டுநின்றும் அகல்விக்கும். அதுபோலச் சத்திநிபாதம் நிகழ்ந்த மாத்திரையே, அஃது ஆன்மாவை மனைவி மக்கள் முதலிய உலகத் தொடர்பின் அச்சம் நிகழ்ந்து அவ்வுலக வாழ்க்கையினின்று வெரீஇப் போந்து உண்மைக் குரவனை நாடிச் செல்லுமாறு செய்வித்தலின், அவ்வொப்புமை தோன்றச் சத்திநிகழ்ச்சி என்னாது சத்திவீழ்ச்சியென்றோதப்பட்டது" (சிவஞா. பா. 8. 1) என்று சிவஞான முனிவர் ஓதுவர்.

3. இவன் பக்குவத்துக்குப் பொருந்தின பரமசிவனுடைய—என்று உரை வேறுபாடொன்று அச்சுப் பிரதியிற் காணப்படுகிறது.

வன் ; பவ பயம் கதுவ மதிக்கவன் தேசிகன் மலரடி [1] அடையும்—பிறவிப்பயம் பொருந்த அப்பிறவியின் [2] பொல்லாங்கினை அறிந்து பிறவித்துக்கம் தீர்த்தற்குச் சிந்தித்து ஞானாசிரியனுடைய சீர்பாத கமலங்களிலே [3] சென்றடைவான் ;

23—26. (மோகவனந்தர்...........காலை) மோகவனந்தர் முயல்வோர்க்கு—சமுசாரவுறக்கத்திலே உழன்றோரை ; சத்தியின் அவனை உணர்த்தல் அது—சத்திநிபாதத்தாலே தன்னையறிவித்தலாகிய அந்த ஞானந்தான் ; கருமத்து ஒப்பினல்லது வருமாறு மதிக்குங்கால் [4] ஆங்கு இன்று—[5] கன்ம சமத்துவத்தினல்லது வரும் வழி விசாரிக்குமிடத்து அவ்விடத்தில்லையாம் எ. று.

மோ, இ சின், மற்று, அசை.

---

1. இங்கே கூறப்படும் இக்கருத்தே,
தஸ்யாம் பதித ராத்ராயாம் ரைஸ்யாயௌ நியாமிகா ।
ஶக்தி நிவர்த்ததே தஸ்யாயாம் நிவ்ருத்தாயாம் ரோதாந்தநः ॥
வைராக்ய ஜாயதே தக்ஷிவ்ரம் ஸம்ஸாராரூபவஸாகராத் ।
ஶிஷ்யக்ஷா ஜாயதே ஶம்போ: வாதவம்கஜ யோரவி ॥
கதாஶ்யக்ஷ்யாதி தைவஶம் ரோகேஷஹம் வந்ருத:கதா ।
கோவாதஶம்யிதா ஶம்போ ஸ்திஸம்ஜாயதே ரதி: ॥
(4. 38—40) என்று பௌட்கரம் கூறுகிறது.

2. பொல்லாமையை யறிந்து பயமுடையனாய்ப் பிறவித்துக்கம் —உ. வே.

3. சென்று சேரும்—உ. வே.

4. ஆங்கு என்பதனை அசையாகக் கொண்டது அச்சுப்பிரதி.

5. இதனையே பௌட்கரம்,
"யதாந்யஸ் கர்மஸம்யஞ் ஸம்ஜஸ்ய விநாஶிநீ ।
ததாவிஜ்ஞாந கைவல்யம் பும்ஸஸ்யாஸ் கர்மநாஶநः ॥
(4. 36) என்றும், கன்ம சமத்துவத்தினல்லது சத்திநிபாதம் வருதற்கில்லை யென்பதை உமாபதி சிவனாரும்,
ஶக்திபாதஸ்ய கர்மநாஶகே ஶ்ருதிரவ்யவஸ்தித: வ்ருகாரணம்
(பௌட்க. பாடி. 4 : 36) என்றும் திருமூலனார், "இருவினை நேரொப்பில் இன்னருட் சத்தி, குருவென வந்து குணம்பல நீக்கித் தரும்" (திருமந். 1527) என்றும் கூறுப.

தீக்கை விசேடம்

அகவல் 70

எந்தை ஞான மின்மை பந்த
கார ண மென்ன வாரண வாரி
அருளினை மருளை யடுவது ஞானமென்
றிருடீர் பெய்த விசைத்தோய் தெருளில்
தோற்ற மசத்துக் கில்லை யாற்றவுஞ்
சத்துக் [1]கேயுள வென்னிற் பொற்புடை
விருத்தம தணையுந் திருத்தக வென்றும்
[2]முரண்டர வியைவ விரண்டொரு வழியின்
அடையா [3]வாதபஞ் சாயை போலக்
கடாவிடை பொடியாப் புடைபட வுயர்ந்த
இந்தனக் குழுவை [4]யடுஉஞ் செந்தழல்
கூட நின்றும் [5]பீடுதரு பாயஞ்
செல்லாக் காலை மெல்லென விளங்கல்
ஒல்லா வல்லழல் போல நல்லோய்
ஞானமு மின்மையு நலமிக்
காணு வுயிர்கட் [6]குணர்வனை வகையே.

இஃது அமோகன் சத்தியின் அவனை யுணர்த்தலாய [7]ஞானத்தான் முத்தியும் அஞ்ஞானத்தாற் பெத்தமுமாம் என்றருளினுய்; முரணு யிருப்பன இரண்டு ஓரிடத்து நிற்றற்கு உதாரணம்என்னேன்று வினவக்

---

1. கேயல வென்னிற்—பா. வே.
2. முரண்டக வியைவ—பா. வே.
3. கொந்தழ லடூஉம்—பா. வே.
4. வாதபச் சாயை—பா. வே.
5. பாடுதரு பாயஞ்—பா. வே.
6. வனை வகையே—பா. வே.
7. ஞானுன்முத்தியும் அஞ்ஞானுற் பந்தமுமாம் என்று செப்பறையேடு பாடவேறுபாடு காட்டுகிறது.

காட்டமும் [1]அங்கியும் போல இரண்டுங் கூடநிற்பினும் தீக்கை யாகிய உபாயத்தாலல்லது ஞானப்பிரகாசம் இல்லை யென்று கூறியது.

1—4. உரை: (எந்தை............இசைத்தோய்) எந்தை ஆரணவாரி—என் சுவாமியாயுள்ள வேதாகம சமுத்திரமே; [2]ஞான மின்மை பந்த காரணம் என்ன அருளினை—அஞ்ஞானம் பந்த காரணம் என்று [3]முன்பே அருளிச் செய்தாய்; [4]மருளை அடுவது ஞானம் என்று இருள் தீர்பு எய்த இசைத்தோய்—அந்த அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பது ஞானமே யென்று இப்பொழுது மயக்கந் தீர அருளிச் செய்யா நின்றாய்;

4—10. (தெருளில்........கடா) தெருளில்—இதனை விசாரிக்கில்; [5]அசத்துக்குத் தோற்றம் இல்லை—[6]அசத்தினிடத்தே ஞானம்

---

1. அக்கினியும் போல—பா. வே.

2. அஞ்ஞானமாவது பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரும் மருட்சியாதலாலும், அதனால் விளைவது பிறவியாதலாலும் ஞான மின்மை பந்த காரணமாயிற்று; "பொருளல்ல வற்றைப் பொரு ளென் றுணரும், மருளானாம் மாணாப் பிறப்பு" (குறள்: 351) என்ப.

3. கரைகாண் கல்லாக் கற்பனை யளக்கர் என்று தொடங்கும் அகவல் (ஞானு. 45) அஞ்ஞானம் பந்தகாரணமென்றும் ஞானம் அஞ் ஞானத்தைக் கெடுத்து வீடுபேற்றுக்குக் காரணமாம் என்றும் கூறியது; அதனைச் சுட்டி ஈண்டு முன்பே அருளிச் செய்தாய் என்கின்றான். அருளினை யென்று இறந்த காலத்தாற் கூறியத னால் முன்பே என்றான்.

4. இக்கருத்தையே ஞானசம்பந்தர், "ஊனத்திருணீங்கிட வேண்டில் ஞானப்பொருள் கொண்டடி பேணும்" (38. 3) என்று கூறுமாற்று லறிக.

5. அசத்துக்கு என்றது வேற்றுமை மயக்கம்; தோன்றுவது ஞான மாதலின், அஃது ஈண்டு வருவிக்கப்பட்டது. அசத்தின்கண் ஞானத் தோற்றம் இல்லையென்பதை, ஆசிரியர் மெய்கண்டாரும், "உணர்வ தசத்தாத லொன்றுணரா தொன்றை" (சிவ. போ சூ. 6 அதி. 2 வெண். 2) என்று வற்புறுத்துவது காண்க.

6. அந்த ஞானம் இவன்பக்கல் இல்லையாயின் தோற்றது—உ. வே.

தோன்றுவதில்லை; சத்தாக்கீக ஆற்றவும் [1]உள என்னில்—முன்பே சத்தாதலினாலே இவன் பக்கல் மிகவும் உண்டு என்று சொல்லின்; பொற்புடை [2]விருத்தம் அணையும்—அழகைக் கெடுக்கின்ற பொருந்தாமையாகிய குற்றம் வருதல் கூடும்; [3]திருந்தக—நன்மையுண்டாக; [4]முரண்தரல் இயைவ இரண்டு என்றும் ஒருவழியின் அடையா—மாறுபாடாயுள்ளன இரண்டு எக்காலத்தும் ஓரிடத்தே கூடா; ஆதபம் சாயை போல கூடா—வெயிலும் [5]இருளும் போல, ஆதலால் இஃது ஐயமாயிருந்தது என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய;

---

1. உணரப்படும் பொருள்வகையால் உணர்வு பலவாதல்பற்றி, உள எனப் பன்மையாற் கூறினர். தம்மையுணர்தலும் தம்மையுடைய தலைவனை யுணர்தலும் முதலிய பலதிறமாய்த் தோன்றுதலால். சான்றோர், ''நானார் என்னுள்ளமார் ஞானங்களார் என்னை யாரறிவார்'' (திருவா. **10. 2**) என்றும், ''வினையா லசத்து விளைதலால் ஞானம், வினைதீரி னன்றி விளையா'' (சிவ. போ. சூ **12. 4. 2.**) வாதலான் என்றும் உரைத்தருளுதல் காண்க.

2. **விருத்தமது** என்பதில் **அது** என்பது சாத்தனவன் வந்தான் என்றாற் போலச் சுட்டு மாத்திரையாய் நின்றது. **தருக்க கௌமுதி**யும், ''ஸாத்யாபாவவ்யாப்தோ ஹேது: விருத்த:'' என்பதனால் **விருத்தம்** முரண்பாடு என்னும் பொருளதாதல் காண்க. இஃது ஏதுப்போலி வகையுள் ஒன்றாகவும் காணப்படுகிறது; ''அநித்தம் அநைகாந்திகம் விருத்தம்'' (மணி. **29. 192**) என்று வருவது காண்க. **விருத்தம்**, மாறுபாடு; **பௌட்கரம்** ''வதுரோநோ விருத்தத்வம் ஸத்வக்ஷவிவக்ஷயோ: வ்யாவர்த்யவ்யாவர்த்தகதா ஸம்வித்கய ஹேதுத:'' (VII. **53**) என்று கூறுவது காண்க.

3. **திருந்தக** வென்றது எதிர்மறைக் குறிப்புமொழி; ''அத்திருந்தது வெகிரோகம் சாதிக்குமென்னின்'' (மணி. **29-103**) என்புழிப்போல.

4. முரண்படுதலும் பிறபொருள்களோடு இயைந்து நிற்றலுமாகிய இருவகை இயல்புடைமையின் அறிவு அறியாமைகளை **முரண்தரல் இயைவ இரண்டு** என்றார். முரண்பாடுடைய இரண்டு ஒருவழி நில்லாமையை எடுத்துக்காட்டொன்றால் விளக்குவான் ''**ஆதபம் சாயை போல** என்றும், சாயையும் இருள்வடிவிற்றாதலின் இருளைச் **சாயை** யென்றும் கூறினான். ''ஒளியிருள் ஒருங் குறுமே'' (சிவப். **56**) என்று சான்றோரும் கூறுதல் காண்க.

5. இத்தொடர் சில ஏடுகளில் இல்லை. நிழலும் போலவாதலால் -- உ.வே.

10. விடை—இதற்குப் பரிகாரம் விடுக்கக் கேட்பாயாக;

10—16. (பொடி............அனைவகையே) புடைபட வுயர்ந்த இந்தனக் குழுவைப் பொடியா செந்தழல் அடூஉம்—பரந்துயர்ந்த காட்டத்தின் திரட்சியைத் [1]தூளியாகச் [2]சிவந்த அக்கினியானது தகிக்கும் தன்மையுடைத் [3]தாயினும்; கூட நின்றும்—காட்டத்திலே [4]தான் ஒக்க வியாபித்திருந்தும்; பீடுதரு உபாயம் செல்லாக் காலை—பெருமை தருகின்ற [5]கடைகையான உபாயமில்லாதபோது; மெல்லென விளங்கல் ஒல்லா வல்லழல் போல—இலேசாகத் தன்னைத் [6]தோற்றுவியாத வலிய அக்கினியைப் போல; நல்லோய்—நல்லோனே;

---

1. தூளியாதல், வெந்து கரிந்து சாம்பராதல். தூளியாக—தூளியாய்க் காற்றிற் பறக்குமாறு என்று பொருள்கொள்க.

2. கோபமுள்ள அக்கினியானது—உ. வே.; கொந்தளிக்கும் அக்கினியானது—உ. வே.

3. அடூஉம் செந்தழல் என்பதைச் செந்தழல் அடூஉம் என மாற்றி, ஆயினும் என்றொரு சொல் வருவித்து உரைகூறும் நயம் ஆராய்ந்து இன்புறத்தக்கது.

4. அக்கினி வியாபித்திருந்தும்—உ. வே.

5. கடைதலாகிய உபாயம், விறகினிடத்துள்ள தீயினை வெளிப்படுத்தி அதன் வன்மையும் ஒளியும் பிறவுமாகிய பெருமை பிறங்கச் செய்தல்பற்றி, பீடுதரு உபாயம் என்றார்; தீக்கடைகோலினால் கடையாவழி அதன்கண் மறைந்திருத்தலையும், கடைந்தவழித் தோன்றுதலையும் ஔவையார், "இல்லிறைச் செரீஇய ஞெலிகோல் போலத், தோன்றா திருக்கவும் வல்லன் மற்றதன், கான்றுபடு கனையெரி போலத் தோன்றவும் வல்லன்றான் றோன்றுங் காலே" (புறம் 315) என்று உரைக்குமாறறிக.

6. "விறகிற் றீயின் நன்பாலிற்படு நெய்போல், மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்; உறவுக்கோல் நட்டுணர்வுக் கயிற்றினால், முறுக வாங்கிக் கடைய முன்னிற்குமே" என்ற செம்மொழியில், ஞானப்பொருளாய முதல்வன் "இலேசாகத் தன்னைத் தோற்றுவியாத" தன்மை புலப்படுமாறு "முறுக வாங்கிக்கடைய" என்று நம் நாவரசப் பெருந்தகை உரைத்த சொல்லுறுதி ஈண்டு ஒப்புநோக்கி இன்புறத்தக்கது.

[1] ஆறு உயிர்கட்கு—[2] அமையாத ஆன்மாக்கட்கு; ஞானமும் இன்மையும் நலம் மிக்கு உணர்வு [3] அனைவகை—[4] ஞானமும் அஞ்ஞானமும் நலமிகக் கூடவுண்டாயினும் அத்தன்மையாகிய தீக்கை யுபாயம் கூடினாலல்லது ஞானம் பிரகாசியாதாம் எ, று.

ஞான வஞ்ஞான விருப்பு

அகவல். 71.

இரும்பிர தானத் தெழுமனத் தத்துவம்
பொருந்தா தப்பிர தான [5] மிகுந்துயர்
தத்துவ நெறியிற் பொற்பொடு புணர்தல்
செல்லா தொழியத் திகழ்தரு தியானம்
நில்லா தென்ன நிழலவிர் மணிகால்

---

1. உண்மை ஞானப்பொருளாகிய இறைவனை இன்றியமையாத உயிர்களென்றற்கு, ஆறு வுயிர் என்றார்; "ஞானத்திரளாய் நின்ற பெருமான் நல்ல அடியார்மேல், ஊனத்திருளை நீக்கு மதுவும் உண்மைப் பொருள்போலும்" (69.3) என்று நம் ஞானசம்பந்தப் பெருமான் அறிவுறுத்துமாற்றால் இவ்வின்றியமையாமை துணியப் படும்.

2. அளவிறந்த—உ. வே.

3. ஈண்டுக் கூறிய கருத்தனைத்தும் "ஒளிக்கும் இருளுக்கும் ஒன்றே யிடமொன்று மேவிடிலோன், றொளிக்கு மெனினு மிருளடரா துள்ளுயிர்க்குயிராய்த், தெளிக்கு மறிவு திகழ்ந்துள தேனும் திரிமலத்தே, குளிக்கு முயிருள் கூடும்படிக் கொடி கட்டினனே" (1) என்ற கொடிக்கவிக் கண் அமைந்திருப்பது காண்க,

4. ஞானப்பேற்றுக்குத் தீக்கையுபாயம் இன்றியமையாமையை, "அடி சேர்ஞான மாசா னருளால் வந்திடுமற் றென்றாலும் வாராதாகும்" (சிவ. சித்தி. 12. 6) என்றும்,
[illegible]
(பௌட். பசு. 47) என்றும் இவ்வாறே சுவாயம்புவாகமமும் பிறவும் கூறுதல் காண்க.

5. விரிந்துயர்—பா. வே.

[1]எரியி னூங்கு விரிதரன் மாறெனத்
தன்னினு முயர்ந்த பன்னருந் தத்துவத்
தன்ன தாத லறிமன் மன்னிய
யோக மாக்கலெ யுணர்வோர் போகிய
இந்தனத் தெரிபோற் பொங்கிய தத்துவங்
காண்டகு தகுதிய ரம்ம
மாண்டகு தியான மாட்சி யோரே.

இஃது, "இந்தனமும் எரியும் போல ஞானமின்மையும் ஞானமும் ஓரிடத்திலே நிற்குமென உணர்த்தினாய்; அவ்வுணர்வு பிரதானத்தில் சேனிதமான மனதாலே மேலுள்ள தத்துவங்களிலுஞ் செல்லுமோ?" என்று வினவக் காட்டத்தில் அக்கினி பிரகாசித்தாற்போல பரமாயுள்ள தத்துவங்களிலும் செல்லும் என்று கூறியது.

1—5. உரை: (இரும் பிரதானம்..............நில்லாதென்ன) இரும் பிரதானத்து எழும் [2]மனத்தத்துவம்—மகத்தாகிய பிரகிருதி

---

1. எரியத னூங்கு—பா. வே.

2. மூலப்பகுதியின் விருத்தியாகிய "முக்குணங்களும் விளங்குதலின்றித் தம்முட் சமமாய் நின்ற அவத்தையிற் மூலப்பகுதியும், விளங்கித் தம்முள் சமமாய் நின்ற அவத்தையிற் குண தத்துவமும், அவை சமமாகாது தம்முண்மிக்கும் குறைந்தும் பரிணமித்துநின்ற அவத்தையிற் புத்தி தத்துவ முதலியனவுமாம்" "குண தத்துவத்தினின்றும் சாத்துவிகத்தான் மிக்கும், ஏனையிரண்டு குணங்களாற் குறைந்தும் பரிணமித்துத் தோன்றி "சவிகற்பக்காட்சிக்குக் கருவியாய் வினைகட்குப் பற்றுக்கோடாய் நிற்பது புத்திதத்துவம்; ஆன்மா பொருளை நிச்சயித் தெழுதற்குக் கருவியாய், "புத்தியினின்றும் இரண்டு குணமுங் குறைந்து இராசத மிக்குத் தோன்றுவது ஆங்காரதத்துவம்; இவ்வாங்காரம் சாத்துவிகம் மிக்கு ஏனையிரண்டுங் குறைந்த கூற்றில் தைசதாங்காரம் எனக் கூறுபட்டு, மனமும் ஞானேந்திரியமும் தோற்றுவிக்கும். எனவே, மூலப்பகுதியினின்று குணமும், அதனினின்று புத்தியும், அதனினின்று ஆங்காரமும், அதனினின்று மனமும் தோன்றுமென்பது பெறப்படுதலின், அதுபற்றி, மனம் தோன்றுதற்கு முதல் மூலப்பகுதியென்று விளங்குவது கண்டே, இருப்பிர தானத் தெழும் மனத் தத்துவம் என்றார்.

தத்துவத்திலுண்டாகிய [1]மனத்தத்துவத்தாலாகிய அநுபயோகம்; பொருந்தாது—பொருந்தாதாம்; அப் பிரதானப்—அந்தப் பிரகிருதி தத்துவந்தான்; [2]மிருந்துயர் தத்துவ நெறியில் பொற்பொடு புணர்தல் செல்லா தொழிய—மிகவும் உயர்ந்திராநின்ற தத்துவநெறிகளில் அழகு தாகச் [3]செல்லமாட்டாது ஒழிதலினாலே; திகழ் தரு தியானம் நில்லாது என்ன—பிரகாசமான தியானம் [4]கூடாதே என்று விண்ணப்பம் செய்ய;

5—8. (நிழலவிர்......அறிமன்) நிழல் அவிர் மணிகால் எரியின்—பிரகாசமான சூரியகாந்தக் கல்லிலுண்டாகிய அக்கினி; [5]ஊங்கு விரிதரல் மாறென— [6]மேலே ஆதித்தனைக் காணத் தோன்றினாற் போல; தன்னினும் உயர்ந்த பன்னரும் தத்துவத்து அன்னது ஆதல் அறிமன்—மனத்தத்துவமும் தனக்குமேலாகிய சொல்லுதற் கரிய

---

1. மனத்தத்துவத்தால்—உ. வே.

2. மூலப்பகுதி தனக்குமேற்பட்டவான சுத்த தத்துவத்துக்கும் அச் சுத்தத்தின் உச்சிக் கண்ணதாகிய சிவதத்துவத்துக்கும் செல்ல முடியாமைபற்றி, மிருந்துயர் தத்துவ நெறியிற் செல்லா தொழிய என்றார். மூலப்பகுதியே செல்லமாட்டாதெனவே, அதன் காரியமாகிய மனமும் செல்லாதென்பது தானே பெறப் படுதலால், திகழ்தரு தியானம் கூடா தென்றார்.

3. செல்லமாட்டாது, அப்படியாகலின்—உ. வே.

4. கூடாமை யுண்டாம்—உ. வே.

5. சூரியகாந்தக் கல் சூரியனைக் கண்டதும் நெருப்பைக் காலும் என்பதை, திருத்தக்கதேவரும், "சூரியற் காண்டலுஞ் சூரிய காந்தமஃ, தாரழ லெங்ஙனஞ் சான்றிடு மாறனம்...மதனன் கனன் றிட்டான்" (சீவக. 2208) என்று கூறுவர். "சூரியகாந்தக் கல்லினிடத்தே செய்ய சுடர் தோன்றியிடச் சோதி தோன்றுயா போல், ஆரியனும் ஆசான் வந்தருளால் தோன்ற அடிஞானம் ஆன்மாவில் தோன்றும் தோன்றத், தூரியனும் சிவன்தோன்றும்" (சிவ. சித்தி. சூ. 8, 28) என்று அருணந்திசிவனுர் கூறுதல் காண்க.

6. அக்கல்லின் மேலே—உ. வே.

தத்துவங்களிலும் [1] பிரகாசமுடைத்தாதலால் அவைபிற்றைத் தியானித்தல் [2] அத்தன்மைத்து என்று அறிவாயாக ;

8—12. (மன்னிய..............மாட்சியோரே) மன்னிய யோக மாக்கலையுணர்ந்தோர்—நிலையுடைத்தான யோகத்தைச் சொல்லுகிற திவ்வியாகமங்களை உணர்ந்தோராகிய; மாட்சியோர்—மாட்சிமையையுடைய ஞானவான்கள்; மாண்தகு தியானம்—மாண்பு தக்கிருக்கப் படாநின்ற தியானத்தைக் கொள்ளுமிடத்து ; போகிய இந்தனத் தெரிபோல்—மிக்க காட்டத்தில் அக்கினி போல; பொங்கிய தத்துவம் காண்தகு தகுதியர்—மகத்தாகிய [3] விந்து நாதங்களை மனத்தத்துவத் தாலே தியானித்துக் காணும் [4] முறைமையை யுடையர் எ. று.

மன், ஆம்ம, அசை.

---

1. கீழுள்ள தத்துவங்களிலும் பிரகாசமுடையன வாதலால்—உ. வே.

2. அஃதாவது, சூரியன் திருமுன் சூரியகாந்தக்கல் கனன்று ஒளிர்வது போல, மனத்தத்துவமும் சிவத்தின் திருமுன் ஞானவொளி விளங்கித் தோன்றுமாதலின், அவ்விளக்கம்பற்றித் தியானம் கைகூடும் என்றவாறு; "மாறி நின்றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப் புலனைந்தின் வழியடைத் தமுதே, யூறிநின்றென்னுள் எழுபரஞ்சோதி யுள்ளவா காணவந்தருளாய்" (திருவா. 22. 1) என்றும் "மனத்தி லெழுந்ததோர் மாயக் கண்ணாடி, நினைப்பின் அதனின் நிழலைக் காணார்" (திருமந். 1681) என்றும் சான்றோர் கூறுவர்.

3. விந்துவை—உ. வே. விந்து ஞானங்களை—உ. வே.

4. இம்முறைமையால் மனமே தியானத்துக்குக் கருவியென்பதும், அத் தியானத்தின்கண்ணே விந்துநாதங்களைக் கண்டு இன்புறுவது தியானப் பயன் என்பதும் பெற்றாம்; மனம் கருவியாதலை, "மனமது தானே நினையவல்லாருக், கினமெனக் கூறும்" (திருமந். 2609) என்பதனாலும், தியானப்பயனை "உண்ணடியுள்ளேயொளிபெற நோக்கினாற், கண்ணாடி போலக் கலந்து நின்றானே" (திருமந். 603) என்பதனாலு மறிக. "விந்து என்றது சர்வான்மாக்களுக்கு முண்டாகிய தொழிலை எழுப்புவித்து நிற்கிற கிரியையெனவறிக" என்றும், "நாதமென்றது சருவான்மாக்களுக்கும் அறிவையெழுப்புவித்து நிற்கிற ஞானம் என வறிக" (சிவப். 21 உரை) என்றும் மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் கூறுவர்.

ஞானபாதச் சிறப்பு

அகவல் 72.

[1]கழிபெருந் துன்பங் கஞல வழிவழி
[2]ஓவாச் செய்தித் தாவா நோன்பின்
அவர்க்கே மிக்க தகைப்பரும் பலமெனிற்
கற்றுங் குநர்க்கே கழிகவின் றுதைந்த
எற்படு மணிதாங் குநரிற் பொற்பொடு
வருபலம் வரூஉம் பொருவிரி [3]வன்சிலை
தாங்குநர் மிகவுந் [4]தளர்தலொ டோம்பிய
உயிருட லுடைத லடைப [5]கடிபயில்
பலமோ பகரி னலமோ வின்றே
மோதிர மணைந்த [6]நீதறு திருமணி
தாங்குங் காலு மோங்கிய லணியாய்
உளமலி யுவகை யாமீக் கூர்ந்தன்
றரும்பொருள் பயக்குங் காலைத் திருந்திய
கோடி யெல்லை கூடா தாடியல்
அந்த ரங்கம் புறவங் கத்தின்
மைந்தமல் பெய்தும் வெந்திற னிருபர்
அகத்துறை பவரே புறத்துறை பவரிற்
போக மேவுத ருவார் காண்டிகும்
அற்றே வாடவ ரரிவையர் தம்மின்
மிக்க வந்தரங் கத்தவர் பெற்ற
இன்பமு முரையில ததனுல்
அந்த ரங்கமன் மைந்தமல் பறியே.

---

1. கழிவறு துன்பங்—பா. வே.
2. ஓவா முயற்சித் தாவா—பா. வே.
3. யின் சிலை—பா. வே.
4. தளர்த லோம்பிய ; தளர்த லோங்கிய—பா. வே.
5. கடிபடு—பா. வே.
6. தீதகல்—பா. வே.,

இது [1]புறக்கருமம் செய்வோரில் அந்தரங்கர் சிறந்தாற் போலச் சதுர்ப்பாதங்களில் ஞானபாதம் சிறந்தது என்று கூறியது.

1—3. உரை: (கழிபெரும்....................பலமெனில்) [2]கழி பெருந்துன்பம் கஞல—அளவிறந்த பெரிதாகிய துக்கஞ் செறிய; வழி வழி ஓவா—மேன்மேலும் [3]ஒழிவின்றியே; செய்தி தாவா[4] நோன்பினவர்க்கே—[5]உபாயச் சரியை கிரியை யோகங்களைச் செய்து

---

1. புறவங்கத்தில் அந்தரங்கம் வரிட்டமானாற்போலச் சதுர்ப் பாதங் களிலே வைத்து இது ஞானபாதமாதலால் அல்லாத பாதங்களினும் இதன் வரிட்டஞ் சாதித்தது — பா. வே.

2. சரியை முதலியவற்றைச் செய்வோர் பல்வகை விரதங்களாலும் நியமங்களாலும் உண்டி சுருக்கல் புலன்களையடக்குதல் முதலிய வற்றால் துன்பம் மிகவுறுதல்பற்றிக் கழி பெருந்துன்பம் கஞல என்றார்; தவஞ் செய்யுமிடத்துக் கழி பெருந்துன்ப முளவாதல் கொண்டே திருவள்ளுவரும் தவத்திற்கு உரு, "உற்ற நோய் நோன்றல்" (குறள். 261) என்று கூறினர். "நோற்பார் சிலர்" (குறள். 270) என்று அவர் கூறுவதும் இக்கருத்தையே குறிப்பது காண்க.

3. ஒழியாத — உ. வே.

4. சரியை கிரியை யோகம் என்ற மூன்றும் ஞானப்பேற்றுக்கு வாயிலாதலாலும், அந்த ஞானம் எய்துங்காறும் இம்மூன்றினும் முயறல் இடையறாது வேண்டப்படுவது பற்றி, செய்தி தாவா நோன்பினர் என்றார்; அருணந்தி சிவனார், "சரியை கிரியா யோகஞ் செலுத்திய பின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்" (சிவ. சித். 8-11) என்றார். மெய்கண்ட தேவர், "இறப்பில் தவத் தால் மருவுவனும் ஞானத்தை வந்து" (சிவ. போ. 8. 1. 2) என்று உரைத்தருளுவது கருதற்பாற்று.

5. "ஜ்ஞாநோஹாதி விஜ்ஞேயம் ஸவ்யத்ரா ஸவ்ய வஸ்தூஷ" என்று கிரணகமம் கூறுகிறது. சரியை முதலிய நான்கும் உபாயம் உண்மை என இருதிறமாய் இயலும். உபாயத்துள் சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியையில் ஞானம் என்றும்; கிரியையிற் சரியை, கிரியையிற் கிரியை, கிரியை யில் யோகம், கிரியையில் ஞானம் என்றும்; யோகத்திற் சரியை, யோகத்திற் கிரியை, யோகத்தில் யோகம், யோகத்தில் ஞானம் என

அவைவயிற்றின் வாயிலாகக் கெடாத தவளைசையுடையோர்க்கே; மிக்க தகைப்பரும் பலம் எனில்—மிகவும் தடுத்தற்கரிய பலனாகிய [1]முத்தி சித்திக்கும் என்னில்;

4—6. (கற்றூங் குநர்க்கே ....வரூஉம்) கல் தாங்குநர்க்கு—கருங் கல்லைச் சுமந்தோர்க்கு[2]; கழிகவின் றுதைந்த எல்படு மணி தாங்குநரின்—கல்லாந்தன்மை ஒத்தலால் [3]அதனிடைப் பிறந்த[4] மிகவும் அழகிதாகிய பிரகாசமான மாணிக்கக் கல்லைக் கைக்கொண்டோரிடத்திற் போல; பொற்பொடு வருபலம் வரூஉம்—[5]அழகுண்டாக வரும் [6]பிரயோசனம் உண்டாகவேண்டும் அல்லவோ;

றும்; ஞானத்திற் சரியை, ஞானத்தில் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தின் ஞானம் என்றும் பதினாறு வகையுண்டு. இவற்றால் விளையும் பயன் கூறுவாராய்ச் சிவஞான முனிவர், உபாயச் சரியையிற் சரியை முதல் ஞானத்தில் ஞானமீறாகிய பதினாறுவகையினின்றும் பல வேறு வகைப்பட்டு விரியும் சிவபுண்ணியங்களுக்கெல்லாம் பயன் அவ்வவற்றிற் கேற்பக் காலாக்கினியுருத்திரர் முதல் குணத்துவ மத்தகத்திற் சிகண்டபுவனத்தின் கீழுள்ள உருத்திர ரீறான அவ்வப் புவனபதிகளுலகத்திற் சாலோக முதலியவற்றைப் பெறுதலாம்'' என்பர். (சிவ. பாடி. 8-1.)

1. ஞானம்—உ. வே.

2. அம்மிக் கல்லைச் சுமந்தோர்க்கு; அம்மியில் கல்லைச் சுமந்து வந்தோர்க்கு—உ. வே.

3. மாணிக்கமணி கல்லிடைப் பிறக்கும் என்பதைத் திருத்தக்க தேவரும் ''கற்பா லுமிழ்ந்த மணியுங் கழுவாது விட்டால் நற்பாலழியும் (சீவக. 4) என்பர்.

4. அழகுபெற்ற ஒளியான கல்லிடத்தே பிறந்ததாகிய மாணிக்கக் கல்லை—உ. வே.

5. அழகிய பிரயோசனம்—உ. வே.

6. மணியின் தோற்றத்துக்குக் காரணமாகிய கல்லிற்கு அம்மணியால் விளையும் பயனோடு இயைபுண்மையின், பொற்பொடு வருபலம் வரூஉம் என்றார்.

6—9. (பொருவிறி............இன்றே) [1]பொருவிறி வன்சிலை தாங்குநர்— [2]உவமையின்றாக அவ்வலிய கல்லைச் சுமந்தோர்; மிகவும் தளர்தலொடு—மிகவும் இளைப்படைதலோடு; ஓம்பிய உயிர் உடல்[3] உடைதல் அடைய—காக்கப்பட்ட உயிர் உடலைவிட்டு நீங்கவும் பெறுவர்; [4]கடிபயில் பலம் பகரின்—பிரகாசம் பொருந்திய பிரயோசனத்தைச் சொல்லின்; நலமோ இன்று—நன்மையான பிரயோசனமும் இல்லையாய்;

10—14. (மோதிரம்...........கூடாது) மோதிரம் அணைந்த[5] தீதறு திருமணி—மோதிரத்தில் அழுத்தின குற்றமற்ற அழகிய மாணிக்கம்; தாங்குங்காலும்—தரிக்கும் பொழுதும்; ஓங்கியல் அணியாய்— [6]உயர்ந்த இயல்புடைத்தாகிய அணியாதலாலே; உளம் மலி உவகை [7]அகம் மீக்கூர்ந்தன்று—உள்ளத்தில் உண்டாகிய பிரியம் புறம்பும் விளங்கா நிற்கும்; அரும் பொருள் பயக்குங்காலை- அதுதான்

---

1. பொருவிறி வன்சிலை யென்றது, சிலையின் வன்மை நிகரற்றது என அதன் மிகுதிதோன்ற நின்றது.

2. உவம னில்லாத—உ. வே.

3. உடைதல், அழிதற்பொருட்டு; "மன்னுடை வேலினாய்" (சீவக. 1200) என்புழி உடைதல் என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் "அரசர் கெடுதற்குக் காரணமாகிய வேலினாய்" என்று உரை கூறுவது நோக்கத் தக்கது

4. கடி, விளக்கம்; "கடிமார்பன்" (சீவக. 2327) என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் "பகைவர் வீரத்தின் அழகை விளக்கும் மார்புமாம்" என்பது காண்க.

5. குற்றமுடைய மணிகளைக் கொள்ளாராதலின், தீதறு திருமணி எனல் வேண்டிற்று. மணிகளின் குற்றவகையும் பிறவும் சிலப்பதிகார ஊர்காண் காதைக்கு அடியார்க்கு நல்லார் எழுதியுள்ள உரையிலும், திருவிளையாடல் கல்லாடம் முதலிய நூல்களிலும் காண்க.

6. மிக்க இயல்பாகிய அழகையுடைத்தாய்—உ. வே.

7. அகத்தின் மீக்கூர்ந்தவழிப் புறமாய் விடுதலின், புறத்தே உடல் பூரித்துத் தோன்றும் உவகையை, உவகை அகம்மீக்கூர்ந்தன்று என்றார்.

பெறுதற்கரிய பலத்தைத் தருமிடத்து; [1]திருந்திய கோடி எல்லை கூடாது—மதிப்புடைத்தாகிய விலை இத்தனை கோடிப் பொன்னென்று நிச்சயிக்க முடியாது, அதுபோல—

14—16. (ஆடியல்........எய்தும்) புற அங்கத்தின் ஆடு இயல் அந்தரங்கம்—[2]புறக்கரணத்தாலே [3]உண்மைச் சரியையாதி நெறியிலே நின்றவரினும் வெற்றியுடைத்தாயிருக்கின்ற உட்கரணத்தாலே; மைந்து அமல்பு எய்தும்—பசுபாசபதிகளின் [4]உண்மை உணர்ந்து

---

1. குற்றமற்ற மணி வைத்துப் பதித்த மணிப் பூண் விலை வரம்பின்றி யோடும் என்பவாகலின், திருந்திய கோடி எல்லை கூடாது என்றார்; பிறரும், "விலை வரம்பறியா அருவிலை நன்மணி" (பெருங் III-17. 122-3) என்பது காண்க.

2. புறக்கரணத்தாலே சரியை கிரியை யோகமென்னும் நெறியிலே உ. வே.

3. ஈண்டுக் கூறப்படும் உண்மைச் சரியையாதி நெறியிலே நின்றோர், சீகண்டபுவனமுதற் சுத்த வித்தைக்குக் கீழுள்ள அவ்வப் புவன பதிகளுடைய சிவலோகத்துச் சாலோக முதலிய பத முத்திகளைப் பெறுவதற்குச் சமைந்தோர். உண்மைச் சரியையாதி நெறி யாவன: உண்மைச் சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை, சரியையின் யோகம், சரியையின் ஞானம்; கிரியையிற் சரியை, கிரியையிற் கிரியை, கிரியையில் யோகம், கிரியையின் ஞானம்; யோகத்திற் சரியை, யோகத்திற் கிரியை, யோகத்தில் யோகம், யோகத்தின் ஞானம் என்ற பன்னிரண்டுமாம். இவர்கள் பத முத்திபெறினும் முடிவில் பிறந்து ஞானநெறி நின்று பரமுத்தி எய்துவராவதலின், இவரினும், பர ஞானத்தாற் பரத்தைத் தரிசித்த ஞானவான்கள் பரமுத்திக்கே உரியராதல்பற்றி, அவர் பெறும்பயன் மிகுதியாதல் கொண்டு மைந்து அமல்பு எய்தும் என்றார். பத முத்தி எய்தினோர்க்கு, மீட்டுந்தோற்றமுண்டு என்பதை, "ஈசன் யோகக்கிரியா சரியையினில் நின்றோர், ஊனமிலா முத்திபதம் பெற்று உலகமெல்லாம் ஒடுங்கும் போது அரன்முன் நிலாது ஒழியின் உற்பவித்து, ஞானநெறி அடைந்தடைவர் சிவனை" (சிவ. சித். 8-25) என்று சான்றோர் உரைத்தல் காண்க.

4. உண்மையுணர்ந்த ஞானவான்கள் பெறுவதான வலிமிடைதல் கூடின சத்தி அளவுபடுமதல்ல, காண் எ. று.—உ. வே.

கரணங்கள் இறந்து நின்ற அறிவினாற் சிவத்தை [1]வழிபடும் ஞானவான்கள் பெறுவதான வலிதாகிய சத்தி அதிகமாம்; [2]அன்றியே,

16—18. (வெந்திறல்............காண்டிகும்) வெந்திறல் நிருபர் அகத்துறைபவர்—வெவ்விய வலியுடையராயிருக்கின்ற அரசர் இருக்குமிடத்து உறையும் மந்திரிகள்; புறத்துறைபவரின் போகம் மேவுதல் தாவார்—[3]புறப்பாட்டுச் சாமந்தரினும் அனுபோகம் மேவுதற்குக்[4] குறைவுபடுவதில்லையென்று; காண்டிகும்—காண்பாயாக.

19. அற்றே—அத்தன்மைத்தேயோ;

19—22. (ஆடவர்............அறியே) மிக்க அந்தரங்கத்தவர் ஆடவர் அரிவையர்—மிகவும் அந்தரங்கத்தே இருக்கின்ற நாயகனும் நாயகியும்; தம்மில் பெற்ற இன்பமும் உரையிலது—தம்மிற் புணர்ச்சியிற் பெற்றதாகிய இன்பமும் சொல்லிறந்தது; அதனால் அந்தரங்கம் மைந்து அமல்பு அறி—ஆகலால் ஞானிகள் அந்தரங்கத்திலே

---

1. அரசனோடு அமைச்சர் புரோகிதர் சூழ இருந்து அகக்கருமம் ஆராயுங்கால் உடனிருக்கும் தானைத் தலைவர் போர் நிகழுங்காலத்து அரசற்கு அமைச்சராய் ஆவன கூறுமாற்றால் அவன்பால் நெருங்கிப் பயிலும் சிறப்புடையர்; புறத்தே பல்வகைப் படைகட்கும் தனித்தனித் தலைமை தாங்கும் சாமந்தர் அத்துணைச் சிறப்புறுவதிலர். இதுபற்றியே, அகத்துறைபவர், புறத்துறைபவரின் போகமேவுதல் தாவார் என்றார். இன், உறழ்ச்சி. இஃது உலகியலில் வைத்துச் சிவானுபவத்துக்கு அந்தரங்கத்துச் சிவ வழிபாடு புரியும் ஞானவான்கள் சிறப்புரிமையுடையராதலை விளக்கியவாறும்.

2. இது சில ஏடுகளில் இல்லை.

3. புறப்பட்டு ஒட்டுஞ் சாமந்தரில்?; புறத்தேஉசாவும்மந்திரியினும்—உ. வே.

4. அளவில்லை—உ. வே.

பெற்ற அனுபோகமும் மேலான வலியுடைத்தாகிய [1]மோட்ச சித்தி யென்று அறிவாயாக எ. று.

ஏகாரம் முன்னது தேற்றமும் பிரிநிலையுமாம்; ஏனைய, அசைநிலை. ஓகாரம் முன்னிரண்டும் அசை; பின்னது வினா. இகும், மன், அசை.

பதியுண்மை யுணர்த்தல் முடிந்தது.

---

1. ஒருவனும் ஒருத்தியும் அந்தரங்கத்திற் கூடிப்பெற்ற இன்பம் சொல்லிறந்த உள்ளத்துணர்வாய் நுகரப்படுமாறு காணப்படுதலால் அதனை இல்லை யென்று கூறலாகாமைபோல, ஞானவான்கள் அந்தரங்கத்தே "உன்னிய கருத்தவிழ உரை குழறி உடல் தளர்ந்து ஓய்ந்தயர்ந்து அவசமாகி, உணர்வரிய பேரின்ப அனுபூதி யுணர்விலே உணர்வ தனைச்" சொற்களாற் சொல்லப்படாமை பற்றி இல்லை யென்றல் கூடாதென்பது இதனால் விளக்கப்பட்டவாறு; ஆகவே, இவர் பெற்ற இன்பமே பேரின்பமாகிய **மோட்ச சித்தி** என்பதும் பெறப்படும். இந்நிலையிலிருந்து தாம்பெற்ற இன்பத்தையே **திருஞானசம்பந்தர்** முதலிய சான்றோர், "ஊன்நயந்துருக உவகைகள் தருவார்" என்றும், (77. 2) "சொற்றெரியாப் பொருள்" (267.10) என்றும், "வந்த வந்த வாய்மையால் உணர்ந்துரைக்கலாகுமே" (310-7) என்றும் 'நெஞ்சினுள்ளால் நினைக்குமா நினைக்கின்றாருக் குணர்வினோடிருப்பர்" (**நாவ. 45 : 7**) என்றும் கூறுவனவற்றாலும், "மகட்குத் தாய்தன் மணாளனோ டாடிய சுகத்தைச் சொல்லென்றாற் சொல்லுமா றெங்ஙனே' (**திருமந். 2944**) என்றும், " அற்புதமாகி யனுபோகக் காமம்போற் கற்பனையின்றிக் கலந்து நின்றானே (**திருமந். 2943**) என்றும், "அத்தன் அணைந்திட்டுச்... சொற்பதமாளக் கலந்தமை எப்படி யப்படி என்னுமவ்வாறே, (**திருமந் 2945**) என்றும் கூறுமாற்றாலும் அறிக.

பாச மோசனம்[1]

அத்துவித பதித்துவம்.

அகவல் 73

உள்ள முதலிய [2]வுறுபகை யுடற்றித்
தெள்ளுநர்க் கல்லதை தெளிவருஞ் சிவனைத்
தெளிந்தோர் செய்தி சினஞ்செலச் சிதைத்து
வல்வினை [3]கெடுக்கு நல்வினை யாள
அருளல் வேண்டுவ லத்த மருள்கெட
நாவொடு நவிலாக் கேள்வித்துறை போகிய
தேவ தேவனைச் சேர்ந்தவ ரவனே
ஆவதை யல்ல துளதோ மோது
[4]முரிதிரை முந்நீர் விரிதரு காயல்
வித்தாது[5] விளைத்த வெண்டிரட் பழனத்
துற்றவை யெவனோ வுரவ துப்புவளர்
உவரி யுற்ற தீநீ ரல்லதை
கவர்பு முண்டோ கற்றோய் கவர்புக
மண்புனை மதிற்பெய் தொண்சிறை பரப்பி
ஊது வண் டுணர்ந்த பேதை வான்புழு
மாதர்வண் டாவதை யறிதி கோதற்ற
அமலனை யாசற வுணர்ந்த
அமலர் செய்தியு மற்றுன் மற்றே.

இது பதியுண்மை கேட்டறிந்து அப்பதியுண்மை உணர்ந்த ஞான வான்களின் இயல்பு கேட்க, உப்புவிளை பழனத்து உற்றவை போலவும்,

---

1. அணைந்தோர் தன்மை—பா. வே.
2. வறுபகை—பா. வே.
3. யிடிக்கு—பா. வே.
4. முதுதிரை—பா. வே.
5. வித்திய—பா. வே.

உவர்க்கடலுற்ற நன்னீர் போலவும் புழு வேட்டுவனாதல் போலவும் [1] அத்துவிதமான பதித்துவம் பெறுவார் எனச் சாதித்தது.

1—5. உரை : (உள்ளம்............அத்த) சினம் செலச் [2] சிதைத்து—[3] கோபத்தைச் செல்லத் துறந்து ; வல்வினை கெடுக்கும் [4] நல்வினையாள—வலிய கன்மச்சேதம் செய்யும் நல்வினையாகிய [5] தீக்கை யுடையாய் ; அத்த—என் கருத்தனே ; உள்ளம் முதலிய உறுபகை உடற்றி-சித்த முதலாகிய கரணங்களும் [6] காமமுதலிய குற்றங்களும்

---

1. பசுபாசங்கள் நித்திய மானமையால் அபேதம் சாதித்தது—உ. வே.

2. முற்றத்துறந்த முனிவரிடத்தும் ஓரோவழிச் சினம்தோன்றுவது உண்மையின், அதனை அறக்களைவது முத்திப்பேற்றுக்கு இன்றி யமையாதென்றற்கு, சினஞ் செலச் சிதைத்து என்றார் ; "குண மென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி, கணமேயுங் காத்த லரிது" (குறள். 29) என்றும், சினம் கெட்டாலன்றி மெய்யுணர்வு பிறவா தென்றற்கு, "காமம் வெகுளி மயக்க மிவை மூன்றன் நாமங் கெடக் கெடும் நோய்" (குறள் 360) என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

3. கோபமாகிய குற்றத்தைக் கெடுத்து—உ. வே.

4. மாணவன் ஞானம்பெற்று வீடு பெறுதற்பொருட்டு ஆசிரியன் செய்யும் ஒருவகைச் செய்கையேயாதலின், தீக்கையை வினை யென்றும், அவ்வினை ஏனை வினைகள் போலத் தன் பயனை நுகர் விக்கு முகத்தால் மேலும் வினைகளைச் செய்து பிறவிக்கு உட்படுத் தாது, உயிர் நுகர்தற்குரிய வினையனைத்தையும் வறுத்த வித்துப் போல் மேலைக்கு விளைவின்றிக் கெடச்செய்தலின், வல்வினை கெடுக்கும் நல்வினை யென்றும் சிறப்பித்தார். தீக்கை வினையைக் கெடுக்குமென்பதை, "கிரணாகமத்திலும் யாதொரு பிராரத்த கன்மத் தால் அநேகம் பிறவிகளில் ஆன்மாக்களால் சம்பாதிக்கப்பட்ட கன்மமும் வருங் கன்மமும் தீக்கையால் வறுக்கப்பட்ட வித்துப் போலத் தடைசெய்யப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்தப் பிராரத்த கன்மம் போகத்தினால் நசிக்கிறதென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது" (தத்து 38. உரை) என்பதனாலறிக.

5. "சுவாயம்பு ஆகமத்திலும் தீக்கையே பாச விமோசனஞ் செய்து ஆன்மாவைச் சிவசம்பந்தமான முத்தியையடையும்படி செய்கிறது எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது" — தத்துவசங்கிரகம் (தமிழ் பக். 107).

6. காமாதி ஆறு பகைகளையும் கெடுத்து—உ. வே.

ஆகிய மிக்க பகையை யறக் கெடுத்து ; தெள்ளுநர்க்கு அல்லதைத் தெளிவு [1] அருஞ் சிவனை—[2]தெளிந்த ஞானத்தை யுடையோர்க் கல்லது அறிதற்கரிய பரமசிவன் உண்மையை ; தெளிந்தோர் செய்தி அருளல் வேண்டுவல்—உணர்ந்த மகாத்துமாக்களின் செய்தியை அருளிச் செய்ய வேண்டும் என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய ;

5—8. (மருள் கெட..............உளதோ) [3]நாவொடு நவிலாக் கேள்வித்துறை போகிய தேவதேவனை—[4]வாசாமகிதனுய்க் கேள்வித் துறையில் அகப்படாத தேவோத்தமனாகிய பரமசிவனை ; [5]மருள் [6]கெடச் சேர்ந்தவர்—அஞ்ஞானம் கெடச் சேர்ந்தவர்; அவனை ஆவதை அல்லது உளதோ—அவன் தன்மையாகிய [7]சிவத்துவம் பெறுவதல்லது வேறுண்டோ? இஃது என்போல என்னில் கூறக் கேட்பாயாக.

---

1. இக்கருத்தே, "அகமனர்ந்த அன்பினராய் அறுபகைசெற் றைம் புலனும் அடக்கி ஞானம், புகலுடையோர் தம்முள்ளப் புண்டரிகத் துள்ளுறையும் புராணர்" (ஞான. 132-6) என்றும், "மறத்துறை மறுத்தவர் தவத்தடிய ருள்ள, மறத்துறை பொறுத்தவருட்கிழமை பெற்ளோர், திறத்துள திறத்தினை" (ஞான 166-7) என்றும் வருவனவற்றினும் சிறந்து நிற்றல் காண்க.

2. தெரிப்பை யுடையோர்க்கல்லது—உ. வே.

3. "மாற்ற மனக்கழிய நின்ற மறையோனே" (சிவபு. 45) என்றும், "கேட்டாரு மறியாதான்" (திருச்சத. 28) எனவரும் திருவாசகங் களைக் காண்க.

4. வாசாமகித மாகிய—உ. வே.

5. இறைவன் திருவடி சேர்வோர் அனைவரும் பிறவித் துன்பத்துக் கஞ்சி அது கெட முயன்றோராதலின், மருள் கெடச் சேர்ந்தவர் என்றார் ; அஞ்ஞானம் மருள் எனப்பட்டது.

6. "கெட—இது நிகழா நிற்க இது நிகழ்ந்ததென்னும் பொருள்பட வந்தது" என்ற குறிப்பு ஒரு பிரதியில் காணப்படுகிறது.

7. சிவத்துவம் என்றது ஈண்டுச் சிவானந்த ஞானவடிவம். திருவடி சேர்வோர் அனைவரும் அன்னராதலை, "நண்ணரிய சிவானந்த ஞான வடிவேயாகி, அண்ணலார் சேவடிக்கீழ் ஆண்ட அரசு அமர்ந்திருந்தார்" (பெரிய பு. திருநா. 427) என்பதனாலறிக.

9—11. (முரி.... ....உரவ) உரவ — அறிவுடையோனே; மோது முரிதிரை முந்நீர் விரிதரு [1]காயல்—கரையிலே மோதி முரிந்து விழும் திரைகளையுடைய சமுத்திரத்தைச் சேர்ந்த பரந்த கழிக்கானலில்; வித்தாது விளைத்த வெண்திரள் பழனத்து உற்றவை வித்திடாதே விளைந்த வெளுத்துத் திரண்ட உப்புப்படும் அளத்துட்பட்டவை உப்பாமதல்லது; எவனோ—[2]வேறுபாடு வேதனுமுண்டோ;

11—13. (துப்பு...............கற்றோய்) கற்றோய்—கல்விஞானம் உடையோனே; [3]துப்பு வளர் உவரி உற்ற தீநீர்—[4]பவழக்கொடி படர்ந்த சமுத்திரத்திற் கூடிய இனிய தண்ணீர்; அல்லதை கவர்பும் உண்டோ—[5]உப்பு நீராமல்லது [6]வேறு சுவையுடைத்தாதல் உண்டோ;

13—16. (கவர்புக........... அறிதி) மண்புனை மதில் பெய்து—மண்ணாற் செய்யப்பட்ட கூட்டிலே அடைத்து; ஒண்சிறை பரப்பி—

---

1. காயல்—உப்பங்கழி. வெண்திரள்; உப்பு—வெள்ளுப்பு என்றும் வெண்டிரளுப்பு என்றும் சான்றோர் பயிலவழங்கும் வழக்குப்பற்றி வெண்டிரள் என்றொழிந்தார். கடனீரைப் பாய்ச்சி வெயிலிற் புலர்த்து மாற்றால் விளைத்துக் கோடல்பற்றி உப்பினை, வித்தாது விளைத்த வெண்டிரள் எனச் சிறப்பித்தார். "உப்பளத்தடுத்த புறப்பலாலங்கள், சடத்தவேனுங் கொடுத்துக்கொள்ளும்" (சங்கற்ப. சங்கிராந்த. மறுப்பு 27, 29) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

2. வேறுபாடுண்டோ—உ. வே. வை.—வைக்கோல்

3. துப்பு—பவளம். பவளம் கீழ்க்கடலிற் கிடைப்பது எனத் தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. "குணகடல் துகிரும்" (பட்டி. 189) என்று சான்றோர் கூறுப.

4. பவளம்படும் சமுத்திரத்தில்—உ. வே.

5. கடலைச் சேர்ந்த நன்னீர் உப்பு நீராதலை இவர் கூறினாராக அருணந்தி சிவனாரும், "அமலன் அப்பணைந்தப் உப்பேபோல் அணைந்து (சிவ. சித். 11. 12) என்பது காண்க.

6. வேறுபாடுண்டோ—உ. வே.

அழகிய சிறகைப் பரப்பி; ஊதுவண்டு—ஊதுகின்ற [1]வேட்டுவனாகிய குளவியையே; உணர்ந்த பேதை வான்புழு—குறித்துக்கொண்டு கிடந்த அறிவில்லாத வலிய புழு; [2]கவர்பு உக மாதர் வண்டு ஆவதை யறிதி—வேறுபாடற [3]அழகிய அவ்வேட்டுவனாவதும் அறிவாயாக;

---

1. வேட்டுவாளிப் பூச்சியையே—உ.வே. வேட்டுவன் என்னும் குளவி ஒரு புழுவைக் கொணர்ந்து ஒரு கூட்டில் அடைத்து, அதனை எப்போதும் கொட்டிக் கொண்டேயிருக்குமென்றும், அதனால் அப் புழு அதனையே நினைந்திருந்து முடிவில் அக்குளவியாகவே மாறிவிடும் என்றும் கூறும் இதனை வட நூலார் பிரமரகீட நியாயம் என்பர். மெய்கண்டதேவரும், இக்கருத்தை "வேட்டுவன மப்புழுப்போல் வேண்டுருவைத் தான்கொடுத்துக் கூட்டானே மண்போற் குளிர்ந்து" (சிவ. போ. சூ. 1. 2 : 4) என்றும் அருணந்தி சிவனார், 'மற்றோர் செந்துப் பண்டைய வுருவந்தானே வேட்டுவனாய்ப் பிறக்கும்" (சிவ. சித். 2 : 43) என்றும் கூறுவர். தம் கொள்கையைச் சாதித்தற்குச் சில சமயவாதிகளும் இதனையே எடுத்துக் காட்டாகக் கொண்டு, "முன்னோன் றனது முதிரொளி ஞானம், அறியாப் பச்சைச் சிறுபுழுக் கவர்ந்து, வண்டென வுயிரைக் கொண்டிடும் உயிரது, தன்னை நோக்கித் தானது வாகி ஐவகைத்தொழிலும் மெய்வகை யுணர்வும், பிரியாவாறு பெற்றுத், திரியாப் பெரியோர் திரட்சி சேர்ந்திடுமே" என்பர். (சங்கற்ப. சிவ சம. சங்கற் 19-25).

2. புழுவினின்றுந் தோன்றிய வேட்டுவற்கும் குளவியாகிய வேட்டுவற்கும் வேறுபாடு இல்லையாதலின், கவர்புக என்றார்; கவர்பு—ஐயுறல்; "சுட்டல் திரிதல் கவர்கோடல்" (மணி 27:22) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.

3 ஞானவான்கள் சிவமாந்தன்மை எய்தும் திறத்தை விளக்கற்கு, உப்பளத்துப்பட்ட வை உப்பாதலும், கடல்சேர்ந்த நன்னீர் உவர் நீராதலும், புழு வேட்டுவனாதலுமாகிய மூன்று உவமைகளைக் கூறினர்; இதனால் தன் முதல் கெடாமையும் முற்றறிவுப் பேறும் ஞான வடிவுடையராதலும் மூன்றும் முறையே விளங்குதல் காண்க. உப்பளத்துப்பட்ட சிறு மணலும் துரும்பும் தம் இயல்பு கெடாது வெண்டிரளுப்பாதல் போல, உயிர் சிவமாந்தன்மை எய்திய வழியும் தான் சத்தாய் நிற்பதும், நன்னீர் தன் தன்மை இழந்து கடலின் தன்மை பெறுதல்போல, உயிர் அறிவின் சிறுமை நீங்கிச் சிவத்தின் பேரறிவுபெறுதலும், புழு தன் வடிவு நீங்கி வேட்டுவனும் உருப்பெறுதல் சிவானந்தம் துய்க்கும் ஞானவடிவு பெறுதலும் இவ்வுவமைகளால் உணரப்படும். இவ்வாறு கொள்ளாவழிச் சிவ சம வாதமாய் முடியும் என அறிக. முத்தி நிலைக்குச் சிவ சம வாதிகள் வேட்டுவனும் புழுவை உவமை கூறுவர். "நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடிவேயாகி அண்ணலார் சேவடிக்கீழ் ஆண்ட அரசு அமர்ந்திருந்தார்" (பெரிய. திருநாவுக் 427) என்றவிடத்து இருந்தார் என்பதனால் தன் முதலுண்மையும், சிவானந்த ஞானப்பேற்றால் பேரறிவுடைமையும், ஞானவடிவேயாகி என்றதனால் சிவாகார வடிவும் சான்றோர் குறிக்குமாறு காண்க. காதலிக்கப்பட்ட—உ. வே.

16—18. (கோதற்ற...........மற்றே) கோதற்ற அமலனை ஆசற உணர்ந்த அமலர் செய்தியும்—குற்றமில்லாத விமலனாகிய பரமசிவனை ஐயமற உணர்ந்த நின்மலராகிய ஞானவான்களின் இயல்பும் ; அற்று —[1] அச்சிவத்தன்மையாவதாமல்லது வேறுபாடில்லை, கண்டாய் எ. று.

ஆல். மற்று. அசை நிலை.

அணையுந் தன்மை.

அகவல் 74.

பசுபதி யாகப் பன்னிய பனுவன்
மதியோர் பெரும வாயன் றது[2]வெனின்
ஒன்றொன் றாயி னல்லதை யிரண்டொன்
றென்று மாகா தெவணெனி னாவது
கெட்டது வாத லதுவாய்க் கெடலல
தொட்டுவ திவனோ வின்றே கெட்ட
தாத றானே யமரர்க் காயினும்
மேவா தாகு மதுவாய்க் கெடுமெனின்
ஆகிய பின்னர்க் கெடுவ தியாதென்
றேவிய கடாவுக் [3]கிடையீ டாவ
தழிந்தாய்த் தன்றா யழிந்தது மன்றே
மொழிந்தவை யிரண்டு மோரமை யத்தே
எழுந்த தியாவகை யென்னிற் செழுந்திரட்
காரிரு ளிரிய நூறிக் கனல்வாள்

---

1. அச்சிவமாந்தன்மை பெறுமதல்லது வேறில்லை, காண் —உ. வே. அத்தன்மைத்தாமல்லது—உ. வே.
2. வெனை—பா. வே.
3. கிறையின்றாயின்—பா. வே.

ஏரொளி விளக்க மெய்திற் றன்று அங்
கெய்திய பின்ன ரிருளற விரித்த
செய்தி செப்பி னில்லை மையறத்
தெளிமதி யிவணுஞ் சிவணிய [1]தளிகிளர்
தடவு நிலைப் புன்னை மடலவிழ் வாசம்
புலவுக்கட லகற்றுங் கான லலவன்
வன்பெடை தழீஇ யின்புறு காயல்
உப்புவிளை பழனத் துற்ற [2]பொற்கோட்
டுலவையி னறிக மாதோ
கலைவ லாளர் நிலைபுணர் பண்பே.

இது, "தேவதேவனைச் சேர்ந்தவர் அவனே, ஆவகை யல்லது உளதோ[3]" என்று அருளினாய் ; ஆனமை எவ்வண்ணம் என்று வினவப் பசுத்துவம் போகையும் பதித்துவமாகையும் ஒரு காலத்திலே யாம் என்று கூறியது.

1–4 உரை: (பசுபதி....ஆகாது) மதியோர் பெரும--ஞானவான் களுக்குத் தலைவனாய் உள்ளோனே ; பசுபதியாகப் [4]பன்னிய பனுவல் —பசுத்துவமான ஆன்மாப் பதியாம் என்று சாதித்த சாத்திரம் ; வாயன்று–[5]பொருந்துவதில்லையாயிருந்தது; அது என் எனின்-அஃது என்னென்னில் ; ஒன்றி ஒன்றாயின் அல்லது இரண்டு ஒன்று என்றும்

---

1. தணிகிளர், தனி வளர்—பா. வே.
2. பொற்றேட்—பா. வே.
3. ஞானா. 73. 7–8.
4. மேலே கூறிய எடுத்துக்காட்டுக்களால் சாதித்துக் காட்டும் அளவை நெறியால் முத்தியில் ஆன்மாச் சிவமாந்தன்மையெய்தும் என்று சாதித்த துணிபொருளை ஈண்டுப் பன்னியபனுவல் என்றான்.
5. சாத்தியம் குற்றமுடைத்தாயிருந்தது—உ. வே.

ஆகாது—[1]முன்பே பதித்துவ முண்டாயின் பதியாமல்லது [2]அசுத்தமான ஆன்மாச் சுத்தனும் என்பது எக்காலத்தும் பொருந்தாது;

4—6. (எவண்........இன்றே) எவண் எனின்—எவ்வண்ணம் எனின்; ஆவது கெட்டு அதுவாதல்—[3]ஆகும் முறைமையாவது பசுத்துவங் கெட்டுப் பதியாகுதல்; அது ஆய்க் கெடல் அலது—பதியாகிப் பின்பு பசுத்துவம் கெடலன்றி; இவண் ஒட்டுவது இன்று—இவ்விடத்துத் [4]தேவரீர் உரைத்தருளுமது பொருந்துவதாய் இல்லை;

---

1. ஓர் ஆன்மா முன்பே பதித்துவமுடைத்தாயினல்லது அசுத்தமான அவ்வான்மா சுத்தமான பதியாமென்னும் அது எக்காலத்தும் பொருந்தாது—உ. வே.

2. ஒன்றாயிருப்பதொரு பொருள் தன்னிற் பிரிந்து மறுபடியும் கூடின் ஒன்றுமல்லது, ஒன்றிரண்டு வேறாய் இரண்டாயிருப்பவை தம்மிற்கூடினும் ஒன்றுதல் இல்லை என்பது, ஆன்மாவும் சிவமும் ஒன்றாயிருந்து பின்பு ஆன்மாவும் சிவமுமெனப் பிரிந்து நின்று, மறுபடியும் அப்பிரிவு நீங்கிக் கூடின் ஒன்றுதல் அமையும்; சிவனும் சீவனும் என இரண்டாய் அனாதியாய் இருப்பனவாதலின், இவை ஒன்றுதல் கூடாதே யென்பது தோன்ற நின்றது. சீவனும் சிவனும் வேறுபட்ட இரண்டு என்றற்கு, அசுத்தமான ஆன்மா என்றும், சுத்தனாகிய சிவன் என்றும் உரை கூறுவதாயிற்று. இது மாயாவாதத்தை உட்கொண்டு கூறியது. "ஒன்றிரண்டாகி யொன்றின் ஒருமையாம் இருமையாகி, ஒன்றிலொன்றழியும் ஒன்றாதென்னின் ஒன்றாகா தீயும், ஒன்றிரும்புறழினன்றும் உயிரினைத் தொழிலும் வேண்டும், ஒன்றி நின்றுணரு முண்மைக் குவமையாணவத்தோடொன்றே" (87) என்று சிவப்பிரகாசம் கூறுவது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

3. இஃது அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

4. சீவன் சிவனாகிய இரண்டும் ஒன்றும் முறைமையை விளக்கு முகத்தால் தன் கருத்தைத் தெரிவிக்க முயலுகின்றானாகலின், அதற்கேற்ப ஒன்றும் முறை இருவகைப்படும்; ஒன்று, பசுத்துவம் கெட்டுப் பதியாதல்; மற்றொன்று, பதியாகிப் பசுத்துவம் கெடுதல் என வகுத்துக்கொண்டு ஒவ்வொன்றையும் மேலே விளம்புகின்றான்.

6—10. (கெட்டது..................ஆவது) கெட்டது ஆதல்—யாதொரு பொருளும் கெட்டால் பின்னை ஆதல்; [1]அமரர்க்காயினும் மேவாதாகும்—தேவர்களே முயன்றாலும் முடியாது; அது [2]ஆய்க் கெடும் எனின்—பதியாகிப் பின்பு பசுத்துவம் கெடும் எனில்; ஆகிய பின்னர்க் கெடுவது யாவது—பதியான பின்பு கெடும் அது யாதாம்; என்று ஏவிய கடாவுக்கு—என்று கடாவிய கடாவுக்கு; இடையீடாவது—பரிகாரமாவது கூறக் கேட்பாயாக;

11—13. (அழிந்தது..........என்னின்) அழிந்து ஆய்த்து அன்று—பசுத்துவம் [3]கெட்டுப் பின்பு பதித்துவமானதும் அல்ல; ஆய் அழிந்ததும் அன்று—[4]பதித்துவமாகிப் பின்பு பசுத்துவம் கெட்டதுமல்ல; [5]மொழிந்தவை இரண்டும் ஓரமையத்தே—சொல்லப் பட்ட இரண்டும் [6]ஒரு காலத்திலே, காண்; எழுந்தது யாவகை என்னின்—அங்ஙனமாயின் அஃது எவ்வகை போல என்னில்;

---

1. சால்பும் வியப்பும் இயல்புங் குன்றின், "மாசறக் கழீஇ வயங்குபுகழ் நிறுத்தல், ஆசறு காட்சி யையர்க்கு மந்நிலை, எளிய என்னார் தொன்மருங் கறிநர்" (குறிஞ்சி. 15-18) என்று சான்றோரும் கெட்டது ஆதல் கூடாமையை விளக்குமாறு காண்க. "கெட்டது அணைவின்றாம்" என்பது சிவஞானசித்தி.

2. "சிவத்தை யணைந்தொன்றாய் நின்றதுயிர் கெட்டென்னில் கெட்ட தணைவின்றாம், நின்றதேற் நீகடில்லை அணைந்து கெட்டதென்னில், பொன்றினதேல் முத்தியினைப் பெற்றவரார் புகல் நீ, பொன்றுகையே முத்தியெனில் புருடன் நித்தனன்றாம், ஒன்றியிடும் நீரொடு நீர் சேர்ந்தாற் போல் என்னில் ஒரு பொருளாம் அதிபதியோ டுயிர் பொருள் ஒன்றன்றே" (சிவ. சித்தி 11-9) என்பர்.

3. கெட்டபின்பு—உ. வே.

4. பதித்துவமான பின்பு—உ. வே.

5. பசுத்துவம் நீங்கலும் பதித்துவம் எய்தலும் ஒரு காலத்து உடனிகழ்ச்சி யென்பார், மொழிந்தவை யிரண்டும் ஓரமைத்தே என்றார்.

6. "ஒரு முகூர்த்தத்திலே காண்" என்பது செப்பறை யேட்டு உரை வேறுபாடு.

13—17. (செழுந்திரள் ....இல்லை) செழுந்திரள் காரிருள் இரிய நூறி—அழகிய செறிந்த [1]கரிய இருளைப் போகத் துறந்து எரிமொளி வாள்கனல் விளக்கம் எய்திற்றன்று—மிக்பு அழகிய மிக்க வொளியையுடைய [2]விளக்குப் பிரகாசித்ததன்று; ஆங்கு—அவ் விடத்து; எய்திய பின்னர் இருள் அற இரித்த செய்தி செப்பின் இல்லை—விளக்குப் புகுந்த பின்பு இருளை அறவே போக்கின செய்தி யும் விசாரிக்கின் இல்லை, கண்டாய்;[3]

17—18. (மையற... ....சிவணியது) இவணம் சிவணியது— இவ்வண்ணம் பதித்துவம் பெறுதலும் பசுத்துவம் போதலும் என்று; மையறத் தெளிமதி—குற்றமறத் தெளிய உணர்வாயாக;

18—24. (அளி கிளர்.........பண்பே) [4]தடவுநிலை அளிகிளர் புன்னை—பெரிய நிலையினையுடைத்தாகிய வண்டு கிளரப்படாநின்ற புன்னைப் பூவின்; மடல் அவிழ் வாசம் கடல் புலவு [5]அகற்றும் கானல்—இதழ் விரிகிற நறு நாற்றம் சமுத்திரத்திலுண்டாகிய புலால் நாற்றத்தைக் கெடுக்கும் கானற் சோலையில்; அலவன் வன்பெடை தழீஇ இன்புறு காயல்—நண்டு கற்பு வலியையுடைய தன் பெடை

---

1. பெரிய இருளை—உ. வே.
2. அக்கினி விளக்கு—உ. வே.
3. இக்கருத்தைச் சிவஞான முனிவர் "இருணீக்கமும் ஒளி விளக்கமும் உடனிகழ்ச்சியாமாறு போலப் பசுத்துவ நீக்கமும் சிவத்துவ விளக்கமும் இடையீடின்றி உடனிகழ்வனவாம்" என்பதை மேற் கொண்டு, சிவத்துவ விளக்கமாவது இன்னதென்பது எய்த அருள் விளக்கம் என்றும் கூறுதல் காண்க. (சிவ. பாடி. சூ. 11); இவ்வுவமையின் சிறப்பை, 'விளக்குப் புகவிருண் மாய்ந்தாங்கொரு வன், தவத்தின்முன் னில்லாவாம் பாவம்" (நாலடி. 51) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.
4. ஈண்டுக் கூறப்படும் உவமையால் அருள் விளக்கத்தால் ஆன்மாச் சிவத்துவம் பெறும் திறம் விளக்கப்படுகின்றது.
5. கானலில் நின்ற புன்னை தன் மணத்தால் கடற்புலவு அகற்றும் என்பதைச் சான்றோர் "புலவுற் றிரங்கி யதுநீங்கப் பொழிற்றண் டலையிற் புகுந்துதிர்ந்த, கலவைச் செம்மல் மணங்கமழத் திரை யுலாவு கடற்சேர்ப்ப" (சிலப். கானல். 39) என்பதும், "கடலினது புலால் நாற்றமாகிய தீங்கினைப் பூக்களின் மணம் போக்கின" (கலி. நெய் 10 நச். உரை) என்பதும் காண்க.

யோடே கூடி மருவிப் போகம் புசிக்கும்[1] - நிரயில்; உப்பு விளை பழனத்து உற்ற—உப்பை விளைக்கும் அளத்திற்பட்ட; [2]பொற்கோட்டு உலவையின்-அழகிய மரக்கொம்பு வடிவு வேறுபடாதே உப்பாயினாற்போல; கலை வலாளர் நிலைபுணர் பண்பு—ஞானவான்கள் பதித்துவம் பெறும் முறைமை; அறிக—நின்ற நிலையிலே சுத்தராம், இத்தனையே, என்று அறிவாயாக. எ. று.

ஓ, ஏ, மதி, மாது, அசை. ஒளிவாள், மீமிசை போலக் கொள்க.

அணைந்தோர் தன்மை.

அகவல் 75.

ஆருக் கூறிய வத்து வாதுமற்
றீரூ டியையா விறைவற் கியையா
சேதனற் செறியா வியாபகத் துறழ்தலின்
என்னிற் புற்கலற் கெய்தும் பன்னிய
பாசம் பசுவுக் காசில் வான்பிணி
அந்தப் பந்தஞ் சம்பிர தாயத்
[3]துந்தி யேபெறு முறைமையி னுந்திய
காசினி யாதி யாசி றத்துவம்
போக பூமி யாக மமர்ந்தோர்க்

---

1. கழிவெளியில்—உ. வே.
2. பாச நீக்கமும் அருள் விளக்கமும் உடனிகழப்பெற்ற முத்தர்களை ஈண்டு **ஞானவான்கள்** என்றும், அவர் வடிவு வேறுபடாதே சிவஞானச் செலவராய்ச் சிவமாந்தன்மை எய்தும திறத்தை **அளந்திற்பட்ட பொற்கோட்டு உலவையின்** வைத்தும் கூறுகின்றார். இனி, **அருணந்திசிவனர்**, "இரும்பைக் காந்தம் வலித்தாற்போல இயைந்து அங்கு உயிரை, எரியிரும்பைச் செய்வதுபோல் இவனைத் தானாக்கி, அரும்பித்தந்தனத்தை யனல் அழிப்பதுபோல் மலத்தை, அறுத்த மலன் அப்பணைந்த உப்பேபோல் அணைந்து, விரும்பிப் பொன்னினைக் குளிகை யொளிப்பது போல் அடக்கி மேளித்துத் தானெல்லாம் வேதிப்பானுகிக், கருமபைத் தேனைப் பாலைக் கனியமுதைக் கண்டைக் கட்டியை யொத்திருப்பது அந்த முத்தியினிற் கலந்தே" (சிவ. சித். **11-12**) என்று கூறுவது காண்க.
3. **துந்தியேறு முறைமை பா. வே.**

கற்ரு கலின்மற் றதுமுத லாகப்
[1]பற்றும் பற்றறுக் ததனூங் குற்ற
வும்ப ரும்பரி னுய்த்து வாப்பற
சிவனிடத் திலயஞ் [2]செய்க செய்கல்
அவமில் போக்காங் கதுமற் றெவணெனிற்
சுற்பம் பூரி சந்திரம் பொருவல்
எற்றற் றிறையுற லிவனு மற்றுந்
தருமா தருமந் தாழும் வரிமடி
வருண முதலிய பொருணனி புரக்கும்
உயர்ந்தோ னென்றல் வியந்தினி தெங்கணும்
நின்ற விறைக்கு நினைமோ விறகின்
எங்கணு மாயினு மிகன்மே லல்லதை
அங்கெரி காணு வாறும் பொங்கிய
குணத்தின் மிக்கோன் குழவி னுயர்ந்தோன்
எனத்தகு முரையினு மியையு மனைத்தால்
ஆய காலை யத்து வாவா
மேய மாநெறி யியையமற் றிஃதே.

இஃது "அழிந்தாய்த்தன்று ஆயழிந்ததும் அன்று, மொழிந்தவை இரண்டும் ஓரமையத்தே[3]" என்று அருளினுய்; அஃது எவ்வண்ணம் எனத் தருமா தருமம் போலப் பசுத்துவம் போகையும் பதித்துவம் ஆகையும் உடைத்தாதலால், அத்துவாவால் பிரயோசனம் ஆன்மாவுக்கே எனக் கூறியது.

1—4. உரை: (ஆரு..........என்னின்) [4]ஈரேறு இயையா இறைவற்கு—[5]அணுகியாய் ஒருபடித்தா யுள்ள பரமசிவனுக்கு

1. பற்று மற்றறுத் ததினூஉங் குற்ற —பா வே.
2. செய்கை செய்தல்—பா வே 3. ஞான 74:11–12.
4. "இறப்பிலார் பிணியில்லார் தமக்கென்றுஞ் சேடில்லார் பிறப்பிலாப் பெருமானூர்" (ஞானசம். 322·7) என்றும், "வான்கெட்டு மாருத மாய்ந்தழனீர் மண் கெடினும், தான் கெட்ட லின்றிச் சலிப பறியாத் தன்மையன்" (திருவா. தெள்ளே. 17) என்றும சான்ருேர் கூறுதலின், ஈருேடு இயையா இறைவற்கு என்ருர்.
5. அணுகியா யென்னும் இது சில ஏடுகளில் இல்லை.

[1] ஆறாக் கூறிய [2] அத்துவா இயையா — சடத்துவாவாகச் சொல்லப்பட்டவற்றால் உபகாரம் இல்லாமையாலே அவற்குப் பொருந்தா ; சேதனன் வியாபகக்கா உறழ்தலின் செறியா என்னின்— ஆன்மாவும் வியாபக முடைமையால் அவனுக்கும் உபகாரம் இல்லையாதலால் அவனையும் அடையா என்று சொல்லின் ;

4—7. (புற்கலற்கு......முறைமையின்) பன்னிய பாசம் பசுவுக்கு ஆசில் [3] வான்பிணி — சொல்லப்பட்ட பாசமானது ஆன்மாக்களுக்குப் [4] பற்றுக்கோடு ஆகாத பெரிய பந்த மாதலால்; அந்தப்

---

1. அத்துவா ஆறாவன : வன்னம், பதம், மந்திரம், கலை, தத்துவம், புவனம் என்பனவாம். "இவை ஒரோ வொன்றாகக் கழித்துக் கொண்டு சிவபதத்திற் சேறற்கு வழி போதலின், அத்துவா எனப்பட்டன" வென்றும், "அத்துவா வெனினும் வழியெனினும் ஒக்கும்" என்றும் சிவஞான முனிவர் கூறுவர் (சிவ. பாடி. **2-3**) பசுத்துவம் எய்திய ஆன்மா, அது நீங்கிச் சிவபதம் எய்துதற்கு இவை வழியாதலின், எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மைத்தாய் நிற்கும் செம்பொருளாகிய முதல்வற்கு இவை வேண்டாமையின், இறைவற்கு **ஆறுக் கூறிய அத்துவா இயையா** என்றார். ஆறுக்கூறிய அத்துவா என்னும் இஃது, இரட்டுற மொழிதலால், ஆன்மாப் பசுத்துவம் நீங்கிச் சிவத்துவம் எய்துதற்கு வழியாகக் கூறிய அத்துவா என்று பொருள் தந்து நிற்குமாறுங் காண்க.

2. யாதொரு காரணத்தால் ஆன்மாக்களால் கலை முதலியவற்றுள் ஒன்றை விட்டு மற்றொன்றை அடைந்து, அவ்வாறு எல்லாம் நீங்கிய பின்னர்ப் பிறப்பிறப்பு இல்லாத தான மானது அடையப் படுகின்றதோ அந்தக் காரணத்தால் கலை முதலியன **அத்துவாக்கள்** எனக் கூறப்படுகின்றன" (இரத். சூ. **88**)

3. தன்னால் பெருந்துன்பம் விளையினும் உயிர் தன்னையே காதலித்து உறையுமாறு செய்து, வித்தும் விளைவுமாய்த் தோன்றி அதனைப் பிணித்து நிற்பது பற்றி உடல் முதலிய பந்தத்தை, **வான்பிணி** என்றார் ; "துன்பம் உழத்தொறும் காதற்று உயிர்" (**குறள் 940**) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

4. உயிர்கட்குப் பற்றுக் கோடாவது திருவருள் ஞானமன்றிப் பிறிதி யாதும் இன்மையின், மலமாசு கழீஇக் கோடற்கு வரும் உடல் கருவி உலகு முதலிய பந்தங்கள், **பற்றுக் கோடாகாத பந்தம்** எனப் பட்டன. ஆசு-பற்றுக்கோடு ; "ஆசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ" (**புறம். 235**) என்று சான்றோர் வழங்குதல் காண்க.

பந்தம் [1]சம்பிரதாயத்து உங்கிப்பெறும் முறைமையின்—அப்பந்தத்தைத் தீக்கையாற் சேதித்து [2]முத்தியைப்பெறும் முறைமையால்; புற்கலற்கு எய்தும் — மலபரிபாகத்தால் [3]திரோதகம் நீங்கிச் சிவஞான முண்டாகைக்குப் பக்குவரான அன்மாக்கட்குக் [4]கூடும்; கூடும் முறைமைதான் எங்ஙனம் என்னில்.—

7—14. (மூங்கிய ......போக்கு) மூங்கிய [5]காசினியாதி ஆசில் தத்துவம்—முன்னெண்ணப்பட்ட பிருதிவிதத்துவ முதலாகவுள்ள

---

1. சம்பிரதாயம்—தீக்கை ; "வம்பறு சம்பிர தாயத் தஞ்சுடர்" (ஞான 8 ; 36) என்று முன்னரும் கூறினர்.

2. பெறப்படுவது முத்தியாதலின், செயப்படுபொருள் அவாய்நிலையாற் கொள்ளப்பட்டது.

3. திரோதகம்—மறைப்பு ; "அது தான் ஞானதிரோதகமாய் மறைத்துக்கொடு நிற்றலான்" (சிவ. போ. 4 2) என்றாற் போல. திரோபவம்—உ. வே.

4. கூடுந்திறத்தை அகோரசிவாசாரியார், "எவ்வாறு உலகிலுள்ள வழிகளுள் முறையே மனிதனைவன் ஒரு காலடியால் வரையப்பட்ட இடத்தை விட்டு மறு காலடியால் வரையப்பட்ட இடத்தை அடைந்து, இவ்வாறே மேலுஞ் சென்று கிராமத்தையடைகின்றானோ, அவ்வாறே அசுத்த விடயங்களான கலை தத்துவம் புவனம் வன்னம் பதம் மந்திரம் என்னும் இவற்றில் கன்மத்தின் பயனை அனுபவித்தற்காகவும், சுத்தவிடயங்களான கலை முதலியவற்றில் சருவஞ்ஞத்தன்மை முதலியவற்றை அடைதற்காகவும் தீக்கையில் இவற்றிற்கு விசேடமான சேர்க்கை செய்யப்படுகின்றது" (இரத். 88. உரை) என்று உரைக்கின்றார்.

5. காசினியாதி தத்துவம் வினைப்பயனை நுகர்ந்து கழித்தற்கு உபகாரமாதலின், காசினியாதி ஆசில் தத்துவம் எனச் சிறப்பித்தார். முன்பு இக்காசினியாதி தத்துவப் படைப்பு ஆன்மாவின் பொருட்டே என்றது (ஞான 12 6·8) கடைப்பிடிக்க. மிருகேந்திரமும்,

கார்யம் க்ஷித்யாதிகம் தேஷாம் கர்த்ருʼத்வேந ப்ரயுஜ்யதே ।
ஸ்வாயத்தவ்ருʼத்திஸம்பாவாந்நதத்க்ருʼதம் கர்த்ருʼபூர்வகம் ।
வாஸிஷேஷ்யாஸ் பராஷயுக்தஸ் க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ய பரஸ்ய யோஃ

(6 : 2-3) என்று கூறுவது காண்க,

குற்றமற்ற தத்துவங்கள்; ஆகம் அமர்ந்தோர்க்குப் போகபூமி— தேகம் எடுத்தோர்க்குப் போகம் புசித்தற்கு இடமாம்; அற்றாகலின் — அங்ஙனம் ஆதலாலே; அது முதலாகப் பற்றும் பற்றறுக்கு — அந்தப் பிரகிருதித்தத்துவ முதலாக அதன்மேற்பட்ட தத்துவங்கடோறும் தேகம் எடுத்ததாகக் கிரியாசத்தியாலே பாவித்து ஒவ்வொரு தத்துவத்திலுமுண்டாகிய போகம் புசித்தற்கு அமைந்த கன்மங்களை அனுபவித்ததாகவும் பாவித்துச் சேதித்து; அதன் ஊங்குற்ற உம்பரின் [1]உய்த்து— அங்ஙனம் [2]மேன்மேல் தத்துவங்களினும் ஆன்மாவைச் செலுத்தி; வம்பறு சிவனிடத்து இலயம் செய்க—உவமை

---

1. தத்துவம் புவனம் வன்னம் பதம் மந்திர மென்ற ஐந்தும் கலையில் ஒடுங்க, அக்கலை, நிவிர்த்தி பிரதிட்டை வித்தை சாந்தி சாந்தியதீதை என ஐவகைப்பட்டு நிற்கும்; நிற்குமிடத்து நிவர்த்தி கலையில் புவனம் நூற்றெட்டு, தத்துவம் புவி, வன்னம் ஒன்று, பதம் இருபத்தெட்டு, மந்திரம் இரண்டு: பிரதிட்டாகலையில் புவனம் ஐம்பத்தாறு, தத்துவம் நிலமொழிந்த பூதம் நான்கு முதலாக அவ்வியத்த மீறாக இருபத்து மூன்று, வன்னம் இருபத்து நான்கு, பதம் இருபத்தொன்று, மந்திரம் இரண்டு; வித்தியாகலையில் தத்துவம் புருடன் அராகம் முதலிய ஏழு, புவனம் இருபத்தேழு, வன்னம் ஏழு பதம் இருபது, மந்திரம் இரண்டு; சாந்தி கலையில் தத்துவம் சுத்த வித்தை ஈசுரம் சாதாக்கியமென்ற மூன்று, புவனம் பதினெட்டு வன்னம் மூன்று, பதம் பதினொன்று, மந்திரம் இரண்டு; சாந்தியதீத கலையில் தத்துவம் சத்தி சிவமென்ற இரண்டு, புவனம் பதினைந்து, வன்னம் பதினாறு, பதம் ஒன்று, மந்திரம் மூன்று. இவற்றின் விரிவைச் சிவஞானபாடிய (2 : 2 3) த்தும், இரத்தினத் திரயம், மிருகேந்திர அத்வப்பிரகரணத்தும், பௌட்கரபசு படலத்தும் கண்டு கொள்க. இவ்வாறு கூறிய கலை ஐந்தினும் ஆன்மா தேகமெடுத்து ஆங்காங்குள்ள புவனங்களில் போகம் புசித்ததாகப் பாவித்து முடிவில் சிவமாந்தன்மை எய்தும் நிலையினை அஃது எய்தியதாகப் பாவித்துச் செய்யும் கிரியைவகை தீக்கையாம் எனஅறிக. இதன் இயல்பைச் சிவஞானசித்தி, சிவப்பிரகாசம் முதலிய நூல்களிற் காண்க.

2. மேன்மேற் றத்துவத்தை யதிட்டியா நின்ற உவமனில்லாத சிவனை யொக்க—உ. வே.

இல்லாத பரமசிவனை போக்க [1]நின்மலனுக்குக ; செய்தல் அவமில் போக்கு—இப்படி ஆக்குதல் குற்றமற்ற பாசச்சேதமாம் ;

14—16. (ஆங்கது..................இவனும்) ஆங்கு அது எவண் எனின்—அவ்விடத்து அந்தத் தீக்கை எவ்வண்ணம் என்னில் ; சுற்பம பூரி சந்திரம் பொருவல் எற்று—செபபானது குளிகையாலே வேதிக்கப் பொன்னோடே கூடின இயல்பு எத்தன்மைத்து ; அற்று இவனும் [2]இறைபுறல்—அத்தன்மைத்தே இவனும் சிவத்துவமாத லாம்[3] ;

16—18. (மற்றும்........புரக்கும்) மற்றும்—வேறு திட்டாந்தம் சொல்லின் ; விரிமடி முதலிய பொருள்—அகன்ற புடவை முதலான பதார்த்தங்கள் ; வருணம நனிபுரக்கும்—வேற்று வன்னம் பற்றினல் தம் நிறம் மிகவும் கெட்டு அவ் வேற்று வன்னம் பெறும் [4]தன்மைதது மாம் ;

---

1. ஈண்டுப் பாவனையாற் சிவமாக்கும இயல்பை ஞானவதி என்ப "உய்யும் வகையுவாது மனோபாவ கதத்தான் மலங்கள ஓட்டுவது ஞானவதி" யென்று சிவார்ச்சனுபோதம் கூறுகிறது.

2. செமபிற களிமபு போல உயிாகளைபபறறி "மோகஞ் செய்து ஆசை அனுபவத்தில்" தோய்ந்திடச் செய்யும் மலம, அச்செம்பு குளிகையால் பொன்னுதலிடத்துக் களிமபு நீககுதல போல, உயிர் சிவமாகுதன்மை எய்துமிடத்து மறைபபுச் சத்தி நீங்கிக் கெடும் என்பும, செமபைப பொன்னுக்குவது போலவது உயிரைச் சிவ மாக்கும் தீகக்கையாவது என்றும கூறுவர் ; அதனுலன்றே, இவரும் சுற்பம பூரி சந்திரம் பொருயல் எற்று அற்று இவனும இறையுறல் என்றார். குளிகை செமபிற களிமபை நீககிப பொனனுககுதல் போல, இறைவன மலம அகற்றித தானுககித் தன் மலரடிக்கீழ் வைப்பன என்பது கருத்து.

3. இவ்வுவமத்தால், தீக்கையின் சிறப்பை வலியுறுத்தினவர், அடுத்து வரும எடுத்துக் காட்டால், சிவமாந்தன்மை யெய்திய ஆன்மா வுக்கு மேலும பிறவிக்கு ஏதுவாகிய மலகன்மஙகளின் தொடர்பு கிடையா தென்பது வற்புறுத்தப்படுகிறது.

4. வேற்று நிறம் பற்றிய புடவை அதன் மேலும் நிறம் பற்ருமை, "ஆகாதே யுண்டது நீலம் பிறிது" (பழமொழி 168) என்று பிறரும், "கலவரை நீல முண்டதும் வெள்ளை நிறமாமே" (ஞான சம் 98 : 5) என்று ஞானசம்பந்தரும் கூறுதல் காண்க.

19—24. (உயர்ந்தோன் ... .இயையும்) வியந்து இனிது எங்கணும் நின்ற இறைக்கு—இந்தப் பதித்துவம் [1]பெற்ற முத்தனும் பரமசிவனும் [2]சருவ வியாபகமாயிருக்கினும் [3]அதிசயமாக எங்கணும் வியாபித்திருக்கின்ற பரமசிவனை மாத்திரம்; உயர்ந்தோன் என்றல்—மேலான [4]சிவதத்துவத்தை அதிட்டித்துக் கொண்டிருப்பன் என்று சொல்லுதலை; நினைமோ—இனிதாக அறிவாயாக; விறகின் எங்கணுமாயினும்—காட்டத்தின் முழுதும் அக்கினி வியாபித்திருக்குமாயினும்; [5]இதல்மேல் அல்லதை அங்கு எரிகாணுவாறும்—காட்டத்திற்கு மேல் அல்லது அவ்விடத்து அக்கினி பிரகாசியாதவாறு போலவும்; பொங்கிய குணத்தின் மிக்கோன்—மிகுந்த குணத்தான்

---

1. பெற்றவனும் சிவனும் அதிசயமான சருவ வியாபியாயிருக்கச் செய்தே—உ. வே.

2. "முத்தான்மாக்கள் உலகிற்குக் கருத்தாக்களாக ஆவதில்லை; சிவனொருவனே உலகிற்குக் கருத்தாவாவான்" (இரத். 258) என்று சான்றோர் கூறுதலால், சருவ வியாபகமா யிருப்பினும் என்று உரை கூறினர்.

3. அதிசயமாக என்பது முதல் மாத்திரம் என்பது வரையுள்ள தொடர் சில ஏடுகளில் இல்லை.

4. சிவதத்துவத்தை அதிட்டித்துக் கொண்டிருக்கும் சிவத்தின் தடத்த நிலை பதி யென்றும், சொரூப நிலை சிவம் என்றும் கொண்டு சருவ ஞானோத்தராகமம், சிவத்தின் இயல்பை
"ஶிவோ வஸ்து ஸ்வஸ்வரூபேண த்ருஷ்டாதீதோ நிரஞ்ஜன: ।
நிராமயோ நிராதாரோ வணாத்ரஷ்டைவ விவர்ஜித: ॥"
(1. 45) என்று கூறுதல் காண்க.

5. தீக்கடை கோலைக் கொண்டு கடையுமிடத்துக் கடையப்படும் இடத்தல்லது பிறவிடத்தில் தீப்பிறவாமையின், இதல்மே லல்லதை அங்கு எரிகாணுவாறும் என்றார். அதன் உண்மை வெளிப்பட்டு ஒளிருமாற்று லறியப்படுவது பற்றி, காணுவாறு என்றதற்குப் "பிரகாசியாதவாறுபோல" என உரை கூறப்பட்டது. "யானை தந்தமுளிமர விறகிற், கானவர் பொத்திய ஞெலிதீ" (புறம் 247) என்பதனால், விறகிடத்தே தீக்கடைந்து பெறப்படுமாறு காண்க,

மிக்கோனை; [1]குழுவின் உயர்ந்தோன் எனத் தரும் உரையினும் இயை யும்—இக்கூட்டத்தில் உயர்ந்தோன் என்று சொல்லுமாறு போலவும் பொருந்தும் என்று கொள்க; இங்ஙனம் வருகின்றது தீக்கை[2] என வும் அறிவாயாக.

---

1. ஒரு நல்லவையின்கண் சான்றோர் பலர் கூடியிருப்பவும், அவருள்ளும் மிக்குற்ற குணங்களுட் சிறந்தோன் ஒருவனே தலை வனுதல் போல, முத்தான்மாக்கள் கூடியுள்ள முத்தி நிலையில் இறைவன் தலைவனுதல் அணியப்படும் என்றற்கு, **குழுவின் உயர்ந் தோன் எனத்தரும் உரையினும் இயையும்** என்ருர். நல்லவைத் தலைவன்பால் நல்லோர் பலரிடத்தும் காணப்படாத தலைமைப் பண்பொன்று நின்று சிறந்து விளங்குவது போலச் சிவமாந்தன்மை எய்திய முத்தான்மாக்களின் வேருய் முதல்வன் முதன்மையுற் றுளன் என்பதாம். முத்தி நிலையில் சிவத்துக்கும் சிவமாந்தன்மை எய்திய ஆன்மாவுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை அருணந்தி சிவஞர், "உம்பர் பிரான் உற்பத்தியாதி களுக்குரியன் உயிர்தானும் சிவானுபவம் ஒன்றினுக்கும் உரித்தே" (சிவ. சித். 11 : 10) என்று கூறுதல் காண்க.

2. இத்தீக்கை, "நிராதாரம் சாதாரமென்று இருவகைப்படும். அவற் றுள் **நிராதாரமாவது** விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலருக்குத் தீவிரம் தீவிரதரம் என்னும் இருவகைச் சத்திநிபாதத்தாற் பரமசிவன் ஆசான் மூர்த்தியை அதிட்டித்து நின்று செய்வதன்றித் தானே முன்னின்று செய்வது; **சாதார தீக்கையாவது** சகலருக்கு நில வுலகத்தில் ஆசான் மூர்த்தியை அதிட்டித்து நின்று நால்வகைச் சத்திநிபாதத்தாற் செய்வது. அது திருநோக்க முதற் பலவகைப் படும்; அவற்றுட் சிறந்தது **ஔத்திரி தீக்கை**. அது சபீசம் நிர்ப் பீசமென்று இருவகைப்பட்டுச் சாதிகாரை நிரதிகாரை என்று இரு வகைப்படும். அவற்றுள் **சபீசமாவது** சைவாசாரத்தின் வழுவா தொழுகும் ஆற்றலுடையோர்க்குச் சைவாசார கன்மத்தை நிறுத்தி மற்றவற்றைச் சுத்திசெய்வது. **நிர்ப்பீச தீக்கையாவது** சைவா சாரம் அனுட்டிக்கும் வலியில்லோர்க்குச் சைவாசார கன்மத்தை யும் ஓமத்தாற் சுத்திசெய்யுந் தீக்கை. சபீசதீக்கைப் பேறு டையார் சாதகரும் ஆசிரியருமாய் நித்தியத்தும் நைமித்தி கத்தும் காமியத்தும் அதிகாரிகளாவராதலின் அவ்வதிகாரத்தைப் பயக்கும் சபீசநிர்வாணமும் அதற்கு அங்கமாகச் செய்யப்படும்

24—26. (அனைத்தால்......இலைதே) அனைத்து ஆய காலை—அத்தன்மையான விடத்து; அத்துவா மேய மாநெறி—அத்துவா

சமய விசேடங்களும் சாதிகாரை எனப்படும். நிர்ப்பீச நிர்வாண முடையார்க்கும் ஏனைச் சமய விசேட தீக்கையுடையார்க்கும் நித்தியமாத்திரத்தினன்றி நைமித்திகத்தும் காமியத்தும் அதிகாரம் இன்மையின் நிர்ப்பீசநிருவாணமும் ஏனைச்சமய விசேடங்களும் நிரதிகாரை எனப்படும்.'' ''சமயதீக்கை யாவது மண்டபபூசை செய்து விதிமுறையே மாணக்கனை வழிபடுவித்துச் சம்பாத வோமத்தாற் சுத்திப்படுத்துவது.'' ''விசேட தீக்கை யாவது அவ்வாறு சமயதீக்கை செய்து குண்டத்தில் வாகீசுவரனையும் வாகீசுவரியையும் ஆவாகித்து மாணக்கன் ஆன்மாவை வாங்கி வாகீசுவரனால் வாகீசுவரி கருப்பநாடியிற் செலுத்திக் கருப்பாதான முதலிய கிரியைகளை மும்மூன்று ஆகுதியின் நிரப்பிக் கரு முதிர்ந்து பயந்ததாகப் பாவித்துக் குண்டத்தினின்றும் ஆன்மாவை மீளவாங்கி மாணக்கன் இதயத்தானத்திலே தாபித்து இவ்வாறு சிவபுத்திரனாகச் செய்வது.'' ''நிர்வாண தீக்கையாவது இவ்வாறு சமயம் விசேடம் இரண்டுஞ்செய்து ஆன்மாக்கள் மூன்று திறத்தாற் செய்யுங் கன்மங்கட்கு இடமாகிய அறுவகை அத்துவாக்களின் தன்மைகளும் அவை ஒன்றினொன்று அடங்கும் முறைமையும் அறிந்து மந்திரமுதல் ஐந்தினையும் கலையைந்தினும் பகுத்தடக்கி, நிவிர்த்தி முதலிய ஐந்தையும் ஒவ்வொன்றாகச் சோதித்து அவற்றி னின்றும் வாங்கிய மாணக்கன் ஆன்மாவைப் பிராசாத நெறி யானே பரமசிவத்தில் ஒடுக்கி, ஒடுங்கிய வழி, மாணிக்கத்தைச் சார்ந்த படிகவொளி போலத் தற்போதம் அடங்கிப் பரமசிவ னுடைய அறுவகைக் குணங்களும் தன்குணமாகத் தன்மாட்டு மிக்கு விளங்கிச் சிவானந்தம் மேலிடும்படி ஒவ்வொரு குணங்களை மும்மூன்று ஆகுதியால் தோற்றுவித்து முப்பொருள்களின் பொது வியல்பு உணர்த்துமுகத்தானே மலத்தை நீக்கி உண்மை ஞானம் விளங்கச் செய்வது'' — சிவ. பாடியம். சிறப்பு. நிவிர்த்தி முதலிய கலைகளில் வைத்து, அதன் கண்ணுள்ள புவனங் களிற் பிறந்து ஆண்டு நுகரக்கடவ போகங்களைப் புசித்ததாகப் பாவித்து, சாந்தியதீதை வரையிற் கொண்டு ஆன்மாவைத் தூய்மை செய்யும் நெறியை அத்துவா மேய மாநெறி என்று மறுபடியும் கூறினர், வற்புறுத்தற் பொருட்டு.

மார்க்கமாகப் பொருந்திய[1] மகத்தாயுள்ள நெறியிலே கூடி ; இவைகை இஃது—தீக்கிக்கும் முறைமை இது எ. று.

மற்று, ஆல்—அசை. இவை மூன்றும் [2]பாசமோசனம்.

வாகீச முனிவர் அருளிய
ஞானமிர்த மூலமும் பழையவுரையும்
முற்றும்.

தனியன்

[3]பொன்னை நிலத்தைப் புரிகுழன் மாதரைப் பொய்ப்புணர்வென்
றென்னை நிரஞ்சன தேவன்றன் றுணிழ லெய்துவித்த
மன்னை வயற் கோடற்பாகை யுளானை மனத்து வைத்த
பின்னை வருவ துண்டோ விடரஞ்சலென் பேதை நெஞ்சே.

வாகீச முனிவர் திருவடி வாழ்க.
குருவே துணை.

---

1. அத்துவாவாகிப் பொருந்திய—உ. வே.
2. அணைந்தோர் தன்மை—உ. வே.
3. ஏனுதிவாடி ஏட்டிலும் செப்பறை ஏட்டிலும் இக்கட்டளைக் கலித்துறை காணப்படுகிறது.

அருஞ்சொற்பொருள் அகர நிரல்

எண்கள்—பக்கம்

பிழை திருத்தம்

பக்.	வரி.	பிழை	திருத்தம்.
xi	23	தொக்கப்பட்ட	தொடுக்கப்பட்ட
xiii	6	கொளளப்பட்டுளது	கொள்ளப்பட்டுள்ளது
xix	23	தோன்றிசமய	தோன்றிச்சமய
xxxvii	37	முத்தி. நிச். பக்.	முத்தி. நிச். பக். 55–8
xxxviii	4	அபபோது	அப்போது
,,	9	தோடடத்தையும்	தோட்டத்தையும்
,,	13	தலைவராகவும	தலைவராகவும்
,,	14	நூற்றுணடின்	நூற்றுண்டின்
,,	15	கொளவது	கொள்வது
,,	18	சொலலக்கேள்	சொல்லக் கேள்
xxxx	1	xxxx	xL
xxxxi	1	xxxxi	xLi
xxxxii	1	xxxxii	xLii
xLiii	19	நயபபுற	நயப்புற
xxxxiv	1	xxxxiv	xLiv
xLv	20	பைப்பத்	பைப்பயத்
,,	31	மேலுமாக சென்று	மேலுமாகச் சென்று
xLvi	33	சைவநூல்கள்	சைவர்கள்
Liv	33	சொல் எழுத்து	எழுத்து சொல்
22	14	மாலையையுடைத்தாக்கிய	மாலையையுடைத்தாகிய
35	3	சினத்தையுடைய இந்தச் சர்ப்பத்தின்	சினத்தையுடைய பிறவியாகிய இந்தச் சர்ப்பத்தின்.
46	5	பெருஞ்சிவனது	பெருஞ்சிவனது சத்திநிபாதம் தழைப்ப
65	16	அணைப்பாயால்	அணைப்பாயல்
66	5	இயற்கை என்று	இயற்கையாக்கை என்று
96	7	மாயாவதி	மாயாவாதி
102	12	நூற்றிருபது நூறநாலு	நூற்றிருபத்து நாலு
103	4	யானே யின்னுனையினே	யானே யின்னெனுயினே
104	7	முரண்டா	முரண்டர
	17	சிவனுஞ்	சிவணுஞ்
126	13	......	இது கன்மமல சாதகம் [கூறியது
137	5	வருகை	வருவகை
143	5	நிலை நலியுடைய	நிலைநலிபுடைய

148	16	குடில்	குழல்
154	8	இதிப்போதல்	இதுபோல்
171	3	தகியா அவ்வளவு	அவ்வளவு
184	5	முற்பயனீன்டுத்	முற்பயனீண்டுத்
198	10	மாளிகை யென்றும்	மாடமென்றும் மாளிகை
200	28	கரஞு	கிரஞு [யென்றும்
209	3	பாசச்சேதவுபாயவுண்மை	பாசச்சேதவுபாய முண்மை
220	12	யீட்டியழலுதல்	யீட்டி யுழலுதல்
235	8	வேறெு	வேரூ
242	9	துக்கமாவது	துக்கமாவது ;
244	20	திரையாடப்	திரையாடைப்
248	4	நீனிளமிங்தே	நீரிளமிழ்தே
252	27	முறையாக	முகையாக
	28	குவிமுகிள	குவிமுகிழிள
253	22	விதேசநாட்டு	விதேகநாட்டு
255	25	பாரதம் கூறுகிறது	என்று பாரதம் கூறுகிறது
256	8	கன்ம சேதம	கன்மச்சேதம்
271	10	அறிவரலவாச்	அறிவற லவாச்
275	31	(முருகு)	(முருகு 294)
277	27	(குறள்)	(குறள் 298)
302	18	யழுக்கார்புருவை	யழுக்கா ருருவை
310	19	தறிவுமைவஃதன்றி	தறிவா மஃதன்றி
	24	தோல். எழுத்	தொல். எழுத்
	25	துனிதென	துனியென
311	2	வினைமலந்தந்தமின்	வினைமலத் தந்தமின்
314	23	அருமையின்	அருமையின்
324	12	பாதச்சேதம்	பாசச்சேதம்
333	2	சசயிக்கும்	சயிக்கும்
335	3	சாலும் நின்னுடைய	சாலும்—நின்னுடைய
339	5	கடவுளொடஃதத்துறை	கடவுளொ டஃதுறை
340	16	அடி மூவுலகும்	அடி—மூவுலகும்
347	30	(1:47)	(சர்வஞா 1:47)
351	5	பூட்சித்தென்ன இயல்பு போல்வதாம்	பூட்சித்தென்ன-இயல்புபோல் வதாம்
356	6	குற்ற இன்ரும்	குற்றம் இன்ரும்
366	20	சிவஞாளபாடியத்தும்	சிவஞானபாடியத்தும்
367	9	முரண்மிகு	முரண்டகு

391	16	நலமிலி	நலமலி
392	6	உரிவவி	உருவவி
394	5	இசையில்	இச்சையில்
397	2	பிரபஞ் கிருத்தியமானது	பிரபஞ்ச கிருத்தியமானது
399	33	காரியதேசம்பற்றியே	காரிய பேதம்பற்றியே
413	28	காரியாத்தான்	காரியத்தான்
415	20	தொடக்கமார்த்தாண் டற்கின்	தொடக்கம் மார்த்தாண்டாற் கின்
420	2	அமயாத	அமையாத
	38	[illegible]	[illegible]
439	13	தூயமேனி	தூயயோனி
442	20	போதுலாது	போலாது
451	30	என்று கூறு	என்றும் கூறு
461	21	தேவிகலோததரம்	தேவிகாலோத்தரம்
488	24	உற்றவை	உற்றவை
499	32	இயைா	இயையா.

ஸ்ரீவித்யா பிரஸ், கும்பகோணம்.

Rajaraja Abhaya Kulasekhara Chola I.
[A.D. 985—1013]

ஐந்தாம் ஜார்ஜ் மன்னர் ஞாபகார்த்தத் தமிழ்ப் பரிசு ரூ. 1000, ஆயிரம்.

நம்முடைய அன்பார்ந்த அரசரும், சக்கரவர்த்தியுமான ஐந்தாம் ஜார்ஜு மன்னரவர்களுடைய உதார குணத்தையும், தயாள சிந்தையையும், இந்தியாவின் பாலிருந்த அன்பையும் கருதி அவர்களுடைய இனிய ஞாபகம் என்றும் குன்ருதிருந்துவரும் பொருட்டு இந்தப் பரிசு திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாதத் தம்பிரான் சுவாமிகளவர்களால் ஏற்படுத்தப் பெற்றது. இந்தப் பரிசின் நோக்கம் தமிழ்மொழிப் பயிற்சிக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் ஆதரவு அளிப்பதேயாகும். "ஐந்தாம் ஜார்ஜு மன்னர் ஞாபகார்த்தத் தமிழ்ப் பரிசு" என இது வழங்கப்பெறும்.

இந்தப் பரிசுக்குரிய மூல தனமாக இப்பொழுது உள்ள தொகை முப்பத்தைந்தாயிரம் ரூபாய் (35,000). இத் தொகை நூற்றுக்கு வருஷத்துக்கு $3\frac{1}{2}$ வட்டியுள்ள கால வரையறை யில்லாத சர்க்கார் கடன் பத்திரமாக உள்ளது. இதிலிருந்து வருஷந்தோறும் கிடைக்கும் வட்டியிலிருந்து ரூபாய் ஆயிரம் (ரூ. 1000) வருஷந்தோறும் ரொக்கப் பரிசாக அளிக்கப்பெறும். 1935–36-ம் வருஷத்துச் சென்னை சர்வ கலாசாலைக் காலண்டர் தொகுதி 1, பகுதி 2ல் கண்ட 7–D விதிப்படி யமைந்த தனித்தமிழ் வித்துவான் பட்டத்துக்குரிய முடிவுப் பரீக்ஷையில் முதல் வகுப்பில் முதல்வராகத் தேர்ச்சி பெறுவோர் இப் பரிசைப் பெறும் தகுதியுடையோராவர். மூலதனத்தின் வட்டியில் இவ்வாறு செலவானது போக வருஷந்தோறும் எஞ்சும் தொகை மூலதனம் லக்ஷம் ரூபாய் (ரூ. 100,000) ஆகும் வரையில் அதனோடு சேர்க்கப்படும். அதன்பின் மூலதனத்திற்குக் கிடைக்கும் வட்டி முழுவதும் வருஷந்தோறும் பரிசுத் தொகையாக உரியவருக்கு அளிக்கப்படும்.

பரிசளிப்பதற்குரிய விதிகளும் நிபந்தனைகளும் வருமாறு :—

1. இப் பரிசு ஆண்பாலர் பெண்பாலராகிய யாவருக்கும் ஜாதி மத வேறுபாடு கருதாமல் அளித்தற்குரியது.

2. ஓரியண்டல் பட்டப் பரீக்ஷைகளுள் தனித் தமிழ் வித்வான் பரீக்ஷையில் தேர்ச்சி பெறுவோர்களுள் முடிவுப் பரீக்ஷையில் முதல் வகுப்பில் முதல்வராக வருபவர் முதல் முறையிலேயே தேறினவராயின் அவருக்கு இப் பரிசு அளிக்கப்பெறும்,

எந்த வருஷத்திலாயினும், இருவரேனும் இருவருக்கு மேற்பட்டவரேனும் பரிசுக்குரிய தகுதியைப் பெற்ருல் பிரிலிமினரிப் பரீக்ஷையில் பெற்ற அம்சங்களையும் (Marks) சேர்த்துப் பார்த்து மொத்தத்தில் அதிக அம்சம் பெற்றவருக்கு இப் பரிசு அளிக்கப்படும். அவ்வாறு செய்வதிலும் சிக்கல் நேருமாயின், தேர்ச்சி பெற்றவர்களுடைய ஆங்கிலப் பயிற்சியையும் வயதையும் ஆராய்ந்து, அவர்களுள் அதிக ஆங்கிலப் பயிற்சியுடையவருக்கும், குறைந்த வயது உடையவருக்கும் பரிசைக் கொடுக்க ஸிண்டிகேட் சபையினர் தீர்மானிப்பார்கள்,

3. ஸெனெட் சபைக் கூட்டமொன்றில் இந்தப் பரிசு உரியவருக்கு வழங்கப்பெறும். எந்த வருஷத்திலேனும் பரிசுக்கு உரியவர் நேரில் வந்து பரிசைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமற் போனால் ஸிண்டிகேட் சபையார் பரிசுத் தொகையை அவருக்கு அனுப்புவதற்குரிய ஏற்பாட்டைச் செய்வார்கள். பரிசு வழங்குவதற்கு முன் அப் பரிசுக்குரியவர் இறக்கும்படி நேர்ந்தால் அத் தொகை சட்டப்படி அவருடைய வார்சாக இருப்பவரிடம் சேர்ப்பிக்கப்படும்.

4. இப் பரிசுத் தொகை பணமாகவேனும் செக்காகவேனும் அளிக்கப்பெறும். இந்தப் பரிசுத் தொகை எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டாவது பகுக்கவோ குறைக்கவோ படாது. எந்த ஒரு வருஷத்திலேனும் அல்லது தொடர்ந்து பல வருஷங்களிலேனும் பரிசு கொடுக்கப்படாமல் இருந்தால் அங்ஙனம் கொடுக்கப்படாமல் இருந்த பரிசுத் தொகை முழுவதும் சேர்த்து, எந்த வருஷத்தில் பரிசு வழங்கப்படுகிறதோ அவ்வருஷத்தின் பரிசுக்குரியவருக்கே அளிக்கப்பெறும். பரிசுத் தொகைக்கு மேலே கிடைக்கும் தொகைதான் மூல தனத்தோடு சேர்க்கப்படும்.

5. வருஷந்தோறும் பரிசளிப்பு விபரம், பரிசு பெறுபவரின் பெயர், விலாசம் ஆகியவற்றோடு திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாதத் தம்பிரான் சுவாமிகளவர்களுக்கும், அவர்களுக்குப் பின் வரும் உரிமையுள்ளவர்களுக்கும் (Successors in Interest) தெரிவிக்கப்படவேண்டும்.

6. பரிசு ஏற்படுத்தியவர்களுடைய நோக்கத்துக்கு வேறுபட்ட எந்தக் காரியத்துக்கும் இந்த நிதியை உபயோகிக்கக் கூடாது. இனி எப்பொழுதேனும் சர்வ கலாசாலையாரின் 7–D விதிப்படி யமைந்த தனித்தமிழ் வித்துவான் பட்டப் பரீக்ஷைக்குப் பிரதியாக ஏதேனும் ஏற்பட்டாலும், ஷை பரீக்ஷைக்குரிய விதிகள் மாறுபட்டாலும் பரிசை ஏற்படுத்தியவர்களுடைய நோக்கமாகிய தமிழ்க் கல்வி யபிவிருத்திக்கு ஏற்றதென்று கருதும் வகையில் ஸிண்டிகேட் சபையார் இந்தப் பரிசை உரியவருக்கு அளிக்க ஏற்பாடு செய்யும் உரிமையைப் பெறுவார்கள்,

7. பரிசு கொடுத்தது போக எஞ்சும் வட்டித்தொகையையும், மூலதனத்தையும் கவர்ன்மெண்டார் எப்போதேனும் திருப்பிக் கொடுக்க நேர்ந்தால் அத் தொகையையும் எந்தவிதமான பத்திரங்களிலேனும், வேறு வகையிலேனும் வைத்துப் பாதுகாக்கும் உரிமை ஸிண்டிகேட் சபையாருக்கு உண்டு.

காசிமடம்,
திருப்பனந்தாள். } **காசிவாசி சாமிநாத தம்பிரான்.**

குறிப்பு :—மேலேகண்ட மூலதனம் எண்டௌமெண்ட் சென்னை சர்வ கலாசாலையாருடைய அங்கீகாரம் பெற்று 1937–38-ம் வருஷத்திய யுனிவர்ஸிட்டி, காலண்டர் பகுதி 2-ல் 129, 130-வது பக்கங்களில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

SRI ARULNANDI SIVACHARYA SWAMIGAL SIVAGNANA SIDDHIAR LECTURESHIP ENDOWMENT

BY

His Holiness Srilasri Kasivasi Arulnandi Tambiran Swamigal Avergal of Tiruppanandal in memory of the late Srilasri Kasivasi Swaminatha Tambiran Swamigal Avergal, to encourage the study of and the spread of the learning in the Saiva Siddhanta Sastras.

---

1. This endowment was founded by His Holiness Srilasri Kasivasi Arulnandi Tambiran Swamigal Avergal of Tiruppanandal in memory of his predecessor the late Srilasri Kasivasi Swaminatha Tambiran Swamigal Avergal to encourage the study of and the spread of learning in Saiva Siddhanta.

2. The Endowment for the lectureship consists of 3½%. Nonterminable Government Promissory Notes of the face value of Rs. 15,000 (Rupees Fifteen Thousand.) The interest on this investment shall be utilised for the honorarium for a series of lectures, not less than four in number, annually at the Benares Hindu University and Allahabad University. The honorarium shall be Rs 400 unless revised later with the consent of the donor and with a view to the lectures being given in other Indian University centres. Such excess of income as there may be over the honorarium fixed will be added every year to the corpus of the fund. Should at any time the Syndicate consider that no applicant has shown sufficient ability to justify the delivery of the lectures in that particular year or years, the amount of interest accrued shall be added to the corpus of the fund.

3. The terms and conditions of the lectureship are as follows :—

(i) The course of lectures which shall be not less than four, three on the Benares Hindu University and one in the Allahabad University, shall be delivered annually at the University centres fixed by the University on a subject explaining the principles of Saiva Siddhanta. The increase in the number of lectures shall be subject to the conditions in para 5 infra.

(ii) The lecturer shall be appointed every year by the Syndicate of the Annamalai University either from among the Hindu members of the staff of the University or other Hindus, experts in the Saiva Siddhanta Philosophy. Every year there shall be a new lecturer. The lecturer once selected may have a second turn only after the lapse of 12 years.

(iii) The lecturer shall be chosen irrespective of sex or caste.

(iv) The lecturer should within a month after the delivery of the lectures present to the Annamalai University as well as the donor of this Endowment and his successors in interest, a copy each of his lectures. The University may print and publish the lectures at the discretion of the Syndicate.

(v) The lectures shall be the result of a deep study of the sutras of (a) Sivagnana Siddhiyar, both Parapakkam and Supakkam and the six old commentaries on the Siddhiyar and (b) Sivaprakasam of Sri Umapati Sivachariar.

(vi) The lectures shall be arranged in consultation with the Benares Hindu University and the Allahabad University immediately before or after the Dasarah holidays.

(vii) The lecturer shall bring on his return a pot of the holy waters of the Ganges for presentation at the Lord Sri Nataraja shrine at Chidambaram for abishekam and intimate to the donor his having done so when he sends a copy of his lecture as required in clause 3(iv) supra.

(viii) The honorarium shall be paid either in cash or by cheque.

5. It shall be competent for the Syndicate of the Annamalai University to invest in any Government or other trustee securities (1) the sums available from year to year for investment from the interest in excess over the honorarium as also (2) the capital amount of the investment in case the Government Securities in which the amount is now invested are tendered for payment by Government.

6. If in the process of investment the face value of the paper increases and an enhancement of income results either by addition of unspent amounts or by reinvestment, such additional income shall be utilised to increase the number of University centres at which the lectures will be delivered and consequently the honorarium for the lecturer.

7. The Syndicate shall at the end of each year communicate to the donor or to his successors-in-interest the name and address of the lecturer and the honorarium paid and, if in any year no lecture is delivered, the amount at credit at the end of the year and shall also publish the accounts in an important Tamil or English Daily Newspaper. The deeds relating to :

(1) The Rs 1,000 Tamil Prize Endowment perpetuating the memory of King George V.	in the Madras University.

(2) The Promotion of Tamil Learning Endowment Fund for Rs. 1,00,000 (One Lakh):

Scheme approved by the Madras Govt. Notification No. 215 published in the Fort St. George Gazette Part I-B Educational dated 21—9—41.

(3) The Raja Raja Abhaya Kulasekara Chola Maharaja Memorial Endowment for Tevara Tirumurai Prize and publication of works of Tamil Literature and Grammar,

(4) The Tiruvalluvar Neethi Nool Prize Endowment,

(5) The Sekkilar Nayanar Memorial Tamil Prize Endowment,

(6) The Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal Momorial Tamil Prize Endowment,

(7) The Kavichakravarti Kambar Memorial Tamil Prize Endowment,

(8) The Sri Nambi Andar Nambi Memorial Panniruthirumurai Prize Endowment,

(9) The Kottaiyur Sri Sivakkolundu Desigar Memorial Isai Tamil Prize Endowment,

(10) The Sri Manikkavachaka Swamigal Memorial Ahapporul Tamil Prize Endowment,

(11) The Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal Memorial Tamil Prosody Prize Endowment,

(12) The Srilasri Kasivasi Chokkalinga Swamigal Memorial Rhetoric Tamil Prize Endowment.

(13) The Kottaiyur Sri Sivakkolundu Desigar Memorial Tiruvachakam Prize Endowment,

(14) The Meikandar Memorial Saiva Siddhanta Sastra Prize Endowment,

(15) The Srilasri Kasivasi Adi Knmaragurupara Swamigal Memorial Saiva Siddhanta Sastra Prize Endowment along with the figure of Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal,

In the Annamalai University.

(16) The Sri Thirugnanasambandamurti Nayanar Memorial Tamil Isai Prize Endowment,

(17) The Sri Kasivasi Tillainayaga Swamigal Memorial Tamil Cash Prize Endowment,

Approved by Madras Govt in its G. O. No. 28 Education, dated 10-1-44

and

(18) The Sri Arulnandi Sivacharya Swamigal Sivagnana Siddhiyar Lectureship Endowment, i. e., these 18 deeds shall be published every one of the editions of the publications made under the 3rd endowment mentioned above.

True copy

---

(25) The Tiruvalluvar Neethi Nool Prize

BY HIS

HOLINESS SRILASRI KASIVASI SWAMINATHA TAMBIRAN SWAMIGAL AVARGAL OF TIRUPPANANDAL.

1. This Endowment was founded by his Holiness Srilasri Kasivasi Swaminatha Tambiran Swamigal Avargal of Tiruppanandal to encourage the study of Tirukkural and other books of ethics in Tamil Literature.

2. The Endowment for the Prize consists of 3 per cent Government Promissory Notes of 1949-52 (Defence War loan) of the face value of Rs. 3500/-(No. Ms. 004054, Rs. 500/- and MS. 00405, 004056, and 004057, Rs. 1,000/-each). The interest on this investment shall be utilised for the award of a Prize annualy of the value of Rs. 100/-. The balance of interest after the award of the prize will be added to the corpus of the Fund. When the above pronotes mature, the proceeds shall be invested in other Government Securities yielding a higher total income for the Endowment.

3. The following are the terms of award of the Prize:—

(i) The Prize shall be awarded irrespective of sex, caste, religion and nationality,

(ii) To be eligible for the award, the following shall be the conditions:—

(*a*) A pass in the Preliminary Examination of the Vidvan course, Tamil alone, of the Annamalai

or the Madras University or any other examination (of any University which may be considered equivalent to the Preliminary Vidvan Examination of the two Universities above named or the Bala Pandita Examination of the Madura Tamil Sangam, as a condition precedent to appearance for the test.

(b) First rank at the first appearance among competitors in a test to be conducted annually for the purpose by the Annamalai University, securing not less than 60% of marks. The test will be on the Tirukkural of Tiruvalluvar and 21 other text-books of proverbs and maxims of ethics given in the list appended hereto. The candidates shall be expected to be intimately acquainted with the various commentaries and elucidations; the meaning of words, paraphrase, purport of verses and the special extant notes on the text shall be mastered by those that compete. In Tirukkural, in particular, they shall have memorised the text in the orthodox form. A recital of a portion or portions of the text chosen by the examiners shall form part of the oral test for the award of the Prize.

(iii) If two or more competitors should be considered equally eligible for the award, lots shall be cast to decide who will have the prize or prizes of the year.

4. The prize shall be awarded at a meeting of the Syndicate of the Annamalai University. If in any year the prize-winner is unable to be present to receive the prize, the Syndicate shall arrange to send him the prize amount. If the prize winner dies before the prizes is presented to him, the prize amount shall be paid to his legal heir or heirs.

5. The prize amount shall be paid either in cash or by cheque and shall not under any circumstances be either divided or reduced.

6. If, in any year, the prize be not awarded, the interest on the endowment accrued for that year, *minus* Rs. 50/- shall be added to the corpus of the fund. In the next succeeding year in which a prize is awarded, the value of that year's prize will be Rs. 150/-, i.e. to the sum of Rs. 100/- (value of the prize for each year) small be added Rs. 50/- which has been reserved as above.

If for a series of years the prize could not be awarded, sums at the rate of Rs. 50/- for each year of no award shall be set apart to be given to the successful competitor of the year when an award is possible, *i.e.*, the successful competitor of the year preceded by a series

of years of no award will get Rs. 100/- of the year in which he competes, plus Rs 50/- for each preceding year of no award.

7. If in the process of investments the face value of the paper increases and an addition to income results either by addition or unspent amounts under clause (6) above, of such reinvestments, such additional income may, at the discretion of the Syndicate of the Annamalai University, be utilised to institute second and third prizes and, thereafter, to increase the value of each one of the three prizes.

8. The Syndicate shall at the end of each year, communicate to the Donor or to his successors-in-interest the name and address of the prize-winner and the amount of the prize, and if in any year, the prize be not awarded, the amount at credit at the end of the year and shall also publish the same in an important Tamil Daily Newspaper. This deed shall be published along with the deeds relating to the Rs. 1,000 Tamil Prize Endowment perpetuating the Memory of King George V in the Madras University and the Raja Raja Abhaya Kulasekhara Chola Maharaja Memorial Endowment in the Annamalai University by the same Donor in every one of the publications made under the last mentioned Endowment.

9. The income from the Endowment and the accumulations thereto shall not be diverted to any other purpose.

1. ஆத்திசூடி
2. கொன்றைவேந்தன்
3. மூதுரை
4. நறுந்தொகை
5. உலகநீதி
6. நல்வழி
7. நன்னெறி
8. நீதி வெண்பா
9. அறநெறிச்சாரம்
10. நீதிநெறிவிளக்கம்
11. சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா
12. ஏலாதி
13. சிறுபஞ்ச மூலம்
14. நான்மணிக்கடிகை
15. திரிகடுகம்
16. இன்னா நாற்பது
17. இனியவை நாற்பது
18. ஆசாரக்கோவை
19. முதுமொழிக்காஞ்சி
20. பழமொழி நானூறு
21. நாலடியார்
22. திருக்குறள்

(26) The Sekkilar Nayanar Memorial Tamil Prize

BY

HIS HOLINESS SRILASRI KASIVASI SWAMINATHA TAMBIRAN SWAMIGAL AVERGAL OF TIRUPPANANDAL

1. This Endowment was founded by His Holiness Srilasri Kasivasi Swaminatha Thambiran Swamigal Avargal of Tiruppanandal to encourage the study of *Periyapuranam* and 27 other selected books in Tamil Literature.

2. The Endowment for the Prizes consists of 3% Government Promissory Notes of 1949-52 (Defence War Loan) of the face value of Rs. 3,500/- (Rupees Three Thousand and five hundred only.) The interest on this investment shall be utilised for the award of a prize annually of the value of Rs. 100/-. The balance of the interest after the award of the prize will be added to the corpus of the fund. When the above pro-notes mature, the proceeds shall be invested in other Government Securities yielding a higher total income for the Endowment.

3. The following are the terms of award of the prize :—

(i) The prize shall be awarded irrespective of sex, caste, religion and nationality.

(ii) To be eligible for the award, the following shall be the conditions :—

(*a*) A pass in the Preliminary Examination of the Vidvan course, Tamil alone, of the Annamalai or the Madras University or any other examination (of any University which has already been or may be established hereafter) which may be considered equivalent to the Preliminary Vidvan Examination of the two Universities above named, or the Bala Pandita Examination of the Madura Tamil Sangam, as a condition precedent to appearance for the test.

(*b*) First rank at the first appearance with not less than 60% of the marks in a competitive test to be conducted annually for the purpose by the Annamalai University. A selection of 750 stanzas in all, 250 of which will be from *Periyapuranam*, and the remaining 500 from the other 27 books in the list appended hereto, will be made once in every 4 years by the Annamalai University—the selections for one period of four years being different from those for the next period or periods of four years. At the competition (i) the first part will consist of a memory test of selections made by the examiners out of the 750 stanzas. In this oral memory test, special credit will be awarded for singing the verses in correct music ; for this singing the marks will be 10. (ii) The second part will consist of a test of the meaning and the purport of the 750 stanzas above referred to, wherein a knowledge of the meaning of words, paraphrase, purport of the verses and the special extant notes would be tested. (iii) The third part of the competition will context of giving explanations with

reference to the consist to portions of the whole of *Periyapuranam, Tiruvilaiyadal puranam* and *Kandapuranam* chosen by the examiners.

(iii) If two or more competitors should be considered equally eligible for the award, lots shall be cast to decide who will have the prize or prizes of the year.

4. The prize shall be awarded at a meeting of the Syndicate of the Annamalai University. If in any year the prize-winner is unable to be present to receive the prize, the Syndicate shall arrange to send him the prize amount. If the prize-winner dies before the prize is presented to him, the prize amount shall be paid to his legal heir or heirs.

5. The Prize amount shall be paid either in cash or by cheque and shall not under any circumstances be either divided or reduced.

6. If in any year, or a series of years, the prize be not awarded, from out of the annual interest of the Endowment, Rs. 50/–in each year of no award shall be set apart. The entire amount so set apart, shall be awarded in the subsequent year to the candidate eligible for the award along with the prize amount of that year. After setting apart Rs. 50/–as above, the balance of annual interest shall be added to the corpus of the fund at the end of each year.

7. If in the process of investments the face value of the paper increases and an addition to inome results either by addition of unspent amount under clause (6) above, or by reinvestment, such additional income may, at the discretion of the Syndicate of the Annamalai University, be utilised to institute second and third prizes and, thereafter, to increase the value of each one of the three prizes.

8. The Syndicate shall at the end of each year communicate to the Donor or to his successors-in-interest the name and address of the prize-winner and the amount of the prize and if in any year the prize be not awarded, the amount at credit at the end of the year and shall also publish the same in an important Tamil Daily Newspaper. This Deed shall be published along with the deeds relating to the Rs. 1,000/– Tamil Prize Endowment perpetuating the memory of King George V in the Madras University and the Raja Raja Abhaya Kulasekhara Chola Maharaja Memorial Endowment in the Annamalai University made by the same Donor in every one of the editions of the publications made under the 2nd Endowment mentioned above.

9. The income from the Endowment and the accumulations thereto shall not be diverted to any other purpose.

தொடர்ந்த நம்பர்.	நூல்களின் பெயர்கள்	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்.
1.	விநாயக புராணம்.	கச்சியப்ப சுவாமிகள்.
2.	திருப்பரங்கிரிப் புராணம்.	நிரம்ப அழகிய தேசிகர்.
3.	திருகூவப் புராணம்.	சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்.

4.	மாயூரப் புராணம்.	மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை.
5.	திருநாகைக்காரோணப் புராணம்.	மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை.
6.	திருக்கழுக்குன்றத் தல புராணம்.	அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியார்.
7.	திருவிடைமருதூர்த் தல புராணம்	சிவக்கொழுந்து தேசிகர்.
8.	காசி ரகசியம்,	மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை.
9.	பேரூர்ப் புராணம்.	கச்சியப்ப சுவாமிகள்.
10.	சேது புராணம்	நிரம்ப அழகிய தேசிகர்.
11.	திருக்குற்றாலத் தல புராணம்.	திரிகூடராசப்ப கவிராயர்.
12.	கோயிற் புராணம்	உமாபதி சிவாசாரியார்.
13.	இலிங்க புராணம்,	குலசேகர பாண்டியர்.
14.	சிவதருமோத்தரம்.	மறைஞான சம்பந்தர்.
15.	காசி காண்டம்.	அதிவீரராம பாண்டியர்.
16.	மச்ச புராணம்.	வடமலையப்ப பிள்ளையன்.
17.	கூர்ம புராணம்.	அதிவீர ராமபாண்டியர்.
18.	பிரமோத்தர காண்டம்.	வரதுங்கராம பாண்டியர்.
19.	சூதசங்கிதை.	தேவராச பிள்ளை.
20.	வாயுசங்கிதை.	வரதுங்கராம பாண்டியர்.
21.	காஞ்சிப் புராணம்.	சிவஞான சுவாமிகள். கச்சியப்ப சுவாமிகள்.
22.	திருவானைக்காப் புராணம்.	கச்சியப்ப சுவாமிகள்.
23.	தணிகைப் புராணம்.	கச்சியப்ப சுவாமிகள்.
24.	கந்த புராணச் சுருக்கம்.	சம்பந்தசரணாலயர்
25.	கந்த புராணம்.	கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள்.
26.	உபதேச காண்டம்.	கோனேரியப்பர்.
27.	திருவிளையாடற் புராணம்,	பரஞ்சோதி முனிவர்.
28.	பெரிய புராணம்.	சேக்கிழார் நாயனார்.

(27) Sri Kasivasi Athi Kumaragurupara Swamigal, Memorial Tamil Prize

BY

HIS HOLINESS SRILASRI KASIVASI SWAMINATHA TAMBIRAN SWAMIGAL AVARGAL OF TIRUPPANANDAL

1. This Endowment was founded by His Holiness Srilasri Kasivasi Swaminatha Thambiran Swamigal Avargal of Tiruppanandal to encourage the study of 64 selected books in Tamil Literature.

2. The Endowment for the Prize consists of 3% Government Promissory Notes of 1949-52 (Defence War Loan) of the face value of Rs. 3,500/- (Rupees Three Thousand and five hundred only). The interest on this investment shall be utilised for the award of a prize annually of the value of Rs. 100/-. The balance of the interest after the award of the prize will be added to the corpus of the fund. When the above pro-notes mature, the proceeds shall be invested in other Government securities yielding a higher total income for the Endowment.

3. The following are the terms of award of the prize :—

(i) The prize shall be awarded irrespective of sex, caste, religion and nationality.

(ii) To be eligible for the award, the following shall be the conditions :—

(*a*) A pass in the Preliminary Examination of the Vidvan course. Tamil alone, of the Annamalai or the Madras University or any other examination (of any University which has already been or may be established hereafter) which may be considered equivalent to the Preliminary Vidvan Examination of the two Universities above named, or the Bala Pandita Examination of the Madura Tamil Sangam, as a condition precedent to appearance for the test.

(*b*) First rank at the first appearance with not less than 60% of the marks in a competitive test to be conducted annually for the purpose by the Annamalai University. A selection of 750 stanzas of which 200 from *Tiruvilaiyadalpuranam* 50 from *Tiruvidaimarudur Thala Puranam* and the remaining 500 or 2,000 lines from the other 62 books in the list appended hereto, will be made once in every four years by the Annamalai University-the selections for one period of four years being different from those for the next period or periods of four years. At the competition (i) the first part will consist of a memory test of selections made by the examiners out of the 750 stanzas. In this oral memory test special credit will be awarded for singing the verses in correct music; for this singing the marks will be 10. (ii) The second part will consist of a test of the meaning and the purport of the 750 stanzas above referred to, wherein a knowledge of the meaning of words, paraphrase purport of the verses and the special extant notes will be tested. (iii) The third part of the competition will

consist of giving explanations with or without reference to the eontext to portions of all the 64 books chosen by the examiners.

(iii) If two or more competitors should be considered equally eligible for the award, lots shall be cast to decide who will have the prize or prizes of the year.

4. The prize shall be awarded at a meeting of the Syndicate of the Annamalai University. If in any year the prize winner is unable to be present to receive the prize, the Syndicate shall arrange to send him the prize amouut. If the prize-winner dies before the prize is presented to him, the prize amount shall be paid to his legal heir or heirs.

5. The Prize amount shall be paid either in cash or by cheque and shall not under any circumstances be either divided or reduced,

6. If in any year, or a series of years, the prize be not awarded, from out of the annual interest of the Endowment, Rs. 50/- in each year of no award shall be set apart. The entire amount so set apart shall be awarded in the subsequent year to the candidate eligible for the award along with the prize amount of that year. After setting apart Rs. 50/- as above the balance of annual interest shall be added to the corpus of the fund at the end of each year.

7. If in the process of investments the face value of the paper increases and an addition to income results either by addition of unspent amounts under clause (6) above, or by investments such additional income may at the discretion of the Syndicate of the Annamalai University, be utilised to institute second and third prizes and thereafter, to increase the value of each one of the three prizes.

8. The Syndicate shall at the end of each year communicate to the Donor or to the Donor's successor-in-interest the name and address of the prize-winner and the amount of the prize and if in any year the prize be not awarded, the amount at credit at the end of the year and shall also publish the same in an important Tamil Daily Newspaper. This Deed, shall be published along with the deeds relating to the Rs. 1,000/- Tamil Prize Endowment perpetuating the memory of King George V in the Madras University and the Raja Raja Abhaya Kulasekhara Chola Maharaja Memorial Endowment, the Tiruvalluvar Neethi Nul Prize Endowment. and the Sekkilar Nayanar Memorial Tamil Prize Endowment in the Annamalai University made by the same Donor in every one of the publications made under the 2nd Endowment mentioned above.

9. The income from the Endowment and the accumulations thereto shall not be diverted to any other purpose,

தொடர்ந்த நம்பர்	நூல்களின் பெயர்கள்	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்
1	கந்தர் கலி வெண்பா	குமரகுருபர சுவாமிகள்
2	சகலகலாவல்லி மாலை	குமரகுருபர சுவாமிகள்
3	குமரேச சதகம்	குருபாத தாசர்
4	தண்டலையார் சதகம்	படிக்காசுப்புலவர்
5	சரசுவதியந்தாதி	கம்பர்
6	அருணகிரியந்தாதி	குகை நமசிவாய தேவர்
7	அபிராமியந்தாதி	அபிராம பட்டர்
8	திரும்புகலூர் அந்தாதி	நெற்குன்றவாண முதலியார்
9	திருவேங்கடத்தந்தாதி	பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்
10	பழமலையந்தாதி	சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
11	மறைசையந்தாதி	சின்ன தம்பிப் புலவர்
12	கல்வளையந்தாதி	சின்ன தம்பிப் புலவர்
13	திருவரங்கத்தந்தாதி	பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்
14	திருச்செந்தில் நிரோட்டக யமகவந்தாதி	சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
15	திருக்கருவைப்பதிற்றுப் பத்தந்தாதி	அதிவீரராம பாண்டியர்
16	மதுரைப்பதிற்றுப் பத்தந்தாதி	பரஞ்சோதி முனிவர்
17	கலைசைச்சிலேடை வெண்பா	தொட்டிக்கலை சுப்பிரமணிய தம்பிரான்
18	சிங்கைச்சிலேடை வெண்பா	நமச்சிவாயப் புலவர்
19	இங்கித மாலை	இராமலிங்க சுவாமிகள்
20	திருவரங்கத்து மாலை	பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்
21	சோணசைவ மாலை	சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
22	பெரியநாயகியம்மை திருவிருத்தம்	சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
23	மதுரை மீனாட்சியம்மை இரட்டைமணி மாலை	குமரகுருபர சுவாமிகள்
24	சிதம்பர மும்மணிக்கோவை	குமரகுருபர சுவாமிகள்
25	நால்வர் நான்மணி மாலை	சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
26	திருவாரூர் நான்மணி மாலை	குமரகுருபர சுவாமிகள்
27	செங்கழுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத்தமிழ்	சிவஞான சுவாமிகள்
28	முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ்	குமரகுருபர சுவாமிகள்
29	அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ்	சிவஞான சுவாமிகள்
30	மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்	குமரகுருபர சுவாமிகள்
31	திருவிடைமருதூருலா	மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை

தொடர்ந்த நம்பர்.	நூல்களின் பெயர்கள்	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்
32	தஞ்சைப்பெருவுடையாருலா	சிவக்கொழுந்து தேசிகர்
33	திருவெங்கையுலா	சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
34	இராசராச சோழனுலா	ஒட்டக்கூத்தர்
35	நெல்விடு தூது	
36	பணவிடு தூது	
37	நெஞ்சுவிடு தூது	மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை
38	தமிழ்விடு தூது	
39	வருணகுலாதித்தன் மடல்	
40	சித்திர மடல்	காளமேகப் புலவர்
41	வெங்கைக் கலம்பகம்	சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
42	மதுரைக் கலம்பகம்	குமரகுருபர சுவாமிகள்
43	காசிக் கலம்பகம்	குமரகுருபர சுவாமிகள்
44	அழகர் கலம்பகம்	
45	சிதம்பரச்செய்யுட் கோவை	குமரகுருபர சுவாமிகள்
46	சமுத்திர விலாசம்	கடிகை முத்துப் புலவர்
47	சந்திர விலாசம்	மாம்பழக்கவிச் சிங்கநாவலர்
48	முக்கூடற்பள்ளு	
49	கதிரைமலைப்பள்ளு	
50	திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி	திரிகூடராசப்பக் கவிராயர்
51	சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சி	சிவக்கொழுந்து தேசிகர்
52	கலிங்கத்துப்பரணி	சயங்கொண்டான்
53	சீகாழிக் கோவை	மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை
54	வெங்கைக் கோவை	சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
55	கோடீச்சுரக் கோவை	சிவக்கொழுந்து தேசிகர்
56	தஞ்சைவாணன் கோவை	பொய்யாமொழிப்புலவர்
57	அரிச்சந்திர சரிதை	ஆசுகவிராசர்
58	நளவெண்பா	புகழேந்திப்புலவர்
59	நைடதம்	அதிவீர ராம பாண்டியர்
60	இரகு வம்மிசம்	அரசகேசரி
61	பிரபுலிங்க லீலை	சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
62	சீகாளத்திப் புராணம்	கருணைப்பிரகாசர் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் வேலைய சுவாமிகள்
63	திருவிடைமருதூர்த் தல புராணம்	சிவக்கொழுந்து தேசிகர்
64	திருவிளையாடற் புராணம்	பரஞ்சோதி முனிவர்

---

(28) Kavichakravarti Kambar Memorial Tamil Prize

BY

HIS HOLINESS SRILASRI KASIVASI SWAMINATHA TAMBIRAN SWAMIGAL AVERGAL OF TIRUPPANANDAL

1. This Endowment was founded by His Holiness Srilasri Kasivasi Swaminatha Tambiran Swamigal Avergal of Tiruppanandal to encourage the study of Kamba Ramayanam and 34 other selected books in Tamil Literature.

2. The Endowment for the Prize consists of 3½% non-terminable Government Promissory Notes of the face value of Rs. 3000/- (Rupees Three Thousand only). The interest on this investment shall be utilised for the award of a Prize annually of the value of Rs. 100/-. The balance of the interest after the award of the Prize will be added to the corpus of the fund.

3. The following are the terms of award of the Prize :—

(i) The Prize shall be awarded irrespective of sex, caste, religion and nationality.

(ii) To be eligible for the award, the following shall be the conditions :—

(*a*) A pass in the Preliminary Examination of the Vidvan course, Tamil alone of the Annamalai or the Madras University or any other examination (of any University which has already been or may be established hereafter) which may be considered equivalent to the Preliminary Vidvan Examination of the two Universities above-named or the Bala Pandita Examination of the Madura Tamil Sangam, as a condition precedent to appearance for the test.

(*b*) First rank at the first appearance with not less than 60% of the marks in a competitive test to be conducted annually for the purpose by the Annamalai University. A selection of 3,000 (Three Thousand) lines of which 400 lines or 100 stanzas from Kamba Ramayanam, 400 lines or 100 stanzas from Jivaka Chintamani, 200 lines from Silappathikaram, and the remaining 2,000 lines or 500 stanzas from the other 32 books in the list appended hereto, will be made once in every four years by the Annamalai University—the selections for one period of 4 years being different from those for the next period or periods of four years. At the competition (i) The first part will consist of a memory test of selections made by the examiners out of the 3,000

lines. In this oral memory test special credit will be awarded for singing the verses in correct music; for this singing the marks will be 10; (ii) The second part will consist of a test of the meaning and the purport of the 3,000 lines above referred to, wherein a knowledge of the meaning of words, paraphrase, purport of the verses and the special extant notes will be tested; and (iii) The third part of the competition will consist of giving explanations with reference to the context to portions of the whole of Kamba Ramayanam including Uttara Kandam chosen by the examiners.

(iii) If two or more competitors should be considered equally eligible for the award, lots shall be cast to decide who will have the prize or prizes of the year.

4. The prize shall be awarded at a meeting of the Syndicate of the Annamalai University. If, in any year, the prize-winner is unable to be present to receive the prize, the Syndicate shall arrange to send him the prize amount. If the prize winner dies before the prize is presented to him, the prize amount shall be paid to his legal heir or heirs.

5. The prize amount shall be paid either in cash or by cheque and shall not under any circumstances be either divided or reduced.

6. If in any year, or a series of years the prize be not awarded, from out of the annual interest of the endowment, Rs. 50/- in each year of no award shall be set apart. The entire amount so set apart, shall be awarded in the subsequent year to the candidate eligible for the award along with the prize amount of that year. After setting apart Rs. 50/- as above, the balance of the annual interest shall be added to the corpus of the fund at the end of each year.

It shall be competent for the Syndicate of the Annamalai University to invest in any Government or other securities amounts available for investment from the interest in excess over the prize amount and the capital amount of the Endowment in case the Government securities in which the amount is now invested are tendered for payment by Government.

7. If in the process of investments, the face value of the paper increases and an enhancement of income results either by addition of unspent amounts under clause (6) above, or by reinvestments, such additional income shall be allowed to form distinct funds so that the interest thereon may at the discretion of the Syndicate of the Annamalai University be utilised to institute second and third prizes and, thereafter, to increase the value of each one of the three prizes.

8. The Syndicate shall at the end of each year communicate to the donor or to his successor-in-interest the name and address of the

prize-winner and the amount of the prize and if in any year the prize be not awarded the amount at credit at the end of the year and shall also publlsh the same in an important Tamil Daily Newspaper. This deed shall be published along with the deeds relating to the Rs. 1,000/- Tamil Prize Endowment perpetuating the memory of King George V. in the Madras University, the Promotion of Tamil Learning in the Province of Madras Endowment Fund at Tanjore for Rs. 1,00,000/- the Raja Raja Abhaya Kulasekhara Chola Maharaja Memorial Endowment, the Tiruvalluvar Neethi Nool Prize Endowment, the Sekkilar Nayanar Memorial Tamil Prize Endowment and the Silasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal Memorial Tamil Prize Endowment in the Annamalai University made by the same Donor in everyone of the editions of the publications made under the 3rd Endowment mentioned above.

9. The income from the Endowment and the accumulations thereto shall not be diverted to any other purpose.

தொடர்ந்த நம்பர்	நூல்களின் பெயர்கள்	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்
1	திருமுருகாற்றுப்படை	
2	பொருநராற்றுப்படை	
3	சிறுபாணாற்றுப்படை	
4	பெரும்பாணாற்றுப்படை	
5	முல்லைப்பாட்டு	
6	மதுரைக்காஞ்சி	
7	நெடுநல்வாடை	
8	குறிஞ்சிப்பாட்டு	
9	பட்டினப்பாலை	
10	மலைபடுகடாம்	
11	நற்றிணை	
12	குறுந்தொகை	
13	ஐங்குறுநூறு	
14	பதிற்றுப்பத்து	
15	பரிபாடல்	
16	கலித்தொகை	
17	அகநானூறு	
18	புறநானூறு	
19	யசோதரகாவியம்	
20	சூளாமணி	தோலாமொழித் தேவர்
21	மணிமேகலை	
22	சிலப்பதிகாரம்	
23	சீவகசிந்தாமணி	
24	பெருங்கதை	கொங்குவேளிர்

தொடர்ந்த எண்.	நூல்களின் பெயர்கள்	நூலாசிரியர்களின் பெயர்களின்
25	மேருமந்தர புராணம்	வாமன முனிவர்
26	வசவ புராணம்	
27	தணிகைப் புராணம்	கச்சியப்ப சுவாமிகள்
28	கல்லாடம்	கல்லாடனர்
29	தேம்பாவணி	வீரமாமுனிவர்
30	சீருப்புராணம்	உமறுப்புலவர்
31	திருவிடைமருதூர்த் தலபுராணம்	சிவக்கொழுந்து தேசிகர்
32	இரகுவம்மிசம்	அரசகேசரி
33	பாகவதம்	செவ்வைச் சூடுவார்
34	பாரதம்	வில்லிபுத்தூரார்
35	கம்பராமாயணம்—உத்தர காண்டத்துடன்	

(29) The Sri Nambiandarnambi Memorial Panniruthirumurai Prize

1. The Endowment was founded by His Holiness Srilasri Kasivasi Swaminatha Thambiran Swamigal Avl., of Tirupanandal to encourage the study of Tamil Music in Tevara Tirumurais and the special intensive study of 5 books, *i.e.*, *Siva Dhamottaram* and others in the list appended hereto :—

2. The Endowment for the prize consists of 3½% (Three-and-a-half per cent) Non-terminable Government Promissory Notes of the face value of Rs 3,000/- (Rupees Three Thousand only). No. MS. 002107, 8 and 9—Rs. 1,000/- each). The interest on this investment shall be utilised for the award of a prize annually of the value of Rs. 100/-. The balance of the interest after the award of the prize will be aided to the corpus of the fund.

3. The following are the terms of award of the prize :—

(i) The Prize shall be awarded irrespective of sex, caste, religion and nationality.

(ii) To be eligible for the award the following shall be the conditions :—

(*a*) The production of a certificate of regular training in any Tevara Patasala or under a recognised Tevara Pandit will be a condition precedent to appearance for the test.

(b) First rank at the first appearance with not less than 60% of the marks in a competitive test to be conducted annually for the purpose by the Annamalai University. The test will consist of 2 parts. (i) a memory test and (ii) a written test, Memorising and accurate singing in proper pans, chosen verses out of 1200 (one thousand and two hundred) songs selected from the 12 Tirumurais by the Annamalai University from time to time under the Raja Raja Abhaya Kulasekhara Chola Maharaja Memorial Endowment for Tevara Tirumurai Prize and Publication of works of the Tamil Literature and Grammar, founded by the same Donor in this University and right expression with full compre hension of the import of the songs will form the first part of the test. The second part will consist in giving the meaning and purport of verses chosen by the examiners out of the 5 (five) books in the list.

(iii) If in any year, two or more competitors should be considered equally eligible for the award, lots shall be cast to decide who will have the prize of prizes of the year.

4. The prize shall be awarded to the winner at a meeting of the Syndicate of the Annamalai University. If in any year, the prize-winner is unable to be present to receive the prize, the Syndicate shall make arrangements to send him the prize amount. If the prize-winner dies before the prize is presented to him, the prize amount shall be payable to his or her legal heir or heirs.

5. The Prize amount shall be paid either in cash or by cheque and shall not under any circumstances be either divided or reduced.

6. If in any year, or a series of years, the prize be not awarded Rs. 50/- in each year of no award shall be set apart from out of the annual interest of the endowment payable as prize. The entire amount so set apart shall be awarded in the subsequent year to the candidate eligible for the award along with the prize amount of that year. After setting apart Rs. 50/- as above, the balance of the annual interest shall be added to the corpus of the fund at the end of each year. It shall be competent for the Syndicate of the Annamalai University to invest in any Government or other securities amounts available for investment from the interest in excess over the prize-amount and the capital-amount of the endowment, in case the Government Securities in which the amount is now invested are tendered for payment by Government.

7. If in process of investments the face value of the papers increases and an enhancement of income results, either by addition of unspent amounts under clause (6) above, or by reinvestments, such additional income shall be allowed to form distinct funds so that the

interest thereon may, at the discretion of the Syndicate of the Annamalai University, be utilised to institute second and third prizes and there after, to increase the value of each one of the three prizes.

8. The Syndicate shall at the end of each year communicate to the Donor or to his successors-in-interest, the name and address of the prize-winner and the amount of the prize, and if in any year the prize be not awarded, the amount at credit at the end of the year, and shall also publish the same in an important. Tamil Daily Newspaper. The deeds relating to :—

(1) The Rs. 1,000/- (Rupees One Thousand) Tamil Prize Endowment perpetuating the memory of King George V.	In the Madras University.
(2) The Promotion of Tamil Learning Endowment Fund for Rs. 1,00,000/- (Rupees One Lakh.	Scheme approved by the Madras Government Notification No. 215 published in the Fort St. George Gazette Part I-B-Educational dated 21st October, 1941.
(3) The Raja Raja Abhaya Kulasekhara Chola Maharaja Memorial Endowment for Tevara Tirumurai Prize and publication of works of Tamil Literature and grammar. (4) The Tiruvalluvar Neethi Nul Prize Endowment. (5) The Sekkilar Nayanar Memorial Tamil Prize Endowment. (6) The Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal Memorial Tamil Prize Endowment (7) The Kavichakravarti Kambar Memorial Tamil Prize Endowment	In the Annamalai University

Made by the same Donor, and

(8) This, the Sri Nambi Andar Nambi Memorial Pannirutirumurai Prize Endowment.

i.e., these 8 deeds shall be published in everyone of the editions of the publications made under the 3rd endowment mentioned above.

9. The income from the endowment and the accumulations thereto shall not be diverted to any other purpose.

ஷெடியூல்

தொடர்ந்த நம்பர்	நூல்களின் பெயர்கள்	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்
1	சிவதருமோத்தரம்	மறைஞானசம்பந்தர்
2	சைவசமயநெறி	மறைஞானசம்பந்தர்
3	பெரியபுராணம்	சேக்கிழார் நாயனர்
4	திருவிளையாடற் புராணம்	பரஞ்சோதி முனிவர்
5	கந்த புராணம்	கச்சியப்பசிவாசாரிய சுவாமிகள்

(30) Kottaiyur Sri Sivakkolundu Desikar Memorial Isai Tamil Prize

1. This Endowment was founded by His Holiness Srilasri Kasivasi Swaminatha Thambiran Swamigal Avergal of Tirupanandal, to encourage the study of Tamil Music in memory of Sri Sivakkolundu Desikar of Kottaiyur, Kumbakonam Town, Tanjore District, Muttamil Scholar and Chief Poet in the Court of Sarbhoji Maharaja of Tanjore and the author of Kotesvarakovai, of which, the late Mahamahopadhyaya Dr. V. Swaminatha Iyer Avl., writes the preface to his scholarly edition as simple-elegant in style and abounding in suggestive meanings more than any other work in Tamil, and other eminent prabandhas like Thanjaiperuvudaiyar ula and Sarabhendra Bhupala Kuravanchi Natakam, puranams such as Tiruvidamaruthur Thalapuranam about which the learned Doctor writes in the same preface as containing all the essential features of a Kavya, and other works.

2. The Endowment for the prize consists of 3½% (Three-and-a-half per cent) Non-terminable Government Promissory Notes of the face value of Rs. 3,000/- (Rupees Three Thousand only). (No. MS. 002110, 002111 and 002112 Rs. 1000/- each). The interest on this investment shall be utilised for the award of a prize annually of the value of Rs. 100/-. The balance of the interest after the award of the prize will be added to the corpus of the fund.

3. The following are the terms of award of the prize :—

(i) The Prize shall be awarded irrespective of sex, caste, religion and nationality.

(ii) To be eligible for the award, the following shall be the conditions :—

(a) A pass in the Preliminary Examination of the Sangitha Bushana The Course of the Annamalai University or in the Preliminary Examination of a Musical Course in any other University which has

already been or may be established hereafter, or the production of a certificate of a regular training under a famous Sangita Vidvan will be a condition precedent to appearance for the test,

(*b*) First rank at the first appearance with not less than 60 per cent of the marks in a competitive test to be conducted annually for the purpose by the Annamalai University. The Annamalai University will for the purpose, publish a book of selections once in every 4 years containing (i) 15 kirtanais from Sarabhendra Bhupala Kuravanchi, (ii) 60 Tamil kirtanais representative of famous composers, (iii) 5 songs from Tiruppugal and (iv) 5 verses each from the compositions of (*a*) Thayumana Swamigal, (*b*) Pattinathadigal (*e*) Ramalinga Swamigal and (*d*) Masthan Sahib i. e. in all 100 kirtanais, songs and verses; the selections of one set of 4 years should as far as possible be different from those of the next period or periods of 4 years. In each term of 4 years there should be a selection of 15 kirtanais from No. (1) Sarabhendra Bhupala Kuravanchi At the test the candidate's ability to sing all or some of the songs in these selections correctly in their appropriate *raghas, mettus* and to the proper *thalas* will be examined,

(iii) If in any year, two or more competitors should be considered equally eligible for the award, lots shall be cast to decide who will have the prizes or prize of the year.

4. The prize shall be awarded to the winner at a meeting of the Syndicate of the Annamalai University. If in any year, the prize-winner is unable to be present to receive the prize, the Syndicate shall make arrangements to send him the prize amount. If the prize-winner dies before the prize is presented to him, the prize amount shall be payable to his or her legal heir or heirs.

5. The Prize amount shall be paid either in cash or by cheque and shall not under any circumstances be either divided or reduced.

6. If in any year, or a series of years, the prize be not awarded. Rs. 50/- in each year of no award shall be set apart from out of the annual interest of the endowment payable as prize. The entire amount so set apart shall be awarded in the subsequent year to the candidate eligible for the award along with the prize amount of that year. After setting apart Rs. 50/- as above the balance of the annual interest shall be added to the corpus of the fund at the end of each year. It shall be competent for the Syndicate of the Annamalai University to invest in any Government or other securities amounts available for invest-

ment from the interest in excess over the prize amount and the capital-amount of the endowment in case the Government Securities in which the amount is now invested are tendered for payment by Government.

7. If, in the process of investments, the face value of the paper increases and an enhancement of income results, either by addition of unspent amounts under clause (6) above, or by reinvestments, such additional income shall be allowed to form distinct funds so that the interest thereon may, at the discretion of the Syndicate of the Annamalai University, be utilised to institute second and their prizes and thereafter, to increase the value of each one of the three prizes.

8. The Syndicate shall at the end of each year communicate to the Donor or to his successors-in-interest, the name and address of the prize-winner and the amount of the prize, and if in any year the prize be not awarded, the amount at credit at the end of the year, and shall also publish the same in an important Tamil Daily Newspaper. The deeds relating to :—

(1) The Rs. 1,000/- (Rupees One Thousand) Tamil Prize Endowment) perpetuating the memory of King George V.	In the Madras University.
(2) The Promotion of Tamil Learning Endowment Fund for Rs. 1,00,000/- (Rupees One Lakh).	Scheme approved by the Madras Government Notification No. 215 published in the Fort St. George Gazette Part I-B —Educational dated 21st October, 1941.
(3) The Raja Raja Abhaya Kulasekhara Chola Maharaja Memorial Endowment for Thevara Tirumurai Prize and publication of works of Tamil Literature and Grammar. (4) The Tiruvalluvar Neethi Nul Prize Endowment. (5) The Sekkilar Nayanar Memorial Tamil Prize Endowment. (6) The Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal Memorial Tamil Prize Endowment. (7) The Kavichakravarti Kambar Memorial Tamil Prize Endowment.	In the Annamalai University.

(8) The Sri Nambi Andar Nambi Memorial Panniru Tirumurai Prize Endowment. } In the Annamalai University.

Made by the same Donor, and

(9) This the Kottaiyur Sri Sivakkolundu Desikar Memorial Isai Tamil Prize Endowment.

i.e, these 9 deeds shall be published in every one of the editions of the publications made nuder the 3rd endowment mentioned above.

9. The income from the endowment and the accumulation thereto shall not be diverted to any other purpose.

(31) Sri Manickavachaka Swamigal Memorial Ahapporul Tamil Prize

1. This Endowment was founded by His Holiness Srilasri Kasivasi Swaminatha Tambiran Avergal of Tiruppanandal to encourage the study of *Ahapporul* in Tamil.

2. The Endowment for the prize consists of 3½% (Three-and-a-half per cent) Non-terminable Government Promissory Notes of the face value of Rs. 3,000/- (Rupees Three, Thousand only). (No. MS. 002113, 002114 and 002115 Rs. 1,000/-each). The interest on this investment shall be utilised for the award of a prize annually of the value of Rs. 100/-. The balance of the interest after the award of the prize will be added to the corpus of the fund.

3. The following are the terms of award of the prize.

(i) The Prize shall be awarded irrespective of sex, caste, religion and nationality.

(ii) To be eligible for the award, the following shall be the conditions:—

(*a*) A pass in the Preliminary Examinations of the Vidvan course (Tamil alone) of the Annamalai or the Madras University or any other examination (of any University which as already been or may be established hereafter) which may be considered equivalent to the Preliminary Vidvan Examination of the two Universities above-named or the Bala Pandita Examination of the Madura Tamil Sangam will be a condition precedent to appearance for the test.

(*b*) First rank at the first appearance with not less than 60% of the marks in a competitive test to be conducted annually for the purpose by the Anna-

malai University. For this test, which will have two parts, the texts shall be selected by the said University. The first part will contain the texts of the seven grammatical works bearing on Ahapporul in the list No. I appended hereto with their commentaries excluding the illustrative stanzas. The second part will contain illustrative stanzas chosen from the 38 books in the list No. II appended and similar stanzas from Prabandhas that are not included in the list and other stray verses bearing on the subject. These stanzas shall ba arranged in the order of Thurais found in Narkavi Raja Nambi Ahapporul and the illustrative stanzas under each Thurai shall be arranged in the order of their relative literary merit. From this second part, one set of stanzas illustrative of all the Thurais found in Narkavi Raja Nambi Ahapporul will be selected once in every 4 years by the Annamalai University. The selections for one period of 4 years should as far as possible be different from those for the next periods or periods of 4 years.

At the competitive examination conducted annually

(i) the first part will consist of an oral memory test in all the sutras in Narkavi Raja Nambi Ahapporul as well as the illustrative stanzas in the above mentioned selection. In this memory test special credit will be given for reciting the verses in correct music; for this recital 10 marks will be allotted; (ii) the second part will consist of a test in giving exhaustive explanations and annotations of all the portions prescribed for the memory test. A knowledge of the old commentaries now extant on the above portions will also be tested. The candidate is expected to be through specially in Tirukkovaiyar and its old commentary in which there will be an examination every year; (iii) the third part will be a test in giving the meaning and purport of verses chosen by the examiners in all the other 43 books *i.e.,* 6 from list No. I and 37 from list No. II.

(iii) If, in any year, two or more competitors should be considered equally eligible for the award, lots shall be cast to decide who will have the prize or prizes of the year.

4. The prize shall be awarded to the winner at a meeting of the Syndicate of the Annamalai University. If, in any year, the prize-

winner is unable to be present to receive the prize, the Syndicate shall make arrangements to send him the prize amount. If the prize-winner dies before the prize is presented to him, the prize amount shall be payable to his or her legal heir or heirs.

5. The Prize amount shall be paid either cash or by cheque and shall not under any circumstances be either divided or reduced.

6. If in any year, or a series of years the prize not awarded, Rs. 50/- in each year of no award shall be set apart from out of the annual interest of the endowment payable as prize. The entire amount so set apart shall be awarded in the subsequent year to the candidate eligible for the award along with the prize amount of that year. After setting apart Rs. 50/- as above, the balance of the annual interest shall be added to the corpus of the fund at the end of each year. It shall be competent for the Syndicate of the Annamalai University to invest in any Government or other securities amounts available for investment in excess over the prize-amount and the capital-amount of the endowment, in case the Government Securities in which the amount is now invested are tendered for payment by Government.

7. If, in the process of investments. the face value of the paper increases and an enhancement of income results, either by addition of unspent amounts under clause (6) above, or by reinvestments, such additional income shall be allowed to form distinct funds so that the interest thereon may, at the discretion of the Syndicate of the Annamalai University, be utilised to institute second and third prizes and thereafter. to increase the value of each one of the three prizes.

8. The Syndicate shall at the end of each year communicate to the Donar or to his successors-in-interest, the name and address of the prize-winner and amount of the prize, and if in any year the prize, be not awarded, the amount at credit at the end of the year, and shall also publish the same in an important Tamil Daily Newspaper. The deeds relating to :—

(1) The Rs. 1,000 (Rupees One Thousand) Tamil Prize. Endowment perpetuating the memory of King George V.	In the Madras University.
(2) The Promotion of Tamil Learning Endowment Fund for Rs. 1.00,000/- (Rupees One Lakh)	Scheme approved by the Madras Government Notification No 215 published in the Fort St. Endowment dated 21st October, 1941.
(3) The Raja Raja Abhaya Kulasekhara Chola Maharaja Memorial Endowment for	In the Annamalai University.

Thevara Tirumurai Prize and publication of works of Tamil Literature and Grammar

(4) The Tiruvalluvar Neethi Nul Prize Endowment

(5) The Sekkilar Nayanar Memorial Tamil Prize Endowment.

(6) The Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal Memorial Tamil Prize Endowment.

(7) The Kavichakravarti Kambar Memorial Tamil Prize Endowment

(8) The Sri Nambi Andar Nambi Memorial Pannirutirumurai Prize Endowment.

(9) The Kottaiyur Sri Sivakkolundu Desikar Memorial Isai Tamil Prize Endowment

} In the Annamalai University

Made by the same Donor, and

(10) This, the Sri Manickavachaka Swamigal Memorial Ahapporui Tamil Prize Endowment ;

i.e., these 10 deeds shall be published in everyone of the editions of the publications made under the 3rd endowment mentioned above.

6. The income from the endowment and the accumulations thereto shall not be diverted to any other purpose.

அட்டவணை நம்பர்—I

தொடர்ந்த நம்பர்	நூல்களின் பெயர்கள்	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்
1	தொல்காப்பியம்—பொருளதிகாரம் — அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், மெய்ப்பாட்டியல்.	தொல்காப்பிய முனிவர்
2	இறையனார் அகப்பொருள்	
3	வீரசோழியம்-பொருட்படலம்	புத்தமித்திரனார்
4	தமிழ்நெறி விளக்கம்	
5	மாறனகப் பொருள்	திருக்குருகைப் பெருமாள்

தொடர்ந்த நம்பர்	நூல்களின் பெயர்கள்	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்
		கவிராயர்
6	இலக்கண விளக்கம்—பொருளதிகாரம் — அகத்திணையியல்	வைத்தியநாத தேசிகர்
7	நாற்கவிராச நம்பியகப்பொருள் விளக்கம்	

அட்டவணை நம்பர்—II

தொடர்ந்த நம்பர்	நூல்களின் பெயர்கள்	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்
1	முல்லைப்பாட்டு	நப்பூதனார்
2	குறிஞ்சிப்பாட்டு	கபிலர்
3	பட்டினப்பாலை	கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்
4	நற்றிணை	
5	குறுந்தொகை	
6	ஐங்குறுநூறு	
7	பரிபாடல்	
8	கலித்தொகை	
9	அகநானூறு	
10	கார்நாற்பது	மதுரைக் கண்ணங் கூத்தனார்
11	ஐந்திணை ஐம்பது	மாறன் பொறையனார்
12	ஐந்திணை எழுபது	மூவாதியார்
13	திணைமொழி ஐம்பது	கண்ணன் சேர்ந்தனார்
14	திணைமாலை நூற்றைம்பது	கணிமேதாவியார்
15	கைந்நிலை	புல்லங்காடனார்
16	நாலடியார்—காமத்துப்பால்	சமண முனிவர்கள்
17	திருக்குறள்—காமத்துப்பால்	திருவள்ளுவர்
18	தஞ்சைவாணன் கோவை	பொய்யாமொழிப் புலவர்
19	குலோத்துங்கசோழன் கோவை	
20	அம்பிகாபதிக் கோவை	
21	மதுரைக் கோவை	நிம்பைச் சங்கரநாராயணர்
22	மாறன் கோவை	திருவேங்கடத்துறைவான் கவிராயர்
23	திருப்பதிக் கோவை	திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர்

தொடர்ந்த நம்பர்	நூல்களின் பெயர்கள்	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்
24	திருவேங்கைக் கோவை	சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
25	திருவாரூர்க் கோவை	எல்லப்ப நயினார்
26	திருவாவடுதுறைக் கோவை	தொட்டிக்கலை சுப்பிரமணிய முனிவர்
27	கலைசைக் கோவை	தொட்டிக்கலை சுப்பிரமணிய முனிவர்
28	தணிகைப் புராணம்—களவுப் படலம்	கச்சியப்ப ஸ்வாமிகள்
29	பழமலைக் கோவை	துறைமங்கலம் சாமிநாத தேசிகர்
30	சீகாழிக் கோவை	மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை
31	சிராமலைக் கோவை	
32	திருச்செந்திற் கோவை	தண்டபாணி சுவாமிகள்
33	கோடீச்சுரக் கோவை	சிவக்கொழுந்து தேசிகர்
34	நெல்லைவருக்கக் கோவை	வீரை—அம்பிகாபதி
35	பாம்பலங்காரர் வருக்கக் கோவை	படிக்காசுப் புலவர்
36	இரகுநாதசேதுபதி ஒருதுறைக் கோவை	அமிர்த கவிராயர்
37	கல்லாடம்	கல்லாடனார்
38	திருக்கோவையார்	ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

(32) Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal Memorial Tamil Prosody Prize

1. This Endowment was founded by His Holiness Srilasri Kasivasi Swaminatha Thambiran Swamigal Avl., of Tirupanandal to encourage the study of Tamil Prosody.

2. The Endowment for the prize consists of 3½% (Three-and-a half per cent) Non-terminable Government Promissory Notes of the face value of Rs. 3,000/- (Rupees Three Thousand only). (No. MS. 002116, 17 and 18 Rs. 1,000/- each). The interest on this investment shall be utilised for the award of a prize annually of the value of Rs. 100/-. The balance of the interest after the award of the prize will be added to the corpus of the fund.

3. The following are the terms of award of the prize :—

(i) The Prize shall be awarded irrespective of sex, caste, religion and nationality.

(ii) To be eligible for the award, the following shall be the conditions :—

(*a*) A pass in the Preliminary Examination of the Vidvan course (Tamil alone) of the Annamalai or the Madras University or any other examination (of any University which has already been or may be established hereafter) which may be considered equivalent to the Preliminary Vidvan Examination of the two Universities above-named or the Bala Pandita Examination of the Madura Tamil Sangam, will be a condition precedent to appearance for the test.

(*b*) First rank at the first appearance with not less than 60 per cent of the marks in a competitive test to be conducted annually for the purpose by the Annamalai University. For this test, (i) the texts of 11 books tn the list appended hereto with their commentaries excluding the illustrative stanzas and (ii) a collection of stanzas chosen from literary works illustrative of *Pas & Pavinams* in Yapparungalakkarigai up to 100 for each will be prescribed by the Annamalai University. Out of the above, a set of illustrative stanzas for all *Pas & Pavinams* up to 10 for each will be selected once in every four years by the side University. The selections of one period of 4 years should as far as possible be different from those for the next period or periods of 4 year

At the competitive examination conducted annually (i) the first part will consist of an oral memory test in all the sutras in Yapparungalakkarigai and in the illustrative stanzas up to 10 for each *Pa & Pavinam* selected as above. In this memory test special credit will be given for reciting the verses in correct music ; for this recital 10 marks will be allotted ; (ii) the second part will consist of a test in giving exhaustive explanations and annotations of all the portions prescribed for the memory test and giving the meaning and purport of the verses chosen by the examiners in all the other 10 books found in the list. The candidate is expected to have a knowledge of the commentaries, now extant, on the 11 books in the said list; (iii) the third part will be a test of the ability in composing *Pas & Pavinams* illustrative of the theories found in Yapparungalakkarigai. Special value will be attached to be quality of the verses

which should be in the names of the presiding deities in, and concern the sacred places of Chidambaram, Madura, Tirupanandal and Kottaiyur.

(iii) If in any year, two or more competitors should be considered equally eligible for the award, lots shall be cast to decide who will have the prize or prizes of nf the year.

4. The prize shall be awarded to the winner at a meeting of the Syndicate of the Annamalai University. If in any year, the prize-winner is unable to be present to receive the prize, the Syndicate shall make arrangements to send him the prize amount. If the prize-winner dies before the prize is presented to him, the prize amount shall be payable to his or her legal heir or heirs.

5. The Prize amount shall be paid either in cash or by cheque and shall not under any circumstances be either divided or reduced.

6. If in any year, or a series of years, the prize be not awarded, Rs. 50/- in each year of no award shall be set apart from out of the annual interest of the endowment payable as prize. The entire amount so set apart shall be awarded in the subsquent year to the candidate eligible for the award along with the prize amount of that year. After setting apart Rs. 50/- as above, the balance of the annual interest shall be added to the corpus of the fund at the end of each year. It shall be competent for the Syndicate of the Annamalai University to invest in any Government or other securities amounts available for investment from the interest in excess over the prize-amount and the capital amount of the endowment, in case the Government Securities in which the amount is now invested are tendered for payment by Government.

7. If in the process of investments the face value of the paper increases and an enhancement of income results, either by addition of unspent amounts under clause (6) above, or by reinvestments, such additional income shall be allowed to form distinct funds so that the interest thereon may, at the discretion of the Syndicate of the Annamalai University, be utilised to institute second and third prizes and thereafter, to increase the value of each one of the three prizes.

8. The Syndicate shall at the end of each year communicate to the Donor or to his successors-in-interest, the name and address of the prize-winner and the amount of the prize, and if in any year the prize be not awarded, the amount at credit at the end of the year, and shall also publish the same in an important Tamil Daily Newspaper. The deeds relating to :—

1. The Rs. 1,000/- (Rupees One Thousand) Tamil Prize Endowment perpetuating the memory of King George V.	In the Madras University.

2.	The promotion of Tamil Learning Endowment Fund for Rs. 1,00,000/-(Rupees One Lakh).	Scheme approved by the Madras Government Notification No. 215 published in the Fort St. George Gazette Part I-B- Educational dated 21st October 1941.
3.	The Raja Raja Abhaya Kulasekhara Chola Maharaja Memorial Endowment for the Tevara Tirumurai Prize and Publication of Works of Tamil Literature and Grammar.	In the Annamalai University.
4.	The Thiruvalluvar Neethi Nul Prize Endowment.	
5.	The Sekkilar Nayanar Memorial Tamil Prize Endowment.	
6.	The Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal Memorial Tamil Prize Endowment	
7.	The Kavichakravarthi Kambar Memorial Tamil Prize Endowment	
8.	The Sri Nambi Andar Nambi Memorial Panniruthirumurai Prize Endowment	
9.	The Kottaiyur Sri Sivakkolundu Desikar Memorial Isai Tamil Prize Endowment	
10.	The Sri Manickavasaka Swamigal Memorial Ahapporul Tamil Prize Endowment	

Made by the same Donor, and

11. The Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal Memorial Tamil Prosody Prize Endowment.

i.e., these 11 deeds shall be published in everyone of the editions of the publications made under the 3rd endowment mentioned above.

9. The income from the Endowment and the accumulations thereto shall not be diverted to any other purpose.

அட்டவணை

தொடர்ந்த நம்பர்	நூல்களின் பெயர்கள்	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்
1	தொல்காப்பியம்—பொருளதிகாரம்—செய்யுளியல்	தொல்காப்பிய முனிவர்
2	வீரசோழியம்—யாப்புப் படலம்	புத்தமித்திரனார்
3	யாப்பருங்கலக்காரிகை	அமிர்தசாகரர்
4	யாப்பருங்கலவிருத்தி	அமிர்தசாகரர்
5	இலக்கண விளக்கம்—செய்யுளியல் பாட்டியல்	வைத்தியநாத தேசிகர்
6	பன்னிருபாட்டியல்	
7	வெண்பாப் பாட்டியல்	வச்சணந்தி தேவர்
8	நவநீதப் பாட்டியல்	
9	சிதம்பரப் பாட்டியல்	பரஞ்சோதியார்
10	பாப்பாவினம்	திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர்
11	சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை	குமரகுருபர சுவாமிகள்

(33) The Srilasri Kasivasi Chokkalinga Swamigal Memorial Rhetoric Tamil Prize

1. This Endowment was founded by His Holiness Srilasri Kasivasi Swaminatha Thambiran Swamigal Avl., of Tirupanandal to encourage the study of *Rhetoric*, in Tamil, in memory of his immediate predecessor 18th in succession, Srilasri Chokkalinga Swamigal Avl., through whose grace the founder has been fortunate enough to enrich his knowledge in Tamii Literature.

2. The Endowment for the prize consists of 3½% (Three-and-a-half per cent). Non-terminable Government Promissory Notes of the face value of Rs. 3,000/- (Rupees Three Thousand only). (No. MS. 001317, 18 and 19 Rs. 1,000/- each). The interest on this investment shall be utilised for the award of a prize annually of the value of Rs. 100/- The balance of the interest after the award of the prize will be added to the corpus of the fund.

3. The following are the terms of award of the prize :—

(i) The Prize shall be awarded irrespective of sex, caste, religion and nationality.

(ii) To be eligible for the award the following shall be the conditions :—

(*a*) A pass in the Preliminary Examination of the Vidvan course (Tamil alone) of the Annamalai or the Madras University or any other examination (of any University which has already been or may be established here-after) which may be considered equivalent to the Preliminary Vidvan Examination of the two Universities above named or the Bala Pandita Examination of the Madura Tamil Sangam will be a condition precedent to appearance for the test.

(*b*) First rank at the first appearance with not less than 60% of the marks in a competitive test to be conducted annually for the purpose by the Annamalai University, For this test which will have two parts, the texts shall be selected by the said University. The first part will contain texts of the 7 books on *Ani Ilakkanam* shown in list No. 1 appended hereto with their commentaries excluding the illustrative stanzas. The second part will contain illustrative stanzas 100 for each of the figures of speech according to Dandi Alankara sutras, chosen from 96 Tamil Literary works shown in list No. II appended and from other Tamil works together with the verses quoted in the old commentaries and stray verses. Out of the Second part a selection containing ten illustrations for each of the figures of speech will be prescribed once in every 4 years by the Annamalai University. The selections for one period of 4 years should as far as possible be different from those for the next period or periods of 4 years. At the competitive examination conducted annually (i) the first part will consist of an oral memory test in all the sutras in Dandi Alankaram and in the illustrative stanzas at 10 for each sutram selected as above. In this memory test, special credit will be given for reciting the verses in correct music; for this recital ten marks will be allotted; (ii) the second part will consist of a test in giving exhaustive explanations and annotations of all the portions prescribed for the memory test; (iii) the third part will consist in giving the meaning and purport of verses chosen by the examiners out of the 100 illustrative stanzas selected for each figure of spech. The candidate is expected

to have a knowledge of the old commentaries now extant, on the six other works found in list No. 1 appended hereto.

(iii) If in any year, two or more competitors should be considered equally eligible for the award, lots shall be cast to decide who will have the prize or prizes of the year.

4. The Prize shall be awarded to the winner at a meeting of the Syndicate of the Annamalai University. If in any year, the prize winner is unable to be present to receive the prize, the Syndicate shall make arrangements to send him the prize amount. If the prize-winner dies, before the prize is presented to him, the prize amount shall be payable to his or her legal heir or heirs.

5. The Prize amount shall be paid either in cash or by cheque and shall not under any circumstances be either divided or reduced.

6. If in any year or a series of years, the prize be not awarded Rs. 50/- in each year of no award shall be set apart from out of the annual interest of the endowment payable as prize. The entire amount so set apart shall be awarded in the subsequent year to the candidate eligible for the award along with the prize amount of that year. After setting apart Rs. 50/- as above. the balance of the annual interest shall be added to the corpus of the fund at the end of each year. It shall be competent for the Syndicate of the Annamalai University to invest in any Government or other securities amounts available for investment from the interest in excess over the prize amount and the capital-amount of the endowment, in case the Government Securities in which the amount is now invested are tendered for payment by Goovernment.

7. If in the process of investments the face value of the paper increases and any enhancement of income results, either by addition or unspent amounts under clause (6) above, or by reinvestments, such additional income shall be allowed to form distinct funds so that the interest thereon may, at the discretion of the Syndicate of the Annamalai University, be utilised to institute second and third prizes and thereafter, to increase the value of each one of the three prizes.

8. The Syndicate shall at the end of each year communicate to the Donor or to his successors-in-interest, the name and address of the prize-winner and the amount of the prize, and if in any year the prize be not awarded. the amount at credit at the end of the year, and shall also publish the same in an important Tamil Daily Newspaper. The deeds relating to :—

1. The Rs. 1,000/- (Rupees One Thousand) Tamil Prize Endowment perpetuating the memory King George V	In the Madras University

2. The Promotion of Tamil Learning Endowment Fund for the 1,00,000/- (Rupees One Lakh).	Scheme approved by the Madras Government Notification N0. 215 published in the Fort St. George Gazette Part I-B-Educational dated 21st October, 1941.
3. The Raja Raja Abhaya Kulasekhara Chola Maharaja Memorial Endowment for Tevara Tirumurai Prize and publication of works of Tamil Literature and Grammar	In the Annamalai University.
4. The Tiruvalluvar Neethi Nul Prize Endowment	In the Annamalai University.
5. The Sekkilar Nayanar Memorial Tamil Prize Endowment.	In the Annamalai University.
6. The Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal Memorial Tamil Prize Endowment.	In the Annamalai University.
7. The Kavichakravarti Kambar Memorial Tamil Prize Endowment	In the Annamalai University.
8. The Sri Nambi Andar Nambi Memorial Pannirutirmurai Prize Endowment.	In the Annamalai University.
9. The Kottaiyur Sri Sivakkolundu Desikar Memorial Isai Tamil Prize Endowment.	In the Annamalai University.
10. Sri Manickavachaka Swamigal Memorlai Ahapporul Tamil Prize Endowment.	In the Annamalai University.
11. The Srilasri Kasivasi Adi Kumragurupara Swamigal Memorial Tamil Prosody Prize Endowment.	In the Annamali University.
Made by the same Donor, and	
12. This the Srilasri Kasivasi Chokkalinga Swamigal Memorial Rhetoric Tamil Prlze Endowment..	

i. e., these 12 deeds shall be published in every one of the editions of the publication made under the 3rd endowment mentioned above.

9. The income from the endowment and the accumulations thereto shall not be diverted to any other purpose,

அட்டவணை நம்பர் I

இலக்கணம்

தொடர்ந்த நம்பர்	நூல்களின் பெயர்கள்	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்
1	தொல்காப்பியம்—உவம இயல், மெய்ப்பாட்டியல்.	தொல்காப்பிய முனிவர்.
2	வீர சோழியம்—அலங்காரப் படலம்.	புத்தமித்திரனார்.
3	தண்டியலங்காரம்	தண்டியாசிரியர்
4	மாறனலங்காரம்	திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர்
5	இலக்கண விளக்கம்—அணியியல்	வைத்தியநாத தேசிகர்
6	குவலயானந்தம்	
7	விசாகப்பெருமாளையர் அணியிலக்கணம்.	

அட்டவணை நம்பர் II.

தொடர்ந்த நம்பர்.	நூல்களின் பெயர்கள்.	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்
1	அகநானூறு	
2	அரிச்சந்திர சரிதை	ஆசுகவிராஜர்
3	அரங்கநாதகவி பாரதம்	
4	அருணகிரிப் புராணம்	மறைஞான சம்பந்தர்
5	அருணசல புராணம்	சைவ எல்லப்பநாவலர்
6	அவிநாசித்தல புராணம்	
7	ஆச்சாபுரத்தல புராணம்	சிவக்கொழுந்து தேசிகர்
8	திருவாப்பனூர்த் தலபுராணம்	கந்தசாமிப் புலவர்
9	திருவாரூர்ப் புராணம்	சம்பந்த முனிவர்
10	திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம்	பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி.
11	திருவானைக்காப்புராணம்	கச்சியப்ப சுவாமிகள்
12	திருவிடை மருதூர்த் தலபுராணம்	சிவக்கொழுந்து தேசிகர்
13	இரகுவம்மிசம்	அரசகேசரி
14	இலிங்கபுராணம்	குலசேகரபாண்டியர்
15	உபதேச காண்டம்	கோனேரியப்பர்

தொடர்ந்த நம்பர்.	நூல்களின் பெயர்கள்.	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்.
16	ஏகாதசி புராணம்	வரதராஜ பண்டிதர்
17	ஐங்குறுநூறு	
18	(ஐயங்கார்) பாகவதம்	வரதராஜ ஐயங்கார்
19	கடம்பவன புராணம்	
20	கந்த புராணச்சுருக்கம்	சம்பந்தசரணலயர்
21	கந்தபுராணம்	கச்சியப்பசிவாசாரிய சுவாமிகள்
22	கம்பராமாயணம்	
23	திருக்கழுக்குன்றத் தலபுராணம்	அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியார்
24	காசிகாண்டம்	அதிவீரராமபண்டியர்
25	காசி ரகசியம்	மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை
26	காஞ்சிப் புராணம்	சிவஞான சுவாமிகள் கச்சியப்ப சுவாமிகள்
27	திருக்காளத்திப் புராணம்	ஆனந்தக்கூத்தர்
28	குசேலோபாக்கியானம்	தேவராஜ பிள்ளை
29	திருக்குடந்தைப் புராணம்	மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை
30	திருக்குருகாமான்மியம்	திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராசர்
31	திருக்குற்றாலத் தலபுராணம்	திரிகூடராஜப்பகவிராயர்
32	திருக்குருகைப் புராணம்	
33	குறுந்தொகை	
34	கூடலழகர் புராணம்	
35	திருக்கூவப் புராணம்	சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
36	கூர்ம புராணம்	அதிவீரராமபண்டியர்
37	கோயிலூர்ப் புராணம்	
38	கோயிற் புராணம்	உமாபதி சிவாசாரியார்
39	சங்கர விலாசம்	சிதம்பரநாத பூபதி
40	சிதம்பரசபாநாத புராணம்	சபாபதி நாவலர்
41	சிதம்பர புராணம்	புராணத்திருமலைநாதர்
42	சிலப்பதிகாரம்	இளங்கோவடிகள்
43	சிவதருமோத்தரம்	மறைஞானசம்பந்தர்
44	சிவராத்திரி புராணம்	வரதராஜ பண்டிதர்
45	சீகாளத்திப் புராணம்	கருணைப்பிரகாசர், சிவப்பிர காச சுவாமிகள், வேலைய சுவாமிகள்
46	சீவகசிந்தாமணி	திருத்தக்கதேவர்
47	சீறாப் புராணம்	உமறுப் புலவர்
48	சூதசங்கிதை	தேவராஜ பிள்ளை

தொடர்ந்த நம்பர்.	நூல்களின் பெயர்கள்.	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்.
49	சூளாமணி	தோலாமொழித் தேவர்
50	செவ்வந்திப் புராணம்	சைவ எல்லப்ப நாவலர்
51	செவ்வைச்சூடுவார் பாகவதம்	
52	சேது புராணம்	நிரம்ப அழகியதேசிகர்
53	தணிகைப் புராணம்	கச்சியப்ப சுவாமிகள்
54	திருவிளையாடற் புராணம்	பரஞ்சோதி முனிவர்
55	தீர்த்தகிரிப் புராணம்	சைவ எல்லப்ப நாவலர்
56	தேம்பாவணி	வீரமாமுனிவர்
57	நல்லாப்பிள்ளை பாரதம்	
58	நல்லூர்ப் புராணம்	வைத்தியநாத தேசிகர்
59	நளவெண்பா	புகழேந்திப் புலவர்
60	நற்றிணை	
61	திருநாகைக்காரோணப் புராணம்	மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை
62	நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தம்	ஆழ்வாராதிகள்
63	நைடதம்	அதிவீரராமபாண்டியர்
64	பதிற்றுப்பத்து	
65	திருப்பரங்கிரிப் புராணம்	நிரம்ப அழகிய தேசிகர்
66	பழநித்தல புராணம்	பாலசுப்பிரமணியக் கவிராயர்
67	திருப்பறியலூர்ப் புராணம்	வேலப்ப தேசிகர்
68	பாவநாசத் தலபுராணம்	முக்களாலிங்க முனிவர்
69	பிரபுலிங்க லீலை	சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
70	பிரபோத சந்திரோதயம்	திருவேங்கட சுவாமிகள்
71	பிரமோத்தர காண்டம்	வரதுங்கராம பாண்டியர்
72	புறநானூறு	
73	பூவாளூர்ப் புராணம்	கச்சியப்ப சுவாமிகள்
74	பெரியபுராணம்	சேக்கிழார் நாயனார்
75	பேரூர்ப் புராணம்	கச்சியப்ப சுவாமிகள்
76	பொருநராற்றுப்படை	முடத்தாமக் கண்ணியார்
77	மச்ச புராணம்	வடமலையப்ப பிள்ளையன்
78	மயூரகிரிப் புராணம்	
79	திருமழபாடித் தலபுராணம்	கமலை ஞானப்பிரகாசர்
80	மாக புராணம்	அதிவீரராமபாண்டியன்
81	மாயூரப் புராணம்	மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை
82	மேருமந்தர புராணம்	வாமன முனிவர்
83	யசோதரகாவியம்	
84	வசவ புராணம்	
85	வாசுதேவ நல்லூர்ப் புராணம்	
86	திருவாதவூரர் புராணம்	கடவுண்மாமுனிவர்

தொடர்ந் நம்பர்.	நூல்களின் பெயர்கள்.	நூலாசிரியரின் பெயர்கள்.
87.	வாயுசங்கிதை	வரதுங்கராமபாண்டியர்
88	விநாயக புராணம்	கச்சியப்ப சுவாமிகள்
89	திருவிரிஞ்சைப் புராணம்	சைவ எல்லப்ப நாவலர்
90	விருத்தாசல புராணம்	ஞானக்கூத்த சிவப்பிரகாச தேசிகர்
91	வில்லிபாரதம்	
92	வில்லைப் புராணம்	வீரராகவ கவி
93	திருவெண்காட்டுப் புராணம்	சைவ எல்லப்ப நாவலர்
94	வேணுவனப் புராணம்	
95	வேதாரணிய புராணம்	அகோர முனிவர்
96	திருவேற்காட்டுப் புராணம்	

(34) The Kottaiyur Sri Sivakkolundu Desikar Memorial Tiruvachakam Prizes

1. This Endowment was founded by His Holiness Srilasri Kasivasi Swaminatha Thambiran Swamigal Avl., of Tirupanandal to encourage the study of *Tiruvachakam* and 4 other selected works in Tamil Literature in memory of Sri Sivakkolundu Desikar of Kottaiyur, Kumbakonam Town, Tanjore District, Muttamil Scholar and Chief Poet in the court of Sarbhoji Maharajah of Tanjore, and the first to bring out in print *Tiruvachakam* and the author of Koteeswarakovai of which the late Mahamahopadhyaya Dr. V. Swaminatha Iyer writes in the preface to his scholarly edition as simple and elegant in style and abounding in suggestive meanings more than any other works in Tamil and other eminent Prabhandas like Thanjaiperuvudayarula and Sarabendra Bhupala Kuravanchi Natakam, puranams such as Tiruvidamaruthur Thalapuranam about which the learned Dr. writes in the same, preface as containing all the essential features of a Kavya, and other works.

2. The Endowment for the prize consists of 3½ (Three-and a half per cent) Non-terminable Government Promissory Notes of the face value of Rs. 3,000/- (Rupees Three Thousand only). (No. MS. 001320, 21, and 22 Rs. 1,000/- each). The interest on this investment shall be utilised for the award of a prize annually of the value of Rs. 100. The balance of the interest after the award of the prize will be added to the corpus of the fund.

3. The following are the terms of award of the prize :—

(i) The Prize shall be awarded irrespective of sex, caste. religion and nationality.

(ii) To be eligible for the award, the following shall be the conditions :—

(*a*) A pass in the Preliminary Examination of the Vidvan Course (Tamil alone) of the Annamalai or the Madras University or any other examination (of any University which has already been or may be considered equivalent to the Preliminary Vidvan Examination of the two Universities abovenamed or the Bala Pandita Examination of the Madura Tamil Sangam will be a condition precedent to appearance for the test.

(*b*) First rank at the first appearance with not less than 60% of the marks in a competitive test to be conducted annually for the purpose by the Annamalai University, For this test *Tiruvachakam* and 4 other books in the list appended hereto will be the texts. At the competitive examination conducted annually (i) the first part will consist of a test in all the verses in Tiruvachakam. In this test, special credit will be given for reciting the verses in correct music ; for this recital 25 marks will be allotted ; (ii) the second part will consist of a test in giving the meaning and purport of all the stanzas in Tiruvachakam ; (iii) the third part will be a test in giving explanations to verses chosen by the examiners from the 4 other works found in the list appended and their commentaries.

(iii) If in any year. two or more competitors should be considered equally eligible for the award, lots shall be cast to decide who will have the prize or prizes of the year.

4. The prize shall be awarded to the winner at a meeting of the Syndicate of the Annamalai University. If in any year, the prize-winner is unable to be present to receive the prize, the syndicate shall make arrangements to send him the prize amount. If the prise-winner dies before the prize is preeented to him, the prize amount shall be payable to his or her legal heirs.

5. The Prize amount shall be paid either in cash or by cheque and shall not under any circumstances be either divided or reduced.

6. If in any year, or a series of years. the prize be not awarded. Rs. 50/- in each year of no award shall be set apart from out of the annual interest of the endowment payable as prize. The entire amount so set apart shall be awarded in the subsequent year to the candidate eligible for the award along with the prize amount of that year. After setting apart Rs. 50/- as above, the balance of the annual interest

shall be added to the corpus of the fund at the end of each year. It shall be competent for the Syndicate of the Annamalai University to invest in any Government or other securities amounts available for investment from the interest in excess over the prize-amount and the capital-amount of the endowment, in case the Government Securities in which the amount is now invested are tendered for payment by Government.

7. If in the process of investments the face value of the paper increases and an enhancement of income results, either by addition of unspent amounts under clause (6) above, or by reinvestments, such additional income shall be allowed to form distinct funds so that the interest thereon may, at the discretion of the Syndicate of the Annamalai University, be utilised to institute second and third prizes and thereafter, to increase the value of each one of the three prizes.

8. The Syndicate shall at the end of each year communicate to the Donor or to his successors-in-interest, the name and address of the prize-winner and the amount of the prize, and if in any year the prize be not awarded, the amount at credit at the end of the year, and shall also publish the same in an important Tamil Daily Newspaper. The deeds relating :—

1.	The Rs. 1000/- (Rupees One Thousand) Tamil Prize Endowment perpetuating the memory of King George V.	In the Madras University.
2.	The Promotion of Tamil learning Endowment Fund of Rs. 1,00,000 (Rupees One Lakh).	Scheme appoved by the Madras Government Notification No. 215 published in the Fort St. George Gazette Part I-B-Educational dated, 21st October, 19:1.
3.	The Raja Raja Abhaya Kulasekhara Chola Maharaja Memoral Endowment for Tevara Tirumurai Prize and publication of works of Tamil Literature and Grammar.	In the Annamalai University.
4.	The Tiruvalluvar Neethi Nul Prize Endowment.	
5.	The Sekkilar Nayanar Memorial Tamil Prize Endowment.	
6.	The Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal	

Memorial Tamil Prize Endowment.

7. The Kavichakravarthi Kambar Memorial Tamil Prize Endowment.

8. The Sri Nambi Andar Nambi Memorial Pannirutirumurai Prize Endowment.

9. The Kottaiyur Sri Sivakkolundu Desikar Memorial Isai Tamil Prize Endowment.

10. The Sri Manickavachaka Swamigal Memorial Ahapporul Tamil Prize Endowment.

11. The Srilasri Kasivasi Adi Kumaragurupara Swamigal Memorial Tamil Prosody Prize Endowment.

12. The Srilasri Kasivasi Chokkalinga Swamigal Memorial Rhetoric Tamil Prize Endowment.

} In the Annamalai University.

Made by the same Donor, and

13. This the Kottaiyur Sivkkolundu Desikar Memorial Tiruvachakam Prize Endowment.

i. e., these 13 deeds shall he published in every one of the editions of the publications made under the 3rd endowment mentioned above.

9. The income from the endowment and the accumulation thereto shall not be diverted to any other purpose.

ஷெட்யூல்

தொடர்ந்த நம்பர்	நூல்களின் பெயர்கள்	நூலாசிரியர்களின் பெயர்கள்
1	திருவாசகம்	மாணிக்க வாசகர்
2	பதினோராந்திருமுறை	
3	சிவதருமோத்தரம்	மறைஞானசம்பந்தர்
4	சைவ்சமயநெறி	மறைஞானசம்பந்தர்
5	தாயுமான சுவாமிகள்பாடல்	

ANNAMALAI UNIVERSITY

LIST OF UNIVERSITY PUBLICATIONS

ANNAMALAINAGAR
1954

Annamalai University Publications.

Terms of Business.

1. The books in this list are available at the Office of the Registrar, University Buildings, Annamalainagar. P. O.

2. Books will be supplied on receipt of the cost of the copies and postage in advance by Money Order or Cheques or Drafts payable at par at Chidambaram, or by V. P. Post.

3. The titles of the required books and the number of copies in each should be furnished in full, along with the remittance. Copies will be despatched by registered Book-post or Parcel. Postage and packing will be extra.

4. Books will be supplied by Railway Parcel, also, if desired, charges to pay. The name of the nearest Railway station to which the parcel to be consigned should be furnished along with the remittance. Packing charges will be extra.

5. A discount of 25% on the sale prices, other than Question papers and Calendars, will be allowed to all, including Book-sellers and Publishers, purchasing copies direct from the Registrar.

The Trichinopoly United Printers Limited, Tiruchirapalli.

ANNAMALAI UNIVERSITY PUBLICATIONS

Note: A discount of 25% on listed prices allowed on all purchases from the Registrar. Titles in Tamil indicate Tamil publications.

The Department of History.

Series No.		*Year of Publication.*	*Price.* Rs.	A.	P.
1.	Bhoja Raja by Prof. P. T. Srinivasa Ayyangar	1931	1	8	0
2.	A History of Gingee and its rulers by Rao Bahadur C. S. Srinivasachariar	1943	4	0	0
**3.	The Nayaks of Tanjore by Rao Bahadur C. S. Srinivasachariar and Mr. Vriddhagirisan	1942	10	0	0
*4.	Indian History—இந்தியர் வரலாறு by Rao Bahadur C. S. Srinivasachariar and Mr. S. K. Govindaswami	1943	2	0	0
5.	Maratha Rule in the Carnatic by Mr. C. K. Srinivasan	1945	3	0	0
6.	The Dutch in Malabar by Dr. P. C. Alexander	1946	3	8	0
7.	Hoysalas in the Tamil Country by Mr. K. R. Venkataraman	1950	2	8	0
8.	Buddhism in Kerala by Dr. P. C Alexander M. A; D. Litt.	1949	6	0	0
9.	Selections from the Orme Manuscripts Ed. by Prof. C. S. Srinivasacharya	1952	15	0	0
10.	The History of the Pearl Fishery of the Tamil Coast by Mr. S. Arunachalam M. Litt.	1952	3	8	0
11.	Mediaeval Kerala by Mr. P. K. S. Srivirarayan Raja	1953	6	4	0
12.	A History of the Kongunadu—கொங்கு நாட்டு வரலாறு by Rao Bahadur C. M. Ramachandran Chettiar, B. A.; B. L.; F. R. G. S.,	1954			
13.	Madurai Vijayam, by Mr. S Tiruvenkatachariar		In Press		
14.	The oldest Chidambaram Inscriptions by Mr. S. R. Balasubramaniyam (Off-print)	1944	2	8	0

* Out of Stock;

** Journal Parts Containing these works will be supplied.

ANNAMALAI UNIVERSITY PUBLICATIONS

The Department of Economics.

Series No.		*Year of Publication.*	*Price.* Rs. A. P.
1.	Factory Labour in India by Prof. A. Mukhtar	1930	3 0 0
2.	The Madras Agriculturists Relief Act—A Study by Dr. B. V. Narayanaswami Naidu and Mr. P. Vaidyanathan M. A.	1939	
3.	The Distributive Co-operation in India by Mr. V. G. Ramakrishna Ayyar	1938	1 0 0
**4.	The Madras General Sales Tax Act by Dr. B. V. Narayanaswami Naidu and Mr. Thiruvengadathan	1940	2 8 0
5.	Report on the working of Prohibition in Salem by Mr. C. Jaganathachari. M. A; M. Litt.	1939	
*6.	Road and Rail Transport by Dr. B. V. Narayanaswami Naidu and Mr. S. R. N. Badri Rao		5 0 0
**7.	Ground Nut by Dr. B. V. Narayanaswami Naidu and Mr. P. S. Hariharan	1940	2 8 0
8.	Text-book on Economics—பொருளாதார நூல் by Prof. V. G. Ramakrishna Ayyar	1942	2 0 0
9.	The Economy of the South Indian Temple by Prof. V. G. Ramakrishna Ayyar	1946	2 0 0
*10	The Indian Trade by Dr. B. V. Narayana swami Naidu		2 0 0
11.	The Sample Surveys on working of Prohibition in South Arcot District by Prof. V. G. Ramakrishna Iyer	1949	0 8 0
**12.	The Problem of Rural Credit in the Madras Presidency by Mr. P. Vaidyanathan	1949	10 0 0

** Journal Parts Containing this work will be supplied

ANNAMALAI UNIVERSITY PUBLICATIONS

The Department of Philosophy.

Series No.		*Year of Publication.*	*Price.*		
			Rs.	A.	P.
*1.	Nyaya kulisa by Atreya Ramanuja Ed: Prof. R. Ramanujachari and Mr. K. Srinivasacharya	1938	2	8	0
*2.	Nitimala by Narayanarya	1940	2	0	0
*3.	Naveena Tarkam–நவீன தர்க்கம் by Mr. K. R. Appalachariar	1934	2	0	0
*4.	Educational Psychology– உள நூலும் கல்வி பயிற்றலும் by Prof. K. R. Appalachariar and Prof. R. Ramanujachari	1940	1	0	0
5	Theory of Knowledge of Saiva Siddhanta by Dr. V. Ponniah Ph. D.	1952	8	0	0
6.	Deductive and Inductive Logic–அளவை நூல் by Mr. S. Sivapadasundaram	1953	3	2	0

Tiruppanandal Endowment Lectures:

1.	Introduction and History of Saiva Siddhanta-1947 by Mr. G. Subramania Pillai, M.A.; B.L.	1948	3	0	0
2.	Lectures on Saiva Siddhanta–1950 by Mr. M. Balasubramanya Mudaliyar. B. A; B. L.	1951	1	6	0
3.	Lectures on Saiva Siddhanta–1948 by Prof. R. Ramanujachariar M. A.	1952	1	4	0
4.	Lectures on Saiva Siddhanta–1951 by Mr. K. Vajravelu Mudaliar B. A; L. T.	1953	5	6	0
5.	Lectures on Saiva Siddhanta–1952 by Mr. S. Sachithanandam Pillai B. A,. L. T.,	In Press			

ANNAMALAI UNIVERSITY PUBLICATIONS

The Department of Mathematics.

Series No		Year of Publication.	Price. Rs. A. P.
1.	Text book on Algebra for Intermediate –இயற்கை கணிதம் by Mr. T. Govindarajan, M. A.	1949	5 0 0
2.	Trigonometry–கோண கணிதம் by Mr T. K. Manikavasagam, M. A; L. T.,	1949	7 0 0
3.	Intermediate Geometry–வடிவு கணிதம் by Dr. K Rangaswami Aiyar M A; M. Sc., Ph. D.	1950	2 8 0

The Department of Physics.

1.	A Text-book on Physics–பௌதிக நூல் by Mr. R. K. Visvanathan Vol I.	1941	3 0 0
2	Do Vol. II.	1941	2 0 0
3.	Acoustics-சங்கீத ஒலி நூல் by Mr. R. K. Visvanathan (Revised Edition)	1954	6 10 0
4.	Physics of Music by Mr. R K. Visvanathan	1948	2 0 0
5.	Vignana Sirunool–விஞ்ஞான சிறு நூல் by Prof. T. P. Navaneethakrishna M. A.	1946	0 12 0
6.	Instructions for Experiments in Practical Physics for Intermediate	1947	1 8 0
7.	Do B. Sc.	1947	3 0 0
8.	Manual of Science–தெரியற் செய்கை நூல் by Prof. T. P. Navaneetha krishna M. A. Vol I.	1951	10 0 0
9.	Do Vol. II.	1952	10 0 0
10.	Text Book of Practical Physics–செய்முறை பௌதிக நூல். by Mr. S Sriraman, M. A; M. Sc.	1952	6 0 0

The Department of Chemistry

1.	A Text-book on Chemistry –நவீன அசேதன ரசாயனம் by Mr N. Ananthavaidyanathan Vol. I.	1938	3 0 0
2.	Do. Vol. II.	1941	2 8 0
3.	Practical Chemistry for Intermediate Course–செய்முறை வேதி நூல் by Mr. P. L. Ramaswamy M. A.	1949	4 8 0

ANNAMALAI UNIVERSITY PUBLICATIONS

The Department of Botany.

Series No.		Year of Publication.	Price. Rs.	As.	P.
*1.	A Text-book on Botany–தாவர நூல் by Dr. T. S. Raghavan	1942	3	0	0
2.	Cytological Studies in Bignoniaccae by Dr. K. R. Venkatasubban, M. Sc.	1944	5	0	0

The Department of Tamil.

Series No.		Year of Publication.	Rs.	As.	P.
*1	Pari Kathai – பாரி காதை by Bhasha Kavi-segara Vidvan R Raghava Ayyangar	1937	2	0	0
2.	Kurunthokai Vilakkam–குறுந்தொகை விளக்கம் Do	1947	1	8	0
*3.	Advanced Studies in Tamil Prosody by Dr. A. Chidambaranathan Chettiar	1943	2	0	0
4.	Studies in History of Tamil Literature– தமிழ் வரலாறு by Vidwan R. Raghava Ayyangar Do	1952	4	0	0
5.	(a) Tholkappiam-Porulathikaram Vol. I. Part I by Mr. E. S. Varadharaja Iyer	1948	3	8	0
5.	(b) Do Part II	1948	4	8	0
6.	Tholkappiam-Collathikaram by Dr. P. S. Subramanya Sastri Do	1945	5	0	0
7.	Historical Tamil Reader by Dr P. S. Subramanya Sastri	1945	2	8	0
8.	Tree worship and Ophiolatory by Mr. G. Subramania Pillai, M. A., B L.,	1948	1	8	0
9.	A New Approach to Tiruvasakam by Mrs. Ratna Navarathnam, M. A., M. Litt.,		4	0	0

* Out of Stock ; Note : Titles in Tamil indicate Tamil publications.

ANNAMALAI UNIVERSITY PUBLICATIONS

Series No.			Year of Publication.	Price. Rs.	A.	P.
10.	Elephant in Tamil Land by Mr. E. S. Varadaraja Iyer B. A.		1945	1	4	0
11.	Thiththan-தித்தன் by Basha Kavisegara Vidwan R. Raghava Ayyangar		1949	1	0	0
12.	Kosar-கோசர்-ஒரு சிற்றாராய்ச்சி	Do	1951	0	12	0
13.	Perumpanarttuppadai-பெரும்பாணாற்றுப் படை by Basha Kavisegara Vidwan R Raghava Iyengar		1949	2	0	0
14.	Pattinappalai-பட்டினப்பாலையும்-ஆராய்ச்சி உரையும்	Do	1951	1	4	0
*15.	History of the later Cholas-பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம் by Mr. T. V. Sadasiva Pandarathar	Vol. I.	1949	அச்சில்		
*16.	Do	Vol. II.	1951	அச்சில்		
17.	Aiynkurunooru-ஐங்குறு நூறு Ed. by Mr. Avvai. S. Doraiswami Pillai			அச்சில்		
18.	Kautaleeyam-கௌடலீயம்-பொருள் நூல் by மகாமகோபாத்தியாய பண்டிதமணி மு. கதிரேசன் செட்டியார்			அச்சில்		

Isai Tamil Series-இசைத் தமிழ் வெளியீடுகள்.

பரிசுபெற்ற தமிழ் பாடல்கள்

*1.	Vol. I.	T. லக்ஷ்மணப் பிள்ளை, பாபநாசம் சிவன் முதலிய ஐவர் கீர்த்தனங்கள் 46	1943	2	0	0
2.	,, II	கீதவர்ணங்கள் முதலியன 104 (இரண்டாம் பதிப்பு)	1954	4	0	0
*3.	,, III	நீலகண்ட சிவன் முதலிய அறுவரது கீர்த்தனங்கள் 75	1943	2	0	0
*4.	IV	முத்துத்தாண்டவர் கீர்த்தனங்கள் 60	1943	அச்சில்		
5.	,, V	Part 1 இசையியல் by திரு. க. பொன்னையா பிள்ளை	1948	1	8	0
*6.	,,	Part 2 தமிழிசைக் கருவிகள் by திரு. பி. கோதண்டராமன் எம். எ.	1945	1	4	0
7.	,,	Part 3 சுரமேள கலாநிதி-மொழிபெயர்ப்பு	1947	1	0	0
*8.	,, VI	கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் கீர்த்தனங்கள் 90	1944	அச்சில்		
*9.	,, VII	ம.ப. பெரியசாமித்தூரன்பாடல்கள் 70	1943	2	0	0
10.	,, VIII	சீகாழி அருணாசலக் கவிராயர்	1945	3	0	0

ANNAMALAI UNIVERSITY PUBLICATIONS

Series No.			Year of Publication.	Price. Rs.	A.	P.
11.	Vol. IX	தில்லைவிடங்கன் மாரிமுத்தாப் பிள்ளை செவற்குளம் கந்தசாமிப் புலவர் நகரம், முத்துவீரப்பக் கவிராயர்	1945	3	0	0
12.	,, X	நகரம் முத்துசாமிக் கவிராயர்	1946	3	0	0
13.	,, XI	சுத்தானந்த பாரதியார்	1945	3	0	0
*14.	,, XII	மிருதங்க பாடமுறை மைலாட்டூர் V. சாமி ஐயர்	1946	அச்சில்		
15.	,, XII	Part II மத்தளங்கற்கும் முறை	1948	1	6	0
16	,, XIII	பாலகவி வயி. இராமநாதஞ் செட்டியார்	1946	3	0	0
*17.	,, XIV	சுத்தானந்த பாரதியார் – மாணிக்கப் பாட்டு	1946	3	8	0
18	,, XV	ம. ப. பெரியசாமித்தூரன்	1947	3	0	0
19.	,, XVI	வையைச்சேரி இராமசாமி ஐயர்	1948	3	0	0
20.	,, XVII	கவிகுஞ்சர பாரதியார் முதலிய பதின்மர் பாடல்கள் 50	1948	3	0	0
21.	,, XVIII	ராஜா அண்ணாமலை தமிழிசைக் கருவூலம் – க. பொன்னையா பிள்ளை	1949	4	0	0
22	,, XIX	திருப்புகழ் – சுரதாளக் குறிப்புடன் திரு. சித்தூர், சுப்பிரமணிய பிள்ளை	1953	3	0	0
23.	,, XX	பரத சங்கிரகம்–Edited by திரு. க. வெள்ளைவாரணம்	1954			
24.	,, XXI	நடராஜசுந்தரம் பிள்ளை கீர்த்தனங்கள்		அச்சில்.		
25.		Swaramela Kalanithi by Mr. M. S. Ramaswami Ayyer	1932	2	0	0

Tirupanandal Mutt Endowment Publications.

1.	Kambar Memorial Prize Selections- கம்பர் பரிசுத் தொகுதி	1944	0	8	0
2.	Adi Kumaraguruparar – ஆதி குமரகுருபரர்	1945	0	12	0
3.	Sekkizhar Selections – சேக்கிழார் ,,	1944	0	8	0
4.	Thevara Thirumurai-Preliminary–தேவாரத் ,, திருமுறை முதற்பாகம்	1944	0	12	0
5.	Do இரண்டாம்பாகம்	1953	1	4	0
6.	Sivagnanabodham–சிவஞான போதம் Edited by Tiru Avvai S. Duraiswami Pillai	1954	3	5	0
7.	Gnanamirtham-ஞானமிர்தம்-வாகீச முனிவர் Ed. by Tiru. Avvai S. Duraiswami Pillai.	1954			

The Department of Sanskrit.

Series No.		Year of Publication.	Price. Rs.	A.	P.
*1.	Srimukundamala, Ed. by Mr. K. Rama Pisharoti	1933	3	0	0
2.	Tattvavibhavana by Parameswaran, a commentary on Vacaspati Misra's Tattvabindu by Mr. V. A. Ramaswami Sastri	1936	3	0	0
3.	Svarasiddhanta Candrika by Srinivasayajvan Edited by Mr. K. A. Sivaramakrishna Sastri	1936	5	0	0
4.	Trimsacchloki Edited by Mr. N. Subramania Sastri	1937	0	8	0
*5.	The Philosophy of Aesthetic Pleasure by Mr. Panchapagesa Sastri	1940	3	0	0
*6.	Jagannatha Panditha by Mr. A. Ramaswami Sastri	1942	2	0	0
7.	(a) Lectures on Patanjali's Mahabhasya. by Dr. P. S Subramanya Sastri Vol. I	1944	3	0	0
	(b) Do Vol. II	1951	10	0	0
8.	Vivarana with Vyutpattivada–Lakarartha-vicara by Mr. V. Subrahmanya Sastri	1948	6	0	0
9.	History of Sanskrit Literature – வடமொழி நூல் வரலாறு Do	1946	10	0	0
10	History of Sanskrit Language-வடமொழி வரலாறு by Dr. P. S. Subramanya Sastri	1950	5	0	0
11.	Studies in Sanskrit texts on Temple Architecture by Dr. N. V. Mallayya	1949	10	0	0
12.	Bhavanaviveka with Visamagranthi-bhedika by Mr. V. A. Ramaswami Sastri and Mr. K. A. Sivarama Krishna Sastri (Off-prints)	1949	6	0	0

ANNAMALAI UNIVERSITY PUBLICATIONS

General.

Series No.		Year of Publication.	Price. Rs.	A.	P.
1.	*Rajah Sir Annamalai Chettiar Commemoration Volume	1941	10	0	0
2.	Macaulay's-Johnson and Goldsmith	1948	1	2	0
3	Exercises in Epitome and Paraphrase	1947	0	8	0

Journal of the Annamalai University and off-prints***

Series No.		Year of Publication.	Rs.	A.	P.
1.	Journal of the Annamalai University Vols. I to XVIII 1932 to 1953 Each		7	8	0
2.	Koraimat weaving Industry and Rattan Industry at Coleroon by Mr A. Ramaswami, M. A; M. Litt	1951	0	12	0
3.	Economic life of South Arcot District by Prof. V. G. Ramakrishna Aiyer, M A.	1951	1	4	0
4.	A Population Policy for India by Dr. S Chandrasekhar	1951	0	4	0
5.	Tariff Policy in India by Dr. S. Chandrasekhar	1952	1	2	8
6.	Portuguese Influence revealed by the Tamil words by Prof. T. P. Meenakshisundaram M. A.; B. L.; M. O. L.	1951	1	8	0
7.	Palaiyaru by Prof. T. P. Meenakshisundaram and Mr. T. V, Sadasiva Pandarathar	1954	0	6	0
8.	A Plea for a History of Tamil Thought by. Prof T. P. Meenakshisundaram	1951	0	6	0
9.	The Life and Times of Ativirarama Pandya by Prof. V. G. Ramakrishna Iyer	1952	1	2	0

*** All available off-prints of articles in Vols. 17 & 18 of the Journal are for sale.

ANNAMALAI UNIVERSITY PUBLICATIONS

10.	Ancient South India and her Cultural Contacts by Prof. V. R. Ehrenfels, Ph. D.	1953	0	4	0
11.	Omens and Beliefs of the Early Tamils by Mr. G. Subramania Pillai	1951	0	12	0
12	தொல்காப்பியம் by Vidwan K Vellaivaranam				
	–நன்னூல் (a) எழுத்ததிகாரம்	1941	1	2	0
	(b) மொழி மரபு	1950	0	12	0
	(c) பிறப்பியல்	1952	0	6	0
	(d) புணரியல்	1953	0	12	0
13.	Recent Trends in Federal Finance by Dr. R. N. Poduval	1953	1	4	0
14.	Nyayaparisuddhi Ed. by Prof. R. Ramanujachari and Vidwan K Srinivasacharya	1951	3	0	0
15.	Gurukṛpa by Mr. R. Srinivasacharya	1951	2	4	0
16.	Ramanuja as Panentheist by Mr. John C Plott	1952	1	0	0
17	தேவாரப்பண் ஆராய்ச்சி–பண் சாதாரி by Vidwan V. S. Gomatisankarayyer		0	8	0
18.	,, பண் நட்டபாடை		0	8	0

University Examination Papers and Calendars.

1.	Intermediate, B. A., & B Sc., B. A, & B. Sc. (Hons); Oriental Titles, for September and April 1947, 1949, 1950 and 1951 Intermediate Engineering and Technology, for 1949, 1950, 1951, 1952, 1953 Each—	Nett	0	8	0
2.	Engineering Technology 1947, B. A, (Hons); B. Sc. (Hons) April 1950, B. E and B Sc. (Tech) for 1949—1951-3 Each—	Nett	0	8	0
3.	University Calendar Each—	,,	5	8	0
	Supplement to above Corrected up to 1952	,,	1	10	0

For Copies apply to:

The Registrar, Annamalai University,
Annamalainagar P. O.